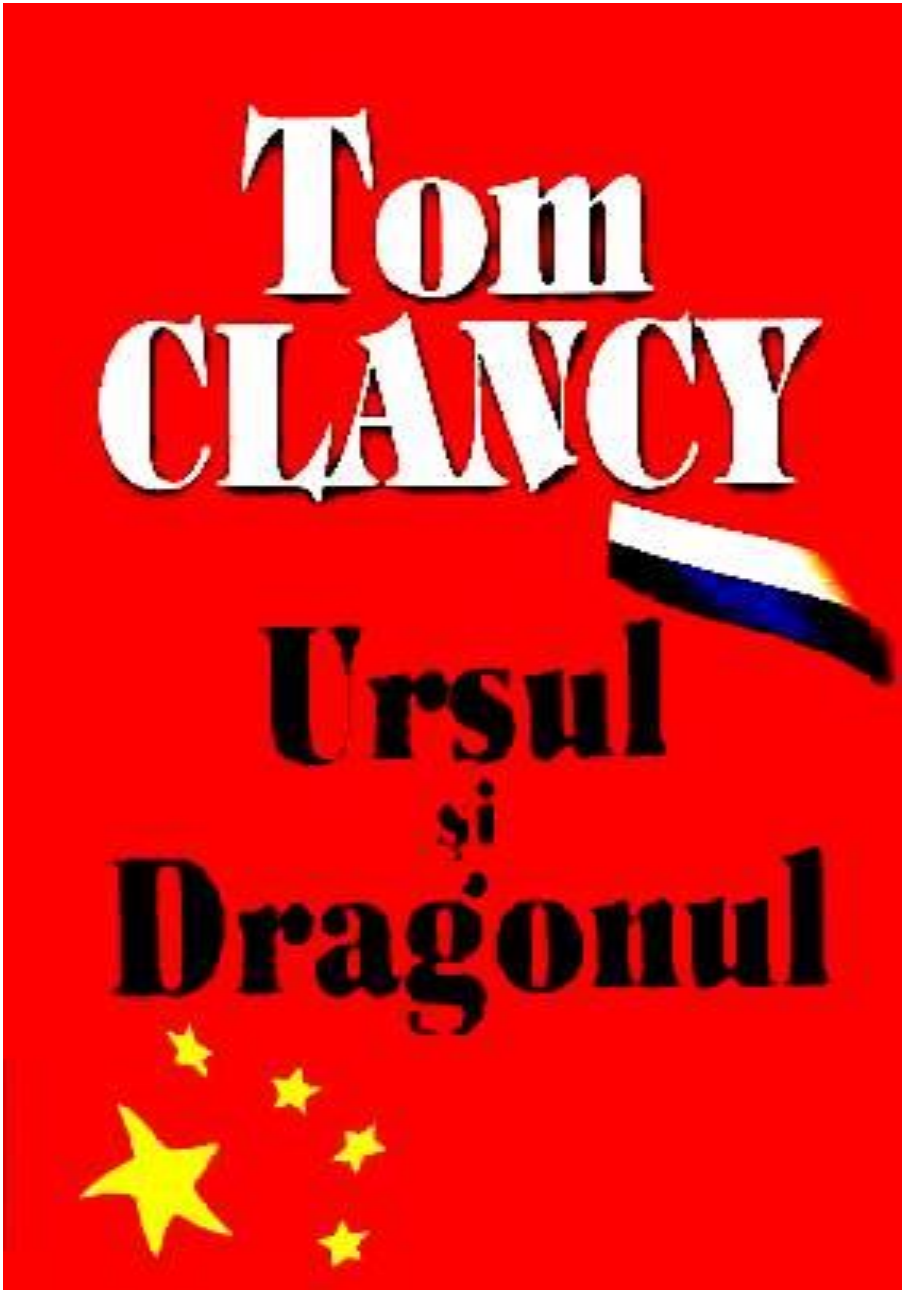
Tom
CLANCY
Ursul
și
Dragonul

TOM CLANCY

URSUL ŞI DRAGONUL

Traducerea Bogdan Aldea

Editura RAO
2008

Mulţumiri

Ca întotdeauna, mii de mulțumiri. Întâi de toate, lui Pam Ahearn, agentul meu, pentru sfaturile ei înțelepte. Apoi, tuturor celor de la Random House: Gina Centrello, un redactor extraordinar, care s-a întrecut pe sine cu acest roman; lui Mark Tavani, care m-a ajutat cu experiența sa de editor să transform un manuscris într-o carte; lui Cindy Murray, care îmi suportă cu stoicism toanele şi se ocupă de publicitate; lui Kim Hovey, care e specialist în strategii de piață; lui Beck Stvan, artistul care se face „vinovat" de minunata imagine de pe copertă; lui Carole Lowenstein, un editor cu ochi de vultur datorită căreia paginile arată din nou impecabil; şi, nu în ultimul rând, celor de la Departamentul de marketing, promovare şi vânzări – nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără efortul şi dedicația lor. Nu pot să nu-i menționez pe Fran Downing, Nancy Pridgen şi Daiva Woodworth. Acesta a fost ultimul manuscris la care am lucrat ca grup de scriitori, şi trebuie să mărturisesc că mi-e dor de acele timpuri.

PROLOG

Mercedesul alb

Mersul la muncă era acelaşi ca peste tot, iar tranziția de la marxism-leninism la capitalismul sălbatic nu schimbase prea mult lucrurile – deşi poate acum era puțin mai rău. Moscova, o metropolă cu străzi largi, era mai greu de străbătut cu maşina acum, când aproape oricine avea un automobil, iar banda centrală întinsă de-a lungul largilor bulevarde nu mai era supravegheată de milițieni, delimitând-o pentru uzul Biroului Politic şi al Comitetului Central, care o considerau bunul lor personal, precum era odinioară pentru prinții țarişti, în săniile lor trase de trei cai. Acum era o simplă bandă de circulație pentru oricine conducea un Zil sau orice altă maşină proprietate personală. În cazul lui Serghei Nikolaici Golovko, maşina era un uriaş Mercedes 600 alb, cu caroserie S-Klasse şi un puternic motor german cu 12 cilindri sub capotă. Nu erau multe de acest fel în Moscova, iar a sa era de o extravaganță ce ar fi trebuit să-l jeneze… dar nu era aşa. Poate că în acest oraş nu mai erau *nomenclaturişti* dar rangul *chiar* avea privilegiile sale, iar el era director al SVR[1]. Apartamentul său era vast, la ultimul etaj al unei clădiri-turn de pe Kutuzovski Prospekt, o structură relativ nouă şi bine lucrată, şi era dotat cu aparate de folosință îndelungată de proveniență germană, un lux acordat oficialilor de rang înalt ai guvernului.

Nu conducea el maşina. Pentru şofat îl avea pe Anatoli, o matahală, fost militar în forțele speciale Spetsnaz, care purta un pistol sub haină şi conducea maşina cu o agresivitate animalică, dar o întreținea cu o grijă afectuoasă. Ferestrele

[1] SVR (Slujba Vneşnei Razvedki) – Serviciul de Informații Externe al Rusiei (rezultat din dezmembrarea fostului KGB), (n.tr.).

erau acoperite cu folie din plastic de culoare închisă, care împiedicau un observator ocazional să arunce o privire la oamenii din interior, iar geamurile erau groase, fabricate din policarbonat şi garantate să oprească orice glonț cu un calibru de maximum 12,7, sau cel puțin aşa spusese producătorul agenților lui Golovko acum şase luni, atunci când cumpăraseră maşina. Blindajul o făcea cu aproape o tonă mai grea decât un Mercedes S600 de serie, dar puterea şi ținuta de drum nu păreau să sufere de pe urma lui. În cele din urmă tot străzile accidentate ar fi putut distruge maşina. Pavarea drumurilor era o artă încă nedescoperită în țara sa, observă Golovko în timp ce dădea pagina ziarului. Era un ziar american, *International Herald Tribune*, întotdeauna o bună sursă de ştiri de vreme ce era o cooperare între *The Washington Post* şi *The New York Times*, două dintre cele mai experimentate servicii de informații ale lumii, poate puțin cam prea arogante ca să fie cu adevărat profesioniste, aşa cum erau Serghei Nikolaici şi oamenii săi.

Se alăturase Serviciilor de Informații pe când agenția era cunoscută drept KGB, Comitetul pentru Securitatea Statului, şi care era încă, după părerea lui, cea mai bună organizație guvernamentală de acest tip din întreaga lume, deşi dăduse faliment în cele din urmă. Golovko oftă. Dacă URSS nu s-ar fi destrămat la începutul anilor ’90, poziția sa de director l-ar fi impus ca membru cu drept deplin de vot în Biroul Politic, un om cu puteri veritabile în una din cele *două* superputeri mondiale, un om care cu o simplă privire putea face să tremure bărbați puternici… dar… nu, la ce bun toate astea? oftă el. Totul fusese doar o iluzie, un lucru neobişnuit pentru un om care se presupune că prețuieşte adevărul. Eternul şi crudul paradox. KGB-ul căutase întotdeauna să dețină informații de primă mână, dar le raportase apoi unor oameni îmbătați de un vis, care răstălmăceau adevărul în interesul acelui vis. Când adevărul răzbătuse în fine la lumină, visul se evaporase ca un nor de abur lovit de un vânt puternic şi realitatea se revărsase ca apele unui râu primăvara, când se topesc ghețurile. A fost momentul când Biroul Politic, acei oameni iluştri care-şi puseseră chezăşie viața pentru acel vis,

aflaseră că teoriile lor nu erau decât trestii firave, iar realitatea o coasă care se roteşte şi că eminența purtătoare a *acelei* unelte nu împărțea mântuirea.

Pentru Golovko fusese altfel. Ancorat în lumea informațiilor, fusese capabil să-şi continue meseria în slujba guvernului, care avea încă nevoie de ele. De fapt, autoritatea lui era acum mai atotcuprinzătoare ca niciodată, deoarece ca persoană care cunoaşte bine lumea înconjurătoare şi în mod intim câteva din personalitățile sale de marcă, era unicul potrivit să-l sfătuiască pe preşedinte şi avea astfel un cuvânt de spus şi în politica externă, şi în domeniul apărării, şi în problemele de ordin intern. Dintre aceste domenii, cel mai înşelător era al treilea, ceea ce pe vremuri se întâmpla rareori. Iar acum devenise şi cel mai periculos. Era ceva ciudat. Anterior, simpla rostire (cel mai adesea strigare) a frazei „Securitatea Statului!" i-ar fi paralizat pur şi simplu pe cetățenii sovietici, căci KGB era cea mai temută organizație a fostului guvern, cu o putere la care *Sicherheitsdients*-ul lui Reinhard Heydrich nu putea decât să viseze, putere de a aresta, închide, interoga şi ucide orice cetățean dorea, fără drept de apel. Dar şi asta era tot de domeniul trecutului. În prezent KGB fusese împărțit, ramura securității interne fiind doar o umbră a ceea ce fusese, în timp ce SVR – fosta Direcție întâi – strângea încă informații, dar îi lipsea forța obținută atunci când era capabil să întărească *voința,* dacă nu chiar şi *legea*, guvernului comunist. „Îndatoririle mele curente rămân totuşi vaste", îşi zise Golovko, împăturind ziarul.

Se afla doar la un kilometru de Piața Djerjinski. Nici ea nu mai era la fel. Statuia lui Felix de Fier dispăruse. Întotdeauna fusese o privelişte înfiorătoare pentru cei care ştiau cine fusese bărbatul a cărui imagine de bronz stătea solitară în piață, dar şi aceasta rămăsese o amintire îndepărtată. Clădirea din fundal rămăsese totuşi neschimbată. Odinioară fusese maiestuosul sediu al companiei de asigurări Roşia, ca mai târziu să fie cunoscută drept Lubyanka, un nume de temut chiar şi într-o țară a terorii stăpânită de Iosif Visarionovici Stalin, cu subsolul înțesat de celule şi camere

de interogatoriu. O parte din atribuții fuseseră transferate, de-a lungul anilor, închisorii Lefortovo, situată mai la est, pe măsură ce birocrația din KGB sporise, umplând vasta clădire ca un balon care se umflă, acaparând flecare cotlon, până când secretarii şi arhivarii au ajuns să ocupe spațiile (modificate) în care Kamenev şi Orțhonikițe fuseseră torturați sub privirile lui Iagoda şi Beria. Golovko spera să nu fie prea multe stafii pe acolo.

Începea o nouă zi de muncă. Şedință de cabinet la 8.45, apoi banala rutină de informări şi discuții, la 12.45 prânzul, iar cu puțin noroc în jur de ora 18.00 va fi înapoi în maşină, îndreptându-se către casă, unde-şi va schimba hainele pentru dineul de la ambasada Franței. Era nerăbdător să guste vinul şi mâncarea, dacă totuşi conversația nu i-ar fi convenit.

Atenția îi fu distrasă de alt automobil. Părea un frate geamăn al propriului vehicul, un Mercedes S-Klasse de mărimea şi culoarea unui aisberg, având chiar şi geamurile izolate cu plasticul întunecat de fabricație americană. Se deplasa cu un scop precis prin lumina dimineții, iar Anatoli încetini şi trase maşina în spatele unui camion de salubritate, unul dintre miile de asemenea vehicule masive şi urâte care colcăiau pe străzile Moscovei, ca o formă dominantă de viață, dar bena lui era înțesată de unelte în loc să fie plină cu pământ. La o sută de metri în fața lui mai era un camion asemănător, rulând încet, de parcă şoferul său nu era sigur pe ce drum să apuce. Golovko se întinse în scaun, nefiind capabil să vadă mare lucru dincolo de camionul din fața Benzului, tânjind după o ceaşcă de ceai din Sri Lanka, băută la biroul său, în aceeaşi cameră în care odinioară Beria…

… camionul din depărtare. Un bărbat fusese întins în benă. Acum se ridicase, iar în brațe ținea…

— Anatoli! strigă ascuțit Golovko, dar şoferul nu putea vedea dincolo de camionul din fața sa.

un RPG[2], având o țeavă alungită cu un capăt bulbucat. Cătarea era ridicată şi, în timp ce camionul oprea, bărbatul se sprijini într-un genunchi, se răsuci şi ținti către celălalt Benz…

şoferul celeilalte limuzine îl observase şi încercă o eschivă, dar ruta îi era blocată de traficul matinal şi…

nu a fost o flacără imensă la gura țevii, doar un jet firav de fum în spatele lansatorului, dar obiectul bulbucat țâşnise, izbise capota celui de-al doilea Mercedes şi explodase.

Lovise exact la baza parbrizului. Explozia nu a fost o minge de foc, aşa cum se vedea în filmele occidentale, ci doar o flacără scurtă cu fum cenuşiu, dar al cărei sunet străbătu piața, şi portbagajul sări în aer lăsând în urma sa o gaură de mari dimensiuni, cu marginile zimțate, ceea ce însemna că toți ocupanții vehiculului muriseră deja – Golovko o ştia din instinct. Benzina se aprinse şi maşina luă foc, ca şi alți câțiva metri pătrați de asfalt. Mercedesul oprise aproape imediat, ambele cauciucuri de pe partea stângă fiind sfâşiate şi dezumflate din cauza exploziei. Camionul din fața maşinii lui Golovko frânase panicat, iar Anatoli se abătuse către dreapta, alertat de zgomot, dar încă nu…

— *Govno!*

Abia acum văzuse Anatoli ce se întâmplase şi reacționă prompt. Continuă deplasarea către dreapta, accelerând puternic şi sucindu-se înainte şi înapoi, căutând din ochi golurile din trafic. Aproape toate vehiculele din raza lui vizuală opriseră, iar şoferul lui Golovko profită de spațiile create, țâşnind ca o săgeată printre ele şi ajungând la intrarea pentru vehicule în mai puțin de un minut. Gărzile înarmate se puseseră deja în mişcare către piață, împreună cu forțele suplimentare de intervenție din gheretele de lângă intrare. Comandantul grupului, un locotenent, recunoscu maşina lui Golovko şi-i făcu semn să intre, trimițând doi dintre oamenii săi să o însoțească până la peron. Ora sosirii

---

[2] Rocket Propelled Grenade launcher – lansator portabil de grenade (armă antitanc a infanteriei), (n.tr.).

era deocamdată singurul aspect normal al acestei noi zile. Golovko păşi afară din maşină, doi tineri soldaţi încadrându-l, de parcă erau legaţi fizic de pardesiul său. Anatoli ieşise şi el, cu pistolul în mână şi descheiat la haină, privind cu ochi brusc îngrijoraţi îndărăt către poartă. Îşi răsuci iute capul.

— *Duceţi-l înăuntru!*

La acest ordin cei doi militari îl duseră cu mâini ferme pe Golovko dincolo de uşile duble din bronz, în spatele cărora soseau tot mai multe forţe de securitate.

— Pe aici, tovarăşe director, rosti un căpitan în uniformă, luându-l pe Serghei Nikolaici de braţ şi conducându-l spre liftul conducerii.

Un minut mai târziu intra împleticindu-se în biroul său, mintea sa abia atunci realizând ce văzuse cu trei minute în urmă. Păşi spre fereastră şi privi în jos.

Poliţiştii moscoviţi – numiţi miliţieni – trei la număr, fugeau spre scena atacului. Apăru şi o maşină de poliţie, croindu-şi drum prin trafic. Trei şoferi care îşi părăsiseră maşinile personale se apropiau de limuzina incendiată, vrând poate sa acorde ajutor. „Un gest eroic, aprecie Golovko, dar absolut inutil." Putea vedea mult mai bine acum, chiar şi de la trei sute de metri distanţă. Acoperişul maşinii era bombat în sus. Parbrizul dispăruse şi putu să privească în gaura fumegândă, care fusese, doar cu câteva minute înainte, o limuzină extrem de scumpă şi care fusese distrusă de una dintre cele mai ieftine arme ale Armatei Roşii, produsă în masă. Indiferent cine fusese în interior, a fost sfârtecat instantaneu de schije metalice care se deplasau cu aproape zece kilometri pe secundă. Măcar au fost conştienţi de ce li se întâmplă? Probabil că nu. Poate că şoferul a avut timp să vadă ceva, dar nu şi proprietarul maşinii, care probabil stătea pe banchetă citind ziarul de dimineaţă înainte ca viaţa să i se curme fără niciun avertisment.

În acel moment lui Golovko i se înmuiară picioarele. Ar fi putut fi el... Brusc realiză că poate exista totuşi o viaţă de apoi – unul dintre marile mistere ale lumii – dar nu aşa cum se gândise el până atunci...

Oricine ar fi fost ucigaşul, cine a fost totuşi ţinta sa? Ca

director al SVR, Golovko nu credea în coincidențe, iar maşini Mercedes S600 de culoare albă nu erau multe în Moscova, nu-i aşa?

— Tovarăşe director?

În uşa biroului stătea Anatoli.

— Da, Anatoli Ivanici?

— Vă simțiți bine?

— Mult mai bine decât el, replică Golovko, îndepărtându-se de fereastră.

Simțea nevoia să se aşeze. Se străduí să ajungă la scaunul său pivotant fără să se clatine, căci nu îl mai țineau picioarele. După ce se aşează, îşi puse mâinile pe tăblia de stejar a biroului, privind la stivele de hârtii care aşteptau să fie citite – era imaginea obişnuită a unei zile care acum devenise neobişnuită. Ridică privirea.

Anatoli Ivanici Şelepin nu cunoştea frica. Servise cu gradul de căpitan în Spetsnaz înainte de a fi remarcat de un recrutor al KGB care căuta oameni talentați pentru Direcția a VIII-a de pază, unde fusese acceptat exact înainte de destrămarea KGB. Anatoli era de câțiva ani buni şoferul şi garda de corp a lui Golovko, parte integrantă a familiei sale, ca un fiu mai mare, iar Şelepin îi era foarte devotat şefului său. Era un bărbat chipeş la 33 de ani, înalt, cu părul blond şi ochi albaştri care acum erau ceva mai largi decât de obicei, deoarece, deşi Anatoli fusese antrenat o viață întreagă să acționeze împotriva violenței folosind violența, acum era pentru prima oară când fusese martor ocular la o astfel de întâmplare. Anatoli se întrebase deseori cum ar fi fost să curmi o viață de om, dar niciodată în cariera sa nu meditase asupra pierderii propriei vieți într-o ambuscadă şi, mai ales, nu la o bătaie de puşcă de locul său de muncă. De la pupitrul său din anticamera biroului lui Golovko, Anatoli acționa mai mult ca un secretar personal, decât ca un paznic. Ca mulți alții, devenise neglijent în activitatea de rutină de a proteja pe cineva pe care nimeni n-ar fi îndrăznit să-l atace, dar acum lumea sa liniştită fusese destrămată aproape complet şi, în mod sigur, şi cea a şefului său.

În mod ciudat, deşi previzibil, Golovko fu cel care reveni

primul cu picioarele pe pământ.

— Anatoli?

— Da, tovarăşe director?

— Trebuie să aflăm cine a murit, iar apoi să aflăm dacă trebuia să fim noi în locul lor. Sună la cartierul general al miliției şi vezi ce ştiu.

— Imediat. Chipul tânăr şi arătos al lui Anatoli dispăru din cadrul uşii.

Golovko inspiră adânc şi se ridică, pentru a arunca o nouă privire în piață. La fața locului era o maşină de pompieri, care stropea epava maşinii pentru a stinge flăcările mocnite. Mai era şi o ambulanță acolo, dar Serghei Nikolaici ştia că e o risipă inutilă de forțe umane şi de echipament. Prioritară era obținerea numărului de înmatriculare de la maşină şi identificarea deținătorului; pe baza acestor informații puteau determina dacă nefericitul murise în locul lui Golovko sau avea propriii duşmani. Furia încă nu înlocuise starea de şoc provocată de eveniment. „Poate o să vină mai târziu", gândi Golovko, făcând un pas către baia personală, căci vezica sa dădea semne de slăbiciune. Arăta ca o imagine oribilă a fragilității, mai ales că Golovko nu cunoscuse niciodată în mod direct teama, crezând, ca mulți alții, de altfel, că viața e un film. În filme actorii erau îndrăzneți şi fermi, cuvintele rostite de ei erau un scenariu, gesturile erau îndelung exersate, dar niciunul dintre ei nu ştia cum este atunci când, fără avertisment, aerul din jur este împânzit de aşchii de la o explozie.

„Cine îmi doreşte moartea?" se întrebă după ce trase apa la toaletă.

La câțiva kilometri depărtare se afla Ambasada Statelor Unite ale Americii, al cărei acoperiş plat era înțesat de tot felul de antene radio, multe dintre ele cablate la receptoare având diverse nivele de complexitate, care la rândul lor erau conectate la aparate de înregistrare cu viteză redusă, cu scopul de a folosi cât mai eficient benzile. O duzină de oameni lucra în camera de înregistrare, atât civili, cât şi militari; toți ştiau ruseşte şi erau subordonați Agenției

Naționale de Securitate (NSA) din Fort Meade, Maryland, între Baltimore şi Washington. Era foarte devreme, dar aceşti oameni se obişnuiseră să vină la muncă înaintea oficialilor ruşi ale căror comunicații le monitorizau. Din mulțimea de radiouri aflate în cameră, unul semăna cu cele folosite pe vremuri de către cetățenii americani pentru a asculta frecvențele poliției. Polițiştii autohtoni foloseau aceleaşi frecvențe şi aceleaşi tipuri de aparate folosite de omologii lor americani în anii ’70, iar monitorizarea lor era o joacă de copii, căci nu erau criptate încă. Îi ascultau pentru a afla de un eventual accident rutier în care putea fi implicat un mare mahăr, dar mai ales pentru a lua pulsul Moscovei, a cărei infracționalitate sporise şi era pe cale să devină şi mai gravă. Pentru personalul ambasadei era util să ştie ce zone ale oraşului trebuie evitate şi să fie capabili să urmărească o infracțiune îndreptată împotriva unuia dintre miile de cetățeni americani.

— Explozie? se zgâi la radio un sergent al armatei. Îşi răsuci capul. Doamnă locotenent Wilson, poliția raportează o explozie în față la Moscow Center.

— Ce fel de explozie?

— Se pare că un automobil a sărit în aer. Pompierii sunt acum la fața locului, ambulanța… Conectă o pereche de căşti pentru a asculta mai bine transmisiunea radio. Aşa, Mercedes-Benz alb, numărul – luă un carnet şi începu să scrie. Trei oameni morți, şoferul şi doi pasageri şi… oh, la dracu!

— Ce s-a întâmplat, Reins?

— Serghei Golovko… Sergentul Reins stătea cu ochii închişi, apăsând cu o mână casca pe urechi. Nu conduce un Mercedes alb?

— Oh, la dracu! exclamă şi locotenent Wilson. Golovko era unul dintre cei pe care oamenii *ei* îl urmăreau cu predilecție. Se află printre victime?

— Nu pot spune încă, doamnă ’tenent. O voce nouă… căpitanul de la secție zice că vine şi el. Se pare că toți sunt agitați de povestea asta, doamnă. Urmează altă discuție.

Locotenent Susan Wilson se legăna înainte şi înapoi în

scaunul pivotant. Să anunțe sau nu? N-ar pune-o la zid dacă şi-ar anunța superiorii, sau poate…

— Unde este comandantul?

— În drum către aeroport, doamnă 'tenent, azi pleacă la Sankt-Petersburg, vă aduceți aminte?

— În regulă.

Se întoarse către consola ei şi ridică telefonul securizat, tip STU-6 (de la „unitate telefonică securizată"), care făcea legătura cu Fort Meade. Cartela ei cu codul de securitate era introdusă în aparat, iar telefonul se conectă şi se sincroniză cu un alt aparat de acelaşi fel aflat la cartierul general NSA. Apăsă pe tasta # pentru recepție.

— Centrul de supraveghere, răspunse o voce din emisfera cealaltă a globului.

— Aici Stația Moscova. Avem un indiciu că Serghei Golovko ar fi putut fi asasinat.

— Directorul SVR?

— Afirmativ. O maşină similară cu a sa a explodat în Piața Djerjinski, exact la ora când merge el la muncă.

— Probabilitate? întrebă impersonala voce masculină.

Putea fi un ofițer cu grad mediu, care asigura tura de la 23.00 la 7.00. Probabil din aviație. „Probabilitate" era unul dintre cuvintele lor obişnuite.

— Am obținut informația din transmisiile poliției – pardon, miliției moscovite. Sunt multe voci în eter şi toate sunt agitate, susține operatorul meu.

— Bine, ne puteți transmite datele astea?

— Afirmativ, replică locotenentul Wilson.

— Aşa să faceți. Mulțumim pentru promptitudine, de aici încolo ne ocupăm noi.

— Postul de ascultare Moscova, terminat, auzi maiorul Bob Teeters.

Era nou angajat la NSA. Fusese un pilot apreciat, cu 2 100 de ore de zbor pe avioane C-5 şi C-17, dar în urmă cu opt luni se accidentase la cotul stâng într-un accident de motocicletă, iar lipsa de mobilitate pe acea parte, spre regretul său, îi încheiase cariera de personal navigant.

Actualmente era spion, o ocupație mult mai interesantă din punct de vedere intelectual, dar pentru un aviator nu era o schimbare tocmai fericită. Făcu semn unui recrut, un maistru clasa întâi din marină, să asculte pe linia de la Moscova. Marinarul făcu asta, punându-şi o pereche de căşti şi pornind programul de prelucrare vocală de pe computerul său. Acest marinar, înrolat voluntar, vorbea rusa şi, în plus, era expert în materie de computere. În timp ce asculta interceptarea convorbirilor radio ale poliției ruse traducea şi scria la calculator, iar transcrierea apărea pe ecranul de la computerul maiorului.

AM NUMĂRUL DE ÎNMATRICULARE, VERIFIC IMEDIAT, citi acesta primul rând.

BUN, FĂ-O CÂT POȚI DE REPEDE.

LUCREZ LA ASTA, TOVARĂŞE, (zgomot de taste în fundal, oare ruşii au acum computere pentru munca asta?)

AM GĂSIT, MERCEDES BENZ ALB, ÎNREGISTRAT PE NUMELE G. F. AVSIENKO (nu sunt sigur de transcriere), BULEVARDUL PROTOPOPOV 677, APARTAMENT 18A.

EL? NUMELE MI-E CUNOSCUT!

„Ceea ce pentru cineva era de bine", aprecie maiorul Teeters, dar cu siguranță nu şi pentru Avsienko. Ei bine, ce urmează? Ofițerul de serviciu cu cel mai mare grad era tot un lup de mare, contraamiralul Tom Porter, care acum probabil îşi bea cafeaua în biroul său din clădirea principală şi se uita la televizor. Era cazul să-l deranjeze. Formă numărul potrivit.

— Amiralul Porter.

— Maior Teeters de la centrul de supraveghere, domnule amiral. Avem veşti de ultimă oră din Moscova.

— Ce veşti, domnule maior? întrebă o voce obosită.

— Inițial stația Moscova a crezut că cineva l-ar fi ucis pe Golovko, directorul KG… SVR, vreau să zic.

— Ce-nseamnă asta, domnule maior? îl chestionă amiralul cu o voce uşor mai agitată.

— Am aflat că n-a fost el, domnule amiral. Cineva pe nume Avsienko… silabisi Teeters. Am obținut numele din interceptarea frecvenței radio a poliției lor. Încă nu l-am verificat.

— Altceva?

— Momentan asta-i tot ce avem, domnule amiral.

Cam în acelaşi timp, un agent de teren al CIA pe nume Tom Barlow era omul informat de la ambasadă. Al treilea ofițer ca ierarhie în schema agenților de informații, nu dorea să dea el însuşi o raită cu maşina prin Piața Djerjinski, aşa că făcu ceva la fel de bun. Barlow îl sunase pe linia directă pe un amic de-al său de la biroul local al CNN.

— Mike Evans.

— Mike, sunt eu, Jimmy, spuse Tom Barlow, începând cu o minciună pregătită din timp şi destul de folosită. Crima din Piața Djerjinski, ceva cu un tip într-un Mercedes. O afacere murdară, dar şi spectaculoasă.

— OK, răspunse reporterul, făcând o scurtă însemnare. Am plecat.

Stând la biroul său, Barlow îşi privi ceasul. 8.52 ora locală. Evans era un reporter expeditiv, lucrând pentru un serviciu de ştiri expeditiv. Barlow socoti că un car de reportaj va fi la fața locului în douăzeci de minute. Carul avea propria antenă de legătură prin satelit cu sediul CNN din Atlanta, iar semnalul ei va fi interceptat de un receptor al Departamentului Apărării din Fort Belvoir, Virginia, iar de acolo va fi răspândit de către sateliții guvernamentali tuturor părților interesate. Un atentat la adresa directorului Golovko era o ştire al dracului de interesantă pentru o mulțime de oameni. Îşi deschise computerul Compaq şi accesă fişierul cu numele ruseşti cunoscute de către CIA.

Un duplicat al acelui fişier se găsea instalat pe câteva computere ale CIA în Langley, Virginia, iar la unul dintre acestea, aflat în Sala de Operațiuni, la etajul şapte al clădirii vechiului cartier general, o pereche de mâini tastase A-V-S-I-E-N-K-O… şi tot ce apăru era:

ÎNTREGUL FIŞIER PROCESAT. OBIECTUL CĂUTAT NU A FOST GĂSIT.

Asta îi provocă un mormăit persoanei aflate în fața computerului. Deci nu fusese transcris corect.

— De ce sună numele acesta atât de cunoscut? se întrebă

el. Cu toate astea maşinăria spune că n-am nimerit.

— Ia să vedem… rosti un coleg de muncă, aplecându-se şi rescriind numele, încearcă asta…

Din nou rateu. Încercă o a treia variantă.

— Bingo! Mulţumesc, Beverly, zise ofiţerul de serviciu. O, da, ştim cine e tipul acesta. Rasputin. În mod sigur e bastardul acela vulgar, uite ce s-a întâmplat când a luat-o şi el pe calea dreaptă, ricană ofiţerul.

— Rasputin? întrebă Golovko. Porcul acela *nekulturnîi* eh? Îşi permise un scurt zâmbet. Dar cine îl vrea pe *el* mort? îl întrebă pe şeful securităţii, care luase problema mult mai în serios decât o făcuse directorul. Munca sa devenise brusc mult mai complicată. Pentru început, trebuia să-i spună lui Serghei Nikolaici că Mercedesul alb nu va mai fi întru totul la dispoziţia sa. Era prea ostentativ. Următoarea sa îndatorire pe ziua respectivă era să întrebe santinelele înarmate postate la fiecare colţ al acoperişului clădirii de ce nu au reperat un bărbat înarmat cu un RPG în bena unui camion – *la mai puţin de trei sute de metri de clădirea pe care se presupunea că o păzesc!* Şi nici măcar n-au lansat vreun avertisment prin staţiile radio portabile înainte ca Mercedesul lui Gregori Filipovici Avseienko să fie făcut fărâme. Îşi dăduse multe sarcini pentru ziua în curs şi aveau să urmeze şi altele.

— De cât timp era în retragere? fu următoarea întrebare a lui Golovko.

— Din ’93, tovarăşe director, anunţă maiorul Anatoli Ivanici Şelepin, care pusese aceeaşi întrebare şi aflase răspunsul cu câteva secunde mai devreme.

Anul primei mari disponibilizări în rândurile forţelor de ordine, îşi aminti Golovko, dar se pare că proxenetul trecuse cu bine prin tranziţia către o întreprindere privată. Destul de bine încât să-şi permită un Mercedes Benz S-600… şi să fie ucis de către inamicii pe care şi-i făcuse pe parcurs… numai dacă nu-şi sacrificase, fără să ştie, viaţa sa pentru o alta. La această întrebare trebuia să găsească răspuns. La momentul respectiv directorul îşi recăpătase autocontrolul la un nivel suficient pentru a putea raţiona. Golovko era un bărbat prea

inteligent ca să se mai întrebe „De ce ar vrea cineva să *mă* omoare?” Ştia răspunsul. Persoanele aflate în poziții ca a sa îşi făceau inamici, unii dintre ei chiar duşmani de moarte… dar marea lor majoritate erau prea deştepți ca să comită un asemenea atentat. La acest nivel era periculos să porneşti o vendetă şi din acest motiv *niciodată* nu se întâmplase aşa ceva. Lumea informațiilor era remarcabil de aşezată şi civilizată. Încă mureau oameni. Oricine era prins spionând Maica Rusia în favoarea unui guvern străin intra în cea mai mare belea, indiferent că regimul era nou sau nu – trădarea statului încă era considerată trădare – dar acele execuții urmau… cum spuneau americanii? *Datorită aplicării legii.* Da, asta-i. Americanii şi avocații lor. Dacă avocații consimțeau asupra unui lucru, atunci era ceva civilizat.

— Cine mai era în maşină? rosti următoarea întrebare Golovko.

— Şoferul. Un fost milițian, îi avem numele. Şi una dintre femeile sale, se presupune, încă n-am identificat-o.

— Ce ştim despre obiceiurile lui Gregori? De ce se afla acolo în această dimineață?

— Nu ştim încă, tovarăşe, răspunse maiorul Şelepin. Miliția face investigații.

— Cine a preluat cazul?

— Locotenent-colonelul Şablikov, tovarăşe director.

— Iefim Konstantinovici – da, îl cunosc. Un om capabil, admise Golovko. Presupun că are nevoie de timp, eh?

— Chiar are, încuviință Şelepin.

„Mai mult decât i-a luat lui Rasputin să moară”, aprecie Golovko. Viața e un lucru ciudat, atât de stabil când îl ai şi atât de efemer când îl pierzi – iar cei care îl pierduseră nu erau în stare să spună cum este. Numai dacă crezi în stafii, în Dumnezeu şi în viața de apoi, subiecte trecute cu vederea în copilăria lui Goloyko. „Iată un alt mare mister”, îşi spuse maestrul spionajului. Pentru prima oară în viață fusese la un pas de moarte. Era ceva tulburător, dar nu pe atât de înfricoşător cum îşi închipuise. Directorul se întrebă dacă poate numi asta curaj. Nu se considerase niciodată un bărbat brav, din simplul motiv că niciodată nu fusese pus

față în față cu pericolul fizic. Şi asta nu pentru că l-ar fi evitat, ci pentru că astăzi îl întâlnise de aproape, iar după ce nelegiuirea trecuse, nu se simțise derutat, ci mai degrabă curios. *De ce* s-a întâmplat? *Cine* a comis crima? Acestea erau întrebările la care va răspunde, dacă nu cumva se va întâmpla din nou. „Mi-a fost de ajuns să fiu curajos o dată", gândi Golovko.

Dr. Benjamin Goodley ajunse la 5.40 în Langley, cu cinci minute mai devreme decât obişnuia. Slujba nu îi permitea să aibă o viață socială, ceea ce cu greu i se putea părea corect unui ofițer care lucra în domeniul informațiilor pentru securitatea națională. Nu avea el vârsta de însurătoare, nu arăta bine, n-avea perspective bune atât pe plan profesional, cât şi în planul afacerilor? „Se pare că nu", concluzionă Goodley, parcându-şi maşina în sectorul VIP al platformei betonate a vechiului cartier general. Conducea un Ford Explorer deoarece era plăcut la condus pe zăpadă, iar în curând va ninge. Sosea iarna, iar în zona Washington D.C. era total imprevizibilă, mai ales acum, când o serie de ecologişti nebuni susțineau că încălzirea globală ar putea cauza o iarnă neobişnuit de *rece* anul acesta. Nu vedea nicio logică în asta. Poate va avea o întâlnire cu preşedintele Consiliului Ştiințific să vadă dacă are sens să discute cu cineva capabil să-i explice fenomenul. Cel de acum era destul de capabil şi nu era vorbă lungă.

Goodley îşi croi drum prin poarta de acces şi apoi în lift. Păşi în Sala de Operațiuni la ora 5.50.

— Salut, Ben, zise cineva.

— Bună dimineața, Charlie. Ceva noutăți interesante?

— Una care o să-ți placă, Ben, promise Charlie Roberts. O zi mare pentru Maica Rusia.

— Oh? Ochii i se îngustară. Goodley şi şeful său aveau grijile lor în legătură cu Rusia. Ce s-a întâmplat?

— Nu-i mare scofală. Cineva a încercat să-l cotonogească pe Serghei Nikolaici.

Capul lui Goodley se răsuci precum cel al unei bufnițe.

— *Poftim?*

— Ai auzit bine, Ben; dar racheta antitanc a lovit o maşină greşită şi a eliminat un alt individ pe care-l ştim – pardon, îl ştiam, se corectă Robert.

— Povesteşte de la început.

— Peggy, rulează caseta video, comandă Robert cu un gest teatral ofițerului de serviciu.

— Oho! exclamă Goodley după primele cinci secunde. Deci cine a fost?

— Ți-ar veni să crezi că a fost Gregori Filipovici Avseienko?

— Nu-l cunosc, admise Goodley.

— Poftim. Ofițerul de serviciu îi înmână un dosar cu coperte de pânză. Este tot ce avem despre tip de pe vremea când era în KGB. Un adevărat cuceritor, observă femeia cu o voce dezgustată.

— Rasputin? întrebă Goodley, cercetând prima pagină. Oh, e în regulă, de numele ăsta am auzit.

— Pun pariu că a auzit şi şeful.

— Voi şti asta peste două ore, reflectă cu glas tare Goodley. Ce are de spus stația de ascultare Moscova?

— Comandantul stației este în Sankt-Petersburg la o conferință pe teme de comerț, care face parte din activitățile sale de acoperire. Ce am obținut a venit de la ofițerul executiv (XO). În acest moment aş risca să pariez ori că Avseienko şi-a făcut un mare duşman în cadrul mafiei ruse, ori că Golovko a fost adevărata țintă şi au nimerit o maşină greşită. Nu pot spune de-acum care variantă e corectă.

Urmă obişnuita ridicare din umeri în stilul cunoscut de ofițerii de informații drept „să mă ia naiba dacă ştiu”.

— Cine ar vrea să-l elimine pe Golovko?

— Mafia rusă? Cineva şi-a făcut rost de un RPG, iar astea nu se vând la magazinul de unelte, nu? Asta înseamnă că o persoană implicată profund în cartelul rus al crimei a dat, probabil, lovitura – dar împotriva cărei ținte? Avseienko trebuie să-şi fi făcut duşmani serioşi pe parcurs, dar şi Golovko are inamici şi rivali. Iarăşi ridică din umeri. Pune banii jos şi încearcă-ți şi tu norocul.

— Şefului îi plac informațiile exacte, îl preveni Goodley.

— Şi mie, Ben, replică Peggy Hunter. Dar asta-i tot ce am

şi nici măcar nenorociții de ruşi n-au ceva mai bun în momentul acesta.

— Avem vreo şansă să tragem cu ochiul la ancheta lor?

— Ataşatul pe probleme juridice, Mike Reilly, pare să se aibă bine cu polițiştii ruşi. A reuşit ca o grămadă dintre ei să fie admişi la cursurile postuniversitare ale Academiei Naționale a FBI de la Quantico.

— Poate FBI-ul să-i spună să adulmece vreo urmă?

Doamna Hunter ridică din nou din umeri.

— N-ar strica. Cel mai rău lucru ar fi să ne refuze şi atunci ne întoarcem de unde am plecat, corect?

Goodley încuviință.

— OK, voi recomanda asta. Se ridică. Ei bine, spuse în drum spre uşă, Şeful n-o să se mai văicărească despre cât de plictisitoare e lumea de azi. Luă caseta video de la CNN şi se îndreptă spre maşina sa.

Soarele se lupta să se înalțe. Traficul de pe George Washington Parkway se întețea datorită zeloşilor care se îndreptau devreme spre birourile lor, probabil indivizi de la Pentagon, marea lor majoritate, consideră Goodley în timp ce traversa Key Bridge, lăsând în urmă insula Teddy Roosevelt. Fluviul Potomac era calm şi lipsit de valuri, aproape uleios, ca iazul unei mori. Tabloul de bord îi indica temperatura exterioară ca fiind de 6° C, iar prognoza meteo anunța o maximă de 10° C, câțiva nori şi un vânt uşor. Se anunța o zi liniştită de sfârşit de toamnă, deşi o va petrece înțepenit la biroul său, fie ea plăcută sau nu.

Activitatea începuse devreme la Casa Albă, observă el în timp ce parcă maşina. Un elicopter Blackhawk îşi luase zborul exact când îşi parcă maşina pe locul rezervat, iar coloana motorizată se forma deja la intrarea vestică. Văzuse destul încât să-şi verifice ceasul. Nu, nu întârziase. Ieşi repede din maşină, cuprinzând hârtiile şi caseta video cu brațele, şi porni în grabă spre interior.

— Bună dimineața, dr. Goodley, îl salută un paznic în uniformă.

— Bună, Chuck.

Regula spunea că trebuie să treacă prin detectorul de

metale. Hârtiile şi caseta fură controlate separat – de parcă ar fi încercat să intre cu o armă, reflectă Ben cu o iritare crescândă. Ce-i drept, trăseseră câteva sperieturi în trecut, nu-i aşa? Oamenii aceştia erau antrenați să nu aibă încredere în nimeni.

După ce trecu de controlul de securitate făcu la stânga, urcă scările în fugă, apoi din nou la stânga spre biroul său, unde un suflet milostiv – n-a aflat niciodată dacă era vreun funcționar sau un om de serviciu – îi pusese în funcțiune cafetiera şi o umpluse cu cafea franțuzească. Îşi turnă o cană şi se aşeză la birou pentru a-şi pune în ordine hârtiile şi gândurile. Reuşi să golească jumătate de cană, apoi strânse din nou totul pentru a parcurge distanța care-l separa de biroul şefului. Şeful sosise deja.

— 'Neața, Ben.

— Bună dimineața, domnule preşedinte, răspunse consilierul pentru Securitatea Națională.

— OK, ce e nou în lume? întrebă POTUS[3].

— În dimineața aceasta cineva se pare că a încercat să-l asasineze pe Serghei Golovko.

— Oh? exclamă preşedintele Ryan, privind în jur după cana de cafea. Goodley îi turnă cafeaua, apoi introduse caseta în aparatul video aflat în Biroul Oval şi îl puse în funcțiune.

— Dumnezeule, comentă Ryan. Ceea ce înainte fusese o maşină extrem de costisitoare era acum bună de aruncat. Pe cine au nimerit?

— Un oarecare Gregori Filipovici Avseienko, 52 de ani.

— Cunosc acest nume, dar de unde?

— E mult mai cunoscut drept Rasputin. Conducea şcoala de „păsări" a KGB.

Ryan făcu ochii mari.

— Lingăul acela! OK, care-i povestea lui?

— A trecut în rezervă prin '93, a pus pe picioare o afacere şi, judecând după maşină, a scos ceva bani din ea. Ştim

[3] President Of The United States – Preşedintele Statelor Unite.

sigur că atunci când a fost asasinat era împreună cu o tânără, plus şoferul. Toți sunt morți.

Ryan clătină din cap a încuviințare. De ani de zile, la şcoala de „păsări" sovieticii antrenau tinere atrăgătoare să se prostitueze în interes de serviciu, atât în țară, cât şi în străinătate, pentru că, de când e lumea, bărbații care au o slăbiciune pentru femei devin mai slobozi la limbă la un anume gen de excitare. Nu puține secrete ajunseseră la KGB prin această metodă, iar femeile mai erau utile şi în recrutarea a diverşi cetățeni străini, care erau apoi exploatați informativ de către agenții KGB. Când biroul său a fost închis în mod oficial, Rasputin – aşa îi spuneau sovieticii pentru abilitatea de a supune femeile voinței sale – îşi adaptase pur şi simplu activitatea la noul mediu al economiei de piață.

— Deci Avseienko ar fi putut avea rivali „de afaceri" îndeajuns de supărați încât să-l elimine, iar Golovko nu era nici pe departe ținta?

— Corect, domnule preşedinte. Posibilitatea există, dar nu avem informații care să susțină niciuna dintre variante.

— Cum obținem aceste informații?

— Ataşatul pe probleme juridice de la ambasada noastră e în bune relații cu poliția rusă, îl informă consilierul pe probleme de securitate națională.

— OK, sună-l pe Dan Murray de la FBI şi spune-i să-şi trimită omul la vânătoare, hotărî Ryan. Deja se gândea să-l sune direct pe Golovko – se cunoşteau de mai bine de zece ani, deşi la primul lor contact, pe una dintre pistele aeroportului Şeremetievo din Moscova, pistolul lui Golovko era ațintit spre fața lui Ryan – dar se răzgândi. Nu putea să-şi arate imediat interesul, poate mai târziu, dacă vor găsi amândoi un moment prielnic, va strecura o întrebare banală despre incident. Fă la fel şi cu Ed de la CIA.

— Am înțeles, îşi notă Goodley.

— Ce urmează?

Goodley dădu pagina.

— Indonezia execută unele manevre navale care suscită interesul Australiei…

Timp de douăzeci de minute Ben continuă informarea

matinală, punând accent mai mult pe aspectele politice decât pe cele militare, deoarece în ultimii ani cu asta se ocupase Securitatea Națională. Comerțul mondial cu arme scăzuse până la nivelul la care unele țări îşi tratau infrastructurile militare naționale ca pe nişte simple buticuri şi nu ca pe instrumente ale politicii de stat.

— Deci lumea e în formă perfectă astăzi, concluzionă preşedintele.

— Exceptând incidentul de la Moscova, se pare că aşa este, *domnule*.

După plecarea consilierului pentru securitate națională, Ryan aruncă o privire pe programul zilei. Ca de obicei, îi rămânea foarte puțin timp liber. Singurele clipe din program când rămânea singur în birou erau cele în care citea rapoartele informative pentru următoarea şedință, multe dintre aceste întâlniri fiind planificate cu câteva săptămâni înainte. Îşi scoase ochelarii de citit – pe care îi ura – şi îşi frecă ochii, anticipând durerea de cap matinală care avea să se instaureze în circa o jumătate de oră. O scurtă reexaminare a programului nu îi indică niciun moment de relaxare pentru ziua în curs. Nimic care să-l facă să se înveselească: nici vreo trupă de cercetaşi din Wyoming, nici actualul campion din turneul mondial de golf, nici Miss Tomate din California. Nu. Va munci toată ziua.

„Ce mizerie", se gândi.

Natura funcției prezidențiale era dată de o serie de contradicții interconectate. Cel Mai Puternic Om din Lume nu-şi putea folosi puterea decât în circumstanțe extreme, pe care îşi dorea mai mult să le evite decât să le înfrunte. În realitate, a fi preşedinte se reducea la a negocia, în special cu Congresul; era un proces pentru care Ryan nu fusese pregătit, până ce dăduse peste şeful său de cabinet, Arnold van Damm. Din fericire, Arnie ştia o mulțime de lucruri despre negocieri, de multe ori venind în Biroul Oval pentru a-i spune preşedintelui care va fi decizia *sa* (a lui Ryan) şi/sau ce poziție să adopte în privința unei probleme, în aşa fel încât *el* (van Damm) să poată da un comunicat de presă sau să facă o declarație în Sala de Conferințe. Ryan considera că un

avocat îşi tratează tot timpul clientul în acest mod, făcând tot posibilul pentru realizarea intereselor clientului, dar *nu* îi aducea acestuia la cunoştinţă care sunt acele interese decât în momentul când ele erau deja hotărâte. Arnie spunea oricui că preşedintele trebuie ferit să negocieze direct – în special cu Congresul. Iar Congresul, după cum îşi amintea Jack, era unul destul de paşnic. Ce ar fi însemnat pentru preşedinte dacă ar fi avut de-a face cu unul agresiv?

„Şi atunci el ce naiba mai caută aici?" se întrebă, nu pentru prima dată.

Procesul electoral fusese întruchiparea pură a iadului – în ciuda faptului că pentru el păruse floare la ureche, aşa cum spunea Arnie invariabil. Niciodată mai puţin de cinci discursuri într-o singură zi, deşi cel mai adesea erau vreo nouă, ţinute în locuri cât mai diferite şi în faţa unui public cât mai divers – dar *întotdeauna* acelaşi discurs, citit de pe cartonaşe păstrate în buzunarul său, modificat numai în detalii mărunte de către echipa frenetică de la bordul avionului prezidenţial, care încerca să ţină pasul cu planul de zbor. Uimitor era că niciodată nu-i prinsese să facă vreo greşeală. De dragul varietăţii, preşedintele mai schimba ordinea cartonaşelor. Dar utilitatea acestora pălea după maximum trei zile.

Într-adevăr, dacă iadul exista, atunci cea mai tangibilă formă a lui era o campanie politică, în care te auzeai repetând la nesfârşit aceleaşi lucruri până când mintea ţi se revolta şi îţi *doreai* să faci schimbări aleatorii, nebuneşti, care puteau fi amuzante pentru propria persoană, dar publicului îi lăsa impresia că eşti nebun, ceea ce nu-ţi permiteai să se întâmple, căci un candidat la preşedinţie era văzut mai degrabă ca un robot perfect decât ca un om supus greşelii.

Dar exista şi o latură pozitivă. În timpul celor zece săptămâni ale turneului de anduranţă, Ryan se scufundase într-un ocean de afecţiune. Ovaţiile puternice ale maselor, fie că se afla într-o parcare din Ohio, la un supermarket, sau în Madison Square Garden din New York, fie în Honolulu, sau Los Angeles – peste tot era la fel. Mulţimi imense de oameni obişnuiţi, care negau şi sărbătoreau în acelaşi timp faptul că

John Patrick Ryan era unul de-al lor… de felul lor, de tipul lor, ceva de genul acesta – şi într-un fel diferit totuşi. De la primul său discurs oficial din Indianapolis, curând după uluitoarea sa ascensiune în poziția de președinte, realizase ce drog puternic şi suficient de sigur era acel tip de adulație, iar expunerea continuă la ea îi dăduse acelaşi tonus pe care i l-ar fi dat administrarea controlată a unui drog. În acelaşi timp apăruse şi dorința de a fi perfect pentru ei, de a transmite ideile corect, de a părea sincer – şi chiar era, dar ar fi fost de departe mult mai simplu să facă asta o dată sau de două ori, în loc de trei sute unsprezece ori, cum arătase bilanțul final.

Mass-media de pretutindeni pune aceleaşi întrebări, scriau sau dactilografiau aceleaşi răspunsuri, apoi le tipăreau drept ştiri noi în fiecare ziar local. În orice târg sau oraş, editorialele îl ridicaseră în slăvi pe Ryan, şi îşi exprimaseră răspicat îngrijorarea că aceste alegeri nu erau deloc ce trebuiau să fie, cu excepția celor pentru Congres, iar acolo Ryan agitase apele dând binecuvântarea oamenilor din ambele partide majoritare, cel mai bun mod de a-şi păstra statutul de independent, pe de o parte, şi de a se feri să-i jignească pe toți ceilalți, pe de altă parte.

Desigur, afecțiunea nu fusese unanimă. Existau protestatari, care apăruseră pe la talk-show-urile de noapte, citându-i trecutul profesional, criticând acțiunile sale drastice de eradicare a infecției cu Ebola provocată de teroriști şi care amenințase o națiune disperată în acele zile sumbre – „Da, a mers în cazul acela, *dar*…!" – şi mai ales criticându-i politicile despre care Jack, în discursurile sale, spusese că nu sunt deloc politici, ci pur şi simplu chestiuni de bun simț.

În cursul acestor evenimente, Arnie fusese un dar al zeilor, având un răspuns pentru fiecare obiecție. Unii spuneau că Ryan era bogat. „Tatăl meu a fost polițist" fusese răspunsul. „Am *câştigat* fiecare bănuț pe care-l am. În plus – un zâmbet i se ivea atunci când continua – actualmente soția mea aduce mai mulți bani decât mine."

Ryan habar nu avea de politică: „Politica este acel domeniu în care fiecare ştie despre ce este vorba, dar nimeni nu

reuşeşte s-o facă să funcţioneze. Ei bine, poate că *eu* nu ştiu despre ce este vorba, dar o *voi face* să funcţioneze!"

Ryan alesese membri Curții Supreme: „Îmi pare rău, dar nici avocat nu sunt", spusese la adunarea anuală a Asociației Baroului American. „Dar cunosc diferența dintre bine şi rău, şi asta înseamnă justiția."

Între sfaturile strategice ale lui Arnie şi vorbele dinainte plănuite ale lui Callie Weston, reuşise să pareze fiecare lovitură serioasă şi să contraatace de regulă cu o replică proprie, presărată cu umor – renunțând la cuvintele tari rostite cu convingerea pătimaşă, dar calmă, a celui care nu mai avea mare lucru de dovedit. În general, cu antrenament corespunzător şi nesfârşite ore de pregătire, reuşise să se prezinte pe sine drept Jack Ryan, un tip obişnuit.

În mod remarcabil, cea mai iscusită mişcare politică a sa fusese făcută fără niciun sfat din exterior.

— 'Neața, Jack, salută vicepreşedintele, deschizând neanunțat uşa.

— Bună, Robby, îl privi Ryan pe deasupra biroului, zâmbind. Jack observă că încă părea încurcat de costum. Unii oameni sunt făcuți să poarte uniformă, iar Robert Jefferson Jackson era unul dintre ei, fiecare sacou al său purtând pe rever o insignă miniaturală cu aripile aurii de pilot al aviației îmbarcate.

— În Moscova sunt ceva necazuri, îi spuse Ryan, explicând situația în câteva secunde.

— Nu e ceva îngrijorător, observă Robby.

— Găseşte-l pe Ben să-ți facă o informare completă. Cum arată ziua ta de lucru? îl întrebă preşedintele.

— Mike-Zulu. Era codul lui personal: *Aceeaşi mizerie. Diferă ziua.* Peste douăzeci de minute am o întâlnire la Comisia Spațială. La noapte trebuie să iau avionul spre Mississippi, ca să țin un discurs acolo mâine-dimineață.

— O să pilotezi tu? îl chestionă Ryan.

— Hei, Jack, *unicul* lucru bun al blestematei ăsteia de slujbe este că pot zbura din nou. Jackson insistase să fie certificat pentru avionul VC-20B pe care-l pilota adesea în

călătoriile oficiale prin țară sub numele de cod „Air Force Two”. Arăta foarte bine la televizor; în plus era cea mai bună terapie posibilă pentru un pilot de vânătoare care ducea dorul pilotajului, chiar dacă trebuia să-i agaseze pe cei din echipajul lui Air Force. Dar întotdeauna sunt detalii murdare pe care nu vrei să le auzi, adăugă făcând cu ochiul.

— E singurul mod în care-ți pot asigura un salariu, Robby. Şi locuințe drăguțe, îi reaminti prietenului său.

— Ai omis prima de zbor, răspunse viceamiralul în retragere R.J. Jackson. Se răsuci în pragul uşii. Ce spune atacul acesta despre situația din Rusia?

Jack ridică din umeri.

— Nimic bun. Par a nu putea urni lucrurile din loc.

— Aşa cred şi eu, încuviință vicepreşedintele. Problema este cum naiba îi ajutăm noi?

— Încă n-am găsit soluție la asta, admise Jack. Iar la orizont avem destule probleme potențiale de natură economică, cu Asia în cădere.

— Mai am de învățat în legătură cu porcăria asta de economie, admise Robby.

— Stai mai mult pe lângă George Winston, sugeră Ryan. Nu e complicat deloc, dar trebuie să înveți să vorbeşti o nouă limbă. Puncte de minim, derivate, tot tacâmul. George se pricepe foarte bine.

Jackson aprobă cu o clătinare a capului.

— Am luat notă, domnule.

— Domnule? De unde naiba ai scos cuvântul ăsta Rob?

— Încă eşti Comandantul Suprem, uriaşule, rânji Robby, cu accentul său specific zonelor din avalul fluviului Mississippi. Eu nu sunt decât ofițerul secund, adică cel care se ocupă cu toate mărunțişurile.

— Atunci închipuie-ți că eşti la şcoala PCO[4], Rob, şi mulțumeşte Domnului că ai norocul să înveți pe calea cea simplă. În cazul meu nu a fost aşa.

---

[4] Prospective Commander Officer – curs de carieră pentru ofițeri de comandă, (n.red.).

— Îmi amintesc, Jack. Eram aici ca J-3[5], ai uitat? Şi tu te-ai descurcat foarte bine. De ce crezi că ți-am dat voie să-mi sacrifici cariera?

— Vrei să spui că n-ai făcut-o pentru şoferi şi casa frumoasă?

Vicepreşedintele scutură din cap.

— Şi nici pentru a fi cea mai importantă persoană de culoare. Nu puteam spune „nu" unei cereri a preşedintelui, chiar dacă e un curcan ca tine. Pe curând, prietene.

— Ne vedem la prânz, Robby, rosti Jack, în timp ce uşa se închidea.

— Domnule preşedinte, directorul Foley pe linia trei, anunță interfonul.

Jack ridică receptorul telefonului securizat şi apăsă pe tasta corespunzătoare.

— Bună dimineața, Ed.

— Bună, Jack, ştim mai multe de la Moscova.

— Cum am aflat? îi puse Ryan întrebarea, ca să poată avea un mod de evaluare a informațiilor pe care urma să le primească.

— Interceptări, răspunse directorul CIA, însemnând că informațiile sunt de încredere. Informațiile obținute din interceptarea comunicațiilor erau cele mai credibile, deoarece oamenii rareori se mint unul pe celălalt prin radio sau telefon. Cazul are prioritate maximă la ei, iar milițienii vorbesc foarte slobod prin radio.

— În regulă, ce ai obținut?

— Părerea lor inițială este că acel Rasputin era ținta principală. Era un barosan care făcea tone de bani cu femeile… angajatele sale, raportă în mod delicat Ed Foley, şi căuta să se extindă şi în alte sectoare. Poate a îmbrâncit pe cineva căruia nu-i place să fie împins.

— Asta crezi tu? întrebă Mike Reilly.

— Mihail Ivanici, nu sunt sigur. La fel ca tine, sunt

[5] Şeful operațiilor într-un stat major interarme, (n.red.).

antrenat să nu cred în coincidențe, replică locotenentul Oleg Provalov din miliția moscovită. Se aflau într-un bar care deservea cetățenii străini, lucru uşor de remarcat după calitatea vodcii care le fusese servită.

Reilly nu era un nou-venit în Moscova. Se afla aici de 14 luni, iar înainte de asta fusese agent special adjunct la comanda biroului din New York al FBI – dar nu la secția contraspionaj extern. Reilly era expert CO – Crimă Organizată – şi petrecuse 15 ani dificili atacând cele cinci familii mafiote din New York, cărora FBI le spune adesea LEN – La Cosa Nostra. Ruşii erau la curent cu aceste fapte şi stabilise relații bune cu polițiştii locali, mai ales de când aranjase ca un număr de ofițeri superiori ai miliției să călătorească în America pentru a lua parte la programul de instruire al Academiei Naționale a FBI, în esență un curs pentru ofițerii superiori care-şi luau doctoratul, şi a cărui absolvire era foarte apreciată în secțiile de poliție americane.

— În America aveți asasinate de felul acesta?

Reilly scutură din cap.

— Nu; poți avea în casă arme de foc obişnuite, dar nu arme antitanc. Plus că folosirea lor e un delict federal, iar criminalii au învățat să se ferească pe cât posibil de noi. Un individ deştept ar fi folosit o maşină capcană, admise el, dar numai pentru a-i ucide pe ocupanții vehiculului. O astfel de lovitură e prea puțin spectaculoasă pentru gustul lor. Aşadar, ce fel de individ era Avseienko?

Provalov strănută, iar apoi aproape că scuipă cuvintele:

— Era peşte. Vâna femei, le obliga să se prostitueze, iar apoi le lua banii. Nu-i plâng moartea, Mişa. Unii o vor face, dar presupun că golul lăsat de el va fi astupat în numai câteva zile.

— Tu crezi că el a fost vizat, şi nu Serghei Golovko?

— Golovko? Trebuie să fii dement să-l ataci. Şeful unui important aparat de stat? Nu cred că vreun criminal de-al nostru are boaşe pentru aşa ceva.

„E posibil, gândi Reilly, dar nu porneşti nicio anchetă majoră pe baza unor supoziții, Oleg Gregorievici." Din păcate nu putea spune asta cu voce tare. Erau prieteni, dar Provalov

era sensibil, conştient de faptul că departamentul lui de poliție nu se putea măsura cu FBI. Învățase asta la Quantico. Acum acționa în mod obişnuit, făcând cercetări de rutină, trimițându-şi anchetatorii să-i întrebe pe asociații cunoscuți ai lui Avseienko dacă acesta pomenise despre duşmani, dispute sau conflicte, verificând prin intermediul informatorilor dacă cineva din lumea interlopă a Moscovei vorbea despre asemenea lucruri.

Reilly era la curent cu faptul că ruşii au nevoie de ajutor în domeniul criminalistic. Până acum nu găsiseră nici măcar camionul. Ce-i drept, erau vreo câteva mii de camioane, iar cel în cauză putea fi furat fără ca proprietarul sau operatorul său să ştie măcar că lipseşte. Conform martorilor oculari, racheta fusese țintită în jos, ceea ce însemna că în bena camionului nu rămăseseră urme de lansare care să ajute la identificarea lui; iar poliția avea nevoie de camionul corect pentru a preleva fire de păr şi fibre de țesătură. Nimeni nu reuşise să ia numărul de înmatriculare, iar în zonă nu se nimerise nimeni cu o cameră foto. Uneori, după o zi sau două, apărea un martor; în majoritatea anchetelor importante polițistul încerca să facă „mingi de break" – cel mai des „mingea" câştigătoare era cineva care nu-şi ținuse gura. Cel mai greu mod de ați câştiga pâinea era anchetarea celor care ştiau să tacă. Din fericire, criminalii, cu excepția celor inteligenți, nu aveau o fire circumspectă – iar în Moscova, Reilly învățase deja, erau foarte puțini criminali deştepți.

Cei deştepți erau de două categorii. Din prima făceau parte ofițerii KGB concediați în urma masivelor reduceri de personal, proces similar cu cel din armata americană, numit RIF[6]. Aceşti potențiali criminali erau de temut, profesionişti veritabili, cu antrenament şi experiență dobândite în operațiuni sub acoperire, care ştiau cum să recruteze oameni şi să-i folosească, şi cum să acționeze în anonimat – aceşti

[6] Reduction-in-forces – proces de reducere a efectivelor militare, (n.red.).

oameni, după părerea lui Reilly, jucaseră împotriva FBI şi câştigaseră, în ciuda serioaselor eforturi făcute de Divizia Contrainformații Externe a Biroului.

Cealaltă categorie era un ecou stins al defunctului regim comunist. Se intitulau *tolkaci* – cuvântul însemna „băgăreț" – şi sub regimul economic comunist fuseseră lubrifiantul care făcuse lucrurile să se mişte. Ei erau pilele ale căror relații ajutau la rezolvarea lucrurilor, precum foloseau luptătorii de gherilă poteci neştiute în sălbăticie pentru a muta produse dintr-un loc în altul. După prăbuşirea comunismului, talentele lor deveniseră în mod deschis rentabile, deoarece aproape nimeni nu pricepea capitalismul, iar abilitatea lor de a rezolva lucrurile era acum mai prețioasă ca niciodată – iar acum se plătea *mult* mai bine. Aşa cum se întâmplă întotdeauna, talentul merge mână în mână cu banul, iar într-o țară care abia învăța ce înseamnă domnia legii, era firesc ca oamenii cu experiența lor să încalce legea, mai întâi în folosul celor care aveau nevoie de ei, mai apoi pentru ei înşişi. Foştii *tolkaci* erau cei mai avuți oameni din țară. Odată cu averea obținuseră şi putere. Puterea înseamnă corupție, iar crima venise odată cu corupția, ajungându-se la punctul unde FBI acționa în Moscova la fel de activ cum o făcea CIA dintotdeauna. Şi pe bună dreptate.

Fuziunea dintre foştii ofițeri KGB şi *tolkaci* crease cel mai puternic şi mai sofisticat cartel al crimei din istorie.

Astfel, trebui să recunoască Reilly, acest Rasputin – numele însemna în traducere literară „desfrânatul" – ar fi putut face parte din cartel, iar moartea sa putea fi legată de organizație. Sau putea fi cu totul altceva. Va fi o anchetă extrem de interesantă.

— Ei bine, Oleg Gregorievici, dacă ai nevoie de ajutor, voi face tot posibilul să ți-l acord, promise agentul FBI.

— Mulțumesc, Misa.

Plecară pe drumuri separate, fiecare cu gândurile sale.

CAPITOLUL 1

Ecourile exploziei

— Aşadar, cine erau duşmanii lui? întrebă locotenent-colonelul Şablikov.

— Gregori Filipovici avea o mulțime. Era foarte slobod la gură. A jignit prea mulți oameni şi…

— Şi mai ce? întrebă Şablikov. N-a fost aruncat în aer în mijlocul străzii doar pentru că a zgândărit orgoliul unui criminal!

— Se gândea să importe narcotice, zise informatorul.

— Oh? Mai spune.

— Grişa avea contacte cu columbienii. Acum trei luni i-a întâlnit în Elveția şi încerca să obțină de la ei cocaină, adusă cu vaporul prin Odessa. Am auzit zvonuri că punea la punct un traseu pentru a transporta drogurile la Moscova.

— Cum intenționa să-i plătească? insistă colonelul de miliție. Moneda rusă era, după toate cât se întâmplaseră, practic fără valoare.

— Valută forte. Grişa obținuse foarte multă de la clienții din Vest şi o cantitate mai mică de la clienții ruşi. Ştia cum să-i facă fericiți, contra cost.

„*Rasputin*, rațională colonelul. Un adevărat desfrânat.” Să faci trafic de carne vie cu tinere rusoaice – Şablikov aflase că şi cu băieți – pe valută forte, suficientă ca să-şi cumpere o limuzină germană (tranzacția se făcuse cu bani gheață; oamenii săi verificaseră deja), ca apoi să planifice aducerea de droguri. Acestea se plăteau tot cu bani gheață, ceea ce însemna că vânzarea lor urma să se facă în valută forte, căci columbienii nu erau interesați de ruble. Avseienko nu reprezenta o pierdere pentru țara sa. Oricine îl ucisese trebuia să fie recompensat… mai puțin pe cel care o făcuse pentru a profita de golul creat ca să preia organizația

proxenetului… dar acest nou-venit trebuia să fie mai deştept. Asta era problema cu infractorii. Exista un proces de selecție naturală care funcționa. Poliția prindea destui, dar numai pe cei neghiobi, iar în timpul acesta cei deştepți deveneau şi mai deştepți, iar poliția se străduia să țină pasul cu ei, căci nelegiuiții aveau întotdeauna inițiativa.

— Aşa deci, cine mai importă droguri?

— Nu ştiu cine este. Umblă nişte zvonuri, am cunoscut şi nişte distribuitori de pe străzi, dar nu ştiu cine este organizatorul.

— Află, ordonă glacial Şablikov. Şi să nu ceri bani pentru talentele tale.

— Voi face tot posibilul, promise informatorul.

— Trebuie să afli rapid, Pavel Petrovici. Mă vei informa şi cine a preluat imperiul lui Rasputin.

— Da, tovarăşe locotenent-colonel, şi se retrase cu plecăciunea de rigoare.

„Rangul de ofițer superior în poliție înseamnă putere", îşi spuse Şablikov.

Putere adevărată, pe care o poți folosi împotriva altor oameni şi care este foarte satisfăcătoare. În cazul de față îi spusese unui infractor de rang mediu ce are de făcut, iar acesta va face, altfel va fi arestat şi sursa lui de venit ca informator va dispărea. Pe de altă parte, era vorba de un soi de protecție. Atâta timp cât infractorul nu se depărta de ceea ce polițistul considera a fi infracțiuni minore, se afla la adăpost de lege. Locotenent-colonelul Iefim Konstantinovici Şablikov din miliția moscovită era sigur că peste tot în lume lucrurile se petreceau la fel. Cum altfel ar fi putut poliția să strângă informațiile necesare despre oamenii care se abăteau de la lege? Nicio forță polițienească din lume nu avea timp să investigheze totul, iar folosirea criminalilor împotriva criminalilor era cel mai simplu şi mai ieftin mod de a strânge informații.

Nu trebuia uitat că informatorii *erau* infractori, deci nesiguri în multe cazuri, exagerând cu minciunile atunci când credeau că asta vrea stăpânul lor să audă. Şablikov trebuia să fie foarte grijuliu în a crede ce-i spusese

informatorul.

La rândul său, Pavel Petrovici Klusov avea propriile îndoieli legate de colaborarea cu acest colonel corupt. Şablikov nu era un fost ofiţer KGB, ci poliţist de carieră, nu atât de deştept pe cât se credea a fi, dar obişnuit cu mita şi cu schimbul de informaţii cu cei pe care îi urmărea. Probabil acesta a şi fost modul în care ajunsese la rangul său superior. „Ştia să obţină informaţii făcând troc cu indivizi ca el însuşi", gândi Klusov. Informatorul se întrebă dacă poliţistul avea un cont în valută pe undeva. Ar fi fost interesant de aflat unde locuieşte, ce fel de maşină conduce el sau soţia sa. Dar va face cum i se spusese, deoarece propriile activităţi „comerciale" prosperau sub protecţia lui Şablikov; mai târziu va ieşi să bea ceva împreună cu Irina Aganovna, poate după aceea o va duce în pat, iar pe parcurs va afla cât de îndurerate erau fostele angajate... din pricina morţii lui Avseienko.

— Da, tovarăşe locotenent-colonel, voi face cum spuneţi. Încerc să mă întorc la dumneavoastră mâine.

— Nu încerca. Fă-o, Paşa, îi spuse Şablikov, ca un învăţător care cere tema unui elev codaş.

— Operaţiunea se află deja în derulare, raportă Zhang premierului.

— Cred că aceasta va decurge mai discret decât precedentele, replică sec premierul. Riscurile ce o însoţesc sunt incomparabil mai mari. În ambele cazuri anterioare, încercarea Japoniei de a modifica drastic echilibrul de securitate în zona Pacificului şi efortul Iranului de a crea o nouă naţiune din cenuşa Uniunii Sovietice, Republica noastră Populară nu a *făcut* nimic, doar... a încurajat, din umbră. Această întreprindere, totuşi, e diferită. Ei bine, nu putem spera la realizări măreţe dacă ne zgârcim, nu-i aşa?

— Am fost lipsiţi de şansă.

— Posibil. Încuviinţă din complezenţă, în timp ce îşi aranja hârtiile pe birou.

Zhang Han San simţi că sângele îi îngheaţă. Premierul

Republicii Populare era renumit pentru nepăsarea sa, dar întotdeauna îşi privise ministrul fără portofoliu cu ceva mai multă căldură. Zhang se număra printre puținii oameni ale căror sfaturi erau luate în seamă de premier. Într-adevăr, fusese băgat în seamă şi astăzi, dar fără nicio emoție din partea oficialului superior.

— Nu am dezvăluit nimic şi nu am pierdut nimic, continuă Zhang.

Premierul nici nu ridică fruntea.

— Cu excepția faptului că acum există un ambasador american în Taipei.

În prezent se vorbea despre un tratat de apărare bilaterală, al cărui unic scop era plasarea flotei americane între China şi Taiwan, vizite regulate în porturi, poate chiar amplasarea unei baze permanente (construită mai mult ca sigur din banii taiwanezilor), despre care americanii ar spune cu nevinovăție că n-are alt țel decât să înlocuiască baza Subic Bay din Filipine. Economia Taiwanului explodase după reînnoirea deplinei recunoaşteri diplomatice din partea Statelor Unite, cu un influx masiv de investiții majore venite din toate colțurile lumii. Multe dintre acele fonduri ar fi putut – şi *ar fi trebuit* să ajungă în Republica Populară Chineză dacă n-ar fi fost schimbarea de concepție a Americii.

Serviciile de informații susțineau că preşedintele american Ryan acționase în totalitate pe cont propriu, contrar sfaturilor politice şi diplomatice din Washington – deşi se zvonea că secretarul de stat, acel Adler, sprijinise decizia nebunească a lui Ryan.

Temperatura sângelui lui Zhang mai scăzu cu câteva grade. Ambele lui planuri aproape eşuaseră, aproape întocmai aşa cum estimase el că ar trebui să se întâmple. În niciunul din cazuri țara sa nu fusese supusă riscului de a suporta consecințe – desigur, ultima dată pierduseră câteva avioane de luptă, dar oricum obiectele acelea şi piloții lor se prăbuşeau cu regularitate şi fără niciun scop. Mai ales în cazul Taiwanului, Republica Populară Chineză acționase cu responsabilitate, permițându-i secretarului de stat Adler să facă repetat naveta între Beijing şi îndărătnica sa provincie,

pe deasupra Strâmtorii Formosa, de parcă i-ar fi *oferit* legitimitate – ceea ce R.P.C. în mod evident *nu* intenționa, mai curând părea o înlesnire care să ajute America în misiunea ei pacifistă, făcându-i să apară mult mai rezonabili în ochii americanilor… şi cu toate astea, de ce a făcut Ryan acea mişcare? Îi ghicise jocul lui Zhang? Tot ce e posibil, dar era mai probabil că exista o scurgere de informații, un informator, un *spion* apropiat de vârful puterii politice din R.P.C. Agențiile de contrainformații analizau posibilitatea. Puțini erau cei care ştiau ce răzbate din gândirea şi din biroul lui Zhang, şi absolut toți fuseseră chestionați, iar tehnicienii îi verificaseră liniile telefonice şi fiecare perete din clădirea biroului. Putea el, Zhang, să se înşele? Cu siguranță, nu! Chiar dacă premierul său a crezut astfel… Zhang luă apoi în considerație poziția sa față de Biroul Politic. Era loc de mai bine. Prea mulți membri îl priveau ca pe un aventurier, cu prea mare trecere la persoane nepotrivite. Era simplu să şuşotească atâta vreme cât profitau de pe urma succesului politicii sale, dar l-ar fi părăsit imediat ce lucrurile ar fi mers rău. Ei bine, acesta era riscul de a ajunge în vârful clasei politice într-o țară precum a sa.

— În cazul în care vrem să zdrobim Taiwanul, fără să optăm pentru armele nucleare, va fi nevoie de ani de zile şi sume uriaşe de bani pentru a putea construi mijloacele necesare, cu riscuri mari şi profit mic. E mult mai bine ca Republica să se dezvolte cu succes în plan economic, astfel încât să vină la noi implorând să fie primiți înapoi în sânul familiei. Nici măcar nu sunt un inamic puternic. Abia dacă sunt o pacoste pe scena lumii. Dar din anumite motive, erau o pacoste specială pentru premier, îşi aminti Zhang, ca un fel de alergie personală care îi irita pielea sensibilă.

— Ne-am pierdut onoarea, Zhang. Pentru moment e destul.

— Onoarea nu înseamnă sânge, Xu, şi nici avuție.

— Ei au bogății imense, sublinie premierul, fără să-şi privească oaspetele.

Avea dreptate. Micul stat insular Taiwan era putred de bogat datorită efortului de industrializare depus de locuitorii majoritari de etnie chineză, care făceau comerț cu orice şi

oriunde; iar înnoirea recunoaşterii diplomatice de către americani întărise atât prosperitatea comercială a statului, cât şi poziția acestuia în lume. Încearcă să poți, doreşte-ți să poți – Zhang nu putea să abdice de la niciunul din aceste idealuri.

„Ce nu a mers cum trebuie?" se întrebă iarăşi. Oare jocurile sale nu fuseseră suficient de subtile? Fusese Siberia vreodată amenințată în mod făţiş de către țara sa? Nu. Ştiuse vreodată conducerea Armatei Populare care sunt planurile? Ei bine, da, trebuia să recunoască, unii ştiuseră, dar numai acei oameni de maximă încredere din cadrul Direcției Operații, plus o mână de comandanți importanți de unități – cei care trebuiau să execute planurile, dacă momentul ar fi fost prielnic vreodată. Dar astfel de oameni ştiau să păstreze un secret, iar dacă au spus cuiva… dar nu ar face asta, căci ştiau ce li se întâmplă, într-o societate ca a lor, în care până şi aerul care te înconjoară are urechi pentru cei care vorbesc de lucruri pe care e bine să le lase nerostite. Nu comentaseră cu nimeni pe marginea planurilor inițiale, făcuseră doar obişnuitele ajustări de ordin tehnic, aşa cum au întotdeauna tendința ofițerii superiori. Atunci poate că unii conțopişti au avut abilitatea de a studia planurile, dar şi asta era extrem de improbabil. În Armata Populară de Eliberare securitatea era excelentă. Militarii, de la soldat până la generalul de rang inferior, aveau tot atâta libertate ca şi o maşină țintuită de podeaua fabricii, iar atunci când ajungeau la grade superioare uitau să mai gândească independent, excepție făcând doar în domeniul tehnic, cum ar fi de exemplu ce fel de pod trebuie construit peste un anume curs de apă. Nu, din punctul de vedere al lui Zhang, nu erau decât nişte maşini, iar maşinile erau demne de încredere.

Reveni la întrebarea originală: *De ce* Ryan restabilise relațiile cu „Republica China"? Avea unele bănuieli în legătură cu inițiativele Japoniei şi ale Iranului? Incidentul cu avionul de pasageri a fost aranjat să arate ca un accident, iar apoi R.P.C. invitase marina americană să vină în zonă pentru „a menține pacea", aşa cum le place lor să zică, de parcă pacea ar fi un lucru bun de pus într-un seif. În realitate

lucrurile se întâmplau pe dos. Războiul era cel care trebuia ținut în cuşcă, şi eliberat la momentul oportun.

Oare ghicise preşedintele Ryan că R.P.C. intenționa să dezmembreze fosta Uniune Sovietică şi hotărâse s-o pedepsească prin recunoaşterea renegatului Taiwan? Era posibil. Existau oameni care-l considerau pe Ryan drept neobişnuit de perspicace pentru un politician american… doar era fost ofițer de informații, probabil unul bun, îşi aminti Zhang. Întotdeauna era o eroare fatală să-ți subestimezi adversarul, iar japonezii şi iranienii învățaseră acest lucru din proprie experiență. Ryan răspunsese cu măiestrie ambelor planuri ale lui Zhang, deşi până acum nu făcuse altceva decât să şoptească nemulțumirea față de R.P.C. Nu avuseseră loc exerciții militare americane îndreptate chiar şi indirect împotriva Republicii Populare, nu avuseseră loc „scăpări" către presa americană, nimic ce agenții de informații ai țării sale, operând din ambasada de la Washington, să fi descoperit. Şi iarăşi se întorcea la întrebarea originală: De ce acționa Ryan în acest mod? Pur şi simplu nu ştia. Pentru un membru al guvernului de rangul său, a nu cunoaşte ceva era o mare problemă. Premierul i-ar putea pune curând o întrebare la care trebuia să ştie răspunsul. Dar în clipa de față liderul guvernului frunzărea ostentativ hârtiile de pe birou, ca pentru a-i spune lui Zhang că el, premierul, este nemulțumit, dar că acum nu-i momentul să-şi arate emoțiile.

La zece metri depărtare, dincolo de o uşă solidă din lemn masiv, Lian Ming avea propriile emoții. Scaunul de secretariat pe care stătea era unul scump, achiziționat din Japonia, la un preț echivalent cu salariul unui muncitor calificat pe, cât oare? Patru luni? Cinci? Cu siguranță mai mult decât prețul noii biciclete pe care şi-ar dori-o.

Licențiată în limbi moderne, vorbea engleza şi franceza suficient de bine încât să fie înțeleasă în orice oraş de pe glob, iar ca rezultat trebuia să parcurgă tot felul de documente diplomatice şi de spionaj ale şefului, care avea abilități de traducător considerabil mai slabe decât ale ei.

Scaunul confortabil reprezenta aprecierea şefului pentru felul în care ea îi organiza munca şi programul zilnic. Şi încă ceva pe deasupra.

CAPITOLUL 2

Zeița moartă

„Aici s-a întâmplat totul”, îşi zise Chester Nomuri. Vasta întindere a Pieței Tiananmen, „Piața Păcii Cereşti”, cu masivele ziduri din partea dreaptă, semăna cu... ce? Reflectând asupra problemei, realiză că nu are cu ce să o compare. Dacă în lume mai există un astfel de loc, el unul nu îl vizitase şi nici nu auzise de el.

I se părea că fiecare piatră de pavaj este încă stropită cu sânge. Aproape că putea simți mirosul lui, deşi trecuseră zece ani de când masele de studenți, nu cu mult mai tineri decât era el pe atunci, se adunaseră aici pentru a protesta împotriva guvernului. Nu protestau atât contra formei de guvernământ a țării, cât mai ales împotriva corupției celor de la nivel înalt, şi, în mod previzibil, astfel de acțiuni erau extrem de jignitoare pentru cei corupți. Aşa se petrec lucrurile de obicei. Numai cu discreție ar fi putut cineva scoate la iveală adevăratul caracter al oamenilor care dețin puterea, orientali sau occidentali, dar acest loc era cel mai periculos dintre toate, din pricina îndelungatei sale experiențe în materie de brutalitate pură. Aici oamenii nutriseră *speranța*...

Dar în timp ce ei încercau pentru întâia oară acest lucru, soldații care primiseră ordin să curețe piața se opriseră în loc. Iar *asta* trebuie să-i fi înfricoşat pe conducătorii tolăniți în puf şi în birouri confortabile, pentru că atunci când un organ de stat refuză să execute ordinele statului începe un lucru numit „Revoluție” (şi asta se întâmpla într-un loc ce cunoscuse deja o revoluție, păstrată cu sfințenie chiar în locul respectiv). Şi astfel, detaşamentele de trupe trimise inițial au fost retrase şi înlocuite cu altele, aduse de la mare depărtare, formate din soldați tineri (toți soldații sunt tineri,

îşi aminti Nomuri). Ei nu fuseseră contaminaţi de vorbele şi ideile celor de o vârstă cu ei care demonstrau în Piaţă, nici nu simpatizau cu ei, nici măcar nu se întrebau *de ce* guvernul care îi înarmase şi îi îmbrăcase în uniformă doreşte ca ei să îi schilodească pe aceşti oameni, în loc să le asculte păsurile… şi astfel au acţionat ca nişte roboţi lipsiţi de gândire, după cum şi fuseseră antrenaţi să fie.

La câţiva metri depărtare defilau nişte soldaţi ai Armatei Populare de Eliberare, cu o înfăţişare ciudată, ca a păpuşilor de ceară; aveau un aspect inuman cu uniformele lor verzi din stofă, de parcă ar fi fost machiaţi, observă Chet, dorind să privească mai de aproape feţele lor pentru a se încredinţa asupra acestui lucru. Dădu din cap şi se întoarse. Nu venise cu avionul din Japonia până în China pentru aşa ceva. Era destul de dificil să izbutească în misiunea încredinţată de Nippon Electric Company (NEC). Trăgea din greu cu două servicii, ca angajat al NEC cu funcţia de contabil *şi* agent operativ al CIA. Pentru a reuşi în a doua slujbă, trebuia să aibă succes în prima, iar pentru a avea succes în prima trebuia să se identifice întru totul cu salariatul japonez, care se dedica trup şi suflet companiei. Măcar se alegea cu *ambele* salarii, iar cel de la japonezi nu era de neglijat. Oricum, nu la actualul curs de schimb.

Nomuri considera că întreaga afacere era un semn că abilităţile sale sunt apreciate – în Japonia stabilise o reţea modestă de agenţi, care raportau momentan unui alt ofiţer de caz din CIA – dar era şi un indiciu al disperării. Singurul eşec al Agenţiei de a crea o reţea de spioni avusese loc aici, în R.P.C. Langley nu recrutase prea mulţi agenţi din comunitatea chineză a Americii… iar unul dintre ei se afla în prezent într-o închisoare federală, după un caz serios de loialitate divizată. Rasismul era o stare de fapt în multe agenţii federale, iar cartierul general al CIA privea în ziua de azi cu deosebită suspiciune pe etnicii chinezi. În privinţa asta nu avea ce face, nu putea pretinde că ar fi chinez, Nomuri ştia prea bine asta. Deşi unor rasişti pe jumătate orbi, de orientare europeană, orice ins cu ochi oblici le părea chinez, aici în Beijing, Nomuri, ai căror strămoşi erau sută la sută

japonezi (cu toate că din ramura comunității din sudul Californiei), ieşea în evidență la fel cum ar fi ieşit Michael Jordan. Nu era un fapt de natură să-l liniştească pe un agent de informații fără acoperire diplomatică, în special de când Ministerul Securității de Stat al Chinei devenise foarte activ şi se bucura de o largă susținere. MSS era la fel de puternic în acest oraş precum fusese KGB în Moscova şi, probabil, la fel de nemilos. Nomuri îşi aminti că torturarea criminalilor şi a altor persoane nedorite se practica în China de mii de ani... iar apartenența *sa* etnică n-ar putea fi de mare ajutor. Chinezii făceau afaceri cu japonezii pentru că era convenabil – necesar era un termen mult mai exact – dar între cele două țări nu exista pic de afecțiune. În al Doilea Război Mondial Japonia omorâse cu mult mai mulți chinezi decât reuşise Hitler în privința evreilor, un fapt puțin cunoscut de întreaga lume, excepție făcând, bineînțeles, China, iar această serie de fapte se adăugase unei antipatii etnice care se întindea înapoi în timp cel puțin până la Kublai Khan.

Era foarte obişnuit să trăiască o viață dublă. Nomuri se înrolase în CIA pentru a-şi servi patria şi pentru a se distra puțin, considerase el atunci. Apoi învățase că munca de informații în teren era extrem de periculoasă, urmată de provocarea de a te strecura în locuri unde n-ar trebui să te afli, obținând informații pe care n-ar fi trebuit să le obții, iar apoi transmițându-le unor persoane care n-ar fi trebuit să le ştie. Nu doar datoria față de țară îl ținea pe Nomuri în activitate. Era vorba de fiorul, de *avântul* de a cunoaşte ceea ce alții nu ştiu, de a-i bate pe alții la propriul lor sport, pe terenul lor.

În Japonia arăta ca oricine altcineva. Dar nu şi aici, în Beijing. În plus, era cu vreo zece centimetri mai înalt decât un chinez obişnuit – asta datorându-se alimentației din copilărie – şi îmbrăcat mult mai bine, în haine occidentale. Cu hainele se putea aranja. Cu fața nu avea ce face. Pentru început, va trebui să-şi schimbe tunsoarea, hotărî Chet. Măcar în felul acesta va putea să se facă nevăzut în mulțime şi, eventual, să iasă din raza de urmărire a MSS. Avea o maşină cu care să circule, plătită de NEC, dar îşi luase şi o

bicicletă, un model chinezesc, nu una scumpă, europeană. Dacă l-ar fi întrebat cineva despre asta, ar fi răspuns că este pentru a face mişcare – pe deasupra, nu era o bicicletă socialistă perfectă? În mod sigur i se vor pune asemenea întrebări, şi prezența sa va fi anunțată, iar Nomuri realiză că în Japonia se cam lenevise şi se relaxase, mulțumindu-se doar să-şi coordoneze agenții. Ştia că putea să-şi piardă urma în locuri intime, cum ar fi băile publice, unde se discută despre femei, sport şi o mulțime de alte lucruri, dar rareori despre afaceri. În Japonia fiecare operațiune de afaceri era mai mult sau mai puțin secretă, încât până şi prietenii apropiați cu care discutase despre defectele soțiilor nu divulgau nimic în legătură cu mersul lucrărilor pentru care erau plătiți decât atunci când ele erau făcute publice. Un lucru bun pentru securitatea operațiunilor, nu?

Privind în jur ca orice turist, se întrebă cum s-ar putea descurca aici. Mai presus de orice altceva, remarcase privirile care se agățau de el în timp ce străbătea imensa piață. Cum arătase acest loc când aici veniseră tancurile? Pentru o clipă rămase țintuit, amintindu-şi… s-a întâmplat chiar *acolo*, nu? Tipul cu servieta şi plasa de cumpărături, care a oprit o companie de tancuri stând în fața lor… pentru că niciun mecanic conductor din tancurile T 80 ale R.P.C. nu avea inima atât de împietrită încât să treacă peste omul acela, indiferent ce i-ar fi urlat prin interfon căpitanul plasat în vârful turelei. Da, se întâmplase chiar acolo. Bineînțeles că mai târziu, după o săptămână, individul cu servieta fusese arestat de către MSS, după cum indicau sursele CIA şi interogat pentru a vedea ce îl convinsese să comită un gest politic atât de deschis şi de nebunesc împotriva guvernului şi a forțelor armate ale țării sale. Probabil că asta durase ceva timp, gândi agentul CIA, stând şi privind chiar din locul unde curajosul om luase poziție… pentru că investigatorilor din MSS nu le venea să creadă că acel om acționase pe cont propriu – a acționa din proprie voință nu era un concept încurajat de regimul comunist, de aceea era ceva cu totul străin pentru cei care impuneau voința Statului celor care încălcau legile. Indiferent ce-a fost, individul cu servieta era

mort – sursele erau destul de sigure în privința asta. Un oficial al MSS comentase mult mai târziu cu satisfacție despre acest fapt în fața cuiva care avea urechile puse în slujba Americii. Individul primise un glonț în ceafă, iar familia sa – soția şi un fiu minor, credea sursa – trebuise să achite factura pentru cartuşul de pistol folosit pentru execuția soțului/tatălui/contrarevoluționarului/ inamicului statului. Astfel era justiția în Republica Populară Chineză.

Cum erau numiți străinii aici? Barbari. Mitul clasei privilegiate era aici la fel de viu pe cât fusese mitul Berlinului în timpul lui Adolf Hitler. Rasismul avea aceeaşi înfățişare peste tot în lume. O tâmpenie. A fost o lecție pe care țara sa a împărtăşit-o lumii întregi, medită Chester Nomuri, deşi America însăşi mai trebuia încă să şi-o însuşească.

Era o târfă, şi încă una de lux, gândi Mike Reilly de pe scaunul aflat în spatele geamului. Părul său era de un blond nenatural grație unui salon cosmetic scump din Moscova – avea nevoie de un nou tratament, căci la rădăcină erau urme de un şaten-închis – dar se asorta bine cu pometii şi ochii, de un albastru fără pată, aşa cum nu mai văzuse la nicio femeie. Se gândi că acei ochi, prin culoare, nu însă şi prin expresie, erau o momeală pentru clienți. Trupul ei ar fi putut servi ca model lui Fidias[7] din Atena pentru sculptura unei zeițe venerate de mulțime, având curbe ample, picioarele puțin mai subțiri decât gustul normal al ruşilor, dar care ar fi făcut impresie la intersecția străzilor Hollywood şi Vine, dacă acela ar mai fi fost un cartier drăguț în care să fii zărită…

… dar *expresia* ochilor ei frumoşi era cea care ar fi făcut să se oprească şi inima unui alergător de maraton. Oare prostituția să fi fost cea care a făcut asta femeii? Reilly dădu din cap. Nu se ocupase prea des de acest tip de infracțiune – era o problemă de competența poliției metropolitane – nu îndeajuns încât să ajungă să le înțeleagă pe practicantele ei.

---

[7] Sculptor şi arhitect grec (490-431 î.Hr.), autor al operelor din Partenon, (n.tr.).

Privirea ei era înspăimântătoare. Crezuse, ca majoritatea bărbaților, că ei înşişi reprezintă prădătorul. Dar această femeie contrazicea opinia generală.

Numele ei era Tania Bogdanova. Avea aproximativ douăzeci şi trei de ani. Avea chip de înger şi trup de vedetă de cinema. Agentul FBI era nesigur în privința sentimentelor din sufletul ei. Poate că legăturile ei cu oamenii erau ieşite din normal, aşa cum li se întâmplă multor infractori de carieră. Poate că în tinerețe fusese abuzată sexual. Dar chiar şi la douăzeci şi trei de ani, tinerețea ei părea un lucru foarte îndepărtat, judecând după felul în care ochii ei îl priveau pe anchetator. Reilly aruncă o privire pe dosarul ei obținut de la sediul Miliției. În el se găsea o singură poză, neclară şi în alb-negru, înfățişând-o alături de un bărbat – un *Ivan*[8] probabil, aprecie Reilly mormăind – iar în fotografie chipul ei era însuflețit şi inocent, cu alura pe care tânăra Ingrid Bergman o avusese alături de Bogart în *Casablanca.* Reilly îşi închipui că Tania ar putea juca teatru. Dacă în fața sa era adevărata Tania, şi probabil era, atunci fata din fotografie era o compoziție, un rol interpretat, o iluzie – una frumoasă, e drept, dar potențial periculoasă pentru oricine ar fi fost prins în mrejele ei. Fata aflată de cealaltă parte a geamului-oglindă era capabilă să scoată globii oculari ai unui bărbat cu pila de unghii, apoi să-i mănânce cruzi înainte de a pleca la următoarea întâlnire, la hotelul şi centrul de afaceri Patru Anotimpuri din Moscova.

— Cine erau duşmanii săi, Tania? o întrebă milițianul din camera de interogatoriu.

— Cine îi era prieten? replică ea plictisită. Nu avea niciunul. Duşmani avea mulți.

Limbajul îi era livresc şi aproape distins. Probabil că engleza vorbită de ea era la fel de bună. Fără nicio îndoială avea nevoie de toate astea pentru clienții ei… probabil costa câțiva dolari în plus, mărci germane, lire sterline sau euro, bani frumoşi în valută forte, pentru care poate oferea şi reducere, zâmbindu-i fără îndoială cu un aer cochet lui John,

---

[8] Termen peiorativ pentru ruşi, (n.tr.).

Jean, Johannes sau Ivan în timp ce-i spunea asta. „Înainte sau după?” se întrebă Reilly. El n-ar plăti niciodată; deşi, uitându-se la Tania, pricepu de ce unii bărbați ar face-o…

— Care-i tariful ei? îi şopti lui Provalov.

— Mai mult decât îmi pot permite, mormăi locotenentul detectiv. Cam şase sute de euro, pentru o seară întreagă chiar mai mult. Din punct de vedere medical e remarcabil de curată. În poşetă are o întreagă colecție de prezervative, mărci americane, franceze şi japoneze.

— Ce trecut are? A făcut balet sau ceva de genul acesta? întrebă agentul FBI, referindu-se implicit la grația ei.

Provalov chicoti amuzat.

— Nu, are sânii prea mari pentru asta şi este prea înaltă. Presupun că are o greutate în jur de cincizeci şi cinci de kilograme. Prea mult pentru o zână de la Balşoi care trebuie ridicată şi aruncată. Ar fi putut deveni model în industria modei care este în plină ascensiune la noi, dar în ceea ce priveşte întrebarea ta răspunsul e nu, trecutul ei este complet ordinar. Defunctul ei tată era muncitor în uzină, iar mama, de asemenea decedată, lucra într-un magazin cu bunuri de larg consum. Amândoi au murit ca urmare a consumului abuziv de alcool. Tania noastră nu bea decât cu măsură. A urmat cursurile de stat obligatorii, fără rezultate deosebite. Nu are frați sau surori, Tania e absolut singură pe lume – şi e aşa de ceva timp. De aproape patru ani lucrează pentru Rasputin. Mă îndoiesc că Şcoala de păsări a scos vreodată o târfă mai stilată decât asta. Însuşi Gregori Filipovici a folosit-o de multe ori, fie pentru sex, fie ea însoțitoare în public, nu suntem siguri, dar nu-i aşa că e o podoabă frumoasă? Însă, oricâtă afecțiune ar fi putut el avea față de ea, nu era ceva reciproc.

— Există vreun apropiat de-al ei?

Provalov dădu din cap.

— Nimeni de care să ştim, nici măcar vreo prietenă.

Reilly văzu că interogatoriul era o pierdere de timp, ca şi cum ai căuta peşte de mare într-un lac cu apă dulce, şi nu era decât unul dintre cele douăzeci şi şapte de interogatorii luate până acum în legătură cu moartea lui G.F. Avseienko –

toată lumea părea a fi uitat faptul că în maşină fuseseră încă două persoane, dar probabil că nu ele fuseseră ţintele atacului. Nu vor obţine nimic aşa. Ceea ce le trebuia cu adevărat era camionul, ceva cu probe fizice, materiale. Ca majoritatea agenţilor FBI, Reilly credea în probe tangibile, pe care le puteai ţine în mână, pe care le puteai arăta unui juriu şi unui judecător pentru a-i *convinge* că ceea ce vedeau era evidenţa unei crime şi în acelaşi timp o probă împotriva autorului crimei. Cu totul altfel erau martorii oculari, nişte mincinoşi de cele mai multe ori; în cel mai bun caz puteau servi avocaţilor apărării pentru a stârni confuzie şi de aceea poliţiştii sau membrii juriului rareori aveau încredere în ei. Camionul trebuia să conţină urme ale jetului reactiv de la RPG, poate chiar amprente pe hârtia îmbibată cu unsoare cu care ruşii îşi ambalau armele, sau orice altceva – ideală ar fi fost o ţigară fumată de către şofer sau trăgător, atâta timp cât FBI putea obţine o amprentă ADN din saliva reziduală, asta fiind cea mai nouă armă din panoplia FBI (o probabilitate de identificare de şase sute de milioane la unu era greu de combătut, chiar de către cei mai bine plătiţi avocaţi). Unul dintre planurile favorite ale lui Reilly era aducerea tehnologiei ADN şi încredinţarea ei spre folosinţă poliţiei ruse, dar ruşii trebuiau să plătească echipamentul de laborator, ceea ce constituia o problemă – se părea că ruşii nu au bani pentru lucrurile importante. Tot ce aveau la ora actuală erau rămăşiţele proiectilului RPG-ului – uimitor cât de mult rămăsese din el după lansare şi explozie care avea un număr de serie ce fusese întors pe toate părţile până la plictiseală, fiind îndoielnic că această frântură de informaţie îi va duce undeva. Dar toate urmele erau studiate până la epuizare, pentru că niciodată nu ştiai ce poate fi valorificat şi ce nu, până nu ajungeai la final, care de regulă era reprezentat de un birou cu un judecător în faţă şi o boxă cu doisprezece oameni în dreapta. Din punct de vedere procedural lucrurile erau puţin diferite aici, în Rusia, dar unul dintre lucrurile pe care încercase să le transmită poliţiştilor ruşi pe care îi consilia era că scopul oricărei anchete era obţinerea unei condamnări. Până la urmă ruşii

pricepuseră, unii mai greu, alții mai uşor, iar pe lângă asta înțeleseseră şi că a trage şuturi la boaşe nu era cea mai eficientă tehnică de interogare. Aveau o Constituție în Rusia, dar respectul public față de ea încă mai trebuia să crească, iar asta cerea timp. Ideea de putere a legii era privită în această țară la fel de ciudat ca un marțian.

„Problema este, judecă Reilly, că nici eu şi nici altcineva nu ştim de cât timp e nevoie ca Rusia să ajungă din urmă restul lumii." Existau şi lucruri demne de admirat, în special în domeniul artistic. Datorită statutului de diplomat, Reilly şi soția sa obțineau deseori bilete suplimentare la concerte (care îi plăceau lui) şi la balet (pe care îl adora soția sa), care erau cele mai bune din lume… dar restul țării nu ținea pasul cu ele. Unii de la ambasadă, câțiva agenți CIA mai vârstnici, care fuseseră aici înainte de destrămarea URSS, susțineau că progresele sunt incredibile. Dacă ce spuneau este adevărat, observă Reilly, înseamnă că ceea ce fusese înainte era îngrozitor de suportat, deşi Balşoi era probabil la fel chiar şi pe timpurile acelea.

— Asta-i tot? întrebă Tania Bogdanova din camera de interogatoriu.

— Da, mulțumim că ai venit. S-ar putea să te chemăm din nou.

— Sunați la numărul acesta, spuse, întinzând o carte de vizită. Este telefonul meu mobil.

Aceasta era o nouă comoditate occidentală introdusă în Moscova pentru cei care aveau valută forte, iar Tania evident avea.

Anchetatorul era un tânăr sergent de miliție. Se ridică şi se duse să-i deschidă uşa, arătându-i Bogdanovei considerația pe care ea se aştepta s-o primească din partea bărbaților. În cazul occidentalilor, se întâmpla din cauza calităților ei fizice. În cazul compatrioților ei, se întâmpla din cauza hainelor care vorbeau despre averea ei dobândită recent. Reilly îi urmări privirea în timp ce părăsea camera. Expresia era aceea a unui copil care se aştepta să fie prins făcând o poznă, dar nu fusese. Privirea ei spunea ceva de genul „Ce prost e tata". Pe fața ei de înger expresia era nepotrivită, dar exact

asta vedea de cealaltă parte a geamului-oglindă.

— Oleg?

— Da, Misa? se întoarse Provalov.

— E cu două fețe, omule. Joacă teatru, spuse Reilly în engleză.

Provalov cunoştea argoul polițiştilor americani.

— De acord, Mişa, dar nu am niciun motiv să o rețin, nu-i aşa?

— Ai dreptate. Dar ar trebui totuşi să o ții sub observație.

— Dacă mi-aş putea permite, mi-aş ține mai mult decât privirea asupra ei, Mihail Ivanici.

Reilly chicoti amuzat.

— Da, te cred.

— Dar are o inimă de gheață.

— Acesta e un fapt evident, aprobă agentul FBI. Iar rolul din piesa ei era în cel mai bun caz periculos, iar în cel mai rău, mortal.

— Deci, ce am aflat? întrebă Ed Foley, câteva ore mai târziu, în Washington.

— Până acum *nimic*, răspunse Mary Pat întrebării soțului ei.

— Jack doreşte să fie ținut urgent la curent cu afacerea asta.

— Ei bine, spune-i preşedintelui că procesăm datele pe cât de repede putem, dar tot ce am aflat până acum parvine de la ataşatul pe probleme juridice. El este în legătură cu polițiştii locali, dar aceştia par a nu avea habar de nimic. Poate că cineva a încercat să-l ucidă pe Serghei Nikolaici, dar ataşatul spune că miliția crede că Rasputin era ținta.

— Probabil avea partea lui de inamici, concluzionă directorul CIA.

— Vă mulțumesc, încheie vicepreşedintele în fața mulțimii înghesuite pe stadionul Ole Miss.

Scopul discursului era anunțarea construirii a opt noi distrugătoare în uriaşul şantier naval Litton, amplasat pe coasta Golfului Mississippi, ceea ce însemna locuri de muncă

şi bani pentru statul respectiv, subiecte care întotdeauna îl preocupaseră pe guvernator, care acum stătea în picioare şi aplauda de parcă echipa de fotbal Ole Miss îi bătuse pe cei din Texas în finala de pe Cotton Bowl. Aici sportul era luat în serios. Şi politica la fel, îşi aminti Robby, înăbuşind un blestem la adresa pompoasei sale meserii, care semăna atât de mult cu tocmeala din piaţa unui sat medieval, trei porci pentru o vacă, agitând o halbă cu bere amară. Oare *aşa* se guverna o ţară? Rânji şi dădu din cap. Şi în marină erau probleme politice şi a trebuit să le depăşească, dar o făcuse fiind un ofiţer de marină al naibii de bun şi cel mai grozav pilot de vânătoare care decolase vreodată de pe o pistă de portavion. În fine, ştia că *fiecare* pilot de luptă care aşteaptă în scaunul său declanşarea catapultei simte exact ce simţise el... deosebirea consta în faptul că el avea perfectă dreptate în ceea ce îl privea.

În timp ce cobora de la pupitru urmară obişnuitele strângeri de mâini, fiind apoi ghidat de agenţii Serviciului Secret de-a lungul cordonului lor de protecţie în josul scărilor, până la uşa din dos unde aştepta maşina, păzită de alţi oameni înarmaţi, ai căror ochi vigilenţi scrutau încoace şi-ncolo, aşa cum trebuie să fi făcut mitraliorii de pe bombardierele B-17 aflate deasupra oraşului Schweinfurt[9], gândi vicepreşedintele. Unul dintre ei ţinea deschisă uşa maşinii, iar Robby se strecură înăuntru.

— TOMCAT este în mişcare, rosti în microfon şeful gărzii vicepreşedintelui, în timp ce maşina o lua din loc.

În timp ce maşina se înscria pe autostrada către aeroport, Robby răsfoi dosarul său cu rapoarte informative.

— S-a întâmplat ceva important în D.C.?

— Nimic despre care să fi fost informat, răspunse agentul de la Serviciul Secret.

Jackson dădu din cap a încuviinţare. Cei care îl păzeau erau oameni de ispravă. Pe şeful gărzii îl considera ca fiind

[9] Important centru industrial din Germania, ţinta a numeroase raiduri aeriene aliate în timpul celui de al Doilea Război Mondial, (n.tr.).

un comandor cu multă experiență iar restul trupei, de la ofițer inferior până la locotenent-comandor – acesta fiind şi modul în care Robby îi trata – era format din subordonați capabili, profesionişti bine antrenați, care meritau din plin zâmbetele şi aprobările sale atunci când îşi făceau datoria cum trebuie, lucru care se întâmpla mai mereu. Majoritatea ar fi putut deveni piloți excelenți, iar restul probabil infanterişti de marină foarte buni. Maşina trase în fine lângă avionul cu reacție tip VC-20B parcat într-un colț retras al aeroportului, care era înconjurat de o mulțime de forțe de securitate. Şoferul opri maşina la exact cinci metri de baza scării mobile a avionului.

— Veți pilota dumneavoastră pe drumul către casă, *domnule?* întrebă şeful gărzii, anticipând răspunsul.

— Poți fi sigur de asta, Sam, veni replica entuziastă.

Asta nu îi convenea căpitanului din USAF[10], desemnat drept copilot al aeronavei, cu atât mai puțin locotenentului-colonel care era comandantul avionului Gulfstream III modificat. Vicepreşedintelui îi plăcea să fie tot drumul la manşă, timp în care colonelul opera aparatul de radio şi monitoriza instrumentele. Aeronava zbura în majoritatea timpului pe pilot automat, desigur, dar Jackson, indiferent că ocupa locul din dreapta sau din stânga, era hotărât să fie el pilotul comandant al zborului, iar pe el nu-l puteai refuza. Ca urmare, căpitanul va sta pe locul din spate şi colonelul pe cel din stânga, dar fără a munci din greu. „În fond, ce mama dracului, îşi spuse căpitanul, vicepreşedintele spune poveşti interesante, iar pentru un tip din Marină e destul de competent ca pilot."

— Liber dreapta, anunță Jackson câteva minute mai târziu.

— Liber stânga, confirmă observatorul de la sol, aflat în fața avionului Gulfstream.

— Pornesc motorul unu, spuse apoi Jackson, ca peste treizeci de secunde să urmeze anunțul: Pornesc numărul doi.

---

[10] Forțele Aeriene ale Statelor Unite.

Acele aparatelor de bord începură să se ridice.

— Arată bine, domnule, raportă locotenent-colonelul din USAF.

Aparatul Gulfstream avea motoare Rolls-Royce Spey, precum cele care odinioară echipaseră versiunea britanică a avioanelor de luptă F-4 Phantom, numai că acestea erau mai fiabile.

— Turnul de control, aici Air Force Two, suntem gata pentru rulare.

— Air Force Two, aici Turnul, aveți permisiunea de rulare pe pista trei.

— Am înțeles, Air Force Two rulează pe numărul trei.

Jackson eliberă frânele lăsând aparatul să se pună în mişcare, motoarele sale de avion de luptă abia depăşind turația de ralanti, dar înghițind o cantitate uriaşă de combustibil pentru activitatea asta. Jackson se gândi că pe un portavion îi avea pe controlorii de trafic îmbrăcați în cămăşi galbene ca să îl ghideze. Aici trebuia să se deplaseze conform hărții-diagramă – prinsă în centrul volanului manşei – către poziția potrivită, în tot acest timp scrutând împrejurimile pentru a se asigura că vreun idiot cu un Cesna 172 nu-i intersectează traseul precum o maşină rătăcită în parcarea unui supermarket. În fine, ajunse la capătul pistei şi se poziționă pe axul ei.

— Turnul, aici Spade, cer permisiunea de lansare. Pur şi simplu îi scăpase…

Replica fu un hohot de râs.

— Asta nu e portavionul *Enterprise*, Air Force Two, şi nu dispunem de catapulte, dar aveți permisiunea de decolare, *domnule*.

În răspunsul lui Jackson se simțea amuzamentul.

— Am înțeles, Air Force Two, începe rulajul de decolare.

— Numele dumneavoastră de apel era chiar „Spade”? întrebă pilotul comandant în timp ce aeronava VC-20B începea rulajul.

— Mi-a fost dat de primul meu comandant, pe vremea când eram un boboc. Şi aşa a rămas. Jackson clătină din cap. „Isuse, ce mult a trecut de-atunci.”

— Viteză de desprindere, anunță ofițerul de aviație.

La viteza de sustentație, Jackson trase uşor manşa în spate, desprinzând avionul de sol. Colonelul escamotă trenul de aterizare, în timp ce Jackson smuci manşa cu cinci centimetri în stânga şi-n dreapta, clătinând uşor aripile aşa cum făcea întotdeauna pentru a se asigura că avionul răspunde la comenzi. Răspundea, iar în mai puțin de trei minute aeronava Gulfstream se afla pe pilot automat, programat să vireze, să urce şi să atingă plafonul de 13 000 de metri.

— Plictisitor, nu-i aşa?

— Mai degrabă sigur, *domnule,* răspunse ofițerul USAF.

„Gunoier nenorocit", îl catalogă Jackson. Niciun pilot de luptă n-ar spune aşa ceva cu voce tare. De când era considerat zborul ceva sigur… ei bine, admise pentru sine Robby, înainte de a-şi porni maşina întotdeauna punea centura de siguranță şi niciodată nu făcuse ceva nesăbuit, nici măcar cu un avion de luptă. Dar era lezat de faptul că acest avion, ca majoritatea celor moderne, făcea mare parte din munca pe care fusese antrenat el s-o facă. Putea chiar ateriza automat… bine, Marina avea astfel de sisteme la bordul portavioanelor, dar *niciodată* un aviator decent din aviația îmbarcată nu le folosise decât dacă i se ordonase, lucru pe care Robert Jefferson Jackson reuşise întotdeauna să-l evite. Această călătorie va figura în carnetul său de zbor drept timp de pilotaj, deşi în realitate nu era aşa.

De fapt un microcip pilota, iar singura sa funcție era să stea acolo pentru a lua măsurile necesare în caz că ceva se defecta. Dar nu se strica nimic. Nici măcar afurisitele de motoare. Odinioară, motoarele cu reacție abia dacă țineau nouă sau zece ore înainte de a fi înlocuite. În prezent existau în flota de Gulfstream motoare Spey care aveau douăsprezece *mii* de ore de funcționare. Exista chiar unul cu peste *treizeci* de mii de ore pe care cei de la Rolls-Royce îl voiau înapoi, oferind la schimb gratis un motor nou, deoarece inginerii lor voiau să-l facă bucăți pe cel vechi pentru a vedea cum de reuşiseră să îl facă atât de bun, dar proprietarul, în mod pervers şi previzibil, refuzase să facă schimbul. Fuzelajul

unui Gulfstream era aproape la fel de fiabil, iar echipamentele electronice erau adevărate capodopere, Jackson realiza asta privind în jos spre ecranul color al radarului meteorologic. Pentru moment afişa un negru pur şi prietenos, ceea ce însemna o atmosferă calmă pe tot traseul până la baza Andrews. Încă nu exista un instrument pentru detectarea turbulenţelor, dar acolo sus, la nivelul de zbor de 13 000 de metri, asemenea incidente erau rar întâlnite, iar Jackson nu era predispus la răul de avion, în plus mâinile sale se găseau la câţiva centimetri de manşă, în caz că se întâmpla ceva neaşteptat. Jackson nutrea uneori speranţa că ceva *ar putea* să se întâmple, pentru a-i da ocazia să arate cât de bun pilot este… dar niciodată nu se întâmpla. Zborul devenise o rutină faţă de tinereţea sa petrecută la bordul unui F-4N Phantom şi a zorilor maturităţii consumaţi pe un F-14A Tomcat. Poate că stilul acesta era mai bun. „Da, cum să nu", se gândi el.

— Domnule vicepreşedinte? Era vocea sergentului din USAF responsabil cu comunicaţiile de la bordul lui VC-20.

Robby se răsuci şi o zări ţinând un teanc de hârtii.

— Ce este, sergent?

— Un mesaj de prioritate maximă tocmai a ieşit la imprimantă.

Întinse mâna şi Robby luă hârtia.

— Colonele, pentru moment avionul îţi aparţine, îi spuse vicepreşedintele locotenent-colonelului de pe scaunul din stânga.

— Pilotul are comanda, confirmă colonelul, în timp ce Robby începea să citească.

Întotdeauna se întâmpla la fel, deşi întotdeauna era vorba de ceva diferit. Coperta avea formatul obişnuit al documentelor clasificate. Pe vremuri Jackson fusese impresionat de faptul că a arăta o bucată de hârtie unei persoane nepotrivite îl putea face să aterizeze la Penitenciarul Federal Leavenworth – asta atunci, dar de când fusese închis destinaţia actuală ar fi fost închisoarea Marinei din Portsmouth, New Hampshire. Acum însă, de când devenise o înaltă oficialitate guvernamentală din Washington D.C., ştia

că poate arăta aproape orice blestemăție vreunui reporter de la *The Washington Post* şi să rămână intangibil. Nu faptul că era deasupra legii era important, ci faptul că el era unul dintre oamenii care decideau ce reprezintă legea.

CAPITOLUL 3

Probleme cu cei bogaţi

Problema în litigiu era comerțul, un subiect nu tocmai pe placul preşedintelui, dar la acest nivel orice controversa lua atâtea întorsături, încât chiar şi problemele pe care credeai că le cunoşti foarte bine deveneau cel puțin stranii, dacă nu chiar complet străine.

— George? spuse Ryan către Secretarul Trezoreriei, George Winston.

— Domnule prese…

— Fir-ar să fie, George! Izbucnirea preşedintelui aproape îl făcu să-şi verse cafeaua.

— OK. Secretarul Trezoreriei făcu un gest de supunere. E greu să faci schimbarea… Jack.

Ryan se săturase de capcanele preşedinției şi stabilise regula că aici, în Biroul Oval, numele său era Jack, măcar pentru cercul său de apropiați, iar Winston era unul dintre ei. Ryan glumise în câteva rânduri spunând că atunci când îşi va încheia mandatul şi va părăsi colivia aurită, s-ar putea să lucreze *pentru* NEGUSTOR, aşa cum era numit Winston de către Serviciul Secret, pe Wall Street în New York, dacă nu va găsi altă cale. După ce va părăsi funcția de preşedinte, lucru pentru care Jack se ruga Domnului în fiecare noapte – sau cel puțin aşa umbla vorba – trebuia să-şi găsească o slujbă bănoasă pe undeva, iar ceea ce-l atrăgea erau afacerile comerciale. Winston îşi aminti că Ryan dovedise că e înzestrat pentru aşa ceva. Ultima sa realizare fusese o companie din California numită Silicon Alchemy, una dintre numeroasele companii producătoare de echipamente pentru calculatoare, singura pentru care Ryan arătase interes. Se dovedise atât de talentat, încât adusese acea firmă la IPO, iar propriile acțiuni la SALE – astfel era simbolizată pe tabelul

bursei – erau evaluate în prezent la peste optzeci de milioane de dolari, făcând ca Ryan să fie de departe cel mai bogat preşedinte american din istorie. Era un fapt pe care versatul politician, şeful cabinetului prezidențial, Arnold van Damm, nu îl comunica mass-mediei, care în mod tipic privea orice om bogat ca pe un prinț al hoțiilor, excepție făcând, desigur, proprietarii ziarelor şi ai posturilor TV, care erau cetățenii cu cel mai înalt simț civic. Nimic din toate acestea nu era cunoscut, nici măcar în restrânsă comunitate a rechinilor de pe Wall Street, ceea ce era suficient de remarcabil. Dacă s-ar îndrepta vreodată către Bursă, prestigiul lui Ryan ar fi de ajuns pentru a-i aduce bani, în vreme ce el ar dormi în patul său de-acasă. Iar asta, Winston o recunoştea din toată inima, era ceva pe deplin meritat şi dobândit, şi la naiba cu tot ce gândesc dulăii din presă despre acest fapt.

— E vorba de China? întrebă Jack.

— Corect, *Şefu'* confirmă Winston din cap. „Şefu'" era un termen agreat de Ryan, fiind de asemenea un cuvânt de casă al Serviciului Secret – care era parte integrantă a ministerului de finanțe condus de Winston – folosit pentru a identifica omul pe care juraseră să-l protejeze. Au o mică problemă cauzată de lipsa de bani lichizi şi contează pe noi s-o rezolve.

— Cât de mică? se interesă preşedintele.

— Se pare că va fi în jur de şaptezeci de miliarde anual.

— Asta înseamnă o grămadă de bani, cum am spune noi.

George Winston aprobă.

— Tot ce e reprezentat cu „miliard" înseamnă mult, iar în cazul acesta e vorba de mai bine de şase „miliarde" pe lună.

— Pe ce îi cheltuiesc?

— Nu sunt foarte sigur, dar mare parte din bani are legătură cu domeniul militar. Industria franceză de armament are legături strânse cu ei de când britanicii au ruinat afacerea cu motoare reactive de la Rolls-Royce.

Ryan încuviință, privind hârtiile din dosar.

— Mda, Basil i-a spus prim-ministrului să-şi ia gândul de la ea. Era vorba de Sir Basil Charleston, şef al Serviciului Secret de Informații al Marii Britanii, numit uneori (în mod

eronat) MI6. Basil era un vechi prieten al lui Ryan din vremea când acesta lucra la CIA. A fost un gest remarcabil de verticalitate.

— Ei bine, prietenii noştri din Paris nu par să gândească la fel.

— Aşa fac de regulă, admise Ryan. Ciudățenia consta în dihotomia inerentă din relațiile cu Franța. În multe privințe alianța nu era pe atât de strânsă ca a unor frați de sânge, iar în altele erau chiar mai puțin decât simpli asociați, iar Ryan avea dificultăți în a înțelege logica francezilor de schimbare a atitudinii. Ei bine, aprecie preşedintele, pentru asta există Departamentul de Stat… Aşadar, crezi că R.P.C. îşi întăreşte din nou armata?

— Fără îndoială, dar nu în egală măsură şi marina, ceea ce-i face pe prietenii noştri din Taiwan să fie ceva mai liniştiți.

Aceasta fusese una dintre inițiativele de politică externă ale preşedintelui Ryan după încetarea ostilităților cu defuncta Republică Islamică Unită, acum divizată în națiuni separate precum Iran şi Irak, care în sfârşit făcuseră pace între ele. Adevăratele rațiuni pentru recunoaşterea oficială a Taiwanului nu fuseseră făcute niciodată publice. Pentru Ryan şi secretarul de stat, Scott Adler, era absolut clar că Republica Populară Chineză jucase un rol în al doilea război din Golful Persic, iar tot atât de bine şi în precedentul conflict cu Japonia. Pentru ce oare? Cineva din CIA a presupus că China tânjeşte după bogățiile minerale din estul Siberiei – lucru sugerat de interceptări şi accesări ale poştei electronice a câtorva industriaşi japonezi care au determinat o ciocnire nu tocmai deschisă între Japonia şi America. Ei se refereau la Siberia ca la „zona nordică de resurse”, asmuțind spiritele spre trecutul în care o generație anterioară de strategi niponi numiseră Asia de Sud ca fiind „zona sudică de resurse” Ea fusese parte a unui alt conflict, cunoscut de către istorie ca al Doilea Război Mondial. În orice caz, complicitatea R.P.C. cu inamicii Americii merita o contramăsură – Ryan şi Adler erau de acord în această privință – iar în plus, Republică Chineză a Taiwanului *era* un stat democratic, cu reprezentanții

guvernamentali aleşi prin vot de către populația statului insular – şi *acesta* era un lucru pe care se presupune că America îl respecta.

— Ştii, ar fi fost mai bine dacă începeau să-şi pună la punct marina şi să amenințe Taiwanul. Am fi într-o poziție mai bună să anticipăm asta decât…

— Crezi asta? întrebă Secretarul Trezoreriei, întrerupându-l.

— Ruşii aşa cred, confirmă Jack.

— Atunci de ce vând ruşii chinezilor atât de mult echipament greu? întrebă Winston. Nu are sens!

— George, nu există nicio regulă care să impună lumii să aibă sens. Acesta era unul dintre aforismele preferate ale lui Ryan. Este unul dintre lucrurile pe care le înveți în branşa informațiilor. Ghici cine era, în 1938, partenerul comercial numărul unu al Germaniei?

Secretarul Trezoreriei intui capcana.

— Franța?

— Ai ghicit, admise Ryan. Apoi, în ’40 şi ’41, au făcut mult comerț cu ruşii. Nici asta n-a ieşit prea bine, nu-i aşa?

— Şi toată lumea îmi spune mereu despre comerț că are o influență moderată, observă ministrul.

— Poate că are în privința persoanelor, dar nu uita că guvernele nu au principii, ci mai ales interese – cel puțin cele primitive, care nu au înțeles încă…

— Precum cele ale R.P.C.?

Era rândul lui Ryan să aprobe.

— Da, George, precum acei micuți bastarzi din Beijing. Conduc o națiune de un miliard de oameni, dar o fac de parcă ar fi reîncarnarea lui Caligula. Nimeni nu le-a spus vreodată că au datoria benefică de a veghea asupra intereselor poporului pe care îl conduc – eh, poate că nu e complet adevărat, admise Ryan, simțindu-se un pic generos. Au acel model teoretic măreț, ideal, promulgat de Karl Marx, rafinat de către Lenin şi aplicat în țara lor de către un pervers sexual numit Mao.

— Oh? Pervers?

— Da. Ryan îl privi în față. Avem datele la Langley. Lui

Mao i-au plăcut virginele, cu cât mai tinere, cu atât mai bine. Probabil i-a plăcut să le vadă frica în ochii lor puri şi frumoşi – asta consideră unul dintre specialiştii noştri psihiatri, un fel de viol, nu atât sex, cât etalarea puterii. Ei bine, cred că se putea şi mai rău – măcar era vorba de fete, observă sec Jack, iar cultura lor, se ştie că e mult mai liberală decât a noastră în asemenea privințe. Îşi clătină capul. Ar trebui să vezi informările pe care le primesc de câte ori un important demnitar străin vine la noi, tot ce ştim despre obiceiurile lui personale.

— Chiar ar trebui să ştiu? chicoti Winston.

— Probabil că nu, răspunse preşedintele. Uneori îmi doresc să nu-mi înmâneze acele date. Stau aşezați chiar în acest birou, şarmanți şi cu aspect de afacerişti, iar eu îmi petrec nenorocita de întâlnire căutându-le în coarne.

Putea să pară distractiv, dar era mai dur decât un joc de pocher pe mize mari, în care cu cât ştiai mai multe despre tipul aflat de cealaltă parte a mesei cu atât mai bine, chiar dacă te-ar fi putut face să doreşti să te-arunci în timpul ceremoniei de primire de pe peluza sudică a Casei Albe. Dar asta însemna să fii preşedinte, îşi reaminti Ryan. „Şi oamenii se luptă precum tigrii pentru a ajunge aici. Şi se vor lupta din nou, atunci când voi pleca, îşi spuse sieşi. Şi astfel, Jack, este datoria ta să aperi țara de şobolanii care poftesc să ajungă la caşcaval?" încă o dată Ryan dădu din cap. Prea multe îndoieli. N-ar fi aşa de multe dacă ar mai dispărea din ele. Dar tot timpul tindeau să devină din ce în ce mai mari. Cât de straniu era să îşi poată analiza şi aminti fiecare pas mic care-l condusese către acest birou, şi cu toate astea se întreba de câteva ori în fiecare oră cum *dracului* ajunsese în acest loc… şi cum naiba va mai ieşi vreodată. De data asta nu avea nicio scuză. El intrase în campania electorală pentru preşedinție. Dacă o puteai numi campanie – Arnie van Damm nu o numea astfel – ceea ce totuşi era posibil, de vreme ce îndeplinise cerințele constituționale, un adevăr pe care fiecare cetățean licențiat în drept l-ar fi aprobat, *şi* despre care au vorbit toate marile rețele media *ad nauseam.* „Mda, îşi aminti Jack, nu m-am uitat prea mult la televizor atunci."

Dar în final totul se reducea la un singur punct: oamenii cu care tratezi ca preşedinte sunt cel mai adesea persoane pe care nu le-ai invita de bună voie în casă şi asta nu avea nimic de-a face cu lipsa de maniere sau farmecul personal, care, în mod pervers, erau de regulă afişate din plin. Unul dintre lucrurile pe care Arnie i le-a spus de la început a fost că principala cerință pentru a îndeplini profesia de politician era nici mai mult nici mai puțin decât abilitatea de a fi amabil cu cei pe care îi disprețuieşti şi de a face afaceri cu ei ca şi cum ar fi prieteni apropiați.

— Aşadar ce cunoaştem despre păgânii noştri prieteni chinezi? întrebă Winston. Mă refer la cei actuali.

— Nu prea multe. Lucrăm la asta. Agenția are mult de muncă, iar totul trebuie făcut din mers. Le interceptăm convorbirile. Sistemul lor de telefonie este vulnerabil, iar telefoanele mobile le folosesc prea mult timp fără să sisteme de criptare. Printre ei se găsesc câțiva oameni de o virilitate de invidiat, dar nu am aflat de nicio aventură scandaloasă de-a lor. Doar puțini dintre ei au secretare care sunt foarte apropiate de şefii lor.

Secretarul Trezoreriei reuşi să zâmbească.

— Ei bine, se găsesc o mulțime din acestea, şi nu numai la Beijing.

— Chiar şi pe Wall Street? vru Jack să ştie, ridicând în mod teatral din sprâncene.

— Nu sunt sigur, sir, dar am auzit ocazional nişte zvonuri. Winston rânji ca să creeze o diversiune.

Ryan îşi aduse aminte că puteau fi găsite chiar şi în acest birou. Desigur, covoarele şi mobila fuseseră schimbate de multă vreme, excepție făcând masa de lucru a preşedintelui. Una dintre problemele cu care era asociată funcția de preşedinte consta în damele lăsate în seama lui de precedenții deținători ai biroului. Se zice că poporul are memorie scurtă, dar nu era deloc aşa. Nu atunci când auzi şoapte, urmate de chicote, acompaniate de priviri şi gesturi complice, care te făceau să te simți stingher şi subiect de batjocură. Iar tot ce puteai face era să-ți trăieşti viața cât mai bine cu putință, dar chiar şi atunci, tot ce puteai spera era ca

oamenii să creadă că ai fost într-atât de isteț, încât nu ai fost prins, *deoarece toți sunt prinși, nu-i așa?* Una dintre problemele determinate de viața într-o țară liberă era că oricine din exteriorul acestui palat/închisoare putea să gândească și să vorbească orice dorea. Iar Ryan nici măcar nu avea dreptul, pe care orice cetățean l-ar fi avut, de a a-l pocni pe zeflemistul care a spus ceva despre caracterul său fără a-și susține cu argumente vorbele. Nu părea deloc corect, dar din punct de vedere practic l-ar fi silit pe Ryan să viziteze o mulțime de baruri dosnice și să strângă o mulțime de mâini cu un câștig minim. Și nu ar fi fost deloc o manieră potrivită puterii prezidențiale să trimită poliția sau pușcașii marini să-i rezolve problemele, nu-i așa? Jack știa că are un obraz prea subțire pentru funcția deținută. Politicienii de carieră aveau o piele care făcea ca cea de rinocer să pară petală de trandafir, deoarece se așteptau să le fie aruncate în față o serie de lucruri, unele adevărate, altele nu. Prin întreținerea acestei carapace atenuau într-un fel durerea până în momentul în care oamenii s-ar fi oprit să-i mai acuze de tot felul de lucruri, cel puțin teoretic. Poate că pentru unii chiar funcționa. Sau poate că nemernicii nu aveau conștiință. Plătești, și-ți alegi calea.

Numai că Ryan avea conștiință. A fost alegerea pe care o făcuse cu mult timp înainte. Măcar o dată pe zi tot trebuie să te privești în oglindă, de regulă atunci când te bărbierești, iar a fi capabil să rezolvi problema legată de faptul că nu-ți place ceea ce vezi acolo nu era deloc ușor.

— Bine, haide să revenim la problemele R.P.C., ordonă președintele.

— O să-și regleze comerțul într-un sens unic, asta-i problema. Își descurajează cetățenii să cumpere produse americane, dar ei vând tot ce se poate vinde. Poate că și pe unele dintre virginele lui Mao.

— Putem dovedi acest lucru?

— Jack, acord o mare atenție rezultatelor și am prieteni în diverse domenii de afaceri care storc de informații pe cei cu care stau de vorbă la un pahar. Ceea ce află ajunge adesea la mine. Știi că mulți cetățeni de etnie chineză au o stare de

sănătate ciudată. Un pahar băut de ei echivalează cu patru sau cinci pentru noi – iar dacă-l beau şi pe-al doilea ar fi ca şi cum ar înghiți o sticlă întreagă de Jack Daniels, dar mulți tâmpiți continuă să bea, poate că în semn de ospitalitate. Oricum, atunci când se întâmplă, vorbesc slobod, ştii? Asta se întâmplă de ceva vreme, însă recent Mark Gant a pus la punct un program micuț. Membrii marcanți ai executivului merg în unele locuri mai deosebite – ei bine, actualmente eu chiar dețin Serviciul Secret, iar acesta este specializat în infracțiuni economice, nu-i aşa? Mulți dintre vechii mei prieteni ştiu cine sunt şi cu ce mă ocup acum, şi colaborăm destul de bine şi astfel obțin informații de calitate pentru rapoartele mele. Informații care în mare parte merg la funcționarii mei de rang superior de peste drum.

— Impresionant, George. Le trimiți şi celor de la CIA?

— Cred că aş putea face asta, dar mi-a fost teamă că se vor supăra pe cei care-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala.

Ryan îşi rostogoli ochii în cap la auzul acestei frânturi de informație.

— Nu şi Ed Foley. Este un adevărat profesionist de modă veche, iar birocrația de la Langley încă nu a pus stăpânire pe el. Invită-l să ia prânzul în biroul tău. Nu se va supăra pentru ceea ce faci. La fel şi în cazul lui Mary Pat. Ea conduce Direcția Operații. Mary Pat e o adevărată amazoană, care doreşte la rândul ei rezultate.

— Am notat. Ştii Jack, e uimitor cât de mult vorbesc oamenii şi ce anume vorbesc, în anumite circumstanțe.

— Cum ai reuşit să faci o mulțime de bani la Bursă, George? se interesă Ryan.

— În principal cunoscând puțin mai mult decât tipul de vizavi, replică Winston.

— Aşa merg lucrurile şi aici, în cazul meu. OK, dacă micii tăi prieteni persistă, ce avem de făcut?

— Jack – nu, acum spun „Domnule preşedinte" – sunt deja câțiva ani de când finanțăm expansiunea industrială a Chinei. Ei ne vând bunuri, noi plătim cu bani gheață, iar apoi ei ori păstrează banii pentru propriile scopuri pe piața internațională de capital, ori achiziționează din alte țări

bunuri pe care le vor, bunuri pe care le-ar putea cu uşurinţă cumpăra de la noi, de la un producător american, dar la un preţ cu o jumătate de procent mai scump. Motivul pentru care se numeşte „comerţ" este acela că, teoretic, tu schimbi ceva al tău pentru ceva al altui individ – exact cum fac puştanii cu pozele jucătorilor de baseball, OK? – dar ei nu joacă după aceste reguli. Totodată, coboară la preţ de dumping unele produse doar pentru a obţine dolari, vânzându-le aici pe mai puţin decât le vând propriilor cetăţeni. Actualmente, asta reprezintă o violare a câtorva regulamente federale. De acord, spuse Winston, ridicând din umeri, e o regulă pe care o impunem oarecum selectiv, dar *exista* în cărţi şi *este* o lege. Cuprinsă în Legea reformei economice pe care am aprobat-o acum câţiva ani din cauza jocurilor pe care le făceau japonezii…

— Îmi aduc aminte, George. A stârnit un mic război cu împuşcături în cursul căruia câţiva oameni au fost ucişi, observă sec POTUS.

Probabil că cel mai rău era că declanşase procesul care se încheiase cu aducerea lui Ryan în acest afurisit de birou.

Secretarul Trezoreriei încuviinţă.

— Adevărat, dar totuşi e vorba de lege, nu de o condamnare care să se aplice exclusiv Japoniei. Jack, dacă aplicăm Chinei aceleaşi legi comerciale pe care China ni le aplică nouă, ei bine, va pune o presiune majoră asupra conturilor lor de comerţ exterior. Este ceva rău? Nu, nu cu actualul dezechilibru al balanţei comerciale pe care o avem cu ei. Ştii ceva, Jack, dacă ei se apucă de fabricat automobile şi procedează la fel cum o fac şi în afacerile cu alt gen de produse, deficitul nostru comercial va atinge foarte rapid cote alarmante, iar eu, ţi-o spun sincer, m-am săturat să le tot finanţăm dezvoltarea economiei, pe care oricum o realizează cu echipament cumpărat din Japonia şi Europa. Dacă vor să facă negoţ cu Statele Unite e foarte frumos, îmi convine, numai să fie *comerţ.* Ne putem menţine pe poziţie în orice război comercial cinstit, dus împotriva oricărei ţări de pe glob, deoarece lucrătorii americani pot fabrica produse cel puţin la fel de bune ca oricare altele de pe glob. Însă dacă-i

lăsăm pe alții să ne înşele, sigur ne vor înşela, Jack, iar lucrul ăsta nu-mi place exact în aceeaşi măsură în care nu-mi plac cei care trişează la jocul de cărți. Numai că în afaceri, amice, mizele sunt cu mult mai mari.

— Te-am ascultat, George. Însă noi nu vrem să punem pistolul la tâmpla Chinei, nu? Nu poți face asta unei națiuni-stat, mai ales unui *mare* stat, decât dacă ai motive solide. Economia noastră merge destul de frumos în momentul de față, corect? Ne putem permite să fim puțin mărinimoşi.

— Poate, Jack. Eu mă gândisem la o mică încurajare prietenească din partea noastră, nu la o armă pusă la tâmpla lor. Pistolul îl avem tot timpul asupra noastră, în toc – arma este reprezentată de statutul națiunii celei mai favorizate, iar chinezii ştiu asta şi noi ştim că ei ştiu. Actul de reformă economică îl putem aplica oricărei țări şi se nimereşte să gândesc că ideea din spatele acestei legi este foarte sănătoasă. Legea e foarte utilă pe post de nuia pe care s-o arătăm unor anumite țări, dar n-am încercat niciodată să facem asta Republicii Populare. Cum aşa?

POTUS ridică din umeri, simțindu-se un pic ruşinat.

— Pentru că n-am avut încă ocazia s-o fac, iar înainte de mandatul meu prea mulți oameni din această capitală au vrut s-o pupe în marele ei dos colectiv.

— După ce faci asta rămâi cu un gust tare urât în gură, domnule preşedinte, nu-i aşa?

— Se poate, admise Jack. Bun, ar fi bine să discuți problema cu Scott Adler. Toți ambasadorii sunt în subordinea lui.

— Pe cine avem la Beijing?

— Carl Hitch. Diplomat de carieră, are aproape şaizeci de ani, se spune despre el că-i tare priceput în meserie, iar postul acesta este ultima lui numire înainte de retragere.

— Un fel de răsplată pentru toți anii în care şi-a tocit coatele?

Ryan dădu din cap în semn afirmativ.

— Cam aşa ceva, pare-mi-se. Nu sunt pe deplin sigur. Departamentul de Stat nu-i specialitatea mea.

Omise să adauge că-i era de ajuns specializarea la CIA.

Bart Mancuso socoti că biroul era mult mai frumos. Iar epoleții de pe umerii cămăşii sale albe erau acum puțini mai grei, cu patru stele în loc de cele două pe care le avusese în funcția de COMSUBPAC[11]. Însă acum nu mai era comandant al submarinelor. Fostul său şef, amiralul Dave Seaton, fusese avansat în funcția de Şef al Statului Major al Marinei, iar preşedintele (sau cineva apropiat lui) decisese că Mancuso va fi cel care va ocupa scaunul de comandant pentru zona de operațiuni din Pacific. Aşa că acum lucra în acelaşi birou ocupat odinioară de Chester Nimitz[12] şi de o pleiadă de alți ofițeri – unii dintre ei de-a dreptul sclipitori – de marină. Era un salt destul de spectaculos de la cadetul care intra, cu mulți ani în urmă, la Academia Navală din Annapolis, până la ofițerul submarinist care, deşi avusese parte de o singură comandă, *USS Dallas,* înscrisese un tur de serviciu demn de luat în seamă, completat cu două misiuni despre care *încă* nu avea voie să vorbească. Iar faptul că pentru o scurtă perioadă de timp fusese coleg de bord cu actualul preşedinte, probabil nu-i dăunase carierei.

Noua slujbă îi adusese o locuință nouă, luxoasă, plus o echipă considerabilă de ordonanțe şi stewarzi care să aibă grijă de el şi de soția sa – băieții erau amândoi la facultate – şoferi, maşini oficiale şi, mai nou, gărzi de corp înarmate, deoarece, lucru remarcabil, existau persoane cărora nu le plăceau amiralii. În calitate de comandant al unei zone de operațiuni Mancuso raporta direct Secretarului Apărării, Anthony Bretano, care la rândul său raporta preşedintelui Ryan. Ca urmare a noii funcții, Mancuso căpătase o mulțime de facilități inedite. Acum avea acces la tot soiul de informații secrete, inclusiv la cele considerate „sfânta-sfintelor", surse şi

---

[11] Commander In Chief Pacific Fleet – comandantul-şef al flotei din Pacific (n.tr.).

[12] William Nimitz (1885-1966), amiral american, comandant suprem al forțelor aeronavale aliate (1942-1945) în teatrul de operațiuni din Pacific, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial; sub conducerea sa, flota aliată a învins Japonia, (n.tr.).

metode – de unde veneau informațiile şi cum erau extrase – pentru că, în calitate de principal executor al intereselor Americii pentru un sfert din suprafața globului, trebuia să cunoască tot, pentru a şti ce să-l sfătuiască pe Secretarul Apărării, care la rândul său îl informa pe preşedinte despre opiniile comandantului-şef din Pacific, despre intențiile şi dorințele acestuia.

Zona Pacificului, reflectă Mancuso după încheierea şedinței informative matinale, era liniştită. Fireşte, nu fusese întotdeauna aşa, cu puțin timp în urmă amiralul fiind nevoit să lupte într-un conflict major – „război" era un termen care pierduse foarte mult teren, în favoarea unui discurs civilizat – cu japonezii, în care pierduse două dintre submarinele sale nucleare, distruse prin trădare şi înşelătorie după părerea lui Mancuso, deşi un observator obiectiv ar fi definit tacticile folosite de inamic drept inteligente şi eficiente.

Ca şi înainte, fusese informat despre locația şi activitatea desfăşurată de fiecare submarin aflat sub comanda sa, numai că acum se adăugaseră şi informații referitoare la portavioane, crucişătoare, nave de aprovizionare, plus mijloacele de luptă ale infanteriei marine, forțelor terestre şi aviației, care erau, tehnic vorbind, tot ale sale, în calitate de comandant-şef. Asta făcuse ca şedința de informare să se prelungească suficient de mult încât să aibă timp să bea trei căni de cafea, iar la finalul ei îl privea lung pe şeful secției informații, aflat la doar câțiva paşi în fața mesei sale de lucru. Ofițerul, intitulat pe scurt J-2, era de fapt un general de brigadă din forțele terestre care-şi îndeplinea stagiul operativ interarme şi, vorbind cinstit, îşi făcea meseria destul de bine. Generalul, pe nume Mike Lahr, predase ştiințe politice la West Point, pe lângă alte posturi deținute. Faptul că trebuia să țină seama de factorii politici reprezenta o evoluție nouă în cariera lui Mancuso, care sosise odată cu sporirea teritoriului aflat sub comanda sa. CINCPAO îşi executase, desigur, stagiul obligatoriu de serviciu interarme şi era teoretic la curent cu capacitățile şi orientările celorlalte specialități ale forțelor armate americane, însă oricâtă încredere avea în cunoştințele sale, ea se diminua în fața

responsabilității de a comanda o asemenea forță militară într-un mod profesionist. Avea desigur sub ordinele sale comandanți din alte specialități care să-l sfătuiască în această privință, însă era de datoria lui să ştie cât mai multe, în loc să pună mereu întrebări, astfel că Mancuso era conştient că trebuie să iasă pe teren şi să-şi murdărească uniforma învățând aspectele practice ale conducerii altor categorii de arme, căci acolo, pe câmpul de luptă, urmau să-şi verse sângele tinerii aflați în subordinea sa dacă el nu-şi făcea bine meseria.

Echipa fusese formată prin efortul comun al firmelor Atlantic Richfield Company, British Petroleum şi cea mai mare companie rusească specializată în prospecțiuni petroliere. Ultima avea cea mai mare vechime, însă cea mai puțină experiență şi cele mai primitive metode de explorare. Asta nu însemna că prospectorii ruşi erau proşti. Nici măcar pe departe. Doi dintre ei erau geologi extrem de talentați, cu lucrări şi cunoştințe teoretice care-i impresionaseră pe colegii lor americani şi britanici. Mai mult decât atât, ruşii se acomodaseră cu avantajele oferite de cele mai recente tehnologii de explorare aproape la fel de repede ca şi inginerii care le proiectaseră.

Se ştia de mulți ani că acea regiune a Siberiei răsăritene este sora geamănă, din punct de vedere geologic, al Alaskăi şi părții de nord-est a Canadei, care se transformaseră într-un vast teren petrolier exploatat de statele cărora le aparțineau acele teritorii. Partea cea mai dificilă consta în aducerea echipamentului adecvat în Siberia pentru a vedea dacă similaritatea era mai mult decât o fațadă.

Aducerea echipamentului la fața locului se dovedise a fi un mic coşmar. Transportate cu trenul din portul Vladivostok până în Siberia de sud-est cu trenul, camioanele de foraj sau „toboşarii", cum li se mai spunea – erau prea grele pentru a fi transportate pe calea aerului – pierduseră o lună de zile străbătând pe roți terenul accidentat, pe un traseu care le adusese de la nord de Magdagachi, prin Aim şi Ust Maya, până la punctul final de lucru, aflat la est de Kazachye.

Dar ce descoperiseră acolo îi lăsase pe toți mască. De la Kazachye, aflat pe fluviul Yana, şi până la Kolymskaya, pe cursul fluviului Kolyma, tot terenul era un imens câmp petrolier ce rivaliza cu cel din Golful Persic. Camioanele de foraj şi computerele portabile ataşate la echipamente de supraveghere seismică arătaseră că în subsol existau, într-o abundență uluitoare, formațiuni în formă de cupolă, unele dintre ele abia la şase sute de metri de suprafața tundrei siberiene, ceea ce însemna că forajul până la ele urma să fie la fel de uşor ca şi tăierea unui tort de nuntă cu o sabie de cavalerie. Prospectarea zăcământului nu putea fi completă fără forarea unor puțuri test – circa o sută de puțuri, după cum apreciase inginerul-şef al echipei americane, doar pentru o apreciere în mare a zăcământului – dar niciunul dintre componenții echipei de prospectare nu văzuse vreodată un depozit natural de petrol mai vast şi mai promițător în toată cariera profesională. Problemele legate de exploatarea zăcământului urmau, fireşte, să nu fie deloc minore. Cu excepția Antarcticii, nu exista alt loc pe fața planetei cu un climat mai puțin atractiv. Aducerea în zonă a echipamentului de extracție urma să necesite investiții eşalonate pe ani de zile, cuprinzând construcția de aerodromuri şi probabil de porturi pentru cargouri, căci numai navele erau capabile să livreze echipamentul greu – iar asta numai în scurta perioadă a lunilor de vară – necesar construcției oleoductelor ce urmau să ducă petrolul spre piețele de desfacere. Probabil prin portul Vladivostok, socoteau specialiştii americani. Ruşii îl puteau vinde în acel port, de unde supertancurile petroliere urmau să-l transporte de-a latul Pacificului, poate către Japonia, poate spre America sau altundeva, oriunde era nevoie de petrol, ceea ce însemna cam peste tot. De la acei cumpărători urma să provină valuta forte. Rusiei urmau să-i fie necesari câțiva ani pentru a construi infrastructura necesară propriei economii şi propriilor consumatori pentru a folosi petrolul, însă, aşa cum se petreceau lucrurile în domeniu, banii proveniți din vânzarea țițeiului siberian brut puteau fi întorşi şi folosiți la cumpărarea de petrol din alte surse, de unde putea fi

transportat mult mai uşor în porturile ruseşti, iar de-acolo la consumatori prin sistemul de oleoducte deja existent. Diferența de bani dintre vânzarea şi cumpărarea de petrol, comparată cu suma necesară construirii unui oleoduct gigantic, monstruos de scump, era în orice caz neglijabilă, iar asemenea decizii erau luate deseori în statele lumii, pe motive mai mult politice decât economice.

Exact în acelaşi timp, la o depărtare de numai nouă sute şaizeci de kilometri, o altă echipă de prospecțiuni geologice se afla în extremitatea răsăriteană a lanțului muntos Sayan. Unii dintre membrii triburilor seminomade din regiune, care timp de secole întregi îşi câştigaseră existența din păstorirea turmelor de reni, aduseseră într-un birou guvernamental câteva roci galbene, strălucitoare. Puțini oameni din lume, cel puțin de vreo treizeci de secole încoace, rămăseseră neştiutori la însemnătatea acelor roci galbene, aşa că în zonă fusese detaşată o echipă de prospectare de la Universitatea de Stat din Moscova, care încă reprezenta cea mai prestigioasă instituție de învățământ a Rusiei. Geologii, al căror echipament era mult mai uşor, fuseseră capabili să se deplaseze în regiune la bordul avionului, iar ultimele sute de kilometri până la țintă le parcurseseră călare, un anacronism minunat pentru academicienii obişnuiți să călătorească folosind excelentul sistem subteran de transport al metroului moscovit.

Primul lucru pe care l-au descoperit a fost un moş de optzeci de ani care trăia singur cuc alături de turma sa de reni şi carabina cu care ținea lupii la distanță. Cetățeanul respectiv trăia singur de când îi murise soția, cu douăzeci de ani în urmă şi fusese uitat de guvernele care se perindaseră la conducerea țării, existența lui fiind cunoscută numai unor proprietari de prăvălii dintr-un sătuc forestier aflat la treizeci de kilometri spre sud, iar starea sa mentală trăda lunga perioadă de izolare. Reuşea în fiecare an să împuşte trei sau patru lupi, ale căror piei le păstra aşa cum făceau toți vânătorii şi păstorii din regiune, însă cu o mică diferență. Întâi lua pieile şi le ancora cu câteva pietre în albia pârâului care curgea în spatele cabanei sale.

În literatura occidentală era bine-cunoscut mitul lui Iason şi al Argonauților cu căutarea lor eroică a Lânii de Aur. Până nu demult nu se ştia că presupusa legendă avea baze reale: triburile de păstori din Anatolia aşezau blănuri de oaie în albiile pârâurilor pentru a prinde nisipul aurifer spălat din filoanele aflate în amonte, schimbând aspectul fibrelor albe de lână în ceva cu aparență magică.

Cazul de față nu era cu mult diferit. Pieile de lup pe care geologii le găsiră atârnate în interiorul cabanei bătrânului veteran păreau a fi la prima vedere, operele unui sculptor renascentist, sau chiar a artizanilor faraonilor egipteni, întrucât era de gros stratul de aur care le acoperea, iar apoi exploratorii descoperiră cu stupoare că fiecare piele cântărea în jur de şaizeci de kilograme, iar în cabană erau atârnate treizeci şi patru! Stând de vorbă cu bătrânul în jurul nelipsitei sticle cu vodcă tare, aflară că numele lui era Pavel Petrovici Gogol, că luptase contra fasciştilor în Marele Război pentru Apărarea Patriei în calitate de lunetist şi, fapt remarcabil, datorită talentului său de țintaş îi fusese decernat de două ori titlul de Erou al Uniunii Sovietice, pentru faptele de arme din bătăliile purtate la Kiev şi Varşovia. O națiune recunoscătoare pentru bravura sa îi permisese să revină pe tărâmurile natale – după cum se dovedise, era unul dintre descendenții antreprenorilor ruşi ce sosiseră în Siberia în primii ani ai secolului nouăsprezece – unde fusese uitat de către birocrații cărora nu le păsa de unde provenea carnea de ren mâncată de localnici, ori cine îi încasa bătrânului banii de pensie cu care el îşi cumpăra muniție pentru vechea sa carabină cu percuție. Pavel Petrovici cunoştea ce valoare avea aurul descoperit de el, însă nu cheltuise niciun gram, căci găsea viața sa solitară ca fiind foarte satisfăcătoare. Filonul de aur, aflat la câțiva kilometri în amonte de locul unde lupii făceau ultima lor baie – aşa cum îi plăcea lui Pavel Petrovici să spună, făcând cu ochiul şi sorbind din sticla de vodcă – se dovedi a fi demn de luat în seamă, fiind probabil tot atât de mare ca cel descoperit la jumătatea secolului nouăsprezece în Africa de Sud, iar *acela* devenise cea mai bogată mină de aur din istoria omenirii.

Aurul din Siberia nu fusese descoperit din câteva motive, care în general aveau conexiune cu înspăimântătorul climat al zonei, care împiedicase, în primul rând, o explorare sistematică şi, în al doilea rând, acoperea în cea mai mare parte a anului cursurile de apă cu gheaţă, astfel că nisipul aurifer trecuse neobservat.

Ambele echipe de prospectare, pentru petrol şi aur, care călătoriseră în regiune erau dotate cu telefoane mobile conectate prin satelit, pentru a putea raporta cât mai rapid ce-au descoperit. Din pură coincidenţă, amândouă echipele îşi transmiseră rapoartele simultan.

Sistemul de comunicaţii prin satelit Iridium folosit de ele reprezenta un salt imens în tehnologia comunicaţiilor la scară globală. Cu un instrument portabil uşor şi simplu orice om putea contacta constelaţia de sateliţi speciali de comunicaţii care se rotea pe orbite joase şi care retransmiteau semnalele cu viteza luminii (procesul de comunicare fiind *aproape* instantaneu) sateliţilor obişnuiţi, iar de la ei semnalul ajungea la sol, acolo unde se aflau majoritatea oamenilor.

Sistemul Iridium fusese proiectat să asigure comunicaţii rapide la nivel planetar. Oricum, *nu* fusese gândit ca un sistem securizat. Existau modalităţi de realizare a unui astfel de deziderat, însă fiecare utilizator în parte era nevoit să facă aranjamentele necesare. În prezent era posibil, teoretic, să obţii sisteme comerciale de criptare pe 128 de biţi, care erau extrem de greu de spart chiar şi pentru cele mai avansate state şi serviciile lor secrete… sau cel puţin aşa susţineau cei care comercializau sistemul. Însă lucrul cel mai remarcabil era că foarte puţini oameni se sinchiseau de asta. Comoditatea lor le făcea munca mult mai uşoară celor din Agenţia Naţională de Securitate, amplasată la Fort Meade, Maryland, între Baltimore şi Washington. Acolo, un sistem computerizat botezat ECHELON era programat să asculte fiecare convorbire care străbătea eterul, căutând anumite cuvinte-cod. Acele cuvinte erau în marea lor majoritate substantive comune cu referire la politica de siguranţă naţională, însă, de la sfârşitul Războiului Rece, NSA şi alte

agenții de informații începuseră să dea o mai mare atenție problemelor economice, astfel că între cuvintele-cod apăruseră unele noi, precum „petrol”, „zăcământ”, „țiței”, „mină”, „aur” şi altele, în treizeci şi opt de limbi diferite. Când un astfel de cuvânt era prins de urechea electronică a lui ECHELON, conversația ce decurgea din acel punct era înregistrată automat pe un suport electronic şi transcrisă – iar dacă era necesar, şi tradusă, totul fiind executat de computer. Nu era nici pe departe un sistem perfect, iar nuanțele de limbaj erau încă dificil de interpretat de către un program computerizat – ca să nu mai vorbim de tendința unor oameni de a mormăi în receptorul telefonului însă acolo unde se ivea o gafă, întreaga conversație era revăzută integral de către un lingvist, NSA neavând pe statele de plată decât vreo câțiva asemenea specialişti.

Rapoartele paralele despre petrol şi aur sosiră doar la cinci ore diferență unul de altul, croindu-şi rapid drum de-a lungul întregului lanț de comandă, până ce sfârşiră într-un raport SNIE[13] cu prioritate „fulger”, asta însemnând că trebuia să fie înmânat preşedintelui imediat după micul-dejun de către consilierul său pe probleme de securitate națională, dr. Benjamin Goodley. Până atunci toate datele urmau să fie examinate de către o echipă aparținând Departamentului pentru Ştiință şi Tehnologie a Agenției Centrale de Informații, asistată din plin de experți aflați pe statul de plată al Institutului de Petrol din Washington şi care de mult timp întrețineau o strânsă relație de colaborare cu diverse agenții guvernamentale. Evaluarea preliminară – în mod atent şi intenționat se intitula *preliminară*, pentru ca cineva să nu poată fi tras la răspundere dacă estimarea se dovedea cândva a fi eronată – utiliza câteva superlative atent selectate.

— Fir-ar să fie! remarcă preşedintele la 8.10, ora Coastei de Est. În regulă, Ben, cât de mari sunt în realitate?

---

[13] Special National Intelligence Estimate – estimare specială a serviciilor naționale de informații (n.red.).

— Nu aveți încredere în aprecierile tocilarilor noştri? întrebă consilierul pe probleme de siguranță națională.

— Ben, câtă vreme am lucrat la CIA, niciodată nu i-am prins să greşească cu ceva legat de domeniul ăsta, dar al naibii să fiu dacă nu i-am prins subestimând lucrurile. Ryan făcu o mică pauză. Isuse, dacă cifrele astea sunt subestimate, implicațiile sunt al naibii de mari.

— Domnule preşedinte – Goodley nu făcea parte din cercul de prieteni apropiați – vorbim de miliarde, nimeni nu ştie exact câte, însă se estimează un câştig în valută forte de două sute de miliarde de dolari pe o perioadă de minimum cinci sau şapte ani. Sunt bani care le-ar prinde bine.

— Şi maximum?

Goodley dădu capul uşor pe spate şi inspiră adânc.

— Trebuie să verific. Un trilion înseamnă *o mie* de miliarde. Maximul se învârte cam în jurul acestei cifre. Asta este pură speculație, însă băieții de la CIA mi-au spus că savanții de la Institutul de Petrol care colaborează cu ei şi-au petrecut aproape tot timpul exclamând „Sfinte Sisoe!"

— Veşti bune pentru ruşi, aprecie Jack, frunzărind raportul SNIE.

— Sunt într-adevăr bune, domnule.

— Era şi timpul să aibă puțină baftă, reflectă preşedintele cu voce tare. Bine, dă-i o copie a raportului lui George Winston. Vreau să facă o evaluare axată pe ce reprezintă descoperirile pentru amicii noştri de la Moscova.

— Plănuiam să contactez câteva persoane de la Atlantic Richfield. Firma lor e parte componentă a echipei de prospectare. Îmi imaginez că vor împărți profitul cu ruşii. Preşedintele companiei e un tip pe nume Sam Sherman. Îl cunoaşteți?

Ryan scutură din cap.

— Îl cunosc după nume, însă nu l-am întâlnit niciodată. Crezi c-ar trebui să schimb starea asta de lucruri?

— N-ar strica, dacă doriți să obțineți informații sigure.

Ryan făcu un gest de acceptare.

— Bine, poate o pun pe Ellen să-i afle numărul de telefon şi adresa. Ellen Sumter, secretara sa personală, se găsea la

cinci metri distanță, dincolo de uşile sculptate aflate în dreapta biroului prezidențial. Altceva?

— Încă mai răscolesc străzile în căutarea indivizilor care l-au aruncat în aer pe peştele acela moscovit. Până acum nimic nou de raportat despre cazul respectiv.

— Nu-i aşa că-i drăguț să afli ce se petrece în lume?

— Se-ntâmplă lucruri şi mai rele, domnule, îi spuse Goodley şefului său.

— Corect. Ryan introduse copia raportului matinal de informare într-unul din sertarele biroului. Altceva?

Goodley făcu un semn de negare.

— Asta-i tot pentru dimineața în curs, domnule preşedinte.

Fu răsplătit cu un zâmbet pentru efortul său.

CAPITOLUL 4
Tatonări

Nu conta în ce țară sau în ce metropolă te aflai, observă Mike Reilly. Anchetele poliției erau la fel, peste tot. Vorbeai cu posibilii martori oculari, discutai cu persoanele implicate, vorbeai cu victima. Numai că de data asta nu exista victima. Grişa Avseienko era mut pe vecie. Medicul legist desemnat pentru acest caz comentase că nu mai văzuse asemenea mizerie din timpul serviciului militar efectuat în Afganistan. Numai că acesta era un aspect la care se aşteptau. Lansatorul de proiectile reactive fusese conceput pentru a străpunge blindajul unui tanc sau un buncăr de beton, o sarcină mult mai dificilă decât distrugerea unui automobil proprietate personală, chiar şi a unuia scump precum cel oprit în Piața Djerjinski. Părțile componente ale trupurilor victimelor erau foarte greu de identificat. Au descoperit că o jumătate de maxilar avea destule lucrări dentare pentru a putea afirma cu un grad ridicat de certitudine că cel decedat era într-adevăr Gregori Filipovici Avseienko, iar probele ADN vor confirma în cele din urmă afirmația (grupa sanguină se potrivea şi ea). Nu rămăsese mare lucru din corp care să poată fi identificat – fața, de exemplu, dispăruse total, aşa cum se întâmplase şi cu antebrațul stâng, care purtase odinioară un tatuaj. Decesul victimei se produsese instantaneu, raportase medicul legist, după ce rămăşițele examinate fuseseră împachetate într-un container de plastic, care îşi găsise loc într-un dulap de stejar, în aşteptarea unei probabile incinerări – miliția moscovită cerceta dacă există rude ale dispărutului şi ce dispoziții aveau de dat în legătură cu trupul lui. Locotenentul Provalov presupunea că incinerarea va fi metoda preferată de a scăpa de el. Era o metodă rapidă şi curată; în plus, era mult mai comod şi mai ieftin să găseşti un loc de odihnă pentru o urnă micuță, decât pentru un coşciug cu un cadavru în el.

Provalov recuperase raportul medico-legal de la colegul său american. Nu se aştepta ca examenul patologic să dezvăluie ceva interesant, dar unul dintre lucrurile pe care le învățase din cooperarea cu FBI era că fiecare element trebuie verificat temeinic, căci a prevedea cum va evolua un caz era la fel de greu cu a alege cei zece jucători de câmp ai unei echipe de fotbal cu două săptămâni înaintea jucării meciului. Mintea unui criminal era pur şi simplu prea puțin predictibilă în acțiunile ei pentru a putea face o previziune.

Iar până acum fusese etapa uşoară a cazului. Raportul medico-legal despre şofer era pur şi simplu nefolositor. Singurele date concrete şi utile din el se refereau la grupa sanguină şi tipul țesuturilor (care puteau fi coroborate cu înregistrările din dosarul său militar, dacă ar fi fost de găsit), căci trupul fusese atât de sfâşiat, încât nu lăsase nici măcar un semn distinctiv sau caracteristică particulară, cu toate că, în mod paradoxal, actele sale de identitate supraviețuiseră în portofel, astfel că ştiau cine fusese victima. Acelaşi lucru era valabil în cazul femeii din maşină, a cărei poşetă scăpase practic intactă pe locul din dreapta ei, având în interior actele de identitate… dar despre fața şi bustul ei nu se mai putea spune acelaşi lucru. Reilly privea fotografiile victimelor – cel puțin a persoanelor pe care ei le identificaseră ca victime, observă el. Şoferul era un tip absolut banal, poate puțin mai bine făcut decât majoritatea ruşilor. Femeia, o târfă de lux în al cărei dosar de poliție se afla o fotografie, era o bucățică bună, demnă de o probă pentru un rol la Hollywood şi cu siguranță destul de drăguță pentru un poster *Playboy*. Şi cam atât.

— Deci ai investigat atâtea crime de genul acesta, Mişka, încât au ajuns să nu te mai impresioneze? îl întrebă Provalov.

— Vrei un răspuns cinstit? răspunse Reilly, apoi clătină din cap. Nu prea. N-am anchetat prea multe omucideri, excepție făcând cele care erau sub jurisdicție federală – rezervații indiene sau baze militare. Am investigat totuşi câteva răpiri, iar cu acelea nu te obişnuieşti niciodată.

Mai ales după ce, omise Reilly să adauge, răpirile cu scop de răscumpărare deveniseră o infracțiune capitală în

America. În prezent copiii erau răpiți în scopuri perverse, pentru a fi abuzați sexual, iar apoi, cel mai adesea, erau omorâți după cinci ore, înainte ca FBI să poată măcar răspunde la cererea de asistență venită din partea forțelor locale de poliție. Dintre toate crimele investigate de Mike Reilly, acelea erau de departe cele mai înfiorătoare, cele care te îndemnau să te retragi în barul secției – fiecare birou operațional local al FBI dispunea de unul – şi să bei câteva pahare alături de colegii care erau la fel de cătrăniți şi de taciturni ca şi tine, lansând obişnuitele făgăduieli că vei pune mâna pe javra aia indiferent de cât îți va lua. Şi, de cele mai multe ori, javrele erau prinse, acuzate, apoi condamnate, iar cele băftoase ajungeau în celula condamnaților la moarte. Cei care erau condamnați în statele care aboliseră pedeapsa capitală mergeau în puşcării cu deținuți de drept comun, unde descopereau ce le făceau tâlharii de rând celor care abuzaseră de minori.

— Dar înțeleg ce vrei să zici, Oleg Gregorievici. E unicul lucru pe care nu i-l poți explica unui cetățean obişnuit. Voia să spună că cel mai cumplit lucru legat de scena unei crime sau fotografiile de la autopsie consta în *tristețea* lor, victima fiind deposedată nu numai de viață, ci şi de întreaga ei demnitate. Iar fotografiile de-acum erau în mod particular încărcate de amărăciune. Indiferent cât de frumoasă fusese această Maria Ivanovna Sablin, acum era doar o amintire, deținută mai ales de bărbații care-i închiriaseră serviciile trupeşti. „Cine ar jeli o târfă moartă?" se întrebă Reilly. Nu clienții ei, care ar trece la o fată nouă fără a sta mult pe gânduri. Probabil că nici măcar colegele ei din comerțul cu plăceri carnale; iar rudele pe care le lăsa în urmă, indiferent de gradul lor, probabil şi-o vor aminti nu ca pe copilul ce se maturizase pentru a o lua pe cărări rele, ci ca pe o persoană drăguță, care se deprava, pretinzând că iubeşte, dar care nu trăia de fapt niciun sentiment, asemenea medicului legist experimentat care-i sortase organele pe masa de disecție din oțel perforat de la morga oraşului. Oare asta erau prostituatele, se-ntrebă Reilly, patologiste ale sexului? Sexul era o infracțiune lipsită de victime, spuneau unii. Reilly îşi

dorea ca acei oameni să poată vedea fotografiile din fața lui pentru a realiza cât de „fără victime” era industria comerțului cu carne vie.

— Altceva, Oleg? îl chestionă Reilly.

— Vom continua interogarea persoanelor care-i cunoşteau pe decedați, spuse locotenentul, ridicând din umeri.

— A jignit pe cine nu trebuia, rosti un informator, ridicând la rândul său din umeri pentru a arăta cât de absurd de evident era răspunsul la întrebarea care i se pusese. Cum altfel ar fi putut o persoană de calibrul lui Avseienko să dea colțul într-un mod atât de spectaculos?

— Şi ce fel de oameni ar fi cei jigniți? întrebă milițianul, fără a se aştepta la un răspuns clar, dar era oricum nevoit să întrebe, căci niciodată nu ştiai ce poate spune cel interogat.

— Colegii săi din Securitatea Statului, sugeră informatorul.

— Oh?

— Cine altcineva l-ar fi putut ucide în acel mod? Una dintre târfele sale ar fi folosit un cuțit. Un rival în afaceri de stradă ar fi folosit pistolul sau un cuțit mai mare… dar un aruncător antitanc… fiți serioşi, cine ar putea obține unul?

Nu era primul care făcea o asemenea presupunere, fireşte, deşi poliția locală putea admite faptul că o întreagă varietate de arme, uşoare şi grele, scăpaseră într-un fel sau altul din arsenalul fostei Armate Roşii pentru a ajunge pe piața foarte activă a comerțului ilegal cu arme.

— Bun, ai vreun nume pentru noi? ceru sergentul de miliție.

— Nu ştiu numele, dar îi cunosc chipul. Este înalt şi solid, precum un soldat, păr roşcat, un ten deschis, cu ceva urme rămase din tinerețe, ochi verzi. Informatorul făcu o pauză. Prietenii îl numesc „puştiul”, datorită aerului său copilăresc. Pe vremuri a făcut parte din Securitate, dar nu ca spion şi nici la contrainformații. Avea altă funcție acolo, dar nu sunt sigur ce anume.

Din acel moment sergentul de miliție începu să ia notițe mai atent, notițele lăsate de pixul său pe foaia galbenă fiind mai citețe şi mai îngroşate.

— Şi acest bărbat era nemulţumit de Avseienko?

— Aşa am auzit.

— Care era motivul nemulţumirii sale?

— Asta nu ştiu, dar Gregori Filipovici avea un fel anume de-a jigni oamenii. Era foarte priceput în manipularea fetelor, desigur. Pentru asta avea un adevărat har, dar harul nu se răsfrângea şi asupra afacerilor pe care le făcea cu bărbaţii. Mulţi credeau că este *zhopnik,* dar nu era unul din ăia, fireşte. În fiecare seară apărea cu o altă femeie la braţ, toate frumoase, dar dintr-un motiv anume nu se înţelegea bine cu bărbaţii, nici măcar cu cei din Securitate, care, după cum zicea el, pe vremuri fusese o comoară naţională.

— Asta-i adevărat, remarcă sergentul de miliţie, care revenise la starea de plictiseală.

Tuturor infractorilor le plăcea să se umfle în pene. Auzise asemenea lăudăroşenii de mai bine de-o mie de ori.

— Cum să nu. Gregori Filipovici pretindea că livrase amante la tot soiul de străini, inclusiv unora cu ranguri ministeriale, şi zicea că aceia continuau să furnizeze informaţii valoroase Maicii Rusia. Eu cred ce spunea, adăugă informatorul. Pentru o săptămână cu un îngeraş de-al lui, aş fi spus multe.

„Cine n-ar fi vorbit?" se-ntrebă retoric miliţianul, rânjind.

— Deci *cum* a reuşit Avseienko să jignească persoane atât de puternice? îşi înnoi miliţianul întrebarea.

— V-am zis că nu ştiu. Vorbiţi cu „puştiul", poate el ştie.

— Se spune că Gregori începuse să importe droguri, urmă miliţianul, aruncând o nouă momeală, întrebându-se ce peşte s-ar fi putut ascunde sub apele calme.

Informatorul dădu din cap.

— E-adevărat. Se spune asta. Dar n-am văzut nicio probă care să sprijine afirmaţia.

— Cine ar fi putut vedea vreo dovadă?

O nouă ridicare din umeri.

— Nu ştiu asta. Poate una dintre fete. Niciodată n-am priceput cum plănuia să distribuie ceea ce avea de gând să importe. Era logic, fireşte, să se folosească de fete, dar ar fi fost periculos pentru ele – şi pentru el, căci târfele nu i-ar

mai fi fost loiale puse în fața unei excursii în puşcărie. Atunci cum urma s-o facă? întrebă retoric informatorul. Ar fi trebuit să pună pe roate o organizație complet nouă, lucru de asemenea primejdios, nu? În concluzie cred că, da, se gândea să aducă droguri pentru a le vinde şi a face o mulțime de bani de pe urma lor, dar Gregori nu era omul care să-şi dorească s-ajungă la puşcărie, aşa că planul acesta era doar o simplă idee, despre care vorbea, dar nu prea mult. Cred că nu luase o hotărâre finală. Cred că nu importase absolut nimic înainte de a-şi afla sfârşitul.

— Existau rivali cu idei asemănătoare? continuă milițianul.

— După cum bine ştiți, există persoane care vă pot face rost de cocaină şi de alte droguri.

Omul legii ridică privirea. De fapt, sergentul de miliție *nu* ştia cu certitudine. Auzise unele zvonuri şi şuşoteli, dar nu obținuse declarații şi dovezi de la informatori demni de încredere (în măsura în care orice polițist, din oricare oraş al lumii, ar putea avea încredere cu adevărat în *orice* informator). Ca în multe alte privințe, pe străzile Moscovei circulau zvonuri despre droguri, dar, precum majoritatea milițienilor din capitală, sergentul se aştepta ca stupefiantele să-şi facă apariția mai întâi în portul Odessa de la Marea Neagră, un oraş a cărui istorie a criminalității data încă de pe vremea țarilor şi care în prezent, datorită refacerii legăturilor comerciale neîngrădite cu restul lumii, conducea în topul activităților ilicite din Rusia. Dacă în Moscova ar fi existat un comerț activ cu droguri, era atât de recent şi atât de mic, încât forțele de ordine încă nu dăduseră de urma lui. Sergentul îşi propuse să țină minte să facă o verificare la Odessa, pentru a vedea dacă acolo se-ntâmplase ceva legat de afacerile cu droguri.

— Cine ar putea fi aceste persoane? continuă interogatoriul sergentul.

Dacă în Moscova exista o rețea de distribuție în plină expansiune, ar fi fost bine să afle ceva despre ea.

Slujba lui Nomuri în cadrul Nippon Electric Company

implica vânzarea de computere ultraperformante şi periferice. Pentru el, clientul era guvernul R.P.C., ai cărui birocraţi de rang superior trebuiau să deţină tot ce era mai bun şi mai nou, de la automobile la amante, totul fiind plătit din banii guvernului, care-i lua de la populaţie, pe care birocraţii ar fi trebuit s-o reprezinte şi s-o protejeze din toate puterile lor. Ca în multe alte ocazii, R.P.C. ar fi putut cumpăra produse de provenienţă americană, dar în cazul de faţă optase pentru varianta ceva mai ieftină (dar şi mai puţin performantă) a computerelor de fabricaţie japoneză, procedând în acelaşi mod ca în afacerea cu avioane de pasageri, unde cumpăraseră Airbus-uri europene în locul aparatelor Boeing americane – jucaseră acea carte în urmă cu câţiva ani, doar pentru a servi o lecţie Americii. America se supărase pe moment, apoi uitase rapid incidentul, în maniera ei tipică pentru astfel de lucruri, în totală opoziţie cu stilul Chinei, care nu uita nimic, niciodată.

Când preşedintele Ryan anunţase reînnoirea recunoaşterii oficiale a guvernului Republicii Chineze Taiwan, repercusiunile acestei declaraţii zguduiseră puterea de la Beijing, asemenea undelor de şoc ale unui cutremur major. Nomuri nu se aflat de suficient timp în China ca să poată vedea furia rece pe care o generase mutarea americanilor, însă urmele cataclismului erau încă destul de semnificative, iar ecourile sale încă nu se stinseseră atunci când el ajunsese la Beijing. Întrebările care îi erau adresate erau uneori atât de directe şi imperative, încât îşi punea problema dacă nu cumva acoperirea sa fusese compromisă şi interlocutorii săi ştiau că este ofiţer operativ CIA, aflat „ilegal” în capitala Republicii Populare Chineze, fiind total lipsit de imunitate diplomatică. Dar nu fusese cazul. Era doar simplul ecou al furiei politice a Beijingului. Paradoxal, însuşi guvernul Chinei încerca să domolească acea furie, deoarece erau nevoiţi să facă afaceri cu Statele Unite, devenite acum partenerul comercial numărul unu, America fiind sursa unor imense profituri financiare, de care guvernul comunist avea nevoie pentru a întreprinde unele lucruri pe care Nomuri fusese însărcinat să le descopere. Şi iată-l ajuns acolo, în

anticamera biroului unuia dintre oficialii de rang înalt ai Chinei.

— Bună ziua, salută el, zâmbind şi făcând o plecăciune în faţa secretarei. Ea lucra pentru un ministru numit Fang Gan, după câte ştia el, al cărui birou se afla alături. Secretara era surprinzător de bine îmbrăcată pentru un slujbaş de rangul ei, într-o ţară în care fanteziile vestimentare se limitau la culoarea nasturilor de la vestoanele tip Mao, care păreau a fi o uniformă pentru angajaţii civili ai guvernului, la fel cum erau vestoanele din stofă gri-verzui ale soldaţilor Armatei Populare de Eliberare.

— Bună ziua, replică tânăra. Sunteţi Nomuri?

— Da, iar dumneavoastră sunteţi…

— Lian Ming, răspunse secretara.

Chester socoti că avea un nume interesant. În mandarină „Lian” însemna „văduva graţioasă”. Era scundă, ca majoritatea femeilor din China, cu o faţă pătrăţoasă şi ochi întunecaţi. Cel mai puţin atractiv atribut al ei, era părul, scurt şi tuns într-o manieră care-l ducea cel mai rău cu gândul la tunsoarea copiilor din rezervaţiile indiene, amplasate în munţii Appalachi, în America anilor 1950. Una peste alta, avea o înfăţişarea tipică pentru o chinezoaică, un model foarte popular în această naţiune închistată în tradiţii. Cel puţin avea o privire care sugera inteligenţă şi educaţie.

— Vă aflaţi aici pentru a discuta în legătură cu computerele şi imprimantele, spuse ea pe un ton neutru, degajând ceva din importanţa absorbită de la şeful ei, care se credea buricul pământului.

— Da. Cred că veţi considera oferta noastră, mai ales cea legată de noul model de imprimantă matriceală, cu adevărat tentantă.

— Din ce motiv? întrebă Ming.

— Vorbiţi englezeşte? o interpelă Nomuri în acea limbă.

— Desigur, replică Ming, în aceeaşi limbă.

— Atunci îmi va fi mai lesne să vă explic. Dacă faceţi o traducere din engleză în mandarină, pronunţaţi cuvintele şi atunci imprimanta va transforma automat literele în ideograme, cum se vede în această mostră, lămuri el, trăgând

din mapa sa de plastic o foaie de hârtie, pe care o înmână secretarei. Lucrăm totodată la o imprimantă laser, care va funcționa mult mai silențios şi va fi mai compactă.

— Ah, rosti secretara. Calitatea imprimării era superbă, cel puțin la fel de bună ca cea a caracterelor tipărite de monstruoasa maşină de scris pe care secretara era nevoită s-o folosească la redactarea documentelor oficiale – sau le redacta manual, apoi le multiplica la un copiator Canon, care era tot de fabricație japoneză. Procesul era stresant, consuma mult timp şi era detestat de tot personalul din secretariat. Ce-mi puteți spune despre variațiile de inflexiune?

Nu era o întrebare rea şi Nomuri remarcă acest fapt. Limba chineză depindea foarte mult de inflexiunile vocale. Tonul cu care era rostit un cuvânt determina înțelesul lui exact dintr-un număr de patru opțiuni distincte, fiind totodată un factor hotărâtor în alegerea ideogramei care să-l reprezinte.

— Caracterele vor apărea cu aceeaşi calitate grafică şi pe ecranul computerului? se interesă secretara.

— Fireşte, printr-un simplu click de mouse, o asigură Nomuri. S-ar putea să vă loviți de-o problemă de „software" atâta vreme cât va trebui să gândiți simultan în două limbi, o preveni el zâmbind.

Ming izbucni în râs.

— Oh, pe-aici întotdeauna pățim aşa ceva.

Nomuri observă că dinții ei ar fi avut nevoie de asistența unui ortodontist priceput, dar în Beijing erau puțini la număr, la fel ca şi alți medici specializați în domenii medicale burgheze, ca de exemplu chirurgie plastică. Oricum, o făcuse să râdă şi asta însemna ceva.

— Ați vrea să vă demonstrez posibilitățile noilor noastre produse? ceru permisiunea agentul CIA.

— Sigur, cum să nu?

Părea puțin dezamăgită de faptul că el nu putea să facă demonstrația atunci, pe loc.

— Excelent, însă am nevoie de-o autorizație pentru a-mi aduce echipamentul în interiorul clădirii. Ştiți, e vorba de personalul vostru de securitate.

„Cum de-am putut uita?" se citea pe fața ei, în timp ce îşi

strângea tare ochii, într-o grimasă de autoreproş. Era mai bine să profite şi să-i arunce cârligul.

— Aveți autoritatea necesară, sau trebuie să consultați pe cineva de rang superior?

Punctul vulnerabil al oricărui birocrat comunist era simțul importanței personale.

Fata zâmbi cu un aer înțelegător:

— Oh, da, vă pot da chiar eu autorizația.

Chet zâmbi la rândul său:

— Excelent. Pot să vin cu echipamentul aici la zece dimineața.

— Foarte bine, la intrarea principală. Veți fi aşteptat.

— Mulțumesc, tovarăşă Ming, rosti Nomuri, făcând cea mai oficială (scurtă) plecăciune în fața tinerei secretare – care era, probabil, amanta ministrului ei, gândi agentul. Fata avea potențial, dar trebuia să fie atent cu ea, atât spre binele lui, cât şi al ei, socoti el, în timp ce aştepta liftul. De-asta îl plăteau aşa bine cei de la Langley, ca să nu mai punem la socoteală salariul principal primit de la Nippon Electric Company şi care îi rămânea în întregime lui. Avea nevoie de acei bani pentru a supraviețui. Costurile pentru traiul de zi cu zi erau destul de ridicate pentru un chinez. Pentru un străin era chiar mai rău, deoarece pentru străini totul era – şi trebuia să fie – special. Apartamentele erau speciale – şi cu siguranță pline de microfoane. Hrana, pe care o achiziționa dintr-un magazin special, era mai scumpă – dar Nomuri nu obiecta la acest punct, căci alimentele erau aproape cu certitudine mai sănătoase decât cele de pe piața obişnuită.

Nomuri numea China „țara celor zece metri". Totul arăta bine, chiar impresionant, până ce ajungeai la mai puțin de zece metri de obiectul în sine. Atunci observai că piesele componente nu se îmbinau cum trebuie. Aflase că cel mai deranjant lucru dintre toate era să intre într-un lift. Aşa cum era el îmbrăcat în haine occidentale (chinezii considerau Japonia o țară occidentală, fapt care amuza o mulțime de persoane, atât din Japonia, cât şi din emisfera vestică) imediat era identificat drept un *qwai* – un diavol străin – chiar înainte ca oamenii să-i zărească fața. Atunci când se

întâmpla asta, privirile celor din jur se schimbau, exprimând uneori curiozitate, alteori ostilitate fățișă, deoarece chinezii nu-i îndrăgeau pe japonezi; ori nu fuseseră educați să-şi ascundă sentimentele, ori pur şi simplu puțin le păsa, gândea ofițerul CIA, din spatele chipului său imperturbabil, demn de un jucător de pocher. El învățase să nu-şi trădeze sentimentele în timpul cât locuise la Tokio şi învățase al naibii de bine, fapt care explica de ce avea o slujbă bine plătită la NEC şi de ce nu fusese descoperit niciodată ca fiind spion.

Liftul mergea destul de lin, dar se simțea că ceva nu era cum trebuie. Probabil de vină era, iarăşi, faptul că piesele nu se îmbinau corect. Nomuri n-avusese acel sentiment în Japonia. Lăsând deoparte toate metehnele lor, japonezii erau ingineri competenți. Acelaşi lucru se putea spune fără greş despre taiwanezi, care, precum japonezii, trăiau într-o societate capitalistă care răsplătea performanța oferind lucrătorilor care făceau treabă bună comenzi, profituri şi salarii confortabile. R.P.C. încă învăța să procedeze astfel. China făcea exporturi mari, dar până în momentul de față produsele exportate erau fie simple ca design (precum pantofii de tenis), fie erau fabricate aproape strict în concordanță cu standardele stabilite în cu totul altă țară şi apoi copiate fără scrupule aici, în China (cazul aparatelor electronice). Fireşte, starea aceasta de lucruri deja se schimba. Locuitorii Chinei erau la fel de deştepți ca toți ceilalți oameni şi nici măcar comunismul nu-i putea ține multă vreme într-o stare de înapoiere. Cu toate astea întreprinzătorii care porniseră un curent inovator şi ofereau lumii noi produse originale erau tratați de către stăpânii lor din guvern drept… hm, țărani neobişnuit de productivi, în cel mai bun caz. Nu era o părere frumoasă despre acei oameni folositori, care la un pahar de băutură îşi mai puneau întrebarea: cum se face că ei, cei care sporeau averea națiunii, erau tratați ca… țărani neobişnuit de productivi, de către cei care pretindeau a fi stăpâni peste țară şi cultura națională. Nomuri ieşi din clădire şi păşi către parcarea unde-şi lăsase automobilul, întrebându-se cât timp va mai

ține *acea* stare de lucruri.

Nomuri ştia că întregul program economic şi politic al Chinei era schizofrenic. Mai devreme sau mai târziu industriaşii se vor revolta şi vor cere ca ei să aibă un cuvânt de spus în conducerea politică a țării. Poate că – fără îndoială – asemenea şoapte fuseseră deja rostite. Dacă aşa a fost, atunci celui care le şoptise i se trimisese vorbă că cel mai răsărit copac este rapid tăiat pentru lemnul său, iar fântâna cu cea mai plăcută apă este cea dintâi secată, iar cel care strigă prea tare o să fie primul care va fi redus la tăcere. Aşa că liderii industriaşilor chinezi poate doar trăgeau de timp, acumulând avere şi întrebându-se cine anume dintre ei îşi va asuma riscul de-a vorbi, putând fi răsplătit ulterior cu faimă şi onoare în cinstea eroismului său – sau poate, mult mai probabil, familia sa va fi taxată pentru cartuşul de calibru 7,62 mm folosit pentru a-l trimite pe lumea cealaltă, promisă de Budha, dar a cărei existență guvernul o nega ostentativ.

— Deci încă n-au dat ştirea publicității. E puțin ciudat, judecă Ryan.

— Este, admise Ben Goodley.

— Ai idee de ce aşteaptă să facă anunțul?

— Nu, domnule… doar dacă cineva nu încearcă astfel să facă bani, dar cum anume… consilierul ridică din umeri.

— Cumpărând acțiuni la Atlantic Richfield? Poate că un fabricant de utilaj minier…

— Sau poate cineva achiziționează terenuri în partea de est a Siberiei, sugeră George Winston. Nu că onorabilii aleşi ai poporului ar putea să facă vreodată aşa ceva.

Preşedintele se zgudui aşa de tare din cauza râsului, încât fu nevoit să-şi lase jos cana de cafea din mână.

— Cu siguranță nu în acest guvern, sublinie POTUS.

Unul dintre lucrurile de care mass-media profita de pe urma echipei lui Ryan era dat de faptul că mulți membri ai ei erau tehnocrați, nu oameni „ai muncii" Era ca şi cum reporterii considerau că banii apar prin cine ştie ce soi de miracol în mâinile unor favorizați ai sorții… sau prin cine ştie ce activități ilicite secrete şi nedescoperite încă. Dar niciodată

prin muncă. Cea mai ciudată prejudecată politică era că banii nu se fac prin muncă, ci mai degrabă prin altceva, un lucru care nu putea fi niciodată descris, dar care întotdeauna implica ceva suspect.

— Da, Jack, zise Winston, hohotind la rândul său. Am strâns destulă avere pentru a ne permite să fim oneşti. În plus, cine naiba are nevoie de un câmp petrolier sau de o mină de aur?

— Alte noutăți despre mărimea celor două zăcăminte?

Goodley dădu din cap.

— Nu, domnule. Datele inițiale sunt în continuă creştere. Ambele zăcăminte sunt mari. În special cel de petrol, dar nici cel de aur nu-i mai prejos.

— Filonul acela va crea distorsiuni pe piața aurului, opină Secretarul Trezoreriei. Depinde cât de repede va începe să producă. E posibil să provoace închiderea minei pe care noi o exploatăm în Dakota.

— De ce? se interesă Goodley.

— Dacă filonul ruşilor este atât de mare precum sugerează informațiile inițiale, costul de producție al aurului va fi cu douăzeci şi cinci de procente mai jos decât la noi, în ciuda condițiilor grele de mediu. Aşteptata reducere de preț a aurului pe piața mondială va face ca exploatarea din Dakota să devină neprofitabilă. Winston ridică din umeri. Aşa că băieții din Dakota vor pune mina la naftalină şi vor aştepta până când prețul va urca din nou. Probabil că după o producție inițială abundentă, amicii noştri ruşi vor regla lucrurile, astfel încât să poată încasa mai mulți bani, într-o manieră, hm, mai conformistă. Ce sunt sigur că se va întâmpla va fi că ceilalți producători, mai ales Africa de Sud, se vor întâlni cu ruşii şi le vor oferi consultanță în vederea exploatării mai eficiente a filonului. De regulă începătorii îi ascultă pe băieții mai vechi în meserie. Ruşii, în domeniul producției de diamante, colaborează de multă vreme cu sud-africanii de la De Beers, încă de pe timpurile când țara lor se numea Uniunea Sovietică. Afacerile sunt afaceri, chiar şi pentru comunişti. Aşa că, Jack, le vei oferi ajutor prietenilor de la Moscova? îl interpelă Negustorul pe POTUS.

Ryan dădu din cap.

— Încă n-am cum. Nu-i pot lăsa să afle că noi ştim. Serghei Nikolaici va începe să se-ntrebe cum de ştim şi probabil va trage concluzia că folosim SIGINT[14], iar aceasta e o metodă de strângere a informațiilor pe care noi ne străduim s-o ținem secretă.

Era o pierdere de timp, considera Ryan, dar jocul avea legile sale şi oricine juca după acele reguli. Golovko ar fi putut ghici că erau informații obținute din interceptări ale comunicațiilor, dar niciodată n-ar fi putut fi sigur. Preşedintele recunoştea față de el însuşi că nu va înceta probabil niciodată să fie un spion. Păstrarea şi ascunderea unui secret devenise un lucru obişnuit pentru el – poate chiar prea obişnuit, după cum deseori îl avertizase Arnie van Damm. Un guvern democrat modern ar fi trebuit să fie mult mai deschis, ca o perdea găurită pusă la fereastra dormitorului pentru ca lumea să poată privi înăuntru de câte ori doreşte. Era o idee pe care Ryan nu o apreciase niciodată. El era cel care decidea ce oameni au voie şi când au voie să cunoască ceva. Respecta acel punct de vedere chiar şi-atunci când ştia că este greşit, din simplul motiv că aşa învățase el cum se desfăşoară serviciul în slujba guvernului sub oblăduirea unui amiral numit James Greer. Era greu să se descotorosească de vechile obiceiuri.

— Îl voi suna pe Sam Sherman de la Atlantic Richfield, sugeră Winston. Dacă el îmi destăinuie ceva, atunci totul e public, sau cel puțin suficient de public.

— Putem avea încredere în el?

Winston făcu semn că da.

— Sam respectă regula jocului. Nu-i putem cere să se pună contra propriului consiliu director, dar ştie ce drapel să salute, Jack.

— În regulă, George. Adresează-i o întrebare discretă.

— Am înțeles, domnule preşedinte, să trăiți.

---

[14] SIGINT – SIGnals INTelligence – informații obținute prin interceptarea comunicațiilor şi a altor tipuri de emisii/semnale, (n.tr.).

— Să te ia naiba, George!

— Jack, când naiba o să înveți şi tu să fii relaxat în slujba asta nenorocită? îl întrebă Secretarul Trezoreriei pe preşedinte.

— În ziua când mă voi muta din muzeul ăsta afurisit şi voi fi din nou un om liber, replică Ryan. Winston avea dreptate. Trebuia să învețe să fie mult mai echilibrat în postura de preşedinte. Chiar dacă lui nu-i era de prea mare ajutor, era extrem de util pentru țara sa să nu fie prea stresat din cauza activității. Din cauza asta unor oameni precum Secretarul Trezoreriei le venea uşor să-l calce pe coadă, iar George Winston adora să facă treaba asta... pentru că în ultimă fază gestul său îl ajuta să se relaxeze, admise Ryan. George, de ce crezi tu că ar *trebui* să fiu calm în slujba asta?

— Jack, deoarece tu te afli aici pentru a fi eficient, iar faptul că stai tot timpul încordat nu te ajută să fii mai productiv. Dă-o naibii de încordare, băiete, poate ajungi să-nveți că slujba ta era şi aspecte plăcute.

— Care ar fi alea?

— Fir-ar să fie. Winston ridică din umeri, apoi arătă cu bărbia spre biroul secretarelor. Pe-aici sunt o mulțime de angajate tinere şi drăguțe.

— Am ascultat destul, răspunse Ryan în doi peri. Apoi reuşi să se relaxeze şi să surâdă. Pe de altă parte, nu uita că soția mea e medic chirurg. Dacă fac o greşeală cât de mică m-aş putea trezi într-o dimineață cu o parte importantă lipsă.

— Da, îmi închipui ce rău ar fi pentru țară să aibă un preşedinte cu penisul tăiat, eh? S-ar putea ca oamenii să-şi piardă respectul față de noi. Winston se ridică. Trebuie să mă-ntorc la birou, să mă uit peste nişte previziuni economice.

— Economia stă bine? întrebă POTUS.

— N-avem de ce ne plânge, nici eu şi nici Mark Gant. Inflația este destul de scăzută şi nu prevăd vreo creştere spectaculoasă.

— Ben?

Goodley îşi parcurgea însemnările, de parcă ar fi uitat ceva.

— Ah, da. Îți vine să crezi că Vaticanul a desemnat un Nunțiu Papal în R.P.C.?

— Oh? Ce vrei să spui, mai exact? îl chestionă Winston, oprindu-se la jumătatea drumului spre uşă.

— În esență, Nunțiul este un ambasador. Oamenii uită că Vaticanul este un stat de sine stătător, având toate drepturile şi chichițele unui aparat de stat. Asta include şi reprezentarea diplomatică. Un nunțiu este ambasador… şi spion, adăugă Ryan.

— Adevărat? se miră Winston.

— George, Vaticanul are cel mai vechi serviciu de informații din lume. Datează de câteva secole. Şi, da, Nunțiul adună informații pe care le transmite la bază, deoarece oamenii vorbesc slobod cu el – cui i te confesezi mai bine decât preotului, corect? Sunt atât de eficienți în strângerea de informații, încât am făcut eforturi repetate de-a le sparge sistemul de comunicații. În anii ’30, un criptolog de rang superior din cadrul Departamentului de Stat a trebuit să-şi dea demisia din acest motiv, îl informă Ryan pe Secretarul Trezoreriei, reluându-şi pentru scurt timp meseria de profesor de istorie.

— Şi încă mai încercăm să le spargem codurile?

De data asta Winston îi adresă întrebarea lui Goodley, consilierul preşedintelui pe probleme de securitate națională. Goodley privi întâi către Ryan, care-i făcu un semn de încuviințare.

— Da, domnule. Cei de la Fort Meade încă le spionează mesajele. Codurile lor sunt de modă veche, aşa că am reuşit să le spargem.

— Şi ale noastre?

— Standardul actual în materie de coduri poartă denumirea de TAPDANCE. Este total aleatoriu şi, teoretic, imposibil de spart – cu excepția cazului când un tip o dă-n bară şi refoloseşte o secvență din el, dar cu aproximativ şase sute patruzeci şi şapte de milioane de transpoziții pe fiecare disc cu codul zilei, e improbabil să se-ntâmple aşa ceva.

— Dar sistemul de telefonie cu legătură prin satelit?

— STU? ceru lămuriri Goodley, primind un semn de

aprobare. Foloseşte un sistem de criptare generat de computer, cu o cheie pe 256 de biți. *Poate* fi spart, dar pentru asta ai nevoie de-un computer, de algoritmul potrivit şi de-o perioadă de cel puțin două săptămâni, iar cu cât este mesajul mai scurt, cu atât este mai greu de spart cifrul. Pentru spargerea codurilor băieții de la Fort Meade jonglează cu formule de fizică cuantică şi, în mod evident, obțin ceva succese, dar dacă doriți mai multe explicații va trebui să întrebați pe altcineva. Eu unul mă voi preface că nici nu am auzit întrebarea, îl atenționă Goodley. E un domeniu care mă depăşeşte.

— Mda, mai bine îl implici pe amicul tău Gant, sugeră Ryan. Pare a se pricepe foarte bine la computere. De fapt, ar fi bine să-l pui la curent cu noile evenimente din Rusia. Poate el va reuşi să modeleze o simulare a efectelor pe care descoperirile geologice le vor avea asupra economiei ruseşti.

— Asta numai dacă toată lumea va respecta regulile jocului, avertiză Winston. Dacă se vor lăsa înghițiți de corupția care le sufocă economia de vreo câțiva ani încoace, va fi imposibil de prevăzut ceva, Jack.

— Nu putem permite să se-ntâmple din nou, tovarăşe preşedinte, rosti Serghei Nikolaici în fața unui pahar de vodcă golit pe jumătate. Era încă cea mai bună vodcă din lume, poate singurul produs rusesc care-şi menținea standardele. *Asta* îl făcu să tremure de furie, gândindu-se în ce hal ajunsese patria sa.

— Serghei Nikolaici, ce anume propui?

— Tovarăşe preşedinte, aceste două descoperiri sunt mană cerească. Dacă le utilizăm cum trebuie, putem transforma țara – sau măcar putem lua un start bun pentru transformarea ei. Câştigurile în valută forte vor fi colosale şi putem folosi acei bani să reconstruim atât de mult din infrastructura națiunii, încât să facem *realizabilă* transformarea economiei. *Doar dacă* – ridică el un deget amenințător – nu le vom permite unor hoți să ia banii şi să-i depună în băncile din Geneva sau Lichtenstein. Acolo nu ne vor fi de niciun folos, tovarăşe preşedinte.

Golovko nu mai adăugă că hoții, câțiva indivizi din posturi-cheie, vor profita substanțial de pe urma descoperirilor. Nici nu mai completă că el însuşi era unul dintre ei, la fel ca şi preşedintele. Era prea mult pentru un om să-i ceri să stea departe de-o asemenea ocazie. Integritatea era o virtute întâlnită doar la cei care şi-o puteau permite, blestemați fie ziariştii, raționă ofițerul de informații. Ce făcuseră ei vreodată pentru țara sa, sau oricare altă țară? Tot ce făcuseră era să arate munca onestă a unui om şi să denigreze munca altora, ei înşişi nemuncind aproape deloc – în plus erau la fel de uşor de mituit ca oricare altă persoană.

— Aşadar, cine va obține concesiunea de exploatare a resurselor? întrebă preşedintele rus.

— În cazul petrolului, propria noastră companie de exploatare, plus compania americană, Atlantic Richfield. Au cea mai mare experiență în extragerea petrolului în condiții de mediu precum cele de la fața locului, iar oamenii noştri au ce învăța de la ei. Aş propune o înțelegere pentru acordarea unei taxe pe servicii, una generoasă, dar *nu* acordarea unui procent de parteneriat din câmpul petrolier. Contractul de exploatare era redactat în aceste limite, generoase ca termeni absoluți, dar nu prevedea deloc împărțirea a ce se găsea pe teren.

— Şi filonul de aur?

— Aici e mai simplu. Niciun fel de străini nu au fost implicați în descoperirea lui. Tovarăşul Gogol va avea pretenții pe seama descoperirii, firește, dar este un om în vârstă, fără urmaşi, şi, după cum se pare, cu gusturi simple. Probabil că o cabană încălzită corespunzător şi o puşcă nouă de vânătoare îl vor face foarte fericit, din câte sugerează rapoartele noastre.

— Valoarea investiției?

— Peste şaptezeci de miliarde. Tot ce avem de făcut este să cumpărăm echipament special, iar cel mai bun provine de la compania americană Caterpillar.

— Chiar e necesar să apelăm la ei, Sergey?

— Tovarăşe preşedinte, actualmente americanii sunt prietenii noştri şi nu strică să rămânem în relații bune cu

preşedintele Ryan. Pe deasupra, utilajele lor grele sunt cele mai grozave din lume.

— Mai bune decât cele japoneze?

— Pentru operațiunile petroliere, da, dar şi puțin mai scumpe, răspunse Golovko, socotind că toți oamenii se poartă la fel, peste tot, iar în ciuda educației marxiste primite în tinerețe, în orice bărbat părea să zacă un capitalist, care căuta modalități de reducere a costurilor şi sporirea profiturilor, deseori ajungând să nu mai vadă problemele mai mari.

Iar Golovko tocmai pentru asta se afla în preajma preşedintelui, nu?

— Cine va dori să profite de bani?

Serghei chicoti, lucru rar întâlnit în acel birou.

— Tovarăşe preşedinte, toată lumea vrea banii. În termeni realişti, forțele noastre armate sunt în fruntea listei pentru fonduri.

— Firește, aprobă preşedintele, cu un gest de lehamite. Ca întotdeauna. Oh, vreun progres în ancheta atacului asupra maşinii tale? se interesă el, ridicând privirea din hârtii.

Golovko dădu din cap.

— Nu, niciun progres notabil. Părerea actuală este că individul acela, Avseienko, era de fapt ținta, iar asemănarea dintre automobile a fost doar o coincidență. Miliția îşi continuă investigația.

— Să mă ții la curent, te rog.

— Desigur, tovarăşe preşedinte.

CAPITOLUL 5
Capete de afiş

Sam Sherman era genul de bărbat peste care anii lăsaseră urme, dar nici el nu se întreținuse. Jucător pasionat de golf, se muta de la un traseu la altul cu ajutorul unei maşinuțe electrice. Era prea gras pentru a parcurge pe jos mai mult de câteva sute de metri pe zi. Un lucru trist pentru un tip care odinioară juca fotbal în echipa universității, Princeton Tigers. În opinia lui Winston, muşchii ajungeau să se transforme în grăsime dacă nu erau folosiți în mod corespunzător. Dar trupul supraponderal nu-l împiedica să aibă o minte ascuțită. Sherman absolvise al cincilea din promoția sa, care nu avusese parte de elevi slabi, obținând două specializări, în biologie şi afaceri economice. Prima diplomă fusese urmată de un masterat în afaceri la Harvard, apoi de titlul de doctor în ştiințe al Universității Texas, pe specializarea geologie, astfel că Samuel Price Sherman nu era apt doar să vorbească despre roci cu exploratorii, ci şi să discute probleme financiare cu membrii consiliului director al companiei sale, acesta fiind unul dintre motivele pentru care stocul de acțiuni al firmei Atlantic Richfield era unul dintre cele mai solide din domeniul petrolier, pe plan mondial. Fața sa era ridată de soare şi de nisipul terenurilor explorate, iar burta se rotunjise în urma cantității mari de bere băută în tot felul de locuri uitate de Dumnezeu, în tovărăşia petroliştilor angajați cu ziua, plus hotdogi şi altă hrană de acelaşi gen, preferată de cei care se lăsau târâți de acea meserie. Winston era surprins că Sam nu se apucase şi de fumat. Însă apoi zări cutia aflată pe birou. Trabucuri. Probabil unele de calitate. Sherman îşi putea permite să aibă tot ce era mai bun, însă avea suficient de multă bună creştere pentru a nu le aprinde în fața unui oaspete ce-ar fi putut fi deranjat de norul albăstrui de fum degajat.

Atlantic Richfield îşi avea sediul administrativ în cu totul

altă locație, însă deoarece majoritatea corporațiilor considera că nu strică să dețină un grup de birouri la Washington, cel mai bun mod de a-i influența pe membrii Congresului erau luxoasele petreceri oferite la această filială. Biroul personal al lui Sherman se afla pe colțul clădirii, la ultimul etaj, cu pereții îmbrăcați în pluş, iar pe jos, un banal covor bej. Masa de lucru era făcută din mahon sau lemn învechit de stejar, lustruit oglindă şi costase probabil mai mult decât salariul pe doi ani al secretarei sale.

— Deci cum este să lucrezi pentru guvern, George?

— E o schimbare cu adevărat distractivă. Acum am ocazia să mă joc cu toate lucrurile de care obişnuiam să mă plâng – astfel că am renunțat, pare-se, la dreptul de-a mă văicări.

— *Asta* da sacrificiu major, amice, replică Sherman, hohotind. E ca şi cum ai fi trecut de partea inamicului, nu?

— Păi, uneori mai trebuie să şi plăteşti, Sam, iar a face politică în mod corect poate fi foarte amuzant.

— Ei bine, n-am cum să mă plâng de munca ta şi a celorlalți băieți. Oricum, economiei pare să-i priască activitatea voastră. Sherman se aplecă înainte în fotoliul său confortabil. Era momentul să schimbe subiectul. Timpul lui Sherman era prețios şi dorea ca invitatul să aprecieze lucrul acesta. N-ai venit până aici doar pentru o şuetă. Ce pot face pentru dumneata, domnule Secretar?

— Rusia.

Privirea lui Sherman se schimbă un pic, ca atunci când ultima carte era întoarsă cu fața în sus la un joc de cărți cu miză mare.

— Ce-i cu ea?

— Ai o echipă de explorare de mare clasă care lucrează cu ruşii… au găsit ceva interesant?

— George, îmi pui întrebări despre o problemă sensibilă. Dacă ai mai fi fost încă la conducerea companiei Columbus, asta ar putea constitui trafic de informații. La dracu, acum *eu* nu mai pot cumpăra nicio acțiune de-a noastră, din pricina problemei amintite.

— Asta înseamnă că ți-ar fi plăcut să poți cumpăra? întrebă surâzând Negustorul.

— Oricum, în curând totul va fi dat publicității. Da, George. Se pare c-am găsit cel mai dat dracului zăcământ de petrol descoperit vreodată, mai mare decât cel din Golful Persic, mai mare decât cel din Mexic, cu mult mai mare decât cele din Prudhoe Bay şi vestul Canadei, luate împreună. Vorbesc de cifre mari, *miliarde şi miliarde* de barili de petrol de cea mai bună calitate, care stă acolo, în tundră, aşteptându-ne doar să-l pompăm afară. Producția zăcământului se poate măsura în ani, nu în barili.

— Mai mare decât Golful Persic?

Sherman aprobă din cap.

— Cu patruzeci la sută, iar asta-i o estimare foarte conservatoare. Singura problema este locul unde-i petrolul. O să fie chinul naibii să-l aducem de-acolo – să-ncepem treaba, oricum. E vorba de douăzeci de miliarde de dolari numai pentru conductă. Pe lângă ea, proiectul oleoductului din Alaska pare o joacă de copil, dar va merita investiția.

— Şi partea voastră? îl interpelă Secretarul Trezoreriei.

Întrebarea îi provocă lui Sam un fior.

— Chiar acum negociem asta. Ruşii păreau hotărâți să ne plătească doar simplă taxă de consultanță, de circa un miliard de dolari pe an – acuma însă vorbesc de-o cifră mult mai mică, dar ştii şi tu cum merg negocierile în afacerile de anvergura asta, nu? Oferă câteva sute de milioane de dolari anual, pe o perioadă cuprinsă între şapte şi zece ani, după părerea mea. Şi nu-i rău pentru tot ce-am făcut ca să meritäm banii ăştia, dar vreau minimum cinci procente din valoarea zăcământului descoperit şi consider că nu-i deloc o pretenție lipsită de sens din partea noastră. Ruşii au câțiva specialişti buni în domeniul geologiei, dar nimeni pe lumea asta nu poate adulmeca petrolul într-o zonă acoperită de gheață mai bine decât oamenii mei, iar ei mai au multe de-nvățat despre exploatarea unui astfel de zăcământ. Noi am mai lucrat în condiții climatice arctice. Nimeni nu are experiența noastră, nici măcar băieții de la British Petroleum, care sunt foarte pricepuți – însă noi suntem cei mai buni din lume, George. Cu chestia asta îi ținem în şah. Pot face treaba şi singuri, dar cu noi alături pot face tone de bani în plus, al

naibii de rapid, iar ei ştiu asta şi noi ştim că ei ştiu. Aşa că-i las pe avocaţii mei să discute cu avocaţii lor – de fapt, de partea rusă negocierile sunt purtate de către diplomaţi. Sherman reuşi să rânjească. Sunt mult mai idioţi decât avocaţii mei.

Winston dădu aprobator din cap. Statul Texas produsese mai mulţi avocaţi de excepţie decât celelalte state, iar motivul era că-n Texas „erau mai mulţi oameni de ucis decât cai de furat" Firmele implicate în afaceri cu petrol plăteau cele mai bune onorarii, iar în Texas, la fel ca în orice loc de pe lumea asta, talentele se vindeau pe bani.

— Când va fi dată publicităţii vestea?

— Ruşii încearcă să ţină totul ascuns. Unul dintre lucrurile pe care le-am putut afla de la avocaţii noştri este că sunt îngrijoraţi de felul cum vor exploata descoperirea – de cine să fie ţinută la distanţă, de Mafia rusească şi de alte chestii de genul acesta. Acolo au probleme serioase cu corupţia, şi sunt de acord…

Winston ştia că poate ignora restul tiradei. Industria petrolieră era implicată în afaceri la scară globală. Lupta cu corupţia pe scară mică (mai puţin de zece milioane de dolari), sau chiar la scară monstruoasă (mai mult de zece *miliarde* de dolari) era apanajul unor companii precum cea condusă de Sam Sherman, iar guvernul Statelor Unite nu se implicase niciodată profund în aşa ceva. Cu toate că existau câteva regulamente privind felul în care companiile americane să acţioneze peste graniţe, multe dintre acele legi erau aplicate selectiv, mai mult cu caracter de exemplu. Chiar şi în Washington, afacerile erau afaceri.

— … aşa că încearcă să păstreze totul sub tăcere până când vor putea face aranjamentele necesare, concluzionă Sherman.

— Ai mai aflat şi altceva?

— Ce vrei să spui? răspunse Sherman cu o altă întrebare.

— Alte bogăţii de natură geologică, îl lămuri Winston.

— Nu, nu sunt chiar atât de lacom pe cât mi-aş dori. George, poate n-am fost suficient de clar cât de uriaş e zăcământul ăsta de petrol. Este…

— Potoleşte-te, Sam, mă pricep perfect să socotesc, îl asigură Secretarul Trezoreriei pe amfitrionul său.

— E ceva ce-ar trebui să ştiu? Sherman remarcă ezitarea invitatului. Îți dau, îmi dai, George. Eu am fost corect cu tine, îți aminteşti?

— Aur, făcu lumină Winston.

— Cât de mult?

— Încă nu ştiu sigur. Cel puțin cât filonul din Africa de Sud. Poate chiar mai mult.

— Adevărat? Păi asta nu-i specialitatea mea, dar sună ca şi cum prietenii noştri ruşi au parte de-un an bun pentru schimbare. Norocul lor, aprecie Sherman.

— Îți sunt dragi?

— Ca să fiu sincer, da. Seamănă mult cu oamenii din Texas. Sunt prieteni de nădejde şi inamici de temut. Ştiu să se distreze şi, Isuse, chiar se pricep la băut. Era şi timpul să aibă parte de puțin noroc. Numai Dumnezeu ştie de cât ghinion au avut parte. Zăcămintele vor însemna ceva enorm pentru economia lor, mai ales dacă vor şti să rezolve problema corupției şi să păstreze banii în interiorul țării, folosindu-i la ceva util, în loc să ajungă într-un cont dintr-o bancă elvețiană. Noua Mafie rusească este dură şi inteligentă… şi puțin înspăimântătoare. Tocmai au omorât acolo un tip pe care-l ştiam.

— Serios? Cine era, Sam?

— Îi spuneam Grişa. Trăgea nişte sfori mari la Moscova. Ştia ce are de făcut. Era o pilă bună dacă aveai nevoie de-un aranjament special, admise Sherman. Winston înmagazină informația în memorie, pentru investigații ulterioare.

— L-au ucis?

Sherman înclină capul.

— Da, l-au aruncat în aer cu *bazooka*, chiar în mijlocul străzii – a fost pe CNN, îți aminteşti? Rețeaua TV specializată în emisiuni informative tratase crima ca pe un subiect fără o altă semnificație decât dramatica sa brutalitate, un subiect care ține afişul o zi, apoi e uitat.

George Winston îşi amintea vag de acel reportaj, aşa că lăsă totul baltă.

— Cât de des te duci acolo?

— Nu prea des; anul acesta am fost de două ori. De regulă mă duc cu avionul personal, de la aeroportul Reagan sau Dallas, Fort Worth. E un zbor lung, dar fără escală. Nu, încă n-am văzut noul câmp petrolier. Va trebui s-o fac peste vreo câteva luni, când va fi vremea mai blândă. Băiete, nici nu ştii ce-i frigul până nu te duci la o latitudine atât de nordică, iarna. Problema e că atunci e numai noapte, aşa că-i mai bine să aştepți oricum vara. Dar măcar poți lăsa acasă crosele de golf. În partea aceea de lume nu se joacă deloc golf, George.

— Aşa că iei puşca, dobori un urs şi îi jupoi blana, sugeră Winston.

— Am renunțat şi la asta. Am doborât trei urşi polari. Ala de colo este numărul opt în topul almanahului de vânătoare *Boone and Crockett,* zise Sherman, arătând spre o fotografie de pe peretele opus. Înfățişa un urs polar al naibii de mare. Pe blana lui am făcut doi copii, menționă preşedintele companiei Atlantic Richfield, cu un zâmbet timid.

Blana în discuție stătea întinsă în fața şemineului din dormitorul cabanei din Aspen, Colorado, unde soția sa se ducea iarna să schieze.

— De ce te-ai lăsat?

— Copiii mei consideră că n-au rămas destui urşi polari. Astăzi învață la şcoală tot soiul de porcării ecologiste.

— Mda, îl susținu Secretarul Trezoreriei, totuşi obții nişte blănuri grozave de la ei.

— Corect, dar blana *aceea* i-a pus viața în pericol unuia dintre muncitorii mei la Prudhoe Bay în… ’75, din câte-mi aduc aminte, şi am doborât-o de la şaizeci de metri cu carabina mea Winchester .338. Dintr-un singur foc, îşi asigură texanul oaspetele. În ziua de azi trebuie să laşi ursul să omoare o ființă umană, apoi tot ce poți face este să-l bagi în cuşcă şi să-l transporți într-o altă locație, ca bietul urs să nu fie traumatizat, corect?

— Sam, sunt Secretarul Trezoreriei. Las păsările şi albinele

pe seama EPA[15]. Nu iubesc copacii şi oricum nu pun mâna pe ei până ce nu se transformă din talaş în bancnote.

Sam chicoti:

— Îmi pare rău, George, dar acasă mereu aud de probleme ecologice. Cred că Disney[16] e de vină. În filmele sale toate animalele sălbatice poartă mănuşi albe şi vorbesc o engleză cu accent de Iowa.

— Nu fi amărât, Sam. Cel puțin, după afacerea Valdez, au reuşit să impună obligativitatea asigurării supertancurilor petroliere. Cât din zăcământul Alaska de est – Canada de vest îți aparține?

— Mai puțin de jumătate, dar acționarii mei vor trăi în lapte şi miere de pe urma lui multă vreme de-acum încolo.

— Deci dacă ar fi să aleagă între zăcământul acesta şi cel din Siberia, ce marjă de acțiune îți vor impune acționarii?

Sam Sherman câştiga un salariu frumos, însă la acest nivel modul în care-şi merita câştigul era determinat de numărul acționarilor al căror pachet îşi sporise cotația ca urmare a muncii sale, iar salariul îi era oferit de membrii consiliului director, al căror acțiuni fuseseră umflate ca valoare prin eforturile lui.

Sherman afişă un zâmbet de om care ştie multe şi ridică o sprânceană:

— O marjă mare, George. Chiar una enorm de mare.

— Se vede că traiul conjugal îți prieşte, Andrea, observă preşedintele Ryan, surâzând spre garda sa personală. Se îmbrăca mult mai elegant şi în mod evident avea un fel mai vioi de-a păşi. Nu era sigur dacă tenul ei avea o nouă strălucire, sau îşi schimbase felul de-a se machia. Jack învățase că nu era bine să comenteze despre machiajul unei femei. Întotdeauna o dădea în bară.

— Nu sunteți singurul care susține asta, sir.

---

[15] EPA – Agenția de Protecție a Mediului (n.tr.).

[16] Walter Elias Disney (1901-1966) – creator american de benzi desenate, cineast şi producător, autor al celebrului şoricel Mickey Mouse (n.tr).

— Unii ar ezita să spună asemenea lucruri unei femei mature, mai ales dacă sunt total în afară de subiect, aşa cum e cazul meu, rosti Jack, cu un zâmbet larg. Soția sa, Cathy, spunea că încă mai trebuia să se ocupe de garderoba lui, căci singurele lui gusturi erau cele legate de mâncare. Dar schimbarea e suficient de accentuată pentru a fi remarcată chiar şi de către un bărbat ca mine.

— Vă mulțumesc, domnule preşedinte. Pat e un soț minunat, chiar dacă-i agent FBI.

— Ce mai face?

— Acum este în Philadelphia. Directorul Murray l-a trimis să rezolve un jaf la o bancă, în cursul căruia au fost ucişi doi polițişti locali.

— Am văzut săptămâna trecută ştirea la televizor. Nu-i bine.

Agenta Serviciului Secret dădu din cap, aprobator.

— Modul în care autorii i-au ucis pe cei doi polițişti, cu câte un foc în ceafă, a fost extrem de brutal, dar unor anumiți oameni le place violența. Oricum, directorul Murray a hotărât să încredințeze rezolvarea cazului unui inspector de la divizia cartierului general al FBI, şi de obicei Pat este cel solicitat să facă treaba.

— Să-i spui să fie atent, o sfătui Ryan. Inspectorul Pat O'Day îi salvase viața fiicei lui Ryan cu mai puțin de-un an în urmă, iar gestul său eroic îi adusese recunoştința eternă a preşedintelui.

— Îi repet asta în fiecare zi, domnule, îi aduse la cunoştință agenta specială Price O'Day.

— Bine, cum arată programul de azi? Orarul întâlnirilor sale „de afaceri" se găsea deja pe masa sa de lucru. Andrea Price O'Day îl informa în fiecare dimineață ce program are, după şedința cu Ben Goodley privind problemele de securitate națională.

— Nimic ieşit din comun până după masa de prânz. Delegația Camerei Naționale de Comerț la ora unu treizeci, apoi la trei componenții echipei de hochei Detriot Red Wings, care-au câştigat anul acesta Cupa Stanley. Şedință foto, reporteri TV cu echipamentul lor, estimez că vă vor lua

douăzeci de minute.

— Ar fi trebuit să-l las pe Ed Foley să se ocupe de ei. El este un fan înrăit al hocheiului…

— Este fan al echipei Washington Capitals, domnule, iar cei de la Red Wings le-au administrat în finală celor de la Caps un patru la zero sec. Domnul director Foley ar putea să considere gestul un afront personal, observă Price O'Day cu o urmă de zâmbet.

— Adevărat. Păi anul trecut am primit tricouri şi alte materiale pe care i le-am oferit fiului său, nu?

— Da, domnule.

— Frumos joc, hocheiul. Poate ar trebui să mă duc şi eu la vreun meci sau două. E dificil să faci aranjamentele necesare?

— Nu, domnule. Avem încheiat un acord cu toate arenele sportive. Cei de la Camden Yard ne-au rezervat o lojă – ne-au lăsat chiar s-o reproiectăm, conform procedurilor de securitate, ştiți.

Ryan mormăi.

— Da, trebuia să-mi aminteşti de toți indivizii care vor să mă vadă mort.

— E datoria mea să mă gândesc la ei, domnule preşedinte, nu a dumneavoastră, îi zise Price O'Day.

— Exceptând cazurile când vreau să merg la cumpărături sau la un film.

Nici Ryan şi nici membrii familiei sale nu se obişnuiseră pe deplin cu restricțiile impuse asupra vieții preşedintelui Statelor Unite ale Americii şi a familiei acestuia. Cel mai greu îi venea lui Sally, care începuse să se vadă cu băieți (lucru greu de suportat de către tatăl ei), şi îi era dificil să aibă o întâlnire normală având un vehicul de escortă în față şi unul în spate (atunci când tânărul gentleman conducea automobilul personal) sau să stea într-o maşină oficială, cu şofer şi un agent înarmat pe locul din dreapta față (atunci când tânărul nu avea permis), şi plină peste tot cu arme. Toate acestea aveau tendința să-l inhibe pe tânărul gentleman în chestiune – iar Ryan nu-i spusese fiicei sale că lui îi convenea de minune situația, căci ar fi riscat ca ea să

nu-i mai vorbească o săptămână. Agentul principal însărcinat cu protecția lui Sally, Wendy Merritt, se dovedise a fi extrem de bună angajată a Serviciului Secret, ca un soi de soră mai mare. Sally şi Wendy petreceau cel puțin două sâmbete pe lună mergând la cumpărături însoțite de-o echipă de pază redusă ca efectiv – de fapt nu era redusă deloc, dar aşa i se părea lui Sally Ryan de câte ori mergea la Tyson's Corner sau Annapolis Mall pentru a-şi cheltui banii, activitate pentru care toate femeile erau predispuse genetic. Niciodată nu-i trecuse prin minte că acele expediții de târguieli erau planificate cu câteva zile înainte, fiecare colțişor fiind cercetat cu atenție de Serviciul Secret, care înțesa locul cu o echipă suplimentară de tineri agenți, aleşi pentru talentul lor de-a se pierde în mulțime şi care-şi făceau apariția la magazin cu o oră înainte de sosirea lui SHADOW. Era bine că nu ştia acest lucru, căci era sâcâită destul de rău de problema cu întâlnirile şi de faptul că tot timpul cât stătea la şcoala St. Mary din Annapolis avea impresia că era supravegheată de-o echipă întreagă de lunetişti. Pe de altă parte, micuțul Jack considera că problema pazei era tare de tot, şi recent învățase să tragă cu pistolul la Academia Serviciului Secret din Beltsville, Maryland, cu acordul tatălui său (Ryan nu permisese ca ştirea să ajungă la urechea presei, care l-ar fi înfierat pe prima pagină a ziarului *The New York Times* pentru iresponsabilul gest de a-şi *încuraja* propriul fiu nu numai să atingă, dar să şi folosească un obiect predispus la a face rău, cum era pistolul!). Agentul principal al micuțului Jack era un puşti pe nume Mike Brennan, un irlandez din South Boston, cu o claie înspăimântătoare de păr roşcat şi un râs răsunător, care provenea dintr-o familie care dăduse trei generații de agenți pentru Serviciul Secret, fost jucător de baseball la Holy Cross, care se juca frecvent de-a prinselea cu fiul preşedintelui pe peluza sudică a Casei Albe.

— Domnule preşedinte, niciodată nu vă lăsăm să faceți ceva, răspunse Price.

— Sunteți extrem de subtili în privința asta, admise Ryan. Ştiți că sunt extrem de popular pentru cetățeni şi când îmi

spuneți prin câte porcării trebuie să treacă oamenii voştri doar ca eu să-mi pot cumpăra un burger de la Wendy's, o las baltă… ca un păMpălău blestemat.

Preşedintele dădu din cap. Nimic nu-l înfricoşa mai mult decât perspectiva de-a se obişnui cumva cu toată această panoplie de „speciali", cum le spunea el. Recent descoperise că-l tratau ca pe o persoană cu sânge albastru, de parcă ar fi fost rege, şi cu greu îl lăsau să se şteargă singur la fund după ce se uşura. Fără îndoială, anumite persoane care locuiseră în Casa Albă *se obişnuiseră* cu acel tratament, dar John Patrick Ryan Sr. dorea să evite acest lucru. Ştia că *el nu este* absolut deloc special şi că nu merită tot acel ceremonial… în plus, ca orice alt om din lume, atunci când se trezea dimineața primul drum îl făcea la baie. O fi fost el şeful executivului, dar tot avea apucăturile unui om din clasa muncitoare. „Mulțumesc Domnului pentru asta", reflectă preşedintele Statelor Unite.

— Unde e Robby astăzi?

— Sir, vicepreşedintele e astăzi în California, la baza navală de la Long Beach, pentru a ține un discurs la şantierul naval.

Ryan rânji.

— Îl muncesc destul de tare, nu?

— Asta-i meseria vicepreşedintelui, rosti Arnie van Damm din cadrul uşii. Şi Robby e băiat mare să se descurce, adăugă şeful cabinetului.

— Văd că vacanța ți-a priit, observă preşedintele. Arnie avea un bronz sănătos. Ce-ai făcut?

— În general am stat întins pe plajă şi-am citit toate cărțile pe care n-avusesem timp să pun mâna. Am crezut că voi muri de plictiseală, adăugă van Damm.

— Parcă îți făceau bine porcăriile alea, nu? îl întrebă Jack, uşor neîncrezător în cele aflate.

— Am făcut exact ce-am zis, domnule preşedinte. Salut, Andrea, adăugă el întorcând uşor capul.

— Bună dimineața, domnule van Damm. Se întoarse către Jack. Asta-i tot pentru dimineața aceasta. Dacă aveți nevoie de mine mă găsiți în locul obişnuit. Biroul ei se afla în vechea

clădire cu birouri a executivului, exact vizavi de Casa Albă, la primul etaj al noului post de comandă al Serviciului Secret, intitulat JOC, de la Joint Operations Center[17].

— OK, Andrea, mersi. Ryan încuviință cu un gest, în timp ce ea se retrăgea în camera secretarelor, de unde urma să se îndrepte către postul de comandă al Serviciului Secret. Bei o cafea, Arnie?

— Nu-i o idee rea, *Şefu'*.

Şeful cabinetului se aşează pe scaunul lui favorit şi îşi umplu o ceaşcă. Cafeaua de la Casa Albă era extrem de bună, un amestec cu o savoare puternică, jumătate cafea columbiană şi jumătate Jamaica Blue Mountain, fiind unul dintre lucrurile cu care Ryan *s-ar fi putut* obişnui în funcția de preşedinte. Spera că trebuie să existe unele *locuri* de unde-şi va putea cumpăra marca asta de cafea, după ce va scăpa de actuala lui slujbă.

— Bun, am terminat şedințele informative cu consilierul meu pe probleme de securitate şi cu Serviciul Secret. Acum vorbeşte-mi despre politică.

— Ce naiba, Jack, de-aproape un an de zile fac asta şi tu tot nu te descurci prea bine.

Ryan scăpără din ochi, simulând jignirea.

— Asta-i o lovitură pe la spate, Arnie. Am studiat din greu mizeria asta de politică; chiar şi blestematele de ziare susțin că mă descurc binişor.

— Cei de la Rezerva Federală fac o muncă sclipitoare de conducere a economiei, domnule preşedinte, şi asta n-are absolut deloc de-a face cu tine. Dar de vreme ce *eşti* preşedinte, te creditează cu toate lucrurile benefice care au loc, ceea ce este frumos, dar aminteşte-ți că vei fi totodată blamat pentru toate *relele* care urmează să se petreacă – doar fiindcă s-a nimerit să te afli în acest birou şi cetățenii de-afară îşi închipuie că poți aduce ploaia să le ude florile şi să faci soarele să strălucească la picnicuri doar prin puterea voinței. Ştii ceva, Jack, spuse şeful cabinetului după ce sorbi

[17] Statul Major Interarme.

din cafea. Noi încă nu ne-am dezbărat de imaginea regilor şi a reginelor. O mulțime de oameni cred cu adevărat că ai acel soi de autoritate personală…

— Dar n-am aşa ceva, Arnie, cum de le-a venit ideea?

— E purul adevăr, Jack. Nici nu e nevoie să aibă sens. Pur şi simplu există. Obişnuieşte-te cu gândul.

„Ce-mi plac lecțiile astea", îşi spuse Ryan.

— Bun, astăzi vorbim despre…?

— Siguranța Socială.

Privirea lui Ryan se relaxa.

— Am citit deja despre asta. Locul trei în topul vieții politice americane. Dacă te iei de ea, eşti terminat.

În următoarele treizeci de minute discutară ce anume era greşit şi de ce, despre lipsa de responsabilitate a Congresului, până când Jack se lăsă pe spate în scaun cu o grimasă.

— De ce nu învață nimic, Arnie?

— Ce nevoie ar avea să-nvețe? replică Arnie, cu rânjetul unuia care ştie toate dedesubturile din Washington, alesul lui Dumnezeu. Au fost *aleşi.* Deja ar fi trebuit să ştie lecția! Cum *altfel* crezi c-au ajuns în Congres?

— De ce naiba am acceptat eu să stau în scaunul acesta blestemat? întrebă retoric preşedintele.

— Pentru că ai avut un atac de conştiință şi ai decis să faci ceea ce-i bine pentru țară, blegule, de-aia.

— Cum se face că tu eşti singura persoană care-mi poate vorbi astfel?

— Punând la socoteală şi pe vicepreşedinte? Pentru că sunt profesorul tău. Să revenim la lecția de azi. Putem *lăsa* în pace anul acesta Siguranța Socială. Se găseşte într-o stare financiară suficient de decentă ca să nu intervenim asupra ei în următorii şapte sau nouă ani, iar asta înseamnă că poți lăsa pe succesorul tău să se ocupe de ea…

— Nu-i moral, Arnie, se răsti Ryan.

— Adevărat, acceptă şeful cabinetului, dar e o politică prezidențială inteligentă. Se cheamă că laşi dulăul adormit în pace.

— Nu poți face asta ştiind că odată trezit va sfâşia beregata unui copil.

— Jack, chiar meriți să fii rege. Ai fi unul foarte bun, zise van Damm, cu un aer de admirație pură.

— Nimeni nu poate deține o asemenea autoritate.

— Știu: „Puterea corupe, iar puterea absolută este foarte atrăgătoare". Așa a zis un consilier al unuia dintre predecesorii tăi.

— Și ticălosul n-a fost spânzurat pentru vorbele sale?

— Trebuie să mai lucrăm la simțul umorului, domnule președinte. Cred că aia a fost o glumă, nu?

— Cea mai înspăimântătoare parte a meseriei mele este că văd aspectul ei amuzant. Oricum, i-am zis lui George Winston să pornească un proiect discret pentru a vedea ce putem face în privința Siguranței Sociale. Prin proiect discret înțeleg unul secret – negru, un proiect care nu se știe că există.

— Jack, asta-i singura ta slăbiciune ca președinte. Ai fost prea mult timp implicat în activități secrete.

— Dacă aș face așa ceva pe față, la lumină, aș fi ciomăgit de toți criticii prost informați înainte de-a putea obține un rezultat, iar toată presa mi s-ar sui în cap cerând informații pe care încă nu le posed, așa că le vor fabrica ei, sau vor intra pe internet unde vor găsi numai porcării, iar atunci chiar va trebui *să le* răspundem.

— Începi să-nveți, concluzionă Arnie. Exact așa merg treburile în orașul ăsta.

— Asta nu înseamnă că „merg" într-adevăr, cel puțin nu din câte știu eu.

— Acesta-i Washington, orașul guvernului. Nimeni nu se-așteaptă ca ceva să funcționeze eficient aici. O mulțime de cetățeni de rând s-ar speria de moarte dacă guvernul ar începe să funcționeze corect.

— Dacă aș demisiona, pur și simplu? își ridică Jack privirea în tavan. Dacă nu pot face dezastrul ăsta să funcționeze, atunci de ce dracului mai sunt aici?

— Ești aici deoarece un pilot japonez al unui Boeing 747 a decis cu cincisprezece luni în urmă să-și prăbușească avionul peste petrecerea ținută la Camera Reprezentanților.

— Știu asta, Arnie, dar încă am sentimentul că a fost o

fraudă blestemată.

— Păi, conform vechilor mele standarde, frauda eşti tu, Jack.

Ryan ridică privirea, surprins.

— Vechile standarde?

— Chiar şi pe vremea când Bob Fowler a primit în Ohio candidatura pentru Casa Albă, Jack, nu a încercat la fel de tare ca tine să joace cinstit şi în cele din urmă a fost acaparat de sistem. Tu încă n-ai fost şi de aceea îmi place de tine. Ca să fiu şi mai explicit, de-asta te iubeşte cetățeanul american. S-ar putea să nu-i placă luările tale de poziție, dar fiecare american ştie că te străduieşti din răsputeri să faci treabă bună şi este absolut sigur că nu eşti corupt. Şi chiar nu eşti. Şi acum să revenim la Siguranța Socială.

— I-am zis lui George să strângă un grup mic de experți, să-i pună să jure că vor păstra secretul şi să facă sugestii – cel puțin două – şi măcar una dintre ele să fie complet inedită.

— Cine conduce echipa?

— Mark Gant, tehnocratul lui George.

Şeful de cabinet stătu pe gânduri câteva clipe.

— E bine, atâta vreme cât vei ține totul secret. Cei de pe Dealul Capitoliului nu-l plac. E prea deştept.

— Şi ei nu sunt aşa? întrebă POTUS.

— Eşti naiv, Jack. Oamenii pentru care tu te-ai străduit să fie aleşi, non-politicieni, ei bine, ai reuşit doar pe jumătate. O mulțime dintre ei *erau* oameni obişnuiți, dar ce n-ai reuşit tu să accepți este natura seducătoare a vieții în serviciul guvernamental. Poate că salariile nu contează prea mult, dar contează avantajele funcției şi o grămadă de oameni *adoră* să fie tratați precum un prinț medieval. O mulțime de oameni *adoră* capacitatea de-a putea să-şi impună voința asupra lumii. Oamenii care au fost la acea petrecere şi pe care pilotul japonez i-a prăjit pe scaunele lor şi-au început, la rândul lor, mandatul ca nişte oameni oneşti, dar natura meseriei i-a sedus şi acaparat. De fapt, eroarea pe care şi tu ai comis-o a fost să-i laşi să-şi păstreze propriul personal. Cinstit vorbind, eu unul consider că problema o constituie consilierii, nu şefii

lor. Tot timpul au în jurul lor cel puțin zece persoane care le spun cât de mari şi tari sunt, iar mai devreme sau mai târziu ajung să creadă porcăriile alea.

— Numai că tu nu te comporți astfel cu mine.

— Niciodată cât voi trăi, îl asigură Arnie, ridicându-se pentru a pleca. Asigură-te că Secretarul Wilson mă ține la curent cu proiectul Siguranței Sociale.

— Fără divulgări, îl amenință Ryan pe şeful de cabinet.

— Eu? Să divulg ceva? Eu? replică van Damm, deschizându-şi brațele şi afişând o față inocentă.

— Da, Arnie, tu.

În timp ce uşa se închidea, preşedintele aprecia ce spion bun ar fi fost Arnie. Mințea la fel de plauzibil precum un prelat şi putea păstra în minte tot felul de idei contradictorii în acelaşi timp, la fel ca un jongler de circ… şi reuşea cumva să nu le scape din mână. Ryan era preşedinte în exercițiu, însă unul dintre membrii de neînlocuit ai administrației sale era şeful cabinetului, pe care-l moştenise de la fostul preşedinte Bob Fowler, prin grija lui Roger Durling…

Şi totuşi, cât de mult era manipulat de către consilieri? se întrebă Jack. Răspunsul corect era că nu ştia şi ăsta era un motiv de neliniște. Avea încredere în Arnie, dar numai din cauză că trebuia să aibă încredere în el. Jack nu ştia ce s-ar face fără Arnie… dar oare era un lucru bun?

„Probabil că nu”, admise pentru sine Ryan, verificând lista de întâlniri, dar nici faptul că el se afla în Biroul Oval nu era un lucru bun, iar Arnie, în cel mai rău caz, nu era decât încă un motiv ca să-şi urască slujba şi, în cel mai bun caz, un om scrupulos de onest, extrem de muncitor şi un slujitor înnăscut al binelui public…

la fel ca oricine altcineva în Washington, D.C.”, adăugă Ryan cu cinism.

CAPITOLUL 6
Expansiunea

Un motiv de nervi pentru diplomații americani îl constituia faptul că ora oficială a Moscovei era cu opt ceasuri înaintea celei de la Washington, astfel că fie erau cu o zi în urma evenimentelor, fie ceasurile lor biologice erau prea defazate pentru a-şi face cum trebuie meseria. Pentru ruşi problema era şi mai acută, deoarece la orele cinci sau şase seara aproape toată lumea consumase câteva pahare cu băuturi tari şi, datorită relativității vitezei cu care se desfăşurau schimburile diplomatice, în Moscova era deja noapte de-a binelea înainte ca diplomații americani să se ridice de la obişnuitele lor „prânzuri lucrative" pentru a iniția un demers sau a emite un comunicat, ori pur şi simplu să scrie o scrisoare de răspuns la ce emiseseră ruşii în ziua precedentă de muncă. Fireşte, în ambele capitale existau echipe de oameni care lucrau în schimbul de noapte, citind şi evaluând materialele în timp util, dar erau compuse din personal de rang inferior, sau în cel mai bun caz din oameni aflați în plină ascensiune, care erau întotdeauna puşi în situația de-a decide care variantă este mai rea: să-şi trezească şeful cu un telefon dat în toiul nopții pentru o problemă lipsită de valoare, sau să aştepte transmiterea materialului până după micul-dejun al unui ministru sau secretar care ar fi trebuit informat *imediat* de existența lui! Multe cariere se clădiseră sau se năruiseră din pricina unei asemenea inepții.

În cazul de față, nu pielea unui diplomat era pusă la bătaie. Era ora şase şi cincisprezece minute seara în Rusia, iar soarele de primăvară strălucea încă sus pe cer, anticipând „Nopțile Albe" pentru care erau faimoase verile ruseşti.

— Da, Paşa? zise locotenentul Provalov.

Preluase interogatoriul lui Klusov de la Şablikov. Cazul era mult prea important să lase anchetarea lui în seama altcuiva – pe deasupra, niciodată n-avusese încredere deplină în

Şablikov. Prea mirosea a corupt.

Pavel Petrovici Klusov nu se putea lăuda că este o reclamă vie a stilului de viață din noua Rusie. Abia atingând un metru şaizeci şi cinci înălțime, bătea spre nouăzeci de kilograme, fiind un bărbat îndesat, ale cărui calorii în surplus se transformau în pâraie de sudoare, care se rădea prost, atunci când se deranja s-o facă, şi care nu era în relații prea bune cu săpunul. Dinții săi erau tociți şi îngălbeniți din cauza lipsei de igienă dentară şi a consumului excesiv de țigări ieftine, fără filtru. Avea cam treizeci şi cinci de ani şi numai cincizeci la sută şanse să prindă patruzeci şi cinci, estimă Provalov. Fireşte, n-ar fi fost o mare pierdere pentru societate. Klusov era un hoț mărunt de buzunare, căruia îi lipsea talentul – sau curajul – de-a deveni un infractor de talie mare. Dar îi ştia pe cei care erau şi se gudura ca un cățeluş pe lângă ei, făcându-le diverse servicii, cum ar fi procurarea de sticle cu vodcă, observă locotenentul de miliție. Însă Klusov avea urechi bune, lucru pe care mulți oameni, şi mai ales infractorii, au o stranie incapacitate de a-l lua în considerare.

— Avseienko a fost omorât de către doi oameni din Sankt-Petersburg. Nu le cunosc numele, dar cred c-au fost tocmiți de către Klementi Ivanovici Suvorov. Ucigaşii sunt foşti soldați Spetsnaz cu experiență de luptă în Afganistan, amândoi apropiindu-se de patruzeci de ani, cred. Unul e blond, celălalt roşcat. După uciderea lui Grişa au zburat înapoi în nord cu o cursă Aeroflot.

— Foarte bine, Paşa. Le-ai zărit fețele?

O scuturare din cap.

— Nu, tovarăşe locotenent. Am auzit totul de la... un cunoscut, într-un local. Klusov aprinse o nouă țigară cu chiştocul de la cea veche.

— Ți-a spus cunoştința ta de ce amicul nostru Suvorov a vrut să-l ucidă pe Avseienko?

„Şi cine naiba e Klementi Ivanovici Suvorov?” se întrebă milițianul. Nu mai auzise până atunci de acel nume, dar nu dorea ca Klusov să ştie asta. Mai bine să arate că le ştie pe toate.

Informatorul dădu din umeri.

— Amândoi au fost în KGB, poate că era o problemă veche între ei.

— Cu ce anume se ocupă Suvorov acum?

Altă ridicare din umeri:

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Mi s-a spus că o duce bine, dar nimeni nu ştie ce sursă de venit are.

— Cocaină? chestionă miliţianul.

— E posibil, dar nu ştiu.

Un aspect pozitiv al lui Klusov era acela că nu spunea poveşti. Spunea adevărul (relativ) gol-goluţ… în cea mai mare parte a cazurilor, medită locotenentul de miliţie.

Rotiţele din mintea lui Provalov se puseseră deja în mişcare. Bun, un fost ofiţer KGB angajase doi foşti soldaţi Spetsnaz să elimine un alt fost ofiţer KGB care se specializase în afaceri cu fete. Oare tipul ăla, Suvorov, încercase o apropiere de Avseienko pentru un parteneriat într-o afacere cu droguri? Ca majoritatea miliţienilor moscoviţi, niciodată nu ajunsese să-i îndrăgească pe cei din KGB. În cea mai mare parte a timpului erau nişte lăudăroşi arţăgoşi, prea pătrunşi de importanţa funcţiei lor pentru a mai face o anchetă aşa cum scrie la carte, exceptând situaţiile când se ocupau de străini, faţă de care era necesar să se adopte un comportament plăcut şi civilizat, căci se dorea ca naţiunile străine să-i trateze pe cetăţenii – mai mult, pe diplomaţii – sovietici în acelaşi mod.

Însă o mulţime de ofiţeri KGB fuseseră lăsaţi de izbelişte de instituţia lor şi doar puţini dintre ei ajunseseră să facă munci umile pentru a trăi. Nu, ei fuseseră antrenaţi să conspire şi mulţi dintre ei călătoriseră în străinătate, iar acolo întâlniseră oameni care reuşiseră să-i convingă pe mulţi, Provalov era sigur de-asta, să întreprindă activităţi ilegale contra unei recompense pe măsură, care consta, invariabil, în bani. Fiecare poliţist din oricare oraş al lumii ştia că oamenii ar face orice pentru bani.

„Suvorov. Trebuie să dau de urma acestui nume, îşi spuse locotenentul de miliţie în timp ce lua o înghiţitură de vodcă. Să-i examinez antecedentele, să văd în ce infracţiuni s-a

specializat şi să obțin o fotografie de-a lui." Suvorov, Klementi Ivanovici.

— Altceva? continuă locotenentul.

Klusov dădu din cap.

— Asta-i tot ce-am aflat.

— Păi nu-i rău deloc. Întoarce-te la muncă şi sună-mă îndată ce afli mai multe.

— Da, tovarăşe locotenent. Informatorul se ridică să plece. Nota de plată i-o lăsă milițianului, care o achită fără să se supere. Oleg Gregorievici Provalov avea o experiență suficient de îndelungată ca anchetator pentru a şti că tocmai descoperise ceva ce se putea dovedi important. Fireşte, la acel nivel al anchetei nu puteai fi sigur de nimic, nu până ce nu verificai totul în amănunt, lucru care cerea timp… dar dacă urma să se dovedească a fi ceva important, atunci merita fiecare clipă cheltuită. Dacă nu, ar fi fost doar încă o fundătură, una dintre multe altele întâlnite de anchetatori în investigațiile lor.

Provalov reflectă asupra faptului că nu-l întrebase cu exactitate pe informator cine anume îi oferise acest şuvoi de informații noi. Nu omisese s-o facă, dar se lăsase atras puțin cam mult de imaginea foştilor soldați Spetsnaz care comiseseră crima. Avea proaspătă în memorie descrierea lor, aşa că scoase carnețelul să aştearnă totul pe hârtie. Unul blond celălalt roşcovan, cu experiență de luptă în Afganistan, ambii locuiau în Sankt-Petersburg, unde au zburat imediat înaintea amiezii, chiar în ziua când Avseienko a fost ucis. Bun, va verifica numărul cursei aeriene şi va parcurge lista pasagerilor prin intermediul noii rețele de computere folosită de către Aeroflot pentru a se conecta la sistemul global de rezervări şi cumpărări de bilete, apoi va confrunta datele cu cele din propriul computer, ce conținea dosarele tuturor criminalilor cunoscuți sau ale suspecților de crimă, comparându-le şi cu dosarele lor militare. Dacă va găsi o potrivire, atunci va trimite un subordonat să discute cu însoțitorii de zbor ai cursei aeriene Moscova – Sankt-Petersburg, pentru a vedea dacă cineva îşi aminteşte de unul din cei doi suspecți, sau de amândoi. Apoi îi va ruga pe cei

din miliția oraşului Sankt-Petersburg să întreprindă o verificare discretă a celor doi: adresele lor, dacă aveau cazier, o verificare a antecedentelor lor, acțiuni care ar fi putut conduce – foarte posibil – la un interogatoriu. Pe care nu-l va conduce el, personal, dar va fi acolo să-i observe şi să-i analizeze pe cei doi suspecți, pentru că în munca de investigații nimic nu putea înlocui această examinare; să-i privească în ochi, să-i vadă cum vorbesc, cum stau pe scaun, dacă îşi frământă sau nu degetele, dacă ochii lor pot susține privirea anchetatorului sau rătăcesc de jur împrejurul camerei. Oare vor fuma în acel moment şi, dacă da, cum anume o vor face: rapid, cu nervozitate, sau lent, contemplativ… sau pur şi simplu cu un aer de curiozitate, în cazul în care nu ei ar fi vinovați de comiterea crimei.

Locotenentul de miliție plăti consumația şi se îndreptă către ieşirea din bar.

— Ar trebui să-ți alegi un loc mai bun pentru întâlniri, Oleg, îi sugeră o voce familiară de undeva din spate.

Provalov se răsuci pentru a-l vedea pe cel care vorbise.

— Mişka, oraşul e mare şi găseşti în el o mulțime de cârciumi, majoritatea prost iluminate.

— Iar eu am dat exact peste cârciuma ta, Oleg Gregorievici, îi reaminti Reilly. Ia spune, ce-ai aflat?

Provalov rezumă cele aflate în cursul acelei seri.

— Doi trăgători din Spetsnaz? Cred că are sens. Cât ar costa?

— N-ar fi ieftin. Să zicem… oh, cam cinci mii de euro, speculă locotenentul când păşiră afară, în stradă.

— Şi cine ar avea atâția bani de aruncat?

— Un infractor moscovit… Mişka, după cum bine ştii, sunt o mulțime de indivizi care-şi pot permite cheltuiala, iar Rasputin n-a fost un tip foarte popular… şi avem un nume nou, Suvorov, Klementi Ivanovici.

— Cine este?

— Habar n-am. Pentru mine e un nume complet nou, însă Klusov se comporta de parcă ar fi trebuit să-l cunosc bine. E straniu că nu-l ştiu, reflectă Provalov cu glas tare.

— Se mai întâmplă. Şi eu m-am mai trezit cu nişte deştepți

care au apărut de nicăieri. Ia spune, îl verifici?

— Da, voi verifica numele. Evident, este tot un fost ofițer KGB.

— Pe-aici găseşti o mulțime din ăştia, comentă Reilly, ghidându-l pe amicul său către un nou bar.

— Ce vei face dacă CIA dă faliment? întrebă Provalov.

— Voi râde, promise agentul FBI.

Oraşul Sankt-Petersburg le era cunoscut multora drept „Veneția Nordului", din pricina numeroaselor râuri şi canale ce-l străbăteau, deşi clima, mai ales iarna, era total diferită de cea a oraşului italian. Şi tocmai într-unul dintre acele râuri apăru următorul indiciu.

Un cetățean care mergea dimineața spre locul său de muncă văzuse obiectul şi, zărind un milițian la următorul colț de stradă, mersese la el să-i arate ce observase, iar omul legii se dusese spre grilajul de fier, se aplecase deasupra lui şi privise în direcția indicată de trecător.

Nu era mare lucru de văzut, dar milițianului îi trebui doar o secundă pentru a-şi da seama la ce se uită şi ce reprezintă. Nu era gunoi, nici vreun animal mort, ci partea superioară a unui cap de om, acoperită, după cum estimă pe moment, cu păr blond sau şaten-deschis. Fie crimă, fie sinucidere, pentru miliția orăşenească era un caz de investigat. Milițianul merse până la cel mai apropiat post telefonic pentru a suna la cartierul general, iar după treizeci de minute îşi făcu apariția un automobil, urmat la mică distanță de o dubiță neagră. Între timp, milițianul aflat în patrulare fumase două țigări în aerul rece al dimineții, aruncând din când în când o privire spre oglinda apei pentru a se asigura că obiectul se afla încă acolo. Bărbații din automobilul care sosise erau detectivi de la biroul omucideri. Dubița care-i urma ducea o pereche de lucrători numiți tehnicieni, deşi fuseseră pregătiți de Departamentul servicii publice orăşeneşti, ceea ce însemna că erau muncitori la apă-canal, însă erau plătiți de către miliție. Cei doi tehnicieni aruncară o privire peste grilaj, suficient pentru a-şi dea seama că operațiunea de recuperare va fi una de rutină, necesitând doar efort fizic. Fixară o scară

şi cel mai tânăr lucrător, îmbrăcat cu haine impermeabile şi purtând mănuşi groase din cauciuc, coborî treptele şi apucă gulerul aflat sub apă, timp în care partenerul său făcea fotografii cu un aparat de duzină, iar cei trei miliţieni fumau la câţiva paşi distanţă, supraveghind operaţiunea. Atunci apăru prima surpriză.

Rutina le cerea tehnicienilor să treacă un ham flexibil pe sub braţe, aidoma celor folosite de elicopterele de salvare, astfel încât trupul să poată fi ridicat cu un troliu. Dar când tânărul tehnician se căznea să fixeze hamul, unul dintre braţe nu vru în niciun chip să se clintească şi lucrătorul se luptă vreme de câteva minute încercând să ridice braţul înţepenit… pentru a descoperi în final că era prins cu cătuşe de alt braţ.

Revelaţia îi făcu pe ambii detectivi să-şi azvârle ţigările-n apă. Probabil nu era o sinucidere, căci această formă de a muri nu constituia un sport de echipă. „Şobolanul de canal” – aşa gândeau detectivii despre colegii lor aflaţi în slujba miliţiei – mai avu nevoie de încă zece minute pentru a fixa hamul, apoi urcă scara şi începu să învârtă manivela troliului.

Într-o clipă se clarifică totul. Doi bărbaţi tineri, îmbrăcaţi bine. Erau morţi de câteva zile, judecând după gradul de alterare şi desfigurare a feţelor. Apa fusese rece, încetinind dezvoltarea bacteriilor care devorau cadavrele, dar apa în sine făcuse destule ravagii pe cele două corpuri încât să nu poată fi admirate de cineva cu stomacul slab, iar cele două feţe arătau… ca jucăriile Pokémon, socoti unul dintre detectivi, exact la fel de perverse şi oribile ca păpuşile Pokémon după care să dădea-n vânt unul dintre copiii săi. Cei doi „şobolani de canal” încărcară cele două trupuri în saci, pentru a le transporta la morgă, unde urmau să fie examinate. Deocamdată nu ştiau nimic cert, exceptând faptul că cele două victime erau într-adevăr moarte. Era evident că nu lipseau părţi anatomice şi gradul general de alterare al trupurilor îi împiedica pe detectivi să vadă dacă există vreo rană de cuţit sau de glonţ. Pentru moment, aveau ceea ce americanii numeau doi John Doe, doi bărbaţi neidentificaţi,

unul cu păr blond sau şaten-deschis, iar celălalt cu părul roşcat, pare-se. După toate aparenţele, stăteau în apă de trei sau patru zile. Şi muriseră probabil împreună, încătuşaţi, numai dacă unul dintre ei nu îl omorâse pe celălalt, apoi sărise pentru a-şi pune el însuşi capăt vieţii, caz în care ar fi putut avea de-a face cu doi homosexuali, după cum apreciase cel mai cinic dintre cei doi detectivi. Miliţianului aflat în patrulare i se spuse să meargă la secţia sa şi să redacteze un raport detaliat, ceea ce-i convenea de minune, acolo fiind o atmosferă mult mai caldă şi mai plăcută. Descoperirea a două cadavre era modul ideal de-a transforma o zi friguroasă într-una glacială.

Echipa de recuperare a cadavrelor urcară sacii în dubiţă pentru a pleca spre morgă. Sacii nu erau perfect închişi, din pricina cătuşelor, şi aşa cum stăteau unul lângă celălalt pe podeaua dubiţei păreau doi îndrăgostiţi care voiau să-şi atingă mâinile chiar şi dincolo de moarte… „aşa cum o făcuseră-n în timpul vieţii?” se-ntrebă cu glas tare unul dintre detectivi, la bordul maşinii de serviciu. Partenerul său doar mormăi ceva la adresa lui şi îşi văzu în continuare de şofat.

La morga din Sankt-Petersburg era o zi agreabilă, lipsită de activitate. Medicul legist de gardă, dr. Aleksander Koniev, se afla în biroul său, citind o revistă medicală, plictisit nespus de inactivitatea acelei zile, când sună telefonul, anunţând o posibilă dublă omucidere. Cazurile de acel gen erau întotdeauna interesante, iar Koniev era un împătimit al romanelor poliţiste, majoritatea importate din Marea Britanie sau America, fiind totodată o bună modalitate de a-şi lustrui cunoştinţele de limbă engleză. Aştepta deja în sala de autopsie atunci când sosi dubiţa cu cadavre. Trupurile fură transferate la rampa de descărcare a morgii pe tărgi cu rotile, care fură împinse împreună spre sala de examinare. Doctorului îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi da seama de ce tărgile rulau una lângă cealaltă.

— Vasăzică, rosti patologul cu un rânjet sardonic, au fost ucişi de către miliţie?

— Nu oficial, replică detectivul mai mare în grad, în aceeaşi

stare de spirit. Îl ştia de multă vreme pe Koniev.

— Foarte bine. Medicul porni magnetofonul pe înregistrare. Avem două cadavre de sex masculin, complet îmbrăcate. După toate aparenţele, ambele au stat scufundate în apă – unde-au fost recuperate? întrebă el, privind spre milițieni. Primi răspunsul. Scufundate în apă *dulce,* în râul Neva. La o primă inspecție vizuală estimez trei sau patru zile de imersiune după data producerii decesului. Mâinile sale înmănuşate alunecară în jurul unui cap, apoi al celuilalt. Ah, zise el. Ambele victime par a fi fost împuşcate. Ambele au o gaură de glonț în centrul regiunii occipitale. Impresia inițială este că amândouă victimele prezintă câte-o rană de glonț de calibru mic. vom verifica asta mai târziu. Ievgheni, strigă doctorul, ridicând din nou privirea, de data aceea către asistentul său. Îndepărtează hainele şi pune-le în pungi de plastic ca să le examinăm ulterior.

— Da, tovarăşe doctor. Asistentul îşi abandonă țigara şi păşi mai aproape, aducând un set de instrumente de tăiat.

— Împuşcați amândoi? întrebă detectivul mai tânăr.

— În acelaşi loc în cazul ambelor capete, confirmă Koniev. Oh, au fost încătuşați după producerea decesului, lucru destul de straniu. Pe niciuna dintre încheieturi nu sunt vizibile vânătăi. Oare de ce i-au legat după comiterea crimei? se miră legistul.

— Să țină cadavrele laolaltă, judecă detectivul mai vârstnic cu voce tare – „dar oare de ce să fie asta aşa de important?" îşi puse întrebarea în gând.

Ucigaşul sau ucigaşii aveau un exagerat simț al simplității? Însă ancheta omucideri de suficient de multă vreme pentru a şti că nu puteai găsi o explicație deplină cazurilor de crimă rezolvate, cu atât mai puțin unei crime de-un fel pe care-l întâlnea pentru întâia oară.

— Bun, amândoi erau solizi, continuă Koniev, după ce asistentul său îndepărtă ultima piesă de îmbrăcăminte. Hmm, ce-i asta? Se aplecă deasupra mesei şi observă un tatuaj pe bicepsul stâng al celui blond, apoi se-ntoarse şi văzu… Amândoi au acelaşi tatuaj.

Detectivul mai mare în grad se apropie să arunce o privire,

gândindu-se că partenerul său poate avusese dreptate şi era vorba de o crimă cu conotaţii sexuale, dar…

— *Spetsnaz,* steaua roşie şi fulgerul – tipii ăştia doi au fost în Afganistan. Anatoli, câtă vreme doctorul îşi continuă examinarea, haide să le verificăm hainele.

Exact asta făcură, timp de o jumătate de oră, remarcând că victimele fuseseră îmbrăcate cu haine scumpe, dar, în ambele cazuri, lipsite de orice element de identificare. Nu era deloc o situaţie neobişnuită într-un astfel de caz, însă anchetatorii, ca oricare alţi oameni, preferă căile uşoare celor dificile. Nu existau portofele, acte de identitate, bancnote, legături cu chei sau brelocuri. Bine, ar fi putut să le dea de urmă verificând etichetele de pe haine, plus că nimeni nu le retezase buricele degetelor, astfel că puteau folosi amprentele digitale la identificarea victimelor. Oricine comisese dubla omucidere fusese îndeajuns de isteţ să-i lipsească pe miliţieni de anumite informaţii, însă nu suficient de deştept ca să-i lipsească de toate.

Ce să-nsemne asta? medită detectivul mai vârstnic. Cel mai bun mod de-a preveni anchetarea unei crime era să faci cadavrul să dispară. Fără cadavru nu exista dovada decesului, aşadar nu exista investigaţia de crimă, doar cel mult investigarea dispariţiei unei persoane care-ar fi putut fugi cu un alt bărbat sau o altă femeie, sau pur şi simplu se decisese să plece în alt loc ca să-nceapă o viaţă nouă. Iar ca să te debarasezi de-un cadavru nu era *chiar* atât de dificil, dacă stăteai puţin să te gândeşti. Din fericire, majoritatea crimelor erau comise pe bază impulsului de moment şi cei mai mulţi ucigaşi erau nişte proşti, care ulterior îşi pecetluiau singuri soarta flecărind prea mult.

Dar nu era cazul atunci. Dacă ar fi fost o crimă pasională, ar fi trebuit să audă ceva despre ea până în acel moment. Asemenea crime erau realmente anunţate de către făptuitori ca urmare a unei dorinţe perverse de-a se asigura că sunt arestaţi şi condamnaţi, deoarece absolut nimeni dintre cei care comiteau astfel de crime nu erau capabili să-şi ţină gura.

Nu, crima actuală avea toate reperele unui atac

profesionist. Ambele victime omorâte în acelaşi mod şi abia *apoi* încătuşate împreună… probabil pentru o mai bună şi, sau îndelungată ascundere. Pe amândouă cadavrele lipseau semnele de luptă, cu toate că amândoi bărbaţii fuseseră solizi, cu pregătire militară, nişte oameni periculoşi. Fuseseră luaţi prin surprindere, asta însemnând de regulă că autorul era cineva pe care amândoi îl cunoşteau şi aveau încredere în el. De ce criminalii aveau încredere în oricine din cercul lor era un lucru pe care detectivii nu-l puteau înţelege pe deplin. „Loialitate" era un cuvânt pe care mulţi criminali abia erau capabili să-l silabisească, cu atât mai puţin un principiu la care să adere… şi totuşi era straniu că pentru criminali nu era o vorbă goală.

Sub supravegherea miliţienilor, legistul luă probe de sânge de la cadavre pentru examene toxicologice. Probabil amândoi fuseseră drogaţi înainte de-a fi împuşcaţi în cap; nu era o probabilitate, mai curând o posibilitate, dar trebuia verificată. Se recoltară probe de sub toate cele douăzeci de unghii, cu toate că şi acelea se puteau dovedi lipsite de valoare. În final, victimelor li se luară amprentele digitale, pentru a se face o identificare ca la carte. Operaţiunea nu avea să se desfăşoare rapid. Arhivele centrale din Moscova erau renumite pentru ineficienţă, aşa că detectivii urmau să ia la puricat materialele locale în speranţa că vor descoperi cine fuseseră cele două cadavre.

— Ievgheni, ăia nu erau oameni pe care să mi-i fac cu uşurinţă duşmani.

— De acord, Anatoli, spuse cel mai în vârstă. Dar cineva nu s-a temut deloc de ei… ori s-a temut suficient de mult ca să ia o măsură foarte drastică.

Adevărul era că ambii detectivi erau obişnuiţi cu rezolvarea crimelor simple, în care autorul mărturisea aproape instantaneu, sau îşi comisese fapta în faţa a numeroşi martori. Însă crima aceea urma să le pună la grea încercare abilităţile, aşa că vor raporta totul locotenentului lor, în speranţa că vor obţine forţe şi mijloace suplimentare pentru anchetă.

În timp ce priveau, cadavrelor le fură fotografiate chipurile,

însă feţele erau atât de alterate, încât practic erau de nerecunoscut, iar fotografiile absolut inutile pentru munca de identificare. Dar procedura spunea că trebuie să se facă fotografii înainte de-a deschide craniile, iar doctorul Koniev făcea totul ca la carte. Detectivii ieşiră afară ca să dea câteva telefoane şi să fumeze câteva ţigări într-un loc cu o atmosferă mai plăcută. În momentul când reveniră, amândouă gloanţele se aflau puse în cutii de plastic şi Koniev le spuse că presupusa cauză a ambelor decese era o singură împuşcătură în fiecare creier, cu urme evidente de pulbere arsă pe fiecare scalp. Amândouă victimele fuseseră ucise de la mică distanţă, sub o jumătate de metru, îi informă legistul, cu ceea ce păreau a fi gloanţe în greutate de 2,6 grame, muniţia standard a pistoletelor PSM, calibrul 5,45 mm, aflate în dotarea miliţiei. Vestea generă rumoare, căci era arma de serviciu a oricărui miliţian şi doar puţine exemplare îşi croiseră drum în lumea interlopă rusă.

— Americanii numesc asta o treabă făcută profesional, observă Ievgheni.

— Cert este că au lucrat cu îndemânare, acceptă Anatoli. Şi acum, primul…

— În primul rând vom afla cine-au fost ghinionişti ăştia doi. Apoi cine naiba erau duşmanii lor.

Mâncarea chinezească gătită în China nu era la fel de bună ca cea pregătită în Los Angeles, socoti Nomuri. Probabil de vină erau ingredientele, fu concluzia lui imediată. Nu-şi mai amintea din cursul instructajului făcut înainte de plecarea în misiune dacă Republica Populară avea un Departament al Alimentaţiei, însă primul său gând atunci când păşise în acel restaurant fusese că nu vrea să vadă cum arată bucătăria. Precum multe restaurante care funcţionau în Beijing, şi acela era o afacere de familie şi era deschis la primul etaj al unei case particulare. Pregătirea şi servirea felurilor de mâncare pentru douăzeci de clienţi într-o bucătărie de apartament construită după standardele comuniste trebuia să implice în mod sigur o acrobaţie de mare clasă. Masa era rotundă, de mici dimensiuni, un exemplar extrem de ieftin, iar scaunul

era grozav de inconfortabil, însă, lăsând la o parte toate inconvenientele, simplul fapt că un astfel de local exista era o mărturie a schimbărilor fundamentale din conducerea politică a țării.

Dar obiectivul misiunii din acea seară stătea în fața lui, de cealaltă parte a mesei. Lian Ming. Purta obişnuitul costum de culoare albastră ce constituia practic uniforma funcționarilor de rang inferior şi mediu angajați în diversele birouri ministeriale. Coafura ei, cu părul tuns scurt, semăna cu o cască. În mod sigur industria modei din acel oraş fusese pusă pe picioare de-un rasist ticălos care-i ura pe chinezi şi făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a-i face să arate cât mai neatractiv cu putință. Nu zărise încă măcar o singură localnică să se îmbrace cât de cât atrăgător – poate doar cu excepția câtorva piese de vestimentație importate din Hong Kong. Uniformitatea, lipsa crasă de varietate, erau probleme generale în Orient, dacă nu puneai la socoteală străinii care-şi făceau apariția în număr din ce în ce mai mare în acea parte de lume, însă ei ieşeau în evidență ca un trandafir în mijlocul unei curți plină de deşeuri, acest fapt nereuşind decât să scoată în evidență abundența gunoaielor. Acasă, în California, orice bărbat putea avea – pardon, putea admira, se corectă ofițerul CIA, orice soi de femeie de pe fața pământului. Albe, negre, evreice, păgâne, asiatice, latine, câteva africane neaoşe, o mulțime de europence – aici aveai de asemenea o întreagă varietate: italience brunete, franțuzoaice arogante, englezoaice manierate şi nemțoaice bățoase. Răzlețite printre ele erau câteva fete din Canada şi Spania (care se țineau la distanță de vorbitoarele localnice de limbă spaniolă), şi o mulțime de japoneze (care de asemenea se țineau departe de localnicele de etnie japoneză, deşi în acest caz fenomenul era rezultatul voinței grupului din urmă) şi aşa obțineai un adevărat regal feminin. Acolo singura uniformitate provenea din atmosfera societății californiene, care impunea fiecărui individ să se străduiască din greu să fie prezentabil şi atractiv, aceasta fiind Regula Numărul Unu a traiului în peninsulă, patria suriului şi a patinajului cu rotile, unde ținutele sobre erau de domeniul trecutului.

Nu şi aici. În China toată lumea se-mbrăca la fel, arăta la fel, vorbea la fel şi, în general, se purta în acelaşi mod…

… cu excepția fetei din fața sa. Ea părea a fi altfel, tocmai de-aceea se gândise Nomuri s-o invite la cină.

Acțiunea se numea seducție şi făcea parte din arsenalul unui spion din vremuri imemoriale, cu toate că Nomuri o folosea pentru prima dată. Câtă vreme stătuse în Japonia nu dusese o viață strictă de celibatar, deoarece acolo multe lucruri se schimbaseră de-a lungul ultimelor generații, tinerilor şi tinerelor permițându-li-se să se întâlnească şi să… comunice la un nivel cât mai primar – dar acolo Nomuri trăise cruda ironie să constate că majoritatea fetelor japoneze aveau o predilecție pentru americani. Unii spuneau că asta se producea din pricina faptului că americanii aveau reputația să fie mai bine dotați pentru iubit decât un bărbat japonez normal, un subiect de bârfă şi amuzament pentru fetele care deveniseră de curând active sexual. Predilecția pentru americani se mai datora faptului că aceştia aveau faima de a-şi trata femeile mai bine decât japonezii, iar cum japonezele erau cu mult mai supuse decât suratele lor din Occident, probabil că ambele părți aveau de câştigat dintr-un eventual parteneriat. Însă Chet Nomuri era un spion infiltrat sub acoperirea de salariat al unei companii japoneze şi reuşise să se integreze aşa de bine în mediu, încât localnicele îl priveau doar ca pe un alt bărbat japonez, aşa că viața lui sexuală suferise din pricina abilităților profesionale, lucru căruia tânărului agent operativ nu i se părea deloc cinstit, căci crescuse, ca mulți alți americani, căscând gura la aventurile lui 007 şi a cuceririlor sale amoroase. În Asia, lui James Bond i se spunea domnul Kiss-Kiss Bang-Bang. Nomuri nu mai pusese mâna pe un pistol din vremea când se instruia la Fermă – şcoala de pregătire a CIA, amplasată pe Autostrada", în apropiere de Yorktown, Virginia – şi acolo nu doborâse niciun record la cursul de tir.

Fata din fața sa chiar avea posibilități, observă agentul operativ din spatele expresiei sale obişnuite, neutre, plus că în regulament nu scria nicăieri că e interzis să te culci cu o tipă în timpul exercitării misiunii – ce slogan bun de

recrutare ar fi pentru Agenție, consideră el. Poveştile referitoare la cuceririle amoroase erau deseori un subiect favorit de discuție în cursul rarelor ocazii când agenții operativi se adunau la întrunirile organizate de către Agenție la Fermă, prilej pentru ofițerii care desfăşurau acțiuni pe teren de a face schimb de opinii, informații şi proceduri operative – petrecerile organizate după şedințele de informare alunecau deseori spre subiectul cuceririlor. De când ajunsese la Beijing, viața sexuală a lui Chet Nomuri se redusese la colindarea site-urilor pornografice de pe Internet. Din nu se ştie care motiv, societatea asiatică avea o amplă colecție de asemenea lucruri şi, cu toate că Nomuri nu se mândrea cu această dependență, trebuia *cumva* să-şi descarce energia sexuală.

Cu puțin efort, Ming ar fi putut fi frumuşică, aprecie Nomuri. Întâi de toate avea nevoie să-şi lase părul lung. Apoi, rame noi la ochelari. Cele pe care le purta în acel moment păreau fabricate din sârmă ghimpată reciclată. Apoi puțin machiaj. De care anume Nomuri nu ştia sigur – nu era expert în domeniu, însă tenul ei avea calitatea fildeşului, iar cu puțin ajutor din partea produselor cosmetice s-ar fi transformat într-un motiv de atracție. Dar în societatea chineză, cu excepția actorilor care jucau pe scenă (şi al căror machiaj era la fel de subtil ca o reclamă luminoasă cu neon în Las Vegas), machiaj însemna spălarea cu apă pe față, dimineața. Apoi se decise că ochii îl atrăgeau la ea. Erau vioi şi… drăgălaşi. În ei, sau înapoia lor, ce mai conta, palpita pofta de viață, se prea poate să fi avut şi un corp decent, dar era greu să aprecieze, cu hainele acelea pe ea.

— Aşadar noul sistem computerizat funcționează bine? o întrebă el, după ce sorbi o gură de ceai verde.

— E de-a dreptul magic, izbucni ea ca un şuvoi ce se revarsă. Caracterele ies foarte frumos şi imprimanta laser le redă perfect, de parcă le-ar caligrafia un scrib.

— Ce crede ministrul dumneavoastră?

— Oh, e foarte încântat. Acum lucrez mai repede şi el e foarte mulțumit de asta! îl asigură ea.

— Suficient de mulțumit pentru a lansa o comandă?

întrebă Nomuri, revenind la acoperirea lui de salariat al companiei nipone.

— Pentru asta va trebui să-l întreb pe administratorul-şef, dar consider că veți fi satisfăcut de răspuns.

„Asta îi va face fericiți pe cei de la NEC", reflectă ofițerul CIA, întrebându-se din nou oare câți bani aducea el companiei sale de acoperire. Şefului său din Tokio i-ar fi rămas în gât rachiul de orez dac-ar fi ştiut pentru cine lucrează cu adevărat Nomuri, însă spionul îşi obținuse toate avansările din cadrul NEC pe merit, în timp ce din umbră lucra pentru adevărata sa patrie. Fusese o întâmplare fericită, gândi Chet, că meseria sa reală şi cea de acoperire se îmbinau fără cusur. Asta, plus faptul că fusese crescut într-o familie foarte tradiționalistă – în care se vorbeau două limbi materne… familie în cadrul căreia i se insuflase simțul datoriei față de tărâmul său natal, care era pus mai presus de datoria față de cultura şi societatea din care proveneau înaintaşii săi. Probabil că deprinsese aceste lecții privind placa înrămată a bunicului său, în centrul căreia trapa, pe catifea albastră, insigna de infanterist combatant, înconjurată de panglici şi medaliile acordate pentru fapte de bravură, Steaua de Bronz cu însemn de război, Citarea pe Ordin Prezidențial şi emblemele de campanie câştigate ca luptător în cadrul Grupului Regimental de Luptă" 2, în Italia şi sudul Franței. Disprețuit de America, bunicul său îşi câştigase drepturile de cetățean în cel mai disperat şi sublim mod, înainte de a reveni acasă la afacerile de îmbunătățiri funciare în care-şi inițiase fiii şi nepoții, pe unul dintre aceştia învățându-l ce înseamnă să-ți faci datoria față de țară. Pe deasupra, puteau exista şi episoade distractive.

Cum era cel din acel moment, observă Nomuri privind profund în ochii întunecați ai lui Ming şi întrebându-se dacă în spatele lor se află un creier care raționează. Avea două gropițe simpatice la colțurile buzelor şi un zâmbet, în opinia lui, foarte dulce pentru o față care nu ieşea în evidență prin nimic altceva.

— China e o țară atât de fascinantă, spuse el. Apropo, engleza dumneavoastră este foarte bună.

Şi chiar era. Mandarina lui cam şchiopăta şi o femeie nu putea fi sedusă prin semne.

Un zâmbet de încântare.

— Vă mulţumesc. Să ştiţi că studiez din greu.

— Ce cărţi citiţi? o întrebă, zâmbind la rândul lui.

— Romane de dragoste, Danielle Steel, Judith Krantz. America le oferă femeilor aşa de multe oportunităţi în comparaţie cu ce suntem noi, chinezoaicele, obişnuite aici.

— America e o ţară interesantă, însă haotică, îi zise Nomuri. Măcar în societatea voastră fiecare om îşi cunoaşte locul.

— Da, dădu ea din cap. Lucrul acesta oferă siguranţă, însă uneori chiar prea multă. Până şi o pasăre captivă în colivie doreşte să-şi întindă aripile.

— Vă voi spune un lucru care nu mi-a plăcut aici, la voi.

— Care anume? întrebă Ming, fără a fi ofensată, ceea ce, aprecie Nomuri, era un fapt pozitiv.

Poate va citi un roman scris de Steele, pentru a vedea ce-i place ei.

— Ar trebui să vă îmbrăcaţi diferit. Hainele voastre nu vă avantajează. Femeile ar trebui să se îmbrace mai atractiv. În Japonia există o mare varietate vestimentară, astfel că te poţi îmbrăca după stilul oriental sau occidental, după cum îţi dictează inspiraţia.

Ming chicoti.

— Eu, una, m-aş opri la obiecte de lenjerie. Cred că sunt foarte plăcute la atingere. Asta n-a fost un gând foarte socialist, îi zise ea, punând pe masă ceaşca de ceai.

Chelnerul îşi făcu apariţia şi, cu acceptul lui Nomuri, ea comandă mao-tai, un lichior autohton extrem de tare. Chelnerul reveni rapid cu două mici ceşcuţe de porţelan şi o butelcă din care turnă cu eleganţă. Ofiţerul CIA mai că se sufocă la prima înghiţitură, care îi arse gâtul, dar degajă o căldură plăcută în stomac. Observă că obrajii lui Ming se îmbujoraseră din pricina alcoolului şi avu impresia trecătoare că tocmai s-a deschis o portiţă prin care putea trece… şi care probabil ducea în direcţia cea bună.

— Nu orice lucru poate fi socialist, judecă Nomuri, după

încă o sorbitură mică. Restaurantul acesta reprezintă o inițiativă particulară, aşa-i?

— Oh, da. Iar mâncarea servită aici este mai bună decât cea pregătită de mine. Nu mă pricep la gătit.

— Adevărat? Atunci îmi veți da voie ca, din când în când, să vă gătesc eu ceva, sugeră Chet.

— Oh?

— Sigur că da. Surâse. Pot găti în stil american şi am posibilitatea să cumpăr ingredientele potrivite de la un magazin cu acces limitat.

Nu că acele ingrediente ar fi valorat mare lucru, fiind ambalate şi manipulate ca vai de lume, însă erau simțitor mai de calitate decât mizeriile care le cumpărai din piețele publice, iar Ming probabil n-avusese niciodată parte de friptură la cină. Oare putea justifica față de CIA introducerea pe nota sa de cheltuieli a câtorva bucăți Kobe de vită? se întrebă Nomuri. Probabil că da. Contabilii de la Langley nu se prea sinchiseau de agenții aflați în misiune.

— Serios?

— Fireşte. Ai unele avantaje când eşti un străin barbar, îi spuse el cu un zâmbet timid. Observă că ea izbucni în râs, ceea ce era foarte bine, judecă Nomuri.

Mai luă încă o înghițitură din combustibilul de rachetă. Ming tocmai îi dezvăluise ce i-ar plăcea să poarte. O problemă sensibilă pentru societatea ei. Oricât de confortabilă ar fi fost lenjeria de damă, trebuia de asemenea să fie cât mai discretă.

— Ce altceva îmi mai puteți spune despre dumneavoastră? fu următoarea lui întrebare.

— Nu sunt multe lucruri de zis. Slujba pe care o am este sub nivelul meu de pregătire, dar îmi aduce prestigiu din… mă rog, motive politice. Sunt o secretară cu studii superioare. Angajatorul meu – ei bine, din punct de vedere tehnic lucrez pentru stat, precum marea majoritate a cetățenilor, dar de fapt lucrez pentru ministrul meu, ca şi cum el ar face parte din sectorul capitalist şi mă plăteşte din propriul buzunar. Ridică din umeri. Cred că lucrurile au stat dintotdeauna aşa. Avantajul e că aud şi văd lucruri interesante.

„Să nu întreb acum despre acele lucruri”, îşi zise Nomuri. Ulterior, cu siguranță o va întreba, însă nu atunci.

— La fel se-ntâmplă şi cu mine, secrete industriale şi tot felul de chestii de genul acesta. Ar fi mai bine să lăsăm discuțiile astea pe teme profesionale. Vorbiți-mi despre dumneavoastră, Ming.

— Repet, sunt puține de spus. Am douăzeci şi patru de ani. Am studii. Cred că sunt norocoasă că trăiesc. Ştiți ce se petrece cu multe dintre fetițele născute aici…

Nomuri încuviință.

— Am auzit nişte istorisiri. Sunt dezgustătoare, fu el de acord.

Realitatea era mult mai crudă. Era o practică des întâlnită ca părintele unui bebeluş de sex feminin să-şi arunce odrasla în fântână, trăgând speranța că soția îi va aduce un băiat la următoarea încercare. În R.P.C., „un-singur-copil-de-familie” era aproape literă de lege şi, precum majoritatea legilor emise într-un stat comunist, se aplica dur, cu brutalitate. O sarcină neautorizată era deseori lăsată să ajungă la soroc, dar când se declanşa travaliul şi fătul era „încoronat”, adică exact în momentul când i se ivea partea superioară a calotei craniene, un medic sau o asistentă lua o seringă umplută cu formaldehidă şi o înfigea în zona moale din creştetul capului celui aproape nou-născut, apăsa pe piston şi îi curma viața exact în clipa când ea urma să-nceapă. Nu era un fapt pe care guvernul R.P.C. îl recunoştea drept politică națională, cu toate că exact asta era. Singura soră a lui Nomuri, Alice, era medic specialist în obstetrică-ginecologie, cu diploma obținută la UCLA[18], şi agentul era sigur că mai curând ar fi luat ea otravă decât să execute un asemenea act barbar, sau ar fi pus mâna pe-un pistol ca să-l descarce în cel care i-ar fi dat ordin să facă aşa ceva. Chiar şi cu această politică barbară, un număr oarecare de fetițe reuşeau totuşi să vadă lumina vieții, însă erau de cele mai multe ori abandonate şi date ulterior spre adopție, în general occidentalilor, deoarece

[18] UCLA – University of California, Los Angeles (n.tr.).

chinezii le considerau inutile pentru societatea lor. Dacă un atare fapt li s-ar fi întâmplat evreilor, ar fi purtat numele de genocid, dar cum rămâneau totuşi o mulțime de chinezi pe lume, nimeni nu se sinchisea. Politica lor, împinsă până la extrem, putea duce la extincția rasei, însă ei o numeau cu seninătate „controlul populației".

— La momentul potrivit, societatea chineză va recunoaşte valoarea femeilor, Ming. E un lucru cert.

— Cred că aşa este, admise ea. Cum sunt tratate femeile în Japonia?

Nomuri îşi permise să izbucnească în hohote de râs.

— Întrebarea corectă este cât de bine ne tratează ele pe noi şi cât de mult ne *permit* nouă să le tratăm!

— Sincer?

— Oh, da. Mama a fost stăpână în casa noastră până când a închis ochii.

— Interesant. Sunteți credincios?

„De ce pune întrebarea asta?" se miră Nomuri.

— N-am putut niciodată să mă decid între budismul Zen sau cel Shinto, replică el, cu sinceritate. Fusese botezat în religia metodistă, dar se îndepărtase de biserică în urmă cu mulți ani. În Japonia studiase religiile locale doar cu scopul de a-i înțelege mai bine pe japonezi, pentru a se integra mai bine în societatea niponă şi, cu toate că învățase o mulțime despre ambele credințe, nu se lăsase atras nici de cea asiatică, nici de cea cu care fusese crescut în America. Şi dumneavoastră?

— Într-o vreme m-am simțit atrasă de Falun Gong, dar nu în mod serios. Am avut un prieten care s-a implicat foarte profund. Acum e în închisoare.

— Ah, ce păcat.

Nomuri dădu din cap, arătându-şi simpatia, însă în mintea lui se-ntreba cât de apropiat îi fusese acel prieten. Comunismul rămânea un sistem gelos pe orice formă de credință, căci nu tolera concurența, indiferent de forma ei. Baptismul era noul curent religios la modă, ce se prolifera de parcă răsărea din pământ şi care în China apăruse, în opinia lui Nomuri, datorită internetului, un mediu în care creştinii

din America, mai ales baptiştii şi mormonii, pompaseră în ultimul timp o mulțime de resurse materiale. Oare predicatorii reuşiseră crearea unui cap de pod religios sau ideologic în China? Un lucru remarcabil... sau poate că nu. Problema marxism-leninismului, cât şi a modelului impus de Mao era că, oricât de perfectă ar fi fost ideologia lor, ducea lipsă de ceva după care sufletul omului tânjea. Însă căpeteniile comuniste nu puteau şi nu voiau să admită aşa ceva. Gruparea Falun Gong nici măcar nu fusese una de factură religioasă, cel puțin conform modului lui Nomuri de-a gândi, însă, dintr-un motiv pe care agentul nu-l putea pricepe pe deplin, ea înspăimântase puterea de la Beijing îndeajuns de mult pentru a fi zdrobită ca şi cum ar fi fost o adevărată mişcare politică contrarevoluționară. Auzise că liderii sectei care fuseseră condamnați aveau parte de un trai greu în puşcăriile chineze. Nu trebuia să stai prea mult pe gânduri analizând ce însemna trai greu în acea țară. Unele dintre cele mai perverse torturi cunoscute în istorie fuseseră inventate în China, unde valoarea unei vieți de om era cu mult mai puțin prețuită decât în țara sa de origine, îşi aminti Chet. China era un ținut străvechi, cu o cultură la fel de veche, dar celorlalți locuitori ai planetei chinezii puteau foarte bine să li se pară extratereştri, într-atât de ruptă era societatea lor de valorile umane în spiritul cărora fusese educat Chester Nomuri.

— Ei bine, pot spune că nu prea am aplecare spre convingerile religioase.

— Convingeri? îl întrebă Ming.

— Credințe, se corectă ofițerul CIA. Ia spuneți, e vreun bărbat în viața dumneavoastră? Vreun logodnic, poate?

— Nu, oftă ea, de ceva vreme încoace, nu.

— Într-adevăr? Mă surprinde, remarcă Nomuri, cu galanterie atent studiată.

— Cred că ne deosebim de japoneze, admise Ming, doar cu o umbră de tristețe în glas.

Nomuri ridică butelca şi turnă încă un rând de mao-tai.

— În acest caz, rosti el, ridicând din sprâncene şi zâmbind, vă ofer un toast amical.

— Vă mulțumesc, Nomuri.

— Cu plăcere, tovarăşă Ming.

Agentul se-ntrebă de cât timp va avea nevoie ca s-o cucerească. Probabil nu prea mult. Abia apoi va începe adevărata muncă.

CAPITOLUL 7

Indicii revelatoare

Era genul de coincidență pentru care munca de poliție este faimoasă în lumea întreagă. Provalov sunase la cartierul general al miliției şi, deoarece ancheta o crimă, ceruse să discute cu şeful secției omucideri, un căpitan. Când spusese că este în căutarea unor foşti soldați Spetsnaz, căpitanul îşi amintise că la şedința de dimineață doi dintre oamenii săi raportaseră găsirea a două cadavre purtând posibile tatuaje Spetsnaz, ceea ce fusese suficient să-l determine să dea curs apelului.

— Serios, crimă cu RPG în Moscova? întrebă Ievgheni Petrovici Ustinov. Cine a fost ucis?

— Ținta principală pare a fi fost Gregori Filipovici Avseienko. Era peşte, îl informă Provalov pe colegul său din nord. Au mai murit şoferul şi una dintre fetele sale, dar par a fi victime colaterale.

Nu trebuia să dea explicații laborioase. Nu foloseşti o armă antitanc pentru a ucide un şofer şi o târfă.

— Sursele dumneavoastră au spus că cei care au tras sunt veterani Spetsnaz?

— Corect, iar imediat după aceea au zburat la Sankt-Petersburg.

— Înțeleg. Ieri am pescuit doi indivizi de genul acesta din râul Neva, ambii de aproape patruzeci de ani, împuşcați în ceafă.

— Într-adevăr?

— Da. Avem amprentele digitale ale celor două cadavre. Aşteptăm ca Arhivele Centrale ale armatei să le identifice. Dar nu vor reuşi foarte repede.

— Lăsați asta în grija mea, Evgheni Petrovici. Vedeți, prezent la locul crimei era şi Serghei Nikolaici Golovko. Ne

facem griji că el ar fi putut fi adevărata țintă a atentatului.

— Asta da îndrăzneală, observă cu răceală Ustinov. Poate prietenii dumneavoastră din Piața Djerjinski i-ar putea grăbi pe idioții de la Arhive?

— Voi lua legătura cu ei, promise Provalov.

— Bun, altceva?

— Am un nume, Suvorov, Klementi Ivanici, indicat de rapoarte ca fost ofițer KGB, dar asta-i tot ce ştiu deocamdată. Vă este cunoscut?

Provalov observă că prin receptor se auzea cum interlocutorul se scarpină în cap.

— *Niet*, n-am auzit niciodată de el, replică detectivul-şef, în timp ce nota numele. Are legături?

— Informatorul meu crede că el este cel care a aranjat atentatul.

— Voi verifica în arhiva noastră să văd dacă avem ceva legat de el. Alt tip care a fost la „Scutul şi spada", nu? Oare câți dintre aceşti paznici ai statului au trecut de partea răului? se întrebă retoric polițistul din Sankt-Petersburg.

— Destui, aprobă colegul său moscovit, cu o grimasă ce nu putea fi văzută.

— Tipul acesta, Avseienko, era tot din KGB?

— Da, rapoartele spun că dirija Şcoala de Păsări.

Ustinov izbucni în râs.

— Oh, un peşte antrenat de stat. Minunat. Avea fete bune?

— Încântătoare, confirmă Provalov. Peste ce ne putem noi permite.

— Un bărbat adevărat nu are nevoie să le cumpere, Oleg Gregorievici, îşi asigură colegul moscovit polițistul din Sankt-Petersburg.

— Adevărat, prietene. Cel puțin pentru o lungă perioadă de-acum încolo, completă Provalov.

— Acesta-i adevărul! Un hohot de râs. Mă veți informa despre ce descoperiți?

— Da, vă voi trimite notițele mele prin fax.

— Excelent. Voi face schimb de informații cu dumneavoastră, promise Ustinov.

Exista o legătură între criminaliştii din întreaga lume. Nicio

țară nu aprobă curmarea unei vieți. Această putere era rezervată numai statelor-națiuni.

În biroul său întunecat din Moscova, locotenentul Provalov stătu câteva minute pentru a-şi scrie însemnările. Era prea târziu ca să sune la SVR în legătură cu alertarea celor de la Arhivele Centrale ale armatei. Îşi promise că va fi primul lucru care-l va face de dimineață. Se făcuse vremea să plece. Îşi luă haina din cuierul aflat lângă birou şi ieşi afară, îndreptându-se către locul de parcare al maşinii de serviciu. Conduse până la o intersecție din apropierea ambasadei americane. Acolo era un bar intim şi plăcut, numit Boris Godunov. La cinci minute după ce intrase, o mână familiară îl bătu pe umăr.

— Bună, Mişka, rosti Provalov, fără să se întoarcă.

— Ştii, Oleg, e plăcut să vezi că sticleții ruşi sunt precum cei americani.

— În New York e la fel?

— Sigur, confirmă Reilly. După o zi lungă de vânat răufăcători, ce-i mai plăcut decât să bei câteva pahare în compania colegilor? Agentul FBI îi făcu semn barmanului să-i aducă băutura sa obişnuită, vodcă şi sifon. În plus poți rezolva o mulțime de probleme de serviciu într-un loc ca acesta. S-a mai întâmplat ceva în Cazul Peştele?

— Da, e posibil ca cei care au comis crima să fi murit în Sankt-Petersburg. Provalov dădu pe gât ce mai rămăsese din paharul cu vodcă seacă, apoi îl informă pe american în detaliu, concluzionând: Ce înțelegi din toate astea?

— Ori e o răzbunare, ori cineva a vrut să se asigure, amice. Am mai văzut din astea la mine acasă.

— Asigurare?

— Mda, s-a întâmplat în New York. Mafia l-a eliminat pe Joey Gallo. Au făcut-o în public şi au dorit să fie o crimă cu iscălitură, aşa că au pus un negru vagabond să dea lovitura – dar bietul nemernic a fost împuşcat la rândul său, la cinci metri depărtare. Asigurare, Oleg. În felul acesta autorul nu poate spune nimănui cine i-a cerut să facă treaba. Al doilea trăgător a plecat liniştit, fără să-i dăm niciodată de urmă. Sau poate a fost un act de răzbunare: indiferent cine l-a

plătit pentru a-şi face treaba, l-a amuțit pentru că a atacat o țintă greşită. Pariezi pe care variantă vrei, amice.

— Cum spuneți voi, din lac în puț?

Reilly încuviință.

— Aşa spunem. Ei bine, măcar ai mai multe piste de urmărit. Poate că cei doi trăgători au vorbit cu cineva. Ce naiba, poate au ținut chiar un jurnal.

Reilly se gândi că era ca şi cum ai azvârli pietre în iaz. Într-un astfel de caz, undele se lărgeau tot mai mult. Total diferit de o banală crimă de familie, în care un individ îşi omoară femeia în bătaie pentru că s-a culcat cu altul, ori a pus masa târziu, iar apoi, plângând de-i ies ochii, mărturiseşte tot ce-a comis. Dar tot după principiul undelor, crima lor fusese extrem de zgomotoasă, iar, adeseori, genul acesta de omoruri se rezolvă deoarece oamenii fac comentarii pe seama zgomotului, unii dintre aceşti oameni având cunoştință de unele lucruri pe care anchetatorii le pot folosi. Problema consta în a scoate polițiştii pe străzi pentru a bate la uşi şi a-şi toci pingelele până când obțineau ce trebuie. Aceşti polițişti ruşi nu erau nătângi. Le lipsea ceva din pregătirea pe care-i spuseseră lui Reilly că o dețin, dar trecând peste asta, aveau instincte de polițist, iar faptul care conta era că, urmând procedurile corecte, puteai rezolva un caz, deoarece oponenții nu erau prea deştepți. Cei deştepți nu încălcau legea într-un mod atât de strident. Crima perfectă era cea pe care nu o descopereai, cea în care nu găseai niciodată victima crimei, cea în care dispăreau fonduri prin proceduri contabile, cea în care spionai fără a fi prins. Îndată ce aflai că a fost comisă o crimă, aveai un punct de pornire. Era ca şi cum ai deşira un pulover. Nu rămâneau multe fire care să țină lâna dacă perseverai în a trage de ele.

— Ia spune, Mişka, adversarii tăi mafioți din New York, cât erau de buni? întrebă Provalov după al doilea rând de băutură.

Reilly sorbi şi el din bătură.

— Nu sunt ca-n filme, Oleg. Poate *Băieți buni* să facă excepție. Sunt nişte găinari de duzină. Lipsiți de educație. Unii sunt de-a dreptul cretini. Semnul lor distinctiv e basmul

acela despre păstrarea tăcerii, *omerta* îl numesc ei, Legea tăcerii. Îşi acceptă înfrângerea şi nu mai cooperează. Dar cu timpul s-a schimbat şi asta. Indivizii din garda veche au murit, cei din noua generație sunt mai slabi, iar noi am devenit mai duri. E mult mai uşor să treci prin trei ani de închisoare decât să faci față la zece, iar capac peste toate, organizația s-a destrămat. Au încetat să se îngrijească de familiile ai căror tați se aflau la pârnaie, asta dăunând moralului. Aşa că au început să discute cu noi. Iar noi ne-am deşteptat şi mai mult în privința supravegherii electronice – acum se cheamă „operațiuni speciale"; pe vremuri era o activitate „la negru" – şi nu eram destul de grijulii pentru a obține întotdeauna mandat. În anii '60 niciun mafiot nu putea bea ceva fără ca noi să ştim ce culoare avea băutura.

— N-au ripostat niciodată?

— Să se pună cu noi, vrei să zici? Să se ia de un agent FBI? Ideea aceasta îi smulse lui Reilly un rânjet. Oleg, *nimeni* nu se pune cu FBI-ul. *Niciodată*. Pe vremuri eram mâna dreaptă a lui Dumnezeu. Încă mai suntem şi acum, iar dacă te pui cu noi vei păți nişte lucruri tare urâte. Esența problemei constă în faptul că niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva, dar băieții răi sunt încredințați că s-ar putea întâmpla. Au fost legi pe care le-am interpretat în folosul propriu, dar noi niciodată nu le-am încălcat – cel puțin eu n-am cunoştință de aşa ceva. Dacă îl amenințI pe un pungaş cu repercusiuni serioase dacă trece de limită, atunci sunt mari şanse să te ia în serios.

— Nu şi aici. Nu prea mai au respect față de noi.

— Atunci trebuie să te faci respectat, Oleg.

Reilly ştia că acest lucru, simplu în aparență, va fi greu de pus în practică. Să trimită din când în când poliția locală prin rezervație, pentru a le arăta golanilor care este prețul crimei de lezmajestate? Asta ținea de istoria Americii, realiză Reilly. Şerifi precum Wyatt Earp, Bat Masterson şi Wild Bill Hickock, Lone Wolf Gonzales, de la rangerii texani, Bill Tilghman şi Billy Threepersons, din U.S. Marshall Service, au fost pe timpul lor polițişti care nu numai aplicau legea, ci o întruchipau prin simpla lor prezență pe străzi. În rândul

oamenilor ruşi ai legii nu exista corespondent pentru asemenea legende. Poate că ar fi avut nevoie de una. În America făceau parte din moştenirea oricărui poliţist, iar cetăţenii americani, prin intermediul filmelor şi al serialelor western, creşteau cu credinţa că încălcarea legii le va aduce nu profit, ci un asemenea justiţiar pe cap. FBI se dezvoltase într-o eră a criminalităţii exacerbate, în timpul marii crize economice, exploatând tradiţia western existentă şi combinând-o cu tehnologii şi proceduri moderne pentru a-şi crea propria aură mistică. Să realizezi asta însemna să condamni o mulţime de criminali, iar pe câţiva să-i ucizi în plină stradă. În America exista credinţa că poliţiştii sunt eroii care nu numai aplică legea, dar îi protejează şi pe cei nevinovaţi. Aici nu exista o astfel de tradiţie.

Apariţia ei ar fi rezolvat multe dintre problemele fostei Uniuni Sovietice, unde tradiţia era legată de opresiune şi nu de protecţie. În filmele ruseşti nu găseai niciun John Wayne sau Melvin Purvis, naţiunea aceasta fiind cea mai săracă în eroi. Pe cât de mult îndrăgea Reilly activitatea de-aici, pe cât de mult ajunsese să-i respecte pe omologii lui ruşi, la fel de mult nu-i plăcea să fie îngropat sub o grămadă de instrucţiuni care îl sileau să fie la fel de ordonat ca un angajat al Bergdorf-Goodman's din New York. Aveai la dispoziţie un material bun, dar ca să-l pui în ordine era nevoie de o muncă mai trivială decât sarcina lui Hercule de a curăţa grajdurile lui Augias. Oleg era bine motivat, avea deprinderile necesare, dar mai avea mult de tras. Reilly nu îl invidia pentru sarcina sa, dar trebuia să facă tot posibilul pentru a-l ajuta.

— Nu te invidiez prea mult, Mişka, dar aş vrea să avem şi noi poziţia pe care o are la tine în ţară instituţia ta.

— Asta nu se-ntâmplă dintr-odată, Oleg. Este rezultatul muncii de mulţi ani a unor oameni deosebiţi. Mai bine ţi-aş arăta un film cu Clint Eastwood.

— *Dirty Harry?* L-am văzut. „Distractiv, gândi rusul, dar nu pe deplin realist."

— Nu, *Hang'Em Highx*[19], despre şerifii federali din vremea vechiului Vest, când bărbaţii erau bărbaţi şi femeile recunoscătoare. Acum şi-a pierdut din sens. În Vestul Sălbatic nu prea era infracţionalitate.

Rusul îl privi cu surprindere pe deasupra paharului.

— Atunci de ce filmele voastre susţin cu totul altceva?

— Oleg, filmele trebuie să fie incitante, iar incitare nu prea găseşti la cultivarea grâului şi mânatul vitelor. Vestul american a fost colonizat în principal de veteranii Războiului Civil. A fost un război dur şi crud. Niciun supravieţuitor al bătăliei de la Shiloh nu ar fi fost intimidat de un măscărici călare, fie că purta sau nu pistol. Un profesor de la Universitatea de Stat din Oklahoma a scris acum vreo douăzeci de ani o carte despre acest subiect. A verificat arhivele de la curţile de judecată şi a descoperit că, exceptând împuşcăturile din baruri – pistoale şi whisky, un amestec de proastă calitate, corect? – în Vest nu era niciun fel de crimă. Cetăţenii îşi puteau purta singuri de grijă, iar legile pe care le aveau erau destul de aspre – nu existau recidivişti – dar ceea ce făcea cu adevărat ca lucrurile să fie calme era faptul că toţi aveau pistoale şi se pricepeau destul de bine să le mânuiască, iar asta era o mare descurajare pentru băieţii răi. Era mai mare şansa să te ucidă un cetăţean vigilent decât un poliţist, la o adică. Poliţistul evita astfel o activitate nedorită – completarea de formulare, am dreptate?

Americanul râse şi mai luă o gură de vodcă.

— În această privinţă ne asemănăm, Mişka, îl aprobă Provalov.

— Apropo, în legătură cu iuţeala de mână a pistolarilor din filme. Eu n-am auzit niciodată să se fi întâmplat aşa ceva pe bune. Nu, totul e o porcărie în stil Hollywood. Cu felul acela de a scoate arma nu poţi ţinti cu precizie. Dacă ar fi fost posibil, ne-ar fi antrenat în acest mod la Quantico. Cu excepţia celor care se antrenează pentru sport de

---

[19] Atârnă-i în ştreang.

performanță şi întreceri, care trag mereu din acelaşi unghi şi la aceeaşi distanță, e imposibil de realizat.

— Eşti sigur? Legendele pier greu, mai ales pentru un polițist destul de isteț de felul lui, dar care îşi făcuse porția de filme western.

— Am fost instructor principal în cadrul diviziei mele operative şi să mă ia naiba dacă *eu* am reuşit.

— Eşti un bun țintaş, nu?

Reilly dădu din cap cu modestie necaracteristică acestei teme de discuție.

— Acceptabil, admise el. Unul destul de acceptabil.

Pe panoul de onoare al Academiei FBI se aflau mai puțin de trei sute de nume reprezentându-i pe cei care la absolvire aveau un scor perfect la şedințele de tir. Mike Reilly se număra printre ei. Fusese şi comandant-adjunct al echipei SWAT din Kansas City în cursul primei sale numiri operative, înainte de a se muta în rândul jucătorilor de şah din departamentul de Crimă Organizată. Fără fidelul său pistolul automat Smith&Wesson 1076 se simțea complet dezbrăcat, dar agentul îşi aminti că aşa era viața în serviciul diplomatic al FBI. Ce naiba, vodca era grozavă aici şi îi prinsese gustul. În privința asta, numărul de corp diplomatic îi era de ajutor. Polițiştii locali erau foarte serioşi când dădeau amenzi. Păcat că mai aveau multe de învățat în privința anchetării crimelor.

— Aşadar, amicul nostru proxenet a fost ținta principală, Oleg?

— Da, înclin să cred că aşa este, dar încă nu sunt sigur pe deplin. Suspină. Dar vom ține deschisă pista cu Golovko. Astfel, adăugă Provalov, după o lungă sorbitură de vodcă, vom obține sprijin puternic din partea altor agenții.

Reilly făcu haz pe seama problemei.

— Oleg Gregorievici, te pricepi să mânuieşti sforile birocratice ale afacerii. Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine!

Se răsuci către barman. Îl avertiza că e vremea pentru următorul rând.

Mary Patricia Foley concluzionă că Internetul este cea mai tare invenție din istoria spionajului. De asemenea,

binecuvântă ziua în care-l recomandase Direcției Operații pe Chester Nomuri. Micuțul japonez avea câteva realizări frumoase pentru un agent abia trecut de treizeci de ani. Făcuse o treabă excelentă în Japonia şi se oferise voluntar, fără a sta pe gânduri, pentru operațiunea GENGHIS din Beijing. Slujba sa de acoperire la Nippon Electric Company se potrivea cum nu se putea mai bine cerințelor misiunii, iar el părea să se simtă în acest post precum Fred Astaire pe ringul de vals, în zilele lui bune.

Lucrul cel mai uşor de îndeplinit era scoaterea informațiilor din China.

Cu şase ani în urmă, CIA mersese în Silicon Valley – sub o altă identitate, desigur – şi încredințase unui fabricant sarcina de a pune pe roate rapid producția unui modem foarte special. Multora li se părea cam leneş, deoarece timpul necesar pentru a se conecta era cu patru sau cinci secunde mai lung decât la un model obişnuit. Ceea nu puteau şti era că zgomotul electronic produs în acele ultime patru secunde nu era de natură aleatorie, ci era trilul unui sistem special de criptare, care atunci când telefonul era interceptat, suna ca oricare alt zgomot aleatoriu. Astfel, tot ce trebuia Chester să facă era să-şi pregătească mesajul pentru transmisie şi să-l expedieze. În materie de siguranță, mesajul era supercodificat cu un sistem pe 256 de biți, special fabricat de Agenția Națională de Securitate, iar cheia dublă de cifrare era atât de complexă, încât propriile rețele de computere ale NSA o puteau sparge doar cu mare dificultate şi după o mulțime de timp prețios irosit. După asta, era o simplă problemă de înființare a unui site tip www-punct-ceva prin intermediul unui vânzător public uşor de găsit şi a unui ISP20 zonal – de care lumea era plină. Putea fi folosit chiar şi ca linie directă de apel între computere – de fapt aceasta fusese utilizarea de bază, iar adversarul, chiar dacă ar fi interceptat linia, ar fi avut nevoie de un geniu al matematicii *plus* de cel mai mare şi mai puternic supercomputer creat vreodată de către Sun

[20] ISP – Furnizor de servicii de internet.

Microsystems pentru a începe să decripteze mesajul.

„Lian Ming, citi Mary Pat, secretara lui" tocmai… a lui, nu? Nu era rău ca potențială sursă de informații. Partea cea mai fermecătoare era că Nomuri indusese sexul printre posibilitățile de recrutare. Puştiul încă era un soi de inocent; probabil că roşise atunci când scrisese asta, gândi directorul-adjunct pentru operațiuni al Agenției Centrale de Informații, dar inclusese propunerea pentru că era al naibii de onest în tot ceea ce făcea. Venise timpul să-i obțină lui Nomuri o promovare şi creşterea salariului. Doamna Foley făcu însemnarea potrivită pe un bilet autocolant care va fi ataşat la dosarul lui. „James Bond-*san*" gândi ea amuzându-se. Urma cea mai uşoară parte: să-i răspundă la mesaj. „Aprobat, continuă." Nu era nevoie să adauge „cu precauție". Nomuri ştia singur să se descurce pe teren, ceea ce nu constituia întotdeauna o regulă pentru tinerii ofițeri operativi. Ridică receptorul să-şi sune soțul pe linia directă.

— Da, dragă? răspunse directorul agenției.

— Eşti ocupat?

Ed Foley ştia că întrebarea soției sale nu era fără rost.

— Pentru tine nu sunt, puiule. Vino încoace. Apoi închise telefonul.

Biroul directorului CIA era relativ lung şi îngust, cu ferestre înalte din podea până în tavan, care ofereau o privelişte dominantă asupra pădurii şi a parcării pentru oaspeții speciali. Dincolo de acestea se întindeau copacii care dominau Valea Potomac şi Bulevardul George Washington, iar în rest, mai nimic. Ideea că cineva ar avea vizibilitate directă asupra oricărei părți a acestei clădiri, cu atât mai mult asupra biroului directorului, ar fi dat dureri de inimă indivizilor de la securitate. Ed ridică privirea din actele sale în momentul când soția sa intră şi ocupă fotoliul de piele din fața mesei de lucru.

— Veşti bune?

— Chiar mai bune decât notele luate de Eddie la şcoală, replică ea cu un surâs discret, sexy, care îi era rezervat numai soțului.

Asta însemna că era ceva de bine. Edward Foley Jr. îşi

tocea coatele la Politehnica Rensselaer din New York, fiind fondator al echipei lor de hochei, oare bătea aproape totul în NCAA. Micul Ed ar fi meritat poate un loc în echipa olimpică de hochei, dar opțiunea de a trece la profesionism ieşea din discuție. Ca inginer de sisteme computerizate urma să câştige prea mulți bani ca să-şi irosească timpul cu asemenea vise.

— Consider că avem ceva interesant.

— Ce anume?

— Secretara lui Fang Gan, replică ea. Nomuri încearcă s-o recruteze şi susține că perspectivele sunt bune.

— GENGHIS, observă Ed. Ar fi trebuit să aleagă alt nume, dar, spre deosebire de majoritatea operațiunilor CIA, numele pentru aceasta nu fusese generat de către un computer din subsol. Adevărul era că această măsură de securitate n-a mai fost aplicată din simplul motiv că nimeni nu-i vedea rostul. CIA nu avusese niciodată vreun agent în cadrul guvernului R.P.C. Cel puțin nu aveau pe nimeni mai sus de gradul de căpitan în cadrul Armatei Populare de Eliberare. Se izbiseră de problemele obişnuite. În primul rând, trebuiau să recruteze un etnic chinez, dar CIA n-a avut mare succes; apoi, agentul în cauză trebuia să cunoască la perfecție limba şi să dispună de abilitatea de a se integra în cultura lor. Din diverse motive, niciuna din condiții nu fusese îndeplinită. Apoi Mary Pat sugerase să fie testat Nomuri. Corporația sa făcea o mulțime de afaceri cu China, iar puştiul avea instincte bune. Astfel, Ed Foley îşi dăduse acordul, fără să spere la rezultate semnificative. Dar încă o dată instinctele de agent ale soției sale se dovediseră mai bune decât ale lui. Opinia generală era că Mary Pat Foley era cel mai bun agent operativ al Agenției din ultimii douăzeci de ani, iar ea părea hotărâtă să dovedească asta.

— Cât de expus este Chet?

Soția sa îşi arătă şi ea îngrijorarea.

— E pe muchie, dar ştie să fie grijuliu, iar echipamentul lui de comunicații este cel mai bun pe care-l avem. Doar dacă n-ar folosi forța brută împotriva lui. Ştii, să zicem că l-ar ridica pentru că nu le place tunsoarea lui. În rest, ar trebui să fie în

siguranță. Oricum… îi înmânã mesajul de la Beijing.

Directorul îl citi de trei ori înainte de a-l înapoia.

— Ei bine, dacă vrea el să se culce cu ea – dragă, nu e o manevră bună. Nu-i bine ca un agent să se implice…

— *Cunosc* asta, Ed, dar trebuie să joc cu cărțile care mi-au fost împărțite. Dacă îi dăm şi ei un computer precum cel folosit de Chet, nu-i aşa că va avea o bună securitate?

— Nu şi în cazul în care chinezii au pe cineva în stare să-l facă bucăți, gândi Ed Foley cu voce tare.

— Oh, Dumnezeule, Ed, cei mai buni oameni ai noştri au avut nevoie de o întreagă eră blestemată ca să-l creeze. Uiți că proiectul a fost condus chiar de către mine? Este *sigur!*

— Uşurel, dragă. Directorul îi prinse mâinile. Când Mary folosea un astfel de limbaj, chiar era implicată în afacerea în cauză. Da, ştiu, e sigur, dar eu sunt cel care îşi face griji, iar tu eşti femeia de acțiune, ai uitat?

— OK, iepuraş.

Apăru obişnuitul ei surâs dulce, care promitea multe şi îi deschidea o mulțime de uşi.

— I-ai spus deja că poate continua?

— E agentul meu, Eddie.

Ed făcu un gest de supunere. Nu era cinstit că trebuia să lucreze în acelaşi loc cu soția. La birou, rareori câştiga o dispută cu ea.

— Bine, puiule. Este operațiunea ta, o duci mai departe, dar…

— Dar ce?

— Dar îi schimbăm numele de cod din GENGHIS în altceva. Dacă operațiunea e o reuşită, vom trece la schimbarea lunară a numelui. Datorită implicațiilor serioase pe care le poate genera, va trebui să sporim la maximum securitatea asupra ei.

Mary nu putea decât să aprobe. Pe vremea când erau simpli agenți, cei doi soți avuseseră în responsabilitate un agent de legendă, cunoscut în CIA drept Cardinalul. Era colonelul Mihail Semionovici Filitov, care mai bine de treizeci de ani lucrase în Kremlin, servindu-le pe o tavă de aur informații despre fiecare aspect al forțelor militare sovietice,

plus câteva informații de o uriașă valoare politică. Din motive birocratice uitate în negura timpului, cu Cardinalul se ținuse legătura altfel decât cu agenții de rând aflați la post, asta salvându-l de Aldrich Ames şi mârşava lui trădare în care o duzină de cetățeni sovietici care lucrau pentru americani fuseseră deconspirați. Pentru fiecare suflet vândut, Ames obținuse aproximativ 100000 dolari. Soții Foley regretau faptul că Ames fusese lăsat în viață, dar ei nu era jurişti.

— În regulă, Eddie, schimbare în fiecare lună. Întotdeauna eşti extrem de grijuliu, dragule. Pun eu numele, sau tu?

— Vom aştepta până când el ne va trimite ceva util înainte de a trece la acțiune, dar hai să schimbăm GENGHIS cu altceva. Prea sare în ochi că se referă la China.

— Bine, zâmbi Mary maliții os. Ce zici de SORGE? propuse ea.

Numele îi aparținea lui Richard Sorge, unul dintre cei mai mari spioni din câți existaseră; de naționalitate germană, lucrase pentru sovietici şi fusese probabil omul care îl împiedicase pe Hitler să câştige războiul dus pe Frontul de Răsărit contra lui Stalin. Dictatorul sovietic, deşi cunoştea acest fapt, nu mişcase un deget pentru a-l salva de la execuție. „Recunoştința, spusese o dată Iosif Visarionovici, este o boală a câinilor."

Directorul dădu din cap, aprobând. Soția sa avea un puternic simț al umorului, în special atunci când era aplicat în cazul problemelor de serviciu.

— Oare când vom şti dacă fata acceptă să lucreze pentru noi?

— Imediat ce Nomuri îşi face mendrele, presupun.

— Mary, ai făcut vreodată…?

— În cursul muncii operative? Ed, astea-s probleme de bărbați, nu de femei, îi spuse soțului, rânjind cu toată gura, în vreme ce-şi lua hârtiile şi se îndrepta către uşă. Tu faci excepție, iepuraş.

Avionul DC-10 al companiei Alitalia aterizase cu cincisprezece minute mai devreme, datorită curenților de aer prielnici. Cardinalul Renato DiMilo era destul de mulțumit de

acest lucru încât să ridice o rugă potrivită de mulțumire Domnului. Membru cu vechime al corpului diplomatic al Vaticanului, era obişnuit cu zborurile lungi, dar asta nu însemna că le îndrăgea. Purta roba sa de cardinal, roşu cu negru, înrudită mai degrabă cu o uniformă oficială, remarcabil de inconfortabilă, deşi era făcută la comandă într-unul dintre cele mai bune magazine ale Romei. Unul dintre neajunsurile statutului său de cleric şi diplomat era acela că nu-şi putea lepăda haina pe parcursul zborului, dar avea posibilitatea să-şi scoată pantofii, numai pentru a constata că picioarele i se umflă, iar revenirea lor la normal dura mai mult decât de obicei. Această amintire îi smulse nu un blestem, ci mai degrabă un suspin, în timp ce avionul rula spre terminalul de pasageri. Stewardul-şef îl însoți către uşa din față, permițându-i să fie primul pasager care părăseşte avionul. Unul dintre avantajele statutului său de diplomat era că putea trece de ofițerii vamali doar vânturându-le prin față paşaportul diplomatic, dar în cazul de față un oficial de rang înalt al guvernului R.P.C. îl aştepta la capătul tunelului de legătură pentru a-l întâmpina.

— Bine ați venit în țara noastră, spuse oficialul, întinzându-i mâna.

— E o plăcere să fiu aici, răspunse cardinalul, remarcând că acest ateu comunist nu-i sărutase inelul, aşa cum cerea protocolul.

Ei bine, catolicismul – în particular – şi creştinismul – în general – nu erau prea bine primite în China, nu-i aşa? Dar dacă R.P.C. se aştepta să intre în rândul lumii civilizate, atunci era obligată să accepte o reprezentare la nivel diplomatic a Sfântului Scaun, de aceea se afla aici. Pe de altă parte, va trebui să lucreze cu aceşti oameni şi, cine ştie, poate va reuşi să convertească unul sau doi. Minuni se mai întâmplaseră, iar Biserica Romano-Catolică se descurcase cu potrivnici mai grozavi decât China.

Cu un mic grup de escortă care le deschidea drumul prin mulțime, secretarul de stat îl conduse pe distinsul oaspete către locul unde îi aştepta maşina oficială, cu escorta ei.

— Cum a fost zborul? întrebă oficialul chinez.

— Îndelungat, dar nu neplăcut, primi replica la care se aşteptase. Diplomaţii trebuiau să se comporte ca şi cum ar fi îndrăgit călătoria cu avionul, deşi până şi echipajele de zbor considerau voiajele pe asemenea distanţă cam obositoare. Era de datoria lui să-l ţină sub observaţie pe noul ambasador al Vaticanului, să vadă cum se comportă, cum priveşte pe ferestrele maşinii, iar acesta era ca toţi ceilalţi diplomaţi care vedeau pentru prima oară Beijingul. Toţi se uitau după deosebiri. Pentru ei inedită şi diferită era forma clădirilor, culoarea cărămizilor şi aspectul zidăriei privit de aproape sau de la distanţă, felul în care obiectele ce păreau aidoma în esenţă deveneau fascinante din cauza deosebirilor care, privite în mod obiectiv, erau microscopice.

În total le-a luat douăzeci şi opt de minute pentru a ajunge la clădirea ambasadei. Era o construcţie veche, datând de la începutul secolului trecut. Fusese casa unui misionar metodist american – în mod evident, îi plăcea confortul din America, observă oficialul – şi trecuse prin mai multe roluri, inclusiv, după cum aflase ieri la birou, cel de bordel al diplomaţilor între anii 1920 şi 1930, deoarece şi diplomaţilor le plăcea confortul. Se întrebă dacă fetele fuseseră chinezoaice sau, aşa cum auzise, rusoaice care au susţinut mereu că fac parte din nobilimea ţaristă. Din nu se ştie care motiv, occidentalilor le plăcea să facă dragoste cu aristocrate, de parcă trupurile acestora ar fi avut ceva special. Asta o aflase tot la birou, de la unul dintre arhivarii ministerului care ţineau evidenţa unor asemenea lucruri. Obiceiurile personale ale preşedintelui Mao n-au fost înregistrate, dar în Ministerul Afacerilor Externe era bine cunoscută pasiunea lui de-o viaţă pentru deflorarea tinerelor de doisprezece ani. Tânărul oficial ştia că fiecare lider al unei mari naţiuni a avut aspecte ciudate şi dezagreabile. Oamenii de marcă au aberaţii pe măsură.

Maşina opri în dreptul casei bătrâneşti cu stâlpi de lemn, iar un poliţist în uniformă deschise portiera oaspetelui italian, ba chiar îl salută, primind din partea bărbatului cu tiară rubinie o înclinare a capului în semn de răspuns.

Pe verandă, în aşteptare, se găsea un alt străin,

Monseniorul Franz Schepke, al cărui statut diplomatic era de asistent-şef al misiunii, de regulă însemnând că persoana respectivă este cea care se ocupă în realitate de toate, în vreme ce ambasadorul – în majoritatea cazurilor un om ales pe criterii politice – tronează în biroul său. Chinezii încă nu ştiau dacă în cazul de față lucrurile stăteau la fel.

Schepke moştenise înfățişarea strămoşilor săi germani. Era înalt peste măsură, având nişte ochi albaştri-cenuşii inexpresivi şi o minunată tendință spre limbile străine, fapt care-l ajutase să stăpânească la perfecție nu numai complexa limbă chineză, dar şi dialectele ei locale, cu accentele lor. Prin telefon, acest străin putea fi luat drept un membru de partid, spre marea surpriză a oficialilor locali care nu erau deprinşi nici măcar cu străinii care le vorbeau limba cât de cât corect, cu atât mai puțin să o stăpânească pe deplin.

Oficialul chinez a văzut cum neamțul sărută inelul superiorului său. Apoi italianul i-a dat mâna şi l-a îmbrățişat pe mai tânărul om al bisericii. Probabil că se cunoşteau. Cardinalul DiMilo îl duse apoi pe Schepke şi îl prezentă suitei – bineînțeles că oficialitățile locale îl întâlniseră deja de multe ori, iar bătrânul prelat nu reuşi decât să le pară un pic cam retrograd. Între timp bagajele fuseseră duse în clădirea ambasadei, iar oficialul chinez urcă în maşina de protocol pentru a reveni la Ministerul de Externe, unde îşi va scrie raportul. Urma să scrie că nunțiul papal este un om trecut de cincizeci de ani, un bătrânel aparent de treabă, dar nu prea inteligent. Cu alte cuvinte, un ambasador occidental tipic.

Imediat cum au intrat în interiorul clădirii, Schepke se bătu peste urechea dreaptă şi făcu un gest de jur împrejur.

— Peste tot? întrebă cardinalul.

— *Ja, doch,* răspunse monseniorul Schepke în limba sa natală, apoi trecu la limba greacă. Nu cea contemporană, ci greaca vorbită în Antichitate de Aristotel, similară cu varianta modernă, dar diferită, limbă perpetuată de o mână de învățați de la Oxford şi alte câteva universități apusene. Bun venit, Eminență.

— Chiar şi cu avionul a durat cam mult. Oare de ce nu putem călători cu vaporul? Ar fi o modalitate mult mai

distinsă de a ajunge dintr-un punct în altul.

— Blestemul progresului, oferi preotul german o slabă explicație.

Cursa aeriană Roma-Beijing dura doar cu patruzeci de minute mai mult decât cea între Roma şi New York, dar Renato aparținea unei alte epoci, mai răbdătoare.

— Însoțitorul chinez. Ce îmi poți spune despre el?

— Se numeşte Qian. Patruzeci de ani, însurat, un fiu. Va fi legătura noastră cu Ministerul de Externe. Inteligență sclipitoare, bună educație, dar comunist convins, la fel ca tatăl său, spuse Schepke, vorbind rapid în limba învățată cu mult timp în urmă, la seminar.

Atât el, cât şi şeful său ştiau că schimbul de cuvinte era probabil înregistrat, astfel că intenționau să-i înnebunească pe translatorii de la Ministerul de Externe. Nu era vina lor că indivizii sunt inculți, nu?

— Deci întreaga clădire e plină de microfoane? întrebă DiMilo, îndreptându-se către o tavă cu o sticlă de vin roşu pe ea.

— Trebuie să admitem asta, confirmă Schepke, în timp ce cardinalul îşi turna un pahar. Aş fi putut cerceta clădirea, dar aici este greu să găseşti oameni de încredere şi… Şi cei care puteau face o căutare eficientă s-ar fi folosit de ocazie pentru a-şi planta propriile microfoane, indiferent de țara pentru care lucrau – America, Anglia, Franța, Israel, toate erau interesate să afle ce ştie Vaticanul.

Din punct de vedere tehnic, Vaticanul, situat în partea centrală a Romei, este stat independent, întărind statutul diplomatic al cardinalului DiMilo în această țară unde convingerile religioase erau fie înghețate, în cel mai bun caz, fie prăbuşite în țărână, în cel mai rău caz. Renato DiMilo era preot de mai bine de patruzeci de ani, mare parte din ei fiind petrecuți în serviciul diplomatic al Vaticanului. Chiar şi printre confrații din serviciul său, obişnuiți cu limbile străine, abilitățile sale lingvistice erau o raritate, iar pentru lumea exterioară, în care bărbații şi femeile cheltuiau o grămadă de timp cu învățarea de limbi străine, harurile sale erau al naibii de rare. DiMilo le deprindea extrem de uşor – într-atât de

uşor, încât era surprins că alții nu se descurcă la fel de bine. Pe lângă faptul că era preot, în plus față de cariera de diplomat, DiMilo era şi ofițer de informații – se presupune că toți ambasadorii sunt, dar el era mai mult de atât. Una dintre îndatoririle sale era de a ține Vaticanul – prin urmare pe papă – informat despre ce se întâmplă în lume, astfel încât Vaticanul – aşadar papa – să poată lua măsuri, sau măcar să-şi folosească influența în direcția potrivită.

DiMilo îl cunoştea destul de bine pe actualul papă. Erau deja prieteni cu mulți ani înainte ca acesta să fie ales pentru a ocupa tronul de *Pontifex Maximus* (în acest context *maximus* înseamnă „şef", iar *pontifex* înseamnă „făuritor de poduri", deoarece se presupune că un cleric trebuie să fie puntea dintre oameni şi Dumnezeul lor). DiMilo îşi pusese talentul în slujba Vaticanului într-un număr de şapte țări. Înainte de căderea Uniunii Sovietice, se specializase în statele Europei de Est, unde a învățat să dezbată meritele comunismului cu adepții săi cei mai puternici, spre propriul amuzament şi disconfortul oponenților. Aici lucrurile nu vor fi la fel, observă cardinalul. Nu numai din cauza credinței în Marxism. Cultura era complet diferită. Cu două milenii în urmă, Confucius definise poziția unui cetățean chinez, iar aceasta era deosebită de cea a culturii apusene. Bineînțeles că şi aici, la fel ca oriunde în lume, putea fi găsit un loc pentru învățăturile creştine. Dar solul de aici nu era la fel de roditor pentru creştinism precum era în alte părți. Cetățenii din partea locului au căutat şi găsit misionari creştini, dar făcuseră acest lucru din curiozitate, iar îndată ce le-au fost desluşite evangheliile au găsit credințele creştinilor încă şi mai curioase, pentru că erau foarte diferite de învățăturile lor străvechi. Chiar şi credințele mult mai „normale", care păstrau cât de cât tradițiile chineze, precum Mişcarea Spirituală din Răsărit, cunoscută drept Falun Gong, fuseseră reprimate în mod brutal. Cardinalul DiMilo îşi zise că a venit într-una dintre puținele țări păgâne rămase, o țară în care martiriul încă era posibil pentru cei mai fericiți de soartă, depinde de felul cum priveai lucrurile. Îşi sorbi vinul, încercând, după oboseala din corp, să-şi dea seama ce oră

este, în opoziție cu ora indicată de ceas. În orice caz, vinul avea un gust bun, amintindu-i de casă, un loc pe care niciodată nu-l uitase, nici măcar la Moscova, Praga sau Beijing – Beijingul, totuşi, ar putea fi o provocare, consideră el.

CAPITOLUL 8

Subalterni şi lenjerie intimă

Nu era prima oară când făcea asta. Era ceva excitant şi provocator, dar într-o oarecare măsură şi periculos, datorită locului şi momentului. Exercițiul pretindea mai ales o bună memorie şi ochi pătrunzători. Partea cea mai dificilă consta în conversia unităților de măsură englezeşti în sistemul metric. Dimensiunile ideale ale unei femei trebuiau să fie 36-24-36, nu 91,44-60,96-91,44.

Ultima dată când se aflase într-un astfel de loc fusese în Los Angeles, la Beverly Center Mall, făcând cumpărături pentru Maria Castillo, o voluptuoasă latino-americancă, care a fost încântată de eroarea lui de a-i aprecia talia la 24 în loc de 27, cât era în realitate. Era de dorit ca în privința mărimilor exprimate în cifre să greşeşti în minus, iar în cazul celor exprimate în litere să te înşeli în plus. Dacă unei femei îi cumperi un sutien 36C în loc de 36B, probabil nu-şi va ieşi din fire, dar dacă iei o mărime de douăzeci şi patru drept una de douăzeci şi opt, sigur se va supăra.

„Efortul, îşi spuse Nomuri clătinând din cap, îmbracă diferite forme şi mărimi." De data asta voia să nimerească la fix, deoarece o voia pe Ming ca sursă de informații, dar o dorea şi ca amantă, acesta fiind un motiv în plus să nu greşească.

Cel mai uşor era să aleagă culoarea. Roşu. Bineînțeles că roşu. În această țară roşul era culoarea „bună", fiind o alegere comodă deoarece această culoare a fost întotdeauna alegerea predilectă pentru lenjeria feminină, o culoare a aventurii, hazului şi... imprudenței. Iar acest tip de imprudență servea atât scopurilor sale biologice, cât şi celor profesionale. Mai erau şi alte lucruri la care să se gândească. Ming nu era înaltă, abia atingând cinci picioare – cam 151 de

centimetri, aprecie Nomuri, făcând mental conversia. Era scundă, dar nu tocmai micuță. În China nu exista obezitate. Aici oamenii nu mâncau prea mult, poate din cauza amintirii încă vii a timpurilor când hrana nu era din belşug, iar supra-alimentația nu era posibilă. În California, Ming ar fi fost considerată supraponderală, remarcă Nomuri, dar pur şi simplu aceasta era conformația ei. Era bondoacă pentru că era scundă şi nu puteai schimba asta indiferent de dietă, sport sau machiaj. Talia ei nu trecea de douăzeci şi şapte. Pentru piept, nu putea spera la ceva mai bun de 34B... ei bine, poate 34C – nu, decise el, cel mult B+. Deci sutien 34B, chiloți de mărime medie, mătase roşie, ceva feminin... ceva spre latura sălbatică, libertină a femeii, ceva cu care să se admire singură în oglindă şi să râdă... poate să ofteze din pricina aspectului ei atât de diferit datorat purtării acestor lucruri, poate să surâdă cu acel surâs interior special pe care femeile îl au în astfel de clipe. Clipa când eşti conştient că ai avut-o – restul e numai deşertăciune.

Punctul forte la Victoria's Secret era catalogul conceput pentru bărbații care doreau într-adevăr, cu atenție, să aleagă ei înşişi modelele, în ciuda expresiilor faciale care de multe ori le făceau să arate ca nişte lesbiene – dar cu asemenea trupuri, un bărbat nu putea avea chiar orice, nu-i aşa? Fantezii, jocuri ale minții. Nomuri se întrebă dacă acele modele chiar existau sau erau realizate pe un computer. În ziua de azi se putea face orice cu un computer – s-o transformi pe Roşie O'Donnell în Twiggy, sau s-o faci pe Cindy Crawford piesă de muzeu.

„Înapoi la muncă", îşi impuse el. O fi acesta locul fanteziilor, dar nu ale lui, nu încă. OK, trebuia ceva sexy. Trebuia să fie ceva care să amuze şi să excite în acelaşi timp, atât pe Ming, cât şi pe el însuşi: făcea parte din joc. Nomuri extrase catalogul din teanc, pentru că îi era mult mai uşor să vadă ce voia în condiția îmbrăcat decât dezbrăcat. Dădu foile şi se opri brusc la pagina 26. Modelul era o față de culoare; indiferent din ce supă genetică luase naştere, fusese una cu ingrediente de soi, căci fața ei ar fi atras atenția atât unui membru al SS-ului lui Hitler, cât şi lui Idi Amin. Era un chip

unic. Ca totul să fie perfect, purta un sutien numit Racerback, care se asorta cu chiloții tip bikini, iar culoarea era ideală, un roşu-purpuriu pe care romanii l-au numit odinioară Stacojiu Tyrrian, nu chiar roşu, dar nici purpuriu, fiind culoarea dungilor de pe togile senatorilor, rezervată prin cost şi prin tradiție numai celor mai bogați membri ai nobilimii romane. Sutienul era confecționat din satin şi lycra şi se închidea în față, fiind mai uşor de pus pentru fată, iar pentru băiat mai interesant de scos, îşi făcu socoteala Nomuri, în timp ce se îndrepta spre raftul potrivit. Treizeci şi patru B, decise el. Dacă era prea mic, va fi cu atât mai măgulitor… bikini de mărime mică sau medie? La naiba, câte unul din fiecare, se hotărî el. Doar pentru a fi sigur, mai cumpără un sutien având cupe de formă triunghiulară, fără întăritură de sârmă; culoarea lui roşu-oranj ar fi fost, de la prima privire, etichetată drept păcat de moarte de către biserica catolică. Dintr-o inspirație de moment luă mai multe perechi suplimentare de chiloți, pornind de la presupunerea că se murdăresc mai repede decât sutienul, lucru de care nu era tocmai sigur, în ciuda faptului că era agent operativ al Agenției Centrale de Informații. La Fermă nu te învățau asemenea lucruri. Va trebui să facă un memoriu în privința aceasta. În mod sigur îi va provoca un hohot de râs lui Mary Pat, la Langley, în biroul ei de la etajul şapte.

Încă un lucru, îşi spuse Chet. Parfumul. Femeile adoră parfumul. Era de aşteptat să-l adore, mai ales aici. Întregul Beijing mirosea precum o oțelărie, aerul fiind saturat de foarte mult praf de cărbune şi alți agenți poluanți – probabil că şi Pittsburgh, în urmă cu un secol, mirosea la fel – iar tristul adevăr era că chinezii nu se îmbăiau cu acelaşi zel precum californienii şi nici cu regularitatea japonezilor. Aşadar, va cumpăra ceva care miroase frumos…

Dream Angel se numea marca. Se găsea sub formă de spray, loțiune şi alte aplicații pe care nu le pricepea, dar era sigur că Ming va pricepe, pentru că era femeie, iar parfumul e un lucru esențial feminin. Astfel că achiziționă câteva dintre acestea, folosind cartea de credit de la NEC pentru a le achita – şefii lui japonezi vor înțelege. Erau foarte îndemânatici în

aranjarea şi orchestrarea, pentru salariaţi, de tururi sexuale prin diverse locuri din Asia furnizoare de servicii în comerţul cu sex. Probabil astfel a ajuns SIDA în Japonia. Acesta era şi motivul pentru care Nomuri utiliza acolo prezervativul pentru orice, în afară de urinat. Suma cheltuită se apropia de 300 euro. Vânzătoarea împachetă totul şi comentă faptul că femeia din viaţa lui e deosebit de norocoasă.

„Va fi", îşi făgădui Nomuri. Materialul lenjeriei pe care tocmai i-o cumpărase era fin ca vata de sticlă, iar culoarea l-ar fi aţâţat chiar şi pe un orb. Singura întrebare era cum o vor afecta oare pe o femeie chineză care lucrează ca secretară a unui ministru. Nu trebuia să fie mai greu decât a o seduce pe Suzie Wong. Lian Ming era mai degrabă banală decât drăguţă, dar nu se ştie niciodată. Amy Irvin, prima sa cucerire la respectabila vârstă de şaptesprezece ani şi trei luni, fusese destul de frumoasă pentru a-l inspira – ceea ce, pentru un băiat de vârsta respectivă, însemna că avea părţile trupeşti care trebuiau, nu avea barbă precum un general din Războiul Civil şi făcuse duş în luna precedentă. Măcar Ming nu era precum majoritatea femeilor americane, care în prezent fac vizite la estetician pentru a avea un stomac plat, sânii măriţi ca să arate precum holurile de cereale, iar buzele umflate cu tot soiul de chimicale, până ce ajungeau să arate ca feliile unui fruct ciudat. Ce fac femeile pentru a atrage bărbaţii... şi ce fac bărbaţii în nădejdea că le vor seduce. O sursă potenţială de energie, observă Nomuri, în timp ce răsucea cheia în contactul maşinii de serviciu, marca Nissan.

— Ce avem astăzi, Ben? îşi întrebă Ryan consilierul cu securitatea naţională.

— CIA încearcă să desfăşoare o nouă operaţiune în Beijing. Pentru moment este denumită SORGE.

— Precum Richard Sorge.

— Corect.

— Cineva are ambiţii mari. OK, vorbeşte-mi despre ea.

— Avem un ofiţer pe nume Chester Nomuri, infiltrat în Beijing sub acoperirea de comerciant de computere în slujba NEC. Îşi va încerca norocul cu o femeie, secretara unui

ministru superior al R.P.C., un tip numit Fang Gan…

— Cine-i ăsta? se interesă Ryan, coborând cana cu cafea.

— Un soi de ministru fără portofoliu, care lucrează cu premierul şi ministrul de externe.

— Ca individul acela, Zhang Han San?

— Afirmativ, dar nu de acelaşi rang. Pare un mare mahăr. Are contacte în ministerele apărării şi de externe, referințe ideologice bune, cuvânt greu în Biroul Politic chinez. Oricum, Nomuri îşi încearcă şansele cu fata.

— Bond, observă Ryan cu o voce neutră studiată. James Bond. Am auzit de Nomuri. Când am avut slujba ta, el făcea treabă bună pentru noi în Japonia. Asta-i doar pentru informarea mea, nu şi pentru aprobare, nu?

— Corect, domnule preşedinte. Doamna Foley conduce operațiunea şi a vrut să vă faceți o idee.

— În regulă, spune-i lui M.P. că mă interesează tot ce rezultă din asta.

Ryan îndepărtă grimasa provocată de aflarea amănuntelor despre viața privată a altei persoane – ei, dacă nu privată, atunci viața sexuală.

— Da, domnule.

CAPITOLUL 9

Primele rezultate

De-a lungul vieții, Chester Nomuri învățase o sumedenie de lucruri, atât de la părinți, de la profesori, cât şi de la instructorii săi de la Fermă, dar o lecție pe care încă n-o deprinsese era cea legată de valoarea răbdării, aplicată la propria viață. Oricum, asta nu însemna că era imprudent. Tocmai de aceea a trimis planul la Langley. Era stânjenitor să informezi o femeie despre plănuita ta viață sexuală – M.P. fusese un spion operativ de excepție, dar Nomuri îşi reaminti că ea stătea la un birou – şi nu dorea ca Agenția să creadă că vâna fuste pe banii ei, deoarece, ăsta era adevărul, lui îi plăcea meseria sa. Suspansul crea o dependență cel puțin egală cu cea dată de cocaină, cu care unii dintre colegii săi din studenție cochetaseră.

Poate tocmai de aceea îl plăcea Mary Pat, speculă Nomuri. Erau amândoi din acelaşi aluat. În cadrul Direcției Operații se spunea despre Mary Pat că este Femeia Cowboy. În ultimele zile ale Războiului Rece s-a plimbat țanțoşă pe străzile Moscovei precum Annie Oackley[21] când şi-a luat pălărie nouă. Deşi fusese prinsă de Direcția a II-a a KGB-ului, nu le dezvăluise nimic ticăloşilor şi, indiferent de felul operațiunii ce o îndeplinea – şi care era încă foarte, foarte secretă – în mod sigur fusese dată naibii, deoarece, deşi niciodată nu s-a mai întors la munca operativă, a urcat scara ierarhiei din CIA mai rapid decât o veveriță flămândă care se cațără într-un stejar. Şeful executivului o considera o persoană inteligentă, iar dacă aveai nevoie de un prieten în

[21] Celebră femeie-țintaş (1860-1926), contemporană cu Buffalo Bill, în ale cărui spectacole a apărut în calitate de vedetă, (n.tr.).

domeniul acesta de lucru, preşedintele Statelor Unite era omul potrivit, deoarece cunoştea activitatea spionilor. Se rosteau poveşti despre ce făcuse pe vremuri preşedintele Ryan. L-a băgat în corzi pe directorul afurisitului KGB? Toată lumea din D.O. considera că M.P. luase parte la acțiune. Tot ce se cunoştea, chiar şi în interiorul CIA – exceptând, fireşte, pe cei care trebuiau să ştie – era ce se publicase în presă, iar în vreme ce mass-media nu ştia în general mai nimic despre operațiunile ilegale, o echipă TV de la CNN *reuşise* să-l aducă în fața camerelor pe un fost director al KGB care în prezent locuia în Winchester, Virginia. Deşi nu făcuse multe dezvăluiri, simpla înfățişare a unui om din guvernul sovietic, care fusese declarat mort într-un accident de avion, era suficientă pentru a drege busuiocul. Nomuri ştia că lucrează pentru un cuplu de adevărați profesionişti, aşa că îi lăsase să afle ce urmează să facă, chiar dacă asta ar fi făcut-o să roşească pe Mary Patricia Foley, director adjunct (pentru Operații) al Agenției Centrale de Informații.

Alesese un restaurant cu specific occidental. În Beijing, la acea oră, nu erau decât puține restaurante de acest fel, deservind atât pe localnici, cât şi pe turiştii care duceau dorul aromelor de acasă (sau care îşi făceau griji – nu fără motiv, observă Nomuri – pentru sistemul lor digestiv). Calitatea nu se apropia câtuşi de puțin de cea a unui adevărat restaurant american, dar era mult mai atractivă decât mâncarea de şobolan prăjit pe care el o suspecta că se află în meniul multor localuri din Beijing.

Ajunsese primul şi se relaxa cu un bourbon american ieftin în momentul când Ming intră pe uşă. Nomuri gesticulă spre ea, sperând că gestul lui nu e prea exagerat. Ea îl observă, iar zâmbetul care urmă arăta că totul este în ordine, aprecie el. Ming era bucuroasă că îl vede, iar acesta era primul pas în planul pentru acea seară. Şi-a croit drum spre masa lui retrasă, aşezată în colțul localului. Chet se ridică în picioare, arătând un grad de politețe neobişnuit pentru China, unde femeile nu sunt nici pe departe atât de prețuite ca în patria sa. Nomuri se întrebă cum ar fi dacă se va produce o schimbare, dacă toate acele omoruri ale bebeluşilor fetițe ar

putea face brusc din Ming un accesoriu de valoare, în ciuda simplității ei. El încă nu putea trece peste uciderea copiilor; păstra acest lucru în mintea sa, doar pentru a şti sigur cine erau băieții buni în această lume şi cine erau cei răi.

— Mă bucur foarte mult să te văd, rosti el cu un început de zâmbet. M-am temut că nu vei dori să te întâlneşti cu mine în locul ăsta.

— Oh, adevărat? De ce?

— Păi, superiorul tău de la serviciu… Sunt sigur că el… ei bine… are nevoie de tine. De fapt presupun, acesta-i un mod mai politicos de exprimare, spuse Nomuri cu o voce ezitantă, livrându-şi, în opinia sa, destul de bine partitura exersată.

Fata chicoti scurt.

— Tovarăşul Fang a trecut de şaizeci şi cinci de ani, zise fata. E un bărbat de treabă, un bun superior şi un ministru destoinic, dar munceşte multe ore şi nu mai este tânăr.

„OK, aşadar te regulează, dar nu prea mult, interpretă Nomuri sensul vorbelor sale. Se pare că îți doreşti ceva mai mult, de la cineva mai apropiat de vârsta ta, nu?" Desigur, dacă Fang era trecut de şaizeci şi cinci şi era încă în stare s-o facă, atunci poate că merita un dram de respect, adăugă Nomuri pentru sine, apoi dădu acest gând la o parte.

— Ai mai mâncat vreodată aici?

Localul se numea Vincenzo's, pretinzând că ar fi italian. De fapt, proprietarul şi bucătarul era un metis italiano-chinez din Vancouver, a cărui limbă italiană vorbită, dacă ar fi încercat s-o folosească la Palermo ori pe strada Mulberry din Manhattan, l-ar fi făcut o victimă a Mafiei, dar aici în Beijing părea destul de autentică.

— Nu, replică Ming, privind de jur împrejur la această, pentru ea, exotică locație.

Fiecare masă avea pe ea o sticlă de vin vechi, cu partea inferioară înfăşurată în rafie, iar în vârf având o lumânare roşie cu picături de ceară prelinse. Fața de masă era în carouri albe şi roşii. Indiferent cine decorase localul, văzuse prea multe filme vechi. În ciuda personalului chinez, nu arăta deloc ca un restaurant din partea locului. Lambriuri din lemn de culoare închisă, cârlige pentru agățat hainele în

preajma uşii. Ar fi putut fi din orice oraş aflat pe coasta de est a America, unde ar fi fost recunoscut drept una dintre acele vechi afaceri italiene de familie, de tipul la mama şi tata, cu mâncare bună şi lumină puțină.

— Cum e mâncarea italiană?

— Bucătăria italiană este printre cele mai bune din lume, răspunse Nomuri. N-ai mai gustat mâncare italiană? Deloc? Atunci pot alege eu pentru tine?

Răspunsul ei a fost fermecător de feminin. Toate femeile sunt la fel. Tratează-le aşa cum trebuie şi devin maleabile ca ceara în mâinile tale, pentru a fi formate şi modelate conform voinței tale. Nomuri începuse să îndrăgească această etapă a muncii sale, căci într-una din zile s-ar putea dovedi utilă şi în viața sa personală. Gesticulă spre chelner, care sosi cu un surâs slugarnic. Înainte de toate Nomuri comandă un vin italian alb – ciudat, lista de vinuri de aici era de primă clasă, şi, fireşte, destul de piperată la preț – şi, inspirând profund, *fettuccine* Alfredo, esențialmente o mâncare italiană provocatoare de infarct. Din privirea aruncată lui Ming şi-a închipuit că ea n-o să refuze un fel gras de mâncare.

— Aşadar, noul sistem computerizat şi imprimanta continuă să funcționeze?

— Da, iar ministrul Fang m-a lăudat în fața restului personalului pentru alegerea făcută. M-ai făcut un fel de eroină, tovarăşe Nomuri.

— Mă bucur să aud asta, replică ofițerul CIA, întrebându-se dacă apelativul „tovarăşe" este de bun augur sau nu pentru misiunea sa curentă. În prezent aducem pe piață un nou model de computer portabil, unul pe care-l poți lua acasă, dar care are aceeaşi putere de calcul ca unitatea de la serviciu, cu aceleaşi caracteristici şi programe, fireşte, chiar şi cu un modem pentru acces la internet.

— Adevărat? A trebuit să mă conectez şi eu, dar sporadic. Vezi, la muncă nu suntem încurajați să navigăm pe internet, cu excepția momentelor când ministrul vrea ceva anume.

— Chiar aşa? Ce-l interesează de pe internet pe ministrul Fang?

— În general comentarii politice, mai ales din Europa şi

America. În fiecare dimineață printez diverse articole din ziare precum *Times of London*, *New York Times, Washington Post* şi aşa mai departe. Ministrul vrea să vadă în special ce gândesc americanii.

— Nu prea mult, observă Nomuri, în timp ce sosea vinul.

— Poftim? întrebă Ming, făcându-l să se răsucească.

— Oh, americanii nu gândesc prea mult. Cel mai superficial popor din câte am întâlnit. Gălăgios, slab educat, iar femeile lor… Chet lăsă cuvintele să se piardă.

— Ce e cu femeile lor, tovarăşe Nomuri? se interesă Ming, ca la comandă.

— Ahh. Luă o înghițitură de vin şi aprobă din cap chelnerului că îl poate servi. Era un vin foarte bun, din Toscana. Ai văzut vreodată acele jucării americane, păpuşile Bărbie?

— Da, sunt făcute aici, în China, nu-i aşa?

— Astfel îşi doreşte orice femeie din America să fie, imens de înaltă, cu sâni masivi şi un mijloc care poate fi cuprins cu palmele. Asta nu-i femeie. E o jucărie, un manechin cu care să se joace copiii. Şi este la fel de deşteaptă ca şi o femeie americancă. Crezi că ele au abilitățile tale lingvistice? Ia gândeşte-te: acum noi vorbim în engleză, care nu este limba noastră nativă, dar ne înțelegem bine, am dreptate?

— Da, aprobă Ming.

— Câți americani consideri tu că vorbesc chineza? Sau japoneza? Nu, americanii nu au nici educație, nici complexitate. Sunt o națiune retardată, iar femeile lor sunt foarte înapoiate. Se duc la chirurg pentru a-şi face sânii mai mari, la fel ca ai păpuşii acelea stupide. E de-a dreptul comic să le vezi, mai ales nude, concluzionă el cu o fluturare a mâinii.

— Ai văzut? întrebă ea, cu subînțeles.

— Ce să văd – te referi la femei americane nude? La întrebarea sa primi o clătinare afirmativă a capului. Totul mergea de minune. „Da, Ming, sunt un om de lume." Da, am văzut. Am locuit acolo timp de câteva luni. Dintr-un anume sens al grotescului, a fost chiar interesant. Unele dintre ele puteau fi chiar drăguțe, dar nu ca o femeie asiatică decentă,

cu proporții potrivite, a cărei coafură nu este rezultatul unei sticluțe cu soluții cosmetice. Şi manierele. Americancelor le lipsesc bunele maniere ale unei asiatice.

— Dar acolo şunt mulți semeni de-ai noştri. Nu ai…?

— Întâlnit o asiatică? Nu, ochii-rotunzi le păstrează pentru ei. Presupun că bărbații aceia preferă o femeie adevărată, chiar şi-atunci când femeile lor se transformă în altceva. Mai turnă puțin vin în paharul lui Ming. Dar, ca să fim cinstiți, sunt unele lucruri la care americanii sunt destul de buni.

— Care? se interesă ea. Deja vinul îi făcea limba să se împleticească.

— Ți le voi expune mai târziu. Poate îți sunt dator cu o scuză, dar mi-am luat libertatea de ați cumpăra nişte lucruri americane.

— Adevărat?

În ochii ei se citea excitarea. Nomuri se gândi că mergea cu *adevărat* cum trebuie. El ar fi trebuit s-o lase mai uşor cu vinul. Oricum, o jumătate de sticlă, adică două pahare, n-aveau cum să-i facă rău. Cum spunea cântecul acela… „E bine s-o faci la prima întâlnire.. Ei bine, în China nu trebuia să-şi facă multe griji în privința convingerilor religioase şi a inhibițiilor. Nu-i aşa că avea şi comunismul avantajele lui?

Fettuccine a picat la tanc şi, în mod surprinzător, era destul de bun. Îi urmări privirea în timp ce lua prima furculiță de mâncare. (La Vincenzos se foloseau tacâmuri argintate în locul beţişoarelor, ceea ce era cu mult mai nimerit pentru *fettuccine* Alfredo.) Ochii ei s-au mărit în timp ce înghițea.

— E grozav… au pus o mulțime de ouă. Ador ouăle, se confesă ea.

„Sunt arterele tale, iubito", gândi agentul. O urmări cum lua primele înghițituri de *fettuccine.* Nomuri se aplecă peste masă pentru a-i umple încă o dată paharul cu vin. Ea abia băgă de seamă, atacând cu furie pastele.

Îşi ridică privirea abia când ajunsese la jumătatea farfuriei.

— Niciodată n-am avut parte de o cină atât de grozavă, îi spuse Ming.

Nomuri îi răspunse cu un zâmbet cald.

— Mă bucur că îți place. „Aşteaptă să vezi ce chiloți ți-am luat, iubito.”

— Atenţiune!

Generalul maior Marion Diggs se întrebă ce îi va aduce noua funcție de comandă. A doua stea pe epolet… ei bine, medită el, ar putea simți greutatea suplimentară, dar adevărul era că, în realitate, nu simțea nimic. Ultimii cinci ani în serviciul militar al țării sale fuseseră interesanți. Ca cel dintâi comandant al reînființatului Regiment 10 de Cavalerie Blindată – Buffalo Soldiers[22] – a făcut din această veche şi onorabilă unitate instructori experți pentru armata israeliană, transformând deşertul Negev într-un al doilea Centru Național de Antrenament, în doi ani de zile îi făcuse praf şi pulbere pe toți comandanții de brigadă israelieni, apoi îi instruise din nou, triplându-le eficacitatea de luptă sub toate aspectele măsurabile, astfel încât mândria actuală afişată de soldații israelieni era justificată de valoarea lor. Apoi se întorsese la adevăratul Centru Național de Antrenament din deşertul California, unde făcuse acelaşi lucru pentru Armata Statelor Unite. Se afla acolo în momentul izbucnirii Războiului Biologic, când Regimentul 11 de Cavalerie Blindată american, faimosul Blackhorse Cavalry, întâlnise o brigadă a Gărzilor Naționale. Folosirea neaşteptată de către aceasta a echipamentelor avansate de control al câmpului de luptă surprinsese al naibii de mult pe cei din Blackhorse şi pe mândrul lor comandant, colonelul Al Hamm. Întreaga unitate fusese desfăşurată în Arabia Saudită, împreună cu Regimentul 10 din Israel şi tot împreună administraseră o bătaie de primă clasă armatei Republicii Unite Islamice, care nu a avut viață lungă. După ce strălucise în funcția de comandant de regiment s-a distins şi ca general cu o stea, aceasta fiind calea spre a doua stea sclipitoare de pe umerii săi şi noua sa comandă, cunoscută sub denumirile

[22] Poreclă dată de către indienii americani soldaților acestui regiment, înființat în 1866 la Fort Leavenworth, Kansas, (n.tr.).

de „Întâia de tancuri”, „Bătrâna Curajoasă” sau „Divizia Blindată a Americii”. Era vorba de Divizia 1 blindată, cu baza în Bad Kreuznach, Germania, una dintre puținele divizii grele rămase sub drapelul american.

Pe vremuri fuseseră o mulțime de divizii grele. Chiar aici, în Germania, staționau două corpuri complete, compuse din Diviziile 1 şi 3 Blindate, Diviziile 3 şi 8 de Infanterie, plus Regimentele 2 şi 11 de Cavalerie Blindată şi locațiile POM-CUS – depozite de echipament gigantice – pentru unitățile din State precum Divizia 2 Blindată şi Divizia 1 Infanterie Marină, „Marele Unu Roşu” din Fort Riley, Kansas, care puteau fi redesfăşurate în Europa pe cât de repede le puteau transporta liniile aeriene, la destinație urmând să-şi încarce echipamentul şi să se pună în mişcare. Toată acea forță – şi încă ce forță, reflectă Diggs – făcuse parte din angajamentul luat de NATO de a apăra Europa occidentală de Uniunea Sovietică şi de Pactul de la Varşovia, două forțe imense al căror obiectiv era Golful Biscaya, după cum considerau ofițerii de informații şi de operațiuni din Mons, Belgia. Ce încleştare ar fi fost! Cine ar fi învins? În funcție de interferențele politice şi de talentul comandanților de ambele părți ale baricadei, probabil că NATO, concluzionă Diggs.

Dar Uniunea Sovietică nu mai exista. Odată cu dispariția ei nu mai era necesară prezența Corpurilor de armată V şi VII în Germania Federală. Astfel, Divizia blindată rămăsese aproape unicul vestigiu al puternicei forțe de odinioară. Până şi regimentele de cavalerie plecaseră; al 11-lea la Centrul Național de Antrenament, unde juca rolul de OpFor – forță oponentă, sau „Băieții Răi” – iar al 2-lea Dragoni la Fort Polk, Louisiana, pur şi simplu dezarmat, încercând să-şi însuşească noua doctrină a soldaților neînarmați. Rămăsese numai „Bătrâna Coaste de Fier”, redusă ca dimensiune față de zilele ei de glorie, dar încă reprezentând o forță formidabilă. Exact cea cu care Diggs ar trebui să facă față în eventualitatea izbucnirii unor neaşteptate conflicte terestre şi despre care nu ştia nimic în momentul de față.

Fireşte, problema informațiilor era de competența ofițerului G-2, locotenent-colonelul Tom Richmond, iar antrenamentul

diviziei era în sarcina şefului statului-major G-3, colonelul Duke Masterman, pe care Diggs îi trăsese după el, cu mare scandal, de la Pentagon. Nu era o practică necunoscută în armata americană ca un ofițer superior să adune în jurul lui ofițeri mai tineri şi să-i cunoască pe măsură ce aceştia urcau în rang. Era de datoria lui să vegheze asupra carierelor tinerilor, iar treaba lor era să aibă grijă de mentorul lor – intitulat „Rabin", în departamentul de poliție al oraşului New York, sau „Tăticul" în marina Statelor Unite – printr-o relație care semăna mai mult cu cea între tată şi fiu. Nici Diggs, nici Richmond ori Masterman nu se aşteptau la o carieră lipsită de evenimente interesante în cadrul Diviziei 1 Blindată, iar asta spunea multe. Toți „văzuseră elefantul" – o expresie a armatei americane datând din vremea Războiului Civil, care denota participarea efectivă la operațiuni de luptă – iar uciderea oamenilor folosind armament modern nu era chiar o călătorie de plăcere în lumea animată a lui Disney. Toți considerau că vor avea parte de o mulțime de sesiuni de antrenament şi şedințe de simulare. În plus, berea era foarte bună în Germania.

— Ei bine, Mary, sunt ai tăi, spuse generalul maior (propus pentru avansare) Sam Goodnight, după saluturile formale. „Mary" era porecla lui Diggs din vremea studiilor la West Point şi trecuse multă vreme de când încetase să se supere din pricina ei. Dar numai ofițerii superiori lui puteau folosi acest nume, iar aceştia nu erau prea mulți.

— Sam, se pare că i-ai antrenat destul de bine pe băieți, îi spuse Diggs bărbatului pe care tocmai îl înlocuise.

— Sunt mândru mai ales de piloții de elicopter. După scandalul cu elicopterele Apache doborâte în Iugoslavia, am decis să-i băgăm în viteză pe băieți. A durat trei luni, dar acum sunt în stare să mănânce crud un leu – după ce-l ucid cu bricegele.

— Cine-i şeful moriştilor?

— Colonelul Dick Boyle. Îl vei întâlni peste câteva minute. A fost în Iugoslavia şi ştie cum să-şi conducă oamenii.

— E bine de ştiut, încuviință Diggs, în timp ce se îmbarcau în maşina de comandament din al Doilea Război Mondial

pentru a trece în revistă trupele, o trecere de rămas-bun pentru Sam Goodnight şi de întâmpinare pentru „Mary” Diggs, a cărui reputație militară era aceea de negrotei dat dracului. Doctoratul în management obținut la Universitatea din Minnesota nu era pus la socoteală, cu excepția listelor de promovări şi a companiilor particulare care ar fi vrut să-l angajeze după retragere, o posibilitate la care trebuia să se gândească de-acum înainte, deşi îşi făcuse planul că două stele sunt doar jumătate din ce vrea să obțină. Diggs luptase în două războaie şi se comportase bine în ambele cazuri. Erau multe căi de a face carieră în serviciul militar, dar niciuna nu era aşa de eficientă precum o comandă încununată de succes pe câmpul de luptă, deoarece atunci când se ajungea la război, armata dorea să omoare şi să distrugă într-un mod cât mai eficient posibil. Nu era deloc amuzant, dar în anumite ocazii era necesar. Nu-ți permiteai să pierzi acest aspect din vedere. Îți pregăteai oamenii astfel încât, dacă mâine-dimineață s-ar trezi în plin război, să ştie ce să facă şi unde să se ducă, indiferent dacă ofițerii se află sau nu în preajma lor pentru a da ordine.

— Dar artileria? întrebă Diggs, în momentul când rulau pe lângă obuzierele autopropulsate de 155 mm.

— Nicio problemă aici, Mary. De fapt, nu avem probleme nicăieri. Comandanții tăi de brigadă au luptat toți în 1991, majoritatea fiind comandanți de companie sau ofițeri S-3[23] de batalion. Comandanții de batalion erau pe-atunci, aproape cu toții, comandanți de pluton sau adjuncți ai comandanților de companie. Sunt destul de bine pregătiți. Vei vedea, îi promise Goodnight.

Diggs ştia că totul nu poate fi decât adevărat. Sam Goodnight era general maior în curs de avansare, ceea ce însemna că îşi va obține cea de-a treia stea de îndată ce Senatul Statelor Unite se va întruni pentru a aproba următoarea listă cuprinzând numele ofițerilor comandanți, acest proces neputând fi grăbit. Pentru a doua sa stea, Diggs

[23] Ofițer responsabil cu operațiunile (n.tr.).

a fost trecut prin sită cu şase luni înainte, când era pe punctul de a părăsi Fort Irving, petrecându-şi câteva luni tras pe dreapta la Pentagon – un tur „interarme” la scară redusă, cum era denumit – înainte de a reveni în Germania. Divizia fusese desemnată pentru a susține un exercițiu important împreună cu armata germană peste trei săptămâni. Divizia 1 Blindată înfrunta patru brigăzi germane – două de tancuri şi două de infanterie motorizată – ceea ce promitea să fie un test major pentru unitate. Dar asta era o treabă de care trebuia să se ocupe colonelul Masterman. Era capul lui în joc. Duke sosise în Germania cu o săptămână mai devreme pentru a se întâlni cu predecesorul său din funcția de şef de stat-major al diviziei şi a vedea care sunt regulile şi rolurile exercițiului. Comandantul german al exercițiului era generalul-maior Siegfried Model. Siggy, aşa cum era cunoscut de colegii săi, era descendentul unui capabil ofițer al Wehrmachtului din vremurile vechi şi bune. Se mai spunea despre el că regretă prăbuşirea URSS, deoarece o părticică din el îşi dorea să i-o tragă armatei ruse. Dar asemenea lucruri se spuneau despre o mulțime de germani şi, la fel de bine, despre câțiva ofițeri superiori americani. În fiecare caz în parte doar atât era – vorbă goală – căci nimeni din cei care au văzut un câmp de bătălie nu-şi doreşte să mai vadă vreodată altul.

Desigur, aprecie Diggs, nu mai rămăseseră mulți germani care văzuseră un câmp de luptă.

— Arată bine, Sam, rosti Diggs, după ce au trecut de ultimul stand.

— Las în urmă o activitate a naibii de dură, Marion. Fir-ar să fie. Bărbatul se lupta să-şi rețină lacrimile, Diggs ştiind că acesta e felul lui de a spune cine fuseseră cu adevărat cei duri în munca sa. A pleca de lângă soldații pe care i-ai comandat era ca şi cum ți-ai abandona copilul într-un spital, poate chiar mai rău. Toți fuseseră copiii lui Sam, iar acum Diggs realiză că erau ai lui. La prima inspecție arătau sănătoşi şi destul de dezghețați.

— Da, Arnie, spuse preşedintele Ryan. Vocea îi trăda

emoțiile mai bine decât ar fi făcut-o răcnetele şi țipetele.

— Nimeni n-a spus vreodată că e o meserie plăcută, Jack. La naiba, nu ştiu de ce te plângi. Nu trebuie să îmbrobodeşti oamenii pentru a face rost de fonduri pentru campania de realegere, nu-i aşa? Nu trebuie să pupi pe nimeni în dos. Tot ce ai de făcut este munca ta, asta salvându-ți o oră – poate o oră şi jumătate – zilnic pentru a te uita la televizor şi a te juca puțin cu copiii. Ryan îşi spuse că lui Arnie nu-i plăcea nimic mai mult decât să-i zică lui (Ryan) cât de uşoară este slujba asta blestemată.

— Dar încă îmi petrec jumătate din zi cu hârtii neproductive, în loc să fac ceea ce sunt plătit să fac.

— Doar jumătate şi totuşi se plânge, îşi ridică Arnie privirea în tavan. Jack, ar fi bine să începi a servi hârțogăria în porții mici, altfel o să te mănânce ea pe tine. Asta e partea *nostimă* a muncii de preşedinte. Ce naiba omule, ai fost angajat guvernamental vreme de cincisprezece ani înainte de a ajunge aici. Ar trebui să *adori* să fii neproductiv!

Ryan mai că izbucni în râs, dar reuşi să se abțină. Dacă Arnie se pricepea foarte bine la ceva era să-şi îndulcească lecțiile cu umor. Altfel ar fi fost al naibii de plictisitor.

— Bine, atunci ce să le promit?

— Promiți că vei sprijini proiectul barajului şi al canalului navigabil.

— Dar e o risipă de bani.

— *Nu* e o risipă de bani. Proiectul asigură locuri de muncă pe suprafața a două state, ceea ce este în interesul nu a unuia, nici doi, ci a *trei* senatori ai Statelor Unite, care te susțin constant în Congres, iar tu, la rândul tău, trebuie să îi sprijini. Pentru că te-au ajutat, îi răsplăteşti ajutându-i să fie realeşi. Şi o să le asiguri realegerea permițându-le să creeze cam o mie cinci sute de locuri de muncă în construcții, în două state.

— Şi să dau dracului un râu frumos pentru – Ryan consultă dosarul de pe masă – trei *miliarde* şi un sfert de dolari… Isuse Cristoase, oftă el.

— De când ai devenit iubitor al naturii? Ucigaşii de păstrăvi nu votează, Jack. Şi chiar dacă nu se dezvoltă

traficul de barje în amonte, rămâi cu o zonă de agrement dată naibii, pentru scutere acvatice şi pescuit, mai adaugi câteva moteluri noi, poate şi unul sau două terenuri de golf, localuri fast-food…

— Nu-mi place să promit şi să fac lucruri în care nu cred, mai făcu preşedintele o încercare.

— Pentru un politician asta echivalează cu a fi orb şi olog: un handicap serios, punctă van Damm. Face parte din meseria ta. Nichita Hruşciov a spus: „Peste tot în lume politicienii sunt de aceeaşi teapă, construim poduri acolo unde nu sunt râuri"

— Deci risipirea banilor e un lucru pe care trebuie să-l facem? Arnie, nu sunt banii *noştri!* Sunt banii *populației.* Lor le aparțin, iar noi n-avem dreptul să-i aruncăm pe fereastră!

— Dreptul? A spus vreodată cineva că asta are legătură cu ce este drept? întrebă, răbdător, Arnie. Acei trei senatori, care sunt – îşi consultă ceasul – pe cale să sosească aici chiar acum, ți-au obținut în urmă cu o lună alocarea de fonduri pentru apărare, în caz că nu-ți mai aduci aminte, iar tu s-ar putea să mai ai nevoie de voturile lor. Nu-i aşa că acele fonduri erau importante?

— Da, bineînțeles că erau, răspunse preşedintele, ferindu-şi privirea.

— Iar aprobarea lor a fost un lucru drept pentru țară, nu-i aşa? continuă van Damm.

Ryan suspină lung. Putea vedea unde bate Arnie.

— Da, Arnie, a fost.

— Aşadar, făcând acea faptă măruntă, *chiar* te-au ajutat să faci ce este bine pentru țară, nu?

— Aşa cred. Ryan ura să cedeze în aceste probleme, dar a te contrazice cu Arnie era ca şi cum te-ai certa cu un călugăr iezuit. Aproape întotdeauna erai învins.

— Jack, trăim într-o lume imperfectă. Nu e bine să crezi că poți face mereu *ceea ce este drept*. Cel mai bun lucru la care te poți aştepta este să faci acest lucru în majoritatea cazurilor – actualmente, vei face bine ca, pe termen lung, lucrurile juste să le contrabalanseze pe cele nu tocmai juste. Politica este arta compromisului, arta de a obține lucrurile

importante pe care ți le dorești, oferind celorlalți lucruri mai puțin importante, pe care le doresc ei. Trebuie să faci în așa fel încât tu să fii cel care dă, iar ei să nu fie cei care iau – pentru că asta te face șef. E necesar să pricepi asta. Arnie făcu o pauză ca să ia o gură de cafea. Jack, te străduiești din greu și înveți binișor – pentru un școlar de clasa a patra din ciclul primar – dar trebuie să asimilezi toate aceste lucruri până la nivelul când nici nu va mai trebui să te gândești la ele. Trebuie să fie ceva la fel de natural ca gestul de ați trage fermoarul la pantaloni după ce te-ai ușurat. Tu încă nu ai idee cât te bine te descurci. „Și poate că acesta e un lucru bun", adăugă Arnie pentru sine.

— Patruzeci la sută din populație nu crede că fac treabă bună.

— Dar cincizeci și nouă la sută crede în tine, iar din acel patruzeci la sută, unii oricum au votat pentru tine!

Campania electorală fusese o sesiune remarcabilă pentru candidații înscriși, își aminti Ryan, iar cel mai bine se descurcase Mickey Mouse.

— Ce anume fac de îi supăr pe aceștia? ceru Ryan să afle.

— Jack, dacă sondajele Gallup s-ar fi ținut în Israelul antic, probabil că Isus s-ar fi descurajat și s-ar fi întors la tâmplărie.

Ryan lovi un buton al telefonului de serviciu.

— Ellen, am nevoie de tine.

— Da, domnule președinte, răspunse doamna Sumter la codul lor nu tocmai secret. Treizeci de secunde mai târziu, își făcu apariția pe ușă, ținându-și o mână pe lângă corp. Apropiindu-se de biroul președintelui, își deschise palma, dezvăluind o țigaretă. Jack o luă și o aprinse cu ajutorul unei brichete cu gaz. De pe un raft luă o scrumieră de sticlă.

— Mersi, Ellen.

— Desigur. Ea se retrase.

În fiecare zi Ryan îi strecura o bancnotă de un dolar ca să-și acopere datoria la țigări. El ieșea mult mai câștigat din afacere, cerșind în mod uzual, într-o zi stresantă, cel mult trei țigări.

— Nu lăsa mass-media să te surprindă făcând asta, îl

povățui Arnie.

— Da, ştiu. Pot face dragoste cu o secretară chiar aici, în Biroul Oval, dar dacă sunt prins fumând ar echivala cu agresarea unui copil. Ryan trase cu sete din ţigareta Virginia Slim, ştiind ce-ar păți dacă şi soția l-ar prinde fumând. Dacă aş fi rege, ce legi aş mai face!

— Dar nu eşti, aşa că nu le faci, concluzionă Arnie.

— Meseria mea este menținerea, protejarea şi apărarea țării…

— Nu, meseria ta constă în păstrarea, protejarea şi apărarea Constituției, o treabă mult mai complicată. Reține că pentru cetățeanul de rând „păstrarea, protejarea şi apărarea" înseamnă să-şi primească săptămânal salariul, să-şi hrănească familia, să petreacă anual o săptămână pe plajă, sau la Disney World, iar toamna, în fiecare după-amiază, să vadă un meci de fotbal. Treaba ta este să-i menții mulțumiți şi la adăpost, nu numai de armatele străine, ci şi de vicisitudinile vieții. Vestea bună e că, dacă faci asta, poți fi în acest post şi pe următorii şapte ani şi te poți apoi retrage având toată dragostea lor.

— Ai uitat partea cu moştenirea.

Ochii lui Arnie scăpărară pentru scurt timp.

— Moştenire? Orice preşedinte care se preocupă prea mult de asta îl jigneşte pe Dumnezeu. E o tâmpenie la fel de mare ca a jigni Curtea Supremă.

— Mda, iar atunci când cazul Pennsylvania ajunge acolo…

Arnie îşi ridică palmele de parcă s-ar fi ferit de o lovitură.

— Jack, mă voi preocupa de asta la momentul potrivit. Nu mi-ai ascultat sfaturile în privința Curții Supreme şi ai avut noroc, până acum, dar dacă… nu, *când* îți va exploda în față, nu va fi deloc frumos.

Van Damm deja pregătea o strategie de apărare în această problemă.

— Posibil, dar eu nu-mi fac griji. Uneori trebuie să laşi aşchiile să sară acolo unde vor.

— Iar uneori te uiți să vezi dacă blestematul de copac nu pică chiar pe tine.

Interfonul lui Jack bâzâi chiar în timp ce îşi stingea țigara.

Era vocea doamnei Sumter.

— Chiar acum senatorii pătrund prin Intrarea de Vest.

— Eu am plecat, rosti Arnie. Ține minte, vei ajuta barajul şi canalul de pe râul acela blestemat şi vei aprecia ajutorul lor. Îți vor fi alături la nevoie, Jack. Aminteşte-ți asta. Tu *chiar* ai nevoie de ei. Aminteşte-ți şi asta.

— Da, Tată, răspunse Ryan.

— Ai venit pe jos? întrebă Nomuri, oarecum surprins.

— Nu sunt decât doi kilometri, replică degajat Ming. Apoi chicoti. Mi-a stimulat apetitul.

„Ai devorat acel *fettuccine* cum devorează rechinul un surfer, gândi Nomuri. Cred că apetitul tău n-a avut mult de suferit." Dar n-ar fi fost frumos. A prevăzut în detaliu fiecare moment al acestei seri, iar dacă fata căzuse în capcană fusese mai mult greşeala lui decât a ei, nu? Iar fata chiar avea un oarecare farmec, decise Nomuri în momentul când ea păşi în maşina lui de serviciu. Conveniseră dinainte să meargă la apartamentul lui, astfel ca el să-i poată oferi cadoul de care deja îi vorbise. În acest moment, Nomuri deveni un pic excitat. Plănuia acest lucru de mai bine de-o săptămână, iar fiorul vânătorii nu suferise schimbări de-a lungul zecilor de mii de ani ai evoluției societății umane masculine... Acum era curios să ştie ce gândea ea. În timpul cinei băuse două pahare de vin sec, iar peste desert sărise. Când i-a propus să meargă la el acasă, a sărit imediat în picioare. Fie capcana lui fusese întinsă în mod magistral, fie ea era mai mult decât pregătită... Drumul cu maşina a fost scurt, desfăşurându-se în tăcere. A tras maşina pe locul lui numerotat de parcare, întrebându-se dacă cineva o să remarce că astăzi are companie. Presupusese că va fi supravegheat. Probabil că ministerul chinez al Securității Statului se interesa de toți străinii din Beijing, deoarece toți erau potențiali spioni. În mod straniu, apartamentul său nu se afla în aceeaşi parte a clădirii cu cele ale americanilor şi occidentalilor. Nu era o segregare sau clasificare fățişă, dar funcționa în acest mod, astfel că majoritatea americanilor erau într-o singură secțiune, împreună cu cea mai mare

parte a europenilor… şi a taiwanezilor, realiză Nomuri. Aşa că, indiferent de felul supravegherii, ea se concentra pe acea porțiune a complexului. Pentru Ming era un lucru bun, iar pe viitor, poate şi pentru el.

Locuința sa era o clădire pe colț, de două etaje, constituind intrarea în ceea ce era reprezentarea chineză a unui complex american de apartamente şi grădini. Apartamentul era suficient de spațios, având aproape o sută de metri pătrați şi probabil nu era înțesat cu microfoane. Cel puțin el nu găsise microfoane atunci când, în timpul mutării, îşi atârna tablourile pe perete; echipamentul său de baleiere nu găsise semnale anormale – telefonul în mod sigur era interceptat, dar asta nu însemna că cineva verifica zilnic sau săptămânal înregistrările. MSS nu era decât o agenție guvernamentală, iar în China probabil că nu difereau mult de agențiile americane, sau franceze, de acelaşi gen, cu oameni leneşi, prost plătiți, care lucrau cât mai puțin posibil în slujba unei birocrații care nu încuraja efortul personal. Probabil că îşi petreceau mare parte din timp fumând păcătoasele țigări autohtone şi tăind frunză la câini.

La uşă avea o yală de tip american, cu butuc rezistent la efracție şi un solid mecanism de închidere. Dacă era întrebat de ce procedase astfel răspundea că atunci când a lucrat în California pentru NEC fusese prădat – americanii sunt oameni atât de necivilizați şi nesupuşi legii – şi nu avea de gând să i se întâmple din nou.

— Deci aşa arată casa unui capitalist, comentă Ming, privind împrejur.

Pereții erau acoperiți cu postere, majoritatea fiind afişe de film.

— Da, ei bine, e casa unui salariat. Nu ştiu sigur dacă sunt sau nu capitalist, tovarăşă Ming, adăugă el, zâmbind şi ridicând din sprâncene. Arătă spre canapea. Te rog să iei loc. Te pot servi cu ceva?

— Încă un pahar cu vin se poate? sugeră ea, descoperind pe scaunul din fața canapelei o cutie ambalată, apoi începu să o fixeze cu privirea.

Nomuri surâse.

— Se poate. Se îndreptă spre bucătărie, unde avea o sticlă de Chardonnay californian pusă la răcit în frigider. A fost destul de uşor să scoată dopul, apoi s-a întors în camera de zi cu două pahare, dintre care pe unul i-l înmână invitatei sale. Oh, zise el abia acum. Da, este pentru tine, Ming. Cu aceste vorbe îi oferi cutia, ambalată strâns în – firește – hârtie roşie de ambalaj.

— Pot să-l deschid?

— Bineînțeles. Nomuri reuşi să zâmbească precum un gentleman lasciv. Poate ar fi bine să-l despachetezi…

— Vrei să zici că în dormitorul tău?

— Scuză-mă. Ziceam doar că ți-ai putea dori puțină intimitate când îl desfaci. Te rog să mă scuzi dacă am mers cam departe.

Veselia din privirea ei spunea multe. Ming luă o înghițitură zdravănă de vin, apoi păşi în dormitor şi închise uşa. Nomuri sorbi la rândul său din vin şi se instală pe canapea, aşteptând desfăşurarea evenimentelor. Dacă nu a ales cu înțelepciune, s-ar putea ca ea să azvârle cutia şi să iasă ca o furtună… „Nu prea sunt şanse sa fie aşa”, aprecie el. Mai probabil, chiar dacă ea îl va găsi prea îndrăzneț, de dragul bunelor maniere îşi va păstra cadoul, îşi va termina vinul, va pălăvrăgi nițel, apoi, în aproximativ treizeci de minute, va pleca – pur şi simplu acelaşi rezultat, dar fără o insultă evidentă – iar Nomuri va trebui să-şi caute alt potențial recrut. Nu, cea mai bună urmare ar fi…

uşa se deschise, iar în cadrul ei stătea ea, surâzând poznaş. Costumul de muncă dispăruse. În locul său purta setul de culoare roşu-oranj, acela cu sutienul care se închidea în față. Stătea acolo, ținând paharul de vin într-o poziție de salut şi părea că mai luase o gură din acea băutură, poate pentru a-şi face curaj… sau pentru a scăpa de inhibiții.

Nomuri, subit, nu se mai simți sigur pe sine. Înainte de a se ridica mai luă o înghițitură din propriul vin, apoi păşi lent, puțin stingherit, spre intrarea în dormitor.

Observă că privirea ei era, de asemenea, puțin jenată, uşor speriată şi, cu puțin noroc, poate că şi a lui era la fel,

deoarece femeilor de pretutindeni le plac bărbații care sunt uşor vulnerabili. Poate că John Wayne n-a avut parte de toată acțiunea pe care şi-a dorit-o, îi trecu fulgerător prin cap lui Nomuri. Apoi zâmbi.

— Am ghicit bine mărimea.

— Da, iar senzația e minunată, parcă ar fi o a doua piele, fină şi mătăsoasă. Nomuri realiză că orice femeie are această aptitudine: abilitatea de a surâde şi, indiferent de aspectul exterior, să dezvăluie femeia din interior, adeseori una perfectă, plină de tandrețe şi dorință, fâțe şi cochetărie, iar tot ce avea el de făcut…

Mâna sa se ridică şi îi atinse obrazul pe cât de blând îi permitea uşorul tremurat. „Ce naiba e asta?" se-ntrebă în sinea sa. *Tremura?* Mâinile lui James Bond nu tremuraseră vreodată. Acum era momentul în care 007 ar fi ridicat femeia în brațe şi ar fi păşit triumfal spre pat, unde ar fi posedat-o aşa cum Vincent Lombardi ar fi fentat o întreagă echipă de fotbal american, ori precum ar fi condus generalul George Patton[24] un atac. Însă în ciuda tuturor aşteptărilor sale triumfale legate de momentul respectiv, lucrurile stăteau în realitate puțin altfel decât îşi imaginase el. Indiferent cine sau ce era Ming, i se dăruia lui. În sufletul ei nu dorea nimic mai mult – era singura ei dorință. Şi i se dăruia lui.

Se aplecă pentru a o săruta şi în acel moment prinse mireasma parfumului Dream Angel care, nu se ştia cum, se potrivi perfect clipei. Brațele sale îl învăluiră mai curând decât se aştepta. Mâinile lui Nomuri imitară gestul ei şi află astfel că pielea asiaticei era fină ca mătasea, iar cu acordul fetei palmele sale începură să călătorească în sus şi-n jos de-a lungul trupului. Simți ceva straniu pe piept şi privi în jos pentru a vedea cum mânuțele ei delicate îi descheie cămaşa, apoi ochii li se întâlniră şi chipul ei nu mai era deloc banal. O ajută să desfacă toți nasturii cămăşii, pe care o aruncă în

---

[24] George Patton (1885-1945) celebru general american, specialist în blindate, a comandat în cel de-al Doilea Război Mondial mari unități pe frontul din nordul Africii şi în Europa de Vest, remarcându-se prin agresivitate şi spirit ofensiv, (n.tr.).

spate, apoi Ming îi trase peste cap tricoul – cel puțin încercă s-o facă, pentru că brațele ei erau prea scurte pentru a completa mişcarea până la capăt – apoi el o îmbrățişă mai strâns, simțind cum fibrele de mătase artificială ale noului ei sutien îi frecau pieptul lipsit de păr. În acel moment îmbrățişarea sa deveni mai pasională, mai insistentă, o sărută mai apăsat, îi cuprinse fața în palme şi privi adânc în ochii ei întunecați şi profunzi, iar ce văzu acolo reprezenta doar femeia.

Mâinile secretarei îi desfăcură cureaua şi nasturii de la şliț, iar pantalonii îi căzură spre glezne. Aproape se împiedică atunci când vru să mişte un picior, însă Ming îl prinse, oprindu-i căderea şi amândoi râseră puțin, în vreme ce el îşi degaja picioarele, apoi păşiră către pat. Ming se întinse, expunându-şi trupul privirii lui Nomuri. Chet realiză că o subestimase. Talia ei era cu zece centimetri mai suplă decât apreciase – Nomuri îşi închipui că de vină era afurisitul acela de costum albastru pe care-l purta secretara – iar sânii îi umflau sutienul cu nişte rotunjimi perfecte. Până şi tunsoarea ei jalnică îi părea în regulă acum, potrivindu-se cumva cu pielea ei de culoarea ambrei şi ochii oblici.

Ceea ce urmă fu deopotrivă facil şi foarte, foarte dificil. Nomuri se întinse alături de ea, trăgând-o înspre el, dar nu chiar foarte aproape. Apoi îşi lăsă mâna să rătăcească peste pieptul ei, simțindu-i pentru întâia oară sânii prin materialul sutienului, în acelaşi timp privind-o în ochi pentru a-i studia reacția. Nu prea avu ce observa, cu toate că ochii ei părură că se relaxează şi parcă surâsese la atingerea lui, şi abia atunci urmă un pas obligatoriu. Cu ambele mâini desfăcu închizătoarea din partea frontală a sutienului. Instantaneu brațele lui Ming coborâră pentru a se acoperi. „Ce-nseamnă asta?” se miră ofițerul CIA, însă brațele ei se desfăcură şi Ming îl trase către ea, trupurile lor întâlnindu-se şi el se aplecă din nou pentru a o săruta, în timp ce-i dădea jos bretelele sutienului de pe umeri, aruncându-l apoi pe podea. Mai erau doar câțiva paşi de făcut, şi amândoi îi parcurseră cu un amestec de patimă şi teamă. Mâinile ei coborâră şi eliberară banda elastică a chiloților săi, cu ochii ațintiți în ai

lui, iar de data asta zâmbea, un surâs adevărat, neprefăcut, care-l făcu pe el să se fâstâcească, deoarece era pregătit exact aşa cum era şi normal să fie, apoi ea îi împinse în jos lenjeria şi tot ce mai avu pe el fură şosetele. Acum era rândul său să îngenuncheze pentru a-i da jos chiloţeii de mătase roşie. Ea îi azvârli cu o balansare de picior şi fiecare stătu câteva clipe pentru a-l măsura pe celălalt. Sânii ei erau de mărimea unei cupe B, socoti Nomuri, având sfârcurile de culoarea lutului. Talia ei nu era tocmai subţire ca a unui model, însă se încadra în linia feminină contrastantă faţă de umeri şi şolduri. Nomuri se apropie de ea, o apucă de mână şi o întinse cu gingăşie pe pat, sărutând-o blând, iar în acel moment nu mai era un agent de informaţii aflat la datorie.

CAPITOLUL 10

Lecţiile comerţului

Traseul începea în apartamentul lui Nomuri, de-acolo mergând la un website deschis, în principiu, la Beijing pentru Nippon Electric Company, dar site-ul fusese proiectat pentru NEC de către un cetățean american care lucra pentru mai mulți patroni, unul dintre ei fiind dirijat de către CIA. Lista de adrese din poşta electronică a lui Nomuri devenea astfel accesibilă şefului agenturii din Beijing, care, de fapt, nu ştia nimic despre Nomuri. Era o măsură de securitate împotriva căreia poate ar fi protestat, dar era de înțeles pentru modul în care Mary Patricia Foley conducea Direcția Operații – în plus, postul Beijing nu prea se acoperise de glorie în recrutarea oficialilor de rang înalt ai R.P.C. care să lucreze ca agenți ai Americii.

Mesajul pe care şeful agenturii îl descărcase era o vorbărie nedesluşită pentru el; amalgamul de litere putea fi foarte bine dactilografiat de către un cimpanzeu din laboratorul de cercetări ai unei universități, în schimbul unei grămezi de banane, aşa că nu îi acordă atenție, doar îl supracriptă cu sistemul agenției, numit TAPDANCE, apoi îl încărcă în rețeaua guvernamentală de comunicații via satelit, urmând să fie descărcat în Sunnyvale, California, apoi reîncărcat şi descărcat la Fort Belvoir, Virginia, pe malul râului Potomac opus capitalei Washington, D.C. De acolo mesajul mergea printr-o linie de fibră optică subterană, securizată, la cartierul general CIA din Langley, întâi de toate la Mercury, centrul de comunicații al Agenției, unde supracriptarea şefului stației Beijing era înlăturată, dezvăluind nedesluşeala originală de litere, apoi retransmis pentru ultima oară computerului personal al doamnei Foley, care era singurul ce dispunea de sistemul de criptare şi algoritmul zilnic de

schimbare a cheii, corespunzător sistemului de pe laptopul lui Chet Nomuri, numit INTERCRYPT. În acel moment M.P. avea alte treburi, astfel că dură douăzeci de minute până se conecta la computer şi observă sosirea unui mesaj SORGE. Acesta îi acapara instantaneu interesul. Lansă procedura de decriptare a mesajului şi obținu ceva neinteligibil, apoi realiză (nu era prima oară când i se întâmpla) că Nomuri se află de cealaltă parte a meridianului de schimbare a datei, astfel că folosea o cheie diferită. *Bun, ajustează data pentru mâine…* şi, asta-i! Printă o copie a mesajului pentru soțul ei, apoi îl salvă în memoria calculatorului ei personal, în cursul procesului mesajul fiind criptat automat. Din acel punct urma o scurtă plimbare până în biroul lui Ed.

— Bună, puiule, salută directorul CIA fără a-şi ridica privirea.

Nu erau mulți cei care intrau neanunțați în biroul său. Veştile trebuiau să fie bune. M.P. avea un zâmbet larg în momentul când i-a înmânat hârtia.

— Chet a pus-o azi-noapte, spuse directorul pentru operații.

— Ar trebui să sărbătoresc? întrebă directorul Agenției Centrale de Informații. Ochii săi parcurseră mesajul.

— E un pas înainte.

— Poate pentru el, răspunse Ed Foley, făcând cu ochiul. Deşi nu m-am izbit personal de o astfel de problemă, cred că te exciți destul de mult în urma unei însărcinări de tipul acesta. Cei doi Foley întotdeauna lucraseră pe teren ca un cuplu căsătorit şi parcurseseră împreună cursul de la Fermă. Asta îl scutise pe domnul Foley de toate complicațiile pe care le-ar fi avut de înfruntat James Bond.

— Eddie, ce mojic poți fi!

Asta îl făcu pe director să ridice privirea.

— Ce sunt?

— Bădăran! se răsti ea. Asta poate fi o adevărată realizare. Fluşturatica asta mică este secretara personală a lui Fang Gan. Cunoaşte o mulțime de chestii pe care noi vrem să le aflăm.

— Şi Chet a încercat-o noaptea trecută. Dragă, asta nu-i

acelaşi lucru ca recrutarea. Încă nu avem un agent infiltrat, îi aminti soției sale.

— Ştiu, ştiu, dar am o presimțire în legătură cu asta.

— Intuiție feminină? se interesă Ed, citind încă o dată mesajul în căutare de detalii sordide, dar nu găsi decât fapte reci, de parcă *The Wall Street Journal* relata un caz de seducție.

Ei bine, Nomuri dăduse dovadă măcar de puțină discreție. Nu scrisese de toiagul rigid şi tremurător care plonja în teaca ei caldă şi umedă – deşi Nomuri avea douăzeci şi nouă de ani, iar la vârsta aceasta toiagul are tendința să fie destul de rigid. „Chet e din California, nu?" se întrebă directorul. Bun, probabil nu e virgin, poate fi chiar un amant competent, totuşi la prima întâlnire cu cineva ai în general tendința de a verifica dacă toate piesele se îmbinau perfect – întotdeauna se îmbinau, cel puțin din experiența lui Ed Foley, dar tot doreai să te convingi. Îşi aminti cum Robin Williams îi imita pe Adam şi Eva: „Mai bine dă-te înapoi, dragă. Nu ştiu cât de mare se face chestia asta!" Combinația de conservatorism circumspect şi dorințe incontrolabile era comună tuturor masculilor, indiferent de specie.

— OK, ce îi vei răspunde? Câte orgasme ați avut voi doi?

— Dumnezeule, Ed! Directorul CIA observă că înțepătura lui funcționase. Aproape că vedea cum ieşeau aburi din urechile drăguțe ale soției sale. Ştii al naibii de bine ce urmează să propun. Să lase relație să înflorească şi s-o facă să vorbească despre munca ei. Va lua ceva timp, dar dacă funcționează, va merita aşteptarea.

„Şi dacă nu merge, pentru Chet nu va fi o afacere rea", rațională Ed Foley. Nu erau multe profesii pe lumea aceasta în care sexul să fie o activitate de serviciu care îți aducea avansarea.

— Mary?

— Da, Ed?

— Nu ți s-a părut neobişnuit ca puştiul să ne raporteze despre viața sexuala? Nu ai roşit deloc?

— Aş fi roşit dacă mi-ar fi spus-o în față. Cred că metoda poştei electronice e cea mai bună. Mai puțin conținut

emoțional.

— Eşti mulțumită de securitatea transferului de informații?

— Da, am trecut prin asta. Mesajul poate părea un simplu raport sensibil de afaceri, iar sistemul de criptare e foarte solid. Băieții şi fetele de la Fort Meade îl pot sparge, dar implică de fiecare dată un efort major şi durează cam o săptămână, chiar şi-atunci când ghicesc bine cum lucrează sistemul de criptare. Băieții din R.R.C. ar trebui să plece de la zero. Portița din conexiunea ISP a fost foarte inteligent proiectată, iar modul de intrare ar trebui de asemenea să fie sigur – chiar dacă un telefon de ambasadă are o derivație ISP, tot nu înseamnă nimic. Ca măsură de acoperire, în caz că cineva de-acolo devine brusc prea deştept, avem un oficial consular care descarcă pornografie de pe un website local prin acea conexiune ISP.

Fusese o măsură înțeleaptă. Dacă era ceva de ascuns, trebuia să fie ceva pe care agenția de contrainformații din Beijing, dacă reuşea să-l descopere, să-l considere a fi ceva distractiv şi absolut de înțeles.

— Ceva interesant? se arătă Ed Foley curios, doar pentru a-şi necăji soția.

— Numai dacă eşti interesat de corupția minorilor. Unii dintre subiecții acelui site sunt prea tineri pentru a avea drept de vot. Dacă îl descarci aici, s-ar putea să-ți bată FBI-ul la uşă.

— Chiar că a înflorit capitalismul acolo, nu-i aşa?

— Unora dintre oficialii de rang înalt ai partidului pare să le placă astfel de lucruri. Cred că atunci când bați spre optzeci de ani ai nevoie de ceva ajutor special pentru a porni motoraşul.

Mary Pat văzuse o parte dintre fotografii o dată şi fusese suficient pentru ea. Era mamă, iar personajele din acele fotografii fuseseră odinioară sugari, un gând straniu pentru cineva care ar fi accesat la un asemenea website. Probabil că cei care abuzau de fetițe considerau că ele vin pe lume cu picioarele desfăcute şi cu o privire ademenitoare pe fețele lor de păpuşi. Nici chiar aşa, gândi directorul pentru operații,

dar în meseria ei nu trebuia să fii vreun sfânt. Uneori era nevoită să facă afaceri cu asemenea perverşi, deoarece aveau informații de care țara sa avea nevoie. Dacă era norocoasă şi informația era cu adevărat folositoare, de multe ori putea aranja ca ei să fugă din țară şi să trăiască în Statele Unite, unde puteau, mai mult sau mai puțin, să se bucure de perversiunile lor după ce fuseseră puşi la curent cu legislația şi consecințele încălcării ei. După toate astea, întotdeauna găseai o baie şi un săpun ca să te speli pe mâini. Era o necesitate cu care ea se întâlnise de mai multe ori. Una dintre problemele activității de spionaj era că nu întotdeauna faci afaceri cu genul de oameni pe care i-ai primi bucuros la tine în casă. Dar spionajul n-avea nimic în comun cu codul bunelor maniere. Era vorba doar de a obține informații de care țara ta are nevoie pentru a-şi apăra interesele strategice şi pentru a supraviețui unui război, dacă s-ar fi ajuns la el. Deseori erau puse în balanță viețile unor oameni, direct sau indirect. Aşa că făceai afaceri cu oricine avea informații, fie că el sau ea era sau nu uşă de biserică.

— Bine, puiule. Să mă ții la curent, îi spuse Foley soției.

— Aşa voi face, iepuraş. Directorul pentru operații se-ntoarse în biroul ei. Acolo schiță un răspuns pentru Nomuri: „Mesaj recepționat. Ne ții la curent cu progresele tale". M.P. Terminat.

Răspunsul sosi ca o uşurare pentru Nomuri, după ce se trezise şi verificase poşta electronică. Era o dezamăgire că se trezise fără companie, dar ar fi fost nerealist să spere la aşa ceva. Ming fusese rău învățată să nu-şi petreacă noaptea în alt loc decât în patul propriu. Nomuri n-a putut nici măcar s-o conducă acasă. Ea pur şi simplu plecase pe jos, cărându-şi cadourile – ei bine, purtând unele dintre ele – către blocul ei cu apartamente partajate, unde, Nomuri spera cu fervoare, nu s-ar apuca să discute cu colegii ei de cameră despre aventurile din acea seară. Niciodată nu poți şti despre ce vorbesc femeile. Acelaşi lucru se poate spune şi despre anumiți bărbați, îşi zise Nomuri, amintindu-şi de zilele facultății, când unii dintre colegii de cămin vorbeau la

nesfârşit despre cuceririle lor, de parcă ar fi măcelărit un dragon cu o scobitoare. Nomuri niciodată nu se împăcase cu postura de spectator al acestui sport. Ori avea încă de atunci o gândire de spion, ori fusese pătruns de spiritul dictonului că un gentleman nu trădează niciodată pe cine sărută. Dar oare femeile procedau la fel? Pentru el era un mister, la fel de mare ca răspunsul la întrebarea de ce merg femeile la toaletă în perechi – ocazional glumise pe această temă spunând că acesta e modul lor de a-şi ține „Întrunirile sindicale". Oricum, femeile vorbesc mai mult decât bărbații. Era sigur de asta. Dacă față de bărbați păstrează multe secrete, oare câte păstrează față de alte femei? Isuse, cel mai rău ar fi să-i spună unei colege de cameră că i-au fost sucite mințile de către un angajat japonez, iar acea colegă să fie informatoare a MSS, caz în care Ming ar primi vizita unui ofițer de securitate, care, în final, o va sfătui să nu-l mai vadă niciodată pe Nomuri. Mai mult ca sigur, şedința de consiliere va include o cerere expresă de a-i trimite înapoi acel gunoi american burghez (lenjeria Victoria's Secret), plus o amenințare că îşi va pierde slujba ministerială dacă va mai apărea vreodată pe aceeaşi stradă cu el. Iar acest lucru însemna că şi el va fi urmărit, observat şi cercetat de MSS, un aspect care trebuia luat în serios. Nici nu era nevoie să-l prindă comițând un act de spionaj. Fiind o țară comunistă, un proces conform legii era un concept burghez care nu merita a fi luat în considerație, iar drepturile civile se limitau doar la acela de a face ce ți se ordonă. Ca cetățean străin care face afaceri în R.P.C., nu va fi tratat cu mănuşi.

Aşadar nu doar se descărcase, medită Nomuri, amintinduşi cu încântare de seara pasională ce trecuse. Tocmai trecuse o linie de demarcație interzisă şi siguranța lui depindea în întregime de cât de discretă era Ming. Nu o prevenise – nici nu avea cum – să-şi țină gura închisă în privința întâlnirilor dintre ei. Asemenea lucru nu se spune, căci ar da o notă de gravitate la ceea ce se presupune a fi un moment al bucuriei şi prieteniei… sau ceva potențial mai presus de prietenie, se atenționa Nomuri, iar din acest motiv s-ar putea ca data viitoare când se va privi în oglindă să vadă o față de motan,

dar astea erau *afaceri*, nu sentimente *personale*, concluzionă el în timp ce închidea computerul.

Cu excepția unui lucru mărunt. A avut relații sexuale cu o ființă umană de sex feminin, tânără şi nu tocmai neatractivă; problema era că atunci când îți oferi o parte din inimă, niciodată n-o mai primeşti cu adevărat înapoi. Nomuri realiză tardiv că inima sa era legată în mod distant de penis. Nu era James Bond. El nu putea îmbrățișa o femeie aşa cum o târfă plătită îmbrățişează un bărbat. Nu era în firea lui să fie un porc lipsit de inimă. Vestea bună era că din această pricină putea să se privească în oglindă pe viitor. Vestea proastă era că această însuşire ar putea avea o viață scurtă dacă o trata pe Ming asemenea unui obiect şi nu ca pe o persoană.

Nomuri avea nevoie de sfaturi cum să-şi folosească sentimentele în această operațiune şi nu avea niciun loc de unde să le obțină. Nu era genul de problemă care să i-o trimită prin e-mail lui Mary Pat sau unuia dintre psihologii Agenției angajați pentru a sfătui personalul operativ care avea nevoie de puțină îndrumare în activitatea lui. Genul acesta de problemă trebuia tratată față în față cu o persoană reală, a cărei mimică o puteai interpreta şi cu o voce din tonul căreia înțelegeai conținutul mesajului. Nu, poşta electronică nu era mediul care îi trebuia. Trebuia să zboare la Tokio şi să întâlnească un ofițer superior al Direcției Operații care îl poate sfătui cum să se descurce. Dar dacă individul îi spune să se rupă de contactul intim cu Ming, atunci ce va face? N-ar fi fost greu dacă ar fi avut o prietenă, indiferent de ce fel, căci şi el avea propriile nevoi intime – pe deasupra, dacă o rupe cu ea, ce efect va avea asta în privința posibilului viitor agent? Atunci când te înrolezi în Agenție nu-ți laşi umanismul la poartă, în ciuda celor scrise în cărți şi a aşteptărilor publicului. Toată veselia din jurul berilor băute în nopțile de după şedințele de antrenament părea acum un lucru îndepărtat, la fel ca şi toate aşteptările pe care le aveau atunci el şi colegii săi. Erau atât de departe de standarde, în ciuda celor spuse de ofițerii lor de pregătire. Pe-atunci, ba chiar şi pentru perioada din Japonia, fusese un copil, dar brusc devenise un bărbat, aflat singur într-o țară în cel mai

bun caz suspicioasă, iar în cel mai rău caz ostilă lui şi țării sale. Ei bine, soarta lui se afla acum în mâinile lui Ming şi asta nu avea cum s-o schimbe.

Partenerele de muncă remarcară o uşoară schimbare a colegei lor. Zâmbea mai mult şi într-un mod parcă diferit. Unele dintre ele au considerat că s-a întâmplat ceva de bine cu ea şi s-au bucurat, deşi într-un fel rezervat şi intim. Dacă Ming ar fi vrut să le împărtăşească şi lor secretul ar fi fost foarte bine, dacă nu, era de asemenea OK, deoarece unele lucruri sunt personale, chiar şi într-un grup de femei care împart realmente orice, inclusiv poveşti despre ministrul lor şi neîndemânarea lui, cât de lungă o are şi, uneori, despre eforturile lui zadarnice de a face dragoste. Era un bărbat înțelept şi în general blând, dar ca şef avea şi părți proaste. Dar astăzi Ming nu sesiză nimic din toate acestea. Surâsul ei era mai dulce ca niciodată, iar ochii îi sclipeau ca două mici diamante, după cum consideră tot restul personalului administrativ. Cu toții mai văzuseră aceste semne, dar nu la Ming, a cărei viață amoroasă era limitată, căci ministrul, deşi îi plăcea chiar prea mult amorul, o satisfăcea puțin şi prea rar. Stătea la computer ocupându-se de corespondență şi de traducerea ştirilor din Occident care l-ar fi interesat pe ministru. Ming era cea mai talentată la engleză dintre toți cei aflați în acest sector al clădirii, iar noul sistem computerizat funcționa superb. Umbla vorba că următorul pas va fi un computer căruia va trebui doar să-i vorbeşti, caracterele apărând prin comandă vocală, devenind în mod sigur blestemul oricărei secretare executive din lume, căci le va face inutile. Sau poate că nu. Şeful nu va putea regula un computer, nu? Ministrul Fang, în ciuda fanteziilor sale, nu era prea înfipt. Iar bacşişurile pe care le oferea ca răsplată nu erau deloc rele.

Prima ei sarcină din acea dimineață îi luă, ca de obicei, nouăzeci de minute, după care printă paginile şi le capsă împreună, pe articole. Astăzi tradusese fragmente din *Times of London*, *The New York Times,* plus *The Washington Post,* astfel încât ministrul ei să ştie ce gândesc barbarii din lumea

largă despre politica înțeleaptă a Republicii Populare.

În biroul său personal, ministrul Fang era preocupat de alte lucruri. MSS dispunea de un raport dublu în privința ruşilor, ambele referindu-se la două lucruri: petrol şi aur. Aşadar, raționă el, Zhang a avut tot timpul dreptate, chiar mai multă decât crezuse el. Siberia orientală era într-adevăr o cameră a comorilor, plină cu lucruri de care oricine avea nevoie. Petrol, care era în esență sângele societății moderne, şi aur, care, pe lângă îndelungata sa valoare negociabilă ca mijloc de schimb, avea şi utilizare industrială şi ştiințifică. Aveau un zăcământ pentru fiecare din aceste două bogății. Ce păcat că vor încăpea pe mâna unor oameni lipsiți de voința de a le utiliza aşa cum trebuie. Era atât de ciudat ca Rusia, cea care a dat lumii în dar marxismul, să eşueze apoi în a-l exploata în mod corespunzător şi în final să-l abandoneze, numai pentru a eşua din nou în tranziția către o societate capitalist-burgheză. Fang aprinse o țigaretă, a cincea din ziua respectivă (pe măsura ce se apropia aniversarea a şaptezeci de primăveri, încerca să le reducă numărul), puse mesajul de la MSS pe birou şi se lăsă pe spate în scaunul său, pufăind din țigara fără filtru şi evaluând informațiile primite în cursul dimineții. Siberia, aşa cum Zhang o spunea de mulți ani, avea atât de multe din cele ce-i trebuiau Republicii Populare Chineze: lemn, resurse minerale în abundență – chiar prea mare abundență, după cum arătau rapoartele informative – şi *spațiu*, de care China avea nevoie mai presus de orice altceva.

Pur şi simplu erau prea mulți oameni în China, în ciuda măsurilor de control a populației care erau draconice, atât în conținut, cât şi în forma brutală de aplicare. Aceste măsuri erau o jignire la adresa culturii naționale, care văzuse întotdeauna copiii ca pe o binecuvântare, iar acum ingineria socială avea un rezultat neaşteptat. Faptul că permiteau unui cuplu căsătorit să aibă un singur copil dusese la preferința populației de a avea băieți în loc de fete. Era o practică printre țărani să ia fetițele de doi ani şi să le arunce într-o fântână – cele de care se îndura soarta îşi rupeau mai

întâi gâtul – pentru a scăpa de povara nedorită. Fang le înțelegea motivele. O fată creştea pentru a se mărita, pentru a-şi uni viața cu un bărbat, pe când un băiat întotdeauna putea constitui un sprijin şi o onoare pentru părinții săi, cărora le oferea siguranță. Dar o fată pur şi simplu şi-ar fi desfăcut picioarele pentru băiatul altei familii şi ce siguranță ar fi oferit părinților ei prin asta?

În cazul lui Fang toate acestea se dovediseră adevărate. Pe măsură ce avansa în ierarhia partidului se asigurase că proprii părinți găsesc un loc confortabil unde să-şi ducă traiul, căci asta era datoria unui copil față de cei care îi dăduseră viață. Fireşte, între timp s-a căsătorit – soția sa murise de mult timp din cauza unei boli cardiovasculare – şi le-a făcut câteva servicii de formă părinților soției… dar nu cât ar fi făcut pentru ai săi. Chiar şi soția sa înțelesese asta şi, din umbră, a folosit influența sa de soție a unui oficial al partidului pentru a-şi face propriile mici aranjamente. Fratele ei murise de tânăr, în Coreea, în mâinile armatei americane, fiind mai mult o amintire fără valoare practică.

Însă problema Chinei despre care nimeni nu vorbea, nici măcar la nivelul Biroului Politic, era aceea că politica de control a populației afecta demografia țării. Ridicând valoarea băieților deasupra celei a fetelor, R.P.C. cauzase, în termeni statistici, un dezechilibru semnificativ. În aproximativ cincisprezece ani se va produce o scădere a numărului de femei – unii susțineau că e un lucru bun, deoarece vor atinge mai rapid obiectivul național de stabilizare a populației, dar asta însemna totodată că, timp de o generație, milioane de bărbați chinezi nu vor avea cu ce femei să se căsătorească şi să se împerecheze. Va degenera asta într-un val de homosexualitate? Politica R.P.C. era încă de gheață față de acest degenerat comportament burghez, deşi sodomia fusese abolită ca infracțiune în 1998. Dar dacă nu erau femei pe care să le posede, ce-i rămânea unui bărbat de făcut? În completarea suprimării bebeluşilor excedentari, copiii abandonați de părinți erau deseori încredințați unor cupluri din America sau Europa, incapabile să aibă copii prin forțe proprii. Se întâmplase astfel în sute de mii de cazuri,

debarasându-se de copii la fel de rapid şi de lejer precum cățeluşii vânduți într-un mall american. Ceva din sufletul lui Fang dorea să-şi dea frâu liber sentimentelor legate de adopții, dar sentimentalismul era ceva burghez, nu? Politica națională dicta ce trebuie făcut, iar politica era mijlocul de a atinge obiectivele dorite.

Țelul său era să-şi croiască o viață cât mai confortabilă, cu ajutorul privilegiilor. Pe lângă biroul somptuos, la fel de plăcut ca cel al unui capitalist, dispunea de o maşină oficială cu şofer care să-l ducă la reşedința sa, un apartament complet mobilat şi decorat, cu servitori care erau atenți la nevoile sale, cea mai bună hrană care se găsea în țară, băuturi fine, un televizor conectat prin satelit la un serviciu TV care îi permitea să recepționeze tot soiul de programe distractive, incluzând canale pornografice japoneze, pentru impulsurile sale masculine care încă nu-l părăsiseră (nu vorbea japoneza, dar în astfel de filme nu e nevoie să înțelegi dialogul, nu?).

Fang încă lucra multe ore zilnic; se trezea la 6.30 şi ajungea la birou, în fiecare dimineață, înainte de ora opt. Echipa sa de secretare şi asistente îi acorda atenția cuvenită, iar unele dintre femei constituiau o companie agreabilă o dată, ocazional de două ori pe săptămână. Puțini bărbați de vârsta sa aveau vigoarea lui, Fang era sigur de asta, iar spre deosebire de preşedintele Mao el nu molesta copile, lucru de care nu ştia pe atunci, iar când aflase îl considerase dezgustător. Dar oamenii măreți aveau slăbiciunile lor, pe care le treceai cu vederea din pricina măreției lor, care îi făcuse cine erau. Cât despre el însuşi şi cei asemenea lui, erau îndreptățiți să se odihnească într-un mediu potrivit, având hrană bună ca să le întărească trupurile în cursul lungilor şi istovitoarelor zile de muncă, plus oportunități de recreere şi relaxare de care au nevoie bărbații viguroşi şi inteligenți. Era *necesar* ca ei să trăiască mai bine decât majoritatea cetățenilor patriei, şi pe deasupra *meritau* asta. Să cârmuieşti cea mai populată țară din lume nu era o sarcină uşoară. Le trebuia întreaga lor energie intelectuală, energie ce trebuia conservată şi refăcută. Fang ridică privirea

când Ming intră purtând dosarul cu articolele din ziare.

— Bună dimineața, tovarăşe ministru, rosti ea cu respectul cuvenit.

— Bună dimineața, copilă.

Fang o salută cu afecțiune. Fata fusese destul de bună la pat, din acest motiv meritând mai mult decât un mormăit. Mă rog, îi obținuse un scaun de birou foarte confortabil, nu? Ea se retrase, înclinându-se respectuoasă în fața figurii sale părinteşti, aşa cum o făcea întotdeauna. Fang nu observă nicio schimbare semnificativă în comportamentul ei în vreme ce lua dosarul cu articole de ziar, împreună cu un creion pentru a face însemnări. Le compară cu estimările MSS asupra dispoziției altor state şi a guvernelor lor. Era felul lui Fang de a aduce la cunoştință Ministerului Securității Statului că membrii Biroului Politic au încă destulă minte pentru a judeca singuri lucrurile. MSS eşuase în a prezice recunoaşterea diplomatică a Taiwanului de către America, deşi, cinstit vorbind, nici mass-media din America nu reuşise să prezică acțiunea preşedintelui Ryan. Un om ciudat şi, în mod cert, inamic al Republicii Populare. Analiştii MSS îl numeau țăran şi, în multe privințe, aprecierea lor părea precisă şi potrivită. *New York Times* făcea dese comentarii despre înfățişarea lui ciudat de simplă. Oare de ce nu îl plăceau? Nu era suficient de capitalist, ori era excesiv de capitalist? A înțelege mass-media americană era ceva mai presus de puterea de analiză a lui Fang, dar putea măcar digera cele spuse de ea, lucru pe care „experții" în informații de la Institutul de Studii Americane al MSS nu erau întotdeauna capabili să-l facă. Cu aceste gânduri, Fang îşi aprinse o altă țigaretă şi se întinse înapoi în scaun.

Provalov îşi spuse că e un miracol. Arhiva Centrală a Armatei găsise dosarele, amprentele şi fotografiile cadavrelor recuperate în Sankt-Petersburg – dar în mod parşiv, în loc să trimită datele lui Abramov şi Ustinov, i le-au trimis lui, fără îndoială din pricină că el fusese cel care invocase numele lui Serghei Golovko. Piața Djerjinski încă îi inspira pe oameni să-şi facă treaba în timp util. Numele şi datele statistice vitale

vor fi transmise imediat la Sankt-Petersburg, astfel încât colegii săi din nord să poată vedea ce informații pot exploata. Numele şi fotografiile nu erau decât începutul – documentele vechi de aproape douăzeci de ani arătau nişte fețe tinereşti, lipsite de emoție. Registrele de serviciu erau totuşi impresionante. Odinioară, Piotr Alexeievici Amalrik şi Pavel Borissovici Zimianin fuseseră considerați soldați peste medie, deştepți, în formă… şi foarte de încredere, politic vorbind, ceea ce arăta cum de-au ajuns în Spetsnaz şi şcoala de sergenți. Amândoi luptaseră în Afganistan şi o făcuseră destul de bine – supraviețuiseră războiului, lucru neobişnuit în cazul trupelor Spetsnaz, care s-au ales cu toate însărcinările murdare specifice unui conflict extrem de murdar. Nu îşi prelungiseră contractele, ceea ce nu era ieşit din comun. În armata sovietică greu se găsea cineva care să-şi prelungească de bună voie contractul. S-au întors la viața civilă, ambii lucrând în aceeaşi fabrică de la periferia Leningradului, cum se numea atunci oraşul. Dar atât Amalrik, cât şi Zimianin găsiseră plictisitoare viața ordinară de civil, amândoi alunecând, după cum presupunea el, către altceva. Trebuia să lase aflarea mai multor lucruri pe seama anchetatorilor din St. Petersburg. Trase din sertar o fâşie de hârtie şi o fixă cu bandă elastică în jurul coletului cu dosare. Pachetul va fi trimis la Sankt-Petersburg, unde Abramov şi Ustinov se vor folosi de conținutul lui.

— Domnule secretar, domnul Sherman pe linia trei, îi spuse secretara prin interfon lui Winston.

— Bună, Sam, rosti secretarul Trezoreriei, ridicând receptorul. Ce noutăți ai?

— Câmpul nostru petrolier din nord, răspunse preşedintele lui Atlantic Richfield.

— Veşti bune?

— Le poți numi bune. Oamenii noştri din teren spun că descoperirea este cu cincizeci de procente mai mare decât estimările inițiale.

— Cât de solidă este informația?

— La fel de sigură ca bancnotele tale de zece dolari,

George. Şeful echipei mele de pe teren este Ernie Beach. La găsit petrol e tot atât de bun precum eşti tu în jocurile de bursă.

„Poate chiar mai bun", omise Sam Sherman să adauge. Era cunoscut faptul că Winston era foarte mândru de munca sa. Anexa fusese oarecum aprobată.

— Fă-mi un rezumat, ceru Secretarul Trezoreriei.

— Bun, când acest câmp va deveni operațional, ruşii vor fi în postura de a cumpăra pe loc Arabia Saudită, plus Kuweitul şi poate jumătate din Iran. Comparativ cu el, estul Texasului pare un pai într-un car cu fân. Este *uriaş,* George.

— E greu de scos?

— Nu va fi nici uşor şi nici ieftin, dar din punctul de vedere al unui inginer este destul de cinstit. Dacă vrei să cumperi un stoc promițător de acțiuni, alege o companie rusească producătoare de echipament pentru climă rece. Vor fi foarte ocupați în următorii zece ani, îl sfătui Sherman.

— În regulă, ce îmi poți spune despre consecințele pe plan economic pentru Rusia?

— E greu de apreciat. Va dura între opt şi doisprezece ani pentru a face complet productiv acest câmp, iar cantitatea de țiței brut care va fi aruncată pe piață va tulbura destul de mult condițiile pieței. Încă nu am estimat totul – dar o să fie ceva *imens,* în jurul a o sută de miliarde de dolari pe an, la valoarea anuală curentă a dolarului.

— Pentru cât timp?

Winston mai că auzi cum Sherman ridică din umeri.

— Douăzeci de ani, poate chiar mai mult. Prietenii noştri din Moscova încă vor să stăm deoparte, dar zvonurile de câştig au răbufnit în compania noastră; ştii, e ca şi cum ai vrea să ascunzi un răsărit de soare. Nu va dura mai mult de o lună până când ştirea va răzbi în mass-media. Poate un pic mai mult de-atât, dar nu cu mult.

— Dar în legătură cu filonul de aur?

— La naiba, George, *mie* nu-mi spun nimic despre asta, dar omul meu din Moscova spune că pisica a pus gheara pe ditamai canarul, sau cel puțin aşa i se pare lui. Asta va deprecia probabil prețul mondial al aurului cu cinci, poate

zece procente, dar previziunile noastre spun că va urca din nou înainte ca Ivan să înceapă să vândă marfa pe care-o scoate din pământ. Amicii noştri ruşi – ei bine, unchiul lor bogat tocmai a dat marea lovitură şi le lasă lor întreaga proprietate, înțelegi?

— Iar pentru noi nu vor fi efecte adverse, presupuse Winston.

— La naiba, nu. Vor fi nevoiți să cumpere tot felul de echipamente de la noi şi vor avea nevoie de o grămadă de experți, pe care nu-i avem decât noi, iar când totul se va termina prețul mondial al petrolului va scădea, ceea ce nu ne va afecta. Ştii George, îmi plac ruşii. O grămadă de vreme au fost nişte bastarzi fără noroc, dar poate asta o să-i schimbe.

— Nu am niciun fel de obiecții, Sam, nici eu şi nici vecinii mei, îşi asigură prietenul Negustorul. Îți mulțumesc pentru informații.

— Mă rog, voi sunteți cei care încă îmi luați taxe. Nu mai adăugă „nenorociților", dar Winston oricum bănui că asta urma, inclusiv un hohot de râs. Ne mai vedem noi, George.

— Sigur, să ai o zi bună şi mulțumesc, Sam. Winston încheie convorbirea dintr-un buton al telefonului, selectă o altă linie şi apăsă butonul nouă pentru conexiune rapidă.

— Da?

Răspunse o voce familiară. Numai zece persoane aveau acces la acest număr.

— Jack, sunt George, tocmai am primit un telefon de la Sam Sherman, Atlantic Richfield.

— Rusia?

— Mda. Câmpul este cu cincizeci de procente mai mare decât presupunerile inițiale. Asta înseamnă că e al dracului de mare, cel mai mare zăcământ din istorie, de fapt mai mare decât cele din Golful Persic luate laolaltă. Exploatarea petrolului va fi cam scumpă, dar Sam zice că sunt chestii elementare – e greu, dar ştiu cum s-o facă şi nu e nevoie de o nouă tehnologie, e doar o problemă de cheltuit bani. Nu chiar mulți, căci acolo mâna de lucru e mult mai ieftină decât la noi. Ruşii sunt pe cale să devină bogați.

— Cât de bogați? întrebă preşedintele.

— De ordinul a o sută de miliarde dolari pe an de îndată ce câmpul este complet operațional şi asta va ține douăzeci de ani, sau chiar mai mult.

Jack scoase un fluierat.

— Două *trilioane* de dolari. Asta da bănet, George.

— Aşa spunem şi noi, cei de pe Wall Street, domnule preşedinte, aprobă Winston. La naiba, ăştia da bani.

— Care va fi efectul asupra economiei Rusiei?

— Nu va fi decât uşor afectată, îl asigură Secretarul Trezoreriei. Vor obține o tonă de valută forte. Cu banii aceştia pot cumpăra tot ce-şi doresc; pot cumpăra uneltele necesare fabricării produselor pe care le pot realiza prin forțe proprii. Asta le va reindustrializa țara, Jack, propulsându-i în secolul următor, dacă au destul creier să folosească banii cum trebuie, nu să-i dosească în Elveția sau Lichtenstein.

— Cum îi putem ajuta? se interesă preşedintele.

— Pentru a afla cel mai bun răspuns ar trebui ca eu, tu şi încă doi sau trei inşi să ne aşezăm la aceeaşi masă cu omologii noştri ruşi şi să-i întrebăm ce le trebuie. N-ar strica să obținem acceptul ca o mână din industriaşii noştri să construiască acolo câteva uzine, ceea ce va da foarte bine în mass-media.

— Am notat, George. Trimite-mi un raport despre asta până la începutul săptămânii viitoare, apoi vom vedea dacă găsim un mod de a le aduce la cunoştință ruşilor ce ştim noi.

Încă o zi îndelungată de muncă lua sfârşit pentru Serghei Golovko. Conducerea SVR era o slujbă titanică pentru orice om, dar el mai trebuia totodată să-l secondeze şi pe Eduard Petrovici Gruşavoi, preşedintele Republicii Ruse. Preşedintele Gruşavoi avea propria colecție de miniştri, unii dintre ei competenți, alții aleşi pe baza capitalului lor politic, sau pur şi simplu pentru a-i izola de opoziția politică. Aceştia din urmă puteau încă aduce prejudicii din interiorul administrației lui Gruşavoi, dar mult mai slabe decât din afară. În interior erau nevoiți să utilizeze arme de calibru mic, dacă nu voiau să fie uciși de propriile lor gloanțe.

Vestea bună era că ministrul economiei, Vasili

Konstantinovici Solomențev, părea în egală măsură inteligent şi onest, o combinație rară atât în spectrul politic rusesc, cât şi în cel din oricare colț al lumii. Avea ambițiile sale personale – mai rar un ministru care să nu aibă – dar se părea că ele se refereau, în special, la prosperitatea națiunii, iar el nu intenționa să profite prea mult de asta. Golovko era de acord cu micii bogătaşi care făcuseră avere pe cont propriu, atâta vreme cât nu deveneau porci. Pentru Serghei Nikolaici linia de demarcație era în jur de douăzeci de milioane de euro. Mai mult de-atât era deja lăcomie porcească, dar mai puțin era un lucru de înțeles. Dacă un ministru avea succese în ajutorarea statului, atunci el sau ea era îndreptățit să obțină o răsplată potrivită pentru ce făcuse. Grosul populației care trudea în uzine nu s-ar sinchisi de asta, dacă rezultatul ar fi un trai mai bun pentru ei, nu-i aşa? Probabil că nu, remarcă maestrul spionajului. Aici nu era America, copleşită de legi „etice" lipsite de scop şi contraproductive. Preşedintele american, pe care Golovko îl cunoştea bine, avea un aforism pe care rusul îl admira: „Dacă trebuie să-ți pui pe hârtie legile etice, ai pierdut deja." Nu era prost acest Ryan, odinioară duşman de moarte, iar acum bun prieten, sau cel puțin aşa părea. Golovko cultivase această prietenie asigurând ajutor Americii în cursul a două crize internaționale majore. O făcuse în primul rând pentru că era în interesul națiunii sale, iar în al doilea rând deoarece Ryan era un om de onoare, care cu greu ar uita asemenea favoruri. Fusese totodată ceva amuzant pentru Golovko, care-şi petrecuse aproape toată tinerețea într-o agenție dedicată distrugerii Occidentului.

Dar oare în privința lui însuşi, avea cineva intenția de a-l distruge? A dorit cineva să-i curme viața într-o manieră zgomotoasă şi spectaculoasă pe pavajul din Piața Djerjinski? Întrebarea devenea tot mai înspăimântătoare pe măsură ce mintea sa stăruia mai mult asupra ei. Puțini oameni sănătoşi şi-ar putea contempla cu sânge rece propriul sfârşit, iar Golovko nu era unul dintre ei. Nu-i tremuraseră mâinile, dar nici nu combătuse măsurile sporite luate de maiorul Şelepin pentru a-l menține pe el în viață. În fiecare zi maşina va avea

o altă culoare, iar uneori se va schimba şi marca maşinii, iar rutele către birou vor coincide numai în punctul de plecare – clădirea SVR era suficient de mare pentru ca drumul zilnic către locul de muncă să aibă în total cinci posibile puncte terminus. Partea cea mai deşteaptă, admirată de către Golovko, era că, ocazional, el însuşi va călători pe scaunul din faţă al maşinii ce deschidea drumul, în timp ce un funcţionar ocupa locul din spate al maşinii pretins păzită. Anatoli nu era prost, iar uneori avea chiar unele sclipiri de creativitate.

Dar acum gata cu asta. Golovko îşi scutură capul şi deschise ultimul dosar din ziua aceea, parcurgând mai întâi rezumatul executiv – iar mintea aproape îi derapă ca o maşină care frânează brusc. Luă un telefon şi formă numărul.

— Aici Golovko, îi spuse vocii de bărbat care răspunsese. Nu era nevoie să spună nimic altceva.

— Serghei Nikolaici, îl salută cu politeţe ministrul cinci secunde mai târziu. Ce pot face pentru tine?

— Ei bine, Vasili Konstantinovici, îmi poţi confirma nişte cifre. Sunt posibile?

— Mai mult decât posibile, Serghei. Sunt la fel de reale ca răsăritul de soare, îi spuse Solomenţev şefului serviciului de informaţii şi, prin cumul, şef al miniştrilor şi consilier al preşedintelui Gruşavoi.

— *Solkin sin*, murmură şeful serviciului de informaţii. Firaş al naibii! Şi de cât timp stă acolo averea asta? întrebă cu neîncredere.

— Petrolul, poate de cinci sute de mii de ani; aurul, chiar de mai mult timp, Serghei.

— Şi noi n-am ştiut niciodată, oftă Golovko.

— Nimeni nu le-a căutat, tovarăşe ministru. Eu unul consider că raportul despre aur e mult mai interesant. Trebuie să văd una dintre acele piei de lup încrustată în aur. Ceva demn de Prokofiev, nu? Petru şi Lupul de *Aur.*

— O idee distractivă, zise Golovko, apoi o alungă imediat. Ce însemnătate va avea pentru ţara noastră?

— Serghei Nikolaici, ar trebui să fiu cititor în stele ca să

răspund drept, dar poate fi salvarea țării pe termen lung. Acum avem un lucru dorit de toate națiunile – de fapt două lucruri – şi ne aparțin nouă, iar pentru ele străinii vor plăti sume uriaşe de bani şi asta cu zâmbetul pe buze. Să luăm ca exemplu Japonia. Vom acoperi cererea lor energetică pe următorii cincizeci de ani, iar pe parcurs le vom economisi sume imense din costurile de transport – petrolierele vor parcurge câteva sute de kilometri în loc de zece *mii.* Probabil şi America va proceda la fel, dacă nu cumva descoperă propriul lor mare zăcământ la granița Canadei cu Alaska. Întrebarea este cum vom duce petrolul pe piață. Fireşte, vom construi un oleoduct de la câmpul de extracție până la Vladivostok, poate şi unul către Sankt-Petersburg pentru a putea vinde la fel de uşor petrolul Europei. De fapt, îi putem pune probabil pe europeni, mai ales pe germani, să construiască pentru noi conducta, contra unei reduceri la prețul petrolului. Serghei, dacă am fi găsit petrolul ăsta cu douăzeci de ani în urmă, am…

— Probabil. Nu era greu de imaginat ce ar fi urmat: Uniunea Sovietică nu s-ar fi prăbuşit, ci ar fi devenit mai puternică.

Golovko nu-şi făcea astfel de iluzii. Guvernul sovietic nu ar fi ştiut să exploateze aceste noi comori, motiv pentru care au şi eşuat în multe dintre acțiunile întreprinse. Guvernul sovietic *stăpânise* Siberia şaptezeci de ani, dar niciodată nu se dusese să vadă ce s-ar putea găsi acolo. Țara ducea lipsă de experți care să facă prospectarea, dar era prea mândră ca să lase pe altcineva s-o facă, mai ales dacă gândea rău despre Patria Mamă. Dacă un singur lucru fusese vinovat de uciderea URSS, acela n-a fost comunismul, sau totalitarismul. A fost acel parşiv *amor propriu*, cel mai periculos şi mai distrugător aspect al caracterului Rusiei, născut dintr-un sentiment de inferioritate care se înstăpânise încă înainte de Dinastia Romanovilor. Moartea Uniunii Sovietice a fost una autoprovocată, ca orice sinucidere, doar că mai lentă şi mult mai agonizantă. Golovko mai îndură încă nouăzeci de secunde de speculații istorice din partea unui om care avea un scăzut simț al istoriei, apoi vorbi:

— Totul sună bine, Vasili Konstantinovici, dar ce-mi poți spune de viitor? În cele din urmă acesta e timpul în care toți vom trăi.

— Ne va afecta doar uşor. Serghei, asta-i salvarea țării noastre. Ne va lua zece ani ca să obținem profit din exploatarea câmpului, dar apoi vom avea un venit stabil şi regulat cel puțin pe durata unei generații, poate chiar mai mult.

— De ce ajutor vom avea nevoie?

— Americanii şi britanicii dețin experiența necesară, obținută din exploatarea propriilor zăcăminte din Alaska. Ei au tehnologia. O vom învăța şi vom profita de ea. În prezent negociem cu Atlantic Richfield, compania petrolieră americană, pentru sprijin tehnic. Sunt lacomi, dar era de aşteptat să fie. Ei ştiu că sunt singurii care au ce ne trebuie, iar a-i plăti pentru ce au este mai ieftin decât să copiem noi înşine tehnologia. Aşadar vor obține aproape tot ce ne cer. Probabil îi vom plăti cu lingouri de aur, sugeră Solomonțev în surdină.

Golovko fu nevoit să reziste tentației de a scormoni mai adânc în legătură cu filonul de aur. Câmpul petrolier era de departe mai profitabil, dar aurul era mai frumos. Şi el, la rândul său, era curios să vadă una dintre pieile pe care individul acela, Gogol, le-a folosit pentru a colecta praful aurifer. Ar trebui să se îngrijească aşa cum trebuie de acest pădurar singuratic – nu era o problemă majoră, căci locuia singur şi nu avea copii. Indiferent de ce va primi, statul va lua curând totul înapoi, aşa bătrân cum era omul. O să fie un show de televiziune, poate şi un film de succes despre acest vânător. La urma urmei a vânat odinioară nemți, iar ruşii încă făceau eroi din asemenea oameni. Nu-i aşa că acestea îl vor face suficient de fericit pe Pavel Petrovici Gogol?

— Ce ştie Eduard Petrovici?

— Am păstrat informația până când am avut estimări complete şi de încredere. Acum le am. Cred că la următoarea şedință a cabinetului va fi foarte fericit, Serghei Nikolaici.

Cât se poate de fericit, estimă Golovko. Preşedintele Gruşavoi, de trei ani încoace, era tot atât de ocupat ca un om

care pune tapet, atârnat într-o mână şi-un picior. Nu, mai degrabă ca un magician sau un prestidigitator pe scenă, obligat să producă lucruri reale din nimic, iar succesul său în menținerea evoluției națiunii adeseori părea legat de miracole. Poate că zăcămintele erau modul în care Dumnezeu îl răsplătea pe acest om pentru eforturile sale, deşi s-ar putea să nu fie o binecuvântare nealterată. Fiecare agenție guvernamentală dorea partea ei din plăcinta cu petrol şi aur, fiecare având nevoile ei, prezentate de ministrul respectiv ca vitale pentru securitatea statului, în hârtii de o logică sclipitoare şi cu argumente de neînfrânt. Cine ştie, poate că unii dintre ei chiar ar spune adevărul, deşi adevărul era adesea o marfă rară în consiliul de miniştri. Fiecare ministru avea un imperiu de făurit şi cu cât îl construia mai bine, ar fi fost mai aproape de scaunul din capul mesei de consiliu, care, în prezent, era ocupat de Eduard Petrovici Gruşavoi. Golovko se întrebă dacă la fel se întâmpla şi sub domnia țarilor. Probabil că da, decise el instantaneu. Natura umană nu s-a schimbat prea mult. Felul în care oamenii s-au comportat în Babilon şi Bizanț era probabil doar cu puțin diferit față de cel în care se vor comporta ei la următoare întrunire a cabinetului, peste trei zile. Se întrebă cum va primi vestea preşedintele Gruşavoi.

— Cât de mult a răsuflat din informație? întrebă maestrul spionajului.

— Fără îndoială există unele zvonuri, răspunse ministrul Solomonțev, dar estimările curente au mai puțin de douăzeci şi patru de ore vechime. De obicei este nevoie de mai mult timp pentru a răsufla ceva. Îți voi trimite documentele prin curier… mâine-dimineață?

— Este perfect, Vasili. Voi pune câțiva analişti de-ai mei să parcurgă datele, pentru a putea prezenta o variantă independentă a situației.

— Nu am obiecții, replică ministrul economiei, surprinzându-l în mare măsură pe Golovko.

Dar acum nu mai erau în URSS. O fi fost actualul cabinet omologul modern al vechiului Birou Politic, dar acolo nimeni nu spunea minciuni… mă rog, nu minciuni mari. Nu-i aşa că

aceasta era o dovadă a progresului țării sale?

CAPITOLUL 11

Credinţa preoţilor

Numele lui era Yu Fa An şi pretindea că este creştin. Era un fapt îndeajuns de rar pentru ca Monseniorul Schepke să-l invite imediat înăuntru. Putu vedea un chinez trecut de cincizeci de ani, adus de spate, având un păr a cărui culoare era un amestec de negru şi cenuşiu, destul de rar întâlnit în această parte a lumii.

— Bun venit la ambasada noastră. Eu sunt Monseniorul Schepke. Făcu rapid o plecăciune, apoi strânse mâna bărbatului.

— Mulțumesc. Sunt reverendul Yu Fa An, replică omul cu o adevărată demnitate de cleric care se adresează unui confrate.

— Într-adevăr. De ce confesiune?

— Sunt baptist.

— Hirotonisit? Este posibil? Schepke îl îndemnă pe vizitator să-l urmeze şi într-o clipă stăteau în fața nunțiului. Eminență, acesta este reverendul Yu Fa An – din Beijing? întrebă tardiv Schepke.

— Da, aşa este. Mare parte din congregația mea se află la nord-vest de-aici.

— Bun venit. Cardinalul DiMilo se ridică din scaun pentru a-i oferi o călduroasă strângere de mână, apoi îl conduse pe om către un confortabil fotoliu destinat oaspeților. Monseniorul Schepke se duse după ceai. E o plăcere să întâlnesc un confrate creştin în acest oraş.

— Realitatea este că nu suntem destul de mulți, Eminență, confirmă Yu.

Monseniorul Schepke sosi iute ducând o tavă cu un serviciu de ceai, pe care îl aşează pe o măsuță joasă pentru cafea.

— Mulțumesc, Franz.

— Am crezut că o seamă de localnici ar fi trebuit să vă întâmpine. Bănuiesc că ați avut parte de întâmpinarea oficială a ministerului de externe, care a fost corectă... dar cam rece? întrebă Yu.

Cardinalul surâse în timp ce îi înmâna oaspetelui o ceaşcă de ceai.

— A fost corectă, după cum ați spus, dar putea să fie ceva mai caldă.

— Veți afla că guvernul de-aici este manierat şi acordă mare atenție protocolului, dar nu face mare lucru în privința sincerității, rosti Yu în engleză, cu un accent foarte straniu.

— Iar originea dumneavoastră este...?

— M-am născut în Taipei. În tinerețe am plecat în America pentru studii. Prima oară am urmat cursurile Universității din Oklahoma, dar mi-am ascultat chemarea şi m-am transferat la Universitatea Oral Roberts din acelaşi stat. Acolo am obținut prima diplomă – în inginerie electronică – şi am continuat studiile pentru a-mi da doctoratul în religie şi a primi hirotonisirea, explică el.

— Bun, cum se face că sunteți în Republica Populară Chineză?

— În anii ”70, guvernul preşedintelui Mao era foarte mulțumit să aducă taiwanezi care să trăiască aici – vedeți, renunțau la capitalism şi treceau la marxism, adăugă el făcând cu ochiul. A fost dificil pentru părinții mei, dar au ajuns la o înțelegere. Imediat ce am ajuns am pus bazele congregației. Era supărător pentru Ministerul Securității Statului, dar în acelaşi timp lucram şi ca inginer, iar pe vremea aceea statul avea nevoie de specializarea asta. Este remarcabil ce poate accepta Statul dacă deții ceva de care are nevoie, iar pe-atunci nevoia de oameni cu pregătirea mea era de-a dreptul disperată. Dar acum sunt pastor cu normă întreagă. Cu acest anunț al propriului triumf, Yu îşi înălță ceaşca de ceai pentru a lua o sorbitură.

— Aşadar, ce ne puteți spune despre atmosfera de-aici? îl interogă Renato.

— Guvernul este cu adevărat comunist. Nu crede şi nu

tolerează nicio altă loialitate în afară de cea față de sine. Chiar şi Falun Gong, care nu era cu adevărat o religie – mă rog, nu un sistem bazat pe credință, aşa cum eu şi dumneavoastră înțelegem termenul – a fost suprimată cu brutalitate, iar congregația mea a fost persecutată. Sunt rare duminicile în care mai mult de-un sfert din congregația mea vine să asiste la slujbă. Trebuie să-mi petrec mare parte din timp călătorind din uşă în uşă pentru a duce turmei mele cuvântul Domnului.

— Cum vă întrețineți? întrebă cardinalul.

Yu zâmbi cu seninătate.

— Asta-i cea mai mică grijă a mea. Baptiştii din America mă sprijină cu mare generozitate. Mai ales un grup de biserici din Mississippi care sunt foarte generoase – am aflat că multe dintre ele sunt biserici ale negrilor. Ieri am primit o seamă de scrisori din partea lor. Unul dintre colegii mei de la Oral Roberts University are o congregație mare lângă Jackson, Mississippi. Numele lui e Gerry Patterson. Pe vremuri eram buni prieteni şi a rămas fratele meu întru Hristos. Congregația sa e mare şi prosperă, iar el are încă grijă de mine.

Yu aproape adăugă faptul că are mai mulți bani decât poate cheltui. În America, o asemenea prosperitate ar fi luat forma unui Cadillac şi a unui personaj spilcuit. În Beijing însemna doar o bicicletă frumoasă şi daruri pentru nevoiaşii din turmă.

— Unde locuiți, prietene? îl chestionă cardinalul.

Reverendul Yu scormoni în buzunar după o carte de vizită şi i-o întinse. Ca majoritatea cărților de vizită chinezeşti, avea pe dos schițată o hartă.

— Poate veți fi atât de bun să acceptați invitația mea şi a soției mele la cină. Amândoi, fireşte, adăugă el.

— Am fi încântați. Aveți copii?

— Doi, spuse Yu. Ambii născuți în America, astfel că sunt ocoliți de legile bestiale pe care comuniştii le au aici.

— Cunosc aceste legi, îl asigură DiMilo. Înainte de a le putea schimba, avem nevoie aici de mai mulți creştini. Mă rog zilnic pentru asta.

— Ca şi mine, Eminență. Ca şi mine. Presupun că ştiți că această proprietate este, mă rog…

Schepke se bătu peste ureche şi arătă cu degetul în jurul camerei.

— Da, ştim.

— V-a fost dat un şofer?

— Da, a fost un gest frumos din partea ministrului, punctă Schepke. Este catolic. Remarcabil, nu?

— Adevărat? întrebă retoric Yu, în timp ce capul i se mişca dintr-o parte în alta. Ei bine, sunt sigur că este loial în egală măsură patriei sale.

— Bineînțeles, observă DiMilo.

Nu era deloc surprinzător. Cardinalul fusese prea mult timp în serviciul Vaticanului şi văzuse toate şmecheriile cel puțin o dată. Comuniştii chinezi gândiseră inteligent: Biserica Catolică era prezentă aici de ceva timp, iar guvernul local trebuise să-şi calce pe inimă şi să admită acest fapt.

Discuția mai continuă timp de treizeci de minute înainte ca reverendul Yu să plece, fiind salutat cu o nouă strângere călduroasă de mână.

— Ce spui, Franz? întrebă DiMilo afară, unde suflul vântului ar fi bruiat orice microfoane instalate în exteriorul clădirii.

— E prima dată când îl văd pe acest om. De la sosirea mea aici am auzit de numele lui. Guvernul R.P.C. i-a făcut de multe ori zile negre, dar este un om curajos şi cu o credință puternică. Nu am avut ştiință despre educația lui. Putem verifica asta.

— Nu-i o idee rea, spuse Nunțiul Papal.

Nu făcea asta din lipsă de încredere față de Yu, ci pentru că era mai bine să se asigure. Îl vor verifica chiar şi pe acel coleg de clasă, acum pastor practicant, Gerry Patterson. Era undeva în Mississippi, SUA. Asta le va uşura sarcina. Mesajul către Roma plecă o oră mai târziu, pe internet, o metodă de comunicație împrumutată din lumea operațiunilor de spionaj.

În acest caz diferența de fus orar lucra în favoarea lor, deoarece cererea lor fusese trimisă spre vest, în loc de est. În

câteva ore mesajul fusese recepționat, decriptat şi înmânat unui oficiu corespunzător. De acolo, un nou mesaj, de asemenea criptat, şi-a croit drum către New York, unde cardinalul Timothy McCarthy, Arhiepiscop de New York şi şef al operațiunilor de spionaj ale Vaticanului în Statele Unite, primi o copie a sa imediat după micul dejun. De-aici, era floare la ureche. FBI rămăsese un bastion al Irlandei catolice în America, deşi nu în aceeaşi măsură ca în 1930, căci în el au fost azvârliți câțiva italieni şi polonezi. Lumea nu era un loc perfect, dar de câte ori Biserica a avut nevoie de informații şi atâta timp cât acestea nu compromiteau siguranța națională a Americii, le-a obținut, şi încă destul de rapid.

Mai ales în cazul de față aşa au stat lucrurile. Oral Roberts University era un loc foarte conservator, dornic să coopereze la anchetele FBI, oficial sau nu. Un funcționar de acolo nici nu-şi mai consultă superiorul, într-atât de nevinovată fusese cererea făcută telefonic de către Jim Brennan, asistent al agentului special aflat la conducerea oficiului FBI din Oklahoma City. A stabilit rapid, grație arhivelor computerizate, că un anume Yu Fa An absolvise universitatea, obținând prima oară o licență în ştiința ingineriei electrice, apoi a petrecut încă trei ani la universitate pentru a-şi da doctoratul în religie, ambele diplome fiind obținute „cu distincție", ceea ce însemna note de la nouă în sus, îi spuse funcționarul lui Brennan. Biroul de evidență a absolvenților adăugă că adresa curentă a reverendului Yu este în Beijing, China, unde în mod evident predica în mod curajos Evanghelia într-un ținut al păgânilor. Brennan îi mulțumi funcționarului, îşi făcu unele însemnări, apoi răspunse la cererea primită prin e-mail de la New York, după care plecă la şedința matinală ținută de agentul-şef pentru a recapitula activitățile Diviziei Operative de aplicare a legilor federale în Stat.

Acelaşi lucru se întâmplă, cu mici diferențe, în Jackson, Mississippi. Însuşi agentul-şef i-a telefonat reverendului Gerry Patterson de la Biserica First Baptist, localizată într-o suburbie elevată a capitalei statului Mississippi. Biserica avea o sută şaptezeci şi cinci de ani şi era una dintre cele mai

prospere congregații din regiune. Reverendul Patterson cu greu putea fi mai impresionant decât era deja, impecabil îmbrăcat într-o cămaşă albă cu butoni, care îi venea ca turnată, şi o cravată albastră cu dungi. Sacoul său de culoare închisă stătea atârnat într-un colț, din considerație pentru temperatura locală. L-a întâmpinat pe vizitatorul de la FBI cu maniere demne de un rege, conducându-l în somptuosul său birou şi acolo l-a întrebat cu ce-i poate fi de folos. La auzul primei întrebări, a replicat:

— Yu! Da, un om deosebit şi un bun prieten din vremea şcolii. Obişnuiam să-l numim Skip – aducea prea mult cu personajul din *Sunetul muzicii,* ştiți? Un tip pe cinste şi *foarte bun* predicator. Putea să-i dea lecții despre credință şi lui Jerry Falwell. Dacă îi scriu? Sigur că da! Îi trimitem cam douăzeci şi cinci de mii de dolari pe an. Vreți să vă arăt o fotografie? Am făcut-o chiar aici în biserică. Pe atunci amândoi eram cu mult mai tineri, adăugă Patterson zâmbind. Skip e foarte curajos. Nu e foarte amuzant să fii predicator creştin în China. Dar niciodată nu se plânge. Scrisorile lui sunt întotdeauna înflăcărate. Ne-ar prinde bine încă o mie de clerici asemenea lui.

— Deci sunteți impresionat de el? întrebă agentul special Mike Leary.

— În facultate a fost un puşti de treabă, iar acum e un om dintr-o bucată, un bun predicator care îşi face treaba într-un mediu foarte ostil. Pentru mine Skip este un erou, domnule Leary. Asta era într-adevăr o dovadă consistentă, venită din partea unui membru important al comunității. Biserica First Baptist nu avusese niciodată vreo ipotecă, în ciuda dotărilor sale impresionante şi a numărului mare de strane capitonate.

Agentul FBI se ridică.

— Asta-i tot ce am vrut să ştiu. Vă mulțumesc, domnule.

— Pot să vă întreb de ce ați venit până aici ca să-mi puneți întrebări despre prietenul meu?

Leary se aşteptase la această întrebare, aşa că avea un răspuns pregătit.

— E doar o anchetă de rutină, domnule. Prietenul dumneavoastră nu e implicat în niciun fel de belele – cel

puțin nu cu guvernul Statelor Unite.

— Mă bucur să aflu asta, răspunse reverendul Patterson zâmbind şi îi strânse mâna. Ştiți, nu suntem singura congregație care are grijă de Skip.

Leary se întoarse.

— Serios?

— Desigur. Îl cunoaşteți pe Hosiah Jackson?

— Reverendul Jackson, tatăl vicepreşedintelui? Nu l-am întâlnit niciodată, dar ştiu cine este.

Patterson dădu din cap aprobator.

— Da. Hosiah e unul dintre cei mai buni clerici. Niciunul din bărbați nu comentă asupra faptului că în urmă cu abia patruzeci de ani ar fi fost neobişnuit ca un preot alb să elogieze pe unul de culoare, dar între timp statul Mississippi se schimbase, în unele privințe chiar mai repede decât restul Americii. Acum câțiva ani m-am dus până la el să discutăm unele lucruri şi a venit vorba de Skip. Congregația lui Hosiah îi trimite anual cinci sau zece mii de dolari. Hosiah a mai aranjat ca şi alte congregații ale populației de culoare să ne ajute să-i purtăm de grijă lui Skip.

„Albii şi negrii din Mississippi veghind asupra unui preot chinez, gândi Leary încotro se îndreaptă lumea noastră?” Trase concluzia că, în cele din urmă, creştinismul poate chiar însemna ceva; apoi se întoarse la sediul său cu maşina de serviciu, mulțumit că încheiase cu succes o muncă de cercetare, nu în favoarea FBI, ci ca o schimbare în activitatea sa.

Cardinalul McCarhy fu informat de secretară că cele două cereri de informații ale sale primiseră răspuns înaintea prânzului, ceea ce era impresionant chiar şi pentru standardele alianței FBI – Biserica Catolică. Curând după masa de prânz, cardinalul McCarthy codifică personal cele două răspunsuri şi le expedie spre Roma. Nu ştia de ce fusese declanşată ancheta, dar îşi închipui că va afla în timp util dacă era ceva important, iar dacă nu, nu. Fața bisericească era amuzată să fie spionul-şef al Vaticanului în America.

S-ar fi amuzat mult mai puțin dacă ar fi ştiut că Agenția Națională de Securitate din Fort Meade, Maryland, era interesată de activitatea lui secundară, iar monstruoasa lor Maşină Gânditoare, supercomputerul din subteranele clădirii principale a vastului complex, studia cazul. Această maşină, al cărei fabricant dăduse faliment cu câțiva ani înainte, era în acelaşi timp mândria, bucuria, dar şi cea mai mare dezamăgire a uriaşei colecții de computere ale NSA, asta până recent, când unul dintre matematicienii agenției imaginase în sfârşit un mod de a o face utilă. Era o masivă maşină de procesare paralelă, proiectată să opereze precum creierul uman, capabilă, teoretic, să atace o problemă din mai multe direcții simultan, exact cum ar fi făcut un creier omenesc. Problema consta în faptul că nimeni nu ştia cu adevărat cum lucrează creierul uman, astfel încât adaptarea programului pentru a folosi din plin uriaşa putere a computerului fusese imposibilă timp de câțiva ani. Asta degradase impresionantul şi costisitorul artefact la simpla utilitate de banală stație de lucru. Dar apoi cineva remarcase faptul că mecanica cuantică devenise utilă în spargerea codurilor străinilor şi se întrebase *de ce* n-ar merge şi în cazul maşinii, astfel că s-a apucat să caute problemele unității de programare. Şapte luni mai târziu, această aventură intelectuală se fructificase prin producerea primului dintre cele trei noi sisteme de operare pentru Maşina Gânditoare Super-Cruncher. Restul nu era decât istorie; ultrasecretă. NSA era acum capabilă să spargă orice carte de coduri sau maşină de cifrat din lume, iar analiştii ei, care luaseră contact de curând cu universul informațiilor, răspândeau vorba că ar trebui ridicată o construcție de lemn, de genul unui altar păgân, în fața lui Cruncher, ca simbol al sacrificiului unui țap în fața noului lor idol. (Sugestia sacrificării unei virgine le-ar fi ofensat pe angajatele agenției.) NSA era de mult timp renumită pentru umorul ei instituțional excentric. Singura teamă a agenției era că lumea ar fi putut afla despre sistemul TAPDANCE pe care îl pusese la punct: total aleatoriu, absolut de nedescifrat, pe deasupra, şi simplu de fabricat – dar totodată era şi un coşmar

administrativ, ceea ce ar combate folosirea lui de majoritatea guvernelor străine.

Mesajele de pe internet ale cardinalului fuseseră copiate, ceea ce era ilegal, dar constituia o rutină, de către NSA şi încărcate în Cruncher, care a scuipat afară textul clar, acesta ajungând rapid pe biroul unui analist NSA, care – aici sigur era mâna destinului – nu era catolic.

„Interesant, gândi analistul. De ce se interesează Vaticanul de un predicator chinez? Şi de ce dracului s-au dus la New York să se intereseze de el? Oh, în regulă, a făcut şcoala aici, prieteni în Mississippi… *ce* naiba înseamnă toate astea?" Conform modelului teoretic de operare, ar fi trebuit ca el să aibă cunoştinţă de aceste lucruri. Adeseori nu ştia boabă din informaţiile pe care le studia, însă era destul de onest ca să comunice asta superiorilor. Astfel, raportul său zilnic fu înaintat electronic supervizorului, care îl parcurse cu privirea, îl codă, apoi îl trimise către CIA, unde alţi trei analişti îl citiră, ajungând şi ei la concluzia că nu ştiu ce pot face cu el, apoi, electronic, îl îndosariară. În scopul acesta se foloseau două casete tip VHS, una mergând în blocul de stocare Doc, cealaltă în Grumpy – erau şapte astfel de blocuri de stocare în camera computerelor CIA, fiecare numit după cei şapte pitici ai lui Disney în timp ce numele de referinţă mergeau în memoria principală, astfel încât computerul să ştie unde să caute datele pe care guvernul Statelor Unite încă nu le înţelesese. Această situaţie nu era complet necunoscută, fireşte, din acest motiv CIA ţinea fiecare bit de informaţie pe care îl generase în fişiere computerizate, cu indici încrucişaţi de referinţă, accesibile instantaneu, în funcţie de gradul de clasificare, fiecărui individ din noul sau vechiul cartier general, ale căror clădiri se aflau la o culme de deal distanţă de Fluviul Potomac. Majoritatea datelor din Cei Şapte Pitici stăteau pur şi simplu acolo, fără a fi vreodată atinse, însemnări peste însemnări, niciodată demne de interes, nici măcar pentru cei mai ascetici academicieni.

— Aşadar? întrebă Zhang Han San.

— Aşadar vecinii noştri ruşi au un noroc drăcesc, replică

Fang Gan, înmânând dosarul ministrului mai vârstnic. Zhang era cu şapte ani mai bătrân decât Fang, fiind un apropiat al prim-ministrului țării. Dar nu era chiar un intim al acestuia, iar între cei doi miniştri nu prea exista competiție. Ce am fi putut face cu mana asta cerească… Vocea i se curmă.

— Într-adevăr.

Faptul că orice țară ar fi dat o întrebuințare constructivă petrolului şi aurului era un adevăr evident, rămas nerostit. Ceea ce conta aici şi acum era că Rusia va profita, iar China nu.

— Ştii că am planificat asta.

— Planurile tale au fost magistrale, prietene, rosti Fang din scaunul său, scormonind în sacou după un pachet de țigări. Se opri pentru a-i cere voie oaspetelui, care se lăsase de acest tabiet cu cinci ani în urmă. Răspunsul a fost o fluturare permisivă a mâinii, iar Fang scoase una şi o aprinse de la o brichetă cu gaz. Dar oricine poate avea ghinion.

— Prima dată ne-au dezamăgit japonezii, apoi fanaticul acela religios din Teheran, se plânse Zhang. Dacă vreunul dintre presupuşii noştri aliați ar fi acționat aşa cum a promis, aurul şi petrolul ar fi acum ale noastre…

— Utile, cu siguranță, propriilor noastre țeluri, dar am oarece îndoieli cu privire la subiectul acceptării de către mapamond a statutului nostru de prosperitate, zise Fang, slobozind un nor mare de fum.

Primi o nouă fluturare de mână ca răspuns.

— Tu crezi că principiile îi guvernează pe capitalişti? Au nevoie de aur şi petrol, iar oricine le asigură la preț mai mic obține majoritatea contractelor de vânzare. Priveşte de la cine cumpără, bătrâne prieten, de la oricine se-ntâmplă să dețină aceste resurse. Mexicul e plin de petrol, iar americanii nici măcar n-au avut curaj să pună mâna pe el. Ce laşitate! În cazul nostru, japonezii, aşa cum am constatat din propriile necazuri, nu au deloc principii. Dacă ar putea cumpăra petrol de la compania care a fabricat bombele aruncate la Hiroshima şi Nagasaki, ar face-o. Ei numesc asta realism, concluzionă batjocoritor Zhang.

Citatul real îi aparținea de fapt lui Lenin însuşi, Vladimir Ilici Ulianov, care a prezis, nu fără temei, că națiunile capitaliste vor concura între ele pentru a vinde Uniunii Sovietice frânghia cu care ruşii îi vor spânzura mai târziu. Dar Lenin nu plănuise niciodată eşecul marxismului, nu? Aşa cum nici Mao nu plănuise ca ideala sa viziune politico-economică să eşueze în Republica Populară, după cum era dovedit de slogane ca „Marele salt înainte", care, printre alte lucruri, îi încuraja pe țăranii obişnuiți să facă oțelărie în fundul curții. Faptul că zgura obținută nu era bună nici măcar la fabricarea pirostriilor nu fusese făcut public în Orient sau Occident.

— Vai, norocul nu ne surâde; petrolul şi aurul nu sunt ale noastre.

— Momentan, murmură Zhang.

— Ce-ai spus? întrebă Fang, care nu prinsese comentariul.

Zhang îşi ridică privirea, aproape trezit din visarea sa.

— Hm? Oh, nimic, prietene.

Cu acestea spuse, discuția coti spre probleme domestice. A ținut şaptezeci şi cinci de minute, apoi Fang plecă spre biroul său. O nouă rutină urma să înceapă.

— Ming, strigă Fang, în timp ce se îndrepta spre camera lui de lucru.

Secretara se ridică şi-l urmă, închizând uşa în urma ei, apoi se aşează pe scaunul ei.

— Notează, rosti Fang obosit, căci avusese o zi grea. Obişnuita întâlnire de după-amiază cu Zhang Han San, în care am discutat…

Continuă să vorbească, relatând esența şi conținutul întâlnirii. Ming lua notițe pentru jurnalul oficial al ministrului. Chinezii aveau mania jurnalelor şi, pe deasupra, membrii Biroului Politic simțeau atât obligația (pentru istoria predată în şcoli), cât şi nevoia personală (pentru propria supraviețuire) să pună pe hârtie fiecare conversație a lor privitoare la probleme politice şi doctrină națională, mai ales pentru a-şi proba viziunile şi judecata sănătoasă, dar aceste documente puteau fi o mare eroare de judecată. În cazul de față eroarea era reprezentată de secretara sa personală, care,

ca toate angajatele din secretariatul Biroului Politic, avea acces la cele mai sensibile secrete ale patriei, dar problema era privită ca fiind lipsită de importanță, atâta vreme cât aceste fete erau doar nişte roboți, maşini de luat notițe şi dactilografiat şi nimic mai mult – ei bine, puțin mai mult de-atât, ar fi gândit Fang şi câțiva dintre colegii săi, zâmbind. O maşină de scris nu putea să le facă sex oral. În special Ming se pricepea bine la asta. Fang era comunist; aproape întreaga lui viață adultă fusese comunist, dar nu era un om complet lipsit de inimă, şi față de Ming nutrea o afecțiune pe care un alt om, sau poate şi el însuşi, ar fi nutrit-o față de fiica favorită… exceptând faptul că de obicei nu-ți regulezi propria fiică… înregistrarea pentru jurnal a amintirilor sale ținu douăzeci de minute, memoria sa antrenată enumerând fiecare episod semnificativ al schimbului de păreri cu Zhang, care, în mod sigur, chiar în acest moment, făcea şi el acelaşi lucru, cu propria secretară – doar dacă Zhang nu se abandonase obiceiului din Apus de a folosi o maşină de scris, lucru care nu l-ar surprinde pe Fang. Toate aspectele occidentale estimate de Zhang ca fiind îngrijorătoare erau întrecute de acesta în multe chipuri.

Reuşiseră să-i dea de urmă numitului Klementi Ivanovici Suvorov. Fusese şi el ofițer KGB, membru al Direcției a III-a, un departament hibrid al fostei agenții de spionaj, însărcinat cu supravegherea fostei armate sovietice şi totodată cu coordonarea unor operațiuni speciale ale acestor forțe armate, cum ar fi trupele Spetsnaz, după ştiința lui Oleg Provalov. Mai întoarse câteva pagini din dosarul lui Suvorov, găsind o fotografie şi amprentele digitale. Mai descoperi că prima sa numire fusese în Direcția I, numită şi Direcția Externă, datorită activității ei de culegere de informații de la alte națiuni. Se întrebă ce anume produsese mutarea. De regulă, în KGB rămâneai acolo unde fuseseşi pus. Dar un ofițer superior din Direcția a III-a îl scosese de la Direcția I pe baza numelui… de ce? Suvorov, K.I., solicitat după nume de către generalul maior Pavel Konstantinovici. Numele îl făcu pe Provalov să ia o pauză. Îl mai auzise undeva, dar nu-şi

mai amintea unde anume, o situație neobişnuită pentru un vechi anchetator. Provalov făcu o însemnare şi o puse deoparte.

Deci aveau un nume şi o fotografie a tovarăşului acesta, Suvorov. Îi cunoscuse oare pe Amalrik şi Zimianin, presupuşii – şi decedații – ucigaşi ai proxenetului Avseienko? Părea posibil. În Direcția a III-a ar fi putut lua legătura cu cei din Spetsnaz, dar asta putea fi o simplă coincidență. Direcția a III-a a KGB era în special preocupată de controlul politic al armatei sovietice, dar acum Statul nu mai avea nevoie de aşa ceva. Întreaga panoplie de ofițeri politici, *zampoliti*, care vreme îndelungată fusese ruşinea armatei sovietice, era acum caducă.

„Unde te afli acum?" întrebă Provalov fotografia din dosar. Spre deosebire de Arhiva Centrală a Armatei, cea aparținând KGB-ului era de regulă destul de eficientă în a indica unde trăiesc foştii agenți şi ce ocupație au în prezent. Era o moştenire a fostului regim care servea munca forțelor de poliție, dar nu şi în acest caz. „Unde eşti? Ce faci pentru a te întreține? Eşti infractor? Eşti asasin?" Anchetele de omucidere, prin natura lor, dădeau naştere la mai multe întrebări decât răspunsuri, deseori terminându-se fără a răspunde niciodată la unele dintre ele, pentru că niciodată nu poți şti ce este în mintea unui asasin şi chiar dacă ai putea, ce ai găsi acolo n-ar avea nicio noimă.

Cazul acesta de crimă fusese din start complicat, iar acum devenea din ce în ce mai complex. Tot ce ştia cu certitudine era că Avseienko e mort, împreună cu şoferul şi târfa sa. Iar acum era posibil să ştie chiar mai puțin de-atât. Din capul locului a presupus că proxenetul fusese adevărata țintă, dar dacă acest Suvorov îi angajase pe Amalrik şi Zimianin să execute asasinatul, de ce oare un fost – verifică dosarul – locotenent-colonel din Direcția a III-a a KGB s-ar fi obosit să ucidă un peşte? Nu era Serghei Golovko o țintă la fel de posibilă a atentatului, asta explicând şi uciderea celor doi presupuşi asasini, pentru eliminarea unei ținte greşite? Locotenentul deschise un sertar al biroului în căutarea unui flacon cu aspirine. Nu era la prima durere de cap provocată

de acest caz şi părea puțin probabil să fie ultima. Dacă ținta a fost Golovko, atunci, indiferent cine fusese Suvorov, acesta nu a luat de unul singur hotărârea de a comite asasinatul. Era un asasin plătit, deci altcineva a luat decizia executării asasinatului.

Dar cine anume?

De ce?

Cui bonuo era antica întrebare – zicala era îndeajuns de veche, astfel că era într-o limbă moartă. *Cine trage foloasele?* Cine profită de pe urma acțiunii?

Îi va contacta pe Abramov şi Ustinov. Poate că ei vor putea da de urma lui Suvorov, iar el va lua avionul spre nord pentru a-l interoga. Provalov trecu hârtia prin fax şi o expedie către Sankt-Petersburg, apoi părăsi biroul pentru a merge acasă, îşi privi ceasul. Doar două ore întârziere. Nu era rău pentru un asemenea caz.

General-locotenentul Ghenadi Iosifovici Bondarenko îşi admiră biroul. Avea de ceva vreme ce-a de-a treia stea şi, uneori, se întreba dacă va mai avansa. De treizeci şi unu de ani era militar de carieră, iar slujba la care aspirase întotdeauna era aceea de comandant al armatei ruse. Mulți bărbați ajunseseră în acest post, unii mai buni, alții mai răi. Unul dintre ei fusese Gregori Jukov, omul care a scăpat țara de germani. Despre el Bondarenko citise pe parcursul anilor în care fusese un cadet cu caş la gură; existau multe statui ale lui Jukov, arătând o față teşită, de buldog, cu ochi reci de asasin, un adevărat erou rus care nu se înjosea cu politica şi de al cărui nume germanii ajunseseră să se teamă.

Faptul că Bondnarenko ajunsese atât de departe era o mare surpriză, chiar şi pentru el. Îşi începuse cariera ca ofițer de transmisiuni, apoi fusese transferat rapid în cadrul forței Spetsnaz din Afganistan, unde păcălise moartea de două ori, în ambele cazuri preluând comanda în situații de panică, supraviețuind şi făcându-se remarcat. Se alesese cu răni şi omorâse cu propriile mâini, lucru pe care puțini colonei îl făceau şi tot atât de puțini îl plăceau, cu excepția ocaziilor când erau la clubul ofițerilor şi băuseră câteva tării

în compania camarazilor.

Ca mulți generali dinaintea sa, Bondarenko era un soi de general „politic". Avansase în carieră agățându-se de pulpana hainei unui ministru omnipotent, Serghei Golovko, dar adevărul e că nimeni nu obține fără un merit real steaua de general-locotenent, iar în armata rusă curajul în luptă te făcea remarcat ca în oricare altă armată. Inteligența te ajuta să urci mai sus, iar deasupra tuturor stăteau rezultatele obținute. Meseria sa era ceea ce americanii numesc J-3, adică Şeful Marelui Stat Major, cel care omoară oameni în război şi îi antrenează pe timp de pace. Bondarenko călătorise prin lume, învățând cum îşi antrenează alte armate oamenii, sortase lecțiile şi le aplicase soldaților săi. În definitiv, singura diferență dintre un soldat şi un civil e pregătirea, iar Bondarenko dorea să aducă armata rusă cel puțin la aceleaşi condiții de agerime şi duritate care o făcuseră să bată la porțile Berlinului, sub comanda lui Jukov şi Koniev. Acest țel era încă unul de viitor, dar generalul considera că pusese bazele necesare realizării lui. Poate că în zece ani armata sa va atinge obiectivul, iar el va fi acolo s-o vadă, deşi atunci va fi în retragere, una onorabilă, fireşte, cu decorațiile puse în ramă pe perete şi nepoții săltându-i pe genunchi… şi, ocazional, va veni să dea consultații, să studieze problemele şi să-şi dea cu părerea, aşa cum deseori procedează generalii în retragere.

Pentru moment nu mai avea nicio corvoadă de îndeplinit, dar nu avea tragere de inimă să se-ndrepte către casă, unde soția sa invitase nevestele altor ofițeri superiori. Bondarenko întotdeauna găsise aceste întâlniri plictisitoare. Ataşatul militar din Washington îi trimisese o carte, *Swift Sword (Sabia ageră),* scrisă de colonelul Nicholas Eddington din Garda Națională americană. Eddington, da, era colonelul care făcea pregătire cu brigada sa în deşertul Californiei când sosise decizia de a fi trimişi în Golful Persic, iar trupele sale – formate din civili în uniformă – se comportaseră bine; chiar mai mult decât bine, în opinia generalului rus. Luaseră parte la operațiunea Atingerea Meduzei, distrugând tot ce întâlneau, împreună cu unitățile armatei americane regulate,

Regimentele 10 şi 11 Cavalerie. Combinate, aceste forțe de mărimea unei divizii au zdrobit patru corpuri de unități mecanizate, măcelărindu-le ca pe oi la abator. Chiar şi soldații lui Eddington s-au comportat magnific. Ghenadi Iosifovici ştia că, în mare parte, asta se datorase motivației lor. Atacul biologic împotriva patriei lor îi înfuriase teribil pe soldați, o astfel de furie putând transforma un biet soldat într-un erou la fel de uşor ca şi cum ai apăsa un buton. Termenul tehnic era „voință de luptă". În limbaj profan, era motivul pentru care un om îşi pune viața în primejdie, lucru nu lipsit de importanță pentru ofițerii superiori a căror sarcină este să-i conducă pe aceşti oameni către pericol.

Răsfoind cartea, observă că acest Eddington – o notă spunea că e şi profesor de istorie; interesant, nu? – acorda mare importanță acestui factor. Ei bine, părea a fi şi deştept, nu doar norocos. A avut norocul să comande soldați rezervişti cu mulți ani de serviciu la activ, care, în ciuda pregătirii îndelungate, avuseseră parte doar de puțină practică, dar erau integrați în unități extrem de stabile, în care toți soldații se cunoşteau între ei, un lux virtual necunoscut soldaților din trupele regulate. Şi pe deasupra au avut noul şi revoluționarul echipament IVIS[25] de fabricație americană, ce permitea tuturor oamenilor şi vehiculelor de pe câmpul de luptă să ştie exact ce ştia comandantul lor, uneori chiar mai detaliat… iar acesta, la rândul lui, îi spunea superiorului ce au văzut oamenii săi. Eddington susținea că asta îi uşurase munca în conducerea unității mecanizate mai mult decât în oricare dintre anterioarele lui funcții de comandă.

Ofițerul american mai vorbea despre de a şti nu doar ce spun comandanții din subordine, ci şi de cât de important este să cunoşti ce *gândesc* ei, lucrurile pe care nu au timp să le rostească. Accentul era pus pe importanța continuității în cadrul corpului ofițerilor, iar *aceasta,* observă Bondarenko în

---

[25] IVIS (Intervehicular Information System) – Sistem integrat de conducere a luptei.

timp ce făcea o însemnare, era o lecție de mare importanță. Trebuia să citească în detaliu întreaga lucrare şi, poate, să-i pună pe cei de la Washington să cumpere o sută de exemplare pentru a fi citite de camarazii săi… poate chiar să cumpere dreptul de a o retipări în Rusia? Ruşii mai făcuseră asta, şi nu doar o dată.

CAPITOLUL 12

Furtună într-un pahar cu apă

— În regulă, George, te ascult, rosti Ryan, sorbindu-şi cafeaua. Casa Albă avea multe activităţi de rutină, una dintre ele, care se dezvoltase în ultimii ani, constând în fixarea, după şedinţa matinală de informare, a unei întâlniri cu Secretarul Trezoreriei, de două sau trei ori pe săptămână. Cel mai adesea Winston traversa – prin subteran – Strada 15 printr-un tunel care lega Casa Albă de Clădirea Trezoreriei, tunel ce data din vremea lui Roosevelt. Ca parte a acestei rutine, stewardul preşedintelui aducea cafea şi chifle (cu unt) din care ambii oameni de stat se înfruptau, în ciuda creşterii colesterolului.

— R.P.C. Negocierile comerciale au dat cu capul în zid. Nu vor să coopereze.

— Care sunt punctele de litigiu?

— La naiba, Jack, care *nu sunt* puncte de litigiu? Negustorul luă o înghiţitură de corn cu gem de struguri. Acea nouă companie de computere pe care a dat-o guvernul lor în funcţiune piratează un dispozitiv hardware patentat de către Dell – ştii că acest nou dispozitiv le-a propulsat valoarea acţiunilor cu douăzeci de procente? Pur şi simplu le trântesc în cutiile acelea făcute pentru propria lor piaţă şi care în prezent au început să fie vândute în Europa. E o violare nenorocită a tuturor tratatelor şi patentelor comerciale, dar când le punem dovezile pe masa de tratative, ei pur şi simplu le ignoră şi schimbă subiectul. Pe cei de la Dell asta îi poate costa patru sute de milioane de dolari, o pierdere de bani cam mare pentru o singură companie, nu? Dacă aş face parte din consiliul corporaţiei lor, aş căuta în Pagini Aurii nişte asasini profesionişti. Bun, ăsta-i un litigiu. Următorul. Au spus că, dacă vom facem prea mare tapaj pe seama acestor

neînțelegeri „minore”, Boeing îşi va lua adio de la comanda de avioane 777 – chinezii au optat pentru douăzeci şi opt de aeronave – în favoarea celor de la Airbus.

Ryan încuviință.

— George, în prezent care este balanța comercială cu R.P.C.?

— Şaptezeci şi opt de miliarde, în favoarea lor, nu a noastră, după cum bine ştii.

— Scott, de la Foggy Bottom, se ocupă de problemă?

Secretarul Trezoreriei aprobă.

— Are la dispoziție o echipă destul de bună, dar au nevoie de ceva mai mult din direcția executivului.

— Cu ce ne afectează pe noi?

— Ei bine, chinezii aduc cumpărătorilor noştri o serie de bunuri cu preț redus, cam şaptezeci de procente dintre ele fiind produse de duzină, o mulțime de jucării, animale de pluş, chestii de genul acesta. Dar, Jack, treizeci de procente sunt reprezentate de mărfuri de calitate superioară. În ultimii doi ani şi jumătate acest procent s-a dublat. Destul de curând va începe prin a ne costa locuri de muncă din sectorul producției bunurilor de uz casnic, plus scăderea exporturilor. Ei vând o mulțime de laptopuri utilizatorilor casnici – adică utilizatorilor din propria lor țară, vreau să spun – dar nouă nu ne dau voie să pătrundem pe piață, chiar dacă îi batem măr în materie de performanță şi preț. Ştim sigur că folosesc o parte a surplusului din balanța comercială cu noi pentru a-şi subvenționa industria producătoare de computere. Bănuiesc că o întăresc în scopuri strategice.

— Plus că vând arme unor oameni care am prefera să nu dispună de aşa ceva, completă preşedintele. *Asta o fac tot în scopuri strategice.*

— Păi oricine are nevoie de un AK-47 ca să-şi ferească gazonul de popândăi, nu?

Un transport de o mie patru sute de arme de asalt nemodificate – capabile de foc automat – fusese confiscat în portul Los Angeles cu două săptămâni în urmă, dar R.P.C. negase orice implicare, în ciuda faptului că serviciile americane de informații luaseră urma actului de vânzare

până la un număr de telefon particular din Beijing. Era un fapt ştiut de Ryan, dar pe care nu-l putea dezvălui, căci ar fi deconspirat o serie de metode de culegere a informațiilor – în cazul de față deținute de Agenția Națională de Securitate din Fort Meade. Noul sistem de telefonie din Beijing nu a putut fi construit de către o firmă americană, dar mare parte din activitatea de proiectare a lui fusese contractată unei companii care a făcut un aranjament profitabil cu una dintre agențiile guvernului Statelor Unite. Nu era tocmai legal, dar se făcuse legătura cu reguli diverse, care se refereau la securitatea națională.

— Pur şi simplu nu joacă cinstit, aşa-i?

— Deloc cinstit, mârâi Winston.

— Sugestii? ceru preşedintele Ryan.

— Să le reamintim micuților nătărăi cu ochi oblici că ei au nevoie de noi infinit mai mult decât avem noi de ei.

— Trebuie să fii mai atent cu limbajul când vorbeşti despre un stat-națiune, mai ales unul care dispune de arme nucleare, îi aminti Ryan Secretarului Trezoreriei. Plus calomniile rasiste.

— Jack, ori e un joc deschis, ori nu. Fie joci cinstit, fie nu. Dacă păstrează atât de mult din banii noştri, atunci să păstrăm şi noi din ai lor. Asta va însemna că trebuie să-nceapă să joace corect cu noi. Bine, ştiu – ridică brațele în semn de apărare – că ei strâmbă din nas în privința Taiwanului, dar aceea a fost o mişcare bună, Jack. Ai făcut bine că i-ai pedepsit. Avortonii aceştia micuți au ucis oameni şi probabil sunt amestecați în ultima noastră aventură din Golful Persic – *şi* în atacul cu Ebola îndreptat împotriva noastră – şi o țin tot aşa. Dar *nuuuuu,* nu-i putem pedepsi pentru crimă şi complicitate la un act de război contra Statelor Unite, nu? Suntem prea mari şi puternici pentru a fi atât de meschini. Meschini pe dracu, Jack! Direct sau indirect, micii nenorociți l-au ajutat pe tipul acela, Daryaei, să ne ucidă şapte mii de cetățeni, iar stabilirea de relații diplomatice cu Taiwanul este prețul pe care trebuie să-l plătească – un preț blestemat de mic, după părerea mea. Trebuie ca ei să priceapă asta. Trebuie să învețe că lumea e

guvernată de reguli. Aşadar, noi trebuie să-i facem să priceapă că vor suferi pentru încălcarea regulilor. Până nu vor pricepe asta, necazurile vor continua. Mai devreme sau mai târziu vor fi nevoiți să învețe. Eu unul cred că va fi o aşteptare lungă.

— Bine, dar nu uita care e punctul lor de vedere: Cine suntem noi ca să-i învățăm pe ei regulile?

— Rahat, Jack! Winston era unul dintre puținii oameni care aveau abilitarea – dacă nu chiar dreptul – să vorbească în asemenea mod în Biroul Oval. Asta se datora parțial succeselor personale ale lui Winston şi în parte faptului că Ryan respecta vorbirea directă, chiar dacă uneori limbajul era unul colorat. Aminteşte-ți că ei sunt cei care ne bat cu nuiaua. *Noi* jucăm cinstit. Lumea *are* reguli, care sunt onorate de comunitatea statelor, iar dacă Beijingul vrea să facă parte din această comunitate, ei bine, trebuie să se supună aceloraşi reguli pe care ceilalți le respectă. Dacă vrei să fii membru al unui club de golf trebuie să plăteşti taxa de admitere *şi* nici măcar atunci n-ai dreptul să conduci maşinuța de golf peste gazon. Nu poți avea totul.

Ryan observă că problema consta în faptul că persoanele care conduceau națiuni întregi – mai ales națiuni mari, puternice, importante – nu erau genul cărora să le spui cum şi de ce să facă. Acesta era marele adevăr în cazul dictaturilor. Într-o democrație liberală oricine se supune domniei legii. Era Ryan preşedinte, dar nu putea jefui o bancă doar pentru că avea nevoie de bani de buzunar.

— George, în regulă. Pune-te pe treabă cu Scott şi găsiți ceva cu care şi eu să fiu de acord, apoi Departamentul de Stat le va explica amicilor din Beijing care sunt regulile. „Cine ştie, poate că de data asta va ține figura.” Ryan nu ar fi pariat pe asta.

Nomuri îşi spuse că aceasta va fi seara cea mare. Fireşte, petrecuse noaptea trecută cu Ming, iar ei îi plăcuse, dar acum că a avut timp să analizeze totul, oare reacția ei va fi aceeaşi? Sau va considera că a îmbătat-o ca să poată profita de ea? Nomuri avusese parte de multe întâlniri şi partide la

pat, dar nu confundase succesele amoroase cu înțelegerea psihicului femeilor.

Stătea la barul unui restaurant de mărime medie – altul decât cel de ultima dată – fumând o țigară, ceva inedit pentru ofițerul CIA. Nu tuşise, deşi la primele două țigări i se păruse că se-nvârte camera în jur. Intoxicație cu monoxid de carbon, decise el. Fumatul reducea alimentarea cu oxigen a creierului, fiind nociv şi în alte moduri. Dar făcea aşteptarea mai uşoară. Cumpărase o brichetă Bic albastră, cu reproducerea steagului R.P.C. pe ea, care dădea impresia că drapelul flutură într-un cer senin. „Mda, sigur, gândi el, iar eu stau şi mă-ntreb dacă va apărea fata mea, care a întârziat deja – îşi privi ceasul – cu nouă minute". Nomuri gesticulă către barman, comandând un nou Scotch. Era o marcă japoneză, destul de bună, nu tocmai scumpă, deşi băutura rămânea tot băutură, oricum ai lua-o.

„Vii odată, Ming?" aruncă agentul o întrebare în vânt. Ca majoritatea barurilor de pe glob, acesta avea o oglindă pusă în spatele paharelor şi sticlelor, iar californianul îşi examină cu spirit critic fața, pretinzând că este a altcuiva, întrebându-se ce desluşeşte la ea. Nervozitate? Suspiciune? Teamă? Singurătate? Patimă? Era posibil ca cineva să facă chiar în acest moment aceeaşi evaluare, poate un ofițer de contrainformații al MSS care-şi întindea plasa, atent să nu privească de prea multe ori către Nomuri. Poate folosea oglinda ca un mijloc indirect de supraveghere. Probabil stătea într-un unghi care-i permitea să-şi aţintească în mod firesc ochii către american, în timp ce Nomuri ar fi trebuit să-şi răsucească gâtul pentru a-l zări, oferindu-i agentului de supraveghere şansa de a-şi feri privirea, posibil către partenerul său – de obicei preferai să te uiți la cei din echipă decât la un individ oarecare – al cărui cap se găsea pe aceeaşi linie de vedere, pentru a putea supraveghea ținta fără a da impresia că o face în mod fățiş. Fiecare stat al lumii avea forțe de poliție sau de securitate antrenate pentru misiuni de acest gen, iar metodele erau peste tot aceleaşi, deoarece natura umană nu cunoştea diferențe, fie că ținta era un traficant de droguri, fie că era un spion. Exact aşa stăteau

lucrurile, îşi spuse Nomuri, consultând din nou ceasul. Unsprezece minute întârziere. „Calm, amice, femeile întârzie *întotdeauna.* Fac asta pentru că nu ştiu ce oră este, sau le ia o veşnicie să se îmbrace şi să se machieze, sau uită mereu să poarte un ceas… sau, cel mai probabil, fac asta pentru că le conferă un avantaj." Un astfel de comportament le poate face pe femei să pară mai valoroase în faţa bărbaţilor – în definitiv, bărbaţii *le* aşteaptă, nu? Nu există alt mod. Afecţiunea lor trebuie preţuită şi, dacă *nu* o aştepţi, s-ar putea să *nu* apară o zi întreagă, iar bărbaţii se tem de această posibilitate.

„Chester Nomuri, antropolog comportamentist", pufni el cu dispreţ, privind din nou spre oglindă.

„Dumnezeule, poate că lucrează până târziu, sau traficul e aglomerat, sau o prietenă de la birou a avut nevoie de ajutorul ei ca să mute blestemata de mobilă." Şaptesprezece minute. Pescui din buzunar o nouă ţigară Kool şi o aprinse cu bricheta ChiComm[26]. „Estul e Roşu", gândi el. Şi aceasta era probabil ultima ţară a lumii cu adevărat roşie… Mao n-ar fi mândru?

„Unde eşti?"

Ei bine, orice agent MSS care l-ar fi supravegheat, dacă până atunci avea dubii în legătură cu ce face Nomuri, acum ar fi fost al naibii de sigur că aşteaptă o femeie, căci stresul manifestat de el nu putea fi asemuit decât cu al unui tip vrăjit de femeia în chestiune. Iar spionii se crede că nu se lasă vrăjiţi, nu?

„Idiotule, îţi faci griji pentru *asta* doar fiindcă s-ar putea ca diseară să nu faci sex?"

Douăzeci şi trei de minute întârziere. Strivi ţigara şi aprinse alta. Dacă acesta era un mecanism feminin de control al bărbaţilor, era unul eficient.

„James Bond niciodată n-a avut asemenea probleme, îşi zise ofiţerul de informaţii. Domnul Pupici Bang-Bang era întotdeauna stăpân peste femeile sale – dacă cineva a vrut o

[26] Comunist chinez.

dovadă că Bond e un caracter de ficțiune, sigur asta este!”

În timp ce se răsucea, Nomuri era atât de adâncit în gândurile sale încât n-o văzu pe Ming intrând. Simți o bătaie blândă pe umăr şi se întoarse repede să vadă…

… afişa un zâmbet radios, mulțumită de sine că-l luase prin surprindere, ochii ei înguşti şi întunecați făcând riduri la colțuri, marcând plăcerea momentului.

— Îmi pare atât de rău că am întârziat, rosti iute. Fang a avut nevoie de mine să transcriu nişte chestii şi m-a ținut mai mult la birou.

— Trebuie să stau de vorbă cu moşul acesta, spuse Nomuri cu viclenie, ridicându-se de pe scaunul barului.

— Este un moş, aşa cum zici tu, şi nu mai aude bine. Poate că vârsta i-a afectat auzul.

„Nu, poate că bătrânul fustangiu nu vrea să audă”, omise Nomuri să adauge. Pesemne Fang era asemenea şefilor de pretutindeni, mult trecut de vârsta la care acordă atenție ideilor altora.

— Aşadar, ce-ți doreşti la cină? întrebă Nomuri şi obținu cel mai bun răspuns.

— Nu mi-e foame. Scânteile din ochii ei întunecați spuneau ce-şi dorea cu adevărat. Nomuri sorbi ultimii stropi de băutură, stinse țigara şi ieşi afară cu Ming.

— Deci? întrebă Ryan.

— Deci astea nu sunt veşti bune, replică Arnie van Damm.

— Asta din punctul tău de vedere, presupun. Ei când vor audia probele?

— În mai puțin de două luni, şi asta constituie totodată un mesaj, Jack. Aceşti susținători ai unei justiții exigente cu care urmează să te-ntâlneşti vor studia cazul şi, dacă ar fi să pariez, aş pune banii pe faptul că sunt nerăbdători să dea peste cap cazul Roe.

Jack se lăsă pe spate în fotoliu şi îi zâmbi şefului său de cabinet.

— Şi ce e rău în asta, Arnie?

— Jack, rău e din pricină că mulți cetățeni de-acolo vor ca ei să poată opta sau nu pentru avort. Iată de ce. „Liberă

alegere” i se spune şi deocamdată este legală.

— Poate se vor schimba lucrurile, spuse plin de speranță preşedintele, aruncând o privire asupra programului său. Secretarul de la Interne venea să discute despre parcurile naționale.

— La naiba, asta *nu* este ceva de care să te ocupi! Tu vei fi cel blamat!

— Bine, dacă şi când o să se întâmple asta, voi sublinia că *eu* nu sunt Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite şi sunt complet separat de ea. Dacă vor lua decizia care cred eu – şi bănuiesc că şi tu – că va fi aleasă, avortul devine o problemă legislativă, şi adunările legislative a „câtorva state”, după cum este specificat în Constituție, se vor întruni şi vor decide ele însele dacă cei care i-au votat vor sau nu să aibă capacitatea de a-şi ucide copiii nenăscuți – dar, Arnie, aminteşte-ți că am avut patru copii. Am asistat la naşterea fiecăruia şi să fii blestemat dacă-mi mai spui că avortul este OK.

Cel de-al patrulea micuț din familia Ryan, Kyle Daniel, fusese născut în timpul mandatului prezidențial, iar camerele de luat vederi fuseseră prezente la maternitate pentru a înregistra momentul venirii sale pe lume, permițând întregii națiuni – şi lumii, de fapt – să ia parte ia eveniment. Propulsase rata de încredere a lui Ryan cu cincisprezece puncte, mulțumindu-l extrem de mult pe Arnie în acel moment.

— Doamne Sfinte, Jack, am zis eu vreodată asta? îl interpelă van Damm. Eu şi cu tine am comis extrem de des lucruri îndoielnice, nu? Dar nici n-am interzis altor oameni dreptul de a face aceleaşi lucruri, nu-i aşa? Spre exemplu, fumatul? adăugă el, doar pentru a-l necăji puțin pe Ryan.

— Arnie, mânuieşti cuvintele mai inteligent decât oricare alt om, iar acesta a fost un bun exemplu. Îți recunosc meritul. Dar există o diferență calitativă între a aprinde o nenorocită de țigaretă şi a ucide o ființă umană conştientă.

— Adevărat, în cazul în care fătul este o ființă umană conştientă, şi acest lucru ține de competența teologilor, nu a politicienilor.

— Arnie, uite cum stă treaba. Gloata pro-avort spune că problema fătului, indiferent dacă are conştiinţă sau nu, e irelevantă, căci el este în interiorul trupului unei femei, deci e proprietatea ei şi poate face ce vrea cu ea. Bun. În timpul Republicii şi a Imperiului Roman legea spunea că soţia şi copiii sunt proprietatea capului de familie, *pater familias,* şi el poate să-i ucidă oricând are chef. Crezi că ar trebui să revenim la acele timpuri?

— Evident că nu, de vreme ce dădeau drepturi bărbatului şi le luau femeii; acum nu mai procedăm în felul acesta.

— Aşadar ai luat o chestiune morală şi ai degradat-o la stadiul de a fi bună sau rea în politică. Ei bine, Arnie, eu nu mă aflu aici pentru a face aşa ceva. Chiar şi preşedintelui i se permite să aibă unele principii morale, ori te aştepţi să-mi las la uşă ideile despre bine şi rău în fiecare dimineaţă când vin la muncă?

— Dar preşedintelui nu i se permite să-şi impună ideile altora. Principiile morale sunt chestiuni pe care le ţii în suflet, pentru tine.

— Ceea ce noi numim lege nu este nici mai mult nici mai puţin decât credinţa colectivă a populaţiei, convingerile ei despre ce-i bine şi ce-i rău. Societatea stabileşte care sunt regulile, indiferent că-i vorba de crimă, răpire sau trecere pe culoarea roşie. Într-o republică democrată facem asta prin intermediul legislativului, alegând oameni care ne împărtăşesc opiniile. Aşa se face legea. De asemenea, am pus la punct o constituţie, legea supremă a statului, care a fost foarte atent chibzuită deoarece decide ce pot şi ce nu pot face celelalte legi, şi ne păzeşte de pasiunile noastre trecătoare. Sarcina judecătorilor este să interpreteze legile sau, în cazul de faţă, principiile constituţionale cuprinse în aceste legi şi să le pună în aplicare. În cazul Roe versus Wade Curtea Supremă a mers prea departe. A legiferat; a schimbat legea într-un mod pe care alegătorii nu l-au anticipat şi asta a fost o eroare. În cazul judecării recursului lui Roe problema avortului se va întoarce acolo unde trebuie: adunările legislative statale.

— De cât timp te gândeai la discursul acesta? se interesă

Arnie. Retorica lui Ryan fusese prea elaborată pentru o conversație spontană.

— De ceva vreme, admise preşedintele.

— Ei bine, când va fi luată o hotărâre, să fii pregătit pentru un infern, îl preveni şeful administrativului. Mă refer la demonstrații, dezbateri TV şi îndeajuns de multe editoriale în ziare pentru a acoperi zidurile Pentagonului cu ele, iar oamenii tăi din Serviciul Secret îşi vor face griji în privința pericolului crescut pentru viața ta, a soției tale şi a copiilor tăi. Dacă tu crezi că glumesc, întreabă-i pe ei.

— N-are niciun sens.

— Nu există nicio lege, federală, de stat sau locală, care impune lumii să fie logică, Jack. Oamenii de afară depind de tine să le menții viața plăcută, iar dacă n-o faci dau vina pe tine. Obişnuieşte-te cu asta.

Acestea fiind spuse, un şef de cabinet supărat părăsi camera şi se îndreptă către biroul său din aripa de vest.

— Rahat, oftă Ryan, în timp ce răsfoia hârtiile pentru şedința cu Secretarul de la Interne.

Deținătorul lui Smokey Bear[27]. Totodată custode al parcurilor naționale, pe care preşedintele nu le văzuse decât pe canalul Discovery, în acele nopți când avea timp liber să pornească televizorul.

Nu erau multe de spus despre hainele purtate de oamenii de-aici, îşi zise iarăşi Nomuri, cu o unică excepție. Când desfăcea nasturii şi găsea dedesubt setul Victoria's Secret era ca o trecere de la un film alb-negru la unul color. De data aceasta Ming îi permise lui să deschidă nasturii, să-i tragă haina în jos de-a lungul brațelor, apoi să-i scoată pantalonii. Chiloții în special păreau apetisanți, dar apoi realiză că tot trupul ei era astfel. Nomuri o ridică în brațe şi o sărută cu pasiune înainte de a o lăsa să cadă pe pat. Un minut mai târziu, se găsea lângă ea.

— De ce ai întârziat?

---

[27] Ursuleț, simbol al paznicilor pădurii (n.red.).

Ea făcu o grimasă.

— În fiecare săptămână ministrul Fang se întâlneşte cu alţi miniştrii, iar la întoarcere mă pune să transcriu notiţele de la întâlnire, astfel încât tot ce a spus el să fie consemnat.

— Oh, foloseşti noul meu computer pentru asta?

Isuse! Întrebarea ascunse fiorul care îi străbătuse trupul la auzul vorbelor ei. Fata putea fi o sursă dată naibii! Nomuri respiră profund şi îşi recompuse mina de jucător de pocher, dezinteresat de politică.

— Fireşte.

— Excelent. Este echipat cu modem, da?

— Desigur, îl folosesc zilnic pentru a căuta ştiri, rapoarte şi alte chestii de genul acesta de pe web site-urile mass-mediei occidentale.

— Ah, asta-i bine.

Pe ziua în curs îşi rezolvase afacerile de serviciu. Cu treburile făcute, Nomuri se aplecă să o sărute.

— M-am dat cu ruj înainte să intru în restaurant, explică Ming. La serviciu nu mă dau cu aşa ceva.

— Înţeleg, replică ofiţerul CIA, repetând primul sărut şi prelungindu-l în timp. Braţele fetei îi cuprinseră gâtul. Motivul pentru care întârziase nu avea deloc de-a face cu lipsa de afecţiune. Devenise evident acum, în timp ce braţele lui începură şi ele să rătăcească. Sutienul cu închidere în faţă fusese cea mai deşteaptă mişcare a sa. O simplă răsucire cu arătătorul şi degetul mare şi sări în lături, dezvăluind doi sâni drăgălaşi, alte două locuri de explorat pentru mâinile sale. Pielea de-aici era deosebit de catifelată… şi, decise el câteva secunde mai târziu, la fel de gustoasă.

Ca rezultat obţinu un agreabil geamăt şi o arcuire provocată de plăcere din partea… cui? Prietenei? Pe-aproape, dar nu destul. Agentei? Nu încă. Amantei era răspunsul potrivit momentului. La Fermă niciodată nu discutaseră despre aceste lucruri, cu excepţia obişnuitelor avertismente de a nu te apropia de agenta ta, căci îţi vei pierde obiectivitatea. Dar dacă nu te apropii puţin de ea, cum o mai recrutezi ca agentă? Desigur, Chester era conştient că în acea clipă era cu mult dincolo de „puţină apropiere”

Indiferent de aspectul exterior, ea avea o piele încântătoare, iar degetele lui o examinau în detaliu în timp ce îi zâmbea privind-o în ochi şi o săruta. Nici corpul ei nu era de lepădat. Avea o formă frumoasă, chiar şi-atunci când ea stătea în picioare. Poate era puțin cam mare în talie, dar aici nu era Venice Beach, iar forma de clepsidră, oricât de bine ar fi arătat în fotografii, nu era decât atât: o poză. Talia ei era mai mică decât coapsele, iar pentru moment asta era suficient. N-ar mai fi gândit aşa dacă Ming ar fi păşit pe podiumul unei prezentări de modă din New York, dar acolo modelele arătau oricum ca nişte băieți. „Ming nu este şi nu va fi niciodată un supermodel – obişnuieşte-te cu asta, Chet", îşi spuse ofițerul. Era timpul să lase deoparte toate fițele de CIA. Era un bărbat, purtând doar o pereche de boxeri, stând lângă o femeie îmbrăcată doar cu chiloți. Chiloți îndeajuns de mari pentru a face o batistă din ei, deşi pentru un bărbat culoarea roşu-oranj ar fi fost nepotrivită pentru a fi scoasă din buzunarul de la spate, mai ales, gândi el zâmbind, în unele fabrici de mătase artificială.

— De ce zâmbeşti? întrebă Ming.

— Pentru că eşti drăguță, replică Nomuri. Acum, cu zâmbetul pe față, chiar aşa era. Nu, niciodată nu va fi model, dar în interiorul oricărei femei exista o imagine a frumuseții pe care trebuia doar s-o lase să răzbată afară. Pielea ei era de primă clasă, în special buzele, acoperite după orele de serviciu cu ruj, fin şi alunecos, care le făcea şi mai atractive. Curând trupurile lor erau aproape lipite, oferind o senzație de căldură şi confort, Chet cuprinzând-o delicat cu un singur braț, în vreme ce mâna lui stângă hoinărea şi se juca pe trupul ei. Părul lui Ming nu era prea încurcat. Fiind scurt, putea fi în mod evident periat cu uşurință. Avea păr şi la subraț, ca majoritatea femeilor din China, dar asta îi oferea un mod în plus de joacă lui Nomuri, care o sâcâi puțin trăgând de el. Evident că pe ea o gâdila. Ming chicoti jucăuşă şi îl îmbrățişă mai strâns, apoi se destinse pentru a permite mâinii sale să hoinărească mai mult. În momentul când trecu de buric, rămase brusc nemişcată, relaxându-se ca un soi de invitație. Sosise timpul pentru un nou sărut, în vreme ce

degetele sale se aventurau mai departe, iar acum în ochii ei se citea veselie. Ce fel de joc era acesta...?

Îndată ce mâinile sale întâlniră chiloții, şezutul ei se ridică de pe saltea. Chet se ridică pe jumătate şi îi trase în jos, permițând piciorului ei stâng să îi azvârle în aer, unde chiloții roşu-oranj zburară precum un curcubeu monocolor, apoi...

— Ming! o acuză el cu veselie.

— Am auzit că bărbaților le place, spuse ea chicotind şi ochii îi sclipeau.

— Ei bine, *este* ceva deosebit, replică Nomuri, în timp ce mâinile sale parcurgeau o porțiune de piele chiar mai fină decât pe restul trupului. Ai făcut asta în timpul serviciului?

Acum ea hohoti de-a binelea:

— Nu, prostule! Azi-dimineață în apartamentul meu! În propria baie, cu propriul aparat de ras.

— Voiam doar să ştiu, o asigură ofițerul CIA. „La naiba, asta chiar e ceva!"

Apoi mâinile ei se mişcară pentru a-i face lui exact ce-i făcuse şi el ei.

— Eşti deosebit față de Fang, şopti ghiduş vocea ei.

— Oh? Cum anume?

— Cred că cel mai rău lucru pe care o femeie îl poate spune unui bărbat este „Ai intrat deja?" Una dintre celelalte secretare i-a spus o dată asta lui Fang. A bătut-o. A doua zi a venit la lucru – el a făcut-o să vină – cu ochii învinețiți, în seara următoare... ei bine, m-a luat în patul lui, recunoscu ea, nu cu ruşine, ci mai curând cu jenă. Să-mi arate cât de bărbat este încă. Dar ştiam *asta* fără să i-o mai spun. Acum ştim cu toții.

— Mie îmi vei spune? o întrebă Nomuri surâzând şi sărutând-o din nou.

— Oh, nu! Tu ai un cârnat, nu o păstaie de fasole! îi zise Ming entuziasmată.

Nomuri admise că nu era cel mai elegant compliment care îi fusese adresat vreodată, dar pentru moment era suficient.

— Crezi că a venit clipa să-i găsim cârnatului o casă?

— Oh, da!

În timp ce se răsucea deasupra ei, Nomuri văzu două

lucruri dedesubt. Primul era o fată, o tânără cu obişnuitele impulsuri feminine, cărora el era pe punctul de a le răspunde. Al doilea era o potențială agentă, cu acces la informații politice la care un ofițer de caz cu experiență putea doar să viseze. Dar Nomuri nu era un ofițer de caz experimentat. Era încă destul de necopt astfel încât să nu ştie ce este imposibil. Trebuia să-şi facă griji pentru potențiala agentă, deoarece, în cazul unei recrutări reuşite, viața ei va fi pusă în cele mai grave pericole… se gândi la ce s-ar putea întâmpla, la cum o să se modifice fața ei în clipa când glonțul va pătrunde în creier… nu, era prea urât. Cu un efort, Nomuri se forță să-şi alunge gândurile în timp ce o penetra. Dacă va fi s-o recruteze, va trebui să ducă bine la îndeplinire această funcție. Şi, în plus, dacă o va face fericită, ei bine, asta va fi un bonus.

— Mă voi gândi la asta, promise preşedintele Secretarului de Stat pentru Afaceri Interne, conducându-l spre uşa care dădea în coridor, în stânga şemineului.

„Regret, amice, dar banii nu sunt pentru ce vrei tu.” Ministrul său de interne nu era sub nicio formă un om rău, dar se părea că fusese prins de birocrația din departamentul lui, ceea ce era, poate, cel mai rău pericol al muncii în capitală. Se aşeză să citească hârtiile pe care i le dăduse secretarul. Fireşte că nu va avea timp să le parcurgă pe toate de unul singur. Într-o zi bună putea trece peste rezumatul executiv al documentelor, în timp ce restul mergea la un membru al personalului care le parcurgea pe toate şi înainta un raport preşedintelui – de fapt, un *alt* soi de rezumat executiv, dactilografiat de o membră a personalului Casei Albe care avea, probabil, douăzeci şi opt de ani, iar pe baza acelui document se făcea politica.

„Asta-i o nebunie!” concluzionă Ryan furios. *El* trebuia să fie şeful executivului în această țară. *El* ar trebui să fie singurul care stabileşte linia politică. Dar timpul preşedintelui era prețios. Atât de prețios, încât alții economiseau pentru el timpul său – şi aceşti alții chiar îi păzeau timpul liber, deoarece într-un final ei erau cei care

decideau ce să citească Ryan şi ce nu. Deci, atâta vreme cât Ryan *era* şeful executivului şi *făcea* de unul singur politica executivă, această politică se baza deseori numai pe informațiile prezentate lui de către alții. Uneori se temea că este controlat cu ajutorul informațiilor care ajungeau pe masa lui de lucru, mai degrabă decât de presa care decidea ce titluri vede publicul, având astfel o influență hotărâtoare în stabilirea părerii populației despre ştirile zilei.

„Aşadar, Jack, ai fost şi tu acaparat de birocrația *ta?"* Era greu de ştiut, greu de spus şi greu de decis cum să schimbe situația, dacă aceasta fusese creată.

„Poate ăsta-i motivul pentru care Arnie vrea să ies din clădire şi să mă duc acolo unde se află cu adevărat populația", realiză Jack.

Problema era cu atât mai dificilă din cauză că Ryan era expert în politica externă şi cea de securitate națională. Pe aceste domenii se ştia cel mai competent. În domeniul problemelor interne se simțea dezorientat şi slab pregătit. O parte din această situație se datora averii sale. Niciodată nu şi-a făcut griji în legătură cu prețul unei felii de pâine sau al unui litru de lapte – cu atât mai mult la Casa Albă, unde nu vedeai niciodată laptele în cutii de un litru, ci numai în pahare aburite puse pe o tavă de argint purtată de un steward al marinei, care ți le punea în mână în timp ce tu stăteai în fotoliu. Dar acolo, afară, erau oameni care îşi făceau cu adevărat griji în privința acestor lucruri, sau măcar se îngrijorau de costul întreținerii micului Jimmy la şcoală, iar Ryan, ca preşedinte, trebuia să se preocupe de grijile lor. Trebuia să încerce menținerea unei balanțe echilibrate în economie, astfel ca populația să-şi asigure un trai decent, să meargă vara la Disney World, toamna să meargă la meciuri de fotbal şi să fie siguri că în fiecare an vor fi o grămadă de cadouri sub bradul de Crăciun.

Dar *cum* dracului putea să facă toate astea? Ryan îşi aminti de o lamentație atribuită împăratului roman Caesar Augustus. Aflând că fusese declarat zeu, că se înălțaseră temple pentru el, că oamenii făceau sacrificii în fața statuilor din temple care îl reprezentau pe el, Augustus, furios, a

întrebat: „Când cineva îmi înalță rugi pentru a-l vindeca de gută, ce trebuie să fac?" Problema fundamentală era cât de mult avea de-a face politica guvernamentală cu realitatea. Întrebarea era rareori pusă în Washington chiar şi de către conservatorii care, din punct de vedere ideologic, disprețuiau guvernul şi tot ce avea legătură cu problemele interne, fiind mult mai des favorabili fluturării drapelului şi zăngănirii săbiei naționalismului peste mări – Ryan nu se gândise niciodată de ce le place atât de mult asta. Poate voiau doar să se deosebească de liberalii care fugeau de exercițiul forței ca vampirul din fața crucii, dar care, asemenea vampirilor, agreau extinderea influenței guvernului cât de departe se putea, în viața oricui, sugându-le sângele – în realitate, foloseau instrumentul impozitării pentru a obține tot mai multe plăți pe măsură ce voiau ca guvernul să facă tot mai multe lucruri.

Şi totuşi economia îşi vedea de drum, indiferent ce făcea guvernul. Cetățenii îşi găseau slujbe, majoritatea în sectorul privat, asigurând bunuri şi servicii pentru care populația plătea voluntar din banii rămaşi după plata taxelor. Şi cu toate astea „în serviciul poporului" era o frază utilizată exclusiv de către şi despre personalitățile politice, mai ales de cele alese prin vot. Oare nu toți locuitorii țării serveau într-un fel sau altul interesul public? Doctori, profesori, pompieri, farmaciști. De ce mass-media susținea că numai Ryan, Robby Jackson şi cei 535 de membri aleşi ai Congresului o pot face? Preşedintele clătină din cap.

„Fir-ar să fie. Bun, ştiu cum am ajuns aici, dar de ce dracului am acceptat să candidez la alegeri?" se întrebă Ryan. Întrebarea l-ar fi făcut pe Arnie fericit. I-ar fi făcut fericiți chiar şi pe cei din mass-media – „Poate fiindcă adoră să mă aibă în postura de țintă?" se întrebă în sinea lui preşedintele – iar Cathy nu se opusese niciodată la opțiunea sa de-a candida. Însă *de ce* îşi permisese el să fie antrenat în iureşul ăsta? În esență nici măcar nu ştia ce are de făcut ca preşedinte. Nu avea o agendă politică reală, ci sărea zilnic de la o întâlnire la alta, de la o şedință la alta. Lua decizii tactice (pentru care era absolut necalificat) în loc de unele strategice.

Nu exista nimic important în țară pe care el să fi dorit cu adevărat să-l schimbe. Oh, desigur, existau unele probleme care trebuiau rezolvate. Politica de taxe trebuia rescrisă, însă îl lăsase pe George Winston să-şi bată capul cu ea. Apărarea țării se cerea a fi întărită, dar îl avea pe Tony Bretano să muncească pentru asta. Avea o Comisie Prezidențială care veghea asupra politicii de asigurare a sănătății, pe care de fapt o supraveghea de la distanță soția lui, împreună cu câțiva dintre colegii ei de la Spitalul Hopkins, totul fiind ținut sub tăcere. Şi apoi mai era operațiunea clandestină de analiză a Siguranței Sociale, la cârma căreia erau Winston şi Mark Gant.

„Al treilea piron al politicii americane", îşi spuse din nou Jack. Atinge-te de el şi vei muri. Însă Siguranța Socială era un lucru de care populația chiar se preocupa, nu datorită faptului că era ceea ce era, ci pentru ce în mod eronat considerau cetățenii că reprezintă – şi, de fapt, ei ştiau că părerea lor este greşită, judecând după rezultatele sondajelor de opinie. Cu toate că era administrată pe cât de rău posibil pentru o instituție financiară, Siguranța Socială făcea totuşi încă parte din promisiunile făcute la alegeri poporului de către reprezentanții săi. Şi, întru câtva, în ciuda considerabilului cinism al acestei situații, cetățeanul de rând chiar credea că guvernul îşi ținea promisiunea. Problema era că toți şefii de sindicate şi patronii care-şi băgaseră mâinile până la cot în fondurile de pensii, fiind condamnați la închisoare pentru asta, nu făcuseră atât rău Siguranței Sociale pe cât reuşise Congresul – dar avantajul unui escroc sau escroace din Congres era că, legal, nu putea fi acuzat de escrocherie. La urma urmei, Congresul era cel care făcea *legea*. Congresul făurea *politica guvernamentală,* iar faptele lui nu puteau fi *greşite,* nu? Iată încă o dovadă că cei care schițaseră Constituția comiseseră o simplă eroare, însă una cu bătaie lungă. Îşi asumaseră ideea că cetățenii aleşi de către Popor pentru a administra interesele națiunii vor fi la fel de oneşti şi onorabili cum fuseseră ei. Aproape că putea auzi un „Oops!" răzbătând din străvechile lor morminte. Cei care scriseseră Constituția stătuseră într-o sală dominată de

prezența lui George Washington, iar oricât ar fi fost ceilalți lipsiți de onoare, el compensa din plin acea lipsă prin propria personalitate, doar stând acolo şi privindu-i. „Actualul Congres nu are un astfel de mentor, de zeu muritor care să-i ia locul lui George, ceea ce este cu atât mai păcat", gândi Ryan. Simplul fapt că Siguranța Socială înregistrase profit din 1960 până atunci dovedea asta – păi nu-i aşa că forul legislativ al țării nu putea admite să se scoată *profit? Profiturile* erau cele care dădeau naştere bogătaşilor (care trebuiau să fie oameni răi, căci nimeni nu putea face avere fără să exploateze pe altcineva sau altceva, corect? – lucru care fireşte că nu-i oprea pe membrii Congresului să meargă tocmai la acei oameni pentru a obține contribuții băneşti destinate campaniilor lor electorale) şi ele trebuiau cheltuite, iar astfel taxele pentru Siguranța Socială (numite şi prime, căci de fapt Siguranța Socială se intitula *Asigurare* de bătrânețe, catastrofă şi handicap) se transformau în fonduri generale, de cheltuit alături de alte fonduri. Unul dintre foştii studenți ai lui Ryan din vremurile când preda istorie la Academia Navală îi trimisese o plachetă pe care s-o păstreze pe biroul de la Casa Albă. Spunea: REPUBLICA AMERICANA VA DĂINUI PÂNĂ ÎN ZIUA CÂND CONGRESUL VA DESCOPERI CĂ POATE MITUI POPORUL CU BANII PUBLICI – ALEXIS DE TOCQUERVILLE. Ryan respecta cele scrise acolo. Existaseră momente când îi venea să apuce Congresul de gâtul său colectiv şi să-l sugrume, însă erau multe gâturi, iar Arnie nu obosea vreodată să-i explice ce Congres îmblânzit şi cuminte are el, mai ales Camera Reprezentanților, ceea ce era exact pe dos față de cum stăteau lucrurile în realitate.

Preşedintele mormăi furios şi îşi consultă agenda pentru a vedea când are următoarea întâlnire. Preşedintele Statelor Unite trăia după un orar hotărât de alte persoane, întâlnirile sale fiind programate în avans cu săptămâni întregi, paginile cu agenda zilnică fiindu-i prezentate cu o zi înainte, astfel încât el să ştie cine dracului vine în vizită şi despre ce el, ea sau ei vor să discute, paginile conținând totodată şi poziția (stabilită în general de alții) pe care el trebuia s-o adopte.

Poziția preşedintelui era de obicei una amicală, astfel încât toți cei care părăseau Biroul Oval să se simtă bine după acea experiență, iar regulile spuneau că nu poți modifica agenda întâlnirii, mai puțin în cazul când şeful executivului ar fi rostit „Ce mama naibii urmează să mă mai întrebi acum!" Acea frază îi alarma atât pe musafiri, cât şi pe agenții Serviciului Secret, care stăteau exact în spatele lor, cu mâinile apropiate de paturile pistoalelor – stăteau acolo ca nişte roboți, cu fețele lipsite de expresie, dar care cercetau atent totul în jur, urechile lor captând totul. După ce tura lor se încheia, urmau să meargă în vreun bar frecventat de polițişti şi să bârfească în legătură cu ce spusese în acea zi, în biroul Oval, preşedintele Consiliului Orăşenesc al localității Podunk – „Isuse, ai văzut ce privire avea Şeful când tâmpitul ăla nenorocit a...?" – pentru că ei erau nişte oameni inteligenți şi cu multe cunoştințe, care în multe domenii pricepeau slujba de preşedinte mai bine decât el, reflectă Ryan. Păi aşa şi trebuia. Ei aveau dublul avantaj că le văzuseră pe toate, fără a fi vreodată responsabili de ceva. „Băftoşi nenorociți", aprecie Ryan, ridicându-se pentru următoarea sa întâlnire.

Dacă țigările aveau o utilitate pozitivă, atunci exact pentru un astfel de moment fuseseră create, socoti Nomuri. Brațul său stâng era curbat în jurul lui Ming, trupul fiindu-i lipit de-al ei în timp ce fixa tavanul în clipa minunat de relaxantă de după apogeul contactului sexual, pufăind încetişor din țigara Kool ca pentru a sublinia momentul, simțind-o alături pe Ming cum gâfâie şi simțindu-se el însuşi plin de virilitate. Prin ferestre văzu că încet cerul se întunecase. Soarele apusese.

Nomuri se ridică, făcând mai întâi o oprire la baie, apoi merse în bucătărie. Reveni ținând două pahare cu vin. Ming se aşeză pe pat şi luă o sorbitură din vinul ei. Nomuri nu putu rezista tentației de-a veni aproape de ea, s-o atingă. Pielea ei era atât de fină şi de tentantă.

— Mintea încă refuză să-mi lucreze, anunță ea, după a treia sorbitură.

— Dragă, sunt momente când bărbații şi femeile n-au nevoie de creiere.

— Ei bine, cârnatul tău sigur n-are nevoie, răspunse ea, aplecându-se pentru a-l înghiți.

— Uşurel, fetițo! A avut mult de tras! o preveni agentul CIA cu un surâs intim.

— Oh, chiar aşa. Ming îngenunche pentru a-i da un pupic blând. A alergat din greu şi a câştigat cursa.

— N-a câştigat, a reuşit doar să țină pasul cu tine. Nomuri îşi aprinse o nouă țigară. Apoi rămase surprins văzând-o pe Ming cum cotrobăie în poşetă şi îşi scoate propriul pachet. Aprinse cu grație o țigară şi trase un fum adânc, slobozindu-l într-un târziu pe nas.

— Fata dragon! proclamă râzând Nomuri. Urmează flăcările? Nu ştiam că fumezi.

— La birou toată lumea fumează.

— Chiar şi ministrul?

— *În special* ministrul, râse ea.

— Cineva ar trebui să-i spună că fumatul e periculos pentru sănătate şi nu face bine virilității.

— Un cârnat afumat nu e tare, rosti Ming, hohotind. Poate că asta e problema lui.

— Nu-ți place de ministrul tău?

— E un om bătrân care-şi închipuie că are penisul unui tânăr. Îşi foloseşte personalul feminin ca pe bordelul său personal. De, putea fi şi mai rău, admise Ming. A trecut multă vreme de când eram favorita sa. În ultima vreme s-a fixat pe Chai, care e logodită, iar Fang o ştie. Nu-i un act civilizat din partea unui ministru superior.

— Legile nu se aplică în cazul lui?

Pufni dezgustată.

— Legile nu se aplică nici unuia dintre lideri. Nomuri, sunt *miniştri* ai guvernului. În această țara ei *sunt* legea şi puțin le pasă ce cred alții despre ei şi obiceiurile lor – în orice caz, puțini sunt cei care le află apucăturile. Sunt corupți la o scară care-i face de ruşine pe vechii împărați şi susțin că sunt apărătorii cetățenilor de rând, adică ai țăranilor şi muncitorilor pe care pretind că-i iubesc ca pe copiii lor. Ei

bine, consider că uneori fac parte dintre acei țărani, eh?

— Am crezut că-ți iubeşti ministrul, răspunse Nomuri, îmboldind-o. Despre ce vorbeşte el?

— La ce te referi?

— La munca aia care până nu demult te-a ținut departe de locul ăsta, răspunse el zâmbind, bătând cu palma aşternutul.

— Oh, convorbiri între miniştri. Ține un jurnal politic extins – în caz că preşedintele vrea să-l dea afară, asta-i apărarea lui, să aibă ceva pe care să-l poată prezenta tovarăşilor săi. Fang nu vrea să-şi piardă reşedința oficială şi toate privilegiile care însoțesc rangul său. Aşa că ține un jurnal cu tot ceea ce face, iar eu sunt secretara lui şi transcriu toate însemnările sale. Uneori poate dura o veşnicie.

— Transcrierea o faci pe computer, fireşte.

— Da, pe cel nou, care scoate ideograme perfecte acum, după ce ne-ai dat noul program.

— Păstrezi însemnările în computerul tău?

— Pe hard drive, da. Oh, este cifrat, îl asigură ea. Am învățat asta de la americani, când am pătruns în fişierele lor cu arsenalul militar. Se numeşte sistem robust de criptare, indiferent ce-o fi însemnând asta. Selectez fişierul pe care vreau să-l deschid şi tastez cheia de decodare, iar fişierul se deschide. Vrei să ştii ce parolă folosesc? Chicoti. SUBMARINUL GALBEN. Scris în engleză, din cauza tastaturii – era înainte să avem noul tău program. E dintr-un cântec al formației Beatles pe care l-am auzit odată la radio, pe vremea când mă apucasem să învăț engleza. Am pierdut o jumătate de oră căutând în dicționar, apoi în enciclopedie, cuvântul submarin, încercând să aflu de ce o navă fusese vopsită în galben. Ahh! îşi flutură ea mâinile prin aer.

Cheia de criptare! Nomuri încercă să-şi disimuleze încântarea.

— Păi cred că trebuie să fie o mulțime de fişiere. Eşti secretara lui de mult timp, spuse el pe un ton banal.

— Peste patru sute de documente. Le păstrez în ordine numerică în loc să dau nume noi pentru fiecare. Practic,

astăzi a fost numărul patru sute optzeci şi şapte.

„Sfinte Sisoe, medită Nomuri, patru sute optzeci şi şapte de documente arhivate în computer conținând discuțiile Biroului Politic. Pe lângă ce-i acolo, o mină de aur ar arăta ca o groapă de deşeuri toxice."

— Despre ce anume discută ei? Până acum n-am întâlnit vreun funcționar guvernamental, explică Nomuri.

— Despre orice! răspunse Ming, terminându-şi țigara. Cine a emis idei în Biroul Politic, cine vrea să fie drăguț cu americanii, cine vrea să-i facă să sufere – tot ce-ți poți imagina. Politica de apărare. Politica economică. Dar cel mai tare subiect în ultima vreme e cum să trateze oraşul Hong Kong. Principiul „O țară, două sisteme" a născut unele probleme printre industriaşii din zonele Beijing şi Shanghai. Aceia consideră că sunt tratați cu mai puțin respect decât merită – de fapt cu mai puțin respect decât cei din Hong Kong – şi sunt nemulțumiți de asta. Fang este unul dintre oamenii care încearcă să găsească o cale de compromis pentru a-i mulțumi. S-ar putea să găsească. E foarte deştept la treburi din astea.

— Cred că-i fascinant să vezi asemenea informații – să ştii cu adevărat ce se petrece în țara ta! bârfi Nomuri. În Japonia nu ştim niciodată ce fac *zaibatsu* şi angajații guvernului – cei mai mulți cetățeni au impresia că proştii ăia ne ruinează economia. Dar pentru că nimeni nu ştie ce fac, nu se iau niciun fel de măsuri pentru remedierea problemei. La voi e la fel?

— Fireşte! Aprinse o altă țigară, implicându-se în discuție, fără a observa că nu mai e vorba deloc de dragoste. Odinioară am studiat scrierile lui Marx şi Mao. Atunci credeam tot ce ziceau ei. Pe vremuri am crezut că miniştrii superiori sunt oameni integri, de onoare, şi credeam absolut în tot ce fusesem învățată la şcoală, însă apoi am văzut cum armata are propriul imperiu industrial, iar acel imperiu îi face pe generali bogați, graşi şi fericiți. Şi am văzut cum se folosesc miniştri de femei şi cum îşi mobilează ei apartamentele. Au devenit noii împărați ai Chinei. Dispun de prea multă putere. Poate că o femeie ar putea folosi această putere fără a fi

coruptă, nu însă şi un bărbat.

„Feminismul a reuşit să pătrundă şi-n China?” gândi Nomuri. Ming era poate prea tânără ca să-şi aducă aminte de soția lui Mao, Jiang Qing, care-ar fi putut da lecții de corupție până şi curții imperiale a Bizanțului.

— Ei, asta nu-i o problemă pentru oameni ca noi. Şi cel puțin trebuie să vezi asemenea fapte, sau să ajungi să ai cunoştință de ele. Asta te face cu atât mai mult unică, Ming-chan, îi sugeră Nomuri, trecându-şi palma peste sfârcul ei stâng. Aproape instantaneu ea se înfioră sub atingerea lui.

— Crezi asta?

— Desigur.

De data asta o sărută, lung şi senzual, în timp ce mâinile sale îi frământau trupul. Era aproape de ce-şi propusese. Ea îi dezvăluise aproape toate informațiile pe care le ştia – îi dăduse chiar şi afurisita cheie de criptare! Deci computerul ei era legat la rețeaua telefonică – asta însemna că putea fi apelat, iar cu un program adecvat putea trage cu ochiul la conținutul de pe hard drive; dispunând de cheia de criptare putea selecta şi ridica pe loc tot ce îl interesa şi expedia apoi pentru descărcare computerului aflat în biroul lui Mary Pat. „Fir-aş al naibii, prima dată am regulat o cetățeană a Chinei, ca ulterior să i-o pot trage întregii țări.” Zâmbind cu privirea ațintită în tavan, agentul operativ aprecie că nici nu se putea mai bine de-atât.

CAPITOLUL 13

Agentul de penetrare

De data asta Nomuri lăsase deoparte relatările lascive, remarcă Mary Pat de dimineață, după ce porni computerul. Operațiunea SORGE decurgea foarte bine. Indiferent cine era fătuca aceea, Ming, era prea guralivă. Ciudat. Oare MSS-ul nu le instruise pe toate secretarele guvernului despre genul acesta de problemă? Probabil o făcuse – ar fi fost o scăpare monumentală să n-o fi făcut – însă se părea că dintre toate motivele bine-cunoscute de a trăda şi a spiona în favoarea unei puteri străine (motive cunoscute drept BICE: Bani, Ideologie, Conştiință, Ego) în cazul de față era vorba de Ego. Tânăra domnişoară Ming fusese molestată sexual de către ministrul ei şi nu-i plăcuse deloc, ceea ce dădea sens întregii ei purtări, conform opiniei lui Mary Pat. O femeie putea dărui foarte mult, însă dacă era silită prin forță de către un bărbat să-şi ofere darurile, acest fapt nu era de natură să-i sporească fericirea – deşi, în mod ironic, bărbatul în chestiune credea probabil că o onorează prin atenția sa biologică. La urma urmei, nu era el un om important, iar ea doar o țărancă? Gândul o făcu să scoată un sunet de mânie în timp ce-şi bea cafeaua de dimineață, în biroul ei de la etajul şapte. Indiferent de rasă sau cultură, bărbații erau toți la fel, nu? Prea mulți dintre ei gândeau cu penisul în loc de creier. Ei bine, pe bărbatul din China povestea asta o să-l coste tare rău, aprecie directorul adjunct pentru operații.

În fiecare dimineață Ryan asculta Buletinul Informativ Prezidențial. Cuprindea informații culese şi analizate de CIA, care fuseseră pregătite încă din timpul nopții şi printate dimineața devreme, numărul de exemplare tipărite fiind mai mic de o sută, şi care erau toate tocate şi arse ceva mai

târziu, chiar în ziua livrării. Doar câteva exemplare, poate trei sau patru, erau păstrate pentru arhivă, în caz că fişierele electronice ar fi fost compromise în vreun fel, dar nici măcar preşedintele Ryan nu ştia unde se află locul secret de depozitare a lor. Spera totuşi că locul e bine păzit, de preferință de către Infanteria Marină.

În BIP nu întâlneai orice, fireşte. Unele lucruri erau atât de secrete, încât nici măcar preşedintele nu se bucura de suficientă încredere să le cunoască. Ryan accepta acest fapt cu o remarcabilă indiferență. Numele surselor trebuiau să rămână secrete, chiar şi pentru el, iar metodele de obținere a informației erau uneori atât de tehniciste, încât avea probleme în a pricepe tehnologia folosită. Dar chiar şi o serie de „capturi", adică informații obținute de CIA prin surse anonime sau metode încâlcite, erau ocazional ascunse şefului executivului, pentru că unele proveneau de la surse care *trebuiau* să fie cunoscute de un cerc cât mai restrâns de persoane. Munca de spionaj era o afacere în care chiar şi cea mai uşoară greşeală putea duce la curmarea vieții unui valoros mijloc de culegere a informațiilor, iar când un astfel de eveniment avea loc, nimeni nu se simțea bine – cu toate că anumiți politicieni arătau o indiferență enervantă față de acea problemă. Un bun spion aflat în misiune îşi trata agenții ca pe copiii săi, preocupat să le apere viața de toate primejdiile. O asemenea optică era absolut necesară. Dacă îți păsa într-o măsură mai mică, atunci mureau oameni – iar odată cu pierderea vieții lor se pierdeau şi informații, care reprezentau motivul fundamental al existenței serviciilor de spionaj.

— În regulă, Ben, zise Ryan cuibărindu-se în fotoliu şi frunzărind paginile BIP-ului. Ce lucruri interesante avem azi?

— Mary Pat are ceva în China. Nu sunt sigur ce anume, totuşi. Îşi ține cărțile foarte bine acoperite. Restul ştirilor din raportul de azi le puteți vedea pe CNN.

Ceea ce constituia, deprimant, un caz frecvent. Pe de altă parte lumea părea a fi destul de sedată, iar necesitatea penetrării informației până la ea nu era chiar atât de necesară... ori doar în aparență era aşa, se corectă Ryan.

Niciodată nu puteai şti cu siguranță. Învățase asta la Langley.

— Cred că-i voi da un telefon legat de problema asta, spuse preşedintele, întorcând paginile. Oh!

— Petrolul şi aurul rusesc?

— Cifrele astea sunt reale?

— Aşa se pare. Se potrivesc punct cu punct cu cifrele pe care Negustorul ni le-a furnizat din sursele sale.

— Hmm, oftă Ryan, privind rezultatul prognozei asupra economiei Rusiei. Apoi înlemni, oarecum dezamăgit. Angajații lui George au făcut o evaluare mai bună a rezultatelor.

— Credeți? Specialiştii în economie ai CIA au un lung şir de succese în tolbă.

— George trăieşte în mijlocul afacerilor de genul acesta. E mult mai eficient decât un observator savant al evenimentelor, Ben. Lumea academică e grozavă, dar nu uita că trăim într-o lume *reală*.

— Am luat notă, domnule, arătă Goodley că a priceput.

— Pe tot parcursul anilor optzeci, CIA a supraestimat economia sovietică. Ştii de ce?

— Nu, nu ştiu. Unde era greşeala?

Jack zâmbi sec.

— Nu era vorba de vreo greşeală. Era vorba de ce era *adevărat.* Pe vremea aceea aveam un agent care ne furniza aceleaşi informații pe care le primea Biroul Politic sovietic. Niciodată nu ne-a trecut prin minte că sistemul lor se mințea pe el însuşi. Biroul Politic îşi baza deciziile pe himere. Statisticile lor aproape niciodată nu erau reale pentru că slujbaşii de la nivelurile inferioare îşi păzeau propria piele. Ups!

— Presupuneți că în China lucrurile stau la fel? întrebă Goodley. La urma urmei, e ultimul stat marxist.

— Bună întrebare. Sună la Langley şi întreabă-i pe ei. Vei obține acelaşi gen de răspuns pe care l-ai primi de la un funcționar din Beijing, dar, din câte ştiu eu, n-avem niciun agent infiltrat în Beijing care să ne dea cifrele de care avem nevoie. Ryan făcu o pauză şi privi şemineul aflat în partea opusă a încăperii. Într-o zi va trebui să-i pun pe cei de la

Serviciul Secret să aprindă un foc adevărat în el... Nu, eu mă aştept ca liderii chinezi să aibă statistici mai bune. Şi-o pot permite. Economia lor funcționează, după un anume model. Probabil că se amăgesc ei înşişi, dar în alte feluri. Dar *sigur* se amăgesc singuri. E o caracteristică umană universală, iar marxismul n-a contribuit prea mult la ameliorarea ei.

Chiar şi în America, unde presa era liberă şi existau alte mijloace de exprimare, realitatea îi izbea uneori atât de tare în față pe politicieni, încât le săreau dinții din gură. Peste tot în lume oamenii aveau modele teoretice bazate mai curând pe ideologii decât pe fapte, iar acei oameni îşi croiau drum în viața academică sau politică, deoarece profesiunile realiste îi pedepseau pe cei visători mai rău decât o făcuse vreodată politica.

— 'Neața, Jack, salută o voce din cadrul uşii dinspre coridor.

— Salut, Robby.

POTUS îi făcu un gest de invitație înspre serviciul de cafea. Vicepreşedintele Jackson îşi turnă o ceaşcă, însă apoi trecu la cornuri. Haina sa părea cam strâmtă în talie. De, Robby niciodată nu arătase ca un maratonist. Foarte mulți piloți de luptă aveau tendința să se îngraşe. Poate că îi ajuta să combată forțele gravitaționale, speculă Jack.

— Am citit BIP-ul din această dimineață. Jack, chestia cu petrolul şi aurul rusesc. Este chiar atât de mare?

— George zice că-i mai mare decât mare. Ai stat vreodată să-l auzi predând lecții de economie?

— La sfârşit de săptămână merg cu el să facem o partidă de golf la Burning Tree, aşa că l-am citit pe Milton Friedman şi încă două cărți de economie ca să mă pot măsura cu el. Ştii, George e renumit ca fiind un tip foarte deştept.

— Destul de deştept încât să facă o tonă de bani la Bursă – şi vreau să spun că luând acei bani în bancnote de o sută şi cântărindu-i *chiar* măsoară o tonă.

— Cred că-i al naibii de frumos, oftă bărbatul care înainte de-a obține actuala slujbă nu câştiga mai mult de 130 000 dolari pe an.

— Meseria lui are clipele ei deosebite, însă eu prefer

cafeaua de la Casa Albă.

— Cafeaua de pe *Big John*[28] era şi mai bună, acum ceva ani.

— De unde?

— De pe *John F. Kennedy*, pe vremea când eram O-3[29] şi făceam tot soiul de lucruri haioase, cum ar fi catapultări cu avioanele F-14 Tomcat de pe puntea de zbor.

— Robby, urăsc să ți-o spun, prietene, dar nu mai ai douăzeci şi şase de ani.

— Jack, ai un stil de a-mi însenina ziua… Am trecut eu de multe ori pe lângă moarte, dar să ştii că este mult mai sigur şi mai amuzant s-o faci legat în chingi pe scaunul unui avion de vânătoare cu reacție.

— Cum arată programul tău de azi?

— Mă crezi sau nu, însă astăzi voi fi nevoit să mă duc cu maşina până pe Colina Capitoliului şi să prezidez timp de câteva ore şedința Senatului, doar pentru a arăta că ştiu ce-mi cere Constituția să fac în calitate de vicepreşedinte. Apoi voi ține un discurs la un dineu din Baltimore despre cei care fac cele mai bune jartiere, adăugă el zâmbind.

— Poftim? se holbă Jack ridicând privirea din BIP. O particularitate a simțului umorului la Jackson era că niciodată nu ştiai cu adevărat când glumeşte.

— Adunarea națională a fabricanților de fibre sintetice. Tot ei fac şi veste antiglonț, dar cea mai mare parte a fibrelor lor se duce pe articole de lenjerie intimă, cel puțin aşa am fost informat de către consilierii mei. Chiar au încercat să-mi fabrice câteva glume pentru discurs.

— Să-ți îmbunătățeşti modul de-a le servi, îl sfătui preşedintele.

— Pe vremuri considerai că sunt destul de amuzant când spuneam bancuri, îi aminti Jackson vechiului său amic.

---

[28] În marina militară americană Big John – Marele John – este numele de alint dat portavionului cu propulsie nucleară *John F. Kennedy,* (n.tr.).

[29] În marina americană O-3 reprezintă un ofițer brevetat cu gradul de locotenent, iar pentru forțele terestre, aeriene şi ale infanteriei marine gradul echivalent este cel de căpitan, (n.tr.).

— Rob, credeam că şi *eu* eram foarte amuzant pe vremea aceea, însă Arnie mi-a spus că nu sunt destul de sensibil.

— Gata, ştiu, nu trebuie să mai spun bancuri cu polonezi. Unii polonezi au învățat în ultimul an cum să dea drumul la televizor. Vreo şase sau şapte au învățat chiar şi să citească. Ca să nu punem la socoteală fata poloneză care nu mai foloseşte vibratorul pentru că-i ciobeşte dinții.

— Isuse, Robby! Ryan mai că scuipase cafeaua din gură pufnind în râs. Nici măcar nu ne mai este permis să *gândim* asemenea lucruri.

— Jack, eu nu sunt politician. Sunt pilot de vânătoare. Încă mai am costumul de zbor, cronometrul şi o sculă mare care să-mi ateste profesia, pricepi? îl întrebă vicepreşedintele, rânjind. Şi, din când în când, am voie să spun un banc.

— Bine, numai să-ți rămână în cap faptul că nu te mai afli în vestiarul de pe *Kennedy*. Presei îi lipseşte umorul de care dau dovadă piloții din marină.

— Da, numai atunci când ne prinde cu ceva. În momentul acela iese o distracție mai ceva ca-n iad, observă viceamiralul în retragere.

— Rob, te-ai prins în fine cum merg lucrurile. Sunt fericit să văd asta. Ultimul lucru pe care-l zări Ryan din subordonatul său care ieşea din cameră fu spatele sacoului elegant croit, care ascundea o vulgaritate înăbuşită.

— Ei, Misa, n-ai nicio idee? îl îmboldi Provalov.

Reilly luă o înghițitură de vodcă. În localul ăsta era teribil de fină.

— Oleg, n-ai decât să scuturi copacul şi să vezi ce pică din el. Poate fi o nimica toată, dar „nu se ştie niciodată" reprezintă ceva. Iar în momentul de față, nu ştim nimic. Mai luă o sorbitură. Nu te-a frapat faptul că cei doi veterani Spetsnaz aveau la dispoziție o putere de foc prea mare pentru a termina doar un amărât de proxenet?

— Da, m-am gândit la asta, răspunse Oleg dând din cap, dar era un peşte foarte prosper, nu, Misha? Avea o grămadă de bani şi foarte multe conexiuni în lumea interlopă. Era şi el un personaj puternic. Poate că la rândul său ucisese nişte

oameni. Numele său n-a ieşit la iveală în niciuna dintre anchetele noastre criminalistice, însă asta nu înseamnă că Avseienko nu era un bărbat periculos, aşadar demn de o atenție specială.

— Ai avut ceva baftă cu individul ăla, Suvorov?

Provalov făcu un semn de negare.

— Nu. Avem dosarul său de la KGB şi o fotografie, însă chiar dacă el ar fi vinovatul, încă n-am dat de urma lui.

— Oleg Gregorievici, se pare că te-ai ales cu un caz care-ți dă bătăi de cap. Reilly ridică brațul pentru a comanda încă un rând.

— Mă aşteptam ca tu să fii expert în problema crimei organizate, îi reaminti locotenentul oaspetelui din FBI.

— E adevărat, Oleg, totuşi nu sunt nicio ghicitoare țigancă, nici Oracolul din Delphi. Încă nu se ştie cine a fost adevărata țintă şi până ce nu afli asta, nu ştii nici cât negru sub unghie. Beleaua e că pentru a afla cine-a fost ținta trebuie să dai de cineva care ştie ceva legat de crimă. Cele două aspecte ale problemei merg mână-n mână, frățioare. Ai aflat ceva de unul, le cunoşti atunci pe-amândouă. Nu cunoşti unul, atunci eşti în ceață.

Sosiră băuturile. Reilly plăti şi mai luă o duşcă.

— Căpitanul meu e nemulțumit.

Agentul FBI dădu aprobator din cap.

— Mda, şi în Birou şefii se comportă la fel, dar ar trebui ca superiorul tău să ştie cu ce problemă te confrunți, corect? Dacă-i aşa, atunci ştie că trebuie să-ți ofere timp şi resurse ca să-ți faci munca. Dar câți oameni lucrează la anchetă în momentul de față?

— Şase aici şi încă trei la Sankt-Petersburg.

— Ar trebui să suplimentezi efectivul, frățioare.

În Secția de Combatere a Crimei Organizate din cadrul biroului teritorial New York al FBI, la un asemenea caz ar fi lucrat circa douăzeci de agenți, dintre care zece cu normă întreagă. Însă miliția moscovită era celebră prin resursele ei limitate, întinse la maximum. Deşi infracționalitatea din Moscova sporise, apărătorii autohtoni ai legii încă îşi rodeau degetele aşteptând ajutor din partea guvernului. Dar ar fi

putut fi chiar mai rău. Spre deosebire de majoritatea populației Rusiei, milițienii măcar îşi primeau salariul.

— M-ai stors de puteri, protestă Nomuri.

— Uite că semeni totuşi cu ministrul Fang, replică Ming cu o privire ghiduşă.

— *Ah!* ripostă Chet furios. Mă compari cu un moş?

— Păi amândoi sunteți bărbați, însă un cârnat e mai bun decât o păstaie de fasole, răspunse ea, apucându-l pe primul pomenit cu delicatețe în mâna ei stângă.

— Răbdare, fetițo, lasă-mă să-mi revin după prima rundă.

Cu acestea zise îi ridică trupul de pe al lui şi o aşează alături. „Trebuie că-i place cu adevărat de mine, meditä Nomuri. Trei nopți la rând. Cred că Fang nu e atât de viril pe cât consideră el. Ei bine, nu poți câştiga mereu, moşule.” În plus, el avea avantajul că era cu patruzeci de ani mai tânăr. Iar asta însemna ceva, admise în sinea sa ofițerul CIA.

— Dar termini aşa de repede! protestă Ming, frecându-şi trupul de-al lui.

— Vreau să faci ceva pentru mine.

Un zâmbet extrem de jucăuş.

— Cam ce-ai vrea? îl chestionă ea, în timp ce mâna-i rătăcea puțin pe corpul lui.

— Nu asta!

— Oh… Dezamăgirea din glasul ei era demnă de reținut.

— E ceva legat de muncă, îi explică Nomuri. Ar fi fost bine ca ea să nu remarce tremurul său interior, pe care, în mod remarcabil, nu-l arăta şi în exterior.

— De muncă? Nu te pot duce la birou pentru o partidă de sex! îi zise ea râzând, apoi sărutându-l afectuos.

— Ei, e vorba de ceva pe care vreau să-l încarci în computerul tău. Mâna lui Nomuri căută în sertarul noptierei şi scoase un CD. Uite, trebuie doar să introduci acest disc în unitate, să dai clic pe Instalare şi apoi să te descotoroseşti de el după ce-ai terminat.

— Şi ce face discul ăsta? se interesă ea.

— Îți pasă?

— Păi… Ezita. Nu pricepea. Ar trebui să-mi pese.

— Îmi va permite să privesc din când în când în computerul tău.

— Dar de ce?

— Din cauza lui Nippon Electric – noi fabricăm computerele voastre, înțelegi? Îi permise propriului trup să se relaxeze. Pentru compania mea e util să ştie ce decizii economice se iau în Republica Populară, explică Nomuri, folosind o minciună îndelung exersată. Asta ne va permite să înțelegem un pic mai bine procesul, pentru a putea face afaceri în mod mai eficient. Iar cu cât eu vând mai mult pentru ei, cu atât mai bine mă vor plăti… şi cu atât mai mult voi putea cheltui pentru draga mea Ming.

— Pricep, zise ea, fără să ştie că greşea.

Se aplecă pentru a o săruta într-un loc tare sensibil. Corpul ei se înfioră exact aşa cum ar fi trebuit. Bun, nu se împotrivea ideii, ori cel puțin n-o lăsa să se interpună în calea relației sexuale, ceea ce pentru Nomuri era bine din mai multe puncte de vedere. Ofițerul de informații se întrebă dacă într-o bună zi conştiința îl va mustra pentru faptul că se folosea în acel chip de-o tânără. Însă afacerile rămâneau afaceri, rațională el.

— Nu va afla nimeni?

— Nu, aşa ceva e imposibil.

— Şi n-o să mă bag în vreun bucluc?

El se rostogoli, ajungând deasupra ei. Îi cuprinse fața în palme.

— Am făcut eu vreodată ceva ca s-o bag în bucluc pe Ming-*chan?* Niciodată! proclamă el, cu un sărut profund, pasional.

După aceea nu mai pomeniră nimic de CD, pe care ea îl îndesă în poşetă înainte de-a pleca. Era o poşetă arătoasă, care imita un model italian şi putea fi cumpărată aici de pe orice stradă, spre deosebire de original, care la New York s-ar fi găsit numai în magazinele scumpe.

De fiecare dată când se despărțeau era din ce în ce mai greu. Ea n-ar fi vrut să plece, iar el n-ar fi dorit cu adevărat s-o vadă plecând, dar despărțirea era necesară. Dacă ar fi împărțit acelaşi apartament ar fi iscat comentarii. Nici măcar în visele ei Ming nu se putea gândi la aşa ceva, să doarmă în

apartamentul unui străin, pentru că *avea* acces la informații confidențiale şi *i se făcuse* un instructaj de către un ofițer plictisit al MSS, la fel ca tuturor celorlalte secretare, iar ea *nu* raportase superiorilor sau ofițerului de securitate al instituției despre relația ei cu un cetățean străin, aşa cum ar fi trebuit s-o facă – de ce? Parțial din cauză că uitase regulile, deoarece niciodată nu le încălcase sau nu aflase de cineva care să le fi încălcat, iar pe de altă parte deoarece, ca orice persoană, trăgea o linie de demarcație între viața ei privată şi profesie. Instructorul MSS pomenise faptul că cele două jumătăți ale vieții nu puteau fi separate în cazul ei, dar o făcuse într-un mod atât de stângaci, încât ea uitase regula aproape imediat ce ofițerul i-o spusese. Şi acum iat-o că ajunsese într-un punct în care nu ştia unde se află şi *ce* anume este. Cu puțin noroc, nu va fi niciodată nevoită să afle răspunsul la întrebare, reflectă Nomuri, urmărind-o cu privirea cum dispărea după colțul blocului. Norocul urma să-i fie de mare ajutor. Ce le făceau tinerelor anchetatorii MSS în versiunea din Beijing a închisorii Lubyanka din Moscova nu era un lucru uşor de privit, mai ales de către cineva care făcuse dragoste de două ori în decurs de-o oră cu acea fată.

— Multă baftă, dulceațo, şopti Nomuri, în timp ce închidea uşa, apoi se duse să facă un duş.

CAPITOLUL 14

.com

Nomuri avu parte de o noapte albă. Oare o va face? Va face ea ce i s-a spus?

Îi va spune unui ofițer de securitate despre misiunea ei, apoi despre el? Va fi oare prinsă în drum spre slujbă cu CD-ul asupra ei şi chestionată în legătură cu acesta? În caz afirmativ, o examinare formală ar arăta că este un CD muzical, piesele lui Bill Coni din coloana sonoră a filmului *Rocky* – o piratare stângace a unui produs american original, fapt devenit obişnuință în R.P.C. Dar o examinare mai atentă ar fi dezvăluit că prima linie de date – cea mai depărtată de centru – de pe suprafața metalizată îi spunea dispozitivului de citire al computerului să sară la o anumită locație, care nu conținea muzică, ci un cod binar, unul foarte eficient.

CD-ul nu conținea un virus în sine, deoarece acesta circulă mai ales prin intermediul rețelelor computerizate, intrând pe furiş într-un computer, în acelaşi mod în care un agent patogen pătrunde într-o gazdă vie (de-aici şi termenul virus). Numai că acesta intra pe uşa din față, iar la citirea lui de către unitatea optică o singură fereastră apăru pe ecran şi Ming, după o privire rapidă în jurul biroului ei, mişcă mouse-ul şi suprapuse cursorul pe ea, dădu clic pe comanda **install** şi, imediat, totul dispăru. Programul pe care îl instalase cercetă harddiskul aproape cu viteza luminii, catalogând fiecare fişier şi alocându-i un index propriu, apoi le comprimă într-un mic fişier pe care îl ascunse la vedere, aşa cum era, identificabil de oricare program de sortare printr-un nume complet inocent, care se referea la o funcție îndeplinită de un întreg alt program. Numai o cercetare foarte minuțioasă şi directă efectuată de un programator experimentat ar fi putut scoate la iveală că era ceva acolo. Ce anume făcuse

programul putea fi determinat numai la o citire binară a programului însuşi, ceva care, în cel mai bun caz, era greu de realizat. Era ca şi cum ai fi încercat să afli ce-i în neregulă la o singură frunză, dintr-un singur copac al unei vaste păduri în care toţi copacii şi toate frunzele arătau aidoma, cu excepţia faptului că această frunză era mai mică şi mai umilă decât celelalte. CIA şi NSA nu mai puteau atrage cei mai buni programatori din America. Se câştigau prea mulţi bani în industria bunurilor electronice pentru ca guvernul să poată concura cu eficienţă pe piaţă. Dar încă îi puteai închiria, iar rezultatele muncii lor erau la fel de bune. Iar dacă-i plăteai suficient – ciudat, plăteai mult mai mult un furnizor decât un angajat – nu vor vorbi nimănui de munca lor. În plus, niciodată nu ştiau cu adevărat despre ce-i vorba, nu?

În acest caz exista un nivel superior de complexitate, care-şi avea originea în urmă cu şaizeci de ani. În 1940, când germanii au invadat Ţările de Jos, s-a creat o situaţie stranie. În Olanda, germanii au găsit cea mai cooperantă dintre naţiunile cucerite de ei, dar, în acelaşi timp, şi cea mai temută rezistenţă. Faţă de alte naţiuni, olandezii au avut cel mai ridicat procent pe cap de locuitor de înrolări în armata germană – suficient de ridicat încât să formeze propria lor divizie SS, „Nordland". În acelaşi timp, rezistenţa olandeză devenea cea mai eficace din întreaga Europă, iar unul dintre membrii ei era un strălucit matematician şi inginer care lucra pentru compania naţională de telefonie. În a doua decadă a secolului douăzeci, dezvoltarea telefoniei se izbise de un obstacol. Când ridicai receptorul erai imediat pus în legătură cu o operatoare căreia îi dădeai destinaţia pe care doreai să o apelezi, iar ea muta fizic o fişă în orificiul corespunzător. Sistemul se dovedise realizabil doar atunci când în uz erau puţine telefoane, dar telefonia a devenit rapid mult prea utilă pentru a fi folosită pe scară limitată. Soluţia problemei, destul de remarcabilă, a venit de la un antreprenor de pompe funebre din America de Sud. Îngrijorat de faptul că operatoarea din oraşul său îl lipsea de clienţi trimiţându-i unui antreprenor concurent, a inventat un comutator care le-a permis oamenilor să ajungă la destinaţiile telefonice dorite

prin simpla rotire a unui disc. Sistemul s-a dovedit a fi util în lume, dar a necesitat concomitent dezvoltarea unei ramuri noi a cunoştinţelor matematice, intitulată „teoria complexităţii" şi care a fost sistematizată de către compania americană AT&T în anii '30.

Zece ani mai târziu, prin simpla adăugare de digiţi suplimentari pentru a fi formaţi, inginerul din rezistenţa olandeză a aplicat teoria complexităţii în operaţiunile clandestine prin crearea de căi teoretice printre discurile de conectare, prin asta permiţându-le luptătorilor din rezistenţă să-i apeleze pe alţii fără a cunoaşte pe cine sună, sau măcar numărul real de telefon pe care-l apelează.

Această fărâmă de genialitate electronică a fost remarcată pentru prima oară de către un ofiţer britanic al SOE[30], Comitetul pentru Operaţiuni Speciale, care, considerând că e o soluţie foarte deşteaptă, a discutat despre ea la un pahar cu bere în compania unui coleg american, într-o cârciumă londoneză. Ofiţerul american membru al OSS[31], ca majoritatea oamenilor selectaţi de către Wild Bill Donovan, era avocat de profesie, chiar unul foarte dur; a pus totul pe hârtie şi a înaintat raportul pe cale ierarhică. Raportul referitor la inginerul olandez şi-a croit drum până pe biroul colonelului William Friedman, devenit ulterior cel mai faimos spărgător american de coduri. Deşi nu era specialist în echipamente electronice, Friedman ştia să recunoască un lucru de valoare atunci când îl vedea şi mai ştia că va fi o epocă postrăzboi, în cursul căreia agenţia sa – ulterior renăscută sub denumirea Agenţia Naţională de Securitate (NSA) – va fi tare ocupată cu spargerea codurilor altor ţări şi producerea propriilor coduri. Abilitatea de a dezvolta reţele de comunicaţii clandestine printr-un simplu truc matematic părea un dar primit din mâna Domnului.

În anii '40 şi '50 NSA *fusese* capabilă să angajeze cei mai

---

[30] Special Operations Executive (UK).

[31] Office Of Strategic Services – Biroul de Servicii Strategice – Serviciul de informaţii al SUA înfiinţat în timpul celui de al Doilea Război Mondial, (n.tr.).

buni matematicieni americani, şi una dintre sarcinile atribuite lor a fost să conlucreze cu AT&T pentru a crea un sistem operațional de telefonie universală, care să poată fi utilizat de ofițerii de spionaj americani aflați în clandestinitate. Pe vremea aceea, AT&T era singurul competitor real al NSA în angajarea matematicienilor talentați, iar în afară de asta, AT&T a fost principalul furnizor de servicii al cvasitotalității agențiilor executive guvernamentale. În 1955 sistemul era gata şi, contra unei taxe surprinzător de modeste, AT&T a furnizat întregii lumi un model pentru sistemele de telefonie care a fost adoptat de majoritatea țărilor – costul modest era explicat de dorința AT&T de a-şi face sistemele sale compatibile cu ale tuturor celorlalte țări în scopul facilitării comunicațiilor. Anii ”70 au marcat apariția telefoanelor cu taste, care direcționau electronic apelurile prin coduri de frecvență controlată, ceea ce le făcea mai uşor de folosit şi infinit mai simplu de întreținut decât comutatoarele electro-mecanice, care îl făcuseră pe antreprenorul de pompe funebre putred de bogat. Se dovediseră de asemenea mult mai uşor de echipat de către AT&T pentru cerințele NSA. Primele sisteme de operare oferite companiilor mondiale de telefonie de către laboratorul de cercetare AT&T Parsppany, New Jersey, fuseseră modernizate cel puțin o dată pe an, adăugând îmbunătățiri pe termen lung eficienței sistemului mondial de telefonie – cu greu găseai în lume un sistem de telefonie care să nu folosească aceste îmbunătățiri. Şi îndesate în acest sistem de operare erau şase linii de cod binar al căror concept cobora în timp până în vremea ocupației naziste din Olanda.

Ming terminase instalarea programului şi scosese CD-ul, aruncându-l în coşul ei de gunoi. Calea cea mai uşoară de a scăpa de materiale secrete era să-l pui pe adversar să facă asta, pe uşa din față, nu pe cea din dos.

Câteva ore nu se întâmplă nimic important, timp în care Ming şi-a îndeplinit sarcinile uzuale de la birou, iar Nomuri a vizitat trei firme comerciale pentru a-şi vinde computerele performante. Totul se schimbă însă la ora 19.45.

La acea oră Ming era acasă. Nomuri era nevoit să-şi

petreacă noaptea singur; Ming trebuia să facă ceva pentru a nu trezi suspiciuni colegei sale de apartament – să urmărească programele televiziunii locale, să discute cu prietenele şi să se gândească la iubitul ei, în timp ce adevăratul motiv al zâmbetelor forțate de pe fața ei în tot acel joc era complet independent de conştiința ei. Ciudat, niciodată nu se gândise că de fapt colega de cameră îşi dăduse seama într-o clipă de tot, dar era prea politicoasă să deschidă subiectul.

Computerul ei de birou NEC trecuse de multă vreme în modul standby, lisând ecranul monitorului întunecat şi gol, iar indicatorul luminos poziționat în partea din dreapta jos a cadrului de plastic era purpuriu în loc de verdele ce indica o activitate reală. Programul pe care ea îl instalase mai devreme în cursul acelei zile fusese proiectat special pentru sistemele NEC, care, asemenea tuturor aparatelor, aveau un cod-sursă de proprietate unic pentru marca respectivă. Cu toate acestea, codul-sursă era cunoscut şi de Agenția Națională de Securitate.

Imediat după instalare, programul Ghost – aşa fusese botezat la Fort Meade, Maryland – se ascunsese singur într-o nişă specială a sistemului de operare a computerului, care era cea mai nouă versiune a Microsoft Windows. Nişa fusese creată de către un angajat Microsoft al cărui unchi preferat murise deasupra Vietnamului de Nord în timp ce pilota un avion de asalt F-105, iar activitatea lui patriotică fusese realizată complet fără ştirea companiei angajatoare. Programul se ajusta perfect pe codul NEC, având ca efect faptul că devenea invizibil chiar şi unei examinări linie cu linie a tuturor codurilor conținute de maşină, examinare efectuată de un programator.

Ghost trecu imediat la lucru, generând un director care sortă documentele din computerul lui Ming după data creării şi modificării lor şi după tipul fişierului. Unele fişiere, ca acelea ale sistemului de operare, fură ignorate. În mod similar, ignoră programul de transcriere creat de NEC prin care erau convertite caracterele romane, de fapt transcrierea fonetică în engleză a limbii chineze vorbite, în ideogramele

corespunzătoare, dar Ghost nu ignoră şi fişierele text care rezultaseră din programul de transcriere. Pe acestea le copie, împreună cu numerele telefonice şi orice alt fişier de tip text de pe hardul de cinci gigabiţi. Această întreagă procedură efectuată de calculatorul dirijat de către Ghost dură 17,14 secunde, având ca rezultat un fişier mare, de sine stătător.

Maşina nu mai făcu nimic timp de o secundă şi jumătate, apoi porni o nouă activitate. Computerele NEC aveau modemuri de mare viteză încorporate. Ghost le activă, dar în acelaşi timp deconectă minidifuzoarele interne, astfel încât niciun semn al transmisiei să fie auzit de cineva. (Lăsarea difuzoarelor în funcţiune era o măsură primară de securitate. Luminiţele clipitoare care indicau activitatea erau ascunse vederii, deoarece la acest model modemul era în interiorul carcasei.) Apoi computerul formă (acest termen supravieţuise cumva scoaterii din uz a discurilor rotative de la telefoane) un număr de douăsprezece cifre în locul unuia de şapte cifre, folosit în mod obişnuit de sistemul de telefonie din Beijing. Cele cinci cifre suplimentare trimiseră un semnal de căutare într-o aventură circulară prin echipamentele unităţii centrale de conexiuni, ieşind la liman într-un loc indicat cu două săptămâni înainte de inginerii de la Fort Meade, care, fireşte, nici nu aveau idee la ce serveşte, ce se întâmplă şi cine este implicat. Numărul la care suna – de fapt nu exista niciun fel de ţârâit de apel, nici mecanic, nici electronic – era linia de modem existentă pe peretele biroului lui Chester Nomuri, care se sfârşea în partea din spate a performantului său calculator personal – şi care nu era NEC, pentru că aici cea mai bună aparatură computerizată era tot cea americană.

Nomuri se uita şi el la televizor în acel moment, dar în cazul său programul era buletinul internaţional de ştiri al CNN, pentru a afla ce se mai întâmplă acasă. După ştiri comută pe un canal japonez cu transmitere prin satelit, deoarece făcea parte din acoperirea sa. În seara aceea se transmitea un spectacol cu samurai care îi plăcea lui Nomuri, subiectul şi simplitatea lui asemănându-se cu filmele western care sufocaseră micul ecran în America anilor ’50. Deşi om cu educaţie şi ofiţer de informaţii profesionist,

Nomuri îndrăgea divertismentul ca orice altă persoană. Un bip îl făcu să se răsucească. Deşi computerul său dispunea de un software similar celui care rula în biroul lui Ming, el permisese plăcii audio să-l anunțe atunci când soseşte un mesaj, iar un cod cu trei chei apăru pe ecran indicându-i precis ce mesaj era şi de unde provenea.

„Da!" strigă ofițerul CIA, izbind cu pumnul drept în palma sa stângă, destul de tare ca să-l doară. Da. Avea un agent al naibii de bine plasat şi acum iată roadele Operațiunii SORGE. O bară de meniu din partea de sus a ecranului arăta că rata de transfer a datelor era de 57 000 biți pe secundă. Destul de rapid. Acum nu putea decât spera ca sistemul comunist de telefonie să nu producă o conexiune greşită undeva între biroul lui Ming şi centrală, şi de la centrală la apartamentul său, judecă Nomuri. N-ar trebui să fie o problemă. Ramificația pentru expedierea de date din biroul lui Ming era probabil de rangul întâi, fiind destinată servirii nomenclaturii partidului. Iar de la centrală până la el părea totul în regulă, deoarece primise numeroase mesaje în acest mod, multe dintre ele fiind din Tokio, de la NEC, care îl felicita pentru că depăşise deja cota sa de vânzări.

„Mda, păi, Chet, eşti destul de bun la vânzări, nu?" îşi spuse în sinea lui pe drumul către bucătărie. Considera că merită o băutură pentru mica sa performanță. La întoarcere observă că descărcarea încă nu se terminase.

„Fir-ar să fie. Cât de mare e rahatul pe care mi-l trimite?" Apoi realiză că fişierele text pe care le primea erau de fapt fişiere grafice, deoarece computerul lui Ming nu stocase ideogramele drept litere, ci drept imagini, ceea ce şi erau de fapt. Acest lucru făcea ca fişierele să ocupe multă memorie. Câtă memorie ocupau în mod exact văzu patruzeci de minute mai târziu, când încetă descărcarea.

La capătul opus al lanțului electronic, programul Ghost păru să se închidă de unul singur, dar de fapt dormea iepureşte, cu o ureche permanent ciulită, şi întotdeauna în alertă pe timp de zi. Terminând transmisia, Ghost făcu o însemnare în indexul său intern de fişiere. Transmisese absolut totul până în ziua respectivă. De acum înainte va

transmite numai fişierele noi – ceea ce va face ca transmisiile să fie mult mai scurte şi mai rapide – dar numai seara şi după nouăzeci şi cinci de minute de inactivitate totală a computerului, şi numai atunci când era în modul standby. Negocierea şi precauţia fuseseră cuprinse în program.

„Fir-ar…" oftă Nomuri văzând dimensiunea fişierului descărcat. Socotit în imagini putea fi echivalent cu pozele fiecărei blestemate de târfe din Hong Kong. Dar treaba sa nu era îndeplinită decât pe jumătate. Deschise unul dintre programele sale proprii şi selectă fereastra „Preferinţe" care avea rol de control. Verificase deja cutia de autocriptare. Oricum, practic totul pe computerul său era criptat, ceea ce nu-i era greu să explice, făcând apel la secretele comerciale şi de afaceri – companiile japoneze erau renumite pentru secretomania operaţiunilor proprii – dar unele fişiere erau mai bine criptate decât altele. Cele sosite de la Ghost au avut parte de cea mai robustă criptare aleatorie, printr-un sistem derivat din substituţie matematică, cu o cheie pe 512 biţi plus un element adiţional aleatoriu pe care Nomuri nu-l putea copia. Asta se adăuga parolei sale numerice, 51240, numărul străzii din East L.A., unde făcuse dragoste prima dată. Venise momentul să-şi transmită captura.

Programul său era văr primar cu Ghost, cel pe care i-l dăduse lui Ming. Numai că al lui se conectă prin dial-up la un furnizor de servicii de internet (ISP) şi trimise un lung e-mail către o destinaţie intitulată patsbakery@brownienet.com. Brownienet era o reţea dedicată brutăriilor şi brutarilor, profesionişti şi amatori, care obişnuiau să schimbe între ei reţete, deseori postând şi poze ale creaţiilor lor pentru a fi descărcate, ceea ce explica fişierele de mari dimensiuni transmise uneori. Era un lucru bine-cunoscut faptul că fotografiile sunt foarte rapace în privinţa necesarului de biţi şi a spaţiului de pe hard.

De fapt, Mary Patricia Foley îşi postase propria reţetă, suficient de mulţumitoare, de plăcintă franceză cu mere, împreună cu o poză pe care fiul ei cel mare o făcuse cu camera digitală Apple. Faptul că procedase astfel nu avea câtuşi de puţin de-a face cu stabilirea unei acoperiri, ci cu

mândria femeii legată de abilitățile ei de bucătăreasă, după ce petrecuse într-o noapte o oră pe acest site informativ, căutând rețetele postate de alții. Cu câteva săptămâni în urmă încercase rețeta unei femei din Michigan şi o catalogase bună, dar nu grozavă. În săptămânile care urmau dorea să încerce unele rețete de pâine care arătau promițător.

Se făcuse dimineață când Nomuri expedie un e-mail către Pat's Bakery, o afacere complet reală şi legitimă de fapt, amplasată la trei cvartale de primăria din Madison, Wisconsin, proprietate a unei fost ofițer CIA din Direcția Ştiință şi Tehnologie, actualmente pensionată şi bunică, dar care era, oricum, prea tânără pentru a croşeta. Ea crease acest domeniu pe internet, plătind taxa necesară şi apoi uitând totul, aşa cum uitase aproape tot ce făcuse la Langley.

„Ai un mesaj" spuse computerul când M.P. porni serviciul de poştă electronică, care folosea noul program de e-mail Pony Express. Tastă comanda de descărcare şi văzu că expeditorul era cgood-jadecastle.com. Numele de utilizator era luat din *Arma fumegândă.* Ajutorul olog al şerifului Dillon se numea Chester Good.

DESCARCARE – spunea caseta-text apărută pe ecran. Totodată oferea şi o estimare a duratei operațiunii. 47 MINUTE...!

— Fir-ar să fie! şopti directorul adjunct pentru operațiuni, apoi ridică receptorul telefonului. Apăsă o tastă şi aşteptă o secundă ca să audă răspunzând vocea care trebuia. Ed, ai face bine să vii pentru a vedea ceva...

— Bine, dulceață, acordă-mi un minut.

Directorul Agenției Centrale de Informații intră, cu cana de cafea în mână, pentru a-şi vedea consoarta dându-se înapoi, departe de ecranul computerului. Rareori în aceşti douăzeci şi trei de ani o văzuse pe Mary Pat dând înapoi de la ceva. Pur şi simplu nu era în firea ei.

— De la amicul nostru japonez? îşi întrebă Ed soția.

— Aşa se pare, replică M.P.

— Cât de multă marfă e aici?

— Multă, după cum arată. Cred că Chester are o tolbă plină.

— Cine l-a antrenat?

— Indiferent cine a fost, trebuie să-l aducem la Fermă să transmită mai departe cunoştinţele sale. Cu ocazia asta, adăugă ea cu voce schimbată, ridicând fruntea pentru a surprinde privirea soţului, poate o să frecventezi şi tu cursul, iepuraş.

— Acesta e un compliment?

— Întotdeauna e loc pentru perfecţionare – şi, da, ştiu, trebuie să slăbesc şi eu şapte kilograme, adăugă ea pentru a-i închide gura directorului înainte ca acesta să-i poată întoarce complimentul.

Îl supăra când ea făcea asta. Dar nu şi acum. Mâna sa îi atinse faţa cu tandreţe, în timp ce anunţul de pe ecran spunea că mai sunt treizeci şi patru de minute până la completarea transferului.

— Cine-i tipul de la Fort Meade care a fabricat programul Ghost?

— Au contractat o firmă de jocuri – un tip de la acea companie, bănuiesc, se corectă doamna Foley. L-au plătit cu patru sute cincizeci de bătrâne pentru treaba asta. Ceea ce era mai mult decât salariile cumulate ale directorului CIA şi directorului adjunct (pentru operaţiuni), în acord cu legile federale de salarizare, care nu permiteau nici unui angajat federal să câştige mai mult decât un membru al Congresului – iar deputaţii şi senatorii se temeau să-şi crească propriile salarii, căci ar fi ofensat alegătorii.

— Sună-mă când se termină descărcarea, puişor.

— Care-i cel mai bun om al nostru în problema Chinei?

— Joshua Sears, doctor în filologie de la Universitatea Berkley, California, conduce biroul China în cadrul DI[32]. Dar se zice că tipul de la NSA este mai bun în privinţa nuanţelor de limbaj. Se numeşte Victor Wang, rosti directorul.

— E de încredere? se interesă M.P. În cadrul aparatului american de siguranţă naţională, neîncrederea în cetăţenii de etnie chineză atinsese un nivel considerabil.

---

[32] Direcţia Informaţii a CIA.

— La naiba, habar n-am. Trebuie să ne încredem în cineva, iar Wang a fost verificat de două ori pe an în ultimii opt ani. Comuniştii chinezi nu pot compromite fiecare cetățean americano-chinez. Familia acestui Wang e de trei generații în America, tipul a fost ofițer în Forțele Aeriene – tehnician ELINT[33], pregătit, evident, la Wright-Patterson[34] – şi a obținut rezultate excelente la NSA. Tom Porter spune că e foarte bun.

— Bun, atunci lasă-mă să văd ce e cu mesajul acesta, apoi îl voi pune pe Sears să-l verifice, iar după aceea, dacă va fi nevoie, vom sta de vorbă cu Wang. Eddie, aminteşte-ți că la originea acestor lucruri stau un ofițer numit Nomuri şi un cetățean străin care are doi ochi…

Soțul o întrerupse cu o fluturare a mâinii.

— Şi două urechi. Da, puişor, cunosc. Amândoi am fost pe teren. Amândoi am făcut ce fac ei. Avem şi tricourile care o dovedesc.

Fusese pe punctul de a uita, la fel ca şi soția lui. Pentru o agenție de informații, păstrarea în viață a agenților era la fel de importantă precum conservarea capitalului pentru un investitor.

Timp de douăzeci de minute Mary Pat ignoră computerul, parcurgând mesaje de rutină provenite de la MERCURY şi aduse de curieri din subsolul clădirii vechiului cartier general. Nu era o activitate uşoară, dar fără îndoială necesară, căci Serviciul Clandestin al CIA desfăşura agenți şi operațiuni pe întreg globul – sau încerca s-o facă, se corectă Mary Pat. Sarcina ei era să reclădească Direcția Operațiuni, să refacă rețeaua de agenți – HUMINT – distrusă pe scară largă la sfârşitul anilor 1970, a cărei reconstrucție se făcea foarte lent. Nu era o sarcină minoră, nici chiar pentru un expert în munca pe teren. Dar Chester Nomuri era unul dintre puii ei. Îl remarcase cu ani în urmă la Fermă şi văzuse la el talent, har şi motivație. Pentru el spionajul era o vocație,

---

[33] Electronic Signal Intelligence – spionaj şi contramăsuri electronice (n.red.).

[34] Bază a forțelor aeriene americane, situată în statul Ohio, important centru de antrenament şi cercetare (n.red.).

precum preoția, lucru important pentru țara sa, şi *amuzament*, la fel de distractiv precum era pentru Jack Nicklaus să dea o lovitură de la cincizeci de paşi pe terenul de golf Augusta. În vremea aceea Mary Pat gândise că punând laolaltă mintea lui Nomuri cu faptul că simțea pulsul străzii, va obține un învingător. Acum era evident că Nomuri se ridica la nivelul aşteptărilor. Un mare eveniment. Pentru întâia oară, CIA avea un agent plasat în interiorul Biroului Politic al Chinei comuniste, cum nu se putea mai bine. Probabil nici măcar ruşii n-aveau un astfel de agent, deşi niciodată nu puteai fi sigur de asta, iar a paria contra serviciilor de informații ruse putea fi o mare pierdere de bani.

„Fişier finalizat", spuse, în fine, vocea electronică a computerului. Se răsuci în scaunul ei pivotant. Prima mişcare fu să facă o copie de siguranță a nou-descărcatului fişier pe un al doilea hard, apoi pe un disc „de prăjitor", numit astfel pentru că discul intra şi ieşea în unitate asemenea unei felii de pâine prăjită. Terminând aceste operații, tastă codul ei de decriptare, 51240. N-avea absolut nicio idee de ce Nomuri specificase acest număr, dar nici nu era necesar să ştie, atâta timp cât nimeni altcineva nu ştia. După ce tastă cele cinci cifre şi apăsă **enter,** pictogramele fişierului se modificară. Erau deja listate în ordine, iar M.P. o selectă pe cea mai veche. Apăru o pagină plină de ideograme chinezeşti. Având această frântură de informație, M.P. ridică receptorul telefonului de pe birou şi lovi tasta de apel pentru secretară.

— Dr. Joshua Sears, DI, secția chineză. Te rog să-i spui să vină imediat la mine.

Aşteptarea, aparent fără sfârşit, dură şase minute. De regulă dura mult mai mult ca Mary Patricia Kaminsky Foley să se înfioreze, dar acum avea ocazia să o facă. Imaginea de pe ecranul ei arăta de parcă cineva înmuiase în cerneală picioarele a câtorva cocoşi beți, apoi îi făcuse să umble brambura pe o bucată de hârtie albă, dar cuprinse în acele imagini erau cuvinte şi idei. Cuvinte secrete şi idei ascunse. Pe ecranul ei avea posibilitatea de a citi gândurile adversarilor. O astfel de însuşire te putea face să câştigi

Campionatul Mondial de Pocher din Las Vegas, dar în cazul ei era infinit mai importantă de-atât. Era genul de lucru care câştigase războaie şi schimbase istoria de la cursul determinat de cei mai importanți actori şi în asta consta valoarea spionajului, întregul motiv pentru a avea o comunitate a informațiilor, deoarece soarta națiunilor se baza cu adevărat pe asemenea lucruri…

În consecință, soarta națiunilor se baza pe „ciocanul" lui Chet Nomuri şi pe cât de bine îl folosea el, reflectă doamna Foley. Ce lume nebună. Cum naiba ar fi putut un istoric să evoce corect asta? Cum puteai transmite importanța seducerii unei secretare anonime, o angajată, o țărancă a timpurilor moderne care doar punea pe hârtie gândurile celui important, dar care într-un mod compromițător pusese aceste gânduri la îndemâna altora, şi procedând astfel schimbase cursul istoriei la fel de sigur cum o răsucire a cârmei schimbă cursul unei nave uriaşe. Pentru Mary Pat, director adjunct al CIA, era o clipă de împlinire care putea fi pusă alături de naşterea copiilor ei. Întreaga ei rațiune de a fi zăcea în acele ideograme alb-negru de pe monitorul computerului – şi ea nu putea să citească o iotă. Avea deprinderile lingvistice adecvate pentru a putea preda literatura rusă la Universitatea de Stat din Moscova, dar toată chineza pe care o ştia era *chop suey* şi *moo goo gai pan*.

— Doamna Foley? Un cap se ivi la uşa ei. Sunt Josh Sears.

Avea cincizeci de ani, era înalt şi îi cădea părul, de culoare preponderent cenuşie. Ochi căprui. Trece cam des pe la automatul de cafea din capătul scărilor, observă directorul adjunct.

— Intră, te rog, dr. Sears. Am nevoie de dumneata să-mi traduci ceva.

— Sigur, spuse el, luând loc pe un scaun şi relaxându-se.

O urmări pe M.P. cum scoate câteva pagini la imprimanta laser şi i le întinde lui.

— Bun, zice că data este douăzeci şi unu martie, anul trecut, iar locația este Beijing – hm, Palatul Consiliului de Miniştri, da? Ministrul Fang vorbeşte cu ministrul Zhang. Sears îşi aruncă ochii în josul paginii. Doamna Foley, asta-i

marfă de calitate. Vorbesc despre posibilitățile Iranului – nu, ale vechii UIR[35] – de a prelua toate câmpurile petrolifere din Golful Persic şi ce efect va avea asupra Chinei. Zhang pare a fi optimist, dar în gardă. Fang e sceptic… oh, acesta este un *aide-memoir*, nu-i aşa? Sunt notițele lui Fang asupra unei discuții particulare cu Zhang.

— Numele îți sugerează ceva?

— Amândoi sunt miniştri fără portofoliu. Ambii sunt membri plini ai Biroului Politic, fără îndatoriri ministeriale directe. Asta înseamnă că amândoi se bucură de încredere din partea preşedintelui R.P.C., premierul Xu Kun Piao. Carierele lor încep în epoca lui Mao şi Chou, având mai bine de treizeci de ani vechime. După cum ştiți, chinezii se bazează pe relații de lungă durată. Ei dezvoltă – mă rog, nu prietenii, în sensul admis de noi, ci asociații. E un lucru care oferă încredere. Ca la o masă de pocher. Cunoşti stilurile şi capacitățile celorlalți şi asta duce la o partidă lungă, confortabilă. N-o să câştigi mare lucru, dar nici nu-ți vei pierde cămaşa de pe tine.

— Numai că ei nu se joacă, aşa-i?

— Documentul acesta o demonstrează. Aşa cum am bănuit, R.P.C. l-a sprijinit pe Ayatollahul Daryaei în jocul său, dar niciodată n-au permis ca sprijinul lor să fie fățiş. Judecând după cine a luat crema, se pare că tipul acesta, Zhang, e cel care a pregătit lovitura – şi jocul pe care l-au făcut japonezii. Încercam de mult timp să întocmim un dosar despre acest Zhang – şi despre Fang, la rândul său – fără niciun succes. Ce trebuie să ştiu în legătură cu asta? întrebă el, ridicând pagina.

— Poartă nume de cod, replică M.P. Conform regulamentului federal, „top secret" este cea mai înaltă clasificare, dar în realitate sunt lucruri mai secrete de atât, intitulate „programe cu acces special", care sunt desemnate prin numele lor de cod. Acesta se numeşte SORGE.

Nu mai era necesar să-i spună că nu poate discuta cu

---

[35] Republica Islamică Unită.

nimeni despre această informație şi că în pat îi era interzis chiar şi să viseze la ea. De asemenea nu mai era nevoie să spună că SORGE era calea prin care Sears promova şi căpăta o mai mare importanță personală în cadrul panteonului birocratic al CIA.

— Bine, încuviință Sears. Ce îmi puteți spune?

— Ce avem noi aici este rezumatul unei discuții între Fang şi Zhang şi, probabil, alți miniştri. Am găsit o modalitate de a pătrunde în spațiul lor de stocare a documentelor. Credem că acestea sunt originale, trase concluzia M.P.

Sears ar fi trebuit să ştie că era dezinformat în privința surselor şi metodelor de obținere, dar asta era ceva la care se aştepta. Ca membru de rang superior al DI, era de datoria lui să evalueze informațiile asigurate de surse variate, în cazul de față de către DO[36]. Dacă avea informații false, evaluarea lui va fi de asemenea falsă, dar ceea ce tocmai îi spusese doamna Foley era că nu va fi greşeala sa dacă informațiile erau incorecte. Dar el va ridica problema autenticității documentelor într-un memoriu de uz intern, doar pentru a-şi acoperi spatele, desigur.

— Bine, doamnă. În cazul acesta, ce avem noi aici e dinamită curată. Bănuiam aceste lucruri, dar aceste documente le confirmă. Înseamnă că preşedintele Ryan a procedat bine când a permis recunoaşterea diplomatică a Taiwanului. R.P.C. ne-a adus în situația asta. Au conspirat pentru a duce un război de agresiune, iar de vreme ce noi ne-am implicat, puteți spune că au conspirat împotriva noastră. Pariez că au făcut-o de două ori. Vom vedea dacă celelalte documente fac referiri la aventura japoneză. Vă amintiți că industriaşii japonezi implicați au pomenit numele lui Zhang. Nu sunt sută la sută sigur, dar dacă se confirmă prin aceste documente, atunci aveți ceva cu care să-l aduceți în fața unui judecător. Doamnă Foley, avem o sursă serioasă aici.

— Evaluare?

— Pare ceva sigur, spuse analistul, citind încă o dată

---

[36] Direcția Operațiuni a CIA.

pagina. Sună ca o conversație. Vreau să spun că vorbesc direct, nu folosesc limbajul diplomatic oficial sau măcar adresarea folosită între miniştri. Aşadar sună exact ca ce ar trebui să fie, notițele unei discuții particulare de informare politică între doi colegi de rang înalt.

— Există vreo modalitate de a confrunta documentele cu o altă sursă? urmă întrebarea lui M.P.

Urmă o scuturare imediată din cap.

— Nu. Nu ştim mare lucru despre niciunul din aceşti doi indivizi. Mă rog, pentru Zhang avem evaluarea făcută de Secretarul de Stat Adler – ştiți, din turneul diplomatic de după doborârea avionului Airbus – care confirmă destul de bine ce le-a spus tipul acela, Yamata, polițiştilor japonezi şi băieților noştri din FBI despre cum îi împingeau chinezii spre un conflict cu noi şi pentru ce anume. R.P.C. priveşte cu ochi lacomi spre Siberia răsăriteană, îi aminti Sears, dezvăluind cunoştințele sale despre politica şi obiectivele R.P.C. În privința lui Fang Gan avem fotografii cu el de la o recepție, sorbind *mao-tai*, îmbrăcat cu vestonul stil Mao şi zâmbind blajin, aşa cum fac toți chinezii. Ştim că este foarte apropiat de Xu, mai umblă vorba că-i place să se joace cu asistentele de la birou – dar mulți dintre ei fac asta – şi cam asta-i tot despre el.

Fusese bine că Sears nu-i reamintise că hârjoneala cu asistentele nu este un defect de caracter întâlnit doar în China.

— Aşadar, ce credem în privința lor?

— Fang şi Zhang? Ei bine, amândoi sunt miniştri fără portofoliu. Deci sunt de folos jucătorilor titulari, poate chiar antrenori adjuncți. Premierul Xu are încredere în judecata lor. Au obținut locurile în Biroul Politic ca membri cu drept deplin de vot. Trebuie să asculte totul şi să voteze de fiecare dată. Influența lor asupra politicii nu constă în a o face, ci a o modela. Fiecare ministru îi cunoaşte. Iar ăştia doi îi ştiu pe toți ceilalți. Amândoi se învârt de mult timp pe-acolo. Ambii au trecut de şaizeci sau şaptezeci de ani, dar oamenii de-acolo nu se înmoaie odată cu vârsta, aşa cum se întâmplă în America. Amândoi au o ideologie sănătoasă, însemnând că

sunt comunişti convinşi. Asta implică o anumită cruzime, care se adaugă vârstei lor. La şaptezeci şi cinci de ani, începi cu adevărat să te gândeşti la moarte. Nu ştii cât timp ți-a mai rămas de trăit, iar oamenii aceia nu cred în viața de apoi. Aşa că, indiferent ce țeluri au, trebuie să treacă la îndeplinirea lor destul de iute la vârsta asta, nu?

— Nu-i aşa că marxismul nu face casă bună cu umanitarismul?

Sears scutură din cap.

— Nu chiar, aplicat unei culturi care prețuieşte valoarea unei vieți de om mult mai jos decât o face cultura noastră.

— OK. Bună informare. Poftim, zise ea, întinzându-i zece pagini imprimate. Vreau o evaluare scrisă după ora prânzului. Indiferent la ce lucrai până acum, SORGE este cu mult mai important.

Pentru dr. Sears asta însemna „sarcină de la etajul şapte". Va lucra direct pentru directori. Ei bine, dispunea deja de un birou personal şi de un computer care nu era cuplat la nicio linie telefonică, nici măcar la o rețea locală, aşa cum erau majoritatea computerelor CIA. Sears îndoi hârtiile sub cot şi plecă, lăsând-o pe Mary Pat să privească prin ferestrele înalte cât peretele, în timp ce calcula următoarea ei mutare. În realitate era hotărârea lui Ed, dar astfel de lucruri se decideau colegial, mai ales atunci când directorul îi era soț. De data asta va face o plimbare să-l vadă.

Biroul directorului CIA era lung şi relativ îngust, cu masa de lucru lângă uşă, foarte depărtată de zona scaunelor. Mary Pat ocupă cel mai la îndemână scaun din fața mesei.

— Cât de bun este materialul? se interesă Ed, cunoscând motivul vizitei.

— Faptul că l-am numit SORGE a fost o premoniție ieşită din comun. E cel puțin egal ca valoare.

Ochii lui Ed Foley se măriră puțin, căci depeşele expediate de către Richard Sorge de la Tokio către Moscova salvaseră Uniunea Sovietică în 1941.

— Cine s-a uitat la el?

— Sears. Apropo, pare un tip dezghețat. N-am stat de vorbă cu el înainte.

— Harry îl apreciază, observă Ed, referindu-se la Harry Hall, director adjunct (pentru informații), care în acel moment se afla în Europa. Bun, deci a spus că arată destul de bine, nu?

O încuviințare hotărâtă:

— Oh, da, Eddie.

— Îl duci să-l vadă Jack? Nici nu se putea să *nu* ducă materialul preşedintelui. Mâine, se poate?

— Îmi convine. Orice angajat sau angajată care lucra pentru guvern găsea un răgaz într-o zi pentru a face o cursă la Casa Albă. Eddie, cât de departe vrei să se răspândească vestea?

— Bună întrebare. Jack, desigur. *Poate* vicepreşedintele. Îmi place tipul, spuse directorul, dar de regulă vicepreşedintele nu se bagă în chestii de genul acesta. Secretarul de Stat, cel al apărării, poate amândoi. Ben Goodley, din nou poate. Mary, tu ştii care e problema.

Cea mai veche şi mai frecventă problemă cu informațiile de nivel înalt de o reală valoare era diseminarea lor. Dacă le răspândeai prea mult, riscai să le compromiți – ceea ce însemna în egală măsură uciderea sursei – ucigând gâscă secretă care făcea ouă de aur. Pe de altă parte, dacă nu dădeai *ceva* utilitate informațiilor, se putea la fel de bine să rămâi fără ouăle de aur. În munca de spionaj, trasarea unei linii de demarcație era cea mai delicată operațiune; niciodată nu ştiai unde-i locul potrivit s-o trasezi. Totodată trebuia să te preocupi de metodele de răspândire a informației. Dacă o cifrai şi o trimiteai dintr-un loc într-altul, ce s-ar fi întâmplat dacă băieții răi îți spărgeau cifrul? NSA se jura că sistemul ei de criptare, TAPDANCE mai ales, nu poate fi spart, dar şi germanii crezuseră că sistemul lor ENIGMA e impenetrabil.

Aproape la fel de periculoasă era oferirea informației, chiar din mână în mână, unui înalt oficial guvernamental. Ticăloşii aceia vorbeau prea mult. Trăiau pe seama vorbelor. Trăiau pe seama indiscreților. Trăiau arătând poporului cât de importanți sunt ei, iar în D.C. importanța era dată de cunoaşterea unor lucruri pe care alți oameni nu le cunosc. În această zonă a Americii informația era monedă de schimb.

Vestea bună era că preşedintele Ryan înțelegea aceste lucruri. Fusese în CIA, unde urcase până la rangul de director adjunct, deci ştia cât de valoroasă este securitatea. Acelaşi lucru era probabil valabil şi pentru vicepreşedintele Jackson, fost aviator în aviația îmbarcată. Poate că el văzuse vieți irosite din cauza unor informații false. Scott Adler era diplomat, deci şi el ar fi trebuit să ştie la fel de bine. Tony Bretano, apreciatul Secretar al apărării, lucra în strânsă legătură cu CIA, aşa cum toți secretarii apărării trebuiau să procedeze, deci şi în el se putea avea încredere. Ben Goodley era consilierul pe probleme de securitate națională al preşedintelui şi ar fi fost greu de exclus. Aşadar, care era totalul până acum? Doi în Beijing. La Langley, directorul şi primul său adjunct, directorii adjuncți pentru operații şi informații, plus Sears în cadrul DI. Şapte până acum. Apoi preşedintele, vicepreşedintele, secretarii de stat şi al apărării şi Ben Goodley. Se făceau doisprezece. Suficient pentru moment, mai ales în oraşul unde se spune „Dacă ştiu doi oameni, nu este secret". Dar exact genul acesta de informație constituia motivul existenței CIA.

— Alege un nume pentru sursă, îşi instrui Foley soția.

— SONGBIRD[37] îi va fi numele de-acum.

Pentru M.P., să dea nume de păsări agenților era o trăsătură sentimentală. Data din vremea lui Cardinal.

— Destul de corect. Să-mi arăți şi mie traducerile obținute, OK?

— Cum să nu, iepuraş. Mary Pat se aplecă deasupra mesei de lucru pentru a-i oferi soțului un sărut, înainte de a se îndrepta înapoi către propriul birou.

Îndată ce ajunse acolo, M.R verifică pe computerul ei fişierul SORGE. Realiză că trebuie modificat. Până şi denumirea acestui compartiment cu acces special ar trebui clasificată cel puțin top secret. Apoi făcu o numărătoare a paginilor, făcând o însemnare pe un blocnotes de lângă ecran.

---

[37] Cântec de pasăre.

„Toate cele 1 349 de pagini cu rețete au fost recepționate, scrise ea ca răspuns pentru cgood@jadecastle.com. Vom arunca o privire asupra rețetelor. Mulțumesc mult. Mary.” Lovi tasta ENTER şi scrisoarea plecă prin labirintul electronic numit internet. „O mie trei sute patruzeci şi nouă de pagini”, îşi spuse directorul adjunct. O să-i țină ceva timp ocupați pe analişti. În interiorul vechiului cartier general, analiştii vor vedea frânturi şi piese din materialul SORGE, acoperite sub alte nume de cod tranzitorii, alese aleatoriu de către un computer din subsol, dar numai Sears va cunoaşte întreaga poveste – şi, de fapt, nici el nu va şti asta, nu-i aşa? Ce ştia el putea fi – probabil – destul pentru a provoca uciderea acelei femei, Ming, îndată ce MSS realiza cine avusese acces la informație. Puteau face unele aranjamente în Washington pentru a o proteja, dar nu prea mult.

Nomuri se trezi devreme în apartamentul său din Beijing, iar al doilea lucru pe care îl făcu fu să se conecteze la internet pentru a-şi verifica poşta electronică. Era acolo, numărul şapte pe lista de intrări, mesaj de la patsbakery@brownienet. com. Selectă sistemul de decriptare şi tastă cheia… bun, toate paginile fuseseră recepționate. Asta era bine. Nomuri selectă mesajul pe care-l expediase şi îl trimise în „coşul de gunoi” pentru informații, unde programul Norton Utilities nu numai că ştergea fişierul, dar în acelaşi timp curăța electronic de cinci ori sectoarele de disc unde staționase pentru scurtă vreme, astfel încât fişierul să nu poată fi niciodată recuperat, de niciun program specializat, indiferent cât de performant ar fi fost. Apoi elimină înregistrarea trimiterii oricărui e-mail către Brownienet. Acum nu mai exista nicio dovadă că ar fi făcut ceva, mai puțin în condițiile în care linia lui telefonică ar fi fost interceptată, ceea ce nu suspecta încă. Şi chiar şi în cazul acesta, datele erau transmise aleatoriu, complet criptate, deci irecuperabile. Acum, singurele pericole la adresa operațiunii erau legate de Ming. Partea sa de operațiune, ca şef al agenturii, era protejată de metoda prin care computerul ei de birou îl apelase, iar de-acum înainte toate mesajele vor fi

transmise automat către Brownienet şi şterse în acelaşi mod, totul în decurs de câteva secunde. Acum numai o operațiune foarte inteligentă de contrainformații îl mai putea atinge pe Nomuri.

CAPITOLUL 15

Exploatarea

— Ce reprezintă asta, Ben? îl chestiona Ryan, văzând o modificare în programul său matinal.

— Ed şi Mary Pat vor să discute ceva cu dumneavoastră. N-au spus ce anume, replică Goodley. Eu şi cu vicepreşedintele putem fi prezenți, şi cam atât, aşa au cerut ei.

— Presupun că e vorba de un nou tip de hârtie igienică folosită la Kremlin, spuse preşedintele SUA. Era o veche glumă a CIA de pe vremea bătrânelor Zile Negre ale Războiului Rece. Amestecă în cafea şi se lăsă pe spate în fotoliul său confortabil. Bun, ce altceva s-a întâmplat în lume, Ben?

— Deci acesta e *mao-tai?* întrebă cardinalul DiMilo.

Nu mai adăugă faptul că, potrivit celor înțelese de el, baptiştii nu consumă băuturi alcoolice. Ciudat, luând în considerare că primul miracol public al lui Isus a fost schimbarea apei în vin la ospățul nunții din Canaan. Dar creştinătatea avea multe fețe. În orice caz, *mao-tai* era oribil, mai prost decât cel mai ieftin *grappa*. Cu trecerea anilor, cardinalul prefera băuturile mai fine. Cădeau mai uşor la stomac.

— N-ar trebui să beau asta, admise Yu, dar e unul dintre obiceiurile mele.

— Nu am ştire de vreun pasaj al Sfintei Scripturi care să interzică această slăbiciune umană, spuse catolicul. În plus, vinul este parte integrantă a liturghiei catolice.

Văzu că gazda sa chineză abia dacă sorbea din cupa sa micuță. Italianul se gândi că nici el nu stătea, probabil, bine cu stomacul.

Trebuia, totodată, să se obişnuiască şi cu mâncarea. Cardinalul Renato DiMilo era un gurmand, ca majoritatea italienilor şi descoperi că mâncarea din Beijing nu era la fel de bună ca cea pe care o încercase în numeroasele restaurante chinezeşti ale Romei. Consideră că problema ținea de calitatea ingredientelor, nu de bucătar. În cazul de față, soția reverendului Yu era plecată în Taiwan pentru a-şi vizita mama bolnavă, explicase el, cerându-şi scuze, atunci când sosiseră oaspeții catolici. Monseniorul Schepke preluase sarcina de a servi, precum un tânăr locotenent aghiotant care se îngrijea de nevoile unui general, gândise Yu, observând cu un uşor amuzament cum îşi juca rolul. Cu siguranță catolicii aveau regulile lor birocratice. Dar confratele acesta, Renato, era un soi decent de catolic, fiind în mod clar un om titrat şi bun diplomat, de la care, realiză Yu, putea învăța foarte mult.

— Aşadar gătiți de unul singur. Cum de ați învățat?

— Mulți bărbați chinezi ştiu să gătească. De mici învățăm de la părinții noştri.

DiMilo surâse.

— Şi eu la fel, deşi n-am mai gătit de ani de zile pentru mine. Pe măsură ce îmbătrânesc mă lasă să fac mai puține lucruri pentru mine, nu-i aşa, Franz?

— Şi eu am îndatoririle mele, Eminență, răspunse germanul.

El bea din *mao-tai* cu ceva mai mult aplomb. Ce bine era să ai un stomac tânăr, parcă gândiră amândoi bătrânii.

— Cum vi se pare Beijingul? întrebă Yu.

— Cu adevărat fascinant. Noi, locuitorii Romei, credem că oraşul nostru este străvechi şi impregnat cu istorie, dar cultura chineză era deja bătrână înainte ca romanii să pună piatră pe piatră. Iar opera de artă pe care am vizitat-o ieri…

— Muntele de jad, explică Schepke. Am vorbit cu ghida, dar nu ştia nimic despre artiştii angrenați în lucrare sau de cât timp a fost nevoie pentru a fi cioplită.

— Numele artizanilor şi cât timp au avut la dispoziție – acestea nu erau probleme importante pentru împărații din trecut. Pe atunci era, într-adevăr, mai multă frumusețe, dar

şi la fel de multă cruzime.

— Şi astăzi? îl interogă Renato.

— Şi astăzi la fel, după cum bine ştiți, Eminență, confirmă Yu, cu un lung oftat. Vorbeau în engleză, iar accentul de Oklahoma al lui Yu îi fascina pe musafiri. Guvernul dovedeşte lipsă de respect pentru viața omului, pe care dumneavoastră şi eu o prețuim.

— Nu va fi uşor să schimbăm acest lucru, completă Monseniorul Schepke. Problema nu se limitează la guvernul R.P.C. Cruzimea este de multă vreme parte integrantă a culturii chineze, atât de profund înrădăcinată, încât cineva a spus odinioară că China e prea mare pentru a fi guvernată cu blândețe, un aforism însuşit cu o grabă indecentă de mişcările de stânga din întreaga lume, care au ignorat rasismul explicit al unei astfel de declarații. Poate problema stă în faptul că China e deja suprapopulată şi în mulțime se iscă furie, iar cu furia vine şi disprețul aspru față de ceilalți. Nici religia nu i-a ajutat. Confucius, din care China a făcut un simbol foarte asemănător unui mare lider religios, predica armonia ca cel mai bun mod de viață pentru individ. În timp ce tradiția iudeo-creştină vorbeşte de valorile transcendentale ale binelui şi răului, iar drepturile oamenilor de aici au evoluat, China vede autoritatea în societate, nu în Dumnezeu. Din acest motiv prinsese comunismul rădăcini aici, concluzionă cardinalul DiMilo.

Ambele modele sociale semănau prin absența unei reguli absolute a binelui şi răului. Şi asta era ceva periculos. Decăderea omului rezidă în relativism, deoarece, în ultimă instanță, dacă nu există valori absolute, ce diferență mai era între un om şi un câine? Şi dacă nu există diferență, atunci unde era demnitatea fundamentală a omului? Până şi un gânditor ateist putea evidenția marile daruri oferite de religie societății umane: demnitatea umană, valoarea pusă pe viața unui om, simpla idee că omul *era* mai mult decât un animal. *Aceasta* era temelia întregului progres al omenirii, căci fără ea, viața oamenilor ar fi fost condamnată să arate precum modelul lui Thomas Hobbes: „dură, animalică şi scurtă”.

Creştinismul – şi iudaismul şi islamismul, care erau şi ele

religii ale Cărții Sfinte – cereau doar ca omul să creadă în ceea ce era evident: în univers *exista* o ordine, care provenea de la o sursă, iar acea sursă era numită Dumnezeu. Creştinismul nici măcar nu cerea ca un om să creadă în această idee – mă rog, nu mai cerea acum – ci doar să accepte sensul şi rezultatul ei, care erau demnitatea şi progresul uman. Era chiar atât de greu?

Pentru unii era. Marxismul, care condamna religia, considerând-o „un narcotic pentru popor", doar o înlocuise cu alt drog, mai puțin eficient – „viitorul luminos" îl numiseră ruşii, dar era un viitor pe care niciodată n-au fost capabili să-l asigure. În China, marxiştii dăduseră dovadă de bun simț adoptând câteva forme ale capitalismului pentru a-şi salva economia națională, dar nu adoptaseră şi principiul libertății umane, care însoțea, de regulă, capitalismul. Până în momentul de față sistemul funcționase, judecă DiMilo, doar pentru că civilizația chineză a avut un model preexistent al armoniei şi acceptării unei autorități celeste. Dar cât va mai ține asta? Şi cât de mult timp va mai putea prospera China fără a avea unele idei asupra diferenței dintre ce este *bine* şi ce este *rău?* Fără această informație China şi chinezii erau condamnați la pieire. Cineva trebuia să le aducă chinezilor Buna Vestire a lui Isus, deoarece împreună cu ea venea nu numai mântuirea veşnică, ci şi fericirea momentană. Era un troc grozav, dar încă mai erau unii prea proşti şi prea orbi pentru a-l accepta. Mao fusese un asemenea om. A respins toate formele de religie, până şi confucianismul şi budismul. Dar atunci când trăgea să moară în patul său, la ce se gândise preşedintele Mao? La ce Viitor Luminos privea atunci? Ce gândea un comunist pe patul de moarte? Răspunsul la întrebare era ceva pe care niciunul dintre cei trei clerici nu dorea să-l ştie sau să-l privească în față.

— Am fost dezamăgit să văd cât de puțin numeroşi sunt aici catolicii – fireşte, n-am pus la socoteală străinii şi diplomații. Cât de rea este persecuția?

Yu ridică din umeri.

— Depinde de locul unde te afli, de climatul politic şi de caracterul conducerii locale a partidului. Uneori ne lasă în

pace – mai ales când vin străini, cu camere de luat vederi. Alteori devin foarte scrupuloşi, iar în unele momente ne hărţuiesc făţiş. De multe ori am fost luat la întrebări şi am fost supus şedinţelor de consiliere politică. Îşi ridică privirea, zâmbind. E ca şi cum ar lătra un câine la tine, Eminenţă. Nu e nevoie să-i răspunzi. Fireşte, o să fiţi scutit de toate astea, precizează baptistul, subliniind statutul diplomatic al lui DiMilo, care-l făcea o persoană inviolabilă.

Cardinalul prinse aluzia, oarecum deranjat. Niciodată nu preţuise propria viaţă mai mult decât pe cea a oricărui alt om. Nu dorea nici ca credinţa sa să pară mai puţin sinceră decât cea a acestui protestant chinez, educat la nişte pseudo-universităţi cu pretenţii din preeria americană, pe când el şi-a dobândit cunoştinţele în unele dintre cele mai vechi şi mai onorabile instituţii de învăţământ superior de pe glob, ale cărei antecedente mergeau în trecut până la Imperiul Roman şi, mai mult de-atât, până în aulele lui Aristotel. Dacă Eminenţa sa, Renato DiMilo, avea o vanitate, aceea era educaţia sa. Fusese excelent educat, iar el ştia asta. Putea comenta *Republica* lui Platon în greaca vorbită în Attica, sau procesele lui Marcus Tullius Cicero în latina imperiului. Putea combate un marxist devotat în privinţa atributelor filosofiei sale politice, şi asta în aceeaşi limbă germană vorbită însuşi de Marx – şi ar fi câştigat, căci Marx a lăsat o mulţime de găuri neastupate în zidurile teoriilor sale politice. Despre natura umană uitase mai mult decât ştiau o seamă de psihologi. Se afla în corpul diplomatic al Vaticanului pentru că putea citi gândurile – mai mult decât atât, putea citi gândurile unor politicieni şi diplomaţi extrem de pricepuţi în ascunderea propriilor idei. Cu talentul său ar fi putut fi un cartofor de succes şi plin de bani, dar el îşi folosea harul pentru a glorifica numele Domnului.

Singura sa slăbiciune era că, precum toţi oamenii, nu era capabil să prezică viitorul, aşa că nu putea vedea războiul mondial pe care, într-un final, îl va aduce această întâlnire.

— Deci guvernul vă hărţuieşte? îşi întrebă cardinalul gazda.

— Ocazional, ridică din umeri Yu. Propun să oficiem un

serviciu religios public pentru a testa asentimentul lor de a interfera cu drepturile mele umane. Fireşte, asta implică o doză de pericol.

Lansase o provocare de maestru, iar la auzul ei clericul mai vârstnic se ridică:

— Țineți-ne la curent, pe Franz şi pe mine, dacă doriți.

— SONGBIRD? întrebă Ryan. Ce-mi poți spune despre el?

— Chiar vrei să ştii, Jack? se interesă Ed Foley, oarecum insinuant.

— Îmi spui că n-ar trebui să ştiu? răspunse Ryan. Apoi realiză că Robby Jackson şi Ben Goodley se aflau şi ei aici, putând afla lucruri pe care nu ar fi trebuit să le ştie. Chiar şi la acest nivel existau reguli de clasificare. Preşedintele încuviință. Bine, trecem acum peste asta.

— Operațiunea, în ansamblu, se numeşte SORGE. Numele se va schimba periodic, îşi informă Mary Pat auditoriul.

Fapt neobişnuit, Serviciul Secret fusese expediat din Biroul Oval pentru această şedință – asta spunea celor din USSS[38] cu mult mai mult decât ce le-ar fi spus CIA – şi, în plus, un sistem special de bruiaj fusese pus în funcțiune. Interfera cu orice dispozitiv electronic din cameră. Puteai observa asta pe televizorul aşezat în stânga biroului preşedintelui, deschis pe canalul CNN. Actualmente ecranul era în întregime acoperit de fulgi albi, dar sonorul era dat la minimum, astfel ca zgomotul supărător să nu deranjeze şedința. Posibilitatea existenței unui microfon în cea mai securizată cameră din lume era neînsemnată, dar atât de mare era valoarea lui SORGE, încât se luase în considerare şi această variantă. Dosarele informative fuseseră deja înmânate. Robby ridică privirea din al său.

— Însemnări din Biroul Politic chinez? Doamne, gâfâi vicepreşedintele. OK, fără surse şi metode. Pentru mine e bine aşa, băieți. Şi acum, cât de sigură e chestia asta?

— Pentru moment, gradul de încredere e notat cu 9,

[38] Serviciul Secret al SUA.

răspunse Mary Pat. Ne aşteptăm ca ulterior să mărim nota. Problema e că nu putem acorda nota 10 sau mai sus de ea fără confirmări din exterior, dar marfa asta vine dintr-o sursă atât de adânc infiltrată, încât n-avem mijloace să verificăm ce am obținut.

— Ups, comentă Jack. Deci poate fi o dezinformare. Una destul de bună, recunosc, dar tot dezinformare este.

— Poate, dar puțin probabil. Aici sunt chestii extrem de sensibile, pe care nu le poți scăpa în mod voluntar, chiar şi pentru o operațiune majoră de intoxicare.

— Înțeleg, fu Ryan parțial de acord. Dar îmi aduc aminte ce obişnuia Jim Greer să spună: Nu există nimic prea nebunesc pentru a fi adevărat. Problema noastră fundamentală cu aceşti indivizi este că civilizația lor este atât de diferită, sub atât de multe aspecte, încât ar putea fi la fel de bine Klingonieni.

— Ei bine, în paginile astea nu prea arată că ne iubesc, remarcă Ben Goodley, frunzărind jumătate din dosarul informativ. Isuse, ăsta-i un material interesant. Î-l vom arăta lui Scott Adler?

— Asta-i recomandarea noastră, îl aprobă directorul CIA. Adler este destul de priceput în a cântări oamenii şi când va primi materialul va fi foarte interesat de el – mai ales de pagina cinci. La fel şi Tony Bretano.

— Bun, aceştia sunt VULTURUL şi TUNETUL. Altcineva? întrebă Ryan.

— Ăştia-s toți, deocamdată, rosti Ed Foley, cu o încuviințare din partea soției. Domnule preşe…

Ochii lui Ryan scăpărară.

— Mă cheamă…

Directorul CIA ridică mâinile.

— Bine. ***Jack,*** haide să ținem asta într-un cerc foarte restrâns, măcar pentru o vreme. Vom născoci o cale de spălare a informației astfel ca şi alții să cunoască ce am aflat noi. Dar *nu* şi cum am aflat. Asta niciodată. SONGBIRD e un auxiliar prea prețios ca să-l pierdem.

— Are acelaşi potențial precum Cardinalul, nu?

— Probabil mai bine de-atât, Jack, spuse Mary Pat. E ca şi

cum am avea un microfon în sala consiliului de conducere şi ne canalizăm metodele pe acesta. Suntem foarte, foarte atenți în privința acestei surse.

— Bun, dar cu analiştii ce facem? puse întrebarea Ben Goodley. Cel mai bun om al nostru în problema R.P.C. este profesorul Weaver de la Universitatea Brown. Îl cunoşti, Ed.

Foley dădu din cap.

— Mda, îl ştiu, dar hai să-l ținem deoparte un timp. Avem un analist destul de bun în propria ogradă. Lăsați-mă să văd ce poate realiza pentru noi înainte să dezgropăm lucrurile. Apropo, estimăm un total de aproximativ o mie cinci sute de pagini primite din această sursă, plus informații pe care le vom primi de-acum zilnic.

Ryan ridică privirea la auzul ştirii. Informații *zilnice.* Cum naiba au aranjat asta? „Înapoi la muncă", îşi spuse în sinea lui.

— OK, în primul rând vreau o evaluare a personalității lui Zhang Han San, rosti Ryan. Am mai văzut numele ticălosului ăsta. A iscat două războaie în care am fost târâți. Ce mama dracului e cu el?

— În echipa noastră avem un psihiatru care se ocupă deja de asta, răspunse Mary Foley. „După ce am curățat informațiile de materialul ce făcea trimitere la sursă", omise ea să adauge. El ne-a făcut profilul.

— Da, bine, mi-l amintesc. Ryan înclină afirmativ din cap, aprobând acțiunea. Altceva?

— Doar banalități, spuse Ed Foley în timp ce se ridica. Să nu uitați documentele astea pe birou, bine?

Toți dădură din cap în semn de aprobare. Aveau cu toții seifuri pentru păstrarea documentelor, fiecare fiind conectat la centrul de comandă al Serviciului Secret, de unde erau supravegheate video douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Casa Albă era o locație bună pentru păstrarea documentelor, şi, pe lângă asta, secretarele erau supuse unor verificări de securitate draconice. Mary Pat părăsi incinta biroului cu un mers sprințar. Ryan îi făcu semn vicepreşedintelui să rămână, în vreme ce restul mergeau către intrarea de vest.

— Ce părere ai? îl întrebă POTUS pe TOMCAT.

— Arată al naibii de bine, Jack. Isuse, cum *dracului* au obținut o asemenea marfă?

— Dacă vreodată îmi vor spune asta, n-aş putea să-ți zic şi ție, Rob, şi nici nu prea sunt sigur că vreau să aflu. Nu e tot timpul ceva drăguț.

— Te cred, fu de acord fostul pilot de luptă. Nu-i acelaşi lucru cu a te catapulta de pe navă ca să-i tragi ticălosului una în bot, nu?

— Dar e la fel de important.

— Hei, Jack, ştiu asta. Ca în bătălia de la Midway. În 1942 Joe Rochefort şi banda sa de bărbați veseli de la FRUPAC[39] ne-au salvat țara de la o mulțime de belele cu micii noştri amici gălbejiți din Pacificul de Vest atunci când i-au spus lui Nimitz ce urmează să se întâmple.

— Mda, păi, Robby, se pare că mai avem mulți asemenea amici. Dacă în marfa asta se găsesc şi chestii operaționale, vreau opinia ta asupra lor.

— Pot deja să ți-o ofer. Armata lor şi ceea ce consideră ei drept marină militară vorbesc pe față, în public, despre cum o să ne vină nouă de hac, cum ne vor contracara portavioanele şi chestii de genul acesta. Majoritatea nu sunt decât castele de nisip şi autoamăgiri, dar eu mă întreb de ce naiba pun problemele astea în public? Poate ca să-i impresioneze pe nespălații lumii – reporteri şi alți idioți care nu ştiu o iotă despre războiul pe mare – şi propria lor populație, arătându-le ce deştepți şi duri sunt ei. Poate pentru a mări presiunea asupra guvernului Republicii Taiwan, dar dacă doresc să-i invadeze, mai întâi ar trebui să-şi construiască o marină adevărată, cu reale capacități amfibii. Dar astea le-ar lua zece ani şi noi probabil am remarca toate acele mari canoe cenuşii de pe apă. Au ceva submarine, iar dintre toate națiunile mai ales ruşii le vând

---

[39] Fleet Radio Unit Pacific – unitate a marinei americane, staționată în Hawaii în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, având ca misiune interceptarea şi decriptarea comunicațiilor radio inamice, (n.tr.).

echipamente – tocmai au plătit pentru un distrugător din clasa Sovremeni, echipat, se presupune, cu rachete Sumburn[40]. Ce anume vor să facă ei cu rachetele, n-am idee. Nu e felul meu de a construi o marină militară, dar nu mi-ai cerut sfatul. Ceea ce-mi dă fiori e faptul că ruşii le vând echipament şi o serie de alte chestii. Nebuni, concluzionă vicepreşedintele.

— Spune-mi de ce sunt nebuni, îi ordonă preşedintele.

— Pentru că a fost odată un tip numit Genghis-Han care şi-a croit drum călare până la Marea Baltică – aproape tot traseul e de-a curmezişul Rusiei. Rusnacii au un bun simț al istoriei, Jack. Ei n-au uitat asta. Dacă aş fi rus, de ce inamici ar trebui sa mă tem? NATO? Polonia? România? Nu cred. Dar în sud-estul meu e o țară mare cu populație câtă frunză şi iarbă, cu o frumoasă şi vastă colecție de arme şi cu o îndelungată tradiție în ucis ruşi. Dar eu am fost doar un specialist în operațiuni şi uneori deveneam puțin paranoic în legătură cu ce ar putea gândi omologii mei din alte țări.

N-a fost nevoie ca Robby să adauge faptul că, odinioară, ruşii inventaseră paranoia.

— E o *nebunie!* înjură Bondarenko. Sunt multe feluri de a dovedi că Lenin a avut dreptate, dar eu unul nu l-aş alege pe *acesta! V*ladimir Ilici Ulianov spusese odată că va veni vremea când țările capitaliste se vor concura între ele pentru a vinde Uniunii Sovietice frânghia cu care, ulterior, aceasta le va spânzura. Nu a anticipat moartea statului pe care îl fondase şi, în mod cert, nu a prevăzut că Rusia poate fi țara care să facă exact ce a prezis el.

Golovko nu putea să-şi contrazică invitatul. Acelaşi argument îl invocase şi el, deşi cu ceva mai puțini decibeli, în biroul preşedintelui Gruşavoi.

— Țara noastră are nevoie de valută forte, Ghenadi

---

[40] SS-N-22 „Sunburn” – rachetă antinavă de fabricație rusească, şi care este considerată amenințarea maximă pentru portavioanele americane (n.tr.).

Iosifovici.

— Într-adevăr. Poate că într-o bună zi va avea nevoie şi de câmpurile petrolifere şi minele de aur din Siberia. Ce vom face atunci când chinezii ni le vor lua? ceru Bondarenko să ştie.

— Ministerul de Externe nu ia în considerație această posibilitate, replică Serghei Nikolaici.

— Grozav. Vor pune fătălăii aceia din serviciul diplomatic mâna pe arme dacă se dovedeşte că se-nşeală, ori îşi vor frânge mâinile spunând că n-a fost vina lor? Resursele mele sunt exploatate la maximum. Nu pot stopa un atac al chinezilor, iar acum le vindem proiectul tancului T-99…

— O să le ia cinci ani pentru a-l aduce în stadiul producției de serie, iar noi, între timp, vom avea în producție modelul T-10 la Celiabinsk, aşa-i?

Faptul că Armata Populară de Eliberare avea în serviciu patru mii de tancuri ruseşti model T-80/90 nu mai fu pus în discuție. Se întâmplase cu câțiva ani în urmă. Dar chinezii nu folosiseră tunul rusesc de 115 mm, în locul său optând pentru un tun de 105 mm cu țeava lisă, vândut lor de către Israel Defense Industries, model cunoscut de americani ca M-68. Toate acestea fuseseră livrate împreună cu un stoc de trei milioane de proiectile, muniție fabricată după standarde americane, mergând până la proiectile cu uraniu sărăcit, provenit probabil de la aceleaşi reactoare care le furnizau chinezilor plutoniul pentru dispozitivele nucleare. Ce se-ntâmpla cu politicienii aceştia? se întrebă Bondarenko. Le vorbeai, vorbeai şi iarăşi vorbeai, dar *niciodată nu ascultau!* Trebuie să fi fost un fenomen *rusesc*, estimă generalul, mai degrabă decât unul politic. Stalin îl executase pe ofițerul de informații care i-a prezis – corect, după cum s-a dovedit – atacul german din iunie 1941 asupra Uniunii Sovietice. Iar *acel* atac ajunsese până la periferia Moscovei. De ce îl omorâse? Pentru că previziunea sa fusese mai neplăcută decât cea a lui Levrenti Beria, care avusese inspirația de a spune exact ce dorea Stalin să audă. Iar Beria supraviețuise, deşi estimarea sa era total greşită. Cam atât despre răsplata pentru patriotism.

— Dacă vom avea bani pentru producerea lui şi dacă Celiabinsk n-a fost reutilată pentru a produce nişte maşini nenorocite de spălat!

Rusia îşi canibalizase industria de apărare chiar mai rapid decât America. Acum se discuta despre convertirea uzinei de avioane MiG în fabrică de automobile. „Când vor înceta aceste practici?" gândi Bondarenko. Avea ca vecină o națiune potențial ostilă şi se afla la ani distanță de reconstrucția armatei ruse în forma pe care şi-o dorea. Dar pentru a face asta însemna să se roage de preşedintele Gruşavoi pentru ceva care ştia că nu poate obține. Pentru a ridica o armată decentă trebuia să le plătească soldaților o indemnizație, ceea ce ar fi fost suficient pentru a-i atrage pe băieții patrioți şi pe cei aventuroşi care doreau să poarte timp de câțiva ani uniforma patriei lor, dar mai ales pe cei care găseau viața în haină militară îndeajuns de agreabilă pentru a face carieră, a deveni sergenți, subofițeri profesionişti fără de care o armată nu putea funcționa, ei fiind tendoanele care fixau musculatura pe oase. Pentru a face posibil acest lucru, trebuia ca un bun sergent comandant de pluton să câştige la fel de mulți bani ca un muncitor calificat, un lucru just atâta vreme cât cerințele unui astfel de om se aflau pe acelaşi nivel intelectual. Recompensele unei cariere militare nu puteau fi copiate într-un studio de televiziune. Camaraderia şi împărțirea bucuriei de a face serviciul militar erau ceva la care numai un om special putea corespunde. Americanii aveau asemenea oameni, aşa cum aveau şi britanicii şi germanii, dar aceşti profesionişti de o valoare neprețuită fuseseră interzişi în armata rusă încă din timpul lui Lenin, primul din şirul multor lideri sovietici care au sacrificat eficiența militară în favoarea purității politice pe care se punea accentul în Uniunea Sovietică. Sau ceva de genul acesta, observă Bondarenko. Toate acestea păreau foarte îndepărtate acum, chiar şi pentru cineva care crescuse în cadrul acestui sistem ilegitim.

— Generale, adu-ți aminte că eu sunt amicul tău în cadrul guvernului, îi reaminti Golovko.

Ceea ce era adevărat. Ministrul apărării era... ei bine,

spunea vorbele potrivite, dar nu era cu adevărat capabil să gândească ideile corecte. Putea repeta ce îi spuneau alții şi cam atât. În acest sens, era tipul perfect de politician.

— Mulțumesc, Serghei Nikolaici. Generalul se înclină pentru a arăta respectul cuvenit. Asta înseamnă că pot conta pe câteva dintre acele bogății pe care soarta ni le-a aruncat în brațe?

— La momentul potrivit voi face preşedintelui recomandările cuvenite.

„La vremea aceea o să fiu în retragere, scriindu-mi memoriile sau făcând ce dracului face un general rus la pensie, zise Bondarenko pentru sine. Dar pot încerca măcar să trasez programele necesare pentru succesorul meu şi, poate, să ajut la alegerea omului potrivit care să-mi urmeze la conducerea direcției operațiuni." Nu se aştepta să avanseze mai departe de poziția lui actuală. Era şeful Marelui Stat Major (care includea şi pregătirea de luptă) al armatei şi ăsta era cel mai grozav obiectiv pe care orice om îl putea impune carierei sale.

— Mulțumesc, tovarăşe ministru. Ştiu că şi slujba ta e una dificilă. Aşadar, mai este ceva de care trebuie să ştiu în legătură cu chinezii?

Ministrul Golovko dorea să-i fi putut spune acestui general că SVR nu mai avea deloc o sursă decentă de informații în R.P.C. Omul lor, un ministru adjunct aflat mult timp în serviciul KGB, se retrăsese pe motive de sănătate.

Dar nu putea să recunoască faptul că ultima sursă rusească din Oraşul Interzis nu mai era operațională, iar cu ea se duseseră toate informațiile din interior de care aveau nevoie pentru a evalua intențiile şi planurile pe termen lung ale R.P.C. Bine, încă exista ambasadorul rus la Beijing, care nu era deloc prost, dar un diplomat vedea în general ceea ce guvernul gazdă dorea să vadă. Acelaşi caz era valabil pentru ataşații militari, navali şi aerieni, toți ofițeri de informații bine antrenați, dar care erau şi ei limitați la ceea ce voiau militarii chinezi ca ei să vadă, deşi Moscova le răspundea chinezilor cu aceeaşi monedă, de parcă practicau dans de societate la scară mondială. Nu, nu exista nimic care să poată înlocui un

ofițer de informații bine pregătit care să conducă o rețea de agenți capabilă să arunce o privire în interiorul altor guverne, astfel încât el, Golovko, să ştie cu precizie ce se întâmplă şi să raporteze mai departe preşedintelui. Nu se-ntâmpla des ca Golovko să fie nevoit să raporteze că nu are informații suficiente, dar exact acesta era cazul acum, iar el nu dorea să-şi destăinuie deficiențele în fața acestui soldat, indiferent că era de rang superior.

— Nu, Ghenadi Iosifovici, nu am nicio indicație cum că chinezii plănuiesc să ne amenințe.

— Tovarăşe ministru, descoperirile din Siberia sunt prea vaste ca ei să nu ia în considerare avantajul pe care l-ar dobândi din acapararea lor. În locul lor *eu* aş începe să schițez planurile necesare. Ei importă petrol, iar aceste noi câmpuri ar face inutilă această necesitate, şi i-ar îmbogăți din vânzările pe piața externă. Iar aurul, tovarăşe ministru, se recomandă prin sine însuşi, nu?

— Poate, încuviință Golovko. Dar economia lor pare destul de solidă în acest moment şi războaiele nu sunt pornite de cei deja avuți.

— În 1941 Hitler era suficient de prosper. Asta nu l-a împiedicat să-şi mâne armatele până la o aruncătură de piatră de clădirea asta, sublinie directorul de operațiuni al armatei ruse. Dacă vecinul tău are un măr, câteodată vei culege un fruct, chiar dacă burta îți este plină. Poate doar pentru gustul său, sugeră Bondarenko.

Golovko nu putea nega logica acestui fapt.

— Ghenadi Iosifovici, noi suntem din acelaşi aluat. Amândoi veghem împotriva pericolelor, chiar şi atunci când acestea nu sunt evidente. Ați fi fost un foarte bun ofițer de informații.

— Mulțumesc, tovarăşe ministru. Generalul cu trei stele toastă în onoarea gazdei cu paharul său de vodcă, acum aproape gol. Înainte de a-mi părăsi postul, trag speranță să pot depune în fața succesorului meu un plan a cărui realizare va face patria noastră invulnerabilă în fața atacului oricărei țări. Ştiu că nu voi fi capabil eu însumi să transform asta în realitate, dar voi fi recunoscător pentru abilitatea de a

pune bazele planului, dacă şi conducerea noastră politică poate recunoaşte meritul ideilor noastre.

De fapt asta era adevărata problemă. Armata rusă putea fi aptă de a combate inamicii externi. Dar cei interni reprezentau o problemă imposibil de rezolvat.

De regulă ştiai unde este poziționat inamicul, deoarece îl aveai în față. Dar unde erau poziționați amicii era mai greu de ştiut, căci, în mod obişnuit, erau înapoia ta.

— Te asigur că îți vei prezenta personal cazul cabinetului. Dar – ridică mâna Golovko – trebuie să aştepți momentul oportun.

— Înțeleg; hai să sperăm că chinezii ne vor păsui până în acel moment. Golovko termină ultimul strop de băutură şi se ridică. Mulțumesc că mi-ai permis să vin şi să-mi descarc sufletul, tovarăşe director.

— Deci unde se află? ceru Provalov să ştie.

— Nu ştiu, replică Abramov, obosit. Am identificat o persoană care pretinde că îl cunoaşte, dar informatorul n-are idee unde locuieşte.

— Foarte bine. Ce ştii *sigur?* îi ceru moscovitul celui din Sankt-Petersburg.

— Informatorul nostru spune că Suvorov e fost ofițer KGB, trecut în rezervă prin 1996 şi trăieşte, probabil, în Sankt-Petersburg – dar dacă e adevărat, o face sub un nume de împrumut şi cu documente false, sau „Suvorov" este el însuşi un nume fals. Am o descriere. Bărbat, în jur de cincizeci de ani, înălțime medie, greutate medie. Păr blond, care se răreşte. Trăsături regulate. Ochi albaştri. Constituție robustă. Necăsătorit. Se crede că merge la târfe. Am pus câțiva oameni să întrebe în stânga şi-n dreapta printre acele femei, pentru informații suplimentare. Deocamdată nimic, raportă anchetatorul din Sankt-Petersburg.

„Uimitor, judecă locotenentul Provalov. Cu toate resursele pe care le avem, nu putem obține o singură informație certă." Oare vâna fantome? Păi, avea deja cinci. Avseienko, Maria Ivanova Sablin, un şofer al cărui nume nu şi-l putea aminti pe moment, cei doi presupuşi asasini din Spetsnaz, Piotr

Alexeievici Amalrik şi Pavel Borisovici Zimianin. Trei fuseseră aruncați spectaculos în aer la o oră matinală de vârf, iar ceilalți doi omorâți în Sankt-Petersburg după ce-şi făcuseră treaba – dar fuseseră uciși pentru că au reuşit sau pentru că au greşit?

— Bine, dă-mi de ştire cum afli ceva.

— Aşa voi face, Oleg Gregorievici, făgădui Abramov.

Locotenentul de miliție închise telefonul şi făcu ordine pe birou, punând toate dosarele „fierbinți" într-un sertar pe care-l încuie, apoi coborî scările spre maşina de serviciu, pentru a se îndrepta către barul său favorit. Reilly era înăuntru şi flutură din mâini când milițianul pătrunse pe uşă. Provalov îşi atârnă haina într-un cuier şi străbătu localul pentru a-i strânge mâna. Observă că îl aştepta deja un rând de băutură.

— Eşti un coleg adevărat, Mişka, îi spuse rusul prietenului său american în timp ce lua prima înghițitură.

— Hei, îți cunosc gusturile, amice, spuse cu simpatie agentul FBI.

— Acelaşi lucru pot spune şi eu despre tine.

— Când eram un agent proaspăt ieşit din şcoală am început prin a lucra la cazul Gotti. Ne-am tocit fundurile să-l punem în zeghe pe ticălosul ăla. A fost nevoie de trei rânduri de jurați să-l vârâm la Marion. Nu mai iese de-acolo. Marion, prin excelență, e o închisoare dură. Deşi „dură", în înțelesul americanilor, diferea față de înțelesul ruşilor. Închisorile ruseşti nici măcar nu se sinchiseau de asta, dar pentru Reilly nu constituia un motiv de îngrijorare. În orice societate, oamenii care încălcau legea erau conştienți de consecințele gestului lor, iar ce se întâmpla după ce erau prinşi era problema lor, nu a lui Reilly. Aşadar, care-i povestea?

— Suvorov. Nu putem să-l găsim. Mişka, e ca şi cum nu ar exista.

— Serios?

Era şi, în acelaşi timp, nu era o surpriză pentru Reilly. Era surprins deoarece Rusia, ca multe alte națiuni europene, lua urma oamenilor într-o manieră care în SUA ar fi declanşat a doua Revoluție Americană. Se presupunea că milițienii de-

aici ştiu unde locuieşte fiecare om, o moştenire din vechile zile negre când KGB utiliza o treime din populaţie pe post de turnători împotriva celorlalte două treimi. Era o situaţie neobişnuită pentru miliţienii locali să nu fie capabili să găsească pe cineva. Pe de altă parte, situaţia *nu* era surprinzătoare, deoarece acest Suvorov, dacă a fost cu adevărat ofiţer KGB, fusese antrenat să se facă dispărut de nişte experţi, iar acest tip de adversar nu murea din tâmpenie, aşa cum o făceau majoritatea huliganilor americani şi ruşi. Nici din pricină că ar fi vorbit prea mult. Criminalii de rând se poartă ca şi criminalii. Se laudă prea mult cui nu trebuie, în majoritatea cazurilor altor criminali, care au loialitatea unui şarpe cu clopoţei, deci ar vinde un „prieten" la fel de lejer precum s-ar uşura. Individul acela, Suvorov, dacă era cine şi ce spuneau informatorii că fusese, era un profesionist, constituind o pradă interesantă şi vânarea ei, la fel de interesantă, lua de regulă mult timp. Dar în cele din urmă va fi prins, căci poliţiştii niciodată nu se opresc din căutări şi, mai devreme sau mai târziu, va comite o greşeală, poate nu una uriaşă, dar suficient de mare. Nu s-ar mai înhăita cu foştii lui fraţiori din KGB, oameni care l-ar putea ajuta să se ascundă, doar ar vorbi cu ei şi nici atunci prea mult. Nu, acum era într-un alt mediu social, unul neprietenos, nesigur şi asta era al naibii de rău. Uneori, Reilly simţea oarecare simpatie pentru un infractor, dar niciodată pentru un ucigaş. Existau anumite limite peste care nu putea trece.

— A plonjat într-o groapă şi apoi a astupat-o din interior, rosti rusul, cu oarecare frustrare.

— Bun, ce ştim în legătură cu el?

Provalov îi relată ceea ce tocmai aflase.

— Spun că le vor întreba pe târfe dacă-l cunosc.

— Bună mişcare, dădu Reilly din cap. Pun pariu că îi plac cele de top. Precum Miss Tania, poate. Ştii, Oleg, poate îl cunoştea pe Avseienko. Poate le ştie pe unele dintre fetele lui.

— E posibil. Îmi pot pune oamenii să verifice şi asta.

— Nu strică, aprobă agentul FBI, gesticulând spre barman să le umple paharele. Ştii frăţioare, ai aici o investigaţie

serioasă. Mi-aş fi dorit să fiu în forțele voastre de miliție, să vă pot ajuta.

— Te atrage?

— Garantat, Oleg. Cu cât e mai dificil cazul, cu atât e mai palpitantă vânătoarea. Iar la final, când îl legi pe ticălos, te simți grozav. Să fiu al naibii dacă n-am făcut o mare petrecere în Manhattan atunci când l-am condamnat pe Gotti. Naşul de Teflon, rosti Reilly, ridicându-şi paharul şi adresându-se în eter: Sper să-ți placă la Marion, băiete.

— Gotti ăsta, a omorât oameni, nu? întrebă Provalov.

— Oh, da, pe unii cu mâna lui, iar pentru alții a dat ordin să fie uciși. Omul său de încredere, Salvatore Gravano – îi spuneau Sammy „Taurul" – a devenit martor al acuzării şi ne-a ajutat să construim un caz. Apoi l-am introdus pe Sammy în programul de protecție al martorilor, iar câinele s-a apucat de trafic de droguri în Arizona. Aşa că Sammy s-a întors după gratii. Idiotul.

— Toți sunt, aşa cum spui tu, criminali, preciză Provalov.

— Mda, Oleg, sunt. Sunt prea proşti s-o țină pe calea dreaptă. Părerea lor e că pot fi mai deştepți decât noi. Ştii, pentru o vreme reuşesc. Dar mai devreme sau mai târziu… Reilly luă o sorbitură şi scutură din cap.

— Crezi că Suvorov e la fel?

Reilly îi surâse noului său prieten.

— Oleg, tu greşeşti vreodată?

— Cel puțin o dată pe zi, mormăi rusul.

— Atunci de ce crezi că ei sunt mai deştepți decât tine? îl chestionă agentul FBI. Oricine face greşeli. Nu-mi pasă dacă e şoferul unui camion de salubritate sau preşedintele Statelor Unite. Toți o dăm în bară şi încă destul de des. Face parte din natura umană. Problema e că, dacă accepți acest fapt, eşti cu un pas în față. Poate că Suvorov a fost foarte bine antrenat, dar cu toții avem slăbiciuni şi nu suntem suficient de deştepți ca să le conştientizăm, iar cu cât suntem mai deştepți, cu atât mai puțin probabil este să fim conştienți de ele.

— Eşti filosof, concluzionă Provalov, cu un rânjet.

Îi plăcea americanul. Erau înrudiți, de parcă fuseseră

schimbați între ei la naştere, sau ceva asemănător.

— Poate, dar ştii care este diferența dintre un înțelept şi un nebun?

— Sunt sigur că îmi vei spune.

Provalov ştia cum să repereze un tip care îşi dă aere de la o distanță de câteva străzi, iar în cazul acesta individul venea cu sirenele aprinse pe acoperiş.

— Diferența dintre un înțelept şi un nebun constă în amploarea greşelilor sale. Pe un nebun nu-l iei în serios. „Vodca mă face să par o placă de patefon", gândi Reilly. Dar pe înțelept *îl crezi* şi astfel nebunul nu are şansa de a face o mare stricăciune, pe când înțeleptul însă o are. Oleg, un soldat nu poate pierde o luptă, dar un general da. Generalii sunt deştepți, corect? Trebuie să fii foarte deştept pentru a fi doctor, dar doctorii tot timpul ucid accidental oameni. Este în firea omului să facă greşeli, iar creierul şi pregătirea nu contează nici cât negru sub unghie. Eu fac greşeli. Tu faci. Reilly îşi înalță din nou paharul. Aşa că şi tovarăşul Suvorov face.

„Va fi din cauza penisului, gândi Reilly. Dacă-i place să se joace cu târfele, penisul va fi cel care-l va face să greşească. Noroc chior, frate." Dar n-ar fi fost primul pe care penisul îl târa în bucluc, Reilly ştia asta. Şi probabil nu va fi nici ultimul.

— Deci a funcționat? întrebă Ming.

— Hm? răspunse Nomuri.

Era straniu. Ar fi trebuit ca ea să se afle în perioada de inerție a plăcerii, cuprinsă încă de brațul său, în timp ce amândoi îşi fumau obişnuitele țigări de după partida de sex.

— Am făcut ce-ai vrut tu cu computerul. A mers?

— Nu sunt sigur, încercă Nomuri un răspuns. Nu am verificat.

— Nu cred! replică Ming, râzând. M-am gândit la povestea asta. Ai făcut din mine o spioană! zise ea, apoi chicoti.

— *Ce* am făcut?

— Ai vrut să-mi fac computerul accesibil ție, pentru a-mi putea citi toate însemnările, nu-i aşa?

— Îți pasă?

O mai întrebase o dată acest lucru şi atunci primise răspunsul corect. Va fi şi acum la fel? În mod sigur ea văzuse dincolo de povestea lui de acoperire. Păi, asta nu era o surpriză deosebită, nu? Dacă n-ar fi fost inteligentă, ar fi fost inutilă ca agent infiltrat. Dar ştiind ce este… cât de patriotic se va comporta? Oare el îi citise corect personalitatea? În mod remarcabil, reuşi să-şi mențină trupul relaxat lângă al ei. Nomuri se autofelicită pentru că învățase o nouă lecție în materie de duplicitate.

Un moment de meditație, apoi:

— Nu.

Nomuri se strădui să nu ofteze, ceea ce în mod evident ar fi fost un semn de uşurare.

— Bun, atunci nu ai motive să-ți faci griji. De-acum înainte, tu nu vei mai face nimic.

— Exceptând asta? se interesă ea, chicotind din nou.

— Atâta timp cât voi continua să te satisfac, cred!

— Stăpâne Cârnat!

— Ce?

— Cârnatul tău mă satisface grozav, explică Ming, odihnindu-şi capul pe pieptul lui.

„Iar asta, gândi Nomuri, e suficient pentru moment.”

CAPITOLUL 16

Topirea aurului

Pavel Petrovici Gogol credea în ce vedeau ochii săi doar pentru că, atunci când era tânăr, văzuse marile unități de blindate ale Armatei Roşii în mişcare de-a latul Ucrainei de Vest şi a Poloniei. Vehiculele şenilate pe care le vedea acum erau chiar mai mari şi culcau la pământ majoritatea copacilor care nu fuseseră aruncați în aer de către genişti, cu explozibil. Anotimpul nu le permitea luxul de a tăia arborii şi de a construi drumuri, aşa cum se obişnuia în decadentul Apus. Echipa de prospectare a găsit sursa prafului aurifer cu o uşurință surprinzătoare, iar acum o echipă de muncitori civili şi genişti ai armatei croiau un drum către acel loc, tăind o cărare de-a latul tundrei şi printre copaci, aşternând tone întregi de pietriş pe traseul care, într-o bună zi, ar fi putut fi pavat aşa cum se cuvine, cu toate că astfel de drumuri constituiau o problemă în acele condiții climatice. Pe acel drum urmau să sosească utilaje grele de minerit şi materiale de construcție pentru muncitorii care în curând şi-ar putea face casele în ceea ce până atunci fusese pădurea „lui". Îi spuseseră că mina va purta numele său. Asta nu valora nici cât un scuipat. Şi îi luaseră cea mai mare parte din pieile de lup aurite – după ce le plătiseră şi probabil plata a fost foarte generoasă, admise el. Singurul obiect pe care i-l dăduseră şi îi plăcuse era o carabină nouă, austriacă, marca Steyr, cu lunetă Zeiss şi muniție americană Winchester Magnum, calibrul .338, mai mult decât suficientă pentru vânatul local. Carabina era nou-nouță – se trăseseră doar cincisprezece focuri cu ea, pentru a se vedea dacă dispozitivul de ochire e bine reglat. Oțelul era imaculat, iar patul din lemn de nuc era de-a dreptul senzual în puritatea lui şlefuită. „Câți germani aş fi ucis cu asta!" judecă Gogol. Şi câți lupi şi urşi va putea

doborî acum.

Ei doreau ca el să-şi părăsească pârâul şi pădurea. I-au promis câteva săptămâni pe plajele de la Soci şi apartamente confortabile oriunde în țară. Gogol pufni disprețuitor. Era el un fătălău de la oraş? Nu, era un *bărbat* al pădurii, un bărbat al munților, un bărbat temut de către lupi şi urşi, şi era posibil ca şi tigrii din sud să fi auzit de el. Acesta era pământul *lui.* Adevărul era că nu cunoştea alt mod de a trăi şi era, în orice caz, prea bătrân pentru a învăța unul. Ceea ce alți bărbați numeau confort el numea plictiseală, iar când îi va veni vremea să moară, va fi mulțumit să moară în pădure şi să lase un lup sau un urs să-i ia leşul. Era corect. La urma urmei, omorâse şi jupuise o mulțime din ei, iar sportivitatea este sportivitate.

Hrana pe care o aduseseră – cu avionul, aşa au spus – era destul de bună, în special carnea de vită, care era mult mai consistentă decât obişnuita sa carne de ren, şi avea tutun nou pentru pipă. Reporterii de televiziune îi îndrăgiseră pipa şi îl încurajau să le spună povestea vieții sale din pădurile Siberiei, şi cele mai bune aventuri ale sale cu lupi şi urşi. Dar niciodată n-a văzut documentarul TV pe care îl făcuseră cu el; era prea departe de ceea ce ei numeau ocazional „civilizație" pentru a avea propriul său televizor. Totuşi avusese grijă să-şi spună poveştile clar şi cu atenție, astfel încât copiii şi nepoții de care el nu avusese parte să poată vedea ce mare bărbat fusese el. Ca toți bărbații, Gogol avea un simț corect al propriei valori, şi asta ar fi făcut din el un foarte bun povestitor pentru orice şcolar, lucru care nu trecuse prin mintea nici unuia dintre birocrații şi funcționarii care veniseră să-i tulbure existența. Ei l-au văzut mai degrabă ca o personalitate TV, un model de individualist necioplit pe care ruşii întotdeauna l-au venerat, pe de-o parte, sau l-au suprimat cu brutalitate, pe de alta.

Dar adevăratul subiect al povestirii de patruzeci şi nouă de minute realizată de televiziunea națională rusă nu se afla cu adevărat aici. Era la şaptesprezece kilometri depărtare, unde un geolog arunca în sus şi prindea, ca la baseball, o pepită de aur de mărimea pumnului său, cu toate că aceasta cântărea

mai mult decât echivalentul în fier al volumului ei. Pur şi simplu era cea mai mare pepită pe care o găsiseră. Acest filon, explica echipa de geologi în fața camerelor, era vrednic de o legendă mitologică, poate de grădinile lui Midas în persoană. Cât de bogat era puteau afla numai săpând tuneluri în pământ, dar şeful echipei geologice era dornic să-şi pună la bătaie reputația profesională că lăsa în urmă mina din Africa de Sud, până la acea dată de departe cea mai bogată de pe planetă, în fiecare zi casetele înregistrate de camere erau transmise satelitului rusesc de comunicații care îşi petrecea mare parte din timp suspendat deasupra Polului Nord – mare parte din țară se afla la o latitudine prea nordică pentru a se folosi în mod eficient de sateliții geostaționari utilizați de restul globului.

Aceasta nu constituia o problemă pentru Agenția Națională de Securitate. NSA avea stații de ascultare pe tot globul, iar cel amplasat la Chicksands, Anglia, capta transmisiile satelitului rus şi le retransmitea instantaneu unui satelit militar de comunicații american, care expedia semnalul la Fort Meade, Maryland. În mod plăcut, semnalul nu era codat, aşa că putea fi imediat înmânat pentru traducere lingviştilor, apoi pornea, pentru evaluare, către CIA şi alte instituții naționale. În timp ce era difuzat cetățenilor ruşi, materialul fusese văzut deja, cu o săptămână înainte, de preşedintele Statelor Unite.

— Fir-ar să fie, cine-i tipul ăsta, Jim Bridger? întrebă Jack.

— Numele lui e Pavel Petrovici Gogol. El este individul creditat cu descoperirea filonului de aur. Uitați, rosti Ben Goodley. Camera filma şirul de piei de lup aurite.

— La naiba, astea ar putea fi atârnate la Smithsonian… drept ceva scos din filmele lui George Lucas… observă POTUS.

— Sau ați putea cumpăra una pentru soție, sugeră Goodley.

Preşedintele scutură din cap.

— Nuu… dar… poate dacă ar fi fost o haină suflată cu aur… crezi că alegătorii s-ar descurca cu aşa ceva?

— Cred că voi lăsa întrebările de genul acesta pe mâna

domnului van Damm, zise consilierul pe probleme de securitate națională, după un moment de gândire.

— Mda, ar fi distractiv să-l vezi jupuind o vacă chiar aici, în Biroul Oval. Caseta asta nu-i clasificată, nu?

— Ba da, este, dar numai „confidențial".

— Bun, vreau să i-o arăt diseară lui Cathy. Acel nivel de clasificare n-ar fi deranjat pe nimeni, nici măcar pe cei de la un mare cotidian orășenesc.

— O vreți subtitrată, sau cu traducere postsincron?

— Amândoi *urâm* subtitrările, își informă Jack asistentul.

— Atunci îi voi pune pe cei de la Langley să o pregătească, făgădui Goodley.

— Cathy va fi impresionată când o să vadă acea piele.

Cu banii obținuți din portofoliul său de investiții, Ryan devenise un fin cunoscător al bijuteriilor şi blănurilor. În privința bijuteriilor avea o înțelegere cu Blickman's, o firmă extrem de specială din Rockefeller Center. Cu două săptămâni înaintea Crăciunului precedent, unul dintre agenții lor de vânzări venise cu trenul la Washington, acompaniat de doi gardieni înarmați, care nu fuseseră admişi în Casa Albă aşa cum scria la carte – gărzile din exterior o luaseră puțin razna aflând că în incintă sunt oameni înarmați, dar Andrea Price O'Day calmase lucrurile – şi îi prezentaseră preşedintelui bijuterii în valoare de aproximativ cinci bilioane de dolari, unele piese fiind noi, fabricate chiar vizavi de firma lor, iar Ryan cumpărase unele dintre ele. Răsplata sa fusese să o vadă pe Cathy, sub bradul de Crăciun, cu ochii aproape ieşiți din orbite, lamentându-se că tot ceea ce-i luase ea era un frumos set Taylor de crose de golf. Dar pentru preşedinte era grozav. Să-şi vadă soția zâmbind în zorii zilei de Crăciun era cel mai frumos premiu din viața sa. În plus, dăduse dovadă că are gusturi bune în materie de bijuterii, unul dintre aspectele pozitive pentru un bărbat – cel puțin în ochii femeilor. Dar ce naiba, dacă ar putea obține una dintre acele blăni de lup… ar putea face o afacere cu Serghei Golovko? se întrebă instantaneu Jack. Dar unde dracului să porți aşa ceva? Trebuia să fie o ținută practică.

— Ar arăta frumos în şifonier, admise Goodley, remarcând privirea visătoare a şefului.

„Culoarea va merge foarte *bine* cu părul ei blond." Ryan mai visă câteva secunde, apoi scuturǎ din cap pentru a alunga acea idee.

— Ce mai avem astăzi?

— SORGE a dezvăluit noi informații. Chiar în timp ce vorbim, un curier se află pe drum încoace cu ele.

— Importante?

— Doamna Foley nu a spus asta, dar dumneavoastră ştiți cum merg lucrurile.

— Oh, da, chiar şi chestiile minore se-mbină împreună într-o imagine cu adevărat drăguță atunci când ai nevoie. Dosarul cu informații majore transmis pe internet stătea încă în seiful lui personal. Tristul adevăr era că în timp ce el avea, tehnic vorbind, timpul necesar citirii dosarului, acel timp îi era în întregime răpit din cel alocat familiei, iar pentru preşedinte, dacă făcea asta, ar fi trebuit să fie ceva *cu adevărat* important.

— Ce vor face americanii? îl întrebă Fang pe Zhang.

— În privința litigiilor comerciale? În cele din urmă se vor pleca în fața inevitabilului, ne vor acorda statutul națiunii celei mai favorizate *şi* vor retrage obiecțiile referitoare la aderarea noastră deplină la Organizația Mondială a Comerțului, replică ministrul.

— Niciuna dintre ele prea curând, observă Fang Gan.

— Este adevărat, aprobă Zhang Han San.

Starea finanțelor R.P.C. fusese până în acel moment bine ascunsă, acesta fiind unul dintre avantajele formei comuniste de guvernare, după cum puteau admite ambii miniştri, dacă s-ar fi gândit vreodată la o altă formă de guvernare. Crudul adevăr era că R.P.C. aproape că rămăsese fără valută convertibilă, pe care o cheltuise în special pe armament şi tehnologii militare, peste tot prin lume. Din America sosiseră numai întâmplător produse – mai ales cipuri de computer care puteau fi utilizate aproape în toate genurile de sisteme mecanice. Materialele militare pe care le achiziționaseră în

mod deschis proveneau cel mai adesea din Europa de Vest şi, uneori, din Israel. America vindea surplusurile sale de armament din această parte a lumii renegaților din Taiwan, care, fireşte, plăteau cu bani gheață. Pentru regimul de pe continent asta era ca o înțepătură de țânțar: mică, neletală, dar supărătoare, pe care trebuie s-o scarpini mereu, acest proces aducând mai mult rău decât bine. Erau peste un miliard – *o mie* de milioane – de oameni în China continentală, iar în insula de peste strâmtoare mai puțin de treizeci de milioane. Greşit intitulata Republică Chineză îşi folosea eficient populația, producând într-un an mai mult de un sfert din bunurile şi serviciile pe care R.P.C. le producea în acelaşi interval, dar cu de patruzeci de ori mai mulți muncitori şi agricultori. Totuşi, în timp ce chinezii de pe continent râvneau la bunurile, serviciile şi bogățiile insularilor, nu tânjeau şi după sistemul economic şi politic care făcuse posibilă realizarea lor. Propriul lor sistem era, desigur, mult superior, deoarece avea o ideologie mai bună. Însuşi Mao spusese asta.

Niciunul dintre cei doi membri ai Biroului Politic şi niciunul dintre ceilalți membri nu stăteau mult să reflecteze asupra realităților obiective aflate la îndemână. Erau atât de siguri pe convingerile lor, pe cât era un prelat din Occident pe credința sa. Ignorau până şi faptul evident că prosperitatea Republicii Populare provenea din întreprinderile capitaliste acceptate de conducătorii anteriori, adeseori trecând peste țipetele şi urletele altor politicieni cu rang ministerial. Aceştia din urmă se complăceau în a interzice influența politică oamenilor care le făceau țara prosperă, încredințați că această situație va dăinui veşnic, că acei industriaşi şi afacerişti se vor mulțumi să facă bani şi să trăiască într-un lux relativ pe când ei, ideologii, continuă să conducă treburile națiunii. La urma urmei, armele şi soldații le aparțineau *lor*, nu? Iar puterea încă se perpetua prin forța armelor.

— Eşti sigur? îl interpelă Fang Gan.

— Da, tovarăşe, sunt sigur. Pentru yankei noi suntem „băieți buni", aşa-i? În ultima vreme nu ne-am mai zăngănit sabia în fața bandiților din Taiwan, nu?

— Dar plângerile americanilor în materie de comerț?

— Oare ei nu înțeleg cum merg afacerile? întrebă Zhang. Le vindem produse datorită calității şi prețului. Cumpărăm în acelaşi mod. Da, admit, compania lor Boeing producătoare de avioane fabrică aeronave grozave, dar la fel face şi Airbus din Europa, iar europenii ne sunt mai… convenabili din punct de vedere politic. America vorbeşte cu emfază despre deschiderea pieții noastre pentru produsele lor, iar noi vom face asta – lent, fireşte. Noi trebuie să păstrăm surplusul pe care cu atâta bunăvoință ni l-au oferit ei şi să-l cheltuim pe obiecte care sunt importante pentru noi. Pasul următor va fi extinderea producției noastre de automobile şi pătrunderea pe piața lor auto, aşa cum au făcut-o japonezii. În cinci ani, Fang, vom lua încă zece miliarde de dolari anual Americii – şi asta, prietene, este o estimare conservatoare.

— Aşa crezi?

O înclinare empatică a capului.

— Da! Nu vom comite eroarea pe care japonezii au făcut-o la început, vânzând nişte maşinuțe urâte. Deja căutăm designeri americani care să ne ajute la proiectarea unor automobile plăcute din punct de vedere estetic şi pe gustul acelor diavoli albi.

— Dacă spui tu…

— Când vom avea banii necesari pentru întărirea armatei, vom fi cea mai mare putere din lume, sub toate aspectele. Din punct de vedere industrial, vom conduce lumea. Din punct de vedere militar, ne aflăm în centrul lumii.

— Mă tem că aceste planuri sunt prea ambițioase, spuse Fang, prudent. Va fi nevoie de mai mulți ani decât avem noi pentru a implementa toate acestea, *dar* ce moştenire vom lăsa noi țării dacă o îndrumăm pe o cale eronată?

— Despre ce eroare e vorba, Fang? întrebă Zhang. Te îndoieşti de ideile noastre?

„Mereu întrebarea asta" judecă Fang cu un suspin interior.

— Îmi amintesc când Deng spunea „Nu contează dacă pisica este albă sau neagră, atâta timp cât prinde şoareci" La care Mao a răspuns cu un rânjet livid: „Ce *împărat* a spus asta?"

— Ba *contează*, bătrâne prieten, iar tu o ştii prea bine.

— Este adevărat, admise Fang înclinând capul, nedorind să aibă o polemică la sfârşitul zilei, mai ales că îl durea capul.

Vârsta îl făcuse pe Zhang să aibă o ideologie mai pură decât în tinerețe şi nu îi temperase ambițiile imperialiste. Fang suspină din nou. Era mai înțelept să dea problema deoparte. Nu merita deranjul. Totuşi o mai menționă o dată, doar pentru a-şi acoperi spatele din punct de vedere politic.

— Dacă n-o fac? întrebă el în cele din urmă.

— Ce?

— Dacă nu cedează? Dacă americanii se supără din cauza litigiilor comerciale?

— N-o vor face, îşi asigură Zhang vechiul prieten.

— Dar dacă se-ntâmplă, ce vom face noi, tovarăşe? Care sunt opțiunile noastre?

— Oh, cred că îi putem pedepsi cu o mână şi încuraja cu cealaltă; vom anula o serie de achiziții din America, apoi le vom cere să ne facă alte oferte. Figura a funcționat de multe ori înainte, îşi asigură Zhang oaspetele. Acest preşedinte Ryan este previzibil. Abia dacă avem nevoie să verificăm ştirile din ziare. Nu îi vom oferi nimic pe care să-l poată folosi împotriva noastră.

Fang şi Zhang îşi continuară discuția până când cel dintâi se întoarse în biroul său unde, din nou, îi dictă amintirile sale legate de discuție lui Ming, care le redactă pe computer. Ministrul se gândise s-o invite în apartamentul său, dar îşi schimbă hotărârea. Totuşi, în săptămânile precedente devenise cumva mai atractivă, reținându-i atenția cu zâmbetul ei blajin atunci când trecea prin anticameră, dar pentru el fusese o zi lungă şi era prea obosit, oricât de plăcută ar fi fost Ming. Ministrul Fang n-avea nici cea mai vagă idee că dictarea sa va fi, în mai puțin de trei ore, în Washington, D.C.

— Ce părere ai, George?

— Jack, începu Negustorul, ce dracului este ăsta şi cum naiba l-am obținut?

— George, este un memorandum intern – mă rog, un fel de memorandum – al guvernului Republicii Populare Chineze. Cum de l-am obținut nu ai nevoie, repet, *nu* ai nevoie să afli.

Documentul fusese spălat – curățat – mai bine decât registrul cu veniturile Mafiei. Toate numele fuseseră modificate, la fel sintaxa şi adjectivele, pentru a ascunde particularitățile de vorbire. Ar fi fost dificil – se spera era un termen mult mai potrivit – chiar şi pentru cei al căror discurs fusese consemnat să-şi recunoască propriile vorbe. Dar conținutul fusese păstrat – ba chiar îmbunătățit, de fapt, de vreme ce nuanțele limbii mandarine fuseseră complet traduse în idiomul englezei americane. Asta fusese cea mai grea etapă. Limbajele nu se traduc cu adevărat unul în celălalt cu uşurință sau bine. Denotația cuvintelor reprezenta un lucru. Conotația lor reprezenta altceva, iar acestea niciodată nu mergeau realmente în paralel de la o limbă la alta. Lingviştii angajați de serviciile de informații erau printre cei mai buni din țară, oameni care citeau regulat poezie şi, uneori, publicau fragmente de jurnal, sub propriul lor nume, ca să-şi poată astfel comunica experiența – şi mai ales pasiunea – în limbile străine alese de ei, altor oameni cu aceeaşi pasiune. „Au făcut nişte traduceri destul de bune", rațională Ryan, dar întotdeauna era puțin îngrijorat din pricina lor.

— Lingăii ăştia! Plănuiesc cum să ne-o tragă nouă. În ciuda banilor săi, George Winston păstrase patosul originilor sale din clasa muncitoare.

— George, sunt afaceri, nu-i ceva personal, încercă Preşedintele o manevră de detensionare.

Secretarul Trezoreriei ridică privirea din documentul informativ.

— Jack, când conduceam Grupul Columbus trebuia să-mi tratez investitorii ca pe membri familiei mele, OK? Banii *lor* erau pentru mine la fel de importanți ca banii *mei*. Era obligația mea profesională în calitate de consilier financiar.

— Bine, George, încuviință Jack. De-asta ți-am cerut să intri în guvern. Eşti cinstit.

— Bun, iar acum sunt blestematul de secretar al finanțelor, da? Asta înseamnă că fiecare cetățean din țara

noastră este un membru al familiei mele, iar aceşti chinezi nenorociți plănuiesc să i-o tragă patriei mele, adică tuturor oamenilor de-acolo – Winston gesticulă înspre ferestrele groase ale Biroului Oval celor care sunt încredințați că *noi* menținem echilibrul economiei. Aşa, vor statutul națiunii celei mai favorizate, nu? Vor să adere la WTO[41], nu? Ei bine, să-i ia dracul!

Preşedintele Ryan îşi permise un hohot matinal de râs, întrebându-se dacă echipa Serviciului Secret auzise vocea lui George, iar acum poate că se uitau prin găurile de spionat din uşă pentru a vedea ce-i cu toată zarva.

— Cafea şi cornuri, George. Dulceața de portocale e Smuckers, invariabil.

Negustorul se ridică şi dădu ocol canapelei, clătinând cu putere din cap, ca un armăsar care dă târcoale unei iepe în călduri.

— In regulă, Jack, mă calmez, dar tu eşti obişnuit cu porcării de-astea, iar eu nu. Încetă cu plimbatul şi se reaşează. Oh, bine, la Bursă schimbăm glume şi povestiri, ba chiar complotăm un pic, dar să-ți bați joc în mod deliberat de oameni – nu! *Niciodată.* Ştii ce este cel mai rău?

— Ce anume, George?

— Sunt proşti, Jack. Cred că se pot pune cu piața conform micilor lor teorii politice, iar aceasta se va prăbuşi în linie, precum o grămadă de soldați exact la ieşirea din tabăra de instrucție. Aceşti nenorociți pricăjiți nu pot conduce un supermarket şi nu pot scoate profit, dar sunt lăsați să se joace cu o întreagă economie națională – iar acum vor să se joace şi cu a noastră.

— Te-a scos complet din fire?

— Crezi că-i amuzant? întrebă Winston în doi peri.

— George, nu te-am văzut niciodată atât de pornit. Sunt surprins de patima ta.

— Cine ai impresia că sunt, Jay Gould?

— Nu, zise Ryan cu discernământ. Mă gândeam mai mult

---

[41] OMC – Organizația Mondială a Comerțului.

la J.R Morgan.

Remarca sa avu efectul scontat. Secretarul de la finanțe izbucni în râs.

— OK, aici m-ai prins. Morgan a fost primul preşedinte al Băncii Federale, făcuse asta ca persoană fizică şi o făcuse destul de bine, dar asta-i probabil o funcție instituțională, căci acolo nu prea mai sunt mulți ca J.P. Morgan. În regulă, domnule preşedinte, m-am calmat. Da, sunt doar afaceri, nimic personal. Iar replica noastră la această mizerabilă atitudine de *afaceri* vor fi tot *afaceri*. R.P.C. *nu* va obține statutul. Nu vor intra în WTO – din punct de vedere practic, oricum nu merită, din cauza mărimii economiei lor. Şi cred că le vom flutura sus şi tare în față Actul de reformă al comerțului. Oh, mai este un amănunt şi sunt surprins că nu se găseşte aici, rosti Winston, indicând pagina cu informații.

— Care?

— Presupun că putem să-i radem destul de lejer. CIA nu este de aceeaşi părere, dar Mark Gant consideră că rezerva lor de valută convertibilă e cam subțire.

— Oh? exclamă preşedintele, amestecând în cafea.

Winston dădu din cap.

— Mark, îți aminteşti, e un tehnician împătimit. E foarte bun în a modela diverse chestii pe computer. I-am aranjat propria sa secție, una mică, pentru a veghea asupra anumitor lucruri. A atras un profesor de economie de la Universitatea din Boston să lucreze cu el, Morton Silber, alt om priceput în microcipuri. Oricum, Mark a stat cu ochii pe R.P.C. şi crede că se îndreaptă spre buza Marelui Canion deoarece şi-au tocat banii, în special pe echipament militar şi utilaje grele de fabricație, care fac tancuri şi alte chestii. E o repetare a vechii situații comuniste, au o fixație cu industria grea. În privința electronicii au pierdut trenul. Au companii mici care fabrică jocuri pe calculator şi chestii de genul acesta, dar nu le aplică şi la scară mai largă, excepție făcând fabrica aceea nouă de computere, pe care au pus-o la punct furându-i pe cei de la Dell.

— Aşadar eşti de părere să le tăbăcim fundurile la tratativele comerciale?

— Asta o să-i recomand, de fapt, lui Scott Adler după-amiază, când luăm prânzul, încuviință Secretarul de finanțe. Au mai fost preveniți, dar de data aceasta îi vom presa tare.

— Să revenim la contul lor de comerț exterior. Cât de rea e situația?

— Mark crede că rezervele lor au trecut pe minus.

— Sunt în gaură? Cât de mult? se interesă preşedintele.

— El zice că cel puțin cu cincisprezece miliarde, ținute în balanță, în mare parte, cu hârtii emise de bănci germane, dar germanii au trecut asta sub tăcere – nu suntem siguri de ce. Poate fi o tranzacție normală, dar fie germanii, fie cei din R.P.C. vor ca totul să rămână ascuns.

— Nu poate fi vorba de germani, nu-i aşa? urmă întrebarea lui Ryan.

— Probabil nu. Pentru băncile lor ar fi o bună publicitate. Da, acoperirea rămâne pe seama chinezilor.

— Există vreo modalitate de a confirma asta?

— Am câțiva amici în Germania. Pot să mă interesez, sau îl pot pune pe un amic s-o facă. Bănuiesc că ar fi mai bine aşa. Acum toată lumea ştie că sunt angajat al guvernului, ceea ce mă face sinistru, remarcă Winston cu un rânjet timid. Oricum, astăzi voi lua prânzul cu Scott. Ce să-i spun în legătură cu tratativele comerciale?

Timp de câteva secunde, Ryan reflectă asupra acestei probleme. Era unul dintre acele momente – dintre cele la care se gândea cu groază – când vorbele lui puteau modela politica țării sale şi, posibil, pe cea a altor state. Era uşor să fii superficial, să rosteşti primul lucru care-ți trecea prin minte, dar nu, nu putea proceda astfel. Momentele de acest gen erau prea importante, cu consecințe potențiale prea vaste şi nu-şi putea permite să facă politică guvernamentală pe seama unei toane. Trebuia să analizeze problema profund, poate la repezeală, dar profund.

— China trebuie să afle că dorim să avem pe piețele lor acelaşi acces pe care l-am oferit lor pentru piețele noastre şi că nu vom tolera produsele lor piratate de la companii americane fără o compensație corespunzătoare. George, vreau ca toți să jucăm pe acelaşi teren, în mod corect. Dacă

nu vor să joace după regulile astea, începem să-i faultăm.

— Destul de cinstit, domnule preşedinte. Voi transmite mesajul secretarului tău de la externe. Vrei să-i livrez şi ăsta? ceru Winston, strângându-şi foile dosarului informativ SORGE.

— Nu, Scott va primi propriul exemplar. Şi, George, să fii foarte, foarte atent cu acel dosar. Dacă informaţia răsuflă, un bărbat îşi va pierde viaţa, îl atenţiona POTUS pe Negustor, dezinformându-l în mod deliberat pe secretarul său de la finanţe prin ascunderea faptului că sursa e o femeie. Dar şi asta ţinea tot de afaceri, nu era nimic personal.

— Îl introduc în dosarele mele confidenţiale. Ceea ce constituia un loc destul de sigur, amândoi ştiau asta. Nu-i aşa că-i drăguţ să citeşti corespondenţa altuia?

— E una dintre cele mai bune forme de spionaj, admise Ryan.

— Băieţii de la Fort Meade, nu? Au interceptat telefonul mobil al cuiva, via satelit?

— Surse şi metode – chiar nu vrei să ştii asta, George. Întotdeauna există şansa de a-i servi totul, din greşeală, unei persoane nepotrivite, ca apoi să ai viaţa cuiva pe conştiinţă. Crede-mă, e ceva ce trebuie evitat.

— Am înţeles, Jack. Ei bine, trebuie să-mi încep şi eu programul. Mersi pentru cafea şi prăjituri, *şefu'*.

— Eşti oricând bine-venit, George. Pa! Ryan se întoarse spre programul său de întâlniri, iar secretarul trecu pragul uşii ce dădea în coridor, de-acolo coborî scările şi ieşi afară, căci Aripa de Vest nu era ataşată direct de Casa Albă, reveni înăuntru şi se îndreptă către tunelul ce ducea la Finanţe.

În exteriorul biroului lui Ryan, echipa de gardă din Serviciul Secret parcurse şi ea lista de întâlniri, dar exemplarul lor includea şi rezultatele verificării Centrului Naţional Computerizat de Informare asupra Infracţionalităţii, pentru a fi siguri că niciun criminal cu dosar penal nu este admis în Sfânta Sfintelor din Statele Unite ale Americii.

CAPITOLUL 17

Baterea monedelor de aur

Scott Adler era considerat ca fiind prea tânăr şi neexperimentat pentru postul său, dar această opinie venea din partea viitorilor politicieni care îşi trasaseră drumul spre poziții de vârf prin numiri pe post, pe când Adler fusese diplomat de carieră încă de la absolvirea Şcolii de Drept şi Diplomație Fletcher a Universității Tufts, cu douăzeci şi şase de ani în urmă. Cei care avuseseră ocazia să-l vadă muncind îl considerau un foarte ager specialist al diplomației. Cei care jucaseră cărți cu el – lui Adler îi plăcea să facă un joc de pocher înaintea unei întâlniri sau negocieri importante – credeau că e doar extraordinar de norocos.

Biroul său de la etajul şapte al clădirii Departamentului de Stat era încăpător şi confortabil. Înapoia mesei de lucru era o policioară acoperită cu obişnuitele fotografii înrămate ale soției, copiilor şi părinților. Nu-i plăcea să poarte haina de la costum când stătea la birou, pentru că nu se simțea în largul lui. Prin acest comportament neprotocolar scandalizase pe câțiva birocrați cu vechime ai Departamentului de Stat, care îl etichetau drept total inadecvat. Purta, fireşte, haina, în cursul întâlnirilor importante cu demnitari străini, dar nu credea că întâlnirile interne erau destul de însemnate pentru a merita disconfortul.

Faptul îi convenea lui George Winston, care îşi arunca haina pe un scaun atunci când păşi înăuntru. Ca şi el însuşi, Scott Adler era un tip muncitor, genul de persoană cu care Winston era cel mai obişnuit. O fi fost el un carierist guvernamental, dar ticălosul avea o etică a muncii, ceea ce el nu putea spune despre o mulțime de oameni din propriul departament. Făcuse tot ce-i stătea în puteri pentru a stârpi buruienile din departament, dar asta nu era o sarcină

uşoară, iar regulamentele serviciilor publice făceau din concedierea angajaților neproductivi o practică netrivială.

— Ai citit materialul chinez? întrebă Adler îndată ce prânzul fusese pus pe masă.

— Da, Scott. Vreau să spun, amice, că-i o mare porcărie, remarcă Negustorul pentru VULTUR.

— Bun venit în club. Materialele informative pe care le obținem pot fi foarte interesante. Departamentul de Stat avea propriul său serviciu de spionaj, intitulat Informații şi Cercetare, sau I&R, care, deşi nu concura cu CIA şi alte servicii, scotea ocazional la iveală, din stratul gros de mocirlă diplomatică, propriile sale diamante brute. Ce părere ai despre frățiorii noştri galbeni?

Winston se abținu să nu urle.

— Amice, s-ar putea ca nici mâncarea lor blestemată să n-o mai consum.

— În comparație cu ei cei mai mari tâlhari ai noştri seamănă cu Maica Tereza. Sunt nişte ticăloşi lipsiți de conştiință, George, acesta-i adevărul.

Instantaneu, Winston începu să-l placă mai mult pe Adler. Un tip care vorbea astfel avea reale posibilități. Acum era rândul lui să dea dovadă de profesionalism lucid pentru a contracara patosul muncitoresc al lui Adler.

— Să fie mânați de ideologie, atunci?

— Complet – bine, amestecată cu puțină corupție, dar aminteşte-ți că ei îşi închipuie că statutul lor politic îi îndreptățeşte să ducă un trai de huzur, aşa că pentru ei asta nu înseamnă deloc corupție. Doar adună tributul de la țărani, „țăran" fiind termenul care încă se mai foloseşte acolo.

— Cu alte cuvinte avem de-a face cu duci şi conți?

Secretarul de Stat dădu din cap aprobativ.

— În esență, da. Au un imens simț al titlului personal. Nu sunt obişnuiți, sub nicio formă, să audă cuvântul „nu", rezultatul fiind că nu ştiu întotdeauna ce să facă atunci când îl aud rostit de oameni ca mine. Iată de ce deseori sunt în dezavantaj la negocieri – cel puțin atunci când jucăm dur cu ei. N-am făcut asta suficient de mult, dar anul trecut, după afacerea Airbus, am devenit puțin mai duri şi am continuat

cu recunoaşterea diplomatică oficială a guvernului Republicii Chineze a Taiwanului. Asta le-a luat cu adevărat celor din R.P.C. gândul de la unire, cu toate că guvernul Republicii Chineze a Taiwanului nici măcar nu a declarat oficial independența insulei.

— Poftim? Secretarului Trezoreriei îi scăpase cumva această ştire.

— Da, poporul din Taiwan practică un joc destul de constant şi rezonabil. Niciodată nu s-au abătut cu adevărat de la traseu, pentru a nu-i ofensa pe cei de pe continent. Chiar dacă au ambasade răspândite pe tot globul, niciodată n-au proclamat faptul că sunt o națiune independentă. Asta i-ar scoate din minți pe cei din Beijing. Poate cei din Taipei consideră că ar fi o dovadă de proaste maniere sau ceva de genul acesta. În acelaşi timp, noi avem o înțelegere de care ştie Beijingul. Dacă cineva se pune cu Taiwanul, Flota a Şaptea soseşte pentru a ține lucrurile sub observație şi noi nu vom permite o amenințare militară directă asupra guvernului Republicii Chineze a Taiwanului. R.P.C. nu are suficiente forțe navale ca să-i îngrijoreze pe băieții noştri, la fel şi cu forțele aeriene, sunt doar vorbe. Adler îi aruncă o privire pe deasupra sendvişului. Pietre şi bâte, ştii?

— Azi-dimineață am luat micul dejun cu Jack şi am vorbit despre negocierile comerciale.

— Iar Jack vrea să jucăm puțin mai dur? se interesă Secretarul de Stat.

Nu era ceva surprinzător. Ryan întotdeauna preferase să fie cinstit, deşi acesta era adeseori o marfă rară în relațiile dintre statele națiuni.

— Te-ai prins, confirmă Winston între două îmbucături din sendvişul său. Un lucru legat de cei din clasa muncitoare, precum Adler, raționă Secretarul Trezoreriei, era că ştiau ce înseamnă un prânz adecvat. Se săturase de feericele prânzuri cu mâncare franțuzească. Prânzul ar fi trebuit să fie o bucată de carne înfăşurată în pâine. Bucătăria franțuzească era grozavă, dar pentru cină, nu pentru prânz.

— Cât de dur?

— Să obținem ce vrem. Trebuie să-i obişnuim cu ideea că

ei au nevoie de noi al dracului mai mult decât avem noi de ei.

— E un ordin ambițios, George. Dacă nu vor să asculte?

— Bate mai tare în masă, sau pe ei la cap. Scott, ai citit acelaşi document pe care l-am citit eu de dimineață, corect?

— Da, confirmă Secretarul de Stat.

— Oamenii cărora ei le fură slujbele sunt cetățeni americani.

— Ştiu asta. Dar trebuie să-ți aminteşti că nu putem dicta unei țări suverane. În lume lucrurile nu funcționează aşa.

— Bine, de acord, dar le putem spune că nici ei nu ne pot dicta practici comerciale.

— George, de multă vreme America a adoptat o linie extrem de moderată în privința acestor probleme.

— Poate, dar în prezent Actul de Reformă a Comerțului este lege…

— Da, îmi aduc aminte. De asemenea, îmi amintesc cum ne-a băgat într-un conflict armat, îi reaminti Adler oaspetelui său.

— Am învins. Şi asta mi-o amintesc. Poate că şi alți oameni îşi vor aminti. Scott, avem un uriaş deficit în comerțul cu chinezii. Preşedintele spune că asta trebuie să înceteze. Sentâmplă să fiu de acord cu el. Dacă noi putem cumpăra de la ei, atunci blestemații trebuie la fel de bine să cumpere de la noi, altfel ne vom cumpăra beţişoarele (de mâncat) şi ursuleții de pluş din altă parte.

— Sunt locuri de muncă în joc, îl preveni Adler. Ei ştiu cum să se folosească de acest atu. Anulează contractele şi încetează să cumpere produse finite de la noi; atunci şi unii dintre cetățenii noştri îşi vor pierde slujbele.

— Sau, dacă reuşim, le vom vinde mai multe produse finite şi fabricile noastre vor fi nevoite să angajeze personal pentru a le produce. Joacă la victorie, Scott, îl sfătui Winston.

— Mereu fac aşa, dar ăsta nu-i un meci de baseball cu reguli şi îngrădiri. E ca şi cum ai concura cu un velier, prin ceață, față de o regată. Nu-ți poți vedea întotdeauna adversarul şi poți da de dracul, încât nici linia de sosire să n-o vezi.

— Atunci să-ți cumpăr un radar. Ce-ar fi să-ți dau ca

ajutor pe unul dintre oamenii mei?

— Cine?

— Mark Gant. E un magician al computerelor. Cunoaşte foarte bine problemele litigioase din punct de vedere tehnic, monetar.

Adler analiză propunerea. Departamentul de Stat întotdeauna fusese slab în acel domeniu. Nu mulți specialişti în afaceri ajungeau în serviciul diplomatic extern, iar a învăța din cărți nu era acelaşi lucru cu a trăi această experiență în lumea reală, un fapt pe care prea mulți „profesionişti" din Departamentul de Stat nu-l apreciau întotdeauna pe cât ar fi trebuit.

— În regulă, trimite-l. Acum, cât de dur ar trebui să jucăm?

— Ei bine, cred că va trebui să discuți asta cu Jack, dar din ce mi-a zis mie în această dimineață, vream să facem curățenie pe terenul de joc.

Uşor de zis, observă Adler, greu de îndeplinit. Îl plăcea şi îl admira pe preşedintele Ryan, dar nu era orb, aşa încât vedea faptul că preşedintele nu era cel mai răbdător om din lume, iar în diplomație răbdarea reprezenta totul – ce naiba, era singurul lucru care conta.

— Bine, rosti el după un moment de gândire. Voi discuta cu el înainte de a le spune oamenilor mei ce să zică. Poate să iasă urât. Chinezii joacă dur.

— Viața e o târfă, Scott, îl anunță Winston.

— OK, am luat notă, surâse Secretarul de Stat. Lasă-mă să văd ce zice Jack. Aşadar, cum se prezintă piața?

— Este încă destul de solidă. Raportul preț-câştig este încă puțin exagerat, dar profiturile sunt în general ridicate, inflația este sub control, iar investitorii sunt liniştiți şi încrezători. Directorul Rezervei Federale duce o politică monetară bună, chiar exagerată. Suntem pe cale de a obține modificările pe care le dorim la legea taxelor. Aşa că imaginea este destul de bună. Întotdeauna un vas este mai uşor de cârmit în ape calme, ştii?

Adler făcu o grimasă.

— Mda, o să încerc şi eu asta, cândva. Dar avea ordine de

marş care-l îndreptau către un taifun. O să fie interesant.

— Aşadar, care-i capacitatea de luptă? îşi întrebă generalul Diggs ofițerii reuniți.

— Ar putea fi mai bună, admise colonelul comandant al Brigăzii 1. În ultima vreme am fost cam strâmtorați cu fondurile pentru pregătire. Avem material, avem soldați şi petrecem o mulțime de timp în simulatoare, dar nu e acelaşi lucru cu a ieşi cu şenilele în țărână, afară. La acest punct generalul dădu din cap aprobator.

— Pentru mine constituie o problemă, domnule, rosti locotenent-colonelul Angelo Giusti, care comanda Escadronul 1 al Regimentului 4 de Cavalerie Blindată. Cunoscută în armată drept Quarter Horse de la indicativul unității 1/4, era avangarda de cercetare a diviziei, iar comandantul lui raporta direct generalului comandant al Diviziei I Tancuri, în loc s-o facă prin intermediul unui comandant de brigadă. Nu-mi pot scoate oamenii afară şi e greu să te antrenezi pentru recunoaştere într-o cazarmă. Fermierii autohtoni devin cam iritați când le zdrobim câmpurile, aşa că trebuie să pretindem că putem face recunoaştere de pe drumuri cu suprafață dură. Ei bine, domnule, nu putem, şi asta mă cam supără.

Nimeni nu nega faptul că manevrarea unui vehicul blindat printr-un lan era devastatoare pentru porumb, aşa că în timp ce armata Statelor Unite ataşase fiecărei formații tactice un Hummer ai cărui pasageri veneau cu un carnet mare de cecuri pentru a plăti pagubele, nemții rămâneau nişte oameni ordonați şi dolarii yankeilor nu compensau întotdeauna valoarea lanurilor răvăşite din senin. Fusese mai bine atunci când Armata Roşie era chiar acolo, de partea cealaltă a gardului, amenințând Germania de Vest cu moarte şi distrugere, dar nemții aveau acum un stat suveran, iar ruşii se aflau dincolo de Polonia, reprezentând o amenințare mult mai mică decât în trecut. Existau o seamă de locuri unde formațiuni mari puteau face exerciții, dar ele erau deja închiriate, parcă ar fi fost cartea de bal plină ochi a unei debutante, aşa că Quarter Horse petrecea în continuare foarte mult timp în simulatoare.

— Bine, zise Diggs. Veştile bune sunt că vom profita de pe urma noului buget federal. Avem mult mai multe fonduri pentru antrenament şi vom putea începe să le folosim peste douăsprezece zile. Colonele Masterman, ce modalități ai găsit pentru noi de a petrece aceste zile?

— Domnule general, cred că aş avea ceva. Putem pretinde că suntem iarăşi în 1983?

În culmea Războiului Rece, Armata a VII-a se antrenase din greu, dezvoltându-şi calitățile mai mult decât orice altă armată din istorie, un fapt probat în cele din urmă în Irak, nu în Germania, dar cu efecte spectaculoase. 1983 fusese anul în care sporirea fondurilor avusese întâia oară un efect real, fapt pe deplin remarcat de către ofițerii de informații din KGB şi GRU, care credeau până atunci că Armata Roşie ar putea avea şansa să învingă NATO. Din 1984, până şi cei mai optimişti ofițeri ruşi abandonaseră pentru totdeauna acea placă. Toți ofițerii adunați ştiau că, dacă ar fi putut reinstaura acel regim de antrenament, ar fi avut o gaşcă de soldați fericiți, deoarece, cu toate că antrenamentul presupune muncă din greu, pentru asta se înrolaseră militarii. Un soldat pe câmpul de manevre este, cel mai adesea, un soldat fericit.

— Colonele Masterman, răspunsul la întrebarea ta este da. Revenim la întrebarea inițială. Care este capacitatea de luptă?

— Suntem cam la optzeci şi cinci de procente, estimă Brigada 2. Probabil cam nouăzeci pentru artilerie…

— Mulțumesc, colonele, sunt de acord cu tine, interveni comandantul artileriei divizionare.

— Cu toții ştim ce viață uşoară au „cocoşii” de tunari, adăugă o înțepătură cel de la Brigada 2.

— Aviația? continuă Diggs.

— Domnule, de trei săptămâni oamenii mei sunt la o sută de procente. Din fericire, n-am secerat porumbul nimănui în timpul antrenamentelor. Singura mea plângere e că oamenilor mei le este prea lesne să urmărească tancurile de pe sol dacă acestea se află pe un drum, aşa că un exercițiu ceva mai realist nu le-ar dăuna, dar, domnule, aviatorii mei

pot concura împotriva oricărui bărbat din armată, mai ales piloții mei de Apache.

Piloții de pe elicoptere păreau a se „hrăni” cu victime civile. Problemele pe care le avuseseră cu câțiva ani în urmă în Iugoslavia alarmaseră o mulțime de oameni, dar comunitatea aviatică își rezolvase problemele cu promptitudine.

— Bun, deci cu toții sunteți în formă destul de bună, dar nu vă supără să vă mai cizelați puțin, așa-i? îi interpelă Diggs şi obținu încuviințările la care se aştepta.

În cursul zborului transatlantic citise totul despre ofițerii săi superiori. Nu prea existau uscături. Armata avea mult mai puține dificultăți decât alte servicii în a-şi păstra oamenii valoroşi. Liniile aeriene n-au încercat niciodată să angajeze comandanți de tanc din Divizia 1 Blindată, cu toate că mereu încercau să fure piloți de vânătoare şi de alte specialități din Forțele Aeriene, iar forțele de poliție adorau să angajeze infanterişti experimentați, dar divizia sa nu avea decât o mie cinci sute de asemenea soldați, ceea ce constituia singura slăbiciune structurală a unei divizii blindate: nu erau destui oameni cu puşti şi baionete. O divizie americană de tancuri era extraordinar de organizată pentru a câştiga teren – să distrugă pe oricine s-ar fi aflat pe terenul dorit de ea – dar nu era la fel de bine echipată pentru a menține terenul pe care-l câştigase. Armata Statelor Unite nu fusese niciodată o armată de cucerire, credința ei stând întotdeauna în eliberare, iar ca parte a acestei credințe se aştepta ca popoarele care trăiesc pe terenul câştigat de ea să fie de ajutor, ori cel puțin să arate recunoştință pentru eliberarea lor, mai degrabă decât ostilitate. Această doctrină făcea parte de atâta timp din istoria armatei americane încât membri ei de rang superior rareori, ba chiar niciodată, nu se gândiseră la alte posibilități. Acum Vietnamul era un trecut îndepărtat. Chiar şi Diggs fusese prea tânăr pe vremea acelui conflict şi, cu toate că mereu i se spunea ce norocos fusese că îl ratase, era ceva la care el aproape nici nu se gândea. Vietnam nu fusese stilul său de război şi nici nu dorea să ştie despre acțiunile infanteriei uşoare în junglă. Era tanchist, iar ideea sa despre luptă lua forma tancurilor şi a transportoarelor

Bradley acționând în câmp deschis.

— În regulă, domnilor. În următoarele câteva zile vreau să mă întâlnesc cu voi toți, în mod individual. Apoi voi ieşi pe teren să vă văd realizările. Veți afla că sunt un individ cu care se lucrează extrem de uşor – ceea ce voia să însemne că nu urla, aşa cum făceau unii generali; pretindea perfecțiune la fel de mult ca oricine altul, dar nu considera că a-i lua cuiva capul în public e un bun mijloc de obținere a ei – şi mai ştiu că toți sunteți foarte buni. În şase luni, sau chiar mai puțin de-atât, vreau ca această divizie să fie gata să-nfrunte orice ar putea veni pe drum. Şi chiar vorbesc serios când spun orice.

„Cine ar putea veni, îşi zise colonelul Masterman, germanii?" Putea fi cam dificilă motivarea trupelor în absența completă a unei amenințări credibile, dar bucuria împărtăşită de militari nu se deosebea prea mult de cea asociată jocului de fotbal. Pentru un tip potrivit era o pură distracție să se joace în noroi cu nişte jucării mari, iar după o vreme soldații începeau să-şi pună întrebarea cum este oare să te joci de-adevăratelea. În cadrul diviziei exista o influență din partea soldaților proveniți din Regimentele 10 şi 11 Cavalerie care luptaseră, în urmă cu un an, în Arabia Saudită şi care, precum toți soldații, îşi depănau poveştile. Puține dintre poveşti erau nefericite. În general expuneau cât de mult antrenament făcuseră şi se refereau la inamicii lor de-atunci ca „bieți ticăloşi tâmpiți" care fuseseră, la o analiză finală, nedemni de oțelul lor. Dar exact asta îi făcea să se mândrească ceva mai mult. Un război victorios lasă numai amintiri bune pentru mare parte dintre cei implicați, mai ales un război scurt şi triumfător. Se vor ține toasturi, iar numele celor căzuți vor fi invocate cu tristețe şi respect, dar experiența generală nu are cum să fie de rău augur pentru soldații implicați.

Nu conta într-atât de mult faptul că soldații tânjeau după luptă; ei se simțeau mai degrabă ca jucătorii de fotbal care s-au antrenat din greu, dar n-au ajuns niciodată să joace pentru puncte. La nivel de intelect ei ştiau că lupta este un joc al morții, nu fotbal, dar pentru marea lor majoritate era

ceva prea teoretic. Tanchiştii îşi trăgeau proiectilele de antrenament, iar dacă ţintele care apăreau erau de oţel aveau satisfacţia de a vedea scânteile produse de impact, dar nu era la fel cu a vedea turela ţintei sărind în aer în vârful unei coloane de flăcări şi fum… şi să ştii că viețile a trei sau patru oameni se stinseseră precum o lumânare de tort în faţa unui băieţel de cinci ani. Veteranii celui de-al doilea război din Golful Persic chiar vorbeau, ocazional, despre cum era să-şi vadă rezultatele muncii, spunând „Isuse, era într-adevăr ceva îngrozitor la vedere”, dar asta era tot. Pentru soldaţi, actul de a ucide nu era cu adevărat o crimă odată ce te depărtai de el; ceilalţi fuseseră inamicul şi ambele tabere jucaseră jocul morţii pe acelaşi teren, una din ele câştigase, iar cealaltă pierduse, şi dacă nu aveai voinţa de a înfrunta acest risc, atunci, ei bine, nu mai îmbrăca uniforma. Sau „Antrenează-te mai bine, idiotule, căci acolo va fi pe bune”. Acesta era un alt motiv pentru care soldaţii iubeau antrenamentul. Nu era doar ceva interesant şi care implica muncă grea, dar suficient de agreabilă. Era o asigurare de viaţă dacă jocul se transforma într-unul real, iar soldaţii, precum jucătorii de cărţi, adorau să deţină atuurile.

Diggs puse capăt şedinţei, făcându-i semn colonelului Masterman să rămână în urmă.

— Ei, Duke?

— Mi-am vârât nasul peste tot. Ceea ce am văzut e de bine, domnule. Giusti, în special, este foarte bun şi se vaită mereu de timpul alocat pregătirii, îmi place asta.

— Şi mie, zise imediat Diggs. Altceva?

— Aşa cum au spus ofiţerii, artileria este în stare foarte bună, iar brigăzile de manevră sunt OK, dacă luăm în considerare lipsa timpului de pregătire în teren. S-ar putea să nu le placă prea mult simulatoarele, dar se folosesc foarte bine de ele. Sunt cu aproximativ zece procente mai jos decât eram noi la Regimentul 10 Cavalerie când ne jucam cu israelienii în deşertul Negev, iar asta nu-i deloc rău. Domnule, acordaţi-mi trei sau patru luni de pregătire cu ei în teren şi vor fi gata să cucerească lumea.

— Bine, Duke, îţi voi completa cecul săptămâna viitoare.

Planurile sunt gata?

— În două zile. O să fac câteva tururi cu elicopterul, pentru a cerceta ce terenuri putem sau nu folosi. Există o brigadă germană care spune că e nerăbdătoare să joace pentru noi rolul agresorului.

— Sunt buni?

— Ei aşa pretind. Cred că va trebui să vedem. Recomand să trimitem întâi Brigada 2. Este mai puțin agresivă decât celelalte două. Colonelul Lisle e din acelaşi aluat cu noi.

— Dosarul lui arată destul de frumos. La următoarea rundă de avansări îşi va primi steaua.

— Cam aveți dreptate, încuviință Masterman. Nu putea întreba „Şi steaua mea?" El îşi închipuise că are mari şanse de promovare, dar nu putea şti sigur. Oh, cel puțin lucra pentru un camarad din cavalerie.

— Bun, arată-mi planurile pentru următoarea aventură a Brigăzii 2 în ținutul fermelor… mâine?

— Am înțeles, măresc cadența, domnule.

Masterman înclină capul şi plecă spre biroul său.

— Cât de dur? ceru Cliff Rutledge să ştie.

— Păi, replică Adler, tocmai am vorbit la telefon cu preşedintele, care ştie bine ce vrea şi e treaba noastră să obținem ce-şi doreşte.

— E o greşeală, Scott, avertiză asistentul Secretarului de Stat.

— Greşeală sau nu, noi lucrăm pentru preşedinte.

— Aşa o fi, dar Beijingul a fost destul de drăguț încât să nu ne mai dea o gaură în fund în privința Taiwanului. Se prea poate ca acesta să nu fie momentul potrivit ca noi să-i presăm mai tare.

— Chiar în timp ce vorbim, americanii pierd locuri de muncă din cauza politicii lor, comerciale, punctă Adler. De când „destul" a devenit „prea mult"?

— Cred că Ryan decide asta, nu?

— Aşa zice Constituția.

— Şi vrei ca eu să mă întâlnesc cu ei?

Secretarul de Stat dădu din cap, aprobator.

— Corect. De azi în patru zile. Pune laolaltă hârtiile privind poziția noastră şi dă-mi-le şi mie înainte de a le expedia, dar vreau ca ei să ştie că nu glumim. Deficitul comercial trebuie să scadă şi asta destul de curând. Nu au cum să facă atât de mulți bani pe seama noastră şi să-i cheltuiască în altă parte.

— Dar nu au cum să cumpere echipament militar de la noi, observă Rutledge.

— La ce au nevoie de tot acel echipament? întrebă retoric Scott Adler. Ce inamici externi au?

— Vor susține că securitatea națională este treaba lor.

— Şi noi le vom răspunde că securitatea economiei americane e treaba noastră, iar ei nu ne ajută deloc.

Asta însemna, referitor la R.P.C., că lucrurile arătau de parcă s-ar fi pregătit să poarte un război – dar împotriva cui, şi oare asta ar fi fost un lucru bun pentru lume? Rutledge va răspunde cu un calm studiat.

Rutledge se ridică.

— Şi asta-i corect.

Adler nu-l prea plăcea pe Rutledge. Avansările sale din trecut fuseseră mai mult politice decât obținute pe merit. Fusese în strânse relații cu fostul vicepreşedinte Kealty, de exemplu, dar după acel incident se potolise, Cliff spălându-se pe mâini cu o iuțeală admirabilă. Probabil nu va mai obține o nouă promovare. A ajuns cât de departe putea ajunge cineva fără relații serioase în lumea politicii – să zicem un post de profesor la Şcoala Kennedy de la Harvard, şi să devină prezentator la jurnalul de seară al PBS, aşteptând să fie remarcat de un politician puternic. Dar acela fusese noroc chior. Rutledge ajunsese mai departe decât o justificau meritele sale actuale, dar cu avansarea lui căpătase un salariu confortabil şi un mare prestigiu în circuitul petrecerilor de la Washington, unde era pe lista de invitați prioritari. Asta însemna că atunci când va părăsi serviciul guvernamental îşi va spori veniturile cu încă un ordin de mărime prin intermediul unor firme de consultanță sau a altor activități. Adler ştia că poate face şi el acelaşi lucru, dar nu dorea asta. Probabil va prelua Şcoala Fletcher şi va încerca să transmită ce învățase el unei noi generații de

viitori diplomați. Era prea tânăr pentru pensionare, deşi pentru un fost Secretar de Stat erau puține opțiuni pentru activitatea postguvernamentală, iar postura academică n-ar fi fost prea rea. Pe lângă asta, îi rămânea de făcut şi obişnuita muncă de consultanță, scrierea de articole pentru ziare, unde îşi va asuma rolul de bătrân şi înțelept om de stat.

— Bun, lasă-mă să încep munca.

Rutledge ieşi şi făcu la stânga pentru a se îndrepta către biroul său aflat la etajul şapte.

„Ei bine, asta era o abordare", îşi spuse secretarul adjunct, chiar dacă era o *abordare* greşită. Tipul acesta, Ryan, nu era aşa cum considera el că ar trebui să fie un preşedinte. Credea că discuțiile internaționale constau în a pune pistolul la tâmpla oamenilor şi a-şi dicta cererile, în loc să se înțeleagă cu ei. Calea adoptată de Rutledge era mai lungă, dar mai sigură. Trebuie să dai pentru a obține. Sigur, nu mai era mare lucru de oferit către R.P.C., exceptând poate renunțarea Americii la recunoaşterea diplomatică a Taiwanului. Nu era greu de înțeles motivul pentru care ei recunoscuseră republica insulară, dar era totuşi o eroare. Eroarea nemulțumea China şi nu puteai lăsa nişte „principii" nebuneşti să se pună în calea realității internaționale. Diplomația, ca şi politica – alt domeniu în care, din păcate, Ryan era deficitar – era o afacere practică. Erau un miliard de oameni în Republica Populară, lucru care trebuia respectat. Sigur, Taiwanul avea un guvern ales prin alegeri democrate, dar era încă o provincie disidentă a Chinei, ceea ce transforma problema într-una de factură internă. Războiul lor civil era o afacere veche de mai bine de cincizeci de ani, dar Asia era un loc în care oamenii căutau perspective pe termen lung.

„Hm, aprecie el, stând la masa sa de lucru. Vrem ceea ce vrem şi vom obține ce ne dorim..." Rutledge luă un teanc de documente şi se lăsă pe spătarul scaunului pentru a face unele însemnări. Putea fi o politică greşită. Putea fi o politică prostească. Putea fi politica pe care o dezaproba. Dar *era* politică, iar dacă vreodată ar fi vrut să sară pe o treaptă superioară – practic la un birou diferit aflat la acelaşi etaj –

de subsecretar de stat, trebuia să prezinte acea politică la fel de tare de parcă ar fi fost propria sa pasiune. „Parcă aş fi avocat”, gândi Rutledge. Avocații trebuie mereu să combată cazuri tâmpite, nu? Asta nu îi face mercenari. Îi face profesionişti, iar el era profesionist.

Pe deasupra, niciodată nu fusese prins. Un lucru legat de Ed Kealty era că acesta nu spusese nimănui cum încercase Rutledge să-l ajute să fie preşedinte. Se poate să fi fost duplicitar față de preşedinte, dar fusese loial propriilor oameni, aşa cum ar trebui să fie un politician. Iar acest Ryan, oricât ar fi fost de deştept, nu s-a prins niciodată. „Asta eşti, domnule preşedinte, raționă Rutledge. Te crezi deştept, dar ai nevoie de *mine* ca să-ți formulez politica. *Ha!”*

— E o schimbare plăcută, tovarăşe ministru, observă Bondarenko în timp ce se apropia. Golovko îi indică un scaun şi îi turnă un păhărel de vodcă, combustibilul oricărei şedințe ruseşti. Generalul-locotenent sosit în vizită luă înghițitura obligatorie şi îşi exprimă mulțumirile pentru ospitalitate. Cel mai adesea venea aici după orele de program, dar de data asta fusese convocat oficial, imediat după prânz. Asta l-ar fi alarmat – pe vremuri, o asemenea invitație la cartierul general al KGB ar fi implicat o raită rapidă la toaleta bărbaților – dacă n-ar fi fost în relații cordiale cu spionul-şef al Rusiei.

— Ei bine, Ghenadi Iosifovici, am vorbit cu preşedintele Gruşavoi despre dumneata şi ideile dumitale şi am observat că ai de ceva timp cele trei stele. Este momentul, am căzut preşedintele şi eu de acord, să mai ai una, plus o nouă misiune.

— Într-adevăr?

Bondarenko nu căzuse pe spate, ci devenise brusc atent. Nu era întotdeauna plăcut să-ți laşi cariera pe mâinile altora, chiar dacă erau mâini prietenoase.

— Da. De lunea viitoare vei fi generalul-colonel Bondarenko, iar curând după aceea vei călători pentru a prelua postul de comandant al Districtului Militar al Extremului Orient.

Sprâncenele generalului se arcuiră în sus. Era încununarea unui vis pe care îl avea în minte de ceva vreme.

— Oh. Aş putea afla de ce tocmai acolo?

— Se-ntâmplă să fiu de acord cu grijile tale în privința vecinilor noştri galbeni. Am văzut unele rapoarte ale GRU asupra manevrelor continue ale armatei chineze şi, sincer să fiu, informațiile noastre secrete din Beijing nu sunt ce ne-am dori să fie. În consecință, eu şi Eduard Petrovici considerăm că apărarea noastră răsăriteană ar avea nevoie de ceva consolidare. Asta va fi sarcina ta, Ghenadi. Achită-te bine de ea şi unele lucruri bune suplimentare ți s-ar putea întâmpla.

Iar asta nu putea însemna decât un singur lucru, socoti Bondarenko, în spatele unei admirabile măşti impasibile. Dincolo de cele patru stele de general-colonel, stătea numai unica mare stea de mareşal, cel mai înalt rang la care putea ajunge un soldat rus. După aceasta, cineva ar fi putut fi comandantul-şef al întregii armate, sau ministru al apărării, sau ar fi putut să se pensioneze pentru a-şi scrie memoriile.

— Sunt câțiva oameni pe care aş vrea să-i iau cu mine la Chabarsovil, nişte colonei din biroul meu de operații, spuse generalul, visător.

— Este dreptul tău, fireşte. Spune-mi, ce intenționezi să faci acolo?

— Chiar vrei să ştii? întrebă noul galonat cu patru stele.

Golovko zâmbi larg la auzul întrebării.

— Înțeleg. Ghenadi, doreşti să refaci armata rusă după imaginea ta?

— Nu după imaginea mea, tovarăşe ministru. După o imagine triumfătoare, aşa cum am avut în 1945. Sunt imagini pe care cineva vrea să le deterioreze şi sunt imagini pe care cineva nu îndrăzneşte să le atingă. Ce crezi, pe care din acestea ar trebui să le avem?

— Care vor fi costurile?

— Serghei Nikolaici, nu sunt economist, nici contabil, dar îți pot spune că prețul realizării planului va fi mult mai mic decât prețul nerealizării lui.

Iar acum, judecă Bondarenko, va avea acces mai larg la tot ce deținea țara sa în materie de informații. Ar fi fost mult mai

bine dacă Rusia ar fi cheltuit aceleaşi resurse pe ceea ce americanii numeau, delicat, Mijloace Tehnice Naționale – sateliți de recunoaştere strategică – aşa cum făcuse odinioară Uniunea Sovietică. Dar trebuia să ia lucrurile aşa cum sunt; poate ar fi putut vorbi cu cei de la forțele aeriene să facă unele zboruri speciale…

— Voi comunica asta preşedintelui Gruşavoi.

Cu toate că acțiunea nu le-ar fi adus mari beneficii. Dulapul era încă lipsit de fonduri, deşi lucrul acesta putea să se schimbe în următorii ani.

— Ne vor da noile minerale descoperite în Siberia ceva mai mulți bani de cheltuit?

Golovko aprobă din cap.

— Da, dar nu în anii următori. Răbdare, Ghenadi.

Generalul luă o ultimă porție de vodcă.

— Eu pot să am răbdare, dar vor avea şi chinezii?

Golovko trebuia să acorde credit îngrijorării oaspetelui său.

— Da, îşi instruiesc forțele militare mai mult decât obişnuiau. Ceea ce pe vremuri constituise un motiv de îngrijorare devenise, prin continuitate, o problemă de rutină, iar Golovko, precum mulți alții, avea tendința de a pierde asemenea informații în tumultul aparent aleatoriu al vieții cotidiene. Dar nu sunt motive diplomatice să ne îngrijorăm. Relațiile dintre țările noastre sunt cordiale.

— Tovarăşe ministru, nu sunt nici diplomat, nici ofițer de informații, dar am studiat istoria. Îmi amintesc că relațiile Uniunii Sovietice cu Germania lui Hitler au fost cordiale exact până în 23 iunie 1941. Elementele germane de avangardă au trecut pe lângă trenuri sovietice care mergeau către vest, ducând petrol şi grâu pentru fascişti. De aici trag concluzia că discursul diplomatic nu este întotdeauna un indicator al intențiilor unei națiuni.

— Este adevărat, şi iată de ce avem un serviciu de informații.

— Atunci o să-ți aminteşti şi faptul că, în trecut, Republica Populară a privit cu invidie la bogățiile minerale ale Siberiei. Această invidie probabil a crescut odată cu descoperirile pe care le-am făcut. Nu le-am dat publicității, dar putem

accepta faptul că şi chinezii au surse de informare chiar aici, în Moscova, da?

— Este o posibilitate care nu poate fi ignorată, admise Golovko.

Nu mai adăugă că acele surse ar fi fost, cel mai probabil, comunişti convinşi din trecutul Rusiei, oameni care au jelit căderea anteriorului sistem politic al naţiei lor şi au văzut în China mijlocul prin care, poate, vor readuce Rusia la adevărata credinţă în marxism-leninism, deşi cu un mic Mao pus acolo. Amândoi bărbaţii fuseseră membri ai Partidului Comunist în acele vremuri: Bondarenko deoarece era o necesitate absolută pentru a avansa în cadrul armatei sovietice, iar Golovko deoarece nu i s-ar fi încredinţat niciodată un post în KGB fără a fi membru de partid. Amândoi declamaseră lozinci şi ţinuseră ochii mai mult deschişi în timpul şedinţelor de partid, în ambele cazuri în timp ce se uitau spre femeile aflate la acele şedinţe sau visau pur şi simplu la lucruri de un interes mult mai presant. Dar acolo se aflau şi cei care ascultaseră şi analizaseră lozincile şi care practic crezuseră toate acele nimicuri politice. Şi Bondarenko şi Golovko erau pragmatici, interesaţi în principal de realitatea pe care o puteau atinge şi simţi, mai degrabă decât de nişte modele verbale care ar fi putut sau nu trece într-o bună zi. Din fericire pentru ei, îşi găsiseră calea în profesiuni aplecate mai mult spre realitate decât spre teorie, unde cercetările lor intelectuale erau mult mai uşor tolerate, deoarece întotdeauna era nevoie de oameni cu viziune, chiar şi într-o ţară în care viziunea se presupunea că este controlată. Dar ai la dispoziţie mijloace ample ca să acţionezi împotriva grijilor tale.

„Nu chiar", socoti generalul. Avea – ce? Şase divizii de infanterie mecanizată, o divizie de tancuri şi un divizion de artilerie, toate formaţiuni ale armatei regulate, având cam şaptezeci la sută din efectivul nominal şi un antrenament dubios – asta va fi prima sa misiune, una deloc minoră, de a-i transforma pe acei băieţi în uniformă, în ostaşi ai Armatei Roşii de felul celor care i-au zdrobit pe germani la Kursk şi au înaintat pentru a captura Berlinul. „Va fi o sarcină majoră

de îndeplinit, dar cine este cel mai potrivit pentru realizarea ei?" se întrebă Bondarenko. Cunoştea câțiva tineri generali care promiteau şi poate va fura unul, dar pentru grupa sa de vârstă Ghenadi Iosifovici Bondarenko simțea că are cel mai bun creier din toate forțele armate naționale. Bun, atunci, avea o comanda activă şi şansa de a dovedi că-i cel mai bun. Exista şi riscul unui eşec, dar el era genul de bărbat care vede oportunități acolo unde alții văd pericole.

— Presupun că o să am mână liberă? întrebă el, după o analiză finală.

— În limite rezonabile. Golovko clătină din cap. Am prefera să nu porneşti un război acolo.

— N-am niciun chef să merg la Beijing. Niciodată nu mi-a plăcut bucătăria lor, replică încetişor Bondarenko.

Iar ruşii ar fi trebuit să fie soldați mai buni. Capacitatea de luptă a bărbatului rus nu fusese niciodată subiect de îndoială. Avea nevoie doar de o pregătire bună, de echipament bun şi de o conducere adecvată. Bondarenko era încredințat că poate satisface două dintre acele nevoi, exact asta urmând să facă. Mintea lui deja gonea spre est, gândindu-se la cartierul său general, ce soi de ofițeri de stat-major va găsi acolo, pe cine va trebui să înlocuiască şi de unde vor proveni înlocuitorii. Acolo ar putea fi şi soldați de paie, ofițeri carierişti care serveau doar pe perioada regulamentară şi pentru a-şi completa formele, de parcă asta însemna să fii ofițer de campanie. Acei bărbați îşi vor vedea carierele anulate – bine, va acorda fiecăruia treizeci de zile pentru a se îndrepta şi, după cum se cunoştea pe sine însuşi, îi va inspira pe unii dintre ei să-şi redescopere vocațiile. Cea mai mare nădejde a sa era în soldații simpli, băieți tineri care purtau cu indiferență uniforma patriei deoarece nimeni nu le-a spus lămurit ce sunt ei şi cât de important este să porți acea uniformă. Dar va îndrepta *asta.* Băieții aceia erau *soldați.* Erau apărători ai patriei şi meritau să fie nişte apărători mândri. Cu un antrenament adecvat, în nouă luni de zile vor purta mai bine uniforma, vor sta mai drept şi se vor umfla în pene la eliberare, aşa cum fac toți soldații. El o să le arate cum se face şi va deveni un al doilea tată,

împingând şi convingând cu vorbe dulci noua sa recoltă de fii pe drumul către maturitate. Era un țel meritoriu, la care orice bărbat ar fi visat şi tare s-ar putea, prin funcția de comandant al Extremului Orient, să stabilească un standard pe care forțele armate ale țării să încerce să-l depăşească.

— Aşadar, Ghenadi Iosifovici, ce să-i spun lui Eduard Petrovici? întrebă Golovko, în timp ce se apleca peste birou pentru a-i turna oaspetelui încă puțin din grozava vodcă Starka.

Bondarenko ridică paharul în cinstea gazdei.

— Tovarăşe ministru, vei comunica, rogu-te, preşedintelui nostru că are un nou CINC[42] în Extremul Orient.

[42] CINC – Commander in Chief.

CAPITOLUL 18

Evoluţii

Ce îl atrăgea pe Mancuso la noua sa slujbă era faptul că acum comanda forțe aeriene, pe care îi era destul de uşor să le înțeleagă, dar totodată comanda şi forțe terestre, pe care cu greu le putea înțelege. Cel din urmă contingent includea Divizia 3 Infanterie de Marină dislocată în Okinawa şi Divizia 25 Infanterie Uşoară a forțelor terestre, dislocată în Cazarma Schofield pe insula Oahu. Mancuso nu comandase niciodată direct mai mult de o sută cincizeci de oameni, toți aceştia fiind îmbarcați pe prima şi ultima sa comandă adevărată – după cum gândea el – submarinul USS *Dallas.* Era un număr bun, suficient de mare pentru a te simți ca într-o familie extinsă şi îndeajuns de mic ca să-i poți cunoaşte pe toți după chip şi nume. Postul de comandant al zonei Pacific nu era deloc aşa. Echipajul *numeros* al lui *Dallas* nu se compara cu forța umană pe care o putea dirija acum de la masa lui de lucru.

Parcursese cursul de instruire Capstone. Era un programat destinat inițierii noilor ofițeri comandanți în alte ramuri ale forțelor armate. Mărşăluise prin pădure alături de infanterişti, se târâse prin noroi împreună cu puşcaşii marini, asistase chiar, de pe scaunul catapultabil al unui avion de transport C-5B, la o realimentare în zbor (cel mai nenatural act pe care se aşteptase vreodată să-l vadă, două avioane regulându-se în plin văzduh, la o viteză de trei sute de noduri), se jucase cu infanteria mecanizată la Fort Irwin, California, unde îşi verificase îndemânarea la condus şi la trageri, pe tancuri şi Bradley[43]. Vederea tuturor acelor

[43] Vehicul de luptă blindat din dotarea US Army (n.red.).

lucruri, joaca alături de băieți şi petele de noroi de pe haine nu erau echivalente cu a le cunoaşte. Căpătase câteva idei de bază despre cum arătau, sunau şi miroseau. Văzuse privirea încrezătoare de pe fețele bărbaților care purtau uniforme de diferite culori şi-şi spusese, de peste o sută de ori, că toți sunt, realmente, la fel.

Sergentul comandant al unui tanc Abrams era doar cu puțin diferit în spirit față de şeful unei echipe de torpilori de pe o navă rapidă de atac, doar că nu făcuse recent duş, iar o Beretă Verde era cu puțin diferit, prin aura sa dumnezeiască de încredere în sine, față de un pilot de luptă. Dar pentru a comanda, efectiv asemenea soi de oameni trebuia să ştie mai multe, îşi spuse CINCPAC. Ar fi trebuit să aibă mai multe antrenamente „inter-arme". Dar apoi îşi zise că putea lua cel mai bun pilot de luptă din Forțele Aeriene sau Marină şi, chiar şi aşa, acestuia i-ar fi luat luni de zile să înțeleagă ce făcuse el pe *Dallas*. Ce naiba, doar să-l faci să priceapă importanța măsurilor de siguranță ale reactorului ar fi luat un an – cam atât îi trebuise şi lui, odinioară, să învețe acele lucruri, iar Mancuso, prin pregătire, nu era un specialist în domeniul nuclear. Întotdeauna fusese un individ avangardist. Specialitățile de armă erau diferite prin felul lor de a *percepe* misiunea şi asta din pricină că misiunile erau diferite prin natura lor, aşa cum era un ciobănesc față de un pitbull.

Dar el trebuia să comande toate armele şi să o facă în mod eficient, altfel ar fi comis o eroare care avea ca rezultat o telegramă expediată la reşedința doamnei Smith pentru a anunța moartea prematură a fiului sau soțului ei, deoarece un ofițer comandant o dăduse în bară. Iată, îşi zise amiralul Bart Mancuso, de ce avea o colecție largă de ofițeri de stat-major, care includea un tip de la forțele navale de suprafață însărcinat să-i explice ce face un anume tip de țintă (pentru Mancuso orice soi de navă de suprafață era o țintă), un Airedale[44] pentru a-i explica ce face un avion al aviației îmbarcate, un puşcaş marin şi câțiva soldați pentru a-i

[44] Militar din cadrul aviației ambarcate (cu sens peiorativ), (n.red.).

explica traiul în țărână şi câțiva *wing wipers*[45] din Forțele Aeriene pentru a-i explica de ce sunt capabile păsările lor. Absolut toți ofereau sfaturi, care, îndată ce le primea, deveneau doar ideile lui, deoarece el era la comandă, iar comanda însemna să fie responsabil pentru tot ce se întâmplă în Oceanul Pacific sau în vecinătatea lui, inclusiv comentariile pătimaşe ale unor noi promovați subofițeri clasa 3-a în legătură cu sânii unui alt subofițer care se întâmpla să aibă aşa ceva, o recentă evoluție în cadrul Marinei, una pe care Mancuso ar fi vrut s-o vadă cât mai curând amânată pentru încă o decadă. Acum le dădeau voie femeilor chiar şi pe submarine, dar amiralul nu regreta câtuşi de puțin că pierduse ocazia de a vedea una la bord. Ce mama dracului ar fi făcut Mush Morton[46] şi promoția sa de submarinişti din al Doilea Război Mondial cu *una de-asta?*

Îşi imaginase cum să organizeze un exercițiu naval, mari manevre cu scop de antrenament, în care jumătate din Flota 7 ar fi atacat şi distrus, pe hârtie, cealaltă jumătate, urmate de simularea unei debarcări în forță a unui batalion de infanterie marină. Avioanele de vânătoare ale Marinei se vor încleşta cu cele ale Forțelor Aeriene, iar când totul se va termina, înregistrările computerizate ar indica cine ar fi învins şi cine ar fi pierdut şi diferite rămăşaguri vor fi achitate în diverse baruri – şi odată cu asta vor fi şi unele resentimente, căci rapoartele de aptitudini (şi carierele, laolaltă) puteau urca pe seama rezultatelor angajamentelor simulate.

Dintre toate armele aflate la dispoziția sa, Mancuso considera că flota de submarine era în forma cea mai bună, de vreme ce funcția sa anterioară fusese de COMSUBPAC[47] şi îşi biciuise fără milă navele pentru a le ține în formă. În plus,

---

[45] Răzuitori de aripi – termen peiorativ pentru militari din infanteria marină alocați unităților de aviație, (n.red.).

[46] Comandor Dudley Walker Morton, comandant american de submarin în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, pe teatrul de operațiuni din Pacific, (n.red.).

[47] Comandant-şef al flotei de submarine din Pacific (n.red.)

micul conflict în care se angajaseră cu doi ani în urmă oferise fiecăruia un adecvat simț al datoriei, mergând până la punctul că echipajele „bubuitoarelor”[48] care reuşiseră o ambuscadă submarină demnă de zilele bune ale lui Charlie Lockwood[49] încă se mai făleau pe plajă cu isprăvile lor. „Bubuitoarele” rămăseseră în serviciu ca submarine auxiliare de atac rapid, deoarece Mancuso îşi susținuse punctul de vedere în fața comandantului operațiunilor navale, care era prietenul său, Dave Seaton, iar Seaton pledase cazul în fața Congresului pentru a obține fonduri suplimentare, iar Congresul fusese drăguț şi ascultător, având două conflicte recente care îi arătaseră că oamenii în uniformă aveau mai multe scopuri decât să deschidă şi închidă uşile reprezentanților aleşi ai poporului. Pe deasupra, navele din clasa Ohio erau pur şi simplu prea scumpe pentru a fi aruncate şi, în general, se aflau pe mare, executând valoroase misiuni oceanografice în Pacificul de Nord, ceea ce mulțumea pe ecologişti (în cazul acesta pe iubitorii peştilor şi ai delfinilor), care, în ochii militarului în uniformă albă, aveau prea multă putere politică.

Fiecare nouă dimineață începea cu şedința oficială de informare, susținută în mod uzual de către generalul de brigadă Mike Lahr, ofițerul său J-2. Asta era, în special, un lucru bun. În dimineața zilei de 7 decembrie 1941, Statele Unite învățaseră ce avantaj are furnizarea informațiilor critice către comandanții din teatrul de operațiuni, aşa că actualul CINCPAC, spre deosebire de amiralul Husband E. Kimmel[50], avea mult de ascultat.

— ’Neața, Mike, salută Mancuso, în vreme ce stewardul-şef pregătea cafeaua.

— Bună dimineața, domnule, replică generalul cu o stea.

---

[48] Submarine nucleare purtătoare de rachete balistice intercontinentale, (n.red.).

[49] Amiral american, COMSUBPAC, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, (n.red.).

[50] CINCPAC în momentul atacului japonez asupra bazei de la Pearl Harbour, (n.red.).

— Ce noutăți avem în Pacific?

— Păi, ştirea numărul unu de azi e că ruşii au numit un nou tip la conducerea Districtului Militar al Extremului Orient. Numele său e Ghenadi Bondarenko. Are un trecut destul de interesant. A început ca ofițer de transmisiuni, o specializare necombatantă, dar s-a distins în Afganistan către sfârşitul acelei aventuri inițiate de partea lor. A obținut Ordinul Drapelul Roşu şi este Erou al Uniunii Sovietice – amândouă decorațiile le-a obținut când era colonel. De aici a avansat rapid. Are bune relații politice. A lucrat îndeaproape cu un tip numit Golovko – este un fost ofițer KGB aflat încă în branşa spionajului, cunoscut personal de către preşedinte – preşedintele nostru, adică. Golovko este practic adjunctul operativ al preşedintelui rus Gruşavoi – ca un ministru-şef, sau ceva de genul acesta. Gruşavoi îl ascultă în privința multor probleme spinoase şi este firul de legătură al Casei Albe în materie de „interese reciproce"

— Grozav. Deci ruşii au asigurată atenția lui Jack Ryan prin intermediul acestui tip. Ce fel de om este? întrebă CINCPAC.

— Foarte inteligent şi capabil, spun amicii de la Langley. Oricum, să revenim la Bondarenko. Dosarul referitor la el spune că este la fel de inteligent şi de capabil, un candidat pentru viitoare promovări. Inteligența şi bravura personală pot fi benefice pentru carieră în forțele lor armate, la fel ca la noi.

— În ce stare se găseşte noua lui comandă?

— Într-una nu foarte bună, domnule. Vedem opt mari unități de tăria unei divizii, dintre care şase sunt divizii de infanterie mecanizată, una de tancuri şi un divizion de artilerie. Din fotografiile noastre de recunoaştere toate par a avea efectivul slăbit şi n-au petrecut mult timp pe terenul de instrucție. Bondarenko va schimba aceste lucruri, dacă acționează conform cărții sale de vizită.

— Aşa crezi?

— Ca şef de stat-major s-a zbătut pentru standarde mai înalte de pregătire – este şi un pic intelectual. Anul trecut a publicat un lung eseu despre legiunile romane. S-a numit

„Soldații Cezarilor”. Conținea citatul acela măreț din Josephus: „Antrenamentele lor sunt bătălii fără vărsări de sânge, iar bătăliile lor sunt antrenamente sângeroase”. Oricum, era o lucrare pur istorică, având ca surse pe Josephus şi Vegetius, dar înțelesul era clar. Aspiră la un antrenament mai bun în armata rusă şi, de asemenea, la subofițeri profesionişti. A petrecut mult timp studiind comentariile lui Vegetius despre cum se „fabrică” centurionii. Armata Sovietică nu avea cu adevărat sergenți, aşa cum percepem noi termenul, iar Bondarenko este unul din noua promoție de ofițeri superiori care spun că noua armată *rusă* trebuie să reintroducă acea funcție. O idee de bun-simț, aprecie Lahr.

— Aşadar tu consideri că îşi va cravaşa oamenii pentru a-i aduce în formă bună. Dar ce ai legat de marina rusă?

— Nu aparține de el. A obținut avioane pentru sprijin tactic şi trupe terestre, dar asta-i tot.

— Mda, forțele lor navale s-au dus aşa de mult în jos pe gaura budei că nici nu mai pot vedea rola de hârtie igienică, observă Mancuso. Altceva?

— O grămadă de chestii politice pe care le puteți citi în timpul liber. Chinezii încă sunt activi pe teren. Acum desfăşoară un exercițiu cu patru divizii la sud de râul Amur.

— Atât de mare?

— Domnule amiral, ei au deja trei ani de când sunt pe regim sporit de antrenament. Nimic violent, dar au cheltuit bani pentru a întări rapid Armata Populară de Eliberare. În exercițiul acesta folosesc echipament greu, tancuri şi transportoare blindate. Multe antrenamente de tragere cu tunul, cu muniție reală. Pentru ei zona aceea de antrenament este foarte bună, nu prea există civili, ca în Nevada, numai că terenul nu e aşa de plat. De când au început exercițiul am stat cu ochii pe ei, dar acum e simplă rutină.

— Oh, da? Ce cred ruşii despre asta?

Lahr se întinse în scaun.

— Domnule, probabil din cauza asta a tras Bondarenko lozul cu numirea. E un regres de la modul cum se antrenau ruşii pentru luptă. În teatrul de operațiuni chinezii îi

copleşesc numeric, dar nimeni nu vede posibilitatea izbucnirii ostilităților. Relațiile politice sunt destul de relaxate pe moment.

— Aha, mormăi CINCPAC dinapoia mesei de lucru. Şi Taiwanul?

— Ceva intensificare a antrenamentelor în preajma strâmtorii, dar mai ales cu unități de infanterie, nimic care să aducă măcar vag cu exerciții amfibii. Suntem atenți şi la exercițiile astea, cu puțin ajutor din partea prietenilor de acolo.

Mancuso dădu din cap, aprobator. Avea un fişet plin cu planuri de trimitere în vest a Flotei a 7-a şi aproape în permanență una dintre navele sale de suprafață făcea o „vizită de curtoazie" în insulă. Pentru marinarii săi, Republica Chineză era un port al naibii de libertin, cu numeroase femei ale căror servicii constituiau subiect de negocieri aprinse. Faptul de a avea o navă cenuşie de luptă a marinei Statelor Unite legată la chei punea oraşul la adăpost de un atac cu rachete. Chiar şi zgârierea unei nave de luptă americane era catalogată delicat drept *casus belii* – motiv de război. Şi nimeni nu credea despre China comunistă că era, pregătită pentru acest soi de afacere. Pentru a menține lucrurile pe acel făgaş, Mancuso îşi pusese portavioanele să acționeze constant, făcând exerciții cu avioanele de interceptare şi cele de vânătoare-bombardament, în maniera anului 1980. Avea permanent cel puțin un submarin rapid de atac sau un „bubuitor" lent în Strâmtoarea Formosa, un fapt dezvăluit numai prin referiri ocazionale lăsate intenționat, din când în când, să răsufle către mass-media. Oricum, numai extrem de rar ar fi făcut un submarin o escală locală. Erau mult mai eficiente atunci când erau nevăzute. Dar în alt fişet avea o mulțime de fotografii ale navelor de luptă chineze, făcute prin periscop, iar unele erau „instantanee de carenă", fotografii executate exact de sub navă, care erau bune mai ales pentru a testa nervii timonierilor de pe submarine.

Totodată îşi pusese oamenii să urmărească din când în când submarinele comuniste, la fel cum făcuse el cu *Dallas* împotriva fostei marine sovietice. Dar acum era mult mai

uşor. Reactoarele nucleare chinezeşti erau atât de zgomotoase, încât peştii se fereau din calea submarinelor pentru a nu-şi răni urechile, sau cel puțin aşa glumeau operatorii lui de sonar. Cu cât R.P.C. îşi zăngănea mai mult sabia în fața Taiwanului, cu atât un atac desfăşurat în momentul respectiv, căruia i s-ar fi opus Flota a 7-a, s-ar fi transformat rapid într-un măcel sângeros, iar Mancuso spera că Beijingul ştia asta. Dacă nu ştia, aflarea acestui fapt va fi un exercițiu murdar şi costisitor. Dar comuniştii nu aveau încă mare lucru în domeniul mijloacelor amfibii şi nici nu dădeau semne că le-ar construi.

— Deci totul arată ca o zi de rutină pe teatrul de operațiuni Pacific? urmă Mancuso, când informarea luă sfârşit.

— Destul de mult, confirmă generalul Lahr.

— Ce fel de mijloace am alocat pentru supravegherea amicilor noştri chinezi?

— În mare parte mijloace aeriene, răspunse şeful J-2. Niciodată n-am avut mare lucru în domeniul surselor de informare umane în R.P.C. – cel puțin după cunoştințele mele.

— De ce?

— Păi, în cel mai simplu termen, ar fi foarte greu pentru mine sau dumneavoastră să nu ne facem remarcați în societatea lor, iar majoritatea cetățenilor noştri asiatici, ultima oară când am verificat, lucrau pentru companii de software.

— Nu avem prea mulți în marină. Dar în armată?

— Puțini, domnule. Au o reprezentare destul de slabă.

— Oare de ce?

— Domnule, sunt ofițer de informații, nu demograf, atrase atenția Lahr.

— Cred că munca de informații e suficientă pentru tine, Mike. Bine, dacă se mai întâmplă ceva interesant, dă-mi de ştire.

— Sigur, domnule.

Lahr se îndreptă spre uşă pentru a face loc şefului operațiunilor, care îi va spune lui Mancuso ce mijloace din teatrul său erau operaționale în această frumoasă zi, plus

care nave şi avioane erau stricate şi necesitau reparații.

Nu devenise deloc mai puțin atractivă, cu toate că aducerea ei aici se dovedise a fi dificilă. Tania Bogdanova nu se ferea de nimic, dar pentru câteva zile fusese de negăsit.

— Ai fost ocupată? întrebă Provalov.

— *Da,* un client special, spuse ea, înclinând capul. Ne-am petrecut împreună timpul în Sankt-Petersburg. Nu mi-am luat pagerul. Lui nu-i plac întreruperile, explică ea, fără să arate că regretă prea mult.

Provalov ar fi putut întreba care este costul a câtorva zile în compania acestei femei, iar ea probabil i-ar fi spus, dar decise că nu dorea chiar atât de mult să afle. Ea rămânea o fantasmă, lipsindu-i doar aripile cu pene albe pentru a fi un înger. Cu excepția ochilor şi a sufletului, firește. Cei dintâi erau reci, iar ultimul era inexistent.

— Am o întrebare, îi spuse locotenentul de poliție.

— Da?

— Un nume. Îl cunoşti? Klementi Ivanovici Suvorov.

Ochii ei arătară puțină veselie.

— Oh, da. Îl cunosc bine. Nu era nevoie să dezvolte înțelesul cuvântului „bine".

— Ce îmi poți spune despre el?

— Ce doreşti să ştii?

— Pentru început, adresa lui.

— Locuieşte în afara Moscovei.

— Sub ce nume?

— Nu ştie că eu ştiu, dar o dată i-am văzut actele. Ivan Iurievici Koniev.

— Cum de ştii asta? întrebă Provalov.

— El era adormit, desigur, iar eu i-am răscolit hainele, replică ea, de parcă i-ar fi spus locotenentului de miliție de unde îşi cumpăra pâinea.

„Deci el ți-a tras-o, iar tu, ca răsplată, i-ai tras-o lui", nu mai adăugă Provalov.

— Îți aminteşti adresa lui?

Ea scutură din cap.

— Nu, dar este unul dintre noile cartiere de dincolo de

drumul exterior de centură.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Era cu o săptămână înainte ca Gregori Filipovici să moară, răspunse ea instantaneu.

În momentul acela Provalov avu o sclipire:

— Tania, în noaptea dinaintea morții lui Gregori, cu cine te-ai văzut?

— Era un fost soldat sau ceva de genul acesta, lasă-mă să mă gândesc… Piotr Alexeievici… cumva…

— Amalrik? completă Provalov, aproape sărind de pe scaun.

— Da, cam aşa ceva. Avea un tatuaj pe braț, tatuajul Spetsnaz pe care mulți l-au căpătat în Afganistan. Avea o foarte bună părere despre el însuşi, dar nu era un amant prea bun, adăugă Tania cu un aer de desconsiderare.

„Şi niciodată nu va fi", i-ar fi putut Provalov spune, dar n-o făcu.

— Cine a aranjat asta, ah, întâlnirea?

— Oh, a fost Klementi Ivanovici. Avea un aranjament cu Gregori. Era evident că se cunoşteau de mult timp. Deseori Gregori organiza întâlniri speciale pentru prietenii lui Klementi.

„Suvorov i-a pus pe unul sau pe amândoi asasinii săi să reguleze târfele aparținând bărbatului pe care urmau să-l ucidă în ziua următoare…?" Indiferent ce era Suvorov, avea un ascuțit simț al umorului… sau adevărata țintă fusese de fapt Serghei Nikolaici. Provalov tocmai trăsese o carte importantă cu informații, dar aceasta nu părea să facă deloc lumină în cazul său de crimă. Încă un fapt care îi îngreuna munca, în loc să i-o uşureze. Revenise la aceleaşi două posibilități: acest Suvorov îi angajase pe cei doi soldați Spetsnaz pentru a-l ucide pe Rasputin, apoi i-a asasinat ca „asigurare" împotriva urmărilor nedorite. Sau i-a angajat pentru a-l elimina pe Golovko, apoi i-a ucis din pricină că făcuseră o greşeală grosolană. Care din cele două? Va trebui să-l găsească pe Suvorov pentru a afla. Dar acum dispunea de un nume şi de o locație probabilă. Era ceva cu care putea lucra.

CAPITOLUL 19

Vânătoare de oameni

La cartierul general Rainbow din Hereford, Marea Britanie, lucrurile se liniştiseră până la punctul în care atât John Clark, cât şi Ding Chavez începuseră să arate simptome de nervozitate. Regimul de antrenament era la fel de solicitant ca întotdeauna, dar nimeni până atunci nu se înecase în sudoare, iar ţintele erau fie de carton, fie electronice – bine, că nu erau la fel de *satisfăcătoare* precum o adevărată lichea umană nu era tocmai cel mai bun mod de a pune problema, aşa că fraza corectă era nu la fel de *palpitante.* Dar membrii echipei Rainbow nu spuneau asta, nici măcar între ei, de teamă să nu pară însetaţi de sânge sau neprofesionişti. Pentru ei starea mentală impusă era la fel ca întotdeauna. Antrenamentul *era* o bătălie fără vărsare de sânge, iar bătălia *era* un antrenament sângeros. Faptului că abordau cu atâta seriozitate antrenamentul i se datora, cu certitudine, forma lor comparabilă cu cea a unei lame ascuţite. Erau atât de eficienţi, încât ar fi putut rade şi puful de pe faţa unui bebeluş.

Echipa nu era cunoscută public, cel puţin nu în sine. Dar cumva răsuflaseră nişte vorbe. Nu în Washington, nu în Londra, ci undeva pe continent umbla vorba că NATO avea acum o echipă antiteroristă foarte specială şi extrem de capabilă, trecută prin ciur şi dârmon în cursul câtorva misiuni de înalt nivel şi numai o singură dată o încasaseră, din partea teroriştilor irlandezi, care, oricum, au plătit un preţ amar pentru eroarea lor de apreciere. Ziarele europene i-au numit „Bărbaţii în Negru", din pricina uniformelor de asalt, iar în relativa lor ignoranţă ziariştii europeni au făcut ca echipa Rainbow să pară chiar mai înspăimântătoare decât o justifica realitatea. Au exagerat atât de mult încât, la câteva

săptămâni după ce primele ştiri despre ei erupseseră în ziare, atunci când echipa a fost desfăşurată, cu şapte luni în urmă, pentru o misiune în Olanda, băieții răi din şcoala de literatură au aflat că prin vecini umblă nişte oameni noi şi s-au precipitat către o rundă de negocieri cu dr. Paul Bellow, încheind un acord înainte ca ostilitățile să fie inițiate, ceea fusese îmbucurător pentru toată lumea. Ideea unui schimb de focuri într-o şcoală plină de copii niciodată nu-i încântase pe Bărbații în Negru.

De-a lungul ultimelor luni, unii membri fuseseră răniți sau înapoiați serviciilor de proveniență, fiind înlocuiți de noi membri. Unul dintre aceştia era Ettore Falcone, fost component al poliției federale italiene, trimis la Hereford mai mult pentru propria sa protecție decât ca să sprijine echipa NATO. Falcone se plimba, într-o plăcută după-amiază de primăvară, împreună cu soția sa şi fiul lor minor pe străzile din Palermo, Sicilia, când un schimb de focuri a izbucnit chiar în fața ochilor săi. Trei criminali scuipau rafale de pistol mitralieră spre un pieton, soția lui şi polițistul care le era bodyguard, iar Falcone, într-o clipită, şi-a scos pistolul Beretta şi i-a doborât pe toți trei, împuşcându-i în cap de la zece metri distanță. Acțiunea sa fusese prea târzie pentru a salva victimele, dar atrăsese mânia unui *capo mafioso,* care avusese doi fii implicați în atentat. Falcone şi-a bătut joc în mod public de amenințare, dar mințile mai temperate de la Roma au avut câştig de cauză – guvernul italian nu dorea ca o vrajbă sângeroasă să înceapă între Mafie şi poliția federală – iar Falcone fusese expediat la Hereford pentru a fi primul italian membru al Rainbow. Dovedise rapid că este cel mai bun pistolar din câți se văzuseră vreodată.

— La naiba, şuieră John Clark, după ce analiză a cincea serie de zece focuri.

Tipul ăsta îl bătuse din nou! Îl numeau Păsăroiul. Ettore – Hector – avea cam un metru nouăzeci şi era uscățiv, ca un jucător de baschet, mărime şi formă nepotrivite pentru un membru al trupelor antitero, dar, Isuse, cum putea trage puiul ăsta de lele!

— *Grazie,* domnule general, rosti italianul, ridicând

bancnota de cinci lire sterline care acompania *această* vrajbă sângeroasă.

Iar John nici măcar nu se putea văicări că o făcuse pe bune, câtă vreme Păsăroiul o făcuse numai pentru bancnotă. Macaronarul doborâse trei indivizi înarmați cu pistoale mitralieră şi o făcuse de față cu soția şi fiul său. Tipul era nu numai un trăgător talentat, ci avea şi două ghiulele mari care-i bălăbăneau între picioare. Iar soția sa, Anna-Maria, avea reputația unei bucătărese uimitoare. În orice caz, Falcone îl întrecuse cu un punct în runda de cincizeci de focuri. Iar John exersase timp de o săptămână înaintea acestui meci ranchiunos.

— Ettore, unde dracului ai învățat să tragi? ceru RAINBOW SIX să afle.

— La Academia de Poliție, generale Clark. Înainte nu mai trăsesem cu arma, dar am avut un instructor bun şi am învățat bine, rosti sergentul, zâmbind prietenos. Nu era câtuşi de puțin arogant datorită talentului său, iar asta, într-un fel, înrăutățea situația.

— Da, aşa se pare.

Clark introduse pistolul în toc şi trase fermoarul, apoi se îndepărtă de linia de tragere.

— Şi dumneavoastră, *domnule?* întrebă Dave Woods, şeful poligonului, de îndată ce Clark apăru pe uşă.

— Deci nu sunt singurul? îl interpelă RAINBOW SIX.

Woods ridică privirea din sendvişul său.

— Să dea dracul, flăcăul acela a căpătat la Dragonul Verde o scrisoare nenorocită de credit fiindcă m-a întrecut! anunță el.

Iar sergentul-major Woods îl învățase pe Wyatt Earp tot ce ştia. Iar la clubul SAS-Rainbow probabil îl învățase pe noul băiat să bea bere englezească amară. Nu era uşor să-l înfrângi pe Falcone. Nu prea aveai spațiu de manevră să bați un ins care adeseori, atunci când trăgea, nu obținea „satisfăcător", ci un scor perfect.

— Ei bine, sergent-major, cred că mă aflu într-o companie potrivită.

Clark îl bătu pe umăr în timp ce se îndrepta spre uşă,

clătinând din cap. În spatele său, Falcone trăgea o nouă serie. Era evident că-i place să fie Numărul Unu şi exersa din greu pentru a-şi menține poziția. Trecuse foarte mult timp de când cineva îl bătuse în poligon. Lui John nu-i făcea plăcere, dar ce-i cinstit e cinstit, iar Falcone câştigase respectând regulile.

Oare era şi acesta un semn că pierdea teren? Nu alerga la fel de repede ca soldații mai tineri ai lui Rainbow, fireşte, alt lucru care îl deranja. John Clark încă nu era gata să se declare bătrân. Nici să fie bunic nu era pregătit, dar în privința asta nu avea de ales. Fiica sa şi Ding se prezentaseră cu un nepot, iar el nu le putea cere să-l ia înapoi. Îşi menținea o greutate scăzută, cu toate că adesea aceasta operație cerea, aşa cum fusese azi, să sară peste masa de prânz în favoarea pierderii a cinci lire sterline la tir cu pistolul.

— Ei, cum a mers, John? se interesă Alistair Stanley, când Clark intră în clădirea administrativă.

— Puştiul e cu adevărat bun, Al, replică John, punând pistolul într-un sertar al biroului.

— Într-adevăr. Săptămâna trecută a câştigat cinci lire de la mine.

Se auzi un mormăit.

— Cred că e o chestie unanimă. John se tolăni în scaunul său pivotant, în care se simțea aşa de bine. Bun, a sosit ceva în timp ce eu eram afară, pierzând bani?

— Doar asta, de la Moscova. Oricum, s-ar fi cuvenit să nu sosească aici, îi raportă Stanley şefului său, în timp ce îi înmâna o filă de fax.

— Ce vor? întrebă Ed Foley în biroul său de la etajul şapte.

— Vor ca noi să-i ajutăm în pregătirea unora dintre oamenii lor, repetă pentru soțul ei Mary Pat. Mesajul original era suficient de nebunesc pentru a necesita repetarea lui.

— Dumnezeule, femeie, cât de îngăduitori trebuie să fim? vru să ştie directorul.

— Serghei Nicolaici crede că îi suntem datori. Şi tu ştii…

Trebuia să încuviințeze.

— Da, bine, cred că o vom face, poate. Totuşi asta trebuie să meargă mai sus.

— O să-l facă pe Jack să râdă în hohote, consideră directorul adjunct pentru operații.

— Rahat, exclamă Ryan în Biroul Oval când Ellen Sumter îi înmânã faxul de la Langley. Apoi îşi ridică privirea. Oh, scuză-mă, Ellen.

Ea îi zâmbi ca o mamă către precocele ei fiu.

— Da, domnule preşedinte.

— Pot să am una…?

Doamna Sumter luase obiceiul de a purta ținute cu buzunare largi, decupate. Din cel stâng pescui un pachet cartonat de Virginia Slims şi îl oferi preşedintelui, care luă o țigară şi o aprinse de la bricheta cu gaz vârâtă şi ea în pachet.

— Ei bine, nu-i o figură?

— Îl cunoaşteți pe acest om, nu-i aşa?

— Golovko? Mda. Ryan zâmbi strâmb, amintindu-şi din nou de pistolul ațintit spre fața lui pe când avionul VC-137 trecea vuind pe pista aeroportului Şeremetievo din Moscova, cu ani în urmă. Acum zâmbea. Dar în clipa aceea nu i se părea nimic amuzant. Oh, da, eu şi Serghei suntem prieteni vechi.

Ca secretară a preşedintelui, Ellen Sumter avea acces aproape la orice informație, chiar şi la faptul că preşedintele Ryan trăgea ocazional un fum, dar erau anumite lucruri pe care nu le ştia şi niciodată nu le-ar fi cunoscut. Era destul de deşteaptă pentru a fi curioasă, dar şi destul de inteligentă pentru a nu pune întrebări.

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule preşedinte.

— Mersi, Ellen.

Ryan se lăsă pe pernele fotoliului şi trase un fum lung din țigara subțire. Oare de ce stresul de orice natură îl făcea să se întoarcă la lucrurile astea blestemate care îl făceau să tuşească? Vestea bună era că țigările îl amorțeau. „Asta înseamnă că nu sunt fumător, nu unul adevărat”, îşi zise preşedintele. Mai citi o dată faxul. Avea două pagini. Una

conținea faxul original din partea lui Serghei Nikolaici către Langley – deloc surprinzător, avea numărul direct de fax al lui Mary Pat şi dorea să arate acest lucru – iar a doua cuprindea recomandarea din partea lui Edward Foley, directorul CIA.

Din punct de vedere al încărcăturii oficiale, era o problemă destul de simplă. Golovko nici măcar nu era nevoit să explice *de ce* America trebuia să-i satisfacă cererea. Soții Foley şi Jack Ryan vor şti că KGB a asistat CIA şi guvernul Statelor Unite în cursul a două misiuni extrem de sensibile şi importante, iar faptul că cei trei, la rândul lor, serviseră interesele Rusiei era în afara subiectului. Aşa că Ryan nu avea de ales. Ridică receptorul şi apăsă un buton de apelare rapidă.

— Foley, rosti o voce masculină la celălalt capăt al firului.

— Ryan, spuse Jack în replică. Îl auzi pe tipul de la capătul liniei cum se aşază mai drept în scaun. Am primit faxul.

— Şi? întrebă directorul.

— Ce altceva am putea dracului face?

— Sunt de acord.

Foley ar fi putut spune că, personal, îl place pe Golovko. Ryan, de asemenea. Dar acum nu era vorba de ce le plăcea sau nu le plăcea. Ei făceau politică guvernamentală în acest moment, ceea ce era mai presus de factorii personali. Rusia ajutase Statele Unite ale Americii, iar acum, ca răsplată, Rusia cerea Statelor Unite ale Americii să o ajute. În relațiile obişnuite dintre state, asemenea cereri, dacă aveau un precedent, trebuiau garantate. Principiul era asemănător cu cel al împrumutării vecinului cu o greblă, după ce el îți împrumutase un furtun cu o zi înainte, numai că la nivel interstatal oamenii puteau fi, ocazional, omorâți din pricina unor astfel de favoruri.

Te descurci sau trebuie s-o fac eu?

— Cererea a sosit la Langley. Tu dai răspunsul. Află care sunt parametri. Nu vrem ca Rainbow să fie compromis, nu?

— Nu, Jack, deşi nu sunt mari şanse să fie compromis. Europa s-a liniştit destul de mult. Polițiştii din Rainbow în

principal fac exerciții şi fac muncă de birou. Povestea aceea din ziare funcționează – ei, aş vrea de fapt să-i mulțumesc reporterului care a dezvăluit-o. Rareori directorul CIA spunea ceva favorabil legat de presă. În cazul de față unii angajați ai guvernului vorbiseră cam mult despre ceva ce ştiau, dar efectul net al povestirii chiar avusese rezultatele dorite, deşi articolul de presă fusese plin de erori, lucru care cu greu putea surprinde. Dar unele dintre aceste erori făcuseră ca polițiştii Rainbow să pară nişte supraoameni, ceea ce le satisfăcea lor orgoliul şi îi oprea pe potențialii lor inamici. Şi astfel, terorismul din Europa ajunsese pe brânci după scurtul (şi oarecum artificialul, după cum ştiau ei) său reviriment. Bărbații în Negru erau prea înspăimântători pentru a te lua de ei. La urma urmei, tâlharii se luau de bătrânelele care tocmai îşi ridicaseră banii de pensie, nu de polițistul înarmat de la colțul străzii. Prin asta, criminalii se arătau raționali. O bătrânică nu putea opune eficient rezistență unui tâlhar, pe când polițistul purta un pistol.

— Mă aştept ca prietenii noştri ruşi să nu divulge informația.

— Cred că putem conta pe asta, Jack, admise Ed Foley.

— Avem vreun motiv să n-o facem?

Ryan îl putea auzi pe director foindu-se în scaun.

— Niciodată n-am fost dornic să furnizez cuiva „metode", dar aceasta nu este o operațiune de informații în sine, iar majoritatea le pot obține citind cărțile potrivite. Deci, cred că le putem da voie.

— Aprobat, spuse preşedintele.

Ryan îşi putea închipui gestul de încuviințare de la capătul celălalt al firului.

— OK, răspunsul va pleca astăzi.

Însoțit de o copie pentru Hereford, fireşte. Ajunsese pe masa de lucru a lui John înainte de terminarea programului. Îl convocă pe Al Stanley şi-i înmână copia.

— Cred că devenim faimoşi, John.

— Te face să te simți bine, nu? întrebă Clark, dezgustat. Amândoi erau foşti lucrători operativi sub acoperire şi, dacă

ar fi existat vreun mod de a-şi ţine secrete numele şi acţiunile faţă de propriii şefi, l-ar fi descoperit de mult timp.

— Presupun că te vei duce chiar tu. Pe cine vei lua cu tine la Moscova?

— Ding şi Echipa-2. Ding şi cu mine am mai fost acolo. Amândoi l-am întâlnit pe Serghei Nikolaici. Măcar în felul acesta nu e nevoit să vadă prea multe feţe noi.

— Da, şi după câte îmi amintesc, rusa ta e de primă clasă.

— Şcoala de limbi străine de la Monterey e foarte bună, rosti John, cu un semn de încuviinţare.

— Cât timp te aştepţi să fii plecat?

Clark se mai uită o dată pe fax şi stătu pe gânduri timp de câteva secunde.

— Oh, nu mai mult de... trei săptămâni, rosti el cu voce tare. Oamenii lor din Spetsnaz nu sunt răi. Vom pune la punct un grup de antrenament pentru ei, iar după un timp îi putem, probabil, invita aici, nu?

Stanley nu sublinie faptul că SAS, în particular, şi Ministerul britanic al Apărării, în general, ar putea avea un acces de isterie iscat de acea invitaţie, dar în cele din urmă trebuiau să ia lucrurile aşa cum sunt. Se numea diplomaţie, iar principiile ei reglau politica marii majorităţi a guvernelor lumii, indiferent dacă lor le plăcea sau nu.

— Cred că va trebui s-o facem, John, zise Stanley, care auzea deja ţipetele, urletele şi mormăielile din restul bazei şi de la Whitehall.

Clark luă telefonul şi apăsă pe butonul alocat secretarei sale, Helen Montgomery.

— Helen, îl poţi suna, te rog, pe Ding şi să-i comunici să vină încoace? Mulţumesc.

— Îmi amintesc că şi rusa lui este bună.

— Am avut nişte profesori buni. Dar accentul lui e puţin sudic.

— Şi al tău?

— Leningrad – adică Sankt-Petersburg, bănuiesc că aşa-i zice acum. Al, îţi vine să crezi toate schimbările care s-au petrecut?

Stanley se aşeză.

— John, chiar şi astăzi mi se pare o nebunie, şi au trecut mai bine de zece ani de când au dat jos steagul roşu de deasupra porții Spaski.

Clark încuviință.

— Îmi amintesc când am văzut asta la televizor, omule. M-a dat pe spate.

— Bună, John, salută o voce familiară din cadrul uşii. Salut, Al.

— Intră şi ia loc, fiule.

Chavez, pretins maior în SAS, ezită la partea cu „fiule". De fiecare dată când John vorbea în stilul acesta urma să se întâmple ceva neobişnuit. Dar putea fi şi mai rău. „Puştiule" era termenul uzual care preceda pericolul, iar acum, că era şi soț şi tată, Domingo nu mai mergea până-n pânzele albe în căutare de belele. Păşi spre biroul lui Clark şi luă foaia de hârtie care i se oferise.

— Moscova? întrebă el.

— Se pare că aprobarea a venit de la comandantul nostru suprem.

— Super, observă Chavez. Păi a trecut ceva vreme de când ne-am întâlnit cu domnul Golovko. Cred că vodca este la fel de bună.

— E unul dintre lucrurile pe care le fac cum trebuie, aprobă John.

— Şi vor ca noi să-i învățăm să facă şi alte lucruri?

— Aşa se pare.

— Luăm nevestele cu noi?

— Nu. Clark scutură din cap. De data asta e vorba numai de afaceri.

— Când?

— La asta trebuie să lucrez. Probabil peste o săptămână, cu aproximație.

— Destul de bine.

— Ce face micuțul?

— Încă merge de-a buşilea, rânji Ding. Noaptea trecută a început să se ridice singur, ca şi cum ar fi stat în picioare. Îmi imaginez că în câteva zile va începe să meargă.

— Domingo, îți vei petrece primul lui an învățându-l să

meargă şi să vorbească. Următorii douăzeci de ani îi vei petrece învățându-l să stea jos şi să tacă din gură, îl preveni Clark.

— Hei, tăticule, micuțul doarme cât e noaptea de lungă şi se trezeşte cu un zâmbet. Al dracului să fiu dacă nu e o privelişte mai bună decât cea oferită de mine însumi, ştii?

Ce spunea el avea sens. Când se deştepta, tot ce avea Domingo în fața ochilor erau obişnuitele exerciții şi o alergare de opt kilometri, care erau atât epuizante, cât şi, după un anumit timp, plictisitoare.

Clark nu putea decât să încuviințeze. Era unul dintre marile mistere ale vieții, cum de pot copiii să se trezească întotdeauna într-o dispoziție bună. Se întrebă unde, de-a lungul anilor, se pierdea această aptitudine.

— Întreaga echipă? se interesă Chavez.

— Mda, probabil. Inclusiv Păsăroiul, adăugă RAINBOW SIX.

— Şi ție ți-a curățat azi buzunarele? întrebă Ding.

— Data viitoare când concurez în poligon contra puiului de lele, vreau ca asta să fie imediat după alergarea matinală, când îi tremură puțin mâinile, rosti Clark, în doi peri.

Nu îi plăcea să piardă nimic, şi în mod cert nu ceva care făcea atât de mult parte din renumele lui de trăgător cu armament individual.

— Domnule C., Ettore nu e om. Cu un pistol mitralieră este bun, dar nu spectaculos, dar cu acel Beretta parcă-i Tiger Woods cu o crosă de golf. Îi culcă pe toți la pământ.

— Până astăzi n-am crezut. Mă gândesc că poate era mai bine să-mi fi luat prânzul la Dragonul Verde.

— Te-nțeleg, John, aprobă Chavez, decis să nu comenteze în legătură cu proporțiile socrului său. Hei, adu-ți aminte că şi eu sunt bun la tragerile cu pistolul. Ettore m-a spulberat cu trei puncte.

— Ticălosul m-a luat cu un punct, îl informă John pe comandantul său de echipă. Primul meci unu-contra-unu pe care-l pierd de când eram în grupul de operațiuni speciale.

Şi aia fusese cu treizeci de ani în trecut, împotriva maistrului său principal, concurând pentru beri. A pierdut

cu două puncte, dar l-a bătut pe maistru trei serii după aceea, îşi aminti Clark cu mândrie.

— El este? întrebă Provalov.

— Nu avem o fotografie a lui, îi aduse aminte sergentul. Dar corespunde descrierii generale. Şi se îndrepta spre maşina care trebuia. Câteva aparate foto focalizau acum pentru a oferi fotografiile.

Amândoi se găseau într-o dubiță parcată la o jumătate de bloc distanță de clădirea cu apartamente pe care o supravegheau. Ambii bărbați utilizau binocluri verzi, îmbrăcate în plastic, de proveniență militară.

Tipul arăta aproximativ aşa cum ar fi trebuit. Ieşise din ascensorul blocului, plecând de la etajul potrivit. Se stabilise mai devreme, în cursul acelei seri, că numitul Ivan Iurievici Koniev locuieşte la etajul opt al acestui bloc turn. Nu rămăsese timp pentru a-i interoga vecinii, acțiune care, oricum, trebuia făcută cu mare atenție. Era mai mult decât posibil ca vecinii acestui Koniev/Suvorov să fie, aşa cum şi el se ştia că fusese, foşti membri KGB, iar a le pune lor întrebări putea să-nsemne alertarea subiectului investigației. Şi nu era deloc un subiect obişnuit, ținu Provalov să-şi reamintească.

Maşina în care urcase bărbatul era închiriată. Exista un autoturism particular înregistrat pe numele Koniev, Ivan Iurievici, la această adresă, un Mercedes clasa C, şi cine ştia câte alte maşini putea avea înregistrate sub altă identitate? Provalov era sigur că avea mai multe asemenea maşini, toate cu acte grijuliu măsluite. Cartea de identitate a lui Koniev era cu siguranță falsă. KGB le oferise oamenilor săi un antrenament temeinic.

Sergentul de pe locul şoferului porni motorul şi deschise stația radio. Alte două maşini ale poliției se aflau în imediata vecinătate, ambele având echipaje formate din anchetatori experimentați.

— Prietenul nostru se deplasează. Maşina albastră, închiriată, rosti Provalov în radio. Amândouă maşinile transmiseră că au recepționat.

Maşina închiriată era un Fiat – unul veritabil, fabricat la Torino, nu copia lui rusească construită la Togliattistad, unul dintre puținele proiecte economice ale Uniunii Sovietice care, practic, a funcționat, după un anumit model. Provalov se întrebă dacă maşina fusese aleasă pentru agilitatea sa, ori pentru prețul ieftin de închiriere. Momentan nu avea cum să afle. Koniev/Suvorov se desprinse de lângă bordură, iar prima maşină de filaj se luă după el din spate, la distanță de o jumătate de bloc, în timp ce a doua maşină se postase în față, la aceeaşi distanță, deoarece nici măcar un ofițer de informații pregătit de KGB nu căuta decât rareori „codițe" *în fața* lui. Să fi avut ceva mai mult timp la dispoziție, ar fi plasat un dispozitiv de urmărire pe Fiat, dar nu au avut nici timpul şi nici întunericul necesar acestei operațiuni. Dacă urmăritul se va întoarce la apartamentul său, vor face operația noaptea târziu, cam pe la ora patru dimineața. Un emițător radio, cu un magnet care să o fixeze în interiorul barei din spate; antena ar fi atârnat în jos, precum o coadă de şoricel, practic invizibilă. O parte din tehnologia aflată la dispoziția lui Provalov şi folosită de către acesta fusese, la origini, utilizată la urmărirea străinilor suspectați de spionaj, în afara Moscovei, asta însemnând că era destul de performantă, cel puțin după standardele ruseşti.

Urmărirea maşinii decurgea mai uşor decât sperase. Folosirea a trei maşini de filaj ajuta la asta. Reperarea unei singure „cozi" nu era o acțiune pretențioasă. Două erau, de asemenea, uşor de identificat, de vreme ce aceleaşi două maşini îşi schimbau locurile între ele, la fiecare câteva minute. Dar trei „umbre" spărgeau destul de frumos tiparul, şi, fie el pregătit sau nu de către KGB, Koniev/ Suvorov nu era supraom. Adevărata sa apărare consta în a-şi ascunde identitatea, iar spargerea secretului fusese o combinație de anchetă bine desfăşurată, plus noroc – dar polițiştii erau familiarizați cu norocul. KGB, pe de altă parte, n-a fost. În mania sa pentru organizare, programele de antrenament ale KGB lăsaseră de o parte norocul, poate din pricină că a te încrede în noroc era o slăbiciune care ar fi condus la dezastru pe teren. Asta îi sugera lui Provalov că numitul Koniev/

Suvorov n-a petrecut mult timp în munca operativă. În lumea reală a misiunilor de stradă, asemenea lucruri se învățau în mare viteză.

Filajul se desfăşura la distanță extremă, de lungimea unui cvartal, iar în această zonă cvartalele de blocuri erau mari. Dubița era echipată special pentru asemenea urmăriri. Suporții numerelor de înmatriculare erau triunghiulari în secțiune, la o apăsare de buton putându-se roti, schimbând una dintre cele trei perechi separate de numere. Farurile vehiculului erau împărțite în perechi, astfel încât una să poată schimba tiparul luminilor, exact lucrul după care un adversar antrenat s-ar fi uitat noaptea. Dacă schimbau aspectul luminilor de două sau trei ori atunci când se aflau în afara câmpului vizual al retrovizorului celui urmărit, ar fi fost nevoie ca acesta să fie un geniu pentru a se prinde că-i filat. Cea mai grea sarcină îi revenea maşinii de filaj din față, căci era dificil să-i anticipeze gândurile lui Koniev/Suvorov, iar când acesta lua pe neaşteptate o curbă, maşina din frunte trebuia să o zbughească, sub ghidarea maşinilor de filaj din spate, pentru a-şi relua poziția din capul formației. Oricum, toți milițienii din echipa sa erau anchetatori cu experiență, care învățaseră cum să hăituiască cel mai periculos vânat de pe planetă: ființe umane care consimțiseră să ia viața altor oameni. Chiar şi cei mai proşti ucigaşi puteau avea instincte de animal şi învățaseră o mulțime de lucruri, de la televizor, în legătură cu operațiunile poliției. Asta făcea ca unele anchete să fie mai dificile decât ar fi trebuit, dar în asemenea cazuri dificultatea sporită servea la antrenarea oamenilor săi mai temeinic decât în orice academie de pregătire.

— Virează dreapta, spuse şoferul său în radio. Dubița preia conducerea. Maşina de filaj din față va continua drumul până la următoarea curbă la dreapta, va vira, apoi va goni pentru a-şi relua poziția în frunte. Maşina din spate va pierde teren până în spatele dubei, ieşind din scenă timp de câteva minute, înainte de a-şi relua locul. Maşina din spate *era* un Fiat-copie de la Togliattistad, de departe cel mai comun automobil din Rusia, prin urmare foarte anonim, cu vopseaua albă murdară şi sărită.

— Dacă asta-i singura sa încercare de a ne pierde, înseamnă că-i foarte sigur pe sine.

— Adevărat, consimți Provalov. Să vedem ce altceva face.

Acel „ce altceva” avu loc patru minute mai târziu. Fiatul făcu un nou viraj la dreapta, de această dată nu pe o stradă perpendiculară, ci pe un pasaj inferior de acces la un bloc de apartamente, unul care se întindea pe lungimea unei străzi întregi. Din fericire, maşina din față se afla deja de cealaltă parte a clădirii, încercând să ajungă din urmă Fiatul, şi a avut şansa să-l vadă pe Koniev/Suvorov apărând la treizeci de metri în fața ei.

— Îl avem, pârâi radioul. Îl urmărim.

— Du-te! îi spuse Provalov şoferului, care accelerase dubița spre următoarea curbă.

Pe parcurs, acționă butonul de schimbare a numerelor de înmatriculare şi aranjamentul farurilor, transformând duba într-un vehicul care, pe timp de noapte, părea în întregime nou.

— E sigur pe el, observă Provalov cinci minute mai târziu.

Duba era acum la mică distanță în urma Fiatului, cu maşina conducătoare în spatele ei, iar cealaltă maşină de urmărire foarte aproape în urma acesteia. Indiferent unde se ducea, ei erau pe urma lui. A făcut o manevră evazivă, una isteață, ce-i drept, dar fusese una singură. Probabil a crezut că acea unică manevră de depistare a eventualilor urmăritori este suficientă, asta dacă ar fi fost o singură maşină pe urmele sale, aşa că a trecut prin acel pasaj, cu ochii pe oglinda retrovizoare şi nu a zărit nimic. Foarte bine, aprecie locotenentul de miliție. Păcat că nu-l avea alături pe amicul american de la FBI. Cu greu ar fi putut FBI face o urmărire mai bună, chiar şi cu resursele sale vaste. A contribuit şi faptul că oamenii săi cunoşteau străzile Moscovei şi ale suburbiilor la fel de bine ca orice şofer de taxi.

— Va lua cina şi va bea undeva, observă şoferul lui Provalov. La kilometrul următor o să tragă pe dreapta.

— Vom vedea, rosti locotenentul, considerând că şoferul are dreptate. Această zonă avea zece sau unsprezece restaurante de nivel superior. Pe care îl va alege vânatul

său…?

A rezultat că era Prințul Mihai al Kievului, un local ucrainean, specializat în carne de pui şi peşte, de asemenea renumit pentru barul său de calitate. Koniev/ Suvorov trase pe dreapta şi îi dădu voie uşierului de la restaurant să-i parchete maşina, apoi păşi înăuntru.

— Care dintre noi este cel mai bine îmbrăcat? întrebă Provalov prin radio.

— Dumneavoastră, tovarăşe locotenent.

Celelalte două echipe ale sale erau înveşmântate precum oamenii din clasa muncitoare, iar aceştia nu dădeau buzna aici. Jumătate din clienții Prințului Mihai al Kievului erau străini, iar în preajma unor asemenea oameni trebuie să te îmbraci elegant – restaurantul urmărea asta. Provalov sări din maşină pe la jumătatea străzii şi păşi cu pas iute spre copertina de la intrare. Portarul i-a permis accesul după o scurtă privire – în noua Rusie, ținuta te reprezenta mai mult decât în majoritatea națiunilor europene. Ar fi putut să-i fluture pe la nas legitimația de polițist, dar n-ar fi fost o mişcare bună. Se prea poate ca o parte din personalul restaurantului să-i dea raportul lui Koniev/Suvorov. În acel moment avu o sclipire de imaginație. Provalov intră imediat în toaleta bărbaților şi scoase telefonul mobil.

— *Hello!* rosti o voce familiară când răspunse.

— Mişka?

— Oleg? întrebă Reilly. Ce pot face pentru tine?

— Cunoşti un restaurant numit Prințul Mihai al Kievului?

— Da, sigur. De ce?

— Am nevoie de ajutorul tău. Cât de repede poți ajunge aici? se interesă Provalov, ştiind că Reilly locuieşte la numai doi kilometri distanță.

— Zece sau cincisprezece minute.

— Atunci grăbeşte-te. Voi fi la bar. Îmbracă-te prezentabil, adăugă milițianul.

— Bine, acceptă Reilly, întrebându-se cum îi va explica asta soției sale şi de ce s-a întrerupt o seară liniştită, petrecută în fața televizorului.

Provalov se îndreptă către bar, comandă o vodcă cu piper

şi aprinse o ţigară. Vânatul său se afla la şapte scaune distanţă, bând şi el de unul singur, probabil aşteptând ca masa lui să se elibereze. Restaurantul era plin. Un cvartet de coarde interpreta ceva de Rimsky-Korsakov pe latura opusă a sălii de mese. Restaurantul era cu mult peste orice îşi putea Provalov permite ca parte obişnuită a vieţii sale. Aşadar Koniev/Suvorov era foarte bine aranjat din punct de vedere financiar. Asta nu era o surpriză deosebită. O mulţime de foşti ofiţeri KGB o duceau cu adevărat bine în cadrul sistemului economic al Rusiei noi. Dispuneau de cunoştinţe şi metode internaţionale cu care puţini concetăţeni ai lor puteau concura. Într-o societate cunoscută pentru corupţia ei înfloritoare, ei aveau o felie de piaţă şi o reţea de camarazi pe care să-i contacteze şi cu care puteau, din diverse consideraţii, să împartă câştigurile, obţinute sau nu ilegal.

Provalov îşi terminase primul pahar şi se întorcea către barman pentru a-i cere altul atunci când îşi făcu apariţia Reilly.

— Oleg Gregorievici, zise americanul ca salut. Locotenentul de miliţie realiză că americanul nu era nătâng. Rusa vorbită de acesta avea un evident accent american şi suna prea tare, un excelent camuflaj pentru mediul în care se aflau. Era, de asemenea, bine îmbrăcat, proclamând pentru toţi cei care-l vedeau originea sa străină.

— Mişka! spuse în replică Provalov, strângând călduros mâna americanului şi gesticulând către barman.

— Bun, pe cine căutăm? întrebă agentul FBI, mai încet.

— Costum gri, şapte locuri în stânga mea.

— L-am văzut, zise imediat Reilly. Cine este?

— Numele său curent este Koniev, Ivan Iurievici. De fapt credem că este Suvofov, Klementi Ivanovici.

— Aha, observă Reilly. Ce altceva îmi poţi spune?

— I-am luat urma până aici. A folosit o manevră de evaziune simplă şi de obicei eficientă, dar avem trei maşini de filaj şi l-am prins imediat din urmă.

— Bună treabă, Oleg, spuse agentul FBI.

Inadecvat pregătit şi prost echipat sau nu, Provalov nu era un sticlete de doi bani. În Birou ar fi cel puţin agent-şef. Oleg

avea instincte foarte bune de polițist. Urmărirea unui agent KGB prin jurul Moscovei nu era un exercițiu neînsemnat, precum urmărirea unui măscărici paranoic în Queens. Reilly își sorbi vodca cu piper și se întoarse pe jumătate în scaun. Dincolo de subiect se afla o frumusețe brunetă, care purta o rochie de mătase mulată pe corp. Pentru Reilly arăta ca una dintre acele târfe de lux, cu firma la vedere. Ochii ei întunecați supravegheau încăperea, cum o făceau și ai lui. Diferența consta în faptul că Reilly era bărbat și să se uite după fete drăguțe – sau așa lăsa impresia – nu era câtuși de puțin neobișnuit. De fapt, ochii săi nu erau ațintiți asupra femeii, ci asupra bărbatului. Cincizeci de ani, bine făcut, cu un aspect general indescriptibil, exact așa cum te așteptai să fie un spion, așteptând să fie condus la o masă, sorbindu-și băutura și privind admirativ în oglinda barului, ceea ce era un mijloc eficient de a vedea dacă ești supravegheat. Pe american și amicul său rus îi exclusese, fireşte. În definitiv, ce interes ar fi putut avea un om de afaceri american în legătură cu el? Pe deasupra, americanul căsca ochii la târfa din stânga lui. Din acest motiv, ochii subiectului nu zăboviră asupra omului din dreapta americanului, nici în mod direct, nici în oglindă. Oleg *era* deștept, concluzionă Reilly, folosindu-l *pe el* drept camuflaj pentru discreta sa supraveghere.

— Alte lucruri care s-au întâmplat recent? se interesă agentul FBI. Provalov îl informă despre ce aflase de la prostituată și ce s-a întâmplat în noaptea dinaintea crimelor.

— Fir-ar, asta *este* fanfaronadă. Dar încă nu știi cine a fost ținta, așa este?

— Nu știu, admise Provalov, sorbind din al doilea rând de băutură.

Știa că trebuie s-o lase mai încet cu alcoolul, altfel ar fi făcut vreo greșeală. Vânatul său era prea alunecos și periculos ca să-și asume orice fel de risc. Putea oricând să-l ridice pe individ pentru interogatoriu, dar știa că ar fi fost un exercițiu fără succes. Criminalii de genul acestuia trebuiau să fie manipulați mai blând decât un ministru. Provalov își permise să privească în oglindă, unde obținu o bună imagine

a profilului unui probabil multiplu asasin. Cum se făcea că în jurul unor astfel de persoane nu era o aură neagră? De ce arătau normal?

— Mai ştim şi altceva despre javra asta?

Rusului începea să-i placă acel termen folosit de american. Scutură din cap.

— Nu, Mişka. Încă nu am verificat la SVR.

— Îți faci griji că ar putea avea o sursă în instituție? întrebă americanul. Oleg înclină capul.

— E o idee. Una evidentă.

Frăția foştilor ofițeri KGB era probabil foarte strânsă. Poate foarte bine să fie cineva din interiorul vechii clădiri a cartierului general, să zicem cineva din personalul de la arhivă, care le dă băieților de ştire dacă poliția manifestă interes pentru un dosar anume.

— Fir-ar să fie, punctă americanul, gândindu-se. „Ce pui de lele eşti, le regulezi pe târfele tipului înainte de a scăpa de el."

Era o senzație dezagreabilă de indiferență în asta, deprinsă parcă dintr-un film cu Mafia. Dar în viața reală, mafioții din La Cosa Nostra nu aveau tăria pentru asemenea fapte. Pe cât păreau de formidabili, oamenii de acțiune ai Mafiei nu aveau pregătirea unor ofițeri profesionişti de informații, în această junglă fiind ca nişte pisici bătrâne puse lângă pantere. Continuă să observe subiectul. Fata de dincolo de el era o diversiune, dar nu prea bună.

— Oleg?

— Da, Mihail?

— Se uită la cineva pe deasupra muzicanților. Ochii lui se întorc mereu către acelaşi punct. Nu mătură încăperea cu privirea de parcă ar fi aici întâia oară.

Subiectul îi verifica pe toți cei care intrau în restaurant, dar ochii săi continuau să revină asupra unei anume părți a oglinzii şi probabil stabilise că nimeni din local nu constituia un pericol pentru el. Ups. Ei bine, rațională Reilly, chiar şi cei antrenați au limitele lor, într-un târziu, sau chiar mai devreme, propria lor experiență putându-se întoarce împotriva lor. Începeau să gândească după şabloane şi

făceau presupuneri care le puteau aduce capturarea. În cazul de față Suvorov presupusese că nu poate fi urmărit de către un american. În definitiv nu făcuse nimic nici unui american din Moscova, poate nici măcar în întreaga sa carieră; în plus se afla pe un teritoriu cunoscut, nu pe terenul dușmanului, iar la venirea în acel loc se contrafilase așa cum făcea de fiecare dată, numai că el căuta o singură mașină de filaj. Ei, chiar și cei isteți au limitele lor. Diferența dintre oamenii geniali și cei proști consta în faptul că geniile erau conștiente de limitele lor. Suvorov se credea el însuși un geniu… însă la cine se uita oare? Reilly se răsuci un pic mai mult pe taburetul de la bar și mătură cu privirea restul încăperii.

— Ce vezi, Mișka?

— O mulțime de oameni, Oleg Gregorievici, majoritatea ruși, dar și câțiva străini, toți bine înțoliți. Doi chinezi, diplomați după aspect, care cinează în compania a doi ruși – arată ca niște persoane oficiale. Relațiile dintre ei par a fi cordiale, aprecie Reilly.

Luase și el cina acolo, în trei sau patru rânduri, împreună cu soția sa. Mâncarea era foarte bună, mai ales preparatele din pește. Iar cei de la Prințul Mihail al Kievului aveau un excelent furnizor de caviar, acesta numărându-se printre cele mai alese delicatese servite acolo. Soția lui adora caviarul, și trebuia să înțeleagă faptul că dacă ar servi aceeași specialitate acasă ar costa-o mult mai mult decât aici… De-a lungul anilor, Reilly îndeplinise multe misiuni de supraveghere discretă, astfel încât căpătase deprinderea de-a deveni aproape invizibil. Putea trece nebăgat în seamă în orice loc din lume, cu excepția cartierului Harlem, însă Biroul avea agenți de culoare care se infiltrau acolo.

Era al naibii de sigur că Suvorov se uita mereu într-același punct. Privea ca din întâmplare, sau folosind oglinda barului pe post de retrovizor. Până și poziția în care stătea pe taburet îl ajuta astfel încât să pară că privește în mod firesc spre locul care-l interesa. Numai că oamenii de teapa lui nu făceau nimic accidental sau din coincidență. Erau antrenați să ia în considerație orice variantă, chiar și posibilitatea unei scurgeri de informații… era cu atât mai remarcabil că picase

de fraier, fiind buzunărit de-o târfă în timp ce dormea după orgasm. Mda, unii bărbați, indiferent cât de deştepți erau, gândeau cu sculele din pantaloni… Reilly se răsuci din nou. Unul dintre chinezii aflați la masa din fundal îşi ceru scuze, se ridică şi se îndreptă către toaletă. În primă fază, Reilly se gândi să-l urmărească, dar mai bine nu… Dacă era o mişcare aranjată din timp, faptul că se lua după el ar fi putut să-l sperie… „Răbdare, Mişka", se îndemnă singur, întorcându-se pentru a privi la suspectul principal. Koniev/Suvorov puse paharul pe tăblia barului şi se ridică.

— Oleg. Vreau să-mi arăți cum ajung la toaleta pentru bărbați, zise agentul FBI. În cincisprezece secunde.

Provalov numără în gând, calculând timpul, apoi îşi întinse brațul arătând către intrarea principală. Reilly îl bătu pe umăr drept mulțumire şi se îndreptă spre locul indicat.

Restaurantul Prințul Mihail al Kievului era prezentabil însă, ca majoritatea localurilor din Europa, nu avea un om de serviciu la baie, poate pentru că acela era un obicei american sau poate conducerea nu dorea să plătească un salariu în plus. Reilly pătrunse înăuntru şi observă trei pisoare, dintre care două erau ocupate. Desfăcu fermoarul pantalonilor şi urină, se încheie la loc şi merse să se spele pe mâini, privind în jos… în timp ce cu coada ochiului văzu cum ceilalți doi oameni din încăpere schimbau priviri furişe. Rusul era mai înalt. Baia avea genul acela de role cu prosoape de hârtie, la care în America se cam renunțase. Reilly trase unul şi îşi uscă mâinile, incapabil să mai tragă de timp, aşteptând înăuntru. Îndreptându-se către uşă, băgă mâna în buzunar şi trase cheile de la maşină pe jumătate în exterior. Le scăpă pe jos chiar în momentul când trăgea de uşă, murmură un „Fir-ar să fie" în timp ce se apleca să le ridice, în acea clipă fiind mascat față de ceilalți doi de către un panou despărțitor. Reilly ridică cheile de pe gresia pardoselii şi reveni la poziția verticală.

Atunci văzu. Fusese o mişcare bună. Ar fi putut fi mai răbdători, însă probabil că subevaluaseră importanța americanului, deşi amândoi erau profesionişti. Abia dacă se atinseră unul de altul, iar ce se întâmplă dincolo de mica

îmbrânceală ar fi trebuit să fie neluat în seamă de un observator oarecare. Însă Reilly nu era un observator oarecare şi chiar dacă prinsese mişcarea doar cu colțul ochiului, pentru un inițiat era destul. Era o palmare clasică executată în trecere, încât chiar şi unui tip experimentat ca Reilly i-ar fi fost greu să decidă cine cui transmisese ceva. Agentul FBI îşi continuă drumul spre ieşire, revenind la taburetul lui de lângă bar, unde-i făcu semn barmanului să-i toarne un rând pe care-l considera binemeritat.

— Ei?

— Ai face bine să-l identifici pe chinezoiul acela. El şi amicul nostru au făcut schimb de ceva la toaletă. O palmare frumos executată, rosti Reilly în timp ce zâmbea şi făcea un gest de salut către o brunetă de la bar.

Dacă Reilly ar fi fost silit să depună mărturie în fața unui juriu despre cele văzute, până şi un avocat cu diploma luată abia de vreo săptămână ar fi putut convinge juriul că, de fapt, nu văzuse nimic. Însă pentru Reilly cele observate spuneau enorm de mult. Acea mişcare plină de dexteritate era fie rezultatul unei întâlniri absolut întâmplătoare între doi oameni cu totul inocenți – cea mai pură coincidență – ori era rezultatul acțiunii a doi ofițeri de informații bine pregătiți, care-şi puneau la bătaie talentul într-o manieră potrivită şi într-un loc perfect ales. Provalov se întoarse la timp pentru a-i vedea pe cei doi indivizi părăsind toaleta. Nici măcar nu se băgau în seamă, sau parcă nici măcar nu luau în seamă prezența celuilalt mai mult decât remarci un câine rătăcit pe stradă – exact ca doi oameni fără nicio legătură unul cu celălalt, care s-au întâlnit întâmplător cu un străin într-o toaletă de local. Numai că după ce Koniev/Suvorov reveni la locul său de la bar şi îşi luă paharul cu băutură, ochii săi nu mai cercetară cu regularitate oglinda. De fapt, se întoarse şi o salută pe fata din stânga sa, apoi gesticula spre barman să-i ofere o nouă băutură, pe care ea o acceptă cu un surâs cald, comercial. Expresia feței ei proclama faptul că-şi găsise de lucru în acea noapte. Totuşi tipa putea juca teatru, observă Reilly.

— Ei bine, amicul nostru o va pune în noaptea asta, îi

spuse colegului său rus.

— E drăguță, acceptă Provalov. Ce zici, douăzeci şi trei de ani?

— Cam aşa ceva, poate chiar mai tinerică. Frumoase balcoane.

— Balcoane? se miră rusul.

— Sâni, Oleg, sâni, îl lămuri agentul FBI. Chinezoiul e spion. Vezi prin jur pe cineva care-l supraveghează?

— Pe nimeni din cei pe care-i cunosc eu, replică locotenentul. Probabil nu se ştie că e ofițer de informații.

— Da, sigur, toți băieții voştri de la contrainformații s-au retras la Soci, la băi, nu? Ce naiba, omule, pe mine m-au urmărit în dese rânduri.

— Atunci înseamnă că eu sunt unul dintre agenții tăi de supraveghere? îl interpelă Provalov.

Reilly chicoti.

— Să mă informezi dacă vrei să dezertezi în Vest, Oleg Gregorievici.

— Chinezul în costum albastru-deschis?

— Ala este. Scund, cinci picioare, o sută cincizeci şi cinci de livre, îndesat, păr scurt, în jur de patruzeci şi cinci de ani.

Provalov făcu conversia în sistemul european, rezultând 163 de centimetri şi 70 de kilograme şi îşi întipări bine chipul lui în memorie cât timp se răsucise pentru a-l vedea cum stătea acolo, la treizeci de metri depărtare. Arăta absolut banal, ca toți spionii. După ce făcu asta, se duse la toaletă pentru a telefona agenților săi aflați în exteriorul localului.

În seara aceea nu mai fură alte evenimente. Koniev/Suvorov părăsi restaurantul la aproximativ douăzeci de minute după aceea, ducând la braț pe fata de la bar, pe care o conduse direct la apartamentul său. Unul dintre agenții lăsați în urmă se luă după chinez până la maşina acestuia, care avea numere de corp diplomatic. Notă ce scria pe numere, apoi toți milițienii se duseră la casele lor, după o zi prelungită de muncă, întrebându-se dacă au descoperit ceva şi cât de important era ceea ce aflaseră.

CAPITOLUL 20

Diplomaţie

— Ei, cum este?

Rutledge îşi luă înapoi însemnările de la Secretarul Adler.

— Pare în ordine, Cliff, cu condiția să poți transmite mesajul într-un mod adecvat, îi spuse Secretarul de Stat subordonatului său.

— Înțeleg ce-i procesarea informațiilor. Apoi făcu o pauză. Preşedintele vrea ca acest mesaj să fie transmis în termeni fără echivoc, corect?

Secretarul Adler încuviință din cap.

— Da.

— Ştii, Scott, niciodată n-am mai fost atât de stăpân pe situație.

— Ai vrut vreodată asta?

— De câteva ori, cu israelienii. Şi cu Africa de Sud, adăugă el, meditând.

— Dar niciodată cu chinezii sau cu japonezii?

— Scott, niciodată n-am fost specialist în comerț, îți aduci aminte?

Dar de data asta era, căci misiunea de la Beijing se aştepta să fie una de înaltă clasă, necesitând serviciile unui diplomat de rang superior, nu ale unui biet ambasador. Chinezii ştiau deja asta. În cazul lor negocierile vor fi conduse, după ştirea publicului, de către ministrul de externe, deşi practic vor fi dirijate de un diplomat mai mic în grad, specializat în comerț exterior şi care se bucurase de mult noroc în negocierile cu America. Secretarul Adler, cu acordul preşedintelui Ryan, începuse treptat să dezvăluie presei că termenele şi regulile ar trebui puțin schimbate. Îl îngrijora că Rutledge nu era tocmai omul potrivit pentru a transmite mesajul, dar Cliff era făcut pentru asta.

— Cum lucrezi cu tipul acela de la Finanțe, Gant?

— Dacă ar fi fost diplomat, acum eram în război cu tot globul, dar presupun că se pricepe la cifre şi computere, admise Rutledge, fără a se strădui să-şi ascundă dezgustul la adresa evreului născut în Chicago, şi a stilului său de parvenit.

Faptul că Rutledge avea el însuşi origini modeste fusese de mult timp uitat. O diplomă la Harvard şi un paşaport diplomatic putea ajuta pe cineva să uite lucruri jenante cum ar fi traiul într-un cartier sărac şi consumarea de resturi la masă.

— Aminteşte-ți că Winston îl place, iar Ryan îl îndrăgeşte pe Winston, OK? îl preveni Adler cu blândețe pe subordonatul său.

Se hotărâse să nu-şi bată capul cu atitudinea antisemită a lui Cliff. Viața era prea scurtă pentru asemenea trivialități, iar Rutledge ştia că soarta carierei sale se află în mâinile lui Scott Adler. Ar fi putut câştiga mai mulți bani în postură de consultant, după părăsirea Departamentului de Stat, dar o concediere nu i-ar fi crescut valoarea pe piața agenților independenți.

— OK, Scott, şi da, am nevoie de sprijin în privința aspectelor monetare ale problemelor comerciale.

Înclinarea aprobativă a capului, care îi acompania vorbele, era aproape respectuoasă. Bun. Ştia cum să se gudure atunci când era nevoie. Adler nici nu luase în considerație să-i spună lui Rutledge despre sursa de informații din buzunarul său, obținută prin curtoazia preşedintelui. Era ceva legat de diplomatul de carieră care nu-i inspira încredere superiorului său.

— Cum sunt mijloacele de comunicare?

— Ambasada din Beijing are capacități TAPDANCE. Chiar şi noul tip de telefon, iar avionul e echipat la fel.

Dar existau probleme cu aparatele, recent aruncate în luptă de Fort Meade. Instrumentele aveau dificultăți în a realiza legătura între ele, iar folosirea ca releu a unui satelit nu ajutase deloc. Ca majoritatea diplomaților, Rutledge rareori se preocupa de asemenea nimicuri. Mai degrabă se

aştepta ca informaţiile să apară ca prin farmec, rareori întrebându-se cum au fost obţinute, dar *întotdeauna* iscodind care au fost motivele sursei, indiferent cine ar fi fost aceea. Una peste alta, Clifford Rutledge II era diplomatul perfect. Credea prea puţin în altceva decât în propria carieră, în câteva noţiuni de amiciţie internaţională şi în propriile metode de a obţine informaţii, atât cât să evite un război, toate fiind rezultatul unei extraordinare încrederi în sine.

Dar Rutledge, admise Adler pentru sine, avea şi părţi bune; era un diplomat competent, care ştia cum să persifleze şi cum să exprime o poziţie în termenii cei mai blânzi posibili, dar totuşi fermi. Departamentul de Stat ducea mereu lipsă de oameni ca el. Aşa cum remarcase cineva odinioară despre Theodore Roosevelt, „Cel mai drăguţ gentleman care a luat vreodată gâtul cuiva". Dar Cliff n-ar fi făcut aşa ceva, nici măcar pentru a promova în carieră. Probabil folosea o maşină electrică de ras, nu atât din teama să nu se taie, ci de frică să nu vadă sânge.

— Când decolează avionul tău? îşi întrebă VULTURUL inferiorul.

Barry Wise avea deja bagajul făcut. Era un expert în împachetat, cum ar fi trebuit de fapt să fie, deoarece călătorea la fel de mult ca un pilot de linie. La patruzeci şi patru de ani, fostul puşcaş marin de culoare lucra pentru CNN de la începuturile existenţei acestuia, adică de mai bine de douăzeci de ani şi văzuse de toate. Transmisese despre grupările contras din Nicaragua şi despre primele raiduri de bombardament asupra Bagdadului. Fusese la faţa locului când se decopertaseră gropile comune din Iugoslavia şi făcuse comentarii în direct asupra „drumurilor morţii" din Ruanda, dorindu-şi în acelaşi timp să poată mulţumi Domnului că poate transmite doar imagini, nu şi miasmele fetide care încă îi mai bântuiau visele. Ca reporter profesionist de ştiri, Wise îşi urma menirea: să transmită adevărul de-acolo de unde se găsea acelor oameni care erau interesaţi de el – şi să-i ajute să devină interesaţi, dacă nu erau. Nu avea o ideologie personală, cu toate că avea o mare

încredere în justiție, iar unul dintre modurile de a face dreptate era furnizarea de informații corecte juraților – aceştia erau, în cazul său, privitorii emisiunilor TV. El şi alți oameni asemenea lui transformaseră Africa de Sud dintr-un stat rasist într-o democrație funcțională; de asemenea, jucase un rol în distrugerea comunismului în lume. În opinia lui, adevărul era cea mai puternică armă din lume, dacă aveai o cale de a-l face să ajungă la omul de rând. Spre deosebire de majoritatea membrilor branşei sale, Wise respecta cetățeanul obişnuit, sau cel puțin pe acela care era destul de deştept să-i privească reportajele. Cetățenii doreau să ştie adevărul, iar datoria lui era de a face apel la toate abilitățile sale pentru a-l spune lor, lucru de care se îndoia deseori, punându-şi constant întrebarea dacă se descurcă bine sau nu.

În drum spre uşă îşi sărută soția, promițându-i că la înapoiere va aduce daruri pentru copii, aşa cum făcea întotdeauna, apoi îşi puse sacul de voiaj în compartimentul de bagaje al unicului răsfăț personal, un Mercedes sport roşu, la volanul căruia se îndreptă spre sud, în direcția şoselei de centură a Washingtonului, apoi coti din nou spre sud, către Baza Aeriană Andrews. Trebuia să ajungă mai din timp, căci Forțele Aeriene deveniseră superconştiincioase în privința securității. Poate era din pricina acelor filme tâmpite care arătau terorişti trecând de toate santinelele – şi deşi erau doar nişte soldați de aviație, nu infanterişti marini, purtau totuşi arme şi cel puțin *lăsau impresia* că sunt competenți – şi îmbarcându-se în unul dintre avioanele Grupului 89 Transport Aerian, ceea ce, îşi închipui Wise, era la fel de probabil cu a merge la furat în Biroul Oval pentru a-i şterpeli portofelul preşedintelui. Dar armata îşi urma propriile reguli, indiferent cât de lipsite de sens ar fi părut – de asta îşi aducea bine aminte din vremea cât servise în Corpul de Infanterie Marină. Aşa că îşi văzu de condus, trecu de toate punctele de control, ale căror santinele îl cunoşteau mai bine decât îşi ştiau propriul comandant şi aşteptă sosirea grupului de oficiali în luxosul salon pentru oaspeți de vază, aflat la capătul pistei zero-unu stânga. Apoi se îmbarcară toți în venerabilul VC-137 pentru nesfârşitul zbor

către Beijing. Fotoliile erau cât de confortabile puteau fi scaunele de la bordul unui avion, iar servirea era la fel de bună ca cea de la bordul unui avion de linie, la clasa întâi, totuşi zborurile acestea lungi nu erau niciodată distractive.

— N-am mai fost niciodată pe-acolo, rosti Mark Gant, răspunzând la întrebarea lui George Winston. Bun – care e poveste cu tipul ăsta, Rutledge?

— Slujbaş de carieră al Departamentului de Stat, şi-a croit drum destul de sus pe scara ierarhică. Obişnuieşte să întreţină legături politice avantajoase – pe vremuri a fost unul dintre apropiaţii lui Ed Kealty.

Fostul agent de bursă ridică privirea.

— Oh? Oare de ce Ryan nu l-a dat afară cu un şut în fund?

— Jack nu practică sportul ăsta, replică Winston, întrebându-se dacă nu cumva, în acest caz, principiile stăteau în calea bunului-simţ.

— George, nu-i aşa că încă mai este naiv?

— Aşa o fi, dar este un om sincer, aşa că îi trec cu vederea. Sunt al dracului de sigur că el ne-a susţinut în privinţa politicii impozitelor, care în câteva săptămâni urmează să fie aprobată de Congres.

Gant nu credea nimic până ce nu vedea legea aprobată.

— Asta presupunând că fiecare lobbist din oraş nu se aruncă în faţa trenului.

Replica sa generă un rânjet amuzat.

— Bun, rotiţele au fost unse. Ştii, n-ar fi drăguţ să-i închidem pe toţi ticăloşii aceia…?

„George, gândi Gant, neputând rosti vorbele cu glas tare în acest birou, dacă tu crezi asta, înseamnă că ai stat prea mult în preajma preşedintelui.” Dar idealismul nu era un lucru chiar atât de rău, nu?

— Voi aranja ca nemernicii de chinezi să fie strânşi cu uşa în privinţa balanţei comerciale. Ryan ne va susţine?

— El zice că până la capăt. Şi îl cred, Mark.

— Vom vedea. Sper că Rutledge ăsta ştie să citească bine cifrele.

— A fost la Harvard, remarcă Secretarul Winston.

— Ştiu, ripostă Gant. Avea propria sa prejudecată academică, fiind licenţiat al Universităţii din Chicago, cu douăzeci de ani în urmă. Ce dracului reprezintă Harvard, cu excepţia numelui şi a dotărilor?

Winston chicoti.

— Nu toţi absolvenţii lor sunt tâmpiţi.

— Cred că rămâne de văzut, *sefu'*. În orice caz – îşi ridică valiza pe rotile şi atârnă de umăr geanta cu computerul – maşina mea aşteaptă în faţa scării.

— Călătorie plăcută, Mark.

Se numea Yang Lien-Hua. Avea treizeci şi patru de ani, era însărcinată în luna a noua şi era foarte speriată. Era a doua ei sarcină. În urma celei dintâi avusese un fiu pe care l-au botezat Ju-Long, un nume de botez cu adevărat de bun augur, care în traducere brută însemna Dragon Mare. Dar băieţelul murise la vârsta de patru ani, împins de pe trotuar de către o bicicletă, în calea unui autobuz. Moartea sa fusese devastatoare pentru părinţi, îi întristase chiar şi pe oficialii locali ai partidului comunist participanţi la anchetă, care îl absolviseră de vină pe şoferul autobuzului şi nu îl identificaseră niciodată pe biciclistul neatent. Pierderea fusese suficient de grea pentru a o determina pe doamna Yang să caute alinare într-un fel pe care guvernul ţării sale nu-l aproba în mod expres.

Acea alinare era creştinismul, religie străină desconsiderată de fapt, dacă nu de drept. În altă epocă ar fi găsit alinare în braţele budismului sau confucianismului, dar şi aceste două religii fuseseră pe scară largă şterse din conştiinţa populaţiei de către guvernul marxist, care încă privea religia ca pe un drog public. O colegă de muncă îi sugerase în şoaptă să-l întâlnească pe un „prieten" al ei, un bărbat numit Yu Fa An. Doamna Yang îl descoperise pe acel om şi astfel începuse prima ei aventură de trădare.

Reverendul Yu sporise în ochii ei atunci când aflase că este un om învăţat şi umblat prin lume. De asemenea, ştia să asculte, acordând atenţie fiecărui cuvânt al ei, turnându-i din când în când ceai, în semn de simpatie şi atingându-i cu

blândețe mâna atunci când lacrimile îi şiroiau pe față. Numai când terminase de povestit nenorocirea ei începuse el să-i spună propriile învățături.

I-a spus că Ju-Long se găsea în preajma Domnului, căci Dumnezeu era preocupat mai ales de nevoile copiilor nevinovați. În vreme ce ea nu-şi putea vedea în acel moment fiul, el o putea vedea, privind în jos din Rai, iar de vreme ce tristețea ei era complet explicabilă, ar fi trebuit să creadă în faptul că Domnul lumii era un Domn al îndurării şi al iubirii, care şi-a trimis pe pământ Singurul Fiu Născut pentru a arăta omenirii calea cea dreaptă şi pentru a-şi da viața Sa pentru păcatele oamenilor. Îi înmânase o Biblie tipărită în *Gouyu*, limba oficială a R.P.C. (numită, de asemenea, mandarină) şi o ajutase să găsească pasajele potrivite.

Doamnei Yang nu-i fusese uşor, dar atât de mare era durerea ei, încât a continuat să revină pentru consiliere particulară, aducându-şi în cele din urmă şi soțul, Quon. Domnul Yang s-a dovedit a fi greu de convertit de către orice religie. Îşi făcuse stagiul militar în Armata Populară de Eliberare, unde fusese îndoctrinat metodic cu politica națională, iar la testări răspunsese suficient de bine pentru a fi trimis la şcoala de sergenți, unde se cereau oameni siguri din punct de vedere politic. Dar Quon fusese un tată iubitor pentru micul său Dragon Mare, astfel că şi el, la rândul lui, considerase că golul din sistemul lui de credințe este prea mare pentru a clădi cu uşurință o punte peste el. Acea punte a fost oferită de către reverendul Yu şi, destul de curând, soții Yang au venit la discretele sale slujbe religioase, acceptând în mod treptat pierderea suferită, încredințați de viața veşnică a lui Ju-Long şi de faptul că într-o zi îl vor revedea din nou în prezența Atotputernicului Dumnezeu, a cărui existență devenea din ce în ce mai reală pentru ei.

Până atunci însă, viața mergea înainte. Amândoi îşi vedeau de muncă, lucrând ca muncitori în aceeaşi fabrică, şi aveau un apartament proletar în districtul Di'Anmen al Beijingului, aproape de parcul Jingshan – Dealul de Cărbune. În cursul zilei lucrau la fabrică, seara urmăreau programele televiziunii de stat şi, la timpul cuvenit, Lien-Hua rămase din nou

însărcinată.

Şi intră în conflict cu politica guvernamentală de control a populației, care era de-a dreptul draconică. De multă vreme se decretase că orice cuplu căsătorit poate avea doar un copil. O a doua sarcină avea nevoie de permisiunea oficială a guvernului. Cu toate că nu era interzisă, în general, celor cărora le murise primul copil, trebuia obținută o aprobare pro-formă, iar în cazul părinților indezirabili politic această aprobare era blocată, ca metodă de control a populației în viață. *Asta* însemna că unei sarcini neautorizate trebuia să i se pună capăt. În condiții de siguranță, într-un spital de stat şi pe cheltuiala statului – dar trebuia sfârşită.

Pentru guvernul comunist creştinismul se încadra perfect în categoria elementelor politice nesigure, astfel că, deloc surprinzător, Ministerul Securității Statului infiltrase ofițeri de informații în congregația reverendului Yu. Aceşti indivizi – fuseseră trei, dar unul se lăsase corupt de religie şi devenise el însuşi nesigur – inserase numele soților Yang într-o listă centrală a celor indezirabili politic. Din acest motiv, când doamna Yang Lien-Hua finalizase procedura de înregistrare a sarcinii, o scrisoare oficială apăruse în cutia ei poştală, instruind-o să meargă la Spitalul Longfu de pe strada Meishuguan pentru un avort controlat.

Ceea ce Lien-Hua nu dorea să facă. Numele ei de botez se traducea prin „Floare de Lotus", dar pe dinăuntru era plămădită dintr-un material mult mai aspru. O săptămână mai târziu a scris agenției guvernamentale de resort, spunând că a avortat. Prin natura sistemului birocratic, minciuna ei nu fusese verificată niciodată.

Acea minciună îi adusese Florii de Lotus doar şase luni de stres sporit. Nu consultase deloc un medic, nici măcar pe unul dintre acei „medici desculți" pe care R.P.C. îi inventase cu o generație în urmă, spre marea admirație a politicienilor de stânga din întreaga lume. Lien-Hua era sănătoasă şi puternică, iar corpul uman fusese proiectat de natură să producă urmaşi sănătoşi cu mult înaintea inventării obstetricienilor. Fusese capabilă în majoritatea cazurilor să-şi ascundă burta umflată pe sub haine care îi veneau prost. Ce

nu putea să ascundă – cel puțin nu de sine însăşi – era frica lăuntrică. Purta un nou prunc în pântec. Îl dorea. Voia să aibă o nouă şansă de a fi mamă. Dorea să-şi simtă bebeluşul cum suge la piept. Dorea să-l iubească şi să-l alinte, să-l vegheze cum începe să se târască, să stea drept şi să vorbească, să-l vadă cum creşte mai mare de patru ani, merge la şcoală, învață şi se dezvoltă într-un adult sănătos de care putea fi mândră.

Problema o constituia politica. Statul îşi impunea cu brutalitate voința. Ştia ce putea să se întâmple: seringa plină cu formaldehidă înfiptă în capul bebeluşului exact în momentul naşterii. În China asta era politică de stat. Pentru soții Yang era crimă cu premeditare, comisă cu sânge rece, iar ei erau ferm hotărâți să nu piardă al doilea fiu, care, aşa cum le spusese reverendul Yu, era un dar de la Dumnezeu.

Exista o cale de scăpare. Dacă năştea copilul acasă, fără asistență medicală, şi acesta începea să respire, atunci statul nu l-ar mai fi ucis. Erau anumite lucruri în fața cărora până şi guvernul Republicii Populare dădea înapoi, uciderea unei ființe umane vii, respirând, fiind unul dintre ele. Dar până la prima respirație, era lipsită de importanță, fiind asemenea unei hălci de carne la piață. Existau chiar şi zvonuri cum că guvernul chinez vinde organe ale nou-născuților avortați pe piața mondială de țesuturi, pentru a fi folosite în scopuri medicale, iar soții Yang erau capabili să dea crezare zvonurilor.

Aşa că planul lor era ca Lien-Hua să aducă pe lume copilul acasă, după care să se poată prezenta în fața statului cu un fapt împlinit – şi eventual să fie botezat de către reverendul Yu. Până în ultimul moment, doamna Yung se menținuse într-o bună condiție fizică, mergând zilnic doi kilometri, mâncând apreciabil şi făcând, în general, toate lucrurile pe care broşurile editate de guvern le spuneau viitoarelor mame să le facă. Şi dacă ceva va merge rău, se vor duce la reverendul Yu pentru a-i cere părerea şi sfatul. Planul îi permitea lui Lien-Hua să lupte cu stresul – de fapt cu teroarea sfâşietoare – a condiției sale neautorizate.

— Ei? întrebă Ryan.

— Rutledge are toate însuşirile potrivite şi i-am dat instrucțiunile necesare. Ar trebui să le ducă la îndeplinire corect. Întrebarea este dacă chinezii ne vor face jocul.

— Dacă nu, lucrurile se vor înrăutăți pentru ei, spuse preşedintele, dacă nu cu răceală, totuşi cu un anumit grad de determinare. Dacă ei cred că ne pot intimida, Scott, a venit timpul să afle cine este cel mai barosan de pe teren.

— Vor riposta. Au luat la pachet oferte pentru paisprezece Boeing 777 – abia cu patru zile în urmă, îți aminteşti? Va fi primul lucru pe care-l vor toca, dacă nu le va plăcea de noi. Pentru uzinele Boeing din Seattle asta ar însemna o grămadă de bani şi locuri de muncă, îl preveni Secretarul de Stat.

— Niciodată nu am fost cu adevărat mare la şantaj, Scott. Pe deasupra, avem un caz clasic de dat vrabia din mână pe cioara de pe gard. Dacă ne prăbuşim din cauza asta, atunci vom pierde de zece ori mai mulți bani şi locuri de muncă în altă parte – bine, pierderile nu vor fi toate în acelaşi loc, astfel că tipii de la emisiunile de ştiri nu vor fi capabili să-şi focalizeze camerele, aşadar nu vor spune povestea reală, ci doar pe cea care începe pe o bandă video de treisprezece milimetri. Dar eu nu sunt pus aici pentru a menține mulțumirea blestematei de mass-media. Mă aflu aici pentru a servi poporul din toate puterile mele, Scott. Şi jur pe Dumnezeu că asta urmează să fac, îi promise preşedintele oaspetelui său.

— Nici nu mă îndoiesc, Jack, răspunse Adler. Aminteşte-ți numai că chinezii nu vor juca în maniera dorită de tine.

— Niciodată n-o fac, dar dacă joacă dur o să-i coste şaptezeci de miliarde de dolari anual. Noi ne putem permite să ne descurcăm fără produsele lor. Ei îşi pot permite să se descurce fără banii noştri? întrebă Ryan.

Secretarul Adler nu era pe deplin mulțumit de modul în care fusese formulată întrebarea.

— Vom trăi şi vom vedea.

CAPITOLUL 21

Datul în clocot

— Ce ai descoperit azi-noapte? se interesă Reilly.

Întârziase la biroul său din cadrul ambasadei, dar un instinct visceral îi spunea că lucrurile scăpau de sub control în „Cazul RPG" – aşa îl numea când se gândea la el – şi directorul Murray se interesa personal de caz, pentru că preşedintele o făcuse, iar *asta* îl făcea să fie mai important decât mizeriile de rutină aflate pe masa de lucru a lui Reilly.

— Amicul nostru chinez – cel din toaleta bărbaților – este Secretar III la misiunea lor diplomatică. Prietenii noştri din partea cealaltă a oraşului, de la SVR, bănuiesc că este angajat al Ministerului Securității Statului. Nu este privit de către Ministerul de Externe – al nostru – ca un diplomat deosebit de strălucit.

— Aşa se acoperă un spion, observă Reilly. Un împinge-tava prostovan. Bun, deci este un jucător.

— De acord, Mişka, rosti Provalov. Acum ar fi frumos să ştim cine, ce şi cui a transmis ceva.

— Oleg Gregorievici – Reilly adora forma semioficială de adresare a ruşilor chiar dacă aş fi fost acolo să mă zgâiesc, tot n-aş putea fi capabil să-ți răspund.

Aceasta era problema când te confruntai cu adevărați profesionişti. Erau la fel de iuți de mână ca un crupier din Vegas care manevra un pachet de cărți. Pentru a fi sigur, aveai nevoie de un teleobiectiv bun şi o cameră cu mare viteză de înregistrare, dar acestea erau prea masive pentru munca operativă. Dar cel puțin demonstraseră, spre propria lor satisfacție, că amândoi bărbații activau în domeniul spionajului, iar aceasta, oricum ai fi despicat firul în patru, era o mare descoperire pentru cazul lor.

— Ai identificat fata?

— Elena Ivanova Dimitrova. Provalov îi întinse dosarul peste masă. E doar o târfă, dar, fireşte, una foarte costisitoare.

Reilly deschise dosarul şi citi însemnările. Prostituată cunoscută, specializată în cetățeni străini. Fotografia ei era neobişnuit de măgulitoare.

— Ai venit mai devreme, azi-dimineață? întrebă Reilly. Probabil aşa se întâmplase, dacă aflase până acum toate acestea.

— Înainte de ora şase, confirmă Oleg. Şi pentru el cazul devenea tot mai captivant. Oricum, Klementi Ivanovici a ținut-o pentru el întreaga noapte. Femeia a părăsit apartamentul dimineața, la ora 7.40 şi a luat un taxi către casă. Conform spuselor oamenilor mei, părea fericită şi satisfăcută.

Asta era chiar amuzant. Nu se lăsase de trucurile ei până ce Oleg ajunsese la birou? *Asta* trebuie să-i fi afectat cumva atitudinea lui Oleg, judecă Reilly, cu un rânjet interior. Lui în mod sigur i-ar fi afectat-o.

— Ei, ce bine de subiecții noştri. Bănuiesc că în următoarele câteva luni el nu va avea parte de aşa ceva, raționă agentul FBI cu voce tare, sperând că îi va îndulci puțin viața colegului său rus.

— Omul poate spera, conchise cu răceală Provalov. Am patru oameni care îi supraveghează apartamentul. Dacă iese şi dă semne că va lipsi o vreme, voi încerca să introduc o echipă în locuință pentru a planta câteva dispozitive electronice de supraveghere.

— Ştiu să fie atenți? se interesă Reilly.

Dacă Suvorov era pregătit aşa cum considerau ei, ar fi lăsat indicii în apartamentul său care i-ar fi dat de gol.

— Şi ei sunt pregătiți tot de către KGB. În vremurile bune unul dintre ei a ajutat la prinderea unui ofițer de informații francez. Acum am o întrebare pentru tine, zise polițistul rus.

— Dă-i drumul.

— Ce ştii despre o unitate specială antiteroristă cu baza în Anglia?

— Te referi la „Bărbații în Negru”?

— Da, dădu Provalov din cap. Ştii ceva despre ei?

Reilly era conştient că trebuie să fie atent la ce spune, chiar dacă ştia al naibii de puțin.

— Pe bune, nu ştiu nimic mai mult decât ce s-a scris în ziare. E un soi de unitate multinațională NATO, formată din militari şi polițişti, cred. Anul trecut au avut un şir de aventuri norocoase. De ce întrebi?

— O cerere venită de sus, pentru că te cunosc. Mi s-a spus că vor veni la Moscova pentru a acorda asistență în antrenarea oamenilor noştri – grupele Spetsnaz au sarcini similare, explică Oleg.

— Adevărat? Ei bine, n-am fost în categoria „muşchi" a FBI; doar o singură dată, într-o echipă SWAT teritorială. Probabil Gus Werner ştie o mulțime de lucruri despre ei. Gus conduce noua Divizie Antiterorism la Cartierul General, înainte de asta, Gus a avut o comandă operativă – o unitate de teren, de fapt biroul operativ dintr-un mare oraş. L-am întâlnit o dată, doar ca să-l salut. Gus are o foarte bună reputație de serviciu. Este foarte bine văzut de către agenții din teren. Dar aşa cum am spus, asta e „categoria muşchi" a Biroului. Eu întotdeauna am fost la „mintoşi".

— La investigații, vrei să zici.

Reilly dădu din cap.

— Corect. Aşa fusese gândit FBI să fie, dar personalul a suferit uşoare mutații de-a lungul anilor. Americanul făcu o pauză. Deci îl ții strâns sub supraveghere pe acest Suvorov/Koniev? întrebă Reilly, pentru a readuce discuția pe făgaşul ei.

— Oamenii mei au primit ordin să fie discreți, dar, aşa cum ai zis, suntem cu ochii lipiți de el.

— Ştii, dacă lucrează cu adevărat cu spionii chinezi… crezi că ar vrea să-l ucidă pe Golovko?

— Nu ştiu, dar trebuie luată în calcul ca o posibilitate reală.

Reilly dădu aprobator din cap, gândindu-se că asta ar fi interesant de raportat la Washington şi poate că ar fi bine să discute şi cu şeful postului local al CIA.

— Vreau dosarele tuturor celor care au lucrat cu el, ordonă Serghei Nikolaici. Şi vreau ca *tu* să-mi aduci dosarul său personal.

— Da, tovarăşe director, replică maiorul Şelepin, plecându-şi capul.

Informarea matinală, susținută de un colonel de miliție, îi nemulțumise atât pe director, cât şi pe principalul său bodyguard. În acest caz, ca o schimbare, legendara birocrație rusească fusese scurtcircuitată şi informațiile fuseseră rapid expediate celor interesați de ele. Între aceştia se număra omul a cărei viață, în cele din urmă, se părea că fusese cruțată accidental.

— Şi vom înființa un grup special de acțiune care să lucreze cu puştiul acela, Provalov.

— Desigur, tovarăşe director.

Era ciudat, observă Serghei Nikolaici, cât de repede se schimba lumea. Îşi amintea pe viu dimineața crimei – nu era genul de lucru pe care să-l poți uita. Dar după primele zile de şoc şi spaimă încordată, şi-a permis să se destindă, crezând că acel Avseienko fusese adevărata țintă a unei reglări de conturi – un vechi termen american pe care-l îndrăgea – din lumea interlopă şi că viața sa nu fusese vreodată direct amenințată. Concomitent cu acceptarea acestui crez, întreaga afacere se transformase într-o trecere cu maşina pe lângă un banal accident rutier. Chiar dacă unii automobilişti nenorocoşi fuseseră omorâți acolo, pe marginea drumului, pur şi simplu alungai acea imagine ca irelevantă, deoarece acel soi de lucru nu i se putea întâmpla lui, în maşina sa oficială scumpă, cu Anatoli la volan. Dar acum începuse să se întrebe dacă nu cumva viața îi fusese *cruțată* din întâmplare. Asta n-ar fi trebuit să se petreacă – nu avea nevoie de astfel de gânduri.

Acum era mai înspăimântat decât fusese în acea strălucitoare dimineață moscovită, când privea în jos de la fereastră la epava fumegând de pe asfalt. Însemna că se află încă în primejdie şi se temea de această perspectivă, ca şi de orice om.

Mai rău decât atât, vânătorul său putea fi foarte bine

cineva dintre ai săi, un fost ofițer KGB cu legături în Spetsnaz, iar dacă se afla în contact cu chinezii…

Dar de ce ar fi vrut chinezii să-i ia viața? De fapt, de ce ar fi vrut chinezii să întreprindă un asasinat pe un teritoriu străin? Era ceva mai mult decât o imprudență.

Niciuna dintre supozițiii nu avea sens, dar, ca ofițer profesionist de informații, Golovko se lepădase de multă vreme de iluzia că lumea ar avea sens. Ce ştia cu certitudine era faptul că avea nevoie de mai multe informații şi măcar se afla într-un loc foarte potrivit pentru a le căuta. Dacă nu era la fel de puternic pe cât fusese odinioară, îi rămăsese totuşi suficientă putere pentru scopurile sale personale, îşi zise în sinea lui Golovko.

Probabil.

Încercase să nu treacă prea des pe la minister. Era doar o măsură de securitate, dar una sensibilă. Îndată ce ai recrutat un agent, nu-ți doreşti să te-nvârți prin jurul lui sau al ei, de teamă de a nu-l compromite. Era unul dintre lucrurile care îi fuseseră predate la Fermă. Dacă îți compromiteai unul dintre agenți, aveai necazuri cu somnul, căci CIA activa de obicei în țări unde somația Miranda[51] era transmisă prin intermediul pistolului, cuțitului, pumnului sau a unui obiect la fel de rău – pe cât de rău îl putea concepe poliția statală şi asta, spuseseră instructorii săi cursanților, putea fi al dracului de neplăcut. În special într-un caz precum al său, în care avea relații intime cu agenta, despărțirea de ea putea provoca ruperea, de către ea, a cooperării, despre care Langley îi spusese că este al dracului de bună şi doreau ca aceasta să continue. Pentru un geniu în calculatoare, pregătit la Caltech, ar fi fost dificil să şteargă programul pe care el l-a dat agentei pentru a fi introdus în calculatorul ei, dar puteai realiza aceeaşi sarcină prin formatarea întregului harddisk şi reinstalarea noilor fişiere peste cele vechi, deoarece prețiosul

[51] Decizie a Curții Supreme a SUA privind procedura de arestare, în cursul căreia suspecților le sunt citite drepturile, (n.red.).

şi micuțul fişier-spion fusese ascuns în programele sistem şi o suprascriere ar fi fost la fel de distrugătoare precum un cutremur în San Francisco.

Aşa că el nu voia să se afle acolo, dar era şi om de afaceri, pe lângă meseria de spion, iar clientul îl chemase. O fată care lucra în vecinătatea biroului lui Ming avea o problemă cu computerul, iar el era reprezentantul firmei NEC în relația cu ministerul.

Se dovedise a fi o problemă minoră – nu puteai lăsa un computer în seama unei femei. Era ca şi cum ai fi pierdut un copil de patru ani într-un magazin de arme, punctă el, dar, în vremurile astea liberale, nu-şi permise să spună asta cu voce tare, nici măcar aici. Din fericire, Ming nu se afla prin preajmă atunci când intrase. Se dusese la computerul cu problema şi o rezolvase în trei minute, explicându-i secretarei eroarea, în termeni simpli, pentru a fi sigur că pricepe şi devine experta biroului pentru o problemă identică, care se putea uşor repeta. Cu un zâmbet şi o politicoasă plecăciune în stil japonez îşi făcu drum spre uşa de ieşire, când cea care dădea spre biroul ministrului se deschise şi Ming ieşi pe ea, urmată de Fang, care citea nişte hârtii.

— Oh, salut, Nomuri-*san*, spuse Ming, surprinsă, în timp ce Fang apelă pe cineva numit „Chai” şi gesticulă spre o altă fată să-l urmeze.

Nomuri nu avea cum să ştie dacă Fang îi remarcase prezența, căci acesta dispăru pur şi simplu înapoi în biroul său.

— Salut, tovarăşă Ming, rosti americanul, vorbind în engleză. Computerul tău funcționează corect? puse el o întrebare formală.

— Da, mulțumesc de întrebare.

— Bun. Dacă vă confruntați cu vreo problemă, aveți cartea mea de vizită.

— Oh, da. V-ați instalat bine în Beijing? întrebă ea politicos.

— Da, mulțumesc, m-am instalat.

— Ar trebui să încercați mâncarea chinezească în loc să vă agățați de hrana din țara natală, cu toate că, trebuie să

recunosc, recent mi-am descoperit gustul pentru cârnații japonezi, îi zise lui şi tuturor celorlalți din încăpere, cu o mină care l-ar fi făcut mândru pe Amarillo Slim.

În ceea ce-l privea, Chester Nomuri simți cum inima nu numai că îi sare peste o bătaie, ci se opreşte complet pentru zece secunde, sau cel puțin aşa crezu el.

— Ah, da, fu nevoit el să replice, imediat ce aerul îi reveni în plămâni. Pot fi foarte gustoşi.

Ming doar aprobă din cap şi se duse la biroul ei, reluându-şi munca. Nomuri dădu din cap şi se plecă politicos către cei din birou, ieşind pe uşă, apoi se îndreptă direct către o toaletă de pe coridor, simțind nevoia să urineze urgent. Uneori, din cauza muncii lor, se scăpau aşa cum un dependent de droguri se scăpa cu mare iuțeală, imediat ce substanța chimică îi izbea sistemul nervos, şi călăreau dragonul cu un entuziasm nou şi jucăuş, doar pentru experiență oferită de mai multă adrenalină, uitând că dragonul avea coada cu mult mai aproape de cap decât părea. Era o nebunie să-ți placă pericolul. Trăgându-şi la loc fermoarul îşi spuse că nu-şi făcuse de râs antrenamentul şi nu se împotmolise să dea replica la remarca ei ghiduşă. Dar trebuia să o avertizeze să nu mai danseze pe un teren minat. Niciodată nu ştiai exact unde să pui picioarele, iar descoperirea locurilor greşite era de regulă dureroasă.

Atunci realiză de ce se întâmplase totul şi gândul îl înțepeni pe loc. Ming îl iubea. Era jucăuşă pentru că... ei bine, de ce altceva ar fi spus aia? Ca un joc? Ea vedea întreaga poveste ca o joacă? Nu, nu avea personalitatea potrivită pentru a fi târfă. Făcea sex bine, poate chiar prea bine – dacă era posibil aşa ceva, rațională Nomuri, în timp ce-şi reluă drumul către lift. După cele spuse, în mod sigur ea va veni la el diseară. În drum spre casă trebuia să se oprească la magazinul de băuturi şi să cumpere mai mult din acel îngrozitor scotch japonez, care costa treizeci de dolari litrul. Un muncitor nu-şi putea permite să se îmbete aici decât dacă bea marfa indigenă, iar aceea era prea execrabilă ca să o ia în considerare.

Dar Ming tocmai consfințise relația lor, riscându-şi propria

viață, în fața ministrului şi a colegelor ei, iar asta era cu mult mai înspăimântător pentru Nomuri decât remarca ei nesăbuită în legătură cu penisul lui şi predilecția ei pentru el. „Isuse, gândi el, devine prea serios." Ce putea face acum? O sedusese şi făcuse din ea un agent, iar ea se îndrăgostise de el doar din pricină că, probabil, era mai tânăr şi cu mult mai drăguț decât bătrânul pervers pentru care lucra. Bun, deci era cu mâța în sac, ceea ce era destul de bine pentru orgoliul lui masculin, era străin într-o țară străină şi avea nevoie să o pună cu cineva, iar făcând acest lucru cu Ming era probabil mult mai sigur pentru acoperirea lui decât să fi agățat vreo târfă într-un bar – şi el nici măcar nu gândea în mod serios să implice o fată adevărată în viața sa reală…

Dar prin ce se deosebea *asta* de *cealaltă?* îşi puse el întrebarea. Pe lângă faptul că în timp ce Ming îl iubea, computerul ei transmitea în eter notițele transcrise de ea…

Transmise din nou, curând după terminarea orelor obişnuite de program, iar diferența de fus orar de unsprezece ore era o bună garanție că transmisia va ajunge pe biroul oficialilor americani la puțin timp după micul dejun. În cazul lui Mary Patricia Foley, diminețile nu mai erau la fel de agitate ca odinioară. Mezinul ei nu era încă la liceu, dar prefera să-şi prepare singur cerealele din plicuri Quaker şi mergea singur la şcoală, ceea ce-i acorda mamei sale douăzeci şi cinci de minute suplimentare de somn în fiecare dimineață. Douăzeci de ani de muncă operativă ca spion şi mamă ar fi trebuit să fie suficient pentru a o face să-şi rătăcească mințile, dar, de fapt, fusese o viață pe care ea o îndrăgise, mai ales anii petrecuți la Moscova, desfăşurându-şi afacerile chiar în bârlogul fiarei, ceea ce, la acea vreme, îi provocase acesteia un ulcer, îşi aminti ea zâmbind.

Soțul ei avea o poveste destul de asemănătoare. Prima echipă soț-soție de la Langley care ajunsese atât de sus în ierarhie; ei mergeau în fiecare dimineață cu maşina, împreună, la serviciu – în maşina lor personală, nu cea cu care fuseseră împroprietăriți de „companie", dar cu maşini antemergătoare şi de urmărire, pline cu oameni înarmați,

căci orice terorist care avea măcar jumătate de creier i-ar fi considerat nişte ţinte mai preţioase decât rubinele. Procedând în acest mod, puteau discuta pe parcursul drumului spre serviciu – iar maşina era săptămânal controlată de microfoane.

Parcau pe locul supradimensionat rezervat lor la subsolul clădirii vechiului Cartier General, apoi luau liftul destinat personalului de conducere, care, nu se ştie cum, întotdeauna îi aştepta, spre etajul şapte.

Biroul doamnei Foley fusese deja aranjat. Schimbul de noapte îi pusese în ordine şi hârtiile. Dar astăzi, aşa cum făcea de o săptămână, în loc să se uite pe dosarele cu şină pline cu materiale marcate STRICT SECRET NUME DE COD, deschise prima dată computerul şi verifică atent contul ei special de e-mail. În această dimineaţă nu fu dezamăgită. Făcu o copie digitală a fişierului pe harddisk, printă un exemplar, iar când acesta ieşi din imprimantă şterse mesajul electronic din sistem, punând capăt existenţei sale. Apoi reciti copia tipărită şi ridică receptorul telefonului ce o lega de biroul soţului.

— Da, puişor?

— Supă de ouă, îi spuse directorului Agenţiei Centrale de Informaţii.

Era un fel de mâncare chinezească pe care el o găsea extrem de respingătoare, iar ei îi făcea plăcere să-şi tachineze soţul.

— În regulă, dulceaţă. Vin.

Directorul ştia că trebuie să fie ceva foarte important dacă ea încerca să-i întoarcă stomacul pe dos dis-de-dimineaţă.

— Alt material SORGE? întrebă preşedintele, şaptezeci şi cinci de minute mai târziu.

— Da, domnule, replică Ben Goodley, întinzându-i foaia de hârtie. Nu este lung, dar e interesant.

Ryan aruncă o privire superficială.

— Analize?

— Doamna Foley doreşte să parcurgeţi documentul împreună, după-amiază. Aveţi o fereastră la două şi un sfert.

— Bine. Altcineva?

— Vicepreşedintele, dacă se află prin preajmă. Goodley ştia că Ryan preferă să fie de față Robby Jackson pentru materialele de interes strategic. Şi el are un program destul de lejer în această după-amiază.

— Bun. Aranjează totul, ordonă POTUS.

La şase străzi depărtare, Dan Murray abia ajunsese în încăpătorul său birou (de fapt era simțitor mai mare decât cel al președintelui) cu propria echipă de securitate, deoarece el, în calitate de principal ofițer al țării în probleme de contraspionaj şi antiterorism, deținea tot felul de informații de care alții erau interesați. Dimineața aceasta îi aducea unele noi.

— 'Neața, domnule director, spuse una dintre membrele personalului – era o agentă care depusese jurământul şi purta armă, nu era doar o simplă secretară.

— Bună, Toni, răspunse Murray. Agenta respectivă avea nişte „dotări" foarte atrăgătoare, dar directorul FBI realiză că tocmai îşi demonstrase sieşi că soția lui, Liz, avea dreptate: se transforma într-un bătrân pervers.

Teancurile de hârtii de pe birou fuseseră puse în ordine de către personalul din schimbul de noapte, după o anume rutină. Teancul din dreapta era pentru materialele referitoare la informații, cel din stânga era pentru operațiunile de contrainformații, iar teancul cel mare din mijloc era pentru anchetele criminalistice aflate în desfăşurare care necesitau atenția sau notificarea sa personală.

Tradiția data din vremea „Domnului Hoover", după cum era evocat la FBI, care, după toate aparențele, parcurgea fiecare caz operativ mai mare decât furtul maşinilor uzate din parcările guvernamentale.

Dar Murray lucrase vreme îndelungată în partea „Întunecată" a Biroului şi asta însemna să atace teancul din dreapta. Nu erau multe hârtii acolo. În acel moment FBI desfăşura, pe cont propriu, câteva operațiuni pure de spionaj, oarecum spre nemulțumirea CIA – dar cele două agenții guvernamentale nu făcuseră niciodată casă bună, cu

toate că Murray îi simpatiza pe soții Foley. Ce mama dracului, punctă Murray, o uşoară concurență era benefică pentru toți, atâta timp cât CIA nu se amesteca într-o anchetă criminalistică, ceea ce ar fi fost o altă mâncare de peşte. Raportul de deasupra era din partea lui Mike Reilly, de la Moscova…

— Fir-ar să fie… răsuflă Murray. Apoi urmă un zâmbet. Îl selectase personal pe Reilly pentru postul de la Moscova, trecând peste obiecțiile unora dintre oamenii săi de rang înalt, care doreau cu toții ca Paul Landau să fie scos din Divizia Informații. Dar Murray decisese că nu; Moscova avea nevoie de ajutor în privința activității polițieneşti, nu a vânătorii de spioni, un domeniu în care aveau multă experiență, aşa că îl trimisese pe Mike, fiu de agent FBI, care, precum Pat Reilly, tatăl său, provocase Mafiei din New York o indigestie serioasă. Landau se afla acum în Berlin, colaborând cu *Bundeskriminalamt,* BKA, executând obişnuita activitate de legătură în materie de infracționalitate, şi se descurca destul de bine. Dar Reilly avea potențial să devină o vedetă. Tatăl său se retrăsese glorios. Mike putea reuşi mai bine de-atât.

Iar felul în care se ataşase de acel detectiv rus, Provalov, nu i-ar fi dăunat câtuşi de puțin carierei. Bun. Dezvăluiseră o legătură între un fost ofițer KGB şi MSS-ul chinez, da? Şi asta era parte integrantă a investigației marii explozii din Moscova…? Isuse, puteau fi chinezii implicați în atentat? Dacă era aşa, ce naiba însemna *asta?* Trebuia ca Foley să vadă asta. În acel moment directorul Murray ridică receptorul. Zece minute mai târziu, documentul moscovit aluneca printr-un fax, pe o linie sigură, către Langley şi doar pentru a se asigura că CIA nu culege laurii pe seama muncii FBI, o copie fizică fu trimisă printr-un curier la Casa Albă, unde fu înmânată lui Benjamin Goodley, care în mod cert urma să i-o arate preşedintelui înainte de masa de prânz.

Ajunsese să recunoască până şi felul cum bătea ea la uşă. Nomuri lăsă jos paharul cu băutură şi sări să răspundă, deschizând uşa în mai puțin de cinci secunde de la primul

cioc-cioc sexi.

— Ming, rosti Chet.

— Nomuri-*san*, îl salută ea.

O trase din prag, închise uşa şi o încuie. Apoi o ridică pe Ming de la podea într-o îmbrăţişare pasională, în care era mai puţin de treizeci la sută prefăcătorie.

— Deci ai o preferinţă pentru cârnaţii japonezi, da? o chestionă el, surâzând şi sărutând-o.

— Nici măcar n-ai zâmbit când am spus-o. N-a fost amuzant? întrebă ea, în timp ce el îi descheia câţiva nasturi.

— Ming… Apoi ezită şi încercă ceva învăţat puţin mai devreme, în aceeaşi zi. *Bau-bei,* spuse el. Se traducea prin „iubito".

Ming zâmbi la auzul cuvintelor şi dădu replica:

— *Shing-gan*, care în traducere literară însemna „inimă şi ficat", dar în context era „inimă şi suflet".

— Iubito, spuse Nomuri, după un sărut, ai făcut publică relaţia noastră la biroul tău?

— Nu, ministrul Fang nu ar fi de acord, dar celelalte fete din birou probabil nu ar avea nicio obiecţie dacă ar afla, explică ea, cu un zâmbet cochet. Dar nu se ştie.

— Atunci de ce ai riscat să te autoexpui, făcând o asemenea glumă, dacă nu doreai cumva ca *eu* să te trădez?

— Nu ai deloc simţul umorului, remarcă Ming. Dar în momentul următor îşi introduse mâinile sub cămaşa lui şi urcă spre piept. Însă nu mă supăr. Ai alte lucruri de care am nevoie.

Mai târziu veni momentul să treacă la afaceri.

— *Bau-bei?*

— Da?

— Computerul tău funcţionează bine?

— Oh, da, îl asigură ea cu voce somnoroasă.

Braţul lui stâng îi atinse cu blândeţe trupul.

— În birou sunt şi alte fete care folosesc computerul pentru a naviga pe internet?

— Numai Chai. Fang se foloseşte de ea cum se foloseşte şi de mine. De fapt, o place mai mult pe ea. Consideră că are o gură mai bună.

— Oh? interogă Nomuri, îndulcindu-şi întrebarea cu un surâs.

— Ți-am spus, ministrul Fang este un moş. Uneori are nevoie de încurajări speciale, iar Chai nu stă mult pe gânduri. Zice că Fang îi aduce aminte de bunicul ei, relată Ming.

În sinea sa americanul scoase un „Câh!" şi încă ceva pe deasupra.

— Aşadar, toate fetele din birou se ocupă cu luarea de notițe de la ministru?

Ming izbucni în râs. Era foarte haios.

— Desigur. Toate facem aşa.

„La naiba", gândi Nomuri. Întotdeauna crezuse că femeile sunt mai... discrete, dar nu erau decât palavre de bărbați care discutau în vestiar despre şosetele lor transpirate.

— Prima dată când mi-a făcut-o, continuă ea, nu am ştiut cum să procedez, aşa că i-am cerut sfatul lui Chai. Vezi tu, ea stătea cel mai mult cu el. Mi-a spus să mă simt bine, să încerc să-l fac fericit şi poate voi obține de la el un frumos scaun de birou, aşa cum primise ea. Chai trebuie să fie o bucățică tare bună pentru el. În luna noiembrie a obținut o bicicletă nouă. Ei bine, pe mine cred că mă place doar pentru că am o înfățişare diferită. Chai are sâni mai mari decât ai mei, iar eu cred că sunt mai frumuşică, dar ea are o fire veselă şi îl place pe bătrân. Oricum, mai mult decât îl plac eu. Făcu o pauză. Nu-mi doresc chiar atât de mult o bicicletă.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Robby Jackson.

— Păi, nu suntem siguri, recunoscu directorul CIA. Fang a avut o lungă discuție cu vechiul nostru amic Zhang Han San. Au vorbit de întâlnirea cu echipa noastră de negociatori comerciali, care va începe mâine. Drace – Ed Foley îşi privi ceasul – peste paisprezece ore! Şi par ferm hotărâți să ne ceară concesii, în loc să ne ofere vreuna. Sunt mult mai supărați decât am anticipat în legătură cu recunoaşterea Taiwanului.

— Hotărâți pe naiba, remarcă Ryan.

— Jack, sunt de acord cu sentimentele tale, dar hai să încercăm să nu fim lipsiți de cavalerism față de opiniile lor, bine? sugeră Foley.

— Începi să vorbeşti ca Scott, zise preşedintele.

— Şi ce? Dacă doreai la conducerea CIA pe cineva care să spună numai „da, domnule", ți-ai greşit omul, contraatacă directorul CIA.

— Destul de corect, Ed, cedă Jack. Continuă.

— Jack, trebuie să-l avertizăm pe Rutledge că ceea ce are el de spus n-o să fie pe placul R.P.C. S-ar putea ca chinezii să nu fie în starea de spirit favorabilă acordării de concesii comerciale.

— Ei bine, nici Statele Unite ale Americii nu sunt, îi spuse Ryan directorului Agenției Centrale de Informații. Şi ne întoarcem la faptul că ei au nevoie de banii noştri mai mult decât avem noi de produsele lor comerciale.

— Care sunt şansele să fie o înscenare, adică, informația asta vreau să spun? întrebă vicepreşedintele Jackson.

— Vrei să zici că ei folosesc această sursă ca un canal de informații către noi? întrebă Mary Patricia Foley. Am evaluat această şansă ca fiind practic nulă. E cel mai apropiat lucru din lumea reală față de zero.

— M.P., cum poți fi atât de încrezătoare? o interpelă preşedintele Ryan.

— Nu-ți pot spune aici, Jack, dar *sunt* încrezătoare, declară Mary Pat, oarecum spre disconfortul soțului ei, după cum observă Ryan. În comunitatea serviciilor de informații era o raritate ca cineva să fie aşa de sigur asupra unui lucru, dar Ed fusese întotdeauna personajul precaut, iar Mary Pat era veşnica femeie cowboy. Era devotată oamenilor ei precum o mamă față de copil, un fapt pe care Ryan îl admira, cu toate că trebuia să-şi aducă aminte că nu este întotdeauna realist.

— Ed? întrebă Ryan, ca să se asigure.

— O susțin pe Mary în privința asta. Sursa pare a fi o mină de aur.

— Aşadar, documentul acesta reprezintă punctul de vedere al guvernului lor? întrebă TOMCAT.

Foley îl surprinse pe vicepreşedinte atunci când îşi scutură capul.

— Nu, reprezintă părerea individului acela, Zhang Han San. Este un ministru puternic şi influent, dar nu vorbeşte propriu-zis în numele guvernului său. Remarcați că textul de față nu spune care este poziția oficială a guvernului lor. Zhang probabil este reprezentantul unui curent, unul puternic, din interiorul Biroului Politic. De asemenea, există moderații, la a căror poziție documentul acesta nu face referire.

— Bun, grozav, rosti Robby, foindu-se în scaun, atunci de ce ne răpiți timpul cu marfa asta?

— Zhang este un apropiat al ministrului chinez al apărării – de fapt, are un cuvânt greu în structura lor de apărare națională. Dacă îşi extinde influența şi în politica de comerț, avem o problemă, iar echipa noastră de negociatori trebuie să ştie asta din timp, îi informă directorul CIA.

— Deci? întrebă, ostenită, Ming. Ura faptul că trebuia să se îmbrace şi să plece, asta însemnând şi o noapte de somn insuficient.

— Deci trebuie să ajungi mai devreme şi să încarci programul în computerul lui Chai. Este doar un nou fişier sistem, cel mai recent, 6.8.1, ca cel pe care l-am încărcat în computerul tău.

În realitate, cel mai recent fişier de sistem era 6.3.2, şi va rămâne astfel cel puțin un an, înainte ca o rescriere să fie necesară.

— De ce mă pui să fac asta?

— Are importanță, *Bau-bei?* replică el.

Ea ezită, stând puțin pe gânduri, iar acea clipă de incertitudine îi dădu fiori reci spionului american.

— Nu, cred că nu.

— Trebuie să-ți iau nişte lucruri noi, şopti Nomuri, îmbrățişând-o.

— Ce fel de lucruri? se interesă ea. Toate darurile precedente fuseseră demne de atenție.

— Va fi o surpriză, una frumoasă, promise Chet.

Ochii ei întunecați sclipiră nerăbdători. Nomuri o ajută să-şi îmbrace îngrozitoarea jachetă. Să o îmbrace la loc nu era nici pe departe la fel de amuzant ca dezbrăcatul, dar era ceva la care se aştepta. Un moment mai târziu îi dădu sărutul final de despărțire în prag, o urmări cum se îndepărtează, apoi se întoarse la computer pentru a-i transmite lui patsbakery@brownienet.com că a făcut pregătirile pentru o a doua rețetă şi speră că o va considera delicioasă.

CAPITOLUL 22

Masa şi reţeta

— Domnule ministru, îmi face plăcere să vă întâlnesc, rosti Cliff Rutledge, cu cea mai prietenoasă intonație diplomatică, dând noroc.

Rutledge era bucuros că R.P.C. adoptase obiceiul apusean – niciodată nu învățase cu exactitate plecăciunea protocolară.

Carl Hitch, ambasadorul SUA în Republica Populară Chineză, se afla acolo pentru ceremonia de deschidere a negocierilor. Era un diplomat de carieră, care întotdeauna preferase să lucreze peste hotare decât la Departamentul de Stat. Să dirijezi zi de zi relațiile diplomatice nu era ceva palpitant, dar într-un astfel de loc această ocupație cerea o mână fermă. Hitch o avea şi, în aparență, era bine văzut de restul comunității diplomatice, ceea ce nu era dăunător.

Pentru Mark Gant, totuşi, era ceva inedit. Încăperea era impresionantă, asemănându-se cu camera consiliului director a unei mari corporații – proiectată pentru a menține starea de mulțumire a membrilor consiliului, precum nobilimea din Italia Evului Mediu. Avea plafoane înalte şi pereți tapițați – mătase chinezească, roşie, fireşte, în cazul de față, efectul fiind acela al pântecelui unei balene în interiorul căruia te târâi, ansamblul fiind completat cu candelabre de cristal fasonat şi bronz polizat. Fiecare avea un pahar minuscul de *mao-tai*, care, după cum fusese prevenit, când era băut avea gust de alcool distilat.

— Vă aflați pentru prima oară la Beijing? îl întrebă un oficial de rang inferior.

Gant se răsuci pentru a-şi coborî privirea către scundul său interlocutor.

— Da, aşa este.

— Atunci e prea devreme să vă fi făcut o impresie?

— Da, dar această încăpere este într-adevăr şocantă… însă mătasea este un bun în domeniul căruia poporul dumneavoastră are o lungă şi bogată istorie, continuă el, întrebându-se dacă limbajul său sună diplomatic sau mai curând penibil.

— Aşa este, da, fu de acord oficialul, aprobând din cap şi rânjindu-şi dinții, ceea ce vizitatorului american nu-i spunea mare lucru, exceptând faptul că chinezul nu cheltuia prea mulți bani pe pastă de dinți.

— Am auzit multe lucruri despre colecția imperială de artă.

— O veți vedea, promise oficialul. Face parte din programul vizitei.

— Excelent. În plus, față de îndatoririle mele, vreau să mă joc puțin de-a turistul.

— Sper că o să ne găsiți drept gazde acceptabile, spuse micuțul.

De partea sa, Gant se întreba dacă acest pitic zâmbitor, care făcea plecăciuni, se va lăsa în genunchi şi îi va oferi o felație, dar diplomația era un sector complet nou pentru el. Aceştia nu erau bancheri investitori, care erau, în general, nişte rechini manierați, care îți ofereau hrană bună şi băutură înainte de a te pune jos şi a încerca să-ți sfâşie penisul. Chinezii aceştia – cu ei nu era sigur. Pentru Gant, acest grad de politețe şi solicitudine era o experiență nouă, dar conform celor auzite la instructajul premergător misiunii, îşi puse întrebarea dacă ospitalitatea nu preceda o întâlnire neobişnuit de ostilă atunci când vor trece la afaceri. Dacă cele două aspecte ar fi stat în balanță, atunci partea descendentă a acestui balansoar trebuia să fie una dată dracului, putea fi sigur de asta.

— Deci nu sunteți de la Departamentul de Stat american? întrebă chinezul.

— Nu, sunt de la Departamentul Trezoreriei. Lucrez direct pentru secretarul Winston.

— Ah, atunci sunteți un specialist al afacerilor comerciale?

„Aşa deci, micuțul nemernic fusese informat…” Dar era de aşteptat. La asemenea nivel guvernarea nu lăsa lucrurile pe seama unor colaboratori externi. Fiecare chinez citise

informațiile referitoare la americani. Membrii echipei americane a Departamentului de Stat procedaseră la fel. Gant, totuşi, nu o făcuse, deoarece el nu era un jucător titular în sine, aşa că i se spusese doar ce era necesar să cunoască. Acest fapt îi oferea un avantaj asupra chinezului desemnat să-l urmărească. Nu era de la Departamentul de Stat, drept urmare n-ar fi trebuit privit ca o persoană importantă – dar era reprezentantul personal al unui oficial american de rang foarte înalt, cunoscut ca făcând parte din cercul intim al preşedintelui, iar asta îl făcea cu adevărat foarte important. Poate era chiar principalul consilier al lui Rutledge – iar în contextul chinez, asta putea însemna că el, Gant, era omul care de fapt poartă negocierile, în locul şefului titular al delegației diplomatice, deoarece chinezii, adeseori, procedau astfel. Lui Gant îi trecu prin cap că ar putea fi posibil să se joace puțin cu mințile lor… dar cum să realizeze asta?

— Oh, da, toată viața am fost un capitalist, zise Gant, hotărând să joace lucid şi să discute cu acel individ de parcă ar fi fost o ființă umană şi nu un nenorocit de diplomat comunist. La fel ca secretarul Winston şi preşedintele nostru, ştii.

— Dar a activat în principal ca ofițer de informații, sau cel puțin aşa mi s-a spus.

Venise momentul să-i bage țeapa.

— Presupun că e adevărat, în parte, dar inima sa e dedicată afacerilor, cred eu. După ce va părăsi serviciul guvernamental, el şi George vor intra probabil împreună în afaceri şi realmente vor acapara lumea.

Ceea ce era în mare parte adevărat, judecă Gant, amintindu-şi în ce consta de obicei cea mai bună minciună.

— Iar dumneavoastră ați lucrat ceva ani cu secretarul Winston.

Fusese mai mult o declarație decât o întrebare, remarcă Gant. Cum să-i răspundă? Cât de multe ştiau ei cu adevărat despre el… sau era omul misterios pentru comuniştii chinezi? Dacă era aşa, oare îi putea face să lucreze pentru el…?

Un zâmbet blajin, atotştiutor.

— Păi da, eu şi George am făcut împreună ceva bani. Când Jack l-a adus în cabinet, George a decis că trebuie să vin cu el şi să-l ajut să facă puțină politică guvernamentală. Mai ales politică fiscală. Era o adevărată harababură şi George m-a pus să scap de ea. Şi ştii ceva? S-ar părea că tocmai am făcut schimbarea. Aproape sigur Congresul va face ce îi spunem noi să facă, şi asta nu-i rău deloc, să-i determini pe idioții aceia să facă ce vrem noi, observă Gant, privind în mod deliberat la aplicele de fildeş încrustat de pe un scrin de lemn. Un meseriaş cu un cuțit ascuțit petrecuse mult timp pentru a aranja cum trebuie acest obiect... „Deci ți se par important acum, domnule chinezoi?" Despre individ se putea spune doar un lucru. Ar fi fost un jucător de pocher al naibii de bun. Privirea sa nu trăda nimic. Nici măcar o iotă. Gant privi din nou către tip. Scuză-mă. Am vorbit prea mult.

Oficialul surâse.

— Se întâmplă des în astfel de ocazii. De ce credeți că fiecare a primit ceva de băut?

Umorul din vocea sa îl lăsa, probabil, pe Gant să afle cine conducea în realitate discuția...?

— Presupun că aşa o fi, remarcă Gant cu modestie şi se îndepărtă, cu oficialul de rang inferior – oare? – agățat în urma lui.

De partea lui, Rutledge încerca să decidă dacă oponenții ştiau care îi sunt instrucțiunile. În mass-media răsuflaseră unele indicii, dar acestea fuseseră cu măiestrie aranjate de către Adler, astfel încât un observator atent – şi ambasadorul R.P.C. din Washington era un astfel de om – să aibă dificultăți în a decide cine şi ce informații scapă şi în ce scop. Administrația Ryan folosea, probabil, cu un înalt grad de măiestrie presa, medită Rutledge, deoarece ofițerii de presă ai cabinetului se subordonau în principal şefului de cabinet al lui Ryan, Arnie van Damm, care era un foarte versat jucător politic. Actualul cabinet nu avea în componență obişnuita colecție de figuri politice ba-înăuntru ba-în afară, care erau nevoite să liniştească presa pentru a-şi asigura viitoarele programe politice. Ryan selectase oameni care nu aveau nicio

platformă, ceea ce constituia un pas major înainte – mai ales că mare parte din ei erau tehnocrați care, precum Ryan, nu păreau animați decât de dorința de a scăpa din Washington cu onoarea intactă şi de a reveni la traiul lor normal îndată ce vor termina scurta perioadă de slujire a patriei. Diplomatul de carieră nu crezuse că ar fi posibilă o asemenea transformare a guvernului țării sale. Îl credita cu meritul acestei schimbări pe acel pilot japonez dement care, într-un singur gest smintit, a ucis atât de multe oficialități ale Washingtonului.

În acel moment îşi făcu apariția Xu Kun Piao, dând buzna în sala de şedințe cu anturajul lui oficial. Xu era secretarul general al Partidului Comunist din Republica Populară Chineză şi preşedinte al Biroului Politic chinez, cu toate că referințele din mass-media îl desemnau ca „premier" al țării, o denumire greşită, dar adoptată până şi de comunitatea diplomatică. Era un bărbat în vârstă de şaptezeci şi unu de ani, component al celei de-a doua generații de lideri chinezi. Supraviețuitorii Marşului cel Lung se stinseseră de multă vreme – existau unii oficiali de rang superior care pretindeau că luaseră parte la el, dar o verificare a anilor arăta că, dacă fuseseră acolo pe-atunci, sugeau la sânul mamelor. Nu, actuala promoție de lideri politici chinezi era formată din fiii şi nepoții generației de bază, crescuți cu privilegii şi în relativ confort, dar întotdeauna conştienți de faptul că poziția lor în viață este precară. De o parte se aflau alți copii politici care avansaseră dincolo de pozițiile ocupate de părinții lor, iar pentru a atinge acest țel fuseseră mai catolici decât pontiful autohton al comunismului. Ca adulți, în timpul Revoluției Culturale, îşi purtaseră Carnețelele Roşii şi, anterior acestui moment, îşi ținuseră gurile închise şi urechile căscate în cursul neizbutitei şi prădalnicei campanii „A celor o Sută de Flori" de la sfârşitul anilor '50, care prinsese în capcană mulți intelectuali care reuşiseră să rămână ascunşi în timpul primei decade a stăpânirii lui Mao. Fuseseră ispitiți să iasă la lumină de solicitările personale ale lui Mao, care le cerea opinia, iar ei fuseseră suficient de proşti să o ofere, în cursul acestui act expunându-şi gâturile pe butuc în aşteptarea

securii care avea să cadă câțiva ani mai târziu, în brutala şi canibalica Revoluție Culturală.

Membrii actuali ai Biroului Politic supraviețuiseră în două moduri. În primul rând avuseseră securitatea garantată prin tații lor şi prin rangul asociat acestei impunătoare ascendențe. În al doilea rând, fuseseră sfătuiți cu mare grijă în legătură cu ce pot şi cu ce nu pot spune, dar să observe în schimb totul cu mare atenție, rostind tot timpul cu voce tare că ideile preşedintelui Mao sunt cele de care China are cu adevărat nevoie, pe când ideile celelalte, deşi interesante, poate, în sens strict intelectual, erau periculoase prin faptul că deviau atenția muncitorilor şi țăranilor de la Adevărata Cale a lui Mao. Astfel că atunci când securea căzuse, adusă până la acel punct de către Carnețelele Roşii, ei fuseseră printre primii care să poarte şi să etaleze altora acele carnete, scăpând în felul acesta, în marea lor parte, de distrugere – fireşte, câțiva dintre ei fuseseră sacrificați, dar niciunul dintre cei cu adevărat isteți, care acum împărțeau locurile din Biroul Politic. Fusese un proces darwinist brutal, pe care ei îl trecuseră fiind mai deştepți decât cei din jur, iar acum, la apogeul puterii câştigate prin inteligență şi prudență, sosise momentul să se bucure de tot ce au câştigat.

Noua generație de lideri accepta comunismul la fel de firesc cum alți oameni credeau în Dumnezeu, pentru că era singurul lucru pe care îl învățaseră şi nu îşi puseseră abilitățile intelectuale la încercare pentru a căuta o altă credință, sau să găsească măcar răspunsuri la întrebările cărora marxismul nu le putuse răspunde. Credința lor era una a resemnării, nu a entuziasmului. Crescuți într-un țarc intelectual limitat, nu se aventuraseră niciodată în afara lui, temându-se de ce pot găsi acolo. În ultimii douăzeci de ani, fuseseră siliți să lase capitalismul să înmugurească între granițele țării, deoarece patria avea nevoie de bani pentru a se dezvolta ca o entitate mult mai puternică decât în nereuşitul experiment al Republicii Democrate Coreene. În anii 1960, China se confruntase cu propria ei foamete devastatoare, din care au tras încetişor învățămintele necesare şi au folosit-o de asemenea ca punct de plecare a

Revoluției Culturale, astfel câştigând capital politic de pe urma unui dezastru autoimpus.

Doreau ca națiunea lor să fie măreață. De fapt, deja o priveau ca fiind astfel, dar recunoşteau faptul că celelalte națiuni ignoră această apreciere, aşa că erau nevoiți să caute mijloace de a corecta această prostească şi eronată impresie a restului lumii. Iar asta însemna bani, banii însemnau industrie, iar industria avea nevoie de capitalism. Era ceva de care îşi dăduseră seama înaintea sovieticilor proşti de la granița lor nord-vestică. Aşa că Uniunea Sovietică se prăbuşise, iar Republica Populară Chineză dăinuise.

Sau aşa credeau cu toții. Uneori, atunci când se deranjau să o facă, priveau afară către lumea pe care pretindeau că o cunosc şi față de care se simțeau superiori din simplul motiv al limbii şi al culorii pielii – ideologia venea pe locul doi în autoaprecierea lor; *amour propre* lua naştere de-aici. Se aşteptau ca popoarele să se plece în fața lor, iar anii anteriori de relații diplomatice interactive cu lumea înconjurătoare nu le alteraseră prea mult perspectiva.

Dar aveau de suferit de pe urma propriilor iluzii. Henry Kissinger venise în China în 1971 la cererea preşedintelui Richard Nixon, nu atât din pătrunzătoarea sa necesitate de a stabili relații normale cu cea mai populată națiune a lumii, ci pentru a folosi R.P.C. pe post de nuia cu care să disciplineze Uniunea Sovietică. În realitate, Nixon demarase un proces atât de îndelungat, încât fusese considerat mai presus de capacitatea Occidentului – era mai curând unul dintre acele lucruri despre care apusenii credeau că numai chinezii sunt capabili să-l conceapă. Cu asemenea idei, popoarele rareori manifestă prejudicii etnice, indiferent de forma lor. Conducătorul tipic pentru un guvern totalitar este de departe într-atât de centrat pe propria personalitate, încât nu se mai gândeşte la ce va fi dincolo de perioada vieții sale, iar oamenii de pe tot cuprinsul globului trăiesc în general acelaşi număr de ani. Din acest simplu motiv toți gândesc în termeni de programe realizabile pe parcursul duratei lor de viață şi puțin dincolo de aceasta, pentru că erau cu toții oameni care dăduseră jos statuile altor personalități şi îşi făceau puține

iluzii referitoare la soarta propriilor monumente. Numai atunci când se vedeau cu un picior în groapă cântăreau tot ceea ce făcuseră, iar Mao se destăinuise mohorât lui Henry Kissinger că tot ceea ce reuşise să realizeze consta în schimbarea vieții țăranilor pe o rază de câțiva kilometri în jurul Beijingului.

Dar oamenii din sala de întruniri nu se aflau încă în preajma morții pentru a gândi în asemenea termeni. Erau magiştrii ținutului lor. Ei făceau regulile pe care ceilalți oameni le urmau. Cuvintele lor erau lege. Poftele lor erau îndeplinite cu promptitudine. Poporul îi privea aşa cum odinioară privise la vechii împărați şi prinți. Tot ceea ce-şi putea dori un om, ei dețineau. Mai presus de orice, dețineau puterea. Dorințele lor guvernau întinsul şi anticul teritoriu. Ideologia lor comunistă era magia care dădea formă dorințelor şi constituia regula jocului pe care cu toții acceptaseră să îl joace, cu mulți ani în urmă. Secretul era puterea. Puteau oferi sau lua viața cuiva cu o trăsătură de condei – sau, în termeni mai realişti, cu un cuvânt dictat, preluat de o secretară personală pentru a fi transmis subordonaților care apăsau pe trăgaci.

Xu era un bărbat la care totul era comun – înălțimea, greutatea, ochii, fața... şi intelectul, spuneau unii. Rutledge citise toate acestea în documentele şedinței informative. Adevărata lui putere zăcea altundeva. Xu era o marionetă a sorții, ales, în parte, datorită înfățişării; în mod cert datorită abilității sale de a rosti un discurs; şi datorită talentului său de a combate ideile altora în Biroul Politic, simulând înfierarea lor. Ca un actor de la Hollywood, nu avea nevoie să fie inteligent, ci să joace inteligent.

— Tovarăşe premier, îl salută Rutledge, întinzând mâna, pe care chinezul i-o strânse.

— Domnul Rutledge, replică Xu într-o engleză acceptabilă. Acolo se afla şi un interpret, pentru traducerea ideilor mai complexe. Bun venit la Beijing.

— Este o plăcere şi o onoare să pot vizita din nou străvechea voastră țară, spuse diplomatul american, arătând, după opinia liderului chinez, respectul şi serviabilitatea

cuvenite.

— Întotdeauna e o plăcere să întâmpin un prieten, continuă Xu, după cum fusese instruit să o facă. Rutledge mai fusese în calitate oficială în China, dar niciodată ca şef al unei delegaţii. La Ministerul de Externe al Chinei era cunoscut drept un diplomat care îşi croise drum pe scara ierarhică a aparatului său birocratic aşa cum făceau şi ei, pe cont propriu – un simplu tehnocrat, dar unul de rang înalt. Şeful Biroului Politic îşi înălţă paharul. Beau pentru negocieri reuşite şi cordiale.

Rutledge surâse şi ridică la rândul său paharul.

— Şi eu, domnule.

Camerele de luat vederi prinseră momentul. Ziariştii roiau şi ei de jur împrejur. Operatorii luau în principal imagini numite de ei „locator", cum ar fi făcut orice amator cu o minicameră mult mai ieftină. Expuneau încăperea la o distanţă artificială, astfel ca privitorii să poată distinge culorile, cu câteva planuri apropiate ale pieselor de mobilier pe care nimeni nu avea voie să se aşeze, câteva prim-planuri ale participanţilor importanţi care îşi sorbeau băuturile şi schimbau zâmbete – aceste imagini intenţionau să arate privitorului cum este să te afli la un cocteil vast, formal şi nu tocmai plăcut. Adevăratele ştiri legate de eveniment urmau să fie transmise de oameni precum Barry Wise şi alţi câţiva prezentatori, care le-ar fi spus privitorilor ce nu reuşeau imaginile să le înfăţişeze.

Apoi relatarea evenimentului va fi din nou preluată de studiourile CNN din Washington, aflate la poalele colinei Union Station, unde alţi oameni de televiziune vor discuta ce noutăţi mai scăpaseră sau nu spre ei, apoi vor vorbi, în marea lor înţelepciune, despre cursul pe care ei îl consideră corect a fi adoptat de Statele Unite. Preşedintele Ryan urma să vadă totul în timpul micului dejun, în timp ce citea ziarele şi dosarul *Early Birdy* realizat de serviciul de monitorizare a presei. În cursul mesei Jack Ryan ar fi făcut scurte comentarii personale pentru a fi luate în seamă de soţia sa, care le putea discuta mai târziu, în timpul mesei de prânz, cu colegii ei de la spitalul Johns Hopkins, care urmau să le

discute cu nevestele lor, iar de-acolo nu mai erau discutate de nimeni. În acest mod, gândurile preşedintelui rămâneau, deseori, un mister.

Recepția se încheie la o oră dinainte stabilită, iar americanii se îndreptară, în maşinile lor oficiale, către ambasadă.

— Deci, neoficial, ce ne puteți spune? îl întrebă Barry pe Rutledge, în intimitatea sacră a banchetei spate din lunga limuzină Lincoln.

— Nu prea multe, serios, replică asistentul pe probleme politice al Secretarului de Stat. Vom asculta ce au ei de spus, iar ei vor asculta ce avem noi de spus, totul va porni de-aici.

— Vor clauza națiunii celei mai favorizate. O vor obține?

— Nu eu decid asta, Barry, o ştii prea bine.

Rutledge era prea obosit în urma călătoriei lungi cu avionul pentru a întreține o conversație inteligentă în acel moment. Nu era sigur că este apt pentru o discuție în asemenea circumstanțe şi îşi imagina că Wise ştia asta. Doar din, acest motiv se dădea reporterul pe lângă el.

— Despre ce urmează să discutați?

— Este evident, vrem ca chinezii să-şi deschidă mai mult piețele şi să cerceteze mai atent unele dintre legile noastre, cum ar fi patentul şi violarea drepturilor de reproducere, în legătură cu care există plângeri ale afaceriştilor americani.

— Litigiul cu Dell Computer?

Rutledge dădu din cap.

— Da, asta ar fi una dintre probleme. Apoi căscă. Scuză-mă. Zborul îndelungat… Ştii cum este.

— Am călătorit în acelaşi avion, zise, înțepător, Barry Wise.

— Păi, cred că tu eşti mai bun decât mine la chestia asta, oferi Rutledge o explicație. Putem amâna această discuție peste o zi sau două?

— Dacă spuneți dumneavoastră, acceptă reporterul CNN.

Nu îl plăcea prea mult pe acest ageamiu, dar constituia o sursă de informații, iar cei din branşa lui Wise cu asta lucrau. Călătoria cu maşina a fost una scurtă, oricum. Delegația oficială coborî la ambasadă, iar maşinile ambasadei îi duseră pe reporteri înapoi la hotelurile lor.

Ambasada avea facilități de cazare pentru toți delegații oficiali, în principal pentru a fi siguri că nimic din ceea ce spun n-ar fi fost interceptat de microfoanele MSS plantate în fiecare cameră de hotel a oraşului. Asta nu însemna că facilitățile erau demne de un palat, totuşi camera lui Rutledge era confortabilă. În privința cazării, protocolul îl omisese pe Mark Gant, dar acesta avu parte de un pat confortabil de o singură persoană, într-o cameră micuță, care avea o baie cu duş comună. Gant optă pentru o baie fierbinte şi o pastilă de somn dintre cele pe care medicul delegației oficiale i le dăduse. Erau gândite să-i ofere opt ore de somn profund, care l-ar fi sincronizat, dimineața următoare, cu fusul orar local. Atunci era programat un mic dejun de lucru, foarte asemănător cu cel primit de astronauți înainte de lansarea navetei spațiale şi reprezentând la fel de mult o tradiție americană, de când drapelul cu dungi şi stele flutura deasupra Fortului McHenry.

Nomuri surprinsese sosirea delegației comerciale americane la televiziunea chineză, pe care o urmărea pentru a-şi şlefui talentele de lingvist. Acestea se îmbunătățiseră, deşi natura tonală a limbii mandarine îl aducea uşor în pragul nebuniei. Odinioară considerase japoneza o limbă dificilă, dar era simplă ca bună ziua în comparație cu Guoyu. Privise figurile oamenilor, întrebându-se cine sunt. Comentatorul chinez îl ajutase, bâlbâindu-se rău la numele „Rutledge". Mă rog, americanii poceau şi ei numele chinezeşti, exceptându-le pe cele simple, precum Ming şi Wang, iar să-l asculte pe un afacerist american cum încearcă să se facă înțeles de un localnic era suficient să-i provoace râsul lui Nomuri. Comentatorul continuă să vorbească despre poziția Chinei în negocierile comerciale şi că America îi datora R.P.C. tot soiul de concesii – în definitiv, nu fusese China generoasă permițând americanilor să-şi cheltuiască dolarii lipsiți de valoare pentru prețioasele produse ale Republicii Populare? Prin asta, poziția Chinei semăna mult cu cea avută odată de Japonia, dar noul guvern japonez deschisese piețele. Cu toate că încă exista un deficit

comercial în favoarea Japoniei, competiția corectă a acesteia pe piață amuțise criticile americane, deşi automobilele japoneze erau în continuare mai puțin bine primite pe piața americană decât fuseseră odinioară. Dar asta urma să treacă, Nomuri era sigur. Slăbiciunea Americii consta în faptul că ierta şi uita prea repede. În privința aceasta îi admira enorm pe evrei. Ei încă nu îi uitaseră pe Hitler şi Germania. Socoti că nici America n-ar trebui să uite. Ultimul gând înainte de a merge la culcare fu să se întrebe dacă noul program funcționa în computerul lui Chai, dacă Ming îl instalase sau nu. Apoi se decise să verifice.

Sculându-se din pat, porni laptopul şi… da! Sistemul lui Chai nu dispunea de programul de transcriere al lui Ming, dar transmitea ce avea. Bun, în regulă, erau lingvişti la Langley care să se joace cu această problemă. El nu avea niciun chef să o facă, aşa că doar retransmise datele şi reveni în pat.

— Ce naiba! remarcă Mary Pat.

Aproape tot mesajul era de necitit, dar aceasta era o a doua sursă SORGE. Era evident după calea care o urmase pe internet. Se întrebă dacă Nomuri se dădea în spectacol sau reuşise cumva să dea jos chiloții unei a doua secretare de rang superior din guvernul chinez. N-ar fi fost prima dată când un ofițer operativ avea o viață sexuală activă, dar în acelaşi timp nici nu era ceva banal. Imprimă materialul, îl salvă pe CD şi chemă un lingvist pentru a-l traduce. Apoi descărcă prada zilnică a lui SONGBIRD. Informațiile acestea erau la fel de regulate ca *The Washington Post*, dar cu mult mai interesante. Se aşeză din nou în scaun şi începu să citească transcrierea ultimelor notițe dictate lui Ming de ministrul Fang Gan. Spera ca acesta să fi vorbit despre tratativele comerciale, ca apoi să observe ceva care, cu siguranță, era… Trebuia să fie important, observă directorul-adjunct. Curând avea să fie surprinsă aflând cât de greşită era impresia ei.

CAPITOLUL 23

Înapoi la muncă

Ouă cu şuncă, cartofi tăiaţi mărunt şi rumeniţi, plus puţină cafea columbiană. Gant era evreu, dar nu respecta tradiţia, aşa că îşi savură şunca. Toată lumea se trezise şi toţi arătau în formă, aprecie el. Pastila neagră (toţi o numeau aşa; în mod evident era o tradiţie despre care el nu ştia) administrată îşi făcuse efectul în cazul tuturor, iar oaspeţii aveau privirea limpede şi coada pe sus. Remarcă faptul că majoritatea discuţiilor se refereau la NBA. Echipa Lakers se arăta din nou a fi foarte tare. Gant văzu că Rutledge stătea în capul mesei, pălăvrăgind amical cu ambasadorul Hitch, care părea un cetăţean înfocat. Apoi un angajat mult mai tulburat al ambasadei intră cu un plic de pânză ale cărui margini erau prinse cu o bandă dungată în alb-roşu. Îi înmână ambasadorului Hitch, care îl deschise prompt.

Gant realiză instantaneu că era un material secret. La Trezorerie nu prea întâlneai asemenea materiale, dar existau totuşi, iar el obţinuse, ca angajat personal al secretarului Winston, o autorizaţie specială de acces pentru materiale clasificate Strict Secret. Deci de la Washington sosiseră informaţii pentru negocieri. Ce anume spuneau acele informaţii nu avea cum să vadă şi nici măcar nu ştia dacă le va putea vedea. Se întrebă dacă e cazul să facă uz de puterea dată de funcţia sa, dar Rutledge era singurul care hotăra dacă vede sau nu informaţiile, iar el nu dorea să-i dea ocazia viermelui de la Departamentul de Stat să arate cine-i masculul dominant în turmă. Răbdarea era o virtute pe care o deţinea de multă vreme, iar acum avea şansa să o folosească. Reveni la dejunul său, apoi decise să se ducă la bufet şi să mai ia mâncare. Probabil că prânzul nu va fi foarte apetisant, aici în Beijing, chiar dacă era servit la

Ministerul de Externe, unde chinezii se vor simți obligați să etaleze cele mai exotice feluri de mâncăruri tradiționale, iar penisul fript de urs Panda cu rădăcini glasate de bambus nu erau tocmai pe gustul lui. Bine că măcar ceaiul pe care-l serveau era acceptabil, dar nici cel mai bun ceai nu se compara cu cafeaua.

— Mark? Rutledge, de la locul său, privi către tipul de la Trezorerie şi îi făcu semn. Mark se apropie, ducându-şi tava reumplută cu şuncă şi ouă.

— Da, Cliff?

Ambasadorul Hitch îi făcu loc să se aşeze, iar un steward apăru imediat cu un set curat de argintărie. Guvernul putea, atunci când voia, să asigure tot confortul cuiva. Îi ceru tânărului să-i mai aducă şi cartofi rumeniți. Sosi şi cafeaua proaspătă, ca la comandă.

— Mark, asta tocmai a venit de la Washington. E un material cu nume de cod…

— Da, ştiu. Nici măcar nu îl pot vedea şi nu am voie să-mi aduc aminte de el. Acum pot să-l văd?

Rutledge încuviință şi împinse hârtiile către el.

— Ce poți spune despre cifrele astea de comerț exterior?

Gant luase o gură de şuncă şi încetă aproape instantaneu s-o mestece.

— Drace, *atât* de jos au ajuns? Pe ce naiba au aruncat banii?

— Ce-nseamnă asta?

— Cliff, odată de mult, dr. Samuel Johnson a spus aşa: „Indiferent cât ai, cheltuieşte mai puțin”. Ei bine, chinezii nu i-au urmat sfatul. Gant răsfoi paginile. Nu se precizează pe ce au cheltuit banii.

— În principal pe material militar, aşa mi s-a spus, replică ambasadorul Hitch. Sau produse care au utilizare militară, electronice în special. Bunuri finite şi maşini cu care să poată fabrica produse electronice. Îmi dau seama că e costisitor să investeşti în astfel de obiecte.

— Poate fi, confirmă Gant.

Întoarse paginile de la coadă înapoi către început. Văzu că materialul fusese transmis cu sistemul de criptare

TAPDANCE. Asta îl făcea extrem de important. TAPDANCE era utilizat numai la transmiterea celor mai sensibile materiale, din pricina unor inconveniențe tehnice în exploatarea sa... aşa că astea erau cu adevărat informații importante, concluzionă el. Apoi văzu de ce. Cineva se pare că ar fi reuşit să planteze microfoane în birourile unor *foarte* înalți oficiali chinezi pentru a obține *acest* material... Isuse.

— Ce vrei să spui, Mark?

— Înseamnă că au cheltuit banii mai repede decât i-au obținut şi i-au investit în mare parte în sectoare non-profitabile. Drace, înseamnă că se poartă ca unii idioți pe care îi avem noi în guvern. Au impresia că banii sunt un obiect care apare când pocneşti din degete şi apoi îl poți cheltui cât de rapid vrei, după aceea doar pocneşti din nou degetele pentru a mai căpăta... Cliff, oamenii aceştia trăiesc pe altă lume. Nu au nicio idee despre cum şi de ce se obțin banii. Făcu o pauză. Mersese prea departe. O persoană de pe Wall Street i-ar fi înțeles limbajul, dar acest Rutledge probabil nu. Lăsați-mă să reformulez. Ei ştiu că banii provin din dezechilibrul balanței de comerț cu Statele Unite, şi cred, pare-se, că acesta este un fenomen natural, căruia îi pot realmente dicta, din pricină că ei sunt ceea ce sunt. Consideră că restul lumii le este datoare. Cu alte cuvinte, dacă chinezii cred asta, negocierile cu ei urmează să fie dificile.

— De ce? întrebă Rutledge.

După cum observă, ambasadorul Hitch deja clătina aprobativ din cap. El îi înțelegea mai bine pe aceşti barbari chinezi.

— Oamenii care gândesc în acest mod nu înțeleg că negociere înseamnă să dai ca să primeşti. Indiferent cine vorbeşte din partea lor, crede că poate obține orice dracului îşi doreşte, pentru că ceilalți i-o datorează. Cam aşa trebuie să fi gândit Hitler la München. Eu vreau, tu îmi dai şi atunci eu sunt mulțumit. N-o să dăm greş din pricina acestor ticăloşi, nu-i aşa?

— Nu am astfel de instrucțiuni, replică Rutledge.

— Ei bine, ştii ceva? Acestea sunt instrucțiunile pe care le

are omologul tău chinez. Mai mult decât atât, poziția lor economică este în mod clar mai precară decât ne aşteptasem noi. Spune-le celor de la CIA că au nevoie de oameni mai buni în secția lor de informații financiare, observă Gant. În acel moment Hitch îşi schimbă direcția privirii către partea opusă a mesei, spre individul care conducea postul local al CIA.

— Pot ei oare aprecia cât de gravă este poziția lor? întrebă Rutledge.

— Da şi nu. Da, ştiu că au nevoie de valută forte pentru a-şi realiza afacerile dorite. Nu, ei cred că pot continua în acest mod pe o perioadă nelimitată, că un dezechilibru este firesc în cazul lor pentru că... de ce? Pentru că se cred rasa supremă? chestionă Gant.

Încă o dată, ambasadorul Hitch fu cel care încuviință.

— Se numeşte Complexul Regatului de Mijloc. Da, domnule Gant, chiar au această părere despre ei înşişi şi se aşteaptă ca popoarele să vină la ei să ofere, nu ca ei să se ducă cu cereri la alte națiuni. Într-o bună zi asta le va aduce pierzania. Este o politică... mai bine zis, o aroganță rasială aici, care este greu de descris şi dificil de măsurat. Apoi Hitch privi către Rutledge. Cliff, vei avea o zi foarte interesantă.

Gant îşi dădu imediat seama că aceasta nu era o binecuvântare pentru asistentul pe probleme politice al Secretarului de Stat.

— Cred că iau micul dejun chiar în clipa asta, spuse Secretarul Adler, la un pahar de Hennessey, în Aripa de Est.

Recepția se desfăşurase bine – de fapt Jack şi Cathy Ryan găseau aceste petreceri la fel de plictisitoare ca reluările la *Insula lui Gilligan*, dar ele făceau parte din activitatea preşedintelui la fel de mult ca discursul despre starea națiunii. Cina, cel puțin, fusese reuşită – un lucru pe care întotdeauna puteai conta la Casa Albă era mâncarea de calitate – dar oamenii fuseseră din Washington. Cu toate că Ryan nu o apreciase, recepția fusese mult îmbunătățită față de cele din anii anteriori. În trecut, Congresul era populat pe scară largă de oameni a căror ambiție în viață era „binele

public", o expresie a cărei nobilă intenție fusese uzurpată de cei care vedeau ca o avere regească salariul de 130 000 de dolari pe an (era mai puțin decât putea câştiga un proaspăt absolvent de facultate făcând programe pentru o companie producătoare de jocuri video şi cu mult mai puțin decât putea realiza cineva care lucra pe Wall Street), şi ale căror ambiții reale erau de a-şi impune voința în legile națiunii. În prezent, mulți dintre ei, în special datorită discursurilor preşedintelui care ajunseseră în toate colțurile țării, erau oameni care *serviseră* cu adevărat binele public, făcând o muncă utilă, până când, sătui de maşinațiile guvernului, se deciseseră să ia o pauză de câțiva ani pentru a repara epava care devenise Washingtonul, înainte de a scăpa înapoi în lumea reală a muncii productive. Prima Doamnă îşi petrecuse mare parte din seară discutând cu proaspătul senator de Indiana, care în viața reală era un medic pediatru cu o bună reputație şi ale cărui eforturi curente se concentrau pe întărirea programului guvernamental de asistență medicală înainte de a fi uciși prea mulți dintre cetățenii care se presupunea că sunt asistați. Cea mai mare sarcină a sa era aceea de a convinge mass-media că un medic ar trebui să ştie tot atât de multe lucruri pentru a însănătoşi bolnavii cât ştie un lobbist din Washington, lucru cu care împuiase urechile CHIRURGULUI aproape toată noaptea.

— Marfa primită de la Mary Pat ar trebui să-l ajute pe Rutledge.

— Sunt bucuros că Gant este cu el pentru a-l ajuta. Cliff va avea o zi încântătoare în timp ce noi vom dormi plini de mâncare şi de băutură, Jack.

— E destul de bun pentru sarcina lui? Ştiu că a fost un apropiat al lui Ed Kealty. Asta spune ceva rău despre caracterul tipului.

— Cliff e un specialist grozav, rosti Adler, după încă o înghițitură de coniac. Şi are instrucțiuni precise de urmat, plus nişte informații extraordinar de bune pentru a-i fi de ajutor. Seamănă cu marfa pe care Jonathan Yardley a dat-o băieților noştri în timpul negocierii Tratatului Naval de la

Washington. Nu putem vedea exact ce cărți au chinezii, dar putem vedea cum gândesc, iar asta e tare bine. Aşadar, consider că este destul de bun pentru sarcina aceasta, altfel nu l-aş mai fi trimis.

— Cum e ambasadorul pe care-l avem acolo? se interesă preşedintele.

— Carl Hitch? Un tip super. Profesionist de carieră, Jack, pe cale să se pensioneze curând, dar e ca un tâmplar bun. Poate n-o fi el în stare să-ți proiecteze o casă, dar atunci când va termina, bucătăria va fi grozavă – şi ştii ceva, toate astea se regăsesc într-un diplomat. În plus, proiectarea casei e treaba ta, domnule preşedinte.

— Da, remarcă Ryan. Făcu semn unui chelner, care aduse apă cu gheață. Îi trăsese destul cu băutura pentru o noapte, iar Cathy începuse din nou să-l cicălească pe tema asta. „Ce blestemăție să fii căsătorit cu un medic", gândi Ryan. Da, Scott, dar eu unde naiba să caut un sfat atunci când nu ştiu ce am de făcut?

— Să mă ia naiba dacă ştiu, replică VULTURUL. Apoi consideră că puțin umor i-ar fi de ajutor: Fă o şedință de spiritism şi încearcă să-i chemi pe Tom Jefferson şi George Washington. Chicoti şi îşi termină coniacul Hennessey. Jack, pur şi simplu ia-o încetişor şi fă-ți nenorocita de treabă. Te descurci de minune. Crede-mă.

— Urăsc meseria asta, remarcă preşedintele pentru Secretarul de Stat, cu un zâmbet amical.

— Ştiu. Probabil tocmai de aceea o faci destul de bine. Să ne păzească Domnul de cineva care *vrea* să dețină cea mai înaltă funcție. Ce naiba, uită-te la mine. Crezi că am vrut vreodată să fiu Secretar de Stat? Era mult mai distractiv când îmi luam prânzul la cantină, împreună cu colegii şi îl bârfeam pe tâmpitul care ne era şef. Dar acum – rahat, ei sunt acolo spunând acelaşi lucru despre *mine!* Nu e corect, Jack. Îmi place să muncesc.

— Mie îmi spui!

— Atunci priveşte lucrurile din următorul unghi: când îți vei scrie memoriile vei obține un avans substanțial de la editor. *Preşedinte din întâmplare?* făcu Adler speculații pe

seama titlului.

— Scott, eşti amuzant când te îmbeți. Mă voi retrage pentru a-mi îmbunătăți stilul de joc la golf.

— Cine a rostit cuvântul magic? întrebă vicepreşedintele Jackson, alăturându-se discuției.

— Tipul ăsta mi-a făcut fundul arşice la golf, se plânse Ryan Secretarului Adler, aşa că uneori îmi doresc o sabie să-l tai. Care-i handicapul tău acum?

— N-am mai jucat mult, Jack. A ajuns pe la şase, poate şapte.

— Va deveni un profesionist – Turneul Seniorilor, pronostică Jack.

— Oricum, acesta este tatăl meu, Jack. Avionul său a întârziat şi a pierdut ceremonia de întâmpinare, explică Robby.

— Domnule reverend Jackson, în sfârşit ne întâlnim. Ryan strânse mâna mai vârstnicului cleric afroamerican. Când fusese numit în funcție el se afla în spital, cu pietre la rinichi, un lucru mult mai puțin plăcut decât ceremonia în sine.

— Robby mi-a spus o mulțime de lucruri bune despre dumneavoastră.

— Fiul dumneavoastră este pilot de vânătoare, domnule, iar ei exagerează mult.

Preotul râse copios.

— Oh, asta ştiu, domnule preşedinte. O ştiu bine.

— Cum a fost mâncarea? se interesă Ryan.

Hosiah Jackson era un bărbat trecut bine de şaptezeci de ani, scund precum fiul său, iar cu trecerea anilor se rotunjise, dar era posedat de imensa demnitate care însoțea de regulă pe oamenii în sutană.

— Mult prea sățioasă pentru un om bătrân, dar oricum am consumat-o.

— Nu-ți face griji, Jack. Tati nu bea, îl consilie TOMCAT. Pe reverul hainei de la smoching avea o insignă miniaturală cu Aripile de Aur ale piloților marinei. Robby nu înceta niciodată să fie pilot de vânătoare.

— Şi nici tu n-ar trebui să bei, băiete! Marina te-a învățat tot soiul de apucături rele, cum ar fi să te împăunezi prea

tare.

Jack trebuia să sară în apărarea prietenului său.

— Domnule, unui pilot de vânătoare care nu se dă mare nu i se permite să zboare. În plus, Dizzy Dean a spus-o cel mai bine – dacă nu poți s-o faci, nu e laudă de sine. Robby poate s-o facă… sau cel puțin aşa susține el.

— Au început deja convorbirile la Beijing? întrebă Robby, verificând ceasul.

— Peste aproximativ o jumătate de oră, replică Adler. O să fie interesant, adăugă el, referindu-se la materialul SORGE.

— Te cred, întări vicepreşedintele Jackson, pricepând mesajul. Ştii, e greu să-i îndrăgeşti pe acei oameni.

— Robby, nu ai voie să vorbeşti astfel, ripostă tatăl. Am un prieten la Beijing.

— Oh?

Fiul său nu ştia nimic de asta. Răspunsul care veni suna mai curând ca o sentință papală.

— Da, reverendul Yu Fa An, un excelent predicator baptist, educat la Universitatea Oral Roberts. Amicul meu Gerry Patterson a fost coleg de şcoală cu el.

— Bănuiesc că e un loc aspru pentru un preot – sau cleric, observă Ryan.

Cu vorbele sale, Jack apăsase butonul care descătuşa demnitatea omului bisericii.

— Domnule preşedinte, îl invidiez. Să predici cuvântul Domnului oriunde în lume este un privilegiu, dar să o faci într-un ținut al urii este o rară binecuvântare.

— Cafea? întrebă un chelner aflat în trecere.

Hosiah luă o ceaşcă şi adăugă lapte şi zahăr.

— E grozavă, remarcă el instantaneu.

— Unul dintre beneficiile muncii la Casa Albă, tati, îi spuse Jackson tatălui său, cu mare afecțiune. Este chiar mai bună decât cafeaua marinei – de fapt, avem stewarzi din marină pentru a o servi. Jamaica Blue Mountain, costă cam patruzeci de dolari livra, explică el.

— Isuse, Robby, nu mai vorbi atât de tare. Mass-media încă nu s-a prins de lucrul acesta! îl avertiză POTUS. În plus, am comandat-o. O luăm en gros, cu treizeci şi doi de dolari

kilogramul, dacă e cumpărată la saci.

— Sfinte, un adevărat chilipir, aprobă vicepreşedintele, chicotind.

Ceremonia de primire fiind încheiată, sesiunea plenară începu fără multă fanfară. Secretarul adjunct Rutledge se aşeză, îi salută pe diplomaţii chinezi aflaţi de partea opusă a mesei şi porni. Discursul său începu cu obişnuitele amabilităţi, care erau la fel de previzibile ca şi prezentarea rolurilor principale într-un film artistic.

— Statele Unite, continuă el, trecând la miezul problemei, sunt îngrijorate de câteva aspecte deranjante ale relaţiei noastre mutuale de comerţ. Primul este legat de aparenta inabilitate a Republici Populare Chineze de a se conforma înţelegerilor anterioare privind recunoaşterea tratatelor şi a convenţiilor internaţionale asupra mărcilor înregistrate, a dreptului de copiere şi a patentelor. Toate aceste au făcut obiectul unor negocieri îndelungate în cursul precedentelor întâlniri, precum cea de faţă, şi am crezut că sectoarele de dispută au fost cu succes rezolvate. Din nefericire, se pare că nu aşa a fost.

Continuă să citeze câteva probleme specifice, pe care le descrise ca fiind reprezentative, dar în niciun caz ca fiind o listă amănunţită a aspectelor „îngrijorătoare"

— În mod similar, vorbi mai departe Rutledge, promisiunile de a deschide piaţa chineză bunurilor americane nu au fost onorate. Ca rezultat, s-a ajuns la un dezechilibru în schimburile de mărfuri, care serveşte negativ relaţiilor noastre de ansamblu. Dezechilibrul curent se apropie de şaptezeci de *miliarde* de dolari, iar Statele Unite ale Americii nu sunt pregătite să accepte acest lucru. Pentru a rezuma, promisiunea Republicii Populare de a onora obligaţiile impuse prin tratatele internaţionale şi înţelegerile particulare cu Statele Unite nu a fost dusă la îndeplinire. Un fapt consemnat de legislaţia americană este că ţara noastră are dreptul să adopte practicile de comerţ ale altor naţiuni, sub propria lege. Este bine-cunoscutul Act de Reformă a Comerţului, validat de guvernul american cu câţiva ani în

urmă. De aceea am neplăcuta obligație să informez guvernul Republicii Populare că America va aplica imediat această lege în privința comerțului cu China, exceptând cazul în care precedentele înțelegeri asupra promisiunilor sunt onorate de îndată, concluzionă Rutledge. *De îndată* era o expresie rar folosită într-un discurs internațional. Asta încheie declarația mea de început.

De partea sa, Mark Gant aproape se întreba dacă cealaltă partidă va sări peste masa lustruită de stejar, cu săbii şi pumnale, la sfârşitul discursului de deschidere a lui Rutledge. Mănuşa fusese aruncată, însoțită de termeni calculați pentru a-i nemulțumi pe chinezi. Dar diplomatul care conducea tratativele de cealaltă parte a mesei – era ministrul de externe Shen Tang – reacționă nu mai mult decât ar fi făcut-o într-un restaurant, descoperind că nota de plată îi fusese umflată cu cinci dolari. Nici măcar nu ridică privirea. În loc să procedeze aşa, ministrul chinez continuă să privească în jos, la notițele sale, înainte de a-şi ridica, în sfârşit, ochii, atunci când simți că finalul discursului lui Rutledge este iminent. Privirea sa nu arăta mai multă emoție sau trăire decât cea a unui bărbat dintr-o galerie de artă, studiind un tablou sau altul, căci soția îl pusese să cumpere unul pentru a acoperi o crăpătură din peretele salonului.

— Domnule Secretar Rutledge, vă mulțumim pentru declarație, îşi începu el discursul. Întâi de toate, Republica Populară vă urează bun venit în țara noastră şi doreşte să declare oficial dorința sa pentru continuarea relației de prietenie cu America şi poporul american. Nu putem, totuşi, împăca dorința declarată a Americii pentru relații amicale cu acțiunea ei de recunoaştere a provinciei rebele de pe insula Taiwan drept națiune independentă, ceea ce aceasta nu este. Această acțiune a fost calculată pentru a incendia relațiile dintre noi – să ațâțe flăcările în loc să ne ajute la stingerea lor. Poporul țării noastre nu va accepta o asemenea interferență nerezonabilă în afacerile interne ale Chinei şi… diplomatul privi surprins cum mâna lui Rutledge se ridica pentru a-l întrerupe.

Era suficient de şocat de această prematură încălcare a

protocolului pentru a se opri din vorbit.

— Domnule ministru, intona Rutledge, scopul acestei întâlniri este să discutăm despre comerț. Problema recunoaşterii diplomatice a Republicii China de către America e foarte bine să o lăsăm pentru altă întrevedere. Delegația americană nu îşi doreşte deloc să se abată astăzi în acea zonă de discuții. În limbaj diplomatic asta însemna „Luați problema şi dați-o de-o parte”

— Domnule Rutledge, nu-i puteți impune Republicii Populare care să fie problemele şi grijile ei, observă ministrul Shen, cu un ton de parcă ar fi discutat prețul salatei la o tarabă de pe stradă.

Regulile unei întâlniri de acest gen erau simple: prima tabără care arăta semne de mânie pierdea.

— Atunci continuați, dacă trebuie, răspunse Rutledge, plictisit. „Mă faci să-mi pierd timpul, dar eu sunt plătit indiferent dacă lucrez sau nu”, proclama atitudinea sa.

După dinamica discuțiilor de deschidere, Gant putu remarca faptul că fiecare țară în parte încearcă să o ignore pe cealaltă în scopul preluării controlului şedinței. Era atât de diferită de o întâlnire normală de afaceri, încât era imposibil s-o numeşti relație verbală – în termenii altor relații era ca şi cum doi oameni dezbrăcați, în pat, susținând că vor să facă sex, îşi încep brusc jocul prin a se lupta pentru telecomanda televizorului. Înainte, Gant văzuse tot soiul de negocieri, sau cel puțin aşa crezuse. Aceasta era ceva complet inedit şi, pentru el, din cale afară de bizar.

— Bandiții renegați din Taiwan sunt, prin istorie şi tradiție, parte a Chinei, iar Republica Populară nu poate tolera această insultă deliberată a Regimului Ryan la adresa națiunii noastre.

— Domnule ministru Shen, guvernul Statelor Unite ale Americii are o lungă istorie de sprijinire a guvernelor alese democratic, pe tot globul. De peste două sute de ani face parte din personalitatea națiunii noastre. Aş vrea să reamintesc Republicii Populare că Statele Unite ale Americii au cea mai longevivă formă de guvernare din lume. Am trăit sub forma noastră constituțională de guvernare mai bine de

două secole. Comparativ cu istoria Chinei e o cifră minoră, dar vreau să vă amintesc în continuare că atunci când America şi-a ales primul preşedinte şi primul Congres, China era cârmuită de o monarhie ereditară. De-atunci forma de guvernare a țării dumneavoastră s-a schimbat de mai multe ori, dar a Americii nu. De aceea este bine ca în limitele puterilor noastre, ca două state naționale independente, recunoscute de legile internaționale şi, de asemenea, ca drept *moral* oferit de faptul că ambele noastre state au forme de guvernare legitime şi cu o lungă activitate, să acționăm după propriul arbitru şi să încurajăm guvernările asemănătoare cu ale noastre. Guvernul Republicii China este ales în mod democratic şi astfel cere respectul guvernelor alese în mod similar de către popor, aşa cum e cazul guvernelor noastre. În orice caz, domnule ministru, scopul acestei întâlniri este să discutăm de comerț. Vom proceda astfel sau vom pierde timpul de pomană discutând lucruri irelevante?

— Nimic nu poate fi mai relevant pentru această şedință decât lipsa fundamentală de respect arătată de guvernul vostru – de Regimul Ryan, mai e nevoie să spun? – față de guvernul țării noastre. Problema Taiwanului este de o importanță fundamentală pentru…

Continuă să trăncănească timp de încă patru minute.

— Domnule ministru Shen, Statele Unite ale Americii nu sunt un „regim”, de niciun fel. Sunt o națiune independentă, cu un guvern ales în mod liber de cetățenii ei. Acel experiment în materie de guvernare pe care ni l-am asumat când țara voastră era stăpânită de Dinastia Manchu poate fi unul pe care vă puteți gândi să-l imitați un moment dat în viitor, spre beneficiul propriului vostru popor. Acum, revenim la problema din dezbatere, sau doriți în continuare să irosiți atât timpul dumneavoastră, cât şi pe al meu discutând un punct pentru care nu am nici instrucțiuni şi nicio urmă de interes?

— Nu ne vom lăsa măturați din cale, nici măcar într-un mod cavaleresc, răspunse Shen, câştigând pentru un scurt timp respectul lipsit de relevanță al lui Rutledge în privința neaşteptat de bunei stăpâniri a limbii engleze.

Şeful misiunii diplomatice americane se rezemă în scaun şi privi politicos de-a lungul mesei, în timp ce se gândea la planurile soției de redecorare a casei lor din Georgetown. Combinația potrivită de culori era verde cu albastru? El prefera culorile pământii, dar era mult mai probabil să câştige disputa din Beijing decât pe cea din Georgetown. O experiență de-o viață în diplomație nu-i permitea să câştige discuțiile în contradictoriu cu doamna Rutledge în privința problemelor de genul decorațiunilor…

Şedința continuă astfel nouăzeci de minute, după care sosi momentul primei pauze. S-au servit ceai şi pişcoturi, iar oamenii s-au aventurat afară prin uşile franțuzeşti – ciudat loc de a găsi *aşa ceva*, observă Gant – în grădină. Pentru Gant era prima aventură diplomatică şi era pe cale să învețe cum funcționează lucrurile. Oamenii formară perechi, americani şi chinezi. De la distanță puteai spune cine unde este. Fiecare chinez fuma, un viciu împărtăşit numai de către doi componenți ai delegației americane, iar aceştia priveau cu încântare şansa de a-şi savura tabietul *între zidurile* acestei țări. Probabil sunt ca nişte nazişti când vine vorba de afaceri, dar nu la fel stau lucrurile când e vorba de sănătatea lor.

— La ce vă gândiți? întrebă o voce.

Gant se răsuci şi îl văzu pe acelaşi omuleț care îl spionase la recepție. Gant îşi aminti că se numeşte Xue Ma, avea doar un metru cincizeci, privirea unui jucător de pocher şi abilități de actor. Mult mai deştept decât pare, îşi reaminti americanul. Cum putea să se descurce? Gant decise că, atunci când ai îndoieli, alegi adevărul.

— Este prima dată când asist la negocieri diplomatice. Sunt extrem de plictisitoare, replică Gant, sorbind cafeaua dezgustătoare.

— Păi e ceva normal, răspunse Xue.

— Adevărat? În afaceri nu se-ntâmplă aşa. Cum duci ceva la bun sfârşit?

— Orice efort are cursul său, îi zise chinezul.

— Aşa o fi. Poți să-mi spui ceva? ceru Gant.

— Voi încerca să răspund.

— Ce mare scofală e cu Taiwanul?

— Care a fost la voi marea scofală de la începutul Războiului Civil? replică Xue, cu o întrebare isteață.

— Bun, în regulă, dar după cincizeci de ani de ce nu încercați să-i puneți capăt?

— Noi nu gândim pe termen atât de scurt, rosti Xue, cu un zâmbet de superioritate.

— Bine, dar noi, în America, numim asta a trăi din amintiri. „Înghite *asta,* chinezoi mic!"

— Sunt compatrioții noştri, insistă Xue.

— Dar ei au ales să nu fie. Dacă îi vreți înapoi, oferiți-le avantaje. Ştii, prin atingerea de către voi a aceluiaşi grad de prosperitate atins acolo de către ei. „Comunist înapoiat."

— Dacă unul dintre copiii voştri fuge de-acasă, nu faceți eforturi pentru aducerea lui înapoi?

— Probabil, dar l-aş atrage cumva, nu l-aş amenința, mai ales dacă nu am capacitatea efectivă de a-l amenința. „Forțele voastre armate sunt de rahat."

Aşa reieşea din şedința de informare anterioară zborului către Beijing.

— Dar când alții îi încurajează pe copiii noştri să se ascundă şi să-şi sfideze tatăl, nu trebuie să obiectăm?

— Uite ce-i, amice, răspunse Gant, fără să arate fierbințeala ce-o simțea în suflet – sau aşa credea el. Dacă vrei să faci afaceri, fă-le. Dacă vrei să pălăvrăgim, putem s-o facem. Dar timpul meu e prețios, la fel şi al țării mele, aşa că putem amâna pălăvrăgeala pentru altă ocazie. Şi în acel moment Gant realiză că el nu este diplomat şi acesta nu este un joc pe care să-l poată juca şi câştiga. După cum vezi, nu am haruri pentru soiul acesta de schimburi. Avem oameni care sunt specializați în aşa ceva, dar eu nu sunt unul dintre ei. Sunt tipul de american care munceşte cinstit şi câştigă bani frumoşi. Dacă-ți place genul acesta de joc, e perfect, dar nu e jocul meu. Presupun că răbdarea e un lucru bun, dar nu atunci când întârzie atingerea obiectivului, şi cred că ministrului vostru îi scapă ceva.

— Ce anume, domnule Gant?

— Noi suntem cei care vor obține ce-şi doresc din această întrunire, îi zise Gant micuțului chinez, apoi realiză

instantaneu că vorbise mai mult decât trebuia.

Îşi termină cafeaua şi se scuză, apoi, fără a avea nevoie, se îndreptă spre toaletă, unde se spălă pe mâini înainte de a reveni. Îl găsi pe Rutledge stând singur, admirând câteva flori de primăvară.

— Cliff, cred că am dat-o în bară, se confesă şoptit Gant.

— Cum aşa? întrebă secretarul adjunct, apoi îi ascultă mărturisirea. Nu-ți fă griji. Nu le-ai spus nimic în plus față de ce le spusesem eu deja. Doar că nu pricepi limbajul.

— Dar ei vor crede că suntem nerăbdători, iar asta ne face vulnerabili, nu-i aşa?

— Nu cu mine ducând tratativele, răspunse Rutledge, zâmbind cu blândețe. Aici sunt un soi de Jimmy Connors la Turneul Statelor Unite, Mark. E meseria mea.

— Aşa crede şi partea adversă.

— Adevărat, dar noi suntem în avantaj. Ei au nevoie de noi mai mult decât avem noi de ei.

— Am crezut că nu-ți place să adopți o asemenea linie, remarcă Gant, năucit de atitudinea lui Rutledge.

— Nici nu e nevoie să-mi placă. Trebuie doar să-mi fac treaba, iar victoria e întotdeauna distractivă.

Nu mai adăugă că nu-l mai întâlnise niciodată până atunci pe ministrul Shen, de aceea nu avea nici cea mai mică reținere, aşa cum deseori se întâmpla cu diplomații renumiți că puneau prieteniile personale înaintea intereselor țărilor lor. De regulă se justificau spunându-şi că ticălosul le va fi dator data viitoare, ceea ce va fi în interesul țării lor. Diplomația fusese veşnic o afacere personală, un fapt adeseori trecut cu vederea de observatori, care considerau că aceşti specialişti guralivi sunt nişte roboți.

Gant găsea toate astea absolut năucitoare, dar era nevoit să joace cot la cot cu Rutledge pentru că aşa trebuia şi pentru că individul măcar se comporta de parcă ar fi ştiut ce dracului face. Indiferent dacă ştia sau nu… Gant se întrebă dacă ar fi capabil să-şi dea seama. Apoi veni vremea să se întoarcă în sală.

Scrumierele fuseseră curățate şi sticlele cu apă reumplute de către personalul administrativ, care era probabil ca toții

funcționari de diverse tipuri, siguri din punct de vedere politic, sau mult mai probabil ofițeri profesionişti de informații, care se aflau aici pentru că guvernul lor nu lăsa nimic la voia sorții, sau măcar încerca să nu lase. În realitate era o risipă de personal antrenat, dar comuniştii nu se preocupaseră niciodată de utilizarea în mod eficient a resurselor umane.

Ministrul Shen aprinse o țigară şi făcu un gest către Rutledge pentru a deschide şedința. De cealaltă parte, americanul îşi aminti că Bismarck recomanda fumarea unui trabuc la negocieri, pentru că unii găseau iritant fumul gros de tutun, iar asta oferea un avantaj fumătorului.

— Domnule ministru, politicile comerciale ale Republicii Populare sunt puse în practică de un număr mic de persoane, şi sunt aplicate pe motive politice. Noi, în America, înțelegem asta. Ceea ce nu reuşiți dumneavoastră să înțelegeți este că guvernul nostru este cu adevărat un guvern al poporului, iar poporul american cere să punem în discuție dezechilibrul balanței schimburilor comerciale. Inabilitatea Republicii Populare de a-şi deschide piețele pentru bunurile americane îi costă slujbele pe cetățenii noştri. În țara noastră datoria guvernului este de a servi poporul, nu de a-l conduce, şi din acest motiv trebuie să ridicăm problema deficitului balanței comerciale într-un mod eficient.

— Confirm pe deplin faptul că este datoria guvernului de a servi interesele poporului, iar din acest motiv trebuie să luăm în considerare suferința pe care problema Taiwanului o provoacă tuturor cetățenilor țării mele. Aceia care ar trebui să ne fie compatrioți au fost separați de noi, iar Statele Unite au ajutat la înstrăinarea rudelor noastre…

Un lucru remarcabil, socoti Rutledge, era că moşul acesta palavragiu nu murise din pricina blestemățiilor pe care le fuma. Arătau şi miroseau precum acele Lucky Strikes din cauza cărora murise bunicul său, la vârsta de optzeci de ani. Oricum, nu fusese o moarte care să-i dea satisfacție unui medic. Bunicul Owens îl ducea cu maşina pe strănepot la Gara de Sud din Boston când, aprinzând o țigară, o scăpase în poală şi, în încercarea de a o recupera, intrase pe

contrasens. Bunicul nu credea în centurile de siguranță... nemernicul fuma de fapt țigară de la țigară, aprinzând una nouă cu mucul celei precedente, cum făcea Bogie în filmele anilor '30. Ei bine, poate că era un mod al chinezilor de a-şi urma politica de control a populației... dar era totuşi un mod tare urât...

— Domnule ministru de externe, începu Rutledge, când fu rândul său, guvernul Republicii China este ales prin alegeri libere şi corecte, de către poporul care locuieşte în acel stat. Asta, în ochii Americii, face ca guvernul Republicii China să fie legitim – nu mai rosti că guvernul Republicii Populare este, prin urmare, ilegitim, dar ideea rămase suspendată în cameră ca un nor întunecat – şi demn de recunoaştere internațională, aşa cum, după cum ați putut constata, a fost cazul anul trecut. Este politica guvernului nostru să recunoască astfel de guverne. Nu ne vom schimba politicile bazate pe principii ferme pentru a se potrivi cu dorințele altor state care nu împărtăşesc aceste principii. Putem vorbi până rămâneți fără țigări, dar poziția guvernului meu în acest caz rămâne bătută în cuie. Aşadar, puteți recunoaşte acest fapt şi să permiteți şedinței să treacă la aspecte productive, sau puteți bate şaua până pricepe iapa. Alegerea vă aparține, fireşte, dar nu-i mai bine să fim productivi?

— America nu-i poate dicta Republicii Populare de ce să se preocupe. Susțineți că aveți principiile voastre, iar noi cu siguranță le avem pe ale noastre, care sunt importante pentru integritatea teritorială a patriei.

Pentru Mark Gant cel mai dificil era să-şi păstreze o mină impasibilă. Trebuia să se prefacă că toate astea aveau sens şi erau importante, când ar fi preferat mai degrabă să-şi instaleze computerul şi să revadă prețurile acțiunilor, sau să citească un roman ieftin sub tăblia mesei. Dar nu putea face asta. Trebuia să joace teatru că totul era important, ceea ce, dacă o făcea cu succes, îi putea aduce o nominalizare la următoarea ceremonie a Premiilor Academiei Americane de Film pentru cel mai bun actor în rol secundar: „Pentru că a stat treaz pe parcursul celui mai plictisitor concurs de la campionatul de privit cum creşte iarba din Iowa, câştigătorul

este…” Se concentră pentru a nu se foi în scaun, dar asta îi amorțea fundul, iar acele scaune nu fuseseră proiectate pentru a cuprinde posteriorul lui. Poate posteriorul unui chinez slăbănog, dar nu cel al unui profesionist crescut la Chicago, căruia îi plăcea la prânz să bea o bere şi să mănânce un sendviş cu carne de vacă cel puțin o dată pe săptămână şi nu făcea destulă mişcare. Fundul său avea nevoie de un scaun mai lat şi mai moale, dar nu dispunea de niciunul de felul acesta. Încercă să găsească ceva interesant. Decise că ministrul de externe Shen avea o piele oribilă, de parcă fața sa luase o dată foc, iar un prieten a încercat să stingă flăcările cu un piolet. Gant încercă să-şi imagineze acel presupus eveniment fără să zâmbească. Apoi realiză că Shen fuma prea mult, aprinzându-şi țigările cu chibrituri ieftine, în loc să folosească o brichetă mai acătării. Poate că era unul dintre acei oameni care-şi pun jos obiectele şi uită unde surit, ceea ce ar fi explicat în egală măsură şi de ce folosea pixuri ieftine, de unică folosință, în loc de ceva mai apropiat rangului şi statutului său. Aşadar, acest ticălos important suferise de acnee în copilărie şi era un neîndemânatic…? Era ceva demn de un surâs reținut, în timp ce ministrul turuia înainte în engleza sa acceptabilă. Asta dădu naştere unei noi idei. Avea acces la o pereche de căşti pentru traducere simultană… putea obține una acordată pe frecvența unui post local? În Beijing trebuiau să aibă un post de radio care emitea muzică, indiferent de gen, nu?

Când îi veni rândul lui Rutledge, fu ceva la fel de rău. Poziția statului american era la fel de repetitivă ca cea a Chinei, poate puțin mai rezonabilă, dar la fel de plictisitoare. Gant îşi imagină că avocații care pledează la pronunțarea unui divorț trec probabil prin acelaşi rahat ca şi aici. La fel ca în politică, erau plătiți cu ora, nu după realizări. Diplomați şi avocați. Ce pereche, raționa Gant. Nici măcar nu putea să-şi privească ceasul. Delegația americană trebuia să prezinte un front unit, solid ca o stâncă, socoti Gant, pentru a arăta nesuferiților chinezi că Forțele Adevărului şi Frumosului sunt ferme în hotărârea de rezolvare a situației. Sau ceva de genul

ăsta. Se întrebă dacă s-ar fi simțit altfel negociind, de exemplu, cu britanicii; vorbeau aproape aceeaşi limbă, dar acele negocieri s-ar ține mai degrabă prin teleconferințe şi poştă electronică decât printr-un asemenea protocol de rahat…

Pauza de prânz, aşteptată de toți, întârzie cu zece minute din pricina lui Shen, care vorbise mai mult, dar era de aşteptat din partea sa. Întreaga delegație americană se îndreptă către toaletă, unde, de frica microfoanelor, nu se purtă nicio discuție. Apoi ieşiră afară, iar Gant se duse la Rutledge.

— Aşa îți câştigi tu pâinea? întrebă agentul de bursă, cu un mare grad de incredulitate.

— Încerc şi eu. Convorbirile au decurs destul de bine, observă asistentul Secretarului de Stat.

— Poftim? exclamă Gant, complet năucit.

— Da, ministrul lor de externe conduce negocierea, aşa că noi jucăm contra echipei lor universitare, explică Rutledge. Asta înseamnă că avem posibilitatea să ajungem la un acord fără a mai face un nesfârşit du-te-vino între diplomați de rang mic şi Biroul Politic – nivelele adiționale de interpuşi pot dezorganiza lucrurile. Vor fi, desigur, şi ceva interpuşi. Shen va trebui probabil să discute cu ei despre luările sale de poziție în fiecare după-amiază, poate chiar în acest moment – nu-l văd pe nicăieri. Mă întreb cui anume îi raportează. Nu credem că are cu adevărat puteri plenipotențiare, ci că barosanii îi reconsideră fiecare părere. Exact cum erau ruşii. Asta-i problema sistemului lor. Nimeni nu are încredere în altcineva.

— Vorbeşti serios? întrebă Gant.

— Oh, da, aşa funcționează sistemul lor.

— Ăsta-i viol în grup, remarcă Gant.

— De ce crezi că Uniunea Sovietică a pus mâinile pe piept? se amuză Rutledge. Ei nu au acționat la niciun nivel împreună, deoarece nu ştiu cum să-şi exercite în mod corect puterea pe care o dețin. E ceva tragic, serios. Dar acum se descurcă ceva mai bine.

— Dar convorbirile se desfăşoară bine?

— Dacă tot ce au să ne arunce în față este Taiwanul, contraargumentele lor comerciale nu vor fi la fel de impresionante. Taiwan e o problemă tranşată, iar ei ştiu asta. În zece sau unsprezece luni vom avea un tratat mutual de apărare cu Taiwanul, iar ei probabil o ştiu şi pe-asta. Au surse bune de informare în Taipei.

— Dar noi cum de ştim *asta?* vru Gant să ştie.

— Pentru că prietenii noştri din Taipei se asigură că ei află. Îți dorești ca oponenții tăi să cunoască o mulțime de lucruri. Contribuie la o mai bună înțelegere şi stopează erorile şi chestiile de acest gen. Rutledge făcu o pauză. Mă-ntreb ce avem la masa de prânz...?

„Isuse", gândi Gant. Apoi îi mulțumi Domnului că nu se afla acolo decât pentru a oferi asistență economică acestui diplomat. Jucau după nişte reguli atât de diferite față de tot ce întâlnise el încât se simțea precum un camionagiu care face cumpărăturile zilnice cu laptopul, dintr-o cabină telefonică de pe marginea autostrăzii.

Reporterii îşi făcură apariția în timpul prânzului pentru a înregistra mai multe cadre cu diplomații care conversau amical despre lucruri cum ar fi vremea şi mâncarea – privitorii vor considera, fireşte, că discută probleme de stat, când de fapt cel puțin jumătate din discuțiile între diplomați, la asemenea întruniri, se limitau la problemele creşterii copiilor şi a stârpirii buruienilor de pe peluza lor. Gant începea să realizeze că, de fapt, totul se reducea la un soi de meci, având prea puține asemănări cu activități mai îndrăznețe. Îl văzu pe Barry Wise cum se apropie de Rutledge, fără a avea asupra lui o cameră de luat vederi sau un microfon.

— Cum merg lucrurile, domnule Secretar de Stat? întrebă reporterul.

— Destul de bine. De fapt, am avut o şedință de deschidere grozavă, replică Rutledge de la o distanță la care Gant putea auzi tot.

Era o ruşine, decise Gant, că oamenii nu puteau vedea ce se întâmplă în realitate. Ar fi ieşit o comedie demnă de Chris

Rock. *Laverne & Shirley* ar fi arătat ca nebunul *Rege Lear,* iar campionul mondial la şah ar fi arătat precum campionul mondial de box la categoria grea, luptând din indolență. Dar fiecare categorie a eforturilor umane avea regulile sale, iar cele din diplomație erau doar puțin diferite.

— Iată-l pe amicul nostru, remarcă polițistul, în timp ce maşina pleca. Era Suvorov/Koniev în limuzina Mercedes C-Klasse. Cifrele de pe plăcuța de înmatriculare corespundeau, la fel şi fața pe care o zăreau prin binoclu.

Provalov obținuse ajutoare pentru a elucida cazul, primind acum asistență chiar din partea FSB[52], fosta Direcție II din defunctul KGB, vânătorii profesionişti de spioni care, în Moscova, le făcuseră viața grea ofițerilor străini de informații. Păstraseră o dotare extraordinară şi, cu toate că nu erau la fel de bine finanțați ca în trecut, nu găseai decât puține cusururi în pregătirea lor.

Problema era, fireşte, faptul că țineau totul numai pentru ei şi împinseseră totul până la o aroganță instituțională care îi cam scosese din sărite pe investigatorii săi de la omucideri. În ciuda acestor neajunsuri, erau nişte aliați utili. Un total de şapte vehicule erau destinate supravegherii. În America, FBI ar fi aranjat să obțină şi un elicopter, dar, oarecum spre uşurarea lui Provalov, Michael Reilly nu se afla acolo pentru a face, cu un aer de superioritate, această remarcă. Tipul îi devenise prieten şi era un mentor plin de har în probleme de investigație, dar uneori ce-i prea mult strică. Existau camioane dotate cu camere de luat vederi pentru a înregistra operațiunea şi fiecare automobil avea doi ocupanți, astfel ca şofatul să nu interfereze cu supravegherea. Îl urmăriră pe Suvorov/Koniev până în centrul Moscovei.

Înapoi la apartamentul acestuia, o altă echipă deja îi

---

[52] FSB (Federalnaia Slujba Bezopasnosti) – Serviciul Federal de Securitate al Federației Ruse (principal succesor al CEKA, NKVB, KGB), (n.tr.).

venise de hac încuietorii şi intrase în locuință. Ce urmă apoi fu un balet plin de grație, demn de o reprezentație a Trupei Bolşoi. Odată intrată, echipa de investigație rămase întâi nemişcată, scormonind cu privirea după semne denunțătoare, obiecte lăsate intenționat în urmă, cum ar fi un fir de păr lipit de-a curmezişul uşii unui dulap pentru a indica dacă cineva a încercat s-o deschidă. Dosarul KGB al lui Suvorov se afla acum în sfârşit în posesia lui Provalov, iar el ştia toate domeniile în care fusese instruit individul – descoperise că antrenamentul său chiar fusese unul complet, iar notele lui Suvorov fuseseră, ei bine, cel mai ades „C" (şapte sau opt): nu suficient de strălucite pentru a merita şansa să opereze pe teren ca agent „ilegal" pe teritoriul „inamicului principal", adică Statele Unite, dar destul de bune pentru a deveni specialist în informații diplomatice, operând în special cu informațiile culese de alții, dar petrecând ceva timp şi pe teren, încercând să recruteze şi să „infiltreze" agenți. Pe parcurs, stabilise contacte cu diverşi diplomați străini, inclusiv cu trei chinezi – pe aceştia trei îi folosea pentru a culege informații diplomatice nesemnificative, în special palavre, dar toate erau considerate folositoare. Ultima detaşare pe teren a lui Suvorov fusese, din anul 1989 până în 1991, la ambasada sovietică din Beijing, unde iarăşi încercase să culeagă informații diplomatice şi, de această dată, avusese un oarecare succes. La vremea aceea meritele sale nu fuseseră puse la îndoială, după cum citi Provalov, probabil pentru că avusese câteva victorii minore împotriva serviciului diplomatic al aceleiaşi țări, pe când era în Moscova. Dosarul său personal spunea că putea vorbi şi scrie în chineză, abilități însuşite la Academia KGB, fapt care contribuise la numirea lui ca specialist în relația cu China.

Una din problemele legate de operațiunile de spionaj era că lucrul care părea suspect era adeseori inofensiv, iar cel care arăta inofensiv putea fi suspect. Un ofițer de informații era bănuit că stabileşte contacte cu cetățeni de altă naționalitate, aceştia fiind deseori agenți străini care puteau executa o manevră numită de americani „întoarcere", adică transformau un inamic într-un acolit. KGB procedase la fel în

multe ocazii, iar o parte din prețul plătit pentru ducerea unei asemenea politici era faptul că asta li se putea întâmpla şi oamenilor săi, şi nu atunci când se uita în altă direcție, ci atunci când era cu ochii pe ei. Din 1989 până în '91 fusese perioada „deschiderii", *glasnost*, care distrusese Uniunea Sovietică la fel de sigur cum triburile primitive de indieni anihilaseră variola. „Pe timpul acela KGB avea şi el dificultăți, îşi aminti Provalov, aşa că dacă l-au racolat chinezii pe Suvorov?" În momentul acela, economia Chinei abia începuse să crească, aşa că aveau bani de cheltuit, nu atât de mulți pe cât păreau veşnic americanii să aibă, dar suficienți pentru a ispiti un slujbaş sovietic confruntat cu perspectiva de a-şi pierde în curând slujba.

Dar ce făcuse Suvorov începând de-atunci? Acum conducea un automobil Mercedes-Benz, iar pe astea nu le primeai cadou prin poştă. Adevărul era că nu ştiau ce făcuse, iar a afla nu va fi o sarcină uşoară. Ştiau că nici Klementi Ivanovici Suvorov, nici Ivan Iurievici Koniev nu plăteau taxe pe venit, dar asta abia dacă îi punea în aceeaşi oală cu majoritatea cetățenilor ruşi, care nu doreau să se deranjeze cu asemenea fleacuri. Şi, în continuare, nu doreau să-i interogheze pe vecinii lui. Numele lor erau verificate în acel moment pentru a vedea dacă printre ei sunt foşti membri KGB, adică posibili aliați ai suspectului. Nu, nu doreau sub niciun chip să-i alerteze.

Apartamentul arăta „curat" în sens polițienesc. După asta, începură să cerceteze prin jur. Patul era răvăşit. Suvorov/Koniev era bărbat, prin urmare nu era teribil de ordonat. Bunurile din apartament erau, oricum, scumpe, multe dintre ele fiind de fabricație străină. Bunuri vest-germane de uz casnic, un fason comun tuturor ruşilor cu dare de mână. Componenții echipei de percheziție care deschiseseră uşa frigiderului (lăzile frigorifice erau considerate locații ideale pentru a ascunde ceva) purtau mănuşi chirurgicale. În urma examinării vizuale nu rezultă nimic. Urmară sertarele mesei de toaletă. Problema constă în faptul că ei dispuneau de un timp limitat, iar orice locuință avea pur şi simplu prea multe ascunzişuri pentru obiecte,

indiferent că acestea erau înfăşurate într-o pereche de şosete sau în tubul rolei de hârtie igienică. Nu trăgeau mari speranțe să găsească ceva, dar a depune eforturi în acest scop era *de rigueur* – era mai greu să-i explici unui superior de ce nu ai întreprins nimic decât să trimiți echipa de cercetare, cheltuind din prețiosul ei timp de antrenament. O altă echipă instala aparatura de interceptare telefonică. Le veni ideea de a instala şi câteva camere miniaturale, cu lentile cât o gămălie de ac. Acestea erau atât de uşor de disimulat, încât numai un geniu paranoic ar fi avut şanse să le găsească, dar instalarea lor lua mult timp – parte cea mai laborioasă era tragerea firelor către centrală de monitorizare – iar lor le lipsea timpul. Din locul unde se găsea, liderul lor era atent la telefonul mobil din buzunarul cămăşii, aşteptând ca el să vibreze, semnalizând că persoana urmărită se întoarce acasă, caz în care ar fi strâns şi ar fi plecat în grabă.

Urmăritul se afla la doisprezece kilometri depărtare. În spatele lui, maşinile de filaj apăreau şi dispăreau din raza vizuală, schimbându-şi poziția cu abilitatea cu care echipa națională de fotbal a Rusiei avansa cu mingea într-un meci cu oponenți pe măsură. Provalov se afla în vehiculul care coordona acțiunea, privind şi ascultând cum liderul echipei KGB/FSB utiliza un aparat de radio şi o hartă pentru a-şi ghida oamenii. Vehiculele erau taxiuri, toate murdare, nici foarte noi, nici foarte vechi şi tipuri greu de precizat, care puteau aparține fie primăriei Moscovei, fie taximetriştilor țigani, precipitându-se peste tot şi ascunzându-se printre toate celelalte maşini. În majoritatea cazurilor, cel de-al doilea ocupant al maşinilor stătea pe locul din spate, nu în față, pentru a semăna cu un pasager într-un taxi şi, pentru a le completa deghizarea, aveau telefoane mobile care le permiteau să comunice cu stația de bază fără a trezi suspiciuni. Acesta, remarcase liderul FSB către polițist, era avantajul oferit de noile tehnologii.

Apoi urmă semnalul că subiectul a tras pe dreapta, a stopat şi a parcat maşina. Cele două maşini de urmărire aflate în contact vizual trecură mai departe, permițând unora

noi să se apropie şi să oprească.

— Iese din maşină, raportă un maior din Serviciul Federal de Securitate. Cobor să îl urmăresc pe jos.

Maiorul era tânăr pentru rangul său, lucru caracteristic pentru tinerii ofițeri precoce şi promițători, care se aflau în ascensiune, acesta fiind exact cazul lui. De asemenea, era chipeş, la cei douăzeci şi opt de ani ai săi, şi îmbrăcat cu haine scumpe, precum un individ din noua generație de antreprenori moscoviți. Vorbea la telefonul său într-un mod foarte însuflețit, în totală contradicție cu ce ar fi făcut cineva aflat în filaj. Trucul îi permise să se apropie la mai puțin de treizeci de metri de subiect şi să-i urmărească fiecare mişcare, cu ochi de vultur. Era nevoie de asemenea ochi pentru a surprinde cea mai subtilă manevră. Suvorov/Koniev se aşezase pe o bancă, ținând mâna dreaptă în buzunarul paltonului, în timp ce mâna stângă se agita pe ziarul pe care îl adusese din maşină – acesta fu detaliul care îi sugeră maiorului FSB că nu-i a bună. Un ziar constituia principala deghizare folosită de un spion, un obiect cu care să acoperi acțiunile unei mâini, exact ca un iluzionist aflat pe scenă care îşi ține ostentativ una dintre mâini ocupată, timp în care cealaltă îndeplineşte de fapt respectiva iluzie. Exact aşa se întâmplă, mişcarea fiind atât de măiestrit executată încât n-ar fi observat-o dacă nu ar fi avut experiență. Maiorul se aşează pe o altă bancă şi formă un număr fals pe telefonul său mobil, începând să vorbească unui asociat de afaceri fictiv, apoi urmări cum subiectul supravegherii se ridică şi păşeşte cu eleganță studiată înapoi către Mercedesul parcat.

Maiorul Iefremov apelă un număr real când subiectul ajunse la o sută de metri depărtare.

— Aici Pavel Georgievici. Rămân să văd ce a lăsat în urmă, spuse celor de la bază.

Se aşează picior peste picior şi aprinse o țigară, supraveghindu-l pe urmărit cum urcă în maşină şi demarează. Când dispăruse cu mult din vedere, Iefremov păşi către banca cealaltă şi scormoni dedesubt. Oh, da. Un suport magnetic. Suvorov îl folosea probabil de ceva vreme. Lipise o placă de metal pe fundul de lemn al băncii vopsite cu verde,

pe care să poată fixa suportul magnetic… de un centimetru grosime, calculat după dimensiunile mâinilor sale. Deci, la urma urmei, subiectul lor era un „jucător”. Tocmai executase o depunere conspirată a unui material.

La auzul veştii, Provalov simți un fior de parcă asistase la o crimă comisă sub ochii lui. Omul lor comisese o crimă de stat. Îl aveau la mână. Puteau acum să-l aresteze oricând. Dar nu o vor face, fireşte. Comandantul operațiunii, aflat lângă el, îi ordonă lui Iefremov să recupereze dispozitivul pentru examinare. Analiza trebuia făcută extrem de rapid, deoarece acesta trebuia pus la loc. Nu aveau decât jumătate din echipa operativă. Cealaltă jumătate va veni să ridice dispozitivul.

Ascunzătoarea era computerul. Trebuia să fie. Când îl porniră, descoperiră un labirint de fişiere, dar au observat rapid că unul dintre ele avea conținutul criptat. Programul de criptare era unul pe care nu-l mai întâlniseră. Era american, iar numele său era precizat. Acum nu mai puteau face nimic. Le lipseau dischetele potrivite pentru a copia fişierul ascuns. Asta se putea aranja şi, pe deasupra, puteau copia şi programul de criptare. Data viitoare vor trebui să amplaseze un software de interceptare a acționării tastelor. În acest fel vor putea folosi parola personală a lui Suvorov pentru a accesa fişierul criptat. După ce luă această hotărâre, echipa de efracție părăsi locația.

Următoarea etapă era practic prestabilită. Urmăriră Mercedesul folosind aceeaşi manevră cu mai multe maşini, dar revelația veni atunci când un camion – era încă formă predominantă de viață pe străzile Moscovei – se afla cel mai aproape. Subiectul parcă limuzina germană şi sări afară, nu stătu decât atâta timp cât să lipească o fâşie de hârtie adezivă pe un stâlp de iluminat, apoi urcă iarăşi în maşină. Nici măcar nu se deranjase să arunce o privire în jur, de parcă făcuse ceva banal.

Dar nu era o simplă rutină. Tocmai plantase un indiciu, un semn pentru un necunoscut că materialul fusese depus

în cutia poştală. Acel necunoscut va trece prin apropiere, pe jos sau în maşină, va vedea banda de hârtie şi va şti unde să meargă. Aşa că trebuiau să examineze rapid capsula şi s-o pună la loc, altfel l-ar fi alertat pe spionul inamic că mica lui operaţiune fusese compromisă. Nu, nu-l vor alerta până ce nu va fi necesar, căci afacerile de genul acesta semănau cu a deşira încetişor puloverul de pe o femeie frumoasă. „Nu încetezi să tragi de fir până ce sânii ei nu sunt bine expuşi", îi spusese comandantul echipei FSB lui Provalov.

CAPITOLUL 24

Pruncucidere

— Ce-i asta? întrebă preşedintele la şedinţa informativă a dimineţii.

— O nouă sursă SORGE, intitulată WARBLER: Mă tem că nu este prea bună din punct de vedere informativ, cu toate că ne dezvăluie unele lucruri despre miniştrii lor, adăugă dr. Goodley, cu o falsă delicateţe.

Indiferent cine era WARBLER, Ryan observă că ea – în mod clar era o femeie – ţinea un jurnal extrem de intim. Sursa lucra tot pentru ministrul Fang Gan şi, după cum reieşea, el era îndrăgostit de ea, iar ea, cu toate că nu era tocmai înamorată de el, ţinea un jurnal al activităţilor ministrului. A tuturor activităţilor, remarcă Ryan. Era destul pentru că ochii lui să se rotunjească a mirare dis-de-dimineaţă.

— Spune-i lui Mary Pat că poate vinde marfa asta revistei *Hustler*, dacă vrea, dar mie chiar nu-mi trebuie blestemăţia asta la ora opt dimineaţa.

— A inclus materialul ca să vă faceţi o idee despre sursă, explică Ben. Nu este axat pe politică, aşa cum e cel care-l primim de la SONGBIRD, dar M.P. consideră că ne spune multe despre caracterul individului, ceea ce poate fi util, şi, în plus, există şi un conţinut politic care însoţeşte informaţiile despre viaţa sexuală a ministrului Fang. Reiese că este un bărbat de o, hm… lăudabilă vigoare, cred, cu toate că fata în cauză ar prefera un amant mai tânăr. Se pare că avea unul, dar Fang l-a speriat.

— Nenorocit posesiv, înjură Ryan, spumegând. Ei, presupun că la o asemenea vârstă te rezumi doar la necesităţi. Asta ne spune oare ceva?

— Domnule, ne spune ceva despre soiul oamenilor care iau decizii acolo. Noi aici le spunem prădători sexuali.

— Avem câțiva din aceştia chiar în serviciul nostru guvernamental, punctă Ryan.

Ziarele tocmai dezvăluiseră o poveste legată de un membru al Senatului.

— Nu în acest birou, cel puțin, îi spuse Goodley preşedintelui.

Nu mai adăugă *nimic*.

— Preşedintele respectiv e căsătorit cu un medic chirurg. Care ştie să folosească instrumente tăioase, zise Ryan, cu un zâmbet strâmb. Aşadar, chestia de ieri cu Taiwanul a fost doar un tertip pentru că încă nu s-au prins cum să expună problema comerțului?

— Da, aşa s-ar părea şi este destul de ciudat. De asemenea, M.P. crede că ei ar putea avea o sursă, de rang inferior, în State. Consideră că ei cunosc puțin mai mult decât ar putea afla din presă.

— Oh, grozav, sublinie Jack. Ce s-a întâmplat? Corporațiile japoneze şi-au vândut chinezilor vechile lor surse?

— Pe moment nu ştiu ce să zic, ridică Goodley din umeri.

— Mary Pat să ia legătura cu Dan Murray în problema aceasta. Contraspionajul e în sarcina FBI. Există ceva pe care să putem marşa imediat, sau asta o va compromite pe SONGBIRD?

— Altcineva trebuie să judece asta, domnule, rosti Goodley, reamintindu-i preşedintelui că este bun, dar nu chiar *atât* de bun la genul acesta de afaceri.

— Mda, altcineva decât tine şi decât mine. Altceva?

— Comisia Senatorială de Control a Informațiilor vrea să examineze situația din Rusia.

— Frumos. Ce nu le convine?

— Se pare că au propriile îndoieli în legătură cu credibilitatea amicilor de la Moscova. Îşi fac griji că ruşii vor utiliza petrolul şi banii de aur pentru a redeveni URSS şi, poate, să amenințe NATO.

— Ultima dată când m-am uitat eu pe hartă, NATO se mutase cu opt sute de kilometri spre est. Zonă tampon nu ne va afecta interesele.

— Excepție făcând faptul că în prezent avem *obligația* de a

apăra Polonia, îi aduse Goodley aminte şefului său.

— N-am uitat. Aşa că voi spune Senatului să autorizeze fondurile necesare dislocării unei brigăzi de tancuri la est de Varşovia. Putem prelua una dintre fostele tabere fortificate ale sovieticilor?

— Dacă polonezii vor fi de acord. Nu par a fi peste măsură de preocupaţi, domnule.

— Probabil îşi fac mai multe griji în privinţa germanilor, corect?

— Corect, au şi un precedent ca să fie îngrijoraţi.

— Oare când va prinde Europa de veste că pacea s-a instaurat o dată pentru totdeauna? întrebă Ryan cu ochii în tavan.

— Sunt prea multe aduceri aminte pentru ei, domnule preşedinte, iar unele istorii sunt destul de recente. Iar mulţi europeni militează în direcţia opusă păcii.

— Parcă am programată o vizită în Polonia, nu?

— Da, destul de curând, iar polonezii lucrează chiar acum la stabilirea itinerariului.

— În regulă, îi voi comunica personal preşedintelui Poloniei că poate conta pe noi pentru a-i ţine pe nemţi sub control. Dacă mişcă în front – ei bine, vom lua Chryslerul înapoi. Jack sorbi din cafea şi îşi consultă ceasul. Altceva?

— Asta-i tot pe ziua de azi.

Preşedintele îl privi cu şiretenie.

— Spuneai lui Mary Pat că dacă-mi mai trimite materiale de la WARBLER vreau să fie însoţite de poze.

— Aşa voi face, domnule. Goodley avea el însuşi motive de batjocură la adresa materialului.

Ryan ridică din nou hârtiile şedinţei de informare şi le citi; de data aceasta mult mai încet, printre sorbituri de cafea şi strănuturi, scoţând din când în când câte un bombănit. Viaţa era mult mai uşoară pe vremea când el era cel care pregătea aceste hârtii, decât acum, când tot el era nevoit să le citească. Oare de ce? N-ar fi trebuit să fie ca altădată? Înainte, el fusese cel care trebuia să găsească răspunsuri şi să anticipeze întrebările, dar acum, că alţi oameni făceau această muncă pentru el... era mai dificil. Fir-ar să fie, nu

avea niciun sens. Poate era din cauza faptului că informația se oprea la el, decise Ryan. El trebuia să ia deciziile, aşa că indiferent ce alte decizii şi analize fuseseră luate la nivelele inferioare, procesul decizional convergea către un singur punct, unde îngheța. Era ca mersul cu maşina: altcineva îi putea spune să facă la dreapta la intersecție, dar el ținea volanul, el trebuia să conducă maşina, iar dacă cineva făcea bucăți maşina el era cel învinuit. Pentru o clipă, Jack se întrebă dacă nu era mai potrivit pentru o treaptă inferioară în procesul decizional, sau chiar două, bun să facă activitate de analiză şi să-şi înainteze cu încredere recomandările… dar ştiind mereu că altcineva va obține meritul de a fi luat decizia corectă, sau va fi blamat pentru că a greşit. La adăpost de consecințe, se simțea sigur şi în siguranță. Dar asta era o laşitate, îşi reaminti Ryan. El nu întâlnise încă, în tot Washingtonul, un tip mai potrivit pentru a lua decizii, iar dacă asta sună a aroganță, atunci treacă de la el.

Dar ar trebui să existe cineva mai bun, raționă Jack, în timp ce ceasul anunța prima sa întâlnire din programul zilei, şi nu era vina lui că acel cineva nu exista. Verifică agenda de întâlniri. Întreaga zi era o porcărie politică… exceptând faptul că nu era porcărie. Tot ce făcea el în acel birou afecta, într-un fel sau altul, viața cetățenilor americani, asta făcând politica importantă atât pentru ei, cât şi pentru sine. Dar cine a hotărât că el este *tăticul* națiunii? Cine dracului l-a făcut pe *el* al naibii de isteț? Poporul din spatele său – când se gândea la asta se referea la oamenii aflați dincolo de ferestrele groase ale Biroului Oval – se aştepta ca el să ştie cum să facă treabă bună, iar la cină, sau la un joc de cărți pe mize mici, cetățenii blestemau, boceau şi se plângeau cât puteau de tare de hotărârile sale pe care ei nu le agreau – acolo, afară, era foarte uşor să te plângi. Aici, înăuntru, lucrurile erau diferite. Şi, astfel, Ryan era obligat să acorde personal atenție şi celei mai mărunte decizii, chiar şi meniului pentru prânzul şcolarilor – asta chiar era o treabă afurisită. Dacă le dai copiilor ceea ce vor ei să mănânce, nutriționiştii se vor plânge spunând că ceea ce ar trebui cu adevărat să consume copiii este mâncarea sănătoasă, dar părinții vor opta, în marea

majoritate, probabil, pentru chiftele şi cartofi prăjiți, pentru că asta doresc copiii să mănânce, iar hrana sănătoasă, neconsumată, le-ar face mai mult rău. Discutase o dată sau de două ori această problemă cu Cathy, cu toate că n-avea nevoie. Ea îi lăsa pe copiii lor să mănânce pizza de câte ori voiau, susținând că este bogată în proteine şi că metabolismul copiilor poate asimila fără efecte negative aproape orice fel de aliment, dar când a încolțit-o a recunoscut că această problemă o pusese în dezacord cu câțiva dintre colegii ei medici de la spitalul Johns Hopkins. Şi pe acest fundal Jack Ryan, preşedinte al Statelor Unite, doctor în istorie, licențiat în economie *şi* contabil atestat (Ryan nici măcar nu-şi amintea de ce s-a obosit să ia acel examen), trebuia să gândească atunci când experții – inclusiv cel cu care era căsătorit – se contraziceau? Asta îi provocă un nou pufnet disprețuitor, când pagerul din buzunar începu să sune şi doamna Sumter îl anunță că participanții la prima întâlnire a zilei erau acolo. Deja Jack tânjea după o țigară, dar nu şi-o putea permite până când nu va avea o pauză în program, deoarece numai doamnei Sumter şi câtorva agenți ai Serviciului Secret din garda li se permitea să ştie că preşedintele Statelor Unite suferă, intermitent, de *acel* viciu.

„Dumnezeule, gândi el, aşa cum făcea adesea la începerea unei zile de muncă, cum de m-am vârât în treaba asta?" Apoi se ridică şi se postă cu fața la uşă, afişând zâmbetul prezidențial de întâmpinare în timp ce încerca să-şi amintească cine soseau primii pentru a discuta despre subvenționarea fermelor din South Dakota.

Avionul îşi lua zborul, ca de obicei, de pe aeroportul Heathrow, dar de data asta era un Boeing 737, căci până la Moscova nu era de parcurs o distanță prea lungă. Membrii Rainbow umplură întreaga secțiune a clasei întâi şi, cu toate că ei nu cunoşteau încă asta, personalul aeronavei se bucura, căci aceşti călători erau neobişnuit de politicoşi şi nu cereau nimic. Chavez stătea împreună cu socrul său, amândoi urmărind din politețe instructajul video cu măsurile de siguranță, căci ştiau că nu i-ar fi ajutat cu nimic să

cunoască unde este cea mai apropiată ieşire de urgenţă dacă avionul s-ar fi prăbuşit la sol cu opt sute de kilometri pe oră. Dar asemenea evenimente erau atât de rare, încât puteau fi ignorate. Ding luă revistă din buzunarul scaunului din faţă şi o răsfoi, sperând să găsească ceva interesant. Cumpărase deja toate obiectele folositoare din revista „mallul zburător", unele dintre ele spre hazul amar al soţiei sale.

— Aşa deci, micuţul păşeşte mai bine? întrebă Clark.

— Ştii, entuziasmul lui pentru mers e amuzant, are un rânjet imens de câte ori reuşeşte să ajungă de la televizor la măsuţa de cafea, de parcă ar fi câştigat maratonul, ar fi luat medalia de aur şi a primit un pupic mare, în drum către Disney World, de la Miss America.

— Lucrurile mari sunt făcute din o mulţime de lucruri mărunte, Domingo, observă Clark, în timp ce avionul începea rulajul pentru decolare. Iar orizontul este mult mai aproape când eşti atât de mic.

— Aşa cred, domnule C. Cu toate astea, chiar pare ceva amuzant… şi drăguţ, admise el.

— Aşa e că nu-i o sarcină grea să fii tată?

— Nu am de ce să mă plâng, confirmă Chavez, coborând spătarul scaunului acum când trenul de aterizare fusese ridicat.

— Cum se prezintă Ettore?

Clark se hotărâse să treacă la afaceri. Povestea cu bunicul avea limitele ei.

— Acum e într-o formă mult mai bună. Are nevoie de aproximativ o lună să ne prindă din urmă. A fost luat peste picior de câteva ori, dar s-a descurcat de minune. Ştii, e deştept. Are un bun instinct tactic, ţinând cont că a fost poliţist, nu militar.

— Îţi dai seama că a fi poliţist în Sicilia nu seamănă cu patrularea pe Oxford Street, în Londra?

— Mda, cred că aşa este, acceptă Chavez. Dar pe simulator nu a făcut încă nicio eroare la tragere, ceea ce nu-i rău. Celălalt tip care n-a ratat nicio ţintă este Eddie Price. Simulatorul computerizat de la Hereford era în mod special extrem de nemilos în prezentarea posibilelor scenarii tactice,

mergând până la punctul în care, dacă nu erai suficient de atent, un puşti de doisprezece ani ridica un AK-74[53] şi te ciuruia. Alt scenariu dur era cel în care o femeie ținând în brațe un copil tocmai se nimerise să ridice un pistol de la un terorist mort şi se întorcea cu inocență către Bărbații în Negru care veneau. Ding o doborâse o dată şi găsise dimineața următoare, în sertarul biroului său, o păpuşă din petice de stofă cu un plic de ketchup McDonald's împrăştiat pe față. Soldații Rainbow aveau un acut, deşi uneori pervers, simț al umorului.

— Ce anume avem de făcut?

— Vechea Direcție a VIII-a KGB, serviciul lor de pază şi protecție, explică John. Îşi fac griji în legătură cu teroriştii autohtoni – ceceni, bănuiesc, şi alte naționalități conlocuitoare care vor să iasă din federație. Vor ca noi să le antrenăm băieții pentru a le putea face față.

— Cât de buni sunt? se interesă Ding.

RAINBOW SIX ridică din umeri.

— Corectă întrebare. Personalul e format din foşti KGB-işti, dar cu antrenament Spetsnaz, deci militari de carieră, diferiți de răcanii care au făcut stagiul de doi ani în Armata Roşie. Probabil cu toții sunt ofițeri de comandă, dar au îndatoririle unor sergenți. Mă aştept să fie inteligenți, bine motivați, probabil într-o condiție fizică decentă şi conştienți de misiunea lor. Oare sunt pe cât de buni ar trebui să fie? Probabil nu, socoti John. Dar în câteva săptămâni ar trebui să fim capabili să-i punem pe cale acea bună.

— Aşadar, îi vom antrena în principal pe instructorii lor?

— Da, asta am citit eu, aprobă Clark.

— Mi se pare cinstit, fu Chavez de acord, în vreme ce apărea şi prânzul lor.

Cum de mâncarea servită în avion nu are niciodată ceea ce îți doreşti, observă el. Asta era mâncare de cină, nu de prânz. Ce dracului era rău în legătură cu cartofii prăjiți şi un

---

[53] Armă de asalt de calibrul 5,45 mm, derivată din celebrul AKM şi intrată în serviciu în 1974, (n.red.).

cheeseburger? Oh, măcar putea să bea o bere decentă. Unicul lucru pe care-l adora legat de traiul în Regatul Unit era berea. Era sigur că în Rusia nu va avea parte de aşa ceva.

În Beijing, socoti Mark Gant, răsăritul de soare era posomorât din cauza aerului poluat. Nu se ştie din ce motiv nu se adaptase la fusul orar local, în ciuda pilulei negre şi a somnului planificat. Se trezise exact la prima geană de lumină, care răzbătea prin atmosferă la fel de grea ca cea din Los Angeles, în cea mai proastă zi a lui. În R.P.C. cu siguranță nu există nicio Agenție de Protecție a Mediului, iar locul ăsta nici măcar nu erau, încă, destule automobile. Când vor fi destule, China şi-ar putea rezolva problema suprapopulării prin gazare în masă. Nu avea destulă experiență în domeniu ca să-şi dea seama că aceasta era o problemă a țărilor socialiste – dar nu-i aşa că rămăseseră prea puține pentru a avea un exemplu? Gant nu fumase niciodată – era un viciu exclus pe scară largă din comunitatea agenților de bursă, al căror stres constituia un atentator suficient de periculos la viața lor ca să nu mai aibă nevoie de încă unul – iar gradul ridicat de poluare îi făcea ochii să lăcrimeze.

Nu avea nimic de făcut şi o grămadă de timp disponibil – după ce se trezise îi fusese imposibil să adoarmă din nou – aşa că se decise să aprindă lampa de citit şi să parcurgă câteva documente pe care, în mare parte, le luase fără a avea în mod particular speranța că le va citi. Comandorul Spock spusese o dată, în serialul *Star Trek,* că scopul diplomației este să *prelungească* o criză. Cu siguranță exprimarea era destul de cotită, în comparație cu ea fluviul Mississippi părând drept ca un fascicul laser, dar chiar şi ca Părinte al Apelor trebuia să meargă în aval, sau la vale, sau oriunde dracului mergea un fluviu. Dar în dimineața aceasta – oare ce l-a trezit? Privi afară pe fereastră, observând cum începe să se formeze la orizont pata roz-portocalie, iluminând clădirile din fundal. Gant le găsi urâte, dar ştia că e doar neobişnuit cu ele. Proprietățile imobiliare din Chicago nu erau tocmai un Taj Mahal, iar casa cu cadru din lemn în care

copilărise nu era chiar Palatul Buckingham. Avea încă senzația atotputernică a izbitoarei diferențe. Oriunde privea, lucrurile păreau străine, iar el nu era destul de cosmopolit pentru a asimila această senzație. Era ca un zgomot de fundal în Muzak, care niciodată nu se amplifică, dar nici nu dispărea. Aproape avu senzația unei presimțiri, dar o îndepărtă rapid. Nu avea niciun motiv să simtă aşa ceva. Nu ştia că foarte curând i se va dovedi că se înşela.

Barry Wise era deja treaz în camera sa de hotel, aşteptând să sosească micul dejun – hotelul făcea parte dintr-un lanț american, iar meniul mesei de dimineață era aproape identic cu unul american. Şunca din partea locului putea fi uşor diferită, dar era sigur că până şi găinile chinezeşti fac ouă adevărate. Experiența sa din ziua precedentă cu nişte clătite nu decursese tocmai bine, iar Wise era genul de bărbat care avea nevoie de o masă consistentă dimineața pentru a lucra întreaga zi.

Spre deosebire de majoritatea corespondenților sau a reporterilor TV americani, îşi căuta singur subiectele. Producătorul îi era partener, nu şef. Faptul că se bucura de această încredere se datora colecției sale de premii Emmy, deşi soția lui mormăia că afurisitele de trofee se prăfuiesc în dosul barului de la demisol.

Pentru azi avea nevoie de un subiect nou-nouț. Audiența din America va fi probabil plictisită de alte prim-planuri însoțite de comentariile unor prezentatori referitoare la negocierile de comerț. Avea nevoie de ceva culoare locală, socoti el, ceva care să facă poporul american să se simtă solidar cu poporul chinez. Nu era prea uşor, iar pe seama restaurantelor chinezeşti circulau destule poveşti, acesta fiind unicul lucru legat de China cu care majoritatea americanilor erau familiarizați. Ce altceva, atunci? Ce aveau americanii în comun cu cetățenii Republicii Populare Chineze? „Al dracului de puțin”, îşi zise Wise, dar trebuie să fie *ceva* pe care să-l poată exploata. Când sosi micul dejun el era deja în picioare, admirând panorama oraşului pe fereastră, în timp ce chelnerul împingea măsuța pe rotile mai

aproape de pat. Descoperi că îi încurcaseră comanda, aducând şuncă în loc de costiță, dar şunca arăta bine şi decise să o păstreze, dându-i chelnerului un bacşiş, şi se aşeză la masă.

„Ceva, se gândi el, turnându-şi cafea, dar ce?" Mai trecuse în repetate rânduri prin acest proces. Scriitorii de ficțiune îi certau deseori pe reporteri pentru propriul lor gen de „creativitate", dar procesul era real. Pentru reporteri era de două ori mai greu să găsească materiale de interes, deoarece, spre deosebire de romancieri, ei nu puteau fabrica poveşti. Erau nevoiți să folosească fapte reale, iar realitatea era dată dracului, observă Barry Wise. Se întinse după ochelarii de citit aflați în sertarul noptierei şi fu surprins să vadă…

Bine, nu *chiar* atât de surprins. În orice hotel american era ceva banal să găseşti o Biblie, pusă acolo de Societatea Gideon. Probabil numai aici puteai descoperi aşa ceva deoarece hotel era deținut şi operat de către americani, care aveau un contract cu cei de la Gideon… dar ce loc straniu pentru a găsi o Biblie. Republica Populară nu prea era împânzită de biserici. Erau creştini aici? Hm. Oare de ce să nu afle? Poate găseşte un subiect… Oricum, era mai mult decât nimic. Pe jumătate hotărât, se întoarse la masa de dimineață. Echipa să se trezea probabil tocmai în acel moment. Îl va pune pe producător să caute un cleric creştin, poate chiar un preot catolic. Era prea mult să spere într-un rabin. Ar fi însemnat să meargă la ambasada Israelului, adică să trişeze, nu?

— Cum a fost ziua de azi, Jack? îl întrebă Cathy.

Noaptea aceea era un accident. Nu aveau nimic de făcut, nici dineu politic, nici discurs, nici recepție, nici piesă de teatru sau concert la Kennedy Center, nici măcar o petrecere intimă cu douăzeci sau treizeci de invitați ținută pe palierul dormitoarelor din porțiunea rezidențială a Casei Albe, petrecere pe care Jack o ura şi Cathy o adora, din pricină că puteau invita oameni pe care de fapt îi cunoşteau şi îi agreau, sau cel puțin oameni pe care doreau să-i întâlnească. Pe Jack nu-l supăra genul acesta de petrecere, ci faptul că el

considera palierul dormitoarelor din Casă (aşa cum îi spuneau cei din Serviciul Secret, în opoziție cu cealaltă *casă* aflată la şaisprezece străzi distanță) ca fiind singurul spațiu intim care îi mai rămăsese – chiar şi proprietatea lor de la Peregrine Cliff, din Chesapeake Bay, fusese refăcută de Serviciul Secret. În prezent dispunea de instalație împotriva incendiilor, cam şaptezeci de linii telefonice, un sistem de alarmă aidoma celor folosite la protejarea locațiilor de stocare a armelor nucleare şi o nouă dependință pentru a adăposti personalul de protecție care era detaşat acolo în weekendurile în care soții Ryan decideau să verifice dacă mai au încă o casă unde să se retragă atunci când se săturau de acest muzeu oficial.

Dar în noaptea respectivă nu exista nimic din toate acestea. În acea noapte erau din nou aproape oameni normali. Deosebirea consta în faptul că Jack, dacă dorea o bere sau altă băutură, nu putea merge până la bucătărie să le ia. Aşa ceva nu era permis. Nu, trebuia să le comande prin intermediul unuia dintre lacheii Casei Albe, care lua liftul fie în jos, până la bucătăria de la demisol, fie urca până la barul de la etaj. Putea, fireşte, să insiste şi să meargă el să facă treaba, dar asta ar fi însemnat să îl jignească pe unul dintre lachei, iar pe aceşti oameni, în principal de culoare (unii spuneau că arborele lor genealogic cobora până la sclavii personali ai lui Andrew Jackson), deşi nu se supărau, nu era necesar să-i jigneşti. Ryan niciodată nu fusese genul de om care să-i pună pe alții să-i facă treaba. Oh, sigur, era frumos ca în fiecare noapte pantofii să-i fie lustruiți de către un tip care nu avea altceva de făcut şi care primea un salariu generos de la guvern pentru această muncă, dar părea ceva lipsit de bărbăție să fii răsfățat precum un soi de nobil, când în realitate tatăl său fusese un detectiv care muncise din greu în cadrul forțelor de poliție din Boston, la secția Omucideri, iar el avusese nevoie de o bursă guvernamentală (prin curtoazia Corpului de Infanterie Marină a Statelor Unite) pentru a studia la Boston College fără ca mama lui să fie nevoită să-şi ia o slujbă. Să fi fost de vină rădăcinile sale din clasă muncitoare şi educația primită? Probabil, consideră

Ryan. Originea sa explica de asemenea şi ceea ce făcea el în momentul respectiv, stând într-un scaun, cu băutura în mână, privind la televizor, de parcă se transformase într-o persoană normală.

Din întreaga familie, viaţa lui Cathy suferise cele mai puţine transformări, exceptând faptul că în fiecare dimineaţă zbura către locul de muncă la bordul unui elicopter VH-60 Blackhawk al Infanteriei Marine, în privinţa căruia nu obiectau nici plătitorii de taxe şi nici mass-media – nu după ce SANDBOX, cunoscută de asemenea drept Katie Ryan, fusese atacată în centrul ei de tratament de nişte terorişti. Copiii se uitau la televizor în camerele lor, iar Kyle Daniel, cunoscut în Serviciul Secret sub numele SPRIRIDUŞUL, adormise în pătuţul său. Astfel că *acea* doctor Ryan – nume de cod CHIRURGUL – stătea în propriul scaun din faţa televizorului, parcurgând însemnările legate de pacienţi şi consultând un jurnal medical ca parte a nesfârşitei sale pregătiri profesionale.

— Cum merg treburile la muncă, iubito?

— Destul de bine, Jack. Bernie Katz are o nouă nepoţică. Este foarte încântat.

— A cui e fetiţa?

— A lui Mark, fiul său – s-a căsătorit acum doi ani. Am mers la nuntă, îţi aminteşti?

— Avocatul? întrebă Jack, amintindu-şi ceremonia, din vremea zilelor fericite, înainte de a fi blestemat cu preşedinţia.

— Mda, celălalt fiu al lui, David, e doctor – la Yale, predă chirurgie toracică la facultatea de medicină.

— Oare pe el l-am întâlnit? nu reuşi Jack să-şi aducă aminte.

— Nu. A făcut şcoala în vest, la UCLA.

Dădu pagina din numărul curent al *Jurnalului de medicină din New England*, apoi decise să fie ochi şi urechi. Era un articol interesant despre o nouă descoperire în domeniul anesteziei, ceva demn de ţinut minte. Vorbise despre ea în timpul prânzului, cu unul dintre profesorii doctori. Îşi făcuse un obicei din a lua prânzul cu colegi de diverse specializări,

pentru a fi la curent cu noutățile din medicină. Următoarea mare descoperire, aprecie ea, va fi în domeniul neurologiei. Unul dintre colegii ei de la Hopkins a descoperit un medicament care părea să regenereze celulele afectate. Dacă dădea lovitura, asta însemna Premiul Nobel. Ar fi fost al nouălea medic care să-şi atârne premiul pe panoplia cu trofee a universității de medicină Johns Hopkins. Munca ei legată de folosirea laserului în chirurgie îi adusese Premiul Lasker pentru Servicii Publice – cea mai înaltă distincție în medicina americană – dar nu era suficient pentru o excursie la Stockholm. Ei îi convenea. Oftalmologia nu era genul de specialitate care să aducă un premiu, dar redarea vederii oamenilor era o răsplată al naibii de mare. Poate că singurul lucru bun legat de ascensiunea lui Jack şi atingerea de către ea a statutului de Primă Doamnă era faptul că îi asigura o şansă reală pentru postul de director al Institutului Wilmer dacă şi când Bernie Katz se va hotărî să-şi pună halatul în cui. Încă era aptă să profeseze – niciodată nu va renunța la medicină – şi în acelaşi timp va fi capabilă să supervizeze cercetările din specializarea ei, să decidă cine obține finanțare, unde se desfăşura munca de cercetare cu adevărat importantă, iar asta, îşi spunea ea, e ceva la care s-ar pricepe. Aşadar, poate că aventura asta cu preşedinția nu era o pierdere totală de timp.

Singura ei nemulțumire era dată de faptul că oamenii se aşteptau ca ea să se îmbrace ca un supermodel şi, cu toate că întotdeauna se îmbrăcase cu gust, niciodată nu fusese extravagantă. Îşi imaginase că este suficient să poarte rochii frumoase şi clasice la toate acele afurisite întâlniri oficiale la care trebuia să ia parte (rochii pe care nu era nevoită să le plătească deoarece toate îi fuseseră donate de către fabricanți). Cum era de aşteptat, publicația *Womens Wear Daily* nu era încântată de alegerile ei vestimentare, de parcă halatul ei alb de laborator ar fi fost o afişare la modă) – dar nu, era uniforma ei, precum ținuta puşcaşilor marini care păzeau uşile Casei Albe, şi o purta cu o mândrie considerabilă. Nu multe femei, sau bărbați, puteau pretinde că se află la apogeul carierei profesionale. Dar ea putea. Aşa

cum stăteau lucrurile, seara asta trebuia să fie una drăguță. Nici măcar nu se supăra din cauza dependenței lui Jack față de *The History Channely* chiar şi atunci când el mai bombănea la adresa unor greşeli minore în unele dintre emisiunile lor. Presupunea, chicotind de una singură, că el are dreptate şi ei se înşală… Paharul ei de vin se golise şi, cum nu avea programată nicio procedură protocolară pentru a doua zi, făcu semn unui valet să-l umple din nou. Viața putea fi mult mai rea. Pe deasupra, avuseseră parte de o mare sperietură cu teroriştii ăia nenorociți, dar cu mult noroc şi cu ajutorul acelei minunate agente FBI care se căsătorise, Andreea Price, supraviețuiseră şi nu se aştepta ca ceva asemănător să se mai întâmple vreodată. Propria ei echipă de pază din Serviciul Secret constituia apărarea contra unui astfel de eveniment. Agentul Principal al acestei echipe, Roy Altman, inspira acelaşi soi de încredere în meseria sa cu cea pe care o inspira ea ca medic, hotărî Cathy.

— Poftiți, dr. Ryan, spuse valetul, oferindu-i paharul reumplut.

— Mulțumesc, George. Ce mai fac copiii?

— Cel mare tocmai a fost admis la Notre Dame, răspunse el cu mândrie.

— Minunat. Ce va absolvi?

— Medicină preventivă.

Cathy ridică privirea din jurnal.

— Grozav. Dacă îl pot ajuta cu ceva, să-mi spui, OK?

— Da, doamnă, cu siguranță.

Şi partea frumoasă, judecă George, era că ea nu glumea. Soții Ryan erau foarte populari printre membrii personalului, în ciuda dificultăților pe care le aveau cu tot acel răsfăț. Mai era o familie căreia soții Ryan îi purtau de grijă, văduva şi copiii unui sergent din Forțele Aeriene, despre care nimeni nu părea a înțelege ce legătură au cu familia prezidențială. Iar Cathy se ocupase personal de doi copii ai angajaților care aveau probleme cu ochii.

— Cum arată programul zilei de mâine, Jack?

— Cuvântare la congresul VFW[54] din Atlantic City. Mă duc acolo cu elicopterul şi mă întorc după prânz. Discursul pe care mi l-a scris Callie nu-i rău.

— E puţin cam ciudată.

— E diferită, fu preşedintele de acord, dar îşi face bine treaba.

„Mulţumesc Domnului, spuse Cathy în gând, că eu nu prea am parte de aşa ceva!" Pentru ea, un discurs era să-i spună unui pacient cum o să-i vindece ochii.

— În Beijing este un nou Nunţiu Papal, rosti producătorul.

— E ca un fel de ambasador, nu?

— Destul de apropiat, încuviinţă producătorul, înclinând capul. Un italian, cardinalul Renato DiMilo. Un moş, nu ştim nimic despre el.

— Bun, poate luăm maşina şi mergem să-l întâlnim, socoti Barry în timp ce-şi făcea nodul la cravată. Ai obţinut adresa şi numărul de telefon?

— Nu, dar omul nostru de contact de la ambasada americană le poate obţine destul de rapid.

— Sună-l pe tip, îi ordonă Wise cu blândeţe. El şi producătorul său făceau echipă de unsprezece ani şi împreună se feriseră de gloanţe şi câştigaseră acele premii Emmy, ceea ce nu era rău pentru doi foşti sergenţi din infanteria marină.

— Bine.

Wise îşi consultă ceasul. Se încadra perfect în timp. Putea face un reportaj în orele sale libere, îl putea trimite prin satelit, iar Atlanta îl putea monta şi difuză publicului american la ora micului dejun. Asta îi va ocupa aproape tot timpul zilei în această ţară duşmănoasă. Fir-ar să fie, de ce n-au ţinut tratativele în Italia? Îşi amintea cu nostalgie de mâncarea italiană din vremea petrecută în trupele de infanterie marină ale Flotei din Mediterana. Iar italiencele adorau uniforma puşcaşilor marini ai Statelor Unite. Bine, o

[54] Veterans of Foreign Wars – Veterani ai Războaielor din Străinătate.

mulțime de femei făceau asta.

Un lucru pe care nici cardinalul DiMilo, nici Monseniorul Schepke nu ajunseseră să-l placă era meniul chinezesc al mesei de dimineață, total străin de orice serveau europenii la micul dejun. Aşa că Schepke pregătea masa în fiecare dimineață, înainte de sosirea personalului chinez – aceştia spălau vasele, ceea ce ambilor prelați le era suficient. Amândoi îşi spuseseră rugăciunile matinale, ceea ce le impunea să se trezească înainte de ora şase în fiecare zori de zi, aşa cum făceau soldații, după cum remarcase adeseori vârstnicul italian.

Ziarul pe care-l citea dimineața era *Internațional Herald Tribune*, care prea era de orientare americană, dar nimic nu-i perfect pe lume. Cel puțin ziarul dădea scorul meciurilor de fotbal din Europa, sport față de care amândoi arătau interes, iar Schepke mai putea încă, atunci când se ivea ocazia, să iasă în curte să joace. DiMilo, care fusese un bun mijlocaş la vremea lui, se mulțumea să privească de pe margine şi să chibițeze.

Echipa CNN avea propria dubiță, de fabricație americană, care fusese expediată cu vaporul în China, cu multă vreme în urmă. Avea propria instalație miniaturală de emisie-recepție prin satelit, un miracol al tehnicii, care le permitea să intre instantaneu în contact cu orice loc de pe glob, prin intermediul sateliților geostaționari de comunicație. Putea să facă orice în afară de a funcționa atunci când maşina era în mers, dar cineva lucra la această problemă, ceea ce ar fi fost o realizare majoră, echipele mobile putând astfel lucra fără a se teme prea mult de diverse interferențe, indiferent în ce țară s-ar fi nimerit să opereze.

De asemenea aveau un sistem de navigație prin satelit, un miracol care le permitea să meargă oriunde, în orice oraş pentru care aveau harta pe CD. Cu ajutorul lui, puteau afla orice adresă mai repede decât un şofer de taxi localnic. Iar cu ajutorul unui telefon mobil puteau obține ei înşişi adresa, în cazul de față de la ambasada SUA, care avea adresele tuturor

reprezentanţelor diplomatice străine, iar reşedinţa Nunţiului Papal nu era decât una dintre ele. Pe deasupra, telefonul mobil le permise să sune în prealabil. Prima dată la apel răspunse o voce de chinez, apoi una care, după toate aparenţele, aparţinea unui german, şi care le spusese că desigur, pot veni.

Barry Wise era îmbrăcat în ţinuta sa obişnuită, sacou şi cravată – pedanteria sa era o altă reminiscenţă de la puşcaşii marini – şi a ciocănit la uşă, descoperind, aşa cum se aşteptase, un localnic – era tentat să le spună „băştinaşi", dar suna puţin rasist – care să-i conducă. Primul occidental pe care l-au întâlnit în mod sigur nu era cardinal. Era prea tânăr, prea înalt şi mult prea neamţ.

— Bună, sunt monseniorul Schepke, îl salută bărbatul,

— Bună ziua, sunt Barry Wise de la CNN.

— Ştiu, încuviinţă Schepke zâmbind. V-am văzut de multe ori la televizor. Ce vă aduce aici?

— Ne aflăm aici pentru a relata despre întâlnirea pe probleme de comerţ dintre America şi China, dar ne-am decis să căutăm şi alte subiecte interesante. Am fost surprinşi să constatăm că Vaticanul are aici o misiune diplomatică.

Schepke îl conduse pe Wise în biroul său şi îl invită să ia loc într-un scaun confortabil.

— Mă aflu aici de câteva luni, dar cardinalul nu a sosit decât recent.

— Îl pot întâlni?

— Sigur că da, dar Eminenţa Sa vorbeşte momentan la telefon cu Roma. Vă supăraţi dacă aşteptaţi câteva minute?

— Nicio problemă, îl asigură Wise.

Îl studie pe monsenior. Avea o alură atletică, înalt şi foarte german. Wise vizitase de multe ori Germania şi întotdeauna se simţise cumva stingherit, de parcă rasismul care provocase Holocaustul se afla încă acolo, pe undeva, ascuns în apropiere, dar de nevăzut. Îmbrăcat cu alte haine, l-ar fi putut lua pe Schepke drept soldat, chiar puşcaş marin. Părea potrivit din punct de vedere fizic, era foarte inteligent şi, în mod clar, un fin observator.

— Pot să vă întreb din ce ordin faceţi parte? rosti Wise.

— Societatea lui Isus, replică Schepke.

„Un iezuit”, raționă pe dată Wise. Asta explica totul.

— Din Germania?

— Corect, dar acum am bază la Roma, la Universitatea Robert Bellarmine şi am fost solicitat să-l însoțesc pe Eminența Sa în China, datorită aptitudinilor mele lingvistice.

Engleza lui se situa la jumătate între cea vorbită de britanici şi cea americană, dar nu canadiană, era perfectă din punct de vedere gramatical şi remarcabil de exactă în pronunție.

„Şi din pricină că eşti deştept”, adăugă Wise pentru sine. Ştia că Vaticanul are un serviciu de culegere a informațiilor respectat, care era, probabil, cel mai vechi din lume. Deci acest monsenior era o combinație între un diplomat şi un spion, decise Wise.

— Nu vă întreb câte limbi străine vorbiți. Sunt sigur că mă întreceți, observă Wise. Niciodată nu întâlnise sau auzise de vreun iezuit nătâng.

Schepke îi răspunse cu un zâmbet amical.

— Este obligația mea de serviciu. Apoi aruncă o privire către telefonul de pe birou. Indicatorul luminos se stinsese. Schepke îşi ceru scuze şi se îndreptă către biroul cardinalului, apoi reveni. Eminența Sa vă va primi acum.

Wise se ridică şi îl urmă înăuntru pe preotul german. Bărbatul pe care îl zări era corpolent şi în mod clar italian, îmbrăcat nu în sutană, ci cu sacou şi pantaloni, cu o cămaşă roşie (sau era o vestă?) sub gulerul său de preot. Corespondentul CNN nu-şi amintea dacă protocolul îi cerea să sărute inelul bărbatului, dar oricum nu-i stătea în fire să pupe mâini, aşa că doar îi strânse mâna, după obiceiul american.

— Bun venit la legația noastră, zise cardinalul DiMilo. Sunteți primul reporter american care vine la noi. Vă rog… cardinalul îi indică un scaun.

— Vă mulțumesc, Eminență. Wise îşi aduse aminte de această cerință a protocolului.

— Cu ce vă putem fi de folos astăzi?

— Păi, ne aflăm în oraş pentru a relata negocierile despre

comerț – America şi China – şi căutam un subiect despre viața în Beijing. Tocmai am aflat azi-noapte că Vaticanul are o ambasadă aici, şi am considerat că putem veni să discutăm cu dumneavoastră, domnule.

— Minunat, observă DiMilo, oferind un grațios surâs preoțesc. Cu toate că aici nu e ca la Roma, sunt câțiva creştini în Beijing.

Lui Wise i se aprinse beculețul.

— Dar creştinii chinezi?

— Nu am întâlnit decât puțini. De fapt, chiar în această după-amiază vom merge să vedem un preot baptist pe nume Yu.

— Adevărat? Asta era o surpriză. Un baptist *localnic?*

— Da, confirmă Schepke. Un tip de treabă, a fost educat chiar în America, la Oral Roberts University.

— Un cetățean chinez de la Oral Roberts? întrebă, oarecum neîncrezător, Wise, în timp ce în minte îi licărea beculețul marcat SUBIECT!

— Da, nu-i aşa că este ceva neobişnuit? remarcă DiMilo.

Era destul de neobişnuit până şi faptul că un baptist şi un cardinal al Bisericii Romano-Catolice îşi vorbeau, consideră Wise, dar probabilitatea ca aşa ceva să se întâmple tocmai aici era la fel de mare ca aceea de a vedea un dinozaur plimbându-se pe Mall-ul din Washington. Celor din Atlanta le va plăcea la nebunie acest subiect.

— Putem merge cu dumneavoastră? ceru voie reporterul CNN.

Teroarea începu curând după ce ea ajunsese la locul de muncă. În ciuda tuturor aşteptărilor şi anticipărilor, fusese totuşi o surpriză, chiar una neplăcută, primul spasm din abdomen. Ultima oară, cu aproape şase ani în urmă, deşi prezisese naşterea lui Ju-Long, fusese o surpriză asemănătoare, dar acea naştere fusese autorizată, pe când cea de acum nu. Sperase că travaliul va începe dimineața, dar în weekend, în apartamentul lor, unde ea şi Quon puteau să se descurce fără ajutor extern, dar copiii vin pe lume atunci când vor ei, în China şi peste tot în lume, iar acesta

nu făcea excepție. Întrebarea era dacă Statul va permite sau nu ca acest copil să respire, astfel că primul spasm muscular, întâiul vestitor al contracțiilor travaliului, aduse cu sine spaima că asasinatul va fi comis, că propriul ei trup va fi scena crimei, că ea va fi acolo să vadă, să simtă copilul cum încetează să mişte, să simtă moartea. Spaima era încununarea tuturor nopților nedormite şi a coşmarurilor care vreme de săptămâni întregi o făcuseră să asude în pat. Colegii ei de muncă îi văzură chipul şi începură să-şi pună întrebări. Câteva femei din atelierul de la parter îi ghiciseră secretul, cu toate că niciodată nu discutaseră cu ea despre asta. Miraculos era faptul că nimeni nu o denunțase, iar asta fusese cea mai mare teamă a lui Lien-Hua – dar nu era genul de lucru pe care o femeie să îl facă alteia. O parte din colege dăduseră la rândul lor naştere unor fiice care muriseră „accidental" după un an sau doi, pentru a satisface dorința soților de a avea ca urmaş un fiu. Acesta era încă un aspect al vieții din Republica Populară care rareori era subiect de conversație, chiar între femei, în cadru intim.

Şi astfel Yang Lien-Hua privi de jur împrejurul fabricii, simțind cum muşchii îi anunță ce urmează să se întâmple, iar tot ce putea spera ea era ca spasmele să înceteze sau să mai întârzie. Încă cinci ore şi va putea pedala pe bicicletă spre casă, unde va putea naşte copilul, ceea ce nu era la fel de convenabil ca în weekend, dar era mai bine decât să provoace o situație de urgență aici. Floare de Lotus îşi zise că trebuie să fie puternică şi dârză. Îşi închise ochii, îşi muşcă buzele şi încercă să se concentreze asupra muncii, dar curând spasmele sporiră, stânjenind-o. Apoi va veni o durere moderată, urmată de adevăratele contracții care o vor face incapabilă de a sta în picioare, apoi... ce? Imposibilitatea ei de a prevedea ce va fi peste câteva ore îi schimonosi chipul mai rău decât ar fi reuşit durerea s-o facă. Se temea de moarte, dar în timp ce această frică era împărtăşită de toți oamenii, ea se temea pentru viața care era încă parte din trupul ei, dar nu îi aparținea. Se temea că o va vedea murind, că va simți sufletul nenăscut pierind şi, cu toate că era sigură că se va duce la Dumnezeu, ştia că nu aceasta era

intenția Domnului. Avea nevoie de sfătuitorul ei spiritual. Avea nevoie de soțul ei, Quon. Avea chiar mai multă nevoie de reverendul Yu. Dar cum să facă să ajungă la ei?

Instalarea camerei video decurse rapid. Amândoi clericii priveau cu interes, căci niciunul dintre ei nu mai văzuse înainte o astfel de activitate. Zece minute mai târziu, ambii erau dezamăgiți de întrebări. Îl mai văzuseră pe Wise la televizor, aşa că se aşteptaseră la mai mult de la el. Nu realizau că reportajul pe care Barry îl dorea cu adevărat se găsea la o depărtare de câțiva kilometri şi la o oră şi ceva distanță.

— Bun, rosti Wise când întrebările siropoase fuseseră puse şi primiseră răspuns. Vă putem însoți la locuința prietenului vostru?

— Cu siguranță, replică Eminența Sa, ridicându-se. Îşi ceru scuze, căci până şi cardinalii trebuie să meargă la baie înaintea unui drum cu maşina – cel puțin cei de vârsta lui DiMilo. Dar reveni şi i se alătură lui Franz pentru a merge la maşină, aceasta fiind condusă de Monsenior, spre nemulțumirea propriului şofer care, după cum bănuiau, era informator al Ministerului Securității Statului. Dubița CNN îi urmă, răsucindu-se pe străduțele întortocheate până când ajunseră la modesta casă a reverendului Yu Fa An. Parcatul fu mult mai simplu. Wise observă că cei doi preoți catolici păşeau către uşa lui Yu, purtând în brațe un pachet mare.

— Ah! remarcă Yu cu un zâmbet de surprindere, atunci când deschise uşa. Ce vă aduce la noi?

— Prietene, avem un dar pentru tine, spuse Eminența Sa, înmânând pachetul. În mod cert era o Biblie, dar nu mai puțin binevenită, prin prisma evidentă a naturii darului. Yu îi pofti prin gesturi să intre, apoi îi zări pe americani.

— Au cerut voie să ne însoțească, explică Monseniorul Schepke.

— Sigur, exclamă de îndată Yu, spunându-şi că poate Gerry Patterson va vedea reportajul şi poate chiar şi amicul lui îndepărtat, Hosiah Jackson.

Dar nu reuşiseră să instaleze camerele când el a deschis

cadoul.

Yu desfăcuse darul pe biroul său, iar la vederea lui avu o mare surpriză. Se aşteptase la o Biblie, dar aceea trebuie să fi costat câteva sute de dolari americani... Era o ediție a versiunii Regelui James într-o superbă mandarină cultă... şi magnific ilustrată. Yu se ridică şi ocoli biroul pentru a-l îmbrățişa pe colegul său italian.

— Fie ca Domnul Isus să te binecuvânteze pentru asta, Renato, spuse Yu, destul de emoționat.

— Amândoi Îl slujim cât de bine putem. M-am gândit la ea şi am realizat că este ceva ce ți-ai dori să ai, replică DiMilo, ca şi cum s-ar fi adresat unui bun preot paroh din Roma, căci Yu asta era, nu? Mă rog, ceva destul de apropiat.

În acelaşi timp, Barry Wise blestemă faptul că nu pusese destul de rapid camerele în funcțiune pentru a prinde momentul.

— Nu vedem prea des catolici şi baptişti fiind aşa buni prieteni, remarcă reporterul.

Răspunsul îi fu dat de către Yu, iar de data această cameră mergea.

— Ni se permite să fim prieteni. Lucrăm pentru acelaşi *boss,* cum spuneți voi în America.

Luă din nou mâna lui DiMilo şi i-o strânse cu căldură. Rareori primise un dar atât de sincer, şi era straniu că se întâmplase aici, în Beijing, din partea cuiva pe care colegii săi din America îl numeau papistaş, şi încă unul italian. În definitiv viața chiar avea un scop. Reverendul Yu avea destulă credință pentru a nu se îndoi de acest fapt, dar atunci când acesta se şi confirmă, din timp în timp, era o binecuvântare.

Contracțiile erau prea rapide şi prea puternice. Lien-Hua rezistase cât de mult putuse, dar după o oră se simți de parcă cineva descărcase o puşcă în stomacul ei. Genunchii i se încovoiară. Făcu tot ce-i stătu în puteri pentru a-i controla, ca să rămână în picioare, dar era prea mult. Fața i se făcu albă ca varul şi se prăbuşi pe podeaua de ciment. O colegă de muncă apăru imediat. Fiind şi ea mamă, ştia la ce

asistă.

— Ți-a venit timpul? întrebă ea.

— Da, gâfâi Lien, cu un gest dureros de încuviințare.

— Lasă-mă să-l aduc pe Quon.

Şi o luă imediat la fugă. Acel mic ajutor fu momentul în care lucrurile luară o întorsătură urâtă pentru Floare de Lotus.

Supraveghetorul ei zări o angajată fugind, apoi îşi răsuci capul pentru a vedea o alta prăbuşită. Merse într-acolo, aşa cum cineva s-ar duce să vadă ce se întâmplă după un accident de automobil, mai mult din curiozitate decât din dorința expresă de a interveni. Rareori o remarcase pe Yang Lien-Hua. Îşi îndeplinea sarcinile de serviciu cu regularitate, având nevoie doar de puține muştruluieli sau țipete, era populară printre colegele de muncă şi cam asta era tot ce ştia cu adevărat despre ea şi tot ce îşi închipuia el că are nevoie să ştie. Nu erau semne de sânge. Nu căzuse din pricina vreunui accident sau defecțiuni mecanice. Ciudat. Stătu câteva secunde aplecat deasupra ei, observând că se chinuie şi se întrebă care ar putea fi problema, dar nu era asistent sau medic, aşa că nu interveni. Oh, dacă ar fi sângerat ar fi putut încerca să-i înfăşoare un bandaj în jurul rănii sau ceva de genul acesta, dar nu era o astfel de situație, aşa că stătea acolo, închipuindu-şi că aşa procedează un manager, arată că se află acolo, dar nu agravează situația. Exista o trusă medicală în camera de prim-ajutor, la două sute de metri mai departe. Se gândi că cealaltă fată fugise probabil să o aducă.

Fața lui Lien-Hua se contorsionă după câteva minute de calm relativ, atunci când altă contracție începu. Văzu cum ochii i se strâng şi fața i se albeşte, iar respirația i se schimbă într-un gâfâit rapid. „Oh, realiză el, asta era." Ce ciudat. Credea că trebuie să fie înştiințat de asemenea lucruri, pentru a putea programa o înlocuitoare. Apoi îşi dădu seama de altceva. Aceasta nu era o naştere autorizată. Lien-Hua încălcase regulile, iar aşa ceva nu trebuia să se întâmple, căci ar fi aruncat o lumină proastă asupra secției sale, şi asupra *lui* ca supraveghetor… iar într-o bună zi dorea să aibă o maşină.

— Ce se întâmplă aici? o chestionă el.

Dar pe moment Yang Lien-Hua nu era în stare să răspundă. Contracțiile se întețeau mult mai repede decât atunci când îl născuse pe Ju-Long. „De ce n-a putut aştepta până sâmbătă? întrebă ea Soarta. De ce Dumnezeu vrea ca pruncul meu să moară la naştere?" Se strădui să se roage printre accesele de durere, făcând tot posibilul să se concentreze, să-l implore pe Domnul pentru îndurare şi ajutor în acest moment de restriştе, încercare şi teroare, dar tot ce văzu în jur nu făcea decât să-i sporească spaima. Nu exista niciun semn de ajutor pe chipul supraveghetorului din atelierul ei. Apoi auzi din nou paşi alergând şi aruncă o privire pentru a-l zări pe Quon cum se apropie, dar înainte să ajungă la ea supraveghetorul îl opri.

— Ce se petrece aici? îl interogă bărbatul, cu toată asprimea şi autoritatea unui subofițer. Femeia ta face un copil? Un copil neautorizat? îl întrebă şi îl acuză dintr-o suflare omul cu cel mai mic rang oficial. *Ju haiy* adăugă el: *Târfă!*

În ceea ce îl privea pe el, Quon îşi dorea acest copil la fel de mult ca soția lui. Nu îi spusese acesteia de toate spaimele pe care le împărtăşise cu ea, căci simțea că nu ar fi fost ceva bărbătesc, dar ultimă declarație a supraveghetorului de atelier fusese prea mult pentru un bărbat supus la două feluri simultane de stres. Amintindu-şi de antrenamentul primit în armată, Quon lovi cu pumnul, însoțindu-şi gestul cu o imprecație:

— *Pok gai,* înțelesul literar fiind „cazi jos pe stradă", dar în context însemna „Dă-te dracului din calea mea!"

Supraveghetorul se tăie la cap când căzu, dându-i lui Quon satisfacția de a vedea o rană care să răzbune insulta adresată soției. Dar el avea alte lucruri de făcut.

Terminând de împărțit insulte şi lovituri, o puse pe picioare pe Lien-Hua şi o sprijini cât putu el de bine pe drumul către locul unde le erau parcate bicicletele. Dar, ce să facă acum? Ca şi soția sa, Quon şi-a dorit ca toate aceste evenimente să se întâmple acasă, unde în cel mai rău caz putea să sune şi să spună că e bolnavă. Dar nu avea nicio

putere să oprească acest proces, aşa cum nu putea opri globul să se învârtă în jurul axei sale. Nici măcar nu avea timp sau energie ca să-şi blesteme soarta. Trebuia să facă față evenimentelor pe măsură ce acestea apăreau, un tremur la fiecare secundă, şi să îşi ajute soția iubită cât de bine putea.

— Ați fost educat în America? întrebă Wise, în fața camerei care înregistra.

— Da, replică Yu, cu ceaşca de ceai în mână. La Oral Roberts University din Oklahoma. Prima oară mi-am luat licența de inginer electronist, apoi licența în teologie şi mai târziu a venit hirotonisirea.

— Văd că sunteți căsătorit, observă reporterul, arătând către o fotografie de pe perete.

— Soția mea este plecată în Taiwan, să aibă grijă de mama ei, care este bolnavă, explică el.

— Cum de v-ați întâlnit? întrebă Wise, referindu-se la Yu şi la cardinal.

— Este reuşita lui Fa An, îl lămuri cardinalul. El a venit la noi pentru a întinde o mână primitoare unui nou-venit în aceeaşi… aceeaşi branşă, aş putea spune. DiMilo fusese tentat să spună că savuraseră câteva păhărele împreună, dar se înfrână de teamă să nu-l coboare pe om în ochii enoriaşilor săi baptişti, căci unii dintre ei obiectau vehement la consumarea alcoolului. Aşa cum vă puteți imagina, nu sunt mulți creştini în acest oraş, iar puținii care sunt trebuie să stea uniți.

— Găsiți că e ciudat ca un catolic şi un baptist să fie atât de buni prieteni?

— Absolut deloc, replică imediat Yu. De ce ar fi ciudat? Nu suntem uniți de aceeaşi credință?

DiMilo dădu din cap aprobator la această perfectă, dacă nu neaşteptată, declarație de credință.

— Dar ce ne puteți spune despre congregația dumneavoastră? fu următoarea întrebare pusă de Wise reverendului Yu.

Parcarea destinată bicicletelor era o masă confuză de metal şi cauciuc, căci puțini lucrători chinezi dețineau automobile, dar în timp ce Quon o ajuta pe Lien-Hua să ajungă la capătul îndepărtat al străzii, cei doi au fost zăriți de cineva care avea acces la o maşină. Era un paznic al fabricii care patrula în jurul perimetrului facilității, simțindu-se foarte important în motoreta sa cu trei roți, un accesoriu mult mai însemnat în definirea statutului său decât uniforma şi insigna. Ca şi Quon, fusese sergent în Armata Populară de Eliberare şi nu îşi pierduse simțul autorității personale, lucru pe care îl transmitea prin felul în care vorbea oamenilor.

— Stai! somă el din motoreta sa. Ce se petrece aici?

Quon se întoarse. Lien-Hua tocmai avea o nouă contracție, genunchii i se îndoiseră şi respira sacadat, iar el mai mult o târa către bicicletele lor. Brusc, realiză că n-o să meargă. Sub niciun chip ea nu putea pedala de una singură. Până la apartamentul lor erau unsprezece străzi. Probabil o va putea căra pe cele trei rânduri de scări, dar cum naiba să o ducă până la uşa blocului?

— Soția mea este… rănită, spuse Quon, nedorind – de teamă – să explice care era adevărata problemă. Îl cunoştea pe paznic – numele său era Zhou Jingjin – şi părea un om destul de decent. Încerc să o duc acasă.

— Unde locuieşti, tovarăşe? îl întrebă Zhou.

— Blocul Marşul cel Lung, numărul şaptezeci şi patru, replică Quon. Ne poți ajuta?

Zhou le aruncă o privire. Femeia părea a fi într-o profundă stare de suferință. Nu erau într-o țară care punea mare preț pe inițiativa personală, dar o tovarăşă se afla în dificultate şi se presupunea că trebuie să existe solidaritate între oameni, iar apartamentul lor se afla doar la zece, unsprezece străzi distanță, adică cel mult cincisprezece minute, chiar şi în acest vehicul lent şi ciudat. Luă o hotărâre, bazată pe solidaritatea clasei muncitoare în socialism.

— Îmbarc-o pe locul din spate, tovarăşe.

— Mulțumesc, tovarăşe.

Şi Quon îşi aduse soția, o săltă cu fundul în sus şi o aşeză pe platforma ruginită de oțel din spatele compartimentului

şoferului. Cu o fluturare din mână îi semnaliză lui Zhou să se îndrepte spre vest. Contracția aceasta se dovedi a fi una greu de suportat. Lien-Hua gâfâi, apoi țipă, spre spaima soțului ei şi, mai grav, spre agitația şoferului, care se răsuci şi văzu ceea ce păruse a fi o femeie sănătoasă ținându-se de abdomen, într-o mare suferință. Nu era un lucru frumos de văzut, sub nicio formă imaginabilă, iar Zhou, care deja făcuse un salt în privința inițiativei, decise că poate ar trebui să mai facă unul. Calea către blocul Marşul cel Lung ducea în josul străzii Meishugan, pe lângă spitalul Longfu, care, asemenea majorității spitalelor universitare din Beijing, avea o cameră de primire a urgențelor decentă. Această femeie suferea şi era o tovarăşă, o membră a clasei muncitoare, ca şi el, şi merita ajutorul său. Se uită în spate. Quon făcea tot posibilul pentru a-şi alina soția, fiind prea ocupat pentru a face altceva în timp ce motoretă pazniculuiț opăia pe străzile accidentate cu douăzeci de kilometri pe oră.

Da, se hotărî Zhou, trebuia s-o facă. Întoarse cu blândețe ghidonul, trăgând la platforma de descărcare proiectată mai degrabă pentru camioane de marfă decât pentru ambulanțe, apoi stopă.

Lui Quon îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că au oprit. Privi în jur, gata să-şi ajute soția să coboare din motoretă, până când văzu că nu sunt la complexul de locuințe. Dezorientat de precedentele treizeci de minute de neaşteptată urgență şi haos, nu realiză unde se aflau până când zări pe cineva în uniformă ieşind pe uşă. Femeia purta o bonetă albă pe cap – o asistentă? Erau la spital? Nu, nu putea permite asta.

Yang Quon se ridică din motoretă şi se răsuci către Zhou. Începu să obiecteze, spunându-i că au ajuns într-un loc greşit, că nu dorea să se afle acolo, dar în acel moment angajații spitalului au avut un neobişnuit simț practic – în acele clipe camera de gardă era suspect de liniştită – şi o targă pe rotile apăru pe uşă, manevrată de doi oameni. Yang Quon încercă să protesteze, dar fu pur şi simplu dat de-o parte de sanitarii voinici, în timp ce Lien-Hua a fost aşezată pe targă şi împinsă înăuntru, înainte ca el să fi putut face

mai mult decât să deschidă gura şi să o închidă. Trase adânc aer în piept şi se grăbi înăuntru, numai pentru a fi interceptat de o pereche de funcționari care îi cereau informațiile necesare pentru completarea formelor de internare, oprindu-l din drum la fel de sigur cum ar fi făcut-o un om înarmat cu o puşcă, dar într-un mod mult mai mişelesc.

În camera propriu-zisă de urgențe un medic şi o asistentă au privit cum asistenții o aşază pe Lien-Hua pe o masă de examinare. N-a durat mai mult de câteva secunde până când ochii lor antrenați au tras prima concluzie, pe care şi-o împărtăşiră dintr-o singură privire. Câteva secunde în plus şi hainele ei de lucru erau înlăturate, iar sarcina apăru evidentă că un răsărit de soare. La fel de evident era faptul că Lien-Hua se afla în plin travaliu, ceea ce nu constituia o urgență. Putea fi dusă cu targa până la lift şi urcată la etajul doi, unde exista o numeroasă echipă de obstetricieni. Medicul, o femeie, le făcu semn asistenților şi le spuse unde să mute pacienta. Apoi păşi către telefon pentru a-i suna pe cei de la etaj, să-i informeze că o pacientă este în drum spre ei. Cu această „muncă" încheiată, medicul se întoarse în camera de gardă pentru a fuma şi a citi o revistă.

— Tovarăşe Yang? spuse un nou funcționar, mai mare în rang.

— Da, răspunse îngrijoratul soț, încă blocat în camera de aşteptare, ținut captiv de către funcționari.

— Soția este condusă la etaj, la Obstetrică. Dar, adăugă funcționarul, este o problemă.

— Care? întrebă Quon, cunoscând răspunsul, dar sperând într-un miracol, prins complet în capcanele birocratice ale momentului.

— În dosarele noastre nu avem nicio consemnare a sarcinii soției. Sunteți arondați spitalului nostru – văd că sunteți înregistrați la numărul şaptezeci şi patru, blocurile Marşul cel Lung. Este corect?

— Da, acolo locuim, murmură Quon, încercând să

găsească o ieşire din capcană, dar nevăzând niciuna.

— Ah. Funcționarul clătină din cap. Am înțeles. Mulțumesc. Acum trebuie să dau un telefon.

Felul în care fusese rostită ultima frază îl înspăimântă pe Quon: Ah, da, trebuie să văd dacă gunoiul este îndepărtat aşa cum trebuie. Ah, da, chiuveta s-a spart şi voi încerca să găsesc un instalator. Ah, da, o sarcină neautorizată, voi da un telefon celor de la etaj, să ştie că trebuie să omoare copilul atunci când îi apare capul.

La etaj, Lien-Hua putea vedea schimbarea din privirile lor. Când Ju-Long fusese pe cale să vină pe lume, în ochii asistentelor care îi vegheau travaliul era bucurie şi nerăbdare. Văzuse cum colțurile ochilor li se încrețeau, căci zâmbeau sub măştile de tifon... dar nu şi acum. Cineva venise în camera de naşteri numărul trei, acolo unde fusese ea dusă, şi îi spusese ceva asistentei, al cărei cap se răsucise repede spre locul unde zăcea Lien-Hua, iar expresia ochilor trecea de la compasiune la... altceva, iar în vreme ce doamna Yang nu ştia ce poate fi acel altceva, cunoştea semnificația acelei priviri. Părea a fi vorba de un lucru pe care asistenta nu-l plăcea, dar la înfăptuirea căruia vă asista, pentru că aşa era obligată. China era o țară în care oamenii executau ceea ce trebuia executat, indiferent că aprobau sau nu, că le făcea plăcere ori nu. Lien-Hua simți următoarea contracție. Bebeluşul din uterul ei încerca să se nască, neştiind că se grăbea către propria distrugere, provocată de mâna Statului. Dar angajații spitalului ştiau. Înainte, cu Ju-Long, se ținuseră prin preajmă, nu chiar rotindu-se în jurul ei, dar destul de aproape pentru a veghea şi a vedea că lucrurile decurg bine. Nu şi acum. Acum se retrăgeau, nedorind să audă cum o mamă se lupta pentru a aduce pe lume moartea.

La primul etaj lucrurile erau la fel de evidente şi pentru Yang Quon. Îi revenea în minte imaginea primului fiu, Ju-Long, senzația trupului său firav în brațele lui, micile zgomote pe care le scotea, primul zâmbet, ridicatul în şezut, mersul târâş, primul pas făcut în apartamentul lor mic,

primele vorbe pe care le-a rostit… dar pe micul lor Dragon Mare nu-l vor mai vedea nicicând, căci era mort, strivit sub roțile unui autobuz. O soartă nemiloasă îl smulsese pe acel copil din brațele sale şi îl azvârlise în stradă, ca pe un gunoi – iar acum Statul urma să-i măcelărească al doilea copil. Şi totul se va petrece cu un etaj mai sus, la mai puțin de zece metri, iar el nu putea face nimic… Sentimentul nu era necunoscut locuitorilor Republicii Populare, unde regulile venite de sus *erau* reguli, dar acum li se opunea cea mai fundamentală pornire umană. Cele două forțe duceau o bătălie în mintea muncitorului Yang Quon. De-a lungul corpului mâinile îi tremurau, în timp ce mintea i se lupta cu dilema. Privirea i se îngustă, netrecând dincolo de pereții încăperii, dar silindu-se chiar şi aşa să caute… ceva, trebuia să existe *ceva*…

Era acolo un telefon public, iar el *avea* fisele potrivite şi *îşi amintea* numărul, aşa că Yang Quon ridică receptorul şi formă numărul, incapabil să găsească în el însuşi capacitatea de a schimba destinul, dar sperând că va găsi acea posibilitate în altcineva.

— Răspund eu, rosti în engleză reverendul Yu, ridicându-se şi păşind spre locul de unde venea țârâitul.

— Nu-i aşa că e un tip remarcabil? îi întrebă Wise pe cei doi catolici.

— Un om minunat, încuviință cardinalul DiMilo. Un păstor bun pentru turma să şi asta-i tot ce poate spera un om să fie.

Monseniorul Schepke îşi răsuci capul atunci când prinse tonul vocii lui Yu. Ceva nu era în regulă, ceva serios, judecând după sunetul vocii. Când pastorul se întoarse în cameră, pe fața lui se putea citi toată îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Schepke în mandarină lui perfectă – poate că nu era ceva pentru urechile reporterilor americani.

— Una dintre membrele congregației mele, replică Yu, întinzându-se să-şi ia haina. Este însărcinată şi se află în travaliu chiar acum – dar sarcina nu este autorizată, iar soțul ei se teme că spitalul va încerca să o suprime. Trebuie să

merg să-i ajut.

— Franz, *was gibt's hier?* întrebă DiMilo în germană.

Iezuitul îi răspunse atunci în greceşte, pentru a fi sigur că americanii nu vor înțelege.

— Vi s-a spus despre asta, Eminență, explică Schepke în limba lui Aristotel. Susținătorii avortului comit aici ceea ce în orice țară civilizată de pe glob este practic crimă, iar decizia de a întreprinde aşa ceva este, în cazul de față, pur politică şi ideologică. Yu doreşte să meargă să-i ajute pe părinți să împiedice acest act mârşav.

DiMilo se decise în mai puțin de o secundă. Se ridică şi îşi răsuci capul.

— Fa An?

— Da, Renato?

— Putem veni să te ajutăm? Poate că statutul nostru diplomatic va avea o valoare practică, zise Eminența Sa, într-o mandarină cu accent groaznic, dar inteligibilă.

Nici reverendul Yu nu stătu mult pe gânduri:

— Da, o idee grozavă! Renato, nu pot permite ca acest copil să moară!

Dacă instinctul de procreare este cea mai cunoscută necesitate a ființelor umane, atunci pentru un adult nu erau decât puține apeluri mai puternice decât acela de *copil în primejdie.* Pe baza acestui apel, bărbații se avântă în clădiri cuprinse de flăcări sau se aruncă în râuri. În cazul de față, trei clerici vor merge într-un spital public pentru a înfrunta puterea celei mai populate națiuni a lumii.

— Ce se întâmplă? se interesă Wise, surprins de brusca schimbare de limbaj şi de modul în care cei trei prelați săriseră în picioare.

— O urgență pastorală. O membră a congregației lui Yu se află în spital. Are nevoie de el, iar noi vom merge cu prietenul nostru pentru a-l asista în obligațiile sale pastorale, spuse DiMilo. Camerele încă funcționau, dar era genul de material pe care editorii îl vor scoate la montaj. „Ce mama dracului", gândi Wise.

— Este departe? Putem să ajutăm? Vreți să vă ducem noi?

Yu se gândi la propunere şi decise rapid că bicicleta lui nu

va merge la fel de repede că dubița postului american de ştiri.

— Mulțumesc. Sunteți foarte amabil.

— Păi, să mergem, atunci.

Wise se ridică şi se puse în mişcare spre uşă. Echipa sa demontă echipamentul în câteva secunde şi ieşi prima pe uşă.

Se nimeri ca spitalul Longfu să fie la aproape trei kilometri distanță, cu fațada la o stradă orientată de la nord la sud. Wise aprecie că fusese proiectat de un arhitect orb; arăta clar ca o clădire aparținând statului, dar era extrem de inestetică, chiar şi după standardele chineze. Probabil că în anii 1950 comuniştii îi uciseseră pe toți cei care aveau ceva idei de stilistică, iar de atunci nimeni nu le luase locul. Precum majoritatea reporterilor, echipa CNN descinse pe uşa din față în maniera unei grupe SWAT a poliției. Cameramanul îşi ducea instrumentul pe umăr, cu sunetistul în spatele lui, în vreme ce Barry Wise şi producătorul îi urmau, reperând cele mai bune unghiuri de filmare. Ar fi fost generoşi numind holul de intrare lugubru. Un penitenciar statal din Mississippi avea o atmosferă mult mai veselă decât cea de aici, la care se adăuga mirosul de dezinfectant care determină câinii, într-un cabinet veterinar, să se facă mici de frică, iar pe copii îi făcea să se refugieze în brațele părinților, de teama injecției care urma.

De partea sa, Barry Wise se afla într-o stare de alertă ieşită din comun. Se datora antrenamentului său de puşcaş marin, cu toate că niciodată nu luase parte la o acțiune de luptă. Dar într-o noapte de ianuarie, în Bagdad, începuse să privească afară, prin fereastră, cu patruzeci de minute înainte ca primele bombe să cadă din avioanele de luptă Stealth, şi continuase să privească până când ceea ce planificatorii Forțelor Aeriene ale Statelor Unite numeau clădirea AT&T primise prima lovitură spectaculoasă. Prinse brațul producătorului şi îi spuse să fie atent. Celălalt fost puşcaş marin dădu din cap aprobativ. Pentru el alerta fusese declanşată de privirea brusc înverşunată a celor trei clerici, care fuseseră foarte senini până în momentul când sunase telefonul. Pentru ca bătrânul italian să ajungă să privească în

acest mod însemna că se întâmplase ceva, amândoi erau siguri de asta şi, indiferent ce-o fi fost, nu era ceva plăcut, iar asta deseori făcea subiectul unui reportaj bun, şi ei se aflau numai la câteva secunde depărtare de unitatea lor de transmisie prin satelit. Precum vânătorii care aud în pădure primul foşnet de frunze, cei patru reporteri CNN aşteptau alertaţi ivirea prăzii şi deschiderea focului.

— Reverend Yu! îl strigă Yang Quon păşind – mai curând alergând – spre locul unde se aflau ei.

— Eminenţă, acesta este enoriaşul meu, domnul Yang.

— *Buon giorno,* îl salută politicos DiMilo.

Privi cum reporterii iau imagini şi se ţin la distanţă, într-o manieră mult mai politicoasă decât se aşteptase din partea lor. În timp ce Yu vorbea cu Yang, păşi către Barry Wise să-i explice situaţia.

— Aţi avut dreptate când aţi observat că relaţiile dintre catolici şi baptişti nu sunt întotdeauna atât de amicale pe cât ar trebui să fie, dar în cazul de faţă suntem solidari. La etaj, oficiali ai acestui guvern încearcă să ucidă un bebeluş. Yu doreşte să salvăm acel copil. Franz şi cu mine vom încerca să-l ajutăm.

— Putem avea probleme, domnule, îl avertiză Wise. Personalul de securitate din această ţară poate juca dur. Am mai văzut asta.

DiMilo nu era un bărbat impunător, din punct de vedere fizic. Era scund şi avea mai bine de cincisprezece kilograme peste greutatea normală, aprecie americanul. Părul i se rărea. Pielea începuse să-i atârne, odată cu trecerea anilor. Probabil vor rămâne fără suflu urcând două rânduri de scări. Dar în ciuda tuturor aceste defecte, cardinalul îşi adună toată bărbăţia de care dispunea şi se transformă chiar sub ochii americanului. Surâsul inteligent şi dispoziţia blajină se evaporară ca un abur. Acum arăta ca un general pe câmpul de bătălie.

— Viaţa unui copil inocent este în cumpănă, *signore* Wise, fu tot ce rosti DiMilo, dar nu era nevoie de mai mult.

Cardinalul păşi înapoi lângă colegul său chinez.

— Ai prins asta? îşi întrebă Wise cameramanul, Pete

Nichols.

— Clasa-ntâi, Barry! rosti bărbatul din spatele aparatului.

Yang arătă ceva cu mâna. Yu porni în acea direcție. DiMilo şi Schepke îl urmară. La ghişeul recepției, funcționarul-şef ridică un receptor şi dădu un telefon. Echipa CNN îi urmă pe ceilalți spre casa scărilor şi se îndreptară către etajul doi.

Dacă aşa ceva era posibil, secția de obstetrică-ginecologie era chiar mai lugubră decât parterul. Puteau auzi țipetele, urletele şi gemetele femeilor în travaliu, căci în China sistemul de sănătate publică nu irosea anestezicele pe femeile care năşteau. Wise remarcă faptul că Yang, tatăl copilului, rămăsese nemişcat pe coridor, încercând să identifice în vacarmul de țipete pe cele ale soției sale. Evident, nu reuşi. Atunci păşi către biroul asistentelor.

Nu era necesar ca Wise să ştie chineză pentru a înțelege schimbul de replici. Yang, secondat de reverendul Yu, cerea să afle unde este soția lui. Asistenta-şefă îi întrebă ce dracului căutau acolo şi le spuse să se care imediat! Yang, stând drept, într-o postură plină de demnitate şi teamă, refuză, şi repetă întrebarea. Din nou asistenta-şefă îi spuse să dispară. Apoi Yang încălcă în mod serios regulile, aplecându-se peste ghişeul înalt şi apucând-o pe asistentă. Puteai citi în privirea ei că este profund şocată de faptul că cineva îi putea sfida într-un mod atât de flagrant autoritatea cu care fusese investită de stat. Încercă să se tragă înapoi, dar strânsoarea lui era prea puternică şi pentru prima oară observă că ochii bărbatului nu mai exprimă teamă. Acum arătau o furie criminală, căci instinctele umane ale lui Yang eliminaseră toate condiționările sociale pe care le absorbise în ultimii treizeci şi şase de ani. Soția şi copilul său erau în primejdie, iar pentru ei, aici şi acum, înfrunta cu mâinile goale un dragon care scuipă foc, dând dracului toate consecințele! Asistenta alese calea mai uşoară de scăpare şi îi arătă să meargă spre stânga. Yang se îndreptă în acea direcție, Yu şi ceilalți doi preoți îl însoțiră, iar în urmă venea echipa CNN. Asistența îşi pipăi gâtul şi tuşi pentru a-şi recăpăta respirația, încă prea surprinsă pentru a fi înspăimântată, încercând să înțeleagă cum şi de ce ordinele

ei fuseseră ignorate.

Yang Lien-Hua se afla în camera de naşteri numărul trei. Pereţii erau din cărămizi smălţuite, de culoare galbenă, iar plăcile de faianţă din podea avuseseră aceeaşi culoare, dar cu timpul pălise, devenind acum de un maroniu-cenuşiu.

Pentru Floare de Lotus era un coşmar fără sfârşit. Singură, absolut singură în această instituţie a vieţii şi a morţii, simţi cum contracţiile se întăresc şi se combină într-un flux continuu al muşchilor ei abdominali, forţând fătul să coboare prin canalul vaginal, către o lume care nu-l dorea. Putea ghici asta după expresia feţelor asistentelor, care oglindeau părere de rău şi resemnare, sentimente pe care le mai trăiseră în alte secţii ale acestui spital, atunci când moartea venea să ia un pacient. Toate se învăţaseră să accepte asta ca pe ceva inevitabil şi încercau să se ţină de o parte, căci ceea ce urma să se înfăptuiască era atât de contrar tuturor instinctelor umane, încât singurul mod prin care puteau să stea acolo şi să privească era... era să fie în cu totul altă parte. Chiar dacă metoda nu funcţiona şi ele cu greu recunoşteau, chiar şi între ele, acest lucru, când plecau acasă de la lucru se întindeau în paturile lor şi plângeau amarnic pentru ceea ce erau nevoite să facă ele, ca femei, nou-născuţilor. Unele dintre ele legănau fiinţele moarte care nu apucaseră să devină copii, care nu luaseră niciodată prima gură de aer care să le afirme naşterea, încercând să arate o tandreţe maternă cuiva care niciodată nu o să cunoască acest sentiment, poate cu excepţia acelor suflete de copii ucişi care zăboveau prin preajmă. Altele procedau în cu totul alt mod, aruncându-i în tomberoane ca pe nişte gunoaie, căci statul ăsta susţinea că erau. Dar nici măcar ele nu îndrăzneau să glumească pe această temă – de fapt nimeni nu vorbea de acest subiect, cu excepţia cazurilor când luau notă de ceea ce trebuia făcut, sau, poate, la auzul frazei „La numărul patru este o femeie care necesită *injecţia”*.

Lien-Hua le cunoştea senzaţiile, ba chiar mai rău, le cunoştea gândurile, iar mintea ei strigă după îndurarea Domnului. Ce era atât de rău în a fi mamă, chiar dacă

frecvența o biserică creştină? De ce era rău să aibă un al doilea fiu care să-l înlocuiască pe primul, cel pe care destinul i l-a smuls din brațe? De ce Statul îi interzicea binecuvântarea maternității? Nu există nicio ieşire? Ea nu-şi ucisese primul copil, aşa cum făceau multe familii chineze. Nu-l asasinase pe micul ei Dragon Mare, cu ochişorii lui negri strălucitori, râs drăgălaş şi mânuțe agățătoare. Alte forțe îl luaseră de lângă ea, şi Lien-Hua *îşi dorea, avea nevoie* de un alt copil. Doar unul. Nu era lacomă. Nu voia să crească încă doi copii. Doar unul. Numai unul, care să sugă la pieptul ei şi să-i zâmbească dimineața. Avea *nevoie* de asta. Trudise din greu pentru Stat, fără a cere în schimb mare lucru, dar acum cerea *asta!* Era *dreptul* ei ca ființă umană, nu?

Dar acum nu cunoştea decât disperare. Încercase să tempereze contracțiile, să împiedice naşterea, dar la fel de bine putea încerca să oprească un torent cu o lopată. Micuțul ei ieşea afară. Putea să-l simtă. Putea să vadă confirmarea fenomenului în privirea moaşei. Aceasta îşi consultă ceasul şi se aplecă în afara camerei, făcând semn cu mâna, chiar în timp ce Lien-Hua lupta cu necesitatea de a-şi contracta muşchii pentru a completa procesul, ca să nu-şi ofere copilul morții. Se luptă, îşi controlă ritmul respirației, se războiu cu muşchii ei, gâfâi în loc să respire adânc, luptă, luptă şi iarăşi luptă, dar totul în zadar. Acum era conştientă de asta. Soțul ei nu se afla în preajmă să o protejeze. Fusese destul de bărbat să o aducă aici, dar nu suficient ca să-i protejeze pe ea şi pe propriul copil de ce urma să se întâmple acum. Odată cu deznădejdea veni şi relaxarea. Sosise timpul. Ştia semnele de data trecută. Nu mai putea să lupte. Era timpul să se predea.

Doctorul văzu semnele moaşei. Acesta era bărbat. Bărbaților le venea mai uşor s-o facă, aşa că ei administrau majoritatea „injecțiilor" în acest spital. Luă din stoc o seringă de 5o de unități şi merse la dulapul cu medicamente, îl descuie şi apucă flaconul voluminos cu formaldehidă. Umplu seringa fără a se mai osteni să elimine bulele de aer, deoarece scopul injecției era să ucidă, aşa că orice grijă specială era de prisos. Păşi de-a lungul coridorului către camera de naşteri

numărul trei. Se afla în tură de nouă ore. Doar cu câteva ore înainte reuşise o operaţie dificilă prin cezariană, iar acum îşi încheia ziua de muncă prin aşa ceva. Nu îi făcea plăcere. O făcea doar pentru că era datoria lui, parte a politicii de stat. Ce femeie nebună, să aibă un copil fără aprobare. Era numai vina *ei,* nu? Ştia care sunt regulile. Oricine ştia. Era imposibil ca ea să *nu* le cunoască. Încălcase regulile. Şi nu va fi pedepsită pentru asta. Nu *ea.* Nu va merge la puşcărie din cauza asta, nu-şi va pierde slujba şi nici nu va fi amendată. Pur şi simplu va fi nevoită să plece acasă cu uterul în starea de acum nouă luni – gol. Va fi mai bătrână şi mai înţeleaptă şi va şti că, dacă se întâmplă din nou, e mai bine să avorteze în a doua sau a treia lună, înainte de a se putea ataşa de lucrul acela blestemat. Era al naibii de sigur că e mai uşor să procedezi aşa decât să treci inutil printr-un travaliu complet. Era trist, dar viaţa era plină de tristeţi, iar aceasta de faţă era una la care aderaseră în mod voluntar. Doctorul alesese să devină doctor, iar femeia din camera numărul trei alesese să rămână gravidă.

Intră în salon cu masca pe faţă, căci nu intenţiona să o infecteze cu ceva pe femeie. Asta era şi motivul pentru care folosea o seringă curată, în caz că i-ar fi alunecat mâna şi ar fi atins-o, din greşeală, pe mamă.

Bun.

Stătea pe scăunelul folosit în mod uzual de obstetricieni atât la naşteri, cât şi la avorturile în fază finală. Procedeul utilizat în America era puţin mai plăcut. Pătrundeau în craniul bebeluşului, aspirau creierul, striveau craniul şi eliminau ambalajul cu mult mai puţine dificultăţi decât în cazul unui fetus complet dezvoltat, şi astfel mult mai simplu pentru femeie. Se întrebă care era povestea acestei femei, dar nu avea niciun rost să-şi bată capul, nu? N-avea rost să cunoşti ceva ce nu puteai schimba.

Bun.

O examină. Dilataţia era maximă şi da, se zărea capul. Un obiect mic şi păros. Mai bine să-i ofere încă un minut sau două, astfel că după ce el îşi va fi terminat treaba ea să poată evacua fetusul dintr-o singură contracţie şi să termine. Apoi

femeia putea să plece, să plângă puțin şi să înceapă procesul de vindecare. Era puțin cam prea concentrat pentru a remarca agitația din coridorul aflat în fața camerei de naşteri.

Yang împinse el însuşi uşa. Atunci i se înfățişă întreaga scenă. Lien-Hua se afla pe masa de naşteri. Quon nu mai văzuse până atunci o astfel de masă, iar modul în care ținea picioarele femeii ridicate şi depărtate îi sugera un dispozitiv care înlesnea violarea ei. Soția lui avea capul dat pe spate, nu ridicat pentru a-şi vedea fiul cum se naşte, şi atunci văzu de ce.

Acela era... doctorul, nu? Iar în mâna lui era o seringă uriaşă, plină cu... ajunseseră exact la timp! Yang Quon îl împinse într-o parte pe doctor, dându-l jos de pe scăunel. Îşi aținti privirea spre fața soției.

— Sunt aici! Reverendul Yu a venit cu mine, Lien. Era ca şi cum s-ar fi aprins lumină într-o încăpere întunecată.

— Quon! Lien-Hua țipă, simțind nevoia de a împinge, şi în sfârşit era dornică s-o facă.

Dar apoi lucrurile deveniră şi mai complicate. Spitalul avea propriul serviciu de pază, dar atunci când fusese alertat de funcționarul de la recepție, unul dintre paznici chemase şi poliția, care, spre deosebire de personalul de pază al spitalului, era înarmată. Doi polițişti îşi făcură apariția pe coridor, fiind în prima fază surprinşi să vadă chiar acolo, în fața lor, străini dotați cu echipament de filmare. Ignorându-i, se avântară în camera de naşteri pentru a descoperi o femeie însărcinată pe punctul de a naşte, un doctor prăbuşit pe podea şi patru bărbați, doi dintre *ei* fiind tot străini!

— *Ce se petrece aici!* zbieră cel mai mare în grad, căci intimidarea era un instrument major în controlarea populației din R.P.C.

— Aceşti oameni se amestecă în sarcinile mele de serviciu! răspunse doctorul, urlând la rândul său. Dacă nu acționa rapid, blestematul de copil se va naşte şi va respira, iar atunci n-ar fi putut...

— Poftim? îl întrebă polițistul.

— Această femeie poartă o sarcină neautorizată şi este

datoria mea să elimin fetusul chiar acum. Aceşti oameni îmi stau în cale. Vă rog să-i îndepărtaţi din cameră.

Pentru poliţişti era suficient. Se întoarseră spre vizitatorii evident neautorizaţi.

— Veţi pleca chiar acum! ordonă poliţistul mai vârstnic, în timp ce tânărul lui coleg ţinea mâna pe pistolul său de serviciu.

— Nu! veni imediat replica, atât din partea lui Yang Quon, cât şi a lui Yu Fa An.

— Doctorul a dat ordin, trebuie să plecaţi, insistă poliţistul. Nu era obişnuit ca oamenii de rând să se opună ordinelor. O să plecaţi chiar acum!

Doctorul socoti că acesta e momentul pentru a-şi intra în rol să îndeplinească dezgustătoarea sa datorie, pentru a putea pleca apoi acasă. Ridică scăunelul şi îl aşeză la locul lui.

— Nu vei face asta! De data aceasta fusese Yu, vorbind cu toată autoritatea morală pe care i-o confereau educaţia şi statutul.

— Îl scoateţi de-aici? mugi doctorul la poliţişti, în timp ce aşeza scăunelul.

Aşa cum stătea la capul soţiei, Quon era prost poziţionat pentru a întreprinde ceva. Spre oroarea lui, văzu cum doctorul ridică seringa şi îşi ajustează ochelarii. Exact în acea clipă soţia, care în ultimele două minute fusese dusă pe altă lume, inspiră profund şi împinse.

— Ah, zise doctorul.

Fetusul avea acum calota craniană complet expusă, iar tot ce avea el de făcut…

Reverendul Yu, ca majoritatea clericilor, văzuse multe rele în viaţa sa, la fel de multe ca orice poliţist experimentat, dar vederea unui copil gata de a fi omorât sub ochii săi era prea mult. Îl împinse cu putere de-o parte pe cel mai tânăr dintre poliţişti şi îl lovi pe doctor în cap, pe la spate, trântindu-l către dreapta şi sărind deasupra lui.

— Ai prins faza? întreba pe coridor Barry Wise.

— Da, confirmă Nichols.

Ce l-a jignit pe tânărul poliţist nu a fost atacul asupra

doctorului, ci mai curând faptul că acel... acel cetățean pusese mâinile pe un agent în uniformă al Poliției Populare. Înfuriat, scoase pistolul din toc şi ceea ce fusese până atunci o situație confuză deveni una mortală.

— Nu! urlă cardinalul DiMilo, deplasându-se spre tânărul polițist. Acesta se răsuci pentru a vedea care este sursa zgomotului şi zări un bătrân *gwai,* adică străin, îmbrăcat în haine foarte stranii, înaintând către el cu o expresie ostilă. Prima reacție a polițistului a fost să-i administreze cu mâna sa liberă, cea stângă, o lovitură în figură străinului.

Cardinalul Renato DiMilo nu mai primise o lovitură fizică din copilărie, iar afrontul adus personalității sale, cât şi statutului său religios şi diplomatic, fu la fel de jignitor din pricină că fusese lovit de un puşti! Se răsuci din pricina forței loviturii şi îl îmbrânci pe polițist, dornic să ajungă la Yu, să-l ajute pe acesta să țină doctorul la distanță de copilul pe cale de a se naşte. Doctorul abia îşi ținea echilibrul, ținând seringa ridicată în aer. Cardinalul o prinse în mână şi o azvârli în perete, unde nu se sparse, căci era din plastic, dar acul se îndoi.

Dacă polițiştii ar fi înțeles mai bine ce se petrece, sau dacă măcar ar fi fost mai bine antrenați, totul s-ar fi oprit în acel punct. Dar nu erau, aşa că lucrurile nu s-au oprit. Acum superiorul scosese pistolul Type 77. Îl folosi ca pe o măciucă, izbindu-l pe italian în ceafă, dar lovitura fusese slab administrată, aşa că tot ce reuşi fu să-l dezechilibreze pe cardinal şi să-i despice pielea.

Acum era rândul monseniorului Schepke. Cardinalul său, omul pe care era de datoria lui să-l servească şi să-l protejeze, fusese atacat. El era preot. Nu putea folosi violența în scop letal. Nu putea ataca. Dar putea să se apere. Asta şi făcu, prinzând brațul înarmat al agentului mai vârstnic şi răsucindu-l în sus, într-o direcție sigură, departe de ceilalți oameni din încăpere. Dar arma se declanşă şi, cu toate că glonțul pur şi simplu se turti de plafonul de ciment, zgomotul din interiorul micii încăperi fu asurzitor.

Polițistul mai tânăr judecă brusc că tovarăşul său este atacat. Se răsuci şi trase, dar îl rată pe Schepke, nimerindu-l

în spate pe cardinalul DiMilo. Glonțul de calibrul 7,65 mm traversă corpul dintr-o parte în cealaltă, perforând splina clericului. Durerea îl surprinse pe DiMilo, dar ochii săi erau ațintiți asupra copilului care se ivea.

Tunetul împuşcăturii o făcu pe Lien-Hua să tresară, iar contracția care urmă nu era decât un reflex pur. Copilul se ivi şi ar fi căzut cu capul înainte pe podeaua dură, dacă reverendul Yu nu ar fi întins brațele, stopând căderea şi salvând, probabil, viața noului-născut. Acum stătea întins pe o coastă şi putea vedea că a doua împuşcătură îl rănise grav pe amicul lui catolic. Strângând copilul în brațe, se strădui să se ridice în picioare şi privi răzbunător către tânărul polițist.

— *Huai dan!* răcni el. Nemernicule! Uitând de copilul din brațele sale, se împletici înainte, către polițistul confuz şi înspăimântat.

În mod automat, precum un robot, tânărul doar îşi întinse brațul şi îl împuşcă pe preotul baptist chiar în frunte.

Yu se răsuci şi căzu, ciocnind corpul suferind al cardinalului DiMilo şi aterizând pe spate, astfel că pieptul său amortiză căderea nou-născutului.

— Pune chestia aia la loc! țipă polițistul mai în etate către tânărul său partener. Dar răul fusese făcut. Reverendul chinez Yu era mort, prin ceafa sa scurgându-se în ritm exploziv jeturi de sânge şi materie cenuşie pe faianța murdară a podelei.

Doctorul fu primul care avu o inițiativă inteligentă. Copilul era afară, deci acum nu-l mai putea ucide. Îl luă din brațele lipsite de viață ale lui Yu şi îl ținu de picioare, plănuind să-l plesnească peste posterior, dar bebeluşul începu de unul singur să scâncească. „Vasăzică, gândi doctorul la fel de automat ca polițistul care trăsese, nebunia asta a avut un singur rezultat pozitiv." Faptul că dorise, cu numai şaizeci de secunde înainte, să elimine bebeluşul, era o cu totul altă problemă. Atunci era țesut organic neautorizat. Acum era un cetățean viu al Republicii Populare, iar datoria lui de medic era să-l protejeze. Dihotomia nu îl deranja, căci niciodată nu i se întâmplase aşa ceva.

Urmară câteva secunde în care oamenii încercară să analizeze ce s-a întâmplat. Monseniorul Schepke văzu că Yu era mort. Nu putea supraviețui cu rană aceea la cap. Nu-i rămânea de făcut decât datoria față de cardinalul său.

— Eminență, rosti el, îngenunchind ca să-i ridice trupul de pe podea.

Era ciudat faptul că nu simțea decât puțină durere, socoti cardinalul Renato DiMilo, cu toate că moartea era iminentă, ştia asta. Splina îi fusese zdrobită, declanşând o puternică hemoragie internă. Nu mai avea timp să reflecteze ia viața lui sau la ce îl aştepta în viitorul imediat, dar, în ciuda acestui fapt, activitatea lui de-o viață în serviciul credinței se reafirmă încă o dată.

— Copilul, Franz, copilul? întrebă el cu voce întretăiată.

— Bebeluşul trăieşte, îi spuse monseniorul Schepke muribundului.

Un zâmbet blând:

— *Bene*, rosti Renato, înainte de a închide ochii pentru ultima oară.

Ultima imagine luată de echipa CNN a fost aceea a copilului odihnindu-se la pieptul mamei sale. Nu cunoşteau numele femeii, iar fața ei era o expresie a confuziei, dar apoi îşi simți fetița şi chipul i se transformă pe măsură ce instinctul matern prelua complet controlul.

— Mai bine am şterge-o dracului de-aici, Barry, îl preveni cameramanul, şuierând.

— Cred că ai dreptate, Pete.

Wise se trase înapoi cu spatele şi o luă la stânga de-a lungul coridorului, spre casa scărilor. Avea în mâinile sale o poveste demnă de un potențial Emmy. Fusese martorul unei drame umane cum puține puteau exista, dar acum trebuia să plece, şi încă rapid.

În interiorul sălii de naşteri polițistul mai mare în grad scutura din cap, cu împuşcătura încă sunându-i în urechi, încercând să-şi dea seama ce naiba se petrecuse, când realiză că nivelul luminii era mai redus – camera de luat vederi dispăruse! Trebuia să acționeze cumva. Îndreptându-şi spatele, se avântă pe uşă şi privi în dreapta, observând cum

ultimul american dispare pe scări. Îl lăsă pe polițistul cel tânăr în sala de naşteri şi fugi spre scara de incendiu, coborând treptele pe cât de repede îl putea propulsa gravitația.

Wise îşi conduse oamenii prin holul de intrare, direct către uşa principală, unde îi aştepta dubița cu antenă de satelit. Aproape reuşiseră, când un strigăt îi făcu să se întoarcă. Era polițistul, cel vârstnic, cam la patruzeci de ani considerară ei, cu pistolul din nou scos din toc, spre surprinderea şi alarmarea civililor din hol.

— Continuați să mergeți, spuse Wise echipei sale, iar aceasta împinse uşile, ieşind în aer liber. Puteau vedea dubița, cu miniantena parabolică pliată pe acoperiş, ea fiind cheia difuzării poveştii.

— Stai! somă polițistul. Se părea că ştie ceva engleză.

— În regulă, băieți, să procedăm cu calm, le zise Wise celorlalți trei.

— Am totul sub control, îi anunță Pete, cameramanul. Dăduse camera jos de pe umăr şi acum mâinile sale se aflau la adăpost de priviri întâmplătoare.

Polițistul pusese pistolul în toc şi veni mai aproape, cu palma dreaptă întinsă.

— Dă-mi casetă, spuse el. Dă-mi casetă. Accentul era de proastă calitate, dar engleza vorbită de el era suficient de inteligibilă.

— Caseta este proprietatea mea! protestă Wise. Ne aparține, mie şi companiei mele.

Engleza polițistului nu era chiar atât de bună. El doar îşi repetă cererea:

— Dă-mi casetă!

— OK, Barry, anunță Pete. Am terminat.

Cameramanul – numele său era Pete Nichols – săltă camera şi apăsă butonul, împingând caseta format Beta afară din camera Sony. I-o înmână, cu o expresie abătută şi mânioasă, ofițerului. Polițistul o luă cu o mină satisfăcută, se răsuci pe călcâie şi se-ntoarse în spital.

Nu avea cum să ştie că, precum orice cameraman al reportajelor de ştiri, Pete Nichols era pe locul doi ca iuțeală

de mână după orice crupier din Las Vegas. Acesta îi făcu din ochi lui Barry Wise şi cei patru se îndepărtară către dubiță.

— O trimitem acum? întrebă producătorul.

— Hai să nu atragem atenția, socoti Wise. Să ne îndepărtăm câteva străzi.

Aşa procedară, orientându-se către vest, spre Piața Tiananmen, unde o dubiță care efectua o transmisie prin satelit nu era deloc ceva ieşit din comun. Wise vorbea deja cu Atlanta la telefonul cu legătură prin satelit.

— Aici carul de reportaj Wise, cu o transmisie din Beijing, spuse corespondentul în microfon.

— Ei, Barry, replică o voce familiară. Aici Ben Golden. Ce ai pentru noi?

— Ceva trăsnet, îşi informă Wise redactorul aflat la o jumătate de glob distanță. O crimă dublă şi o naştere. Unul dintre tipii care a încasat-o este un preot catolic, ambasadorul Vaticanului la Beijing. Celălalt este un pastor baptist chinez. Amândoi au fost împuşcați în fața camerei. Ar fi bine să suni juriştii în legătură cu acest material.

— Fir-aş al naibii! comentă Atlanta.

— Vom transmite acum materialul nemontat, voi recepționați-l. Rămân pe fază pentru a face comentariul. Dar mai întâi de toate, hai să transmitem materialul.

— Am înțeles. Recepționăm pe canalul zero şase.

— Zero, şase, Pete, îi comunică Wise cameramanului care făcea legătura.

Nichols stătea în genunchi în fața panourilor de control.

— Fiți pregătiți... am băgat caseta... fac setarea pe şase... transmitem... *acum!*

Cu acestea spuse, semnalul din bandă Ku goni în sus prin atmosferă către satelitul de pe orbită, la 35000 de kilometri deasupra Insulelor Amiralității din Marea Bismarck.

CNN-ul nu se obosea să-şi cripteze semnalele video. Exista un inconvenient tehnic pentru o asemenea operație şi, în plus, doar puțini oameni se deranjau să pirateze semnalele pe care le puteau vedea gratis, câteva minute mai târziu, prin intermediul televiziunii prin cablu, sau le puteau vedea live,

doar după patru secunde.

Dar această transmisie venea la o oră stranie, ceea ce, pentru CNN Atlanta era bine, deoarece câțiva oameni de la sediul central doreau să verifice materialul. O crimă prin împuşcare nu era ceva pe care americanul de rând voia să-l vadă dimineața, când îşi mânca liniştit cerealele.

Totodată semnalul fu descărcat de comunitatea americană a informațiilor, care ținea CNN-ul la mare cinste, dar care sub niciun chip nu transmitea informațiile mai departe. În acest caz însă, semnalul ajunse la Biroul de Transmisiuni al Casei Albe, un compartiment militarizat, aflat la subsolul Aripei de Vest. Ofițerul de serviciu trebui să decidă cât de importantă este transmisia. Dacă o clasifică drept prioritate CRITIC, preşedintele trebuia înştiințat de ea în cincisprezece minute, asta însemnând să-l trezească *imediat,* ceea ce nu era un lucru politicos față de Comandantul Suprem. O clasificare mai mică, FLASH, putea aştepta ceva mai mult timp, ca de pildă – ofițerul cercetă ceasul de perete – da, după micul dejun. Aşa că se decise să-l sune pe Consilierul prezidențial pe probleme de securitate națională, dr. Benjamin Goodley. Avea permisiunea de a da un astfel de telefon. Era ofițer de informații atestat.

— Mda? mârâi Goodley la telefon în timp ce îşi consultă ceasul de pe noptieră.

— Dr. Goodley, aici Transmisiunile. Tocmai am copiat de la CNN un material din Beijing de care Şeful ar putea fi interesat.

— Despre ce e vorba? îl chestionă CARDSHARP. Apoi ascultă răspunsul. Cât de sigur eşti de informație?

— Din înregistrarea video e posibil ca italianul să fi supraviețuit – dacă prin preajmă se afla un chirurg bun, vreau să zic – dar pastorul chinez avea creierul împrăştiat peste tot. Nicio şansă pentru el, domnule.

— De la ce-a pornit totul?

— Nu suntem siguri. S-ar putea ca NSA să aibă înregistrarea conversației telefonice dintre Wise şi Atlanta, dar n-am văzut încă nimic de la ei.

— În regulă, mai spune-mi o dată tot ce ştiți, ordonă

Goodley, acum fiind aproape treaz.

— Domnule, avem imagini cu doi tipi care sunt împuşcaţi şi naşterea unui copil, în Beijing. Înregistrarea provine de la Barry Wise, reporter CNN. Imaginile arată trei focuri de armă. Unul a fost tras în tavanul a ceea ce pare a fi o sală de naşteri dintr-un spital. Al doilea foc a lovit un individ în spate. Individul a fost identificat drept Nunțiul Papal la Beijing. Al treilea foc a nimerit exact capul unui individ identificat drept pastor baptist în Beijing. Acesta pare a fi de etnie chineză. Între timp, se năştea un copil. Acum vom… aşteptaţi un minut, dr. Goodley, bun, am un mesaj FLASH de la Fort Meade. În regulă, au interceptat şi ei imaginile şi au în plus o transmisie vocală interceptată cu sistemul ECHELON, pe care o citesc acum. Bun, cardinalul catolic e mort, conform înregistrării, care spune: cardinalul Renato DiMilo – nu pot verifica dacă transcrierea numelui e corectă, poate se ocupă Departamentul de Stat – şi un pastor chinez numit Yu Fa An, din nou, nu pot verifica transcrierea, se aflau acolo pentru, da, pentru a preîntâmpina un avort în faza terminală a sarcinii şi se pare că au reuşit, dar cei doi clerici au fost ucişi în timp ce făceau asta. O a treia persoană, un monsenior pe nume Franz Schepke – asta îmi sună foarte german – se afla de asemenea acolo şi pare-se a supravieţuit – oh, OK, trebuie să fie tipul cel înalt din înregistrare. Trebuie să vedeți caseta. E o harababură a dracului de confuză, domnule, iar când tipul acela, Yu, a încasat-o, ei bine, arăta ca în filmul acela din Saigon în timpul Ofensivei Tet. Ştiți, atunci când colonelul sud-vietnamez de poliție îl împuşcă pe spionul nord-vietnamez în tâmplă cu un pistol Smith Chief's Special şi o arteziană de sânge țâşneşte din cap? Nu-i ceva de vizionat în timpul micului dejun, ştiți? remarcă ofițerul de serviciu.

Exemplul oferit de el era extrem de concludent. Jurnalele de ştiri au prezentat incidentul ca pe o probă a setei de sânge a guvernului sud-vietnamez. Niciodată nu au explicat – probabil niciodată nu au ştiut – că bărbatul împuşcat fusese un ofițer al armatei nord-vietnameze, capturat în interiorul unei zone de conflict purtând haine civile, ceea ce, conform

Convențiilor de la Geneva, însemna că era spion, apt de execuție sumară, adică exact ce primise.

— Bine, altceva?

— Să-l trezim pe Şef pentru asta? Vreau să spun că avem o echipă diplomatică în China, iar afacerea poate avea implicații serioase.

Goodley reflectă timp de două secunde.

— Nu. Îl voi informa eu peste câteva ore.

— Domnule, este al naibii de sigur că ştirea va fi dată la buletinul CNN de la ora şapte, îl atenționă ofițerul.

— Lasă-mă să-l informez atunci când vom avea mai mult decât simple imagini.

— E decizia dumneavoastră, dr. Goodley.

— Mersi. Acum am de gând să mai prind o oră de somn înainte să plec la Langley.

Goodley închise telefonul înainte să audă reacția interlocutorului. Postul său îi aducea mult prestigiu, dar îl priva în mare măsură de somn, viață socială sau sexuală, aşa că în momente precum cel de față se întreba ce mama dracului era atât de prestigios în munca sa.

CAPITOLUL 25

Înrăutăţirea relaţiilor

În epoca modernă, viteza comunicațiilor ducea la unele aspecte deconcertante. În cazul de față, guvernul american a ştiut ce se întâmplase în Beijing cu mult înaintea guvernului Republicii Populare. Ceea ce apăruse în Camera de Transmisiuni a Casei Albe apăruse totodată şi la Centrul de Operațiuni al Departamentului de Stat, unde ofițerul cel mai mare în grad aflat la fața locului decise, în mod firesc, să transmită imediat informația ambasadei Statelor Unite din Beijing. Acolo ambasadorul Carl Hitch primi apelul în biroul său, pe o linie codată. Îl obligă pe interlocutorul de la Departamentul de Stat să confirme de două ori ştirea înainte de a avea o primă reacție: un fluierat lung. Nu se întâmpla des ca un ambasador acreditat să fie ucis în țara gazdă, cu atât mai puțin *de către* țara gazdă. Ce naiba, socoti el, va avea Washingtonul de gând să facă?

— Fir-ar să fie, şopti Hitch.

Nici măcar nu apucase să-l întâlnească pe cardinalul DiMilo. Recepția oficială, planificată peste două săptămâni, nu se va mai ține niciodată. Ce ar trebui *el* să facă? Întâi de toate, rațională ambasadorul, să transmită un mesaj de condoleanțe reprezentanței diplomatice a Vaticanului. (Departamentul de Stat va notifica probabil Vaticanul prin intermediul Nunțiului de la Washington. Poate chiar Secretarul Adler se va prezenta pentru a exprima condoleanțe. La dracu', preşedintele Ryan era catolic, aşa că poate se va duce *personal*, speculă Hitch). Bun, îşi spuse Hitch, iată ce va face el pe plan local. Îşi puse secretarul să sune la reşedința Nunțiului, dar nu găsi decât pe un etnic chinez care răspundea la telefon, iar acesta era lipsit de importanță. Asta îl făcu să-şi forțeze din nou mintea… dacă

ar suna la ambasada Italiei? fu următoarea idee. Nunțiul fusese cetățean italian, nu? Probabil. Bun. Îşi consultă agenda cu cărți de vizită şi formă numărul privat al ambasadorului italian.

— Paulo? Carl Hitch te sună. Mulțumesc, tu? Mi-e teamă că am veşti proaste... Nunțiul Papal, cardinalul DiMilo, a fost împuşcat şi ucis într-un spital din Beijing de către un polițist chinez... Se va difuza pe CNN, dar nu ştiu cât de curând... Din păcate suntem destul de siguri de informație... Nu sunt pe deplin convins, dar mi s-a spus că se afla acolo încercând să preîntâmpine moartea unui copil sau producerea unui avort în fază terminală, aşa cum practică deseori chinezii... da... Ia spune, nu provenea dintr-o familie de vază? Hitch începu să ia notițe. Vincenzo, ai zis? Înțeleg... ministru al justiției în urmă cu doi ani? Am încercat să sun acolo, dar n-am găsit decât un localnic ce răspundea la telefon. Neamț? Schepke? Alte notițe. Am înțeles. Mulțumesc, Paulo. Hei, dacă vă mai putem ajuta cu ceva... bine. În regulă. La revedere. Închise telefonul. Fir-ar al naibii! Ce să fac acum? se adresă el biroului.

Putea împrăştia veştile rele la ambasada Germaniei, dar nu, mai bine lăsa pe altcineva s-o facă. Iar acum... îşi privi ceasul. În Washington mai era puțin până la răsăritul soarelui, iar când oamenii de-acolo se vor trezi se va dezlănțui prăpădul. Meseria sa, conchise el, era să verifice ce s-a întâmplat, pentru a se asigura că Washingtonul dispune de informații corecte. Dar cum naiba să facă asta? Cea mai bună sursă potențială de informații a sa era acel monsenior Schepke, dar singurul mod de a da de el era să se înființeze la ambasada Vaticanului şi să-l aştepte până când se-ntorcea la reşedință. Hm, oare chinezii îl vor reține? Nu, probabil că nu. Îndată ce ministrul lor de externe va afla vestea, se vor da probabil peste cap încercând să-şi ceară scuze. Aşa că vor suplimenta paza la reşedința Nunțiului, pentru a ține reporterii la distanță, dar nu se vor lua de diplomații acreditați, mai ales după ce au ucis unul. Era atât de bizar. Carl Hitch era în serviciul diplomatic încă de când avea douăzeci şi ceva de ani. Niciodată nu mai întâlnise o

asemenea situație, cel puțin nu de când Spike Dobbs fusese luat ostatic în Afganistan de către trupele de gherilă, iar ruşii o dăduseră în bară cu misiunea de salvare, provocând asasinarea lui. Unii spuneau că fusese un act deliberat, dar nici măcar sovieticii nu erau atât de tâmpiți, judecă Hitch. În mod similar, credea că nici acțiunea de acum nu fusese deliberată. Chinezii erau comunişti, iar comunişții nu riscau în asemenea fel. Pur şi simplu nu era în firea sau în pregătirea lor.

Atunci cum de se întâmplase? Şi, mai precis, *ce* se întâmplase?

Când îl va putea informa pe Rutledge despre asta? Ce efect va avea asupra tratativelor comerciale? Carl Hitch presimți că va avea o după-amiază încărcată.

— Republicii Populare nu i se va dicta, concluzionă ministrul de externe Shen.

— Domnule ministru, replică Rutledge, Statele Unite nu intenționează să dicteze nimic, nimănui. Vă elaborați politica națională pentru a corespunde nevoilor națiunii voastre. Înțelegem şi respectăm acest fapt. Totuşi, cerem ca dumneavoastră să înțelegeți şi să respectați dreptul de a ne elabora la rândul nostru propria *noastră* politică, care să corespundă nevoilor țării *noastre.* În cazul de față asta însemnând invocarea prevederilor Actului de Reformă a Comerțului.

Era o amenințare majoră şi tăioasă, iar toți cei din sală erau conştienți de ea, observă Mark Gant. Actul permitea Executivului să copieze orice legi naționale de comerț care se aplicau mărfurilor americane şi să le întoarcă împotriva mărfurilor națiunii respective. Era oglindirea internațională a proverbului conform căruia ce ție nu-ți place, altuia nu-i face. În cazul de față, orice făcea China pentru a exclude bunurile fabricate în America de pe piața chineză va fi pur şi simplu invocat cu scopul de a face acelaşi lucru bunurilor chineze, dar cu un surplus comercial de şaptezeci de miliarde de dolari pe an; asta putea foarte bine însemna şaptezeci de miliarde de dolari – totul în valută forte. Banii de care

guvernul R.P.C. se folosea pentru a cumpăra produsele dorite din America şi din alte ţări ar fi încetat să existe. Comerţul ar fi devenit *comerţ*, adică una de-a mea pentru una de-a ta, o teorie care, cumva, niciodată nu devenise realitate.

— Dacă America instaurează embargo asupra comerţului chinez, China va face acelaşi lucru Americii, răspunse Shen.

— Ceea ce nu serveşte nici scopurilor voastre, nici a lor noastre, replică Rutledge. „Iar câinele nu va mai putea vâna", erau cuvintele ce nu mai trebuiau adăugate. Chinezul era conştient de ele, chiar dacă rămăseseră nerostite.

— Dar ce spuneţi de statutul naţiunii celei mai favorizate pentru ţara noastră? Sau de aderarea la Organizaţia Mondială a Comerţului? ceru ministrul de externe.

— Domnule ministru, America nu poate privi favorabil niciuna din probleme, atâta vreme cât ţara dumneavoastră aşteaptă pieţe deschise pentru exporturi, închizând în acelaşi timp pieţele de importuri. Comerţul, domnule, înseamnă *schimb,* un produs de-al vostru pentru unul de-al nostru, sublinie din nou Rutledge – cam a douăsprezecea oară după masa de prânz, calculă el.

Poate că de data ăsta tipul va pricepe. Dar nu juca cinstit. Percepuse ideea. Dar nu voia să accepte realitatea. Era pur şi simplu politica internă a Chinei proiectată pe arena internaţională.

— Iarăşi îi dictaţi Republicii Populare! replică Shen, cu destulă mânie, reală sau prefăcută, pentru a-i sugera lui Rutledge că îi uzurpă poziţia.

— Nu, domnule ministru, nu noi facem aşa ceva. Voi sunteţi cei care încercaţi să dictaţi Statelor Unite ale Americii. Spuneţi că trebuie să vă acceptăm condiţiile de comerţ. În privinţa asta, domnule, vă înşelaţi. Considerăm că nu mai este nevoie să vă cumpărăm produsele, dacă voi nu le cumpăraţi pe ale noastre. „Doar că voi aveţi al dracului de multă nevoie de valuta noastră, cu mult mai mare nevoie decât avem noi de jucăriile voastre de ros cu care să se joace câinii noştri!"

— Putem să ne cumpărăm avioanele de pasageri de la Airbus, la fel de uşor ca şi de la Boeing.

Chiar că devenea obositor. Rutledge ar fi dorit să-i răspundă: „Dar fără dolarii noştri, cu ce le veți plăti, Charlie?" Însă Airbus avea perioade de creditare excelente pentru clienții săi, aceasta fiind una dintre modalitățile prin care o întreprindere subvenționată de guvernele europene juca „cinstit" pe piață cu o corporație americană privată. În loc de asta, rosti:

— Da, domnule ministru, o puteți face, iar noi putem să ne cumpărăm produsele din Taiwan, sau Coreea, Thailanda, Singapore, la fel de uşor ca şi de la voi. „Numai că ei vor cumpăra la sigur avioane de la Boeing!" Dar asta nu ar servi nici intereselor poporului chinez, nici celui american, trase el o concluzie rezonabilă.

— Suntem o națiune suverană şi un popor suveran, declamă Shen, continuând pe aceeaşi linie de până atunci, iar Rutledge socoti că prin retorică încerca să preia controlul discuțiilor. Era o strategie care funcționase de multe ori înainte, dar Rutledge fusese instruit să ignore tot teatralismul diplomatic, iar chinezii încă nu se prinseseră. Poate peste câteva zile, socoti el.

— La fel şi noi, domnule ministru, zise Rutledge, când Shen încheie. Apoi îşi verifică în mod ostentativ ceasul, iar de data asta Shen se prinse.

— Sugerez să suspendăm şedința până mâine, spuse ministrul de externe al R.P.C.

— Bun. Abia aştept să vă întâlnesc mâine-dimineață, domnule ministru, răspunse Rutledge, ridicându-se şi aplecându-se peste masă pentru a-i strânge mâna.

Restul delegației procedă la fel, cu toate că, pe moment, Mark Gant nu avea un corespondent cu care să împartă amabilități. Delegația americană ieşi târşâind picioarele şi coborî scările spre maşinile care aşteptau.

— Ei bine, a fost o discuție însuflețită, observă Gant, îndată ce au ajuns afară.

Rutledge afişă un rânjet.

— Da, nu-i aşa că a fost distractiv? Făcu o pauză. Cred că sondează să vadă cât de departe vom merge cu fanfaronada. De fapt Shen se poartă mai curând ca un individ sedat. În

cea mai mare parte a timpului e un tip drăguț și liniștit.

— Așadar, are și el instrucțiunile lui? se întrebă Gant.

— Firește, numai că el raportează unui comitet, Biroul Politic, pe când noi îi raportăm lui Scott Adler, iar el îi raportează președintelui Ryan. Știi, pe când veneam încoace eram furios din pricina instrucțiunilor, dar lucrurile au luat o întorsătură amuzantă. Nu ne este dat prea des să ne arătăm colții. Noi suntem SUA și toți oamenii se așteaptă să fim drăguți, calmi și amabili cu oricine. De regulă așa procedez. Dar acum… acum m-am simțit bine.

Asta nu însemna că era de acord cu președintele Ryan, dar uneori era o schimbare interesantă trecerea de la canastă la pocher. Lui Scott Adler îi plăcea pocherul, nu? Poate așa se explica faptul că se descurcase bine atât de mult timp cu individul acela de la Casa Albă.

Până la ambasadă era un drum scurt. Americanii din delegație parcurseră traseul în tăcere, binecuvântând cele câteva minute de liniște. Minutele unei ședințe diplomatice trebuiau studiate așa cum un avocat citea un contract, cuvânt cu cuvânt, căutând nuanțe și înțelesuri, precum ai căuta un diamant pierdut într-o mocirlă. Acum stăteau pe locurile lor, cu ochii închiși sau privind în tăcere peisajul, fără a-și reține un căscat, până când opriră la poarta ambasadei.

Aproape singurul lucru de care se puteau plânge era că în limuzinele de-aici, la fel ca cele de pretutindeni, era greu să urci și să cobori dacă nu erai un băiețel de șase ani. Dar îndată ce descinseră din vehiculele oficiale, văzură că ceva nu era în regulă. Ambasadorul Hitch îi aștepta, deși înainte nu se deranjase s-o facă. Ambasadorii aveau o importanță pe măsura rangului lor înalt. De obicei nu îndeplineau rolul de ușier pentru conaționalii lor.

— Care-i problema, Carl? îl chestionă Rutledge.

— O piedică majoră în calea noastră, răspunse Hitch.

— A murit cineva? întrebă încetișor asistentul Secretarului de Stat.

— Mda, veni un răspuns neașteptat. Apoi ambasadorul le făcu semn să intre. Haideți.

Membrii de rang superior ai delegației îl urmară pe Rutledge în sala de conferințe a ambasadorului. Au văzut că înăuntru se afla deja adjunctul şefului misiunii diplomatice – secundul ambasadorului, care în multe ambasade era adevăratul şef – şi restul personalului de rang superior, inclusiv individul despre care Gant a presupus că ar fi şeful postului local CIA. „Ce naiba?" se miră Gant. Cu toții îşi ocupară locurile, iar atunci Hitch le dezvălui ştirea.

— Rahat, concluzionă Rutledge pentru toată lumea. Cum de s-a întâmplat?

— Nu ştim sigur. L-am pus pe ataşatul de presă să dea de urma lui Wise, dar până ce nu aflăm mai multe informații nu ştim adevărata cauză a incidentului, ridică Hitch din umeri.

— Guvernul R.P.C. a aflat? fu următoarea întrebare a lui Rutledge.

— Probabil că află tocmai acum, opină presupusul ofițer CIA. Trebuie să aveți în vedere că ştirilor le ia ceva timp pentru a răzbi prin sistemul lor birocratic.

— La ce reacție ne putem aştepta din partea lor? întrebă unul dintre subordonații lui Rutledge, scutindu-l pe şeful său de a pune o asemenea întrebare evidentă şi complet prostească.

Răspunsul fu unul la fel de idiot:

— Presupunerile mele sunt la fel de bune ca ale tale, rosti Hitch.

— Deci incidentul poate fi ori o stânjeneală minoră, ori o belea majoră, remarcă Rutledge. „Belea" era un termen care în argoul Departamentului de Stat american însemna dezastru masiv.

— Înclin spre ultima variantă, opină Hitch. Nu putea da o explicație logică acestui mod de gândire, dar instinctele sale aprinseseră o mulțime de beculețe roşii, iar Carl Hitch era omul care avea încredere în instincte.

— Vreun ordin de la Washington? întrebă Cliff.

— Încă nu s-au trezit, nu? La aceste vorbe fiecare membru al delegației îşi verifică rapid ceasul. Personalul ambasadei o făcuse deja, fireşte. În capitala lor soarele încă nu răsărise. Orice decizie s-ar lua, asta se va întâmpla peste patru ore.

Nimeni dintre cei de-aici nu va putea să doarmă o vreme, pentru că de îndată ce deciziile vor fi luate, ei vor trebui să hotărască în mod evident cum să le implementeze, cum să prezinte poziția adoptată de țara lor Republicii Populare.

— Idei? ceru Rutledge.

— Preşedintele nu va fi prea încântat, observă Gant, închipuindu-şi că el ştie la fel de multe ca oricine din această cameră. Reacția sa inițială va fi una de dezgust. Întrebarea este, oare se va răsfrânge şi asupra afacerii pentru care ne aflăm noi aici? Eu consider că s-ar putea; totul depinde de cum vor reacționa amicii noştri chinezi la aflarea veştilor.

— Cum vor reacționa chinezii? îl întrebă Rutledge pe Hitch.

— Nu sunt sigur, Cliff, dar mă îndoiesc că o să le placă. Vor privi întregul incident ca pe o intruziune – un amestec în afacerile lor interne – iar reacția lor cred că va fi una grosolană. Vor spune „al naibii de rău". Dacă o vor face, în America şi la Washington va avea loc o reacție visceralã. Ei nu ne cunosc pe cât de mult şi-ar dori. De fiecare dată au interpretat greşit reacția opiniei noastre publice şi nu au dat niciun semn că ar fi învățat să aprecieze corect. Sunt îngrijorat, concluzionă Hitch.

— Bun, atunci e treaba noastră să-i învățăm. Ştiți, rosti Rutledge ridicând vocea, asta poate lucra în favoarea întregii noastre misiuni diplomatice de aici.

Auzind asta, Hitch se zbârli.

— Cliff, ar fi o gravă eroare să-ncerci să joci în acest mod. Mai bine îi lăsăm să judece singuri. Moartea unui ambasador e o afacere serioasă, se adresă reprezentantul american celor aflați în cameră, în caz că aceştia încă nu pricepuseră. Cu atât mai mult cu cât persoana în cauză a fost ucisă de un agent al guvernului. Dar, Cliff, dacă încerci să le bagi asta pe gât, se vor îneca şi nu cred că vrem să se-ntâmple una ca asta. Consider că cel mai bun mod de tratare a problemei este să cerem o pauză de o zi sau două în desfăşurarea convorbirilor, pentru a le lăsa timp să ia o poziție.

— Ar fi un semn de slăbiciune din partea noastră, Carl, ripostă Rutledge, scuturând din cap. Cred că aici te înşeli. Consider că ar trebui să-i presăm în continuare pentru a-i

face să înțeleagă că lumea civilizată are nişte reguli, iar noi ne aşteptăm ca ei să se supună acestora.

— Ce-i nebunia asta? îşi ridică privirea în tavan Fang Gan.

— Nu ştim sigur, replică Zhang Han San. Ceva tulburări provocate de un preot, pare-se.

— Şi de un polițist cretin, cu mai mulți muşchi decât creier. Va fi pedepsit, fireşte, sugeră Fang.

— Pedepsit? Pentru ce anume? Că a impus aplicarea legilor de control al populației, că a protejat un doctor de atacul unui *gwai* oarecare? Zhang scutură din cap. Oare le vom permite străinilor să scuipe pe legile noastre într-un asemenea mod? Nu, Fang, nu le vom permite. Nu vreau să văd cum ne pierdem onoarea într-un asemenea hal.

— Zhang, ce importanță are viața unui neînsemnat ofițer de poliție în comparație cu prestigiul pe plan mondial al țării noastre? îl întrebă Fang. Omul pe care l-a ucis era *ambasador*, Zhang, un străin acreditat în țara noastră de către o altă…

— Țară? se revoltă Zhang. Un *oraş*, prietene, nu, nici măcar atât… un *district* al Romei, mai mic decât Qiong Dao! Se referea la Insula de Jad, locația unuia dintre numeroasele temple ridicate de împărați, care nu era mai mare decât construcția în sine. Apoi aminti un citat din Iosif Stalin. Oricum, cât de mare este armată pe care o are papa? Ah, făcu el un gest de lehamite.

— Totuşi *are* o țară, al cărei ambasador *noi* l-am acreditat sperând că va ajuta la îmbunătățirea poziției *noastre* diplomatice în lume, îi reaminti Fang amicului său. Moartea sa este de regretat, cel puțin. Poate că nu era decât un diavol străin cauzator de probleme, Zhang, dar în interesul diplomației trebuie să *părem* a-i regreta sfârşitul. Iar dacă asta însemna executarea unui polițist anonim, aveau o grămadă din aceştia, omise Fang să adauge.

— Pentru ce? Că s-a amestecat în legile noastre? Un *ambasador* n-ar trebui să facă un asemenea lucru. A violat protocolul diplomatic, nu? Fang, ai devenit excesiv de amabil față de diavolii străini, trase Zhang concluzia, folosind un

termen istoric pentru a-i identifica pe acei barbari din acele ținuturi rudimentare.

— Dacă vrem să obținem produsele lor de comerț şi dacă vrem ca ei să plătească pentru mărfurile noastre astfel încât să putem obține valuta lor forte, atunci trebuie să-i tratăm ca pe nişte oaspeți la noi în casă.

— Un oaspete nu scuipă pe podea la tine acasă, Fang.

— Dacă americanii nu reacționează binevoitor la acest incident?

— Atunci Shen le va spune să-şi vadă de propriile treburi, ripostă Zhang, cu aerul tranşant al unui om care luase de mult o decizie.

— Când se întâlneşte Biroul Politic?

— Ca să dezbată asta? întrebă surprins Zhang. De ce? Moartea unui agitator străin şi a unui preot... chinez? Fang, eşti prea precaut. Am discutat deja cu Shen despre incident. Nu va fi o întrunire extraordinară a Biroului Politic pentru un asemenea incident trivial. Ne vom întâlni poimâine, ca de obicei.

— Cum spui tu, răspunse Fang, dând supus din cap. Zhang îi era superior în cadrul Biroului Politic. Avea mare trecere la ministrul de externe şi la cel al apărării şi era confidentul lui Xu Kun Piao. Fang avea propriul capital politic – bazat mai ales pe afacerile interne – dar mai redus decât al lui Zhang, aşa că trebuia să-l folosească atent, cheltuindu-l numai atunci când avea de câştigat. Consideră că nu merita, pentru cazul de față. Astfel că reveni în biroul său şi o chemă pe Ming pentru a-şi transcrie notițele. Apoi, mai târziu, plănui el, o va chema înăuntru pe Chai. Era foarte folositoare în a alunga stresul acumulat în cursul zilei.

În acea dimineață, la trezire, se simțise mult mai bine decât de obicei, probabil din cauză că se dusese la culcare la o oră decentă, rațională Jack, în timp ce mergea spre baie pentru rutina matinală. Aici nu avea niciodată zi liberă, cel puțin nu aşa cum percepeau oamenii obişnuiți termenul. Nu apuca niciodată să se scoale târziu – 8.25 era recordul actual care data de multă vreme, din acea zi teribilă de iarnă în care

începuse totul – iar în fiecare zi trebuia să aibă aceeaşi rutină, incluzând înspăimântătoarea şedinţă de informare pe probleme de securitate naţională, care-i spunea că sunt unii oameni care cred cu adevărat că lumea nu se poate învârti fără el. Aruncă obişnuita privire spre oglindă. Jack observă că trebuia să se tundă, dar pentru asta frizerul venea la el, ceea ce nu era un lucru rău, exceptând faptul că pierdea senzaţia de amiciţie pe care i-o dădea aşteptarea într-un loc frecventat de bărbaţi, discutând lucruri de bărbaţi. Postura de cel mai puternic om al lumii îl izola de multe lucruri care contau. Mâncarea era bună, băutura grozavă, iar dacă nu-ţi plăceau aşternuturile, acestea erau schimbate cu viteza luminii, iar oamenii săreau doar la auzul vocii sale. Nici Henric al VIII-lea n-a dus-o mai bine… dar Jack Ryan nu se gândise niciodată să devină un monarh cu coroană. Peste tot în lume ideea de regalitate pierise, cu excepţia unor locuri îndepărtate, iar Ryan nu locuia într-unul dintre ele. Dar întreaga rutină de la Casa Albă părea a fi concepută pentru a-l face să se simtă ca un rege şi asta îl deranja într-un asemenea mod, de parcă l-ar fi râcâit pe gât un nor de fum de ţigară. Îl simţea acolo, dar de câte ori încerca să-l inspire, acesta se împrăştia. Personalul era extrem de serviabil, zâmbind – dar într-un mod plăcut – mereu, decis să-i facă traiul cât mai uşor. Adevărata îngrijorare era dată de efectul pe care acest trai l-ar putea avea asupra copiilor săi. Dacă vor începe să se considere prinţi şi prinţese, mai devreme sau mai târziu viaţa lor se va transforma extrem de rapid într-un iad. Dar el era cel care trebuia să se preocupe de această problemă, îşi spuse Jack în timp ce se bărbierea. El şi Cathy. Nimeni în afară de ei nu putea să îi crească pe aceşti copii. Era datoria lor. Numai că toate *porcăriile* stil Casa Albă le stăteau mereu în cale.

Cel mai rău era că tot timpul trebuia să fie îmbrăcat. Cu excepţia momentelor când se afla în dormitor sau la baie, preşedintele trebuia să fie îmbrăcat corect – *altfel ce ar gândi personalul?* Aşa că Ryan nu putea păşi afară pe coridor fără pantaloni şi cămaşă. Un om obişnuit, în casa lui, ar fi umblat desculţ şi în pantaloni scurţi, dar în vreme ce un şofer de

camion îşi putea permite această libertate la domiciliu, preşedintele Statelor Unite nu se bucura în reşedința *sa* de acest lux.

Apoi trebuia să exerseze în oglindă un zâmbet fals. În fiecare dimineață se blestemă singur pentru acest lucru, căci dacă ar fi vrut *cu adevărat* să schimbe ceva, ar fi putut. Dar îi era teamă s-o facă, frică să întreprindă o acțiune care ar putea face oamenii să-şi piardă slujbele. Pe lângă faptul că ar fi arătat jalnic în ziare – şi practic tot ce făcea ajungea în ziare – s-ar fi simțit el însuşi prost, aici, bărbierindu-se în fiecare dimineață. Şi nici măcar nu era nevoit să iasă afară până la cutia poştală pentru a-şi lua ziarul, nu?

Dacă dădea uitării codul ținutei vestimentare, restul lucrurilor nu erau chiar atât de rele. Micul dejun era practic foarte bun, cu toate că se irosea de cinci ori mai multă hrană decât se consumă. Nivelul colesterolului era încă în limite normale, aşa că Ryan savura ouă la masa de dimineață, de două, uneori chiar trei ori pe săptămână, spre dezgustul soției sale. Copiii optau mai ales pentru cereale sau turte. Acestea veneau calde de la bucătăria aflată la nivelul inferior, în tot soiul de sortimente sănătoase şi gustoase.

Early Bird era buletinul informativ furnizat de către guvern înalților demnitari, dar în timpul micului dejun POTUS prefera ziarele adevărate, inclusiv benzile desenate. Ca mulți alții, Ryan deplângea retragerea la pensie a lui Gary Larson şi aşteptata dispariția matinalului *Far Side,* dar Jack înțelegea presiunea exercitată de numărul sporit de apariții zilnice. Exista o pagină sportivă care putea fi citită, un lucru pe care *Early Bird* îl omisese complet. Şi mai era CNN, care în Casa Albă şosea cu promptitudine, la ora şapte, în camera unde se lua micul dejun.

Ryan ridică privirea în momentul când auzi avertismentul că minorii nu pot privi scenele care vor fi prezentate. Copiii săi, la fel ca toți minorii, se opriră din ceea ce făceau pentru a privi.

— Îh, ce mizerie! observă Saly Ryan când un chinez fu împuşcat în cap.

— Aşa se-ntâmplă în cazul rănilor la cap, îi spuse mama

sa, crispându-se. Cathy practică şi ea chirurgia, dar nu de tipul acela. Jack, despre ce-i vorba?

— Ştiu la fel de mult ca şi tine, iubito, îi spuse preşedintele Primei Doamne.

Apoi imaginea se schimbă şi rulă un documentar despre un cardinal catolic.

Jack prinse din comentariu sintagma „Nunțiul Papal" şi se întinse pentru a da sonorul mai tare.

— Chuck? îi spuse Ryan celui mai apropiat agent al Serviciului Secret. Fă-mi, dacă poți, legătura cu Ben Goodley.

— Da, domnule preşedinte. Durã aproximativ treizeci de secunde, apoi îi înmânã lui Ryan telefonul portabil.

— Ben, ce naiba e chestia asta de la Beijing?

În Jackson, Mississippi, reverendul Gerry Patterson era obişnuit să se trezească devreme ca să se pregătească pentru partida matinală de jogging prin cartier, astfel că dădu drumul la televizorul din dormitor în vreme ce soția sa plecă să prepare ciocolată caldă (Patterson nu aprobă consumul de cafea şi nici pe cel de alcool). Capul i se răsuci la auzul vorbelor „reverendul Yu", apoi pielea i se încreți când auzi mențiunea „un pastor baptist aici, în Beijing..." Reveni în dormitor exact la timp pentru a vedea un chinez căzând cu fața în jos şi împroşcând sânge precum un furtun de grădină. Înregistrarea nu îi permise să recunoască însă chipul.

— Dumnezeule... Skip... Doamne, nu... gâfâi păstorul, dimineața să fiind brusc şi complet ruinată.

Pastorii aveau de înfruntat zilnic moartea, îngropând enoriaşii, consolându-i pe cei rămaşi fără rude, implorând pe Domnul să vegheze asupra morților şi a viilor. Dar pentru Gerry Patterson, la fel ca pentru oricine altcineva în acea zi, nu era deloc uşor, deoarece nu fusese niciun avertisment, nicio „boală îndelungată" care să pregătească psihic să accepte posibilitatea morții, nici măcar factorul vârstă, care să reducă factorul surpriză. Skip avea... cât? Cincizeci şi cinci? Nu mai mult de-atât. Era încă tânăr, socoti Patterson, plin de viață şi vigoare pentru a predica Evanghelia Domnului Isus Hristos turmei sale. Mort? Ucis, nu?

Asasinat? De către cine? Asasinat de către acel guvern *comunist?* Un om al Domnului *asasinat* de acei păgâni?

— Oh, la naiba, rosti preşedintele cu omletă în față. Ce altceva mai ştim, Ben? Nimic de la SORGE? Apoi Ryan aruncă o privire de jur împrejurul camerei, realizând că rostise un cuvânt care era în sine secret. Copiii nu priveau în direcția lui, însă Cathy, da. Bine, vom discuta despre asta când ajungi. Apoi închise telefonul şi se aşeză.

— Care-i povestea?

— O adevărată mizerie, puiule, îi spuse POTUS, CHIRURGULUI. Timp de un minut îi explică tot ce ştia. Ambasadorul nu ne-a spus nimic în plus față de ce a arătat deja CNN.

— Vrei să spui că în ciuda banilor pe care-i investim în CIA şi tehnologie, CNN e cea mai bună sursă de informații pe care o avem? întrebă Cathy Ryan, oarecum neîncrezătoare.

— Te-ai prins, draga mea, admise soțul ei.

— Păi asta nu are niciun sens!

Jack încercă să-i explice:

— CIA nu poate fi peste tot, iar dacă toți spionii noştri din teren ar purta camere video oriunde s-ar duce, ar părea puțin cam ciudați, nu crezi?

Cathy făcu o față lungă văzându-se redusă la tăcere într-un mod atât de cavaleresc.

— Dar…

— Dar nu e totul chiar aşa de simplu, Cathy, iar băieții de la ştiri sunt din aceeaşi branşă, adună informații şi, ocazional, ajung primii la ele.

— Dar nu-i aşa că ai şi alte moduri de a afla diverse lucruri?

— Cathy, nu ai nevoie să cunoşti detalii de tipul ăsta, îi zise preşedintele Primei Doamne.

Era o frază pe care ea o mai auzise, dar nu ajunsese niciodată s-o îndrăgească prea tare. Cathy se întoarse la ziarele ei matinale, iar preşedintele trecu la *Early Bird.* Jack observă că evenimentul de la Beijing avusese loc prea târziu pentru a mai putea fi inclus în ediția de dimineață, un motiv

în plus de fanfaronadă pentru reporterii TV şi de supărare pentru cei din presa scrisă. În această dimineață dezbaterile asupra bugetului federal pentru educație nu mai păreau atât de importante, dar se învățase să scaneze editorialele, deoarece aveau tendința să reflecte întrebările pe care reporterii le-ar fi pus la conferințele de presă, iar pentru el acesta era un mod de a se apăra.

La 7.45 copiii erau aproape gata pentru drumul cu maşina către şcoală, iar Cathy era pregătită pentru zborul către Spitalul Hopkins. Kyle Daniel mergea cu ea, cu propria gardă din Serviciul Secret, compusă exclusiv din femei care îl vor veghea la centrul de tratament ca o haită de lupoaice. Katie urma să se îndrepte către creşa ei renovată, Giant Steps, la nord de Annapolis. Actualmente acolo se aflau mai puțini copii, dar o mai mare echipă de protecție şi pază. Copiii cei mari mergeau la St. Mary's. La semnal, elicopterul VH-60 Blackhawk al Infanteriei Marine ateriză uşurel pe heliportul Peluzei de Sud. Adevărata zi era pe punctul de a începe. Întreaga familie Ryan luă liftul să coboare la parter. Prima Mamă şi Primul Tată îşi conduseră copiii către intrarea de apus a Aripii de Vest, unde, după îmbrățişări şi sărutări, trei dintre ei urcară în maşini şi plecară. Apoi Jack o conduse pe Cathy către elicopter pentru sărutul de la revedere, iar uriaşul

Sikorsky decola, avându-l la manşă pe colonelul Dan Malloy, pentru saltul către John Hopkins. După ce făcu toate acestea, Ryan merse înapoi spre Aripa de Vest şi intră în Biroul Oval. Ben Goodley îl aştepta.

— Cât de rău e? îşi interogă Ryan consilierul pe probleme de securitate națională.

— Rău, replică instantaneu Goodley.

— Despre ce a fost vorba?

— Încercau să oprească un avort. Chinezii îl aplică în faza terminală a sarcinii, dacă aceasta este neautorizată de guvern. Aşteaptă exact până ce copilul scoate capul afară şi îl înțeapă cu un ac în creştetul capului înainte de a apuca să respire. Evident, femeia de pe casetă avea un bebeluş neautorizat, iar pastorul ei... e tipul acela chinez care a

încasat-o drept în cap, un predicator baptist educat la Oral Roberts University, Oklahoma, vă vine a crede? Oricum, s-a dus la spital să ajute femeia. În mod evident, Nunțiul Papal, cardinalul Renato DiMilo, îl cunoştea destul de bine pe preotul baptist şi s-a dus să acorde asistență. E dificil de spus ce anume a mers prost, dar a ieşit destul de nasol, după cum arată înregistrarea.

— Vreo declarație?

— Vaticanul deplânge incidentul şi a cerut explicații. Dar lucrurile stau mai rău. Cardinalul DiMilo provine din familia DiMilo. Are un frate, Vincenzo DiMilo, care este în Parlamentul Italiei – cu ceva timp în urmă a fost ministru al guvernului – aşa că guvernul italian a emis propriul protest. Să nu mai vorbim de guvernul Germaniei, deoarece asistentul cardinalului este un monsenior neamț pe nume Schepke, un iezuit, şi care a ieşit puțin şifonat, aşa că nici nemții nu sunt mulțumiți. Acest monsenior Schepke a fost arestat pentru o scurtă perioadă, dar a fost eliberat după câteva ore, atunci când chinezii şi-au amintit că are statut diplomatic. La Departamentul de Stat circulă zvonul că R.P.C. îl va declara persona non grata, doar pentru a-l scoate dracului din țară şi a face lucrurile uitate.

— Ce oră este în Beijing?

— Unsprezece ore în minus față de noi, aşa că este nouă seara, răspunse CARDSHARP.

— Delegația comercială va avea nevoie de instrucțiuni specifice în legătură cu problema aceasta. Trebuie să vorbesc cu Scott Adler imediat ce ajunge la birou.

— Va trebui să faci mai mult de-atât, Jack. Era vocea lui Arnold van Damm, aflat în uşa biroului.

— Ce anume?

— Baptistul chinez care a fost ucis – tocmai am aflat că are prieteni aici.

— Oral Roberts University, rosti Ryan. Mi-a spus Ben.

— Persoanelor bisericoase n-o să le placă povestea, Jack, îl avertiză Arnie.

— Hei, băieți, să fiu al naibii dacă *eu* o plac, sublinie preşedintele. La dracu, nu îmi plac nici avorturile, chiar şi

sub cele mai bune auspicii, vă aduceți aminte?

— Îmi aduc, zise van Damm, rememorând toate necazurile în care se vârâse Ryan cu prima sa declarație prezidențială legată de acea problemă.

— În special acest gen de avort este de-a dreptul barbar, aşa că cei doi indivizi se duc la nenorocitul de spital şi încearcă să salveze viața copilului, iar pentru asta sunt *ucişi!* Dumnezeule, concluzionă Ryan, iar noi vrem să facem afaceri cu barbarii aceia!

Apoi o nouă figură îşi făcu apariția pe uşă.

— Presupun că ai aflat, remarcă Robby Jackson.

— Oh, da. Un lucru al dracului de frumos de văzut la micul dejun.

— Tata îl cunoaşte pe individ.

— *Poftim?* exclamă Ryan.

— Îți aminteşti recepția de săptămâna trecută? Ți-a vorbit despre el. Tata şi Gerry Patterson îi sprijină, de-aici, din Mississippi, congregația – şi alte congregații americane fac acelaşi lucru. E un obicei baptist, Jack. Parohiile mai răsărite veghează asupra celor care au nevoie de ajutor, iar tipul acesta, Yu, era al naibii de clar că avea nevoie de sprijin. Încă n-am reuşit să vorbesc cu el, dar poți paria că tata o să răscolească tot iadul din pricina acestei afaceri, îşi informă vicepreşedintele şeful.

— Cine-i Patterson? se interesă van Damm.

— Un predicator alb, cu o biserică imensă, dotată cu aer condiționat, din suburbiile oraşului, Jackson. Un tip de treabă, de fapt. El şi cu tata se cunosc de-o viață. Am impresia că Patterson a fost coleg de şcoală cu acel individ, Yu.

— O să iasă rău de tot, observă şeful de cabinet.

— Arnie, băiete, *deja* e rău de tot, sublinie Jackson. Cameramanul CNN-ului ori a fost un pic prea meseriaş, ori s-a nimerit să stea într-o poziție favorabilă, dar a prins ambele împuşcături, în toată măreția lor scenică.

— Şi ce va declara tatăl tău? îl întrebă Ryan.

TOMCAT îi lăsă puțin să aştepte răspunsul.

— Va invoca mânia Domnului Atotputernic asupra acelor

lingăi ucigaşi. Îl va numi pe reverendul Yu martir al credinţei creştine, ridicându-l alături de personaje de referinţă ale Vechiului Testament şi de acei nenorociţi curajoşi pe care romanii îi dădeau hrană leilor. Arnie, ai văzut vreodată un predicator baptist invocând răzbunarea divină? Bate până şi finala de pe Super Bowl, băieţaş, îi făgădui Robbie. Reverendul Yu stă în clipa de faţă cu spatele drept şi plin de mândrie în faţa Domnului Isus, iar indivizii care l-au ucis au locurile rezervate în focul veşnic al iadului. Aşteptaţi până ce o să-l auziţi cum îi dă înainte. Este impresionant, băieţi. L-am mai văzut făcând aşa ceva. Iar Gerry Patterson nu-i cu mult mai prejos decât el.

— Indiferent cum ar fi, nu mă pot contrazice cu niciunul dintre ei. Isuse, oftă Ryan. Acei doi oameni au murit încercând să salveze viaţa unui copil. Dacă ar fi să mor, mi-aş dori să fie dintr-un astfel de motiv.

— Au murit ca nişte bărbaţi, domnule C., rosti Chavez în Moscova. Îmi doresc să fi fost de faţă, cu un pistol în mână.

Povestea îl afectase serios pe Ding. De când era tată îşi schimbase punctul de vedere în privinţa a numeroase lucruri, iar acesta era unul dintre ele. Viaţa unui copil era sfântă, iar o ameninţare la adresa unui bebeluş constituia, în universul lui moral, o invitaţie la moarte imediată. Iar în viaţa reală era ştiut faptul că mai tot timpul purta un pistol şi avea pregătirea necesară pentru a-l utiliza eficient.

— Oamenii diferiţi au moduri diferite de a privi lucrurile, îi spuse Clark subordonatului său.

Dacă s-ar fi aflat el acolo, i-ar fi dezarmat pe ambii poliţişti chinezi. Pe caseta video nu arătau atât de formidabili. Şi nu omorai pe cineva doar pentru a-ţi etala opiniile. Domingo avea încă un temperament latin, îşi reaminti John. Ceea ce nu era rău deloc.

— Ce vrei să spui, John? întrebă, surprins, Ding.

— Spun că ieri au murit doi oameni de ispravă şi îmi imaginez că Domnul va avea grijă de amândoi.

— Ai fost vreodată în China?

Clătină din cap a negaţie.

— O singură dată, în Taiwan, pentru refacere şi reaprovizionare, cu multă vreme în urmă. A fost bine, dar, în afară de ocazia aceea, cel mai învecinat loc față de China în care m-am aflat a fost Vietnamul de Nord. Nu le vorbesc limba şi nici nu mă pot amesteca printre ei.

Amândoi factorii îl speriau pe Clark. Abilitatea de a dispărea în mediul local constituia o condiție *sine qua non* pentru a fi ofițer operativ.

Se aflau în barul unui hotel moscovit, după prima zi de audiere a cursanților ruşi. Berea la halbă era acceptabilă. Niciunul dintre ei nu avea dispoziția necesară pentru a bea vodcă. Traiul răsfățat din Marea Britanie le alterase caracterul. Acest bar, care avea o servire după modelul american, plasase lângă tejghea un televizor cu ecran mare deschis pe CNN, care transmitea pe tot globul ştirea senzațională din Beijing. Guvernul american, se spunea în încheiere, nu reacționase încă la incident.

— Aşadar, ce va face Jack? se întrebă Chavez.

— Nu ştiu. Avem chiar acum o echipă de negociatori la Beijing, pentru convorbiri comerciale, îi aduse aminte Clark.

— Discuțiile diplomatice ar putea deveni un pic cam ascuțite, rațională Domingo.

— Scott, nu putem trece asta cu vederea, rosti Jack. Un telefon de la Casa Albă deturnase maşina oficială a lui Adler din drumul spre Departamentul de Stat, aducând-o acolo.

— Nu are legătură, strict vorbind, cu convorbirile comerciale, sublinie Secretarul de Stat.

— Poate că tu vrei să faci afaceri cu oameni de genul acesta, răspunse vicepreşedintele Jackson, dar oamenii care locuiesc dincolo de centura Washingtonului, nu.

— În privința acestui incident trebuie să ținem cont de opinia publică, Scott, zise Ryan. Iar tu ştii la fel de bine că trebuie luată în considerare şi nenorocita *mea* de opinie. Nu putem ignora uciderea unui diplomat. Italia este membră NATO. La fel şi Germania. Avem relații diplomatice cu Vaticanul şi avem aproximativ şaptezeci de milioane de catolici în țară, la care se adaugă şi câteva milioane de

baptişti.

— Bine, Jack, spuse VULTURUL, ridicând mâinile într-un gest defensiv. Nu le iau apărarea, OK? Eu vorbesc aici de politică externă a Statelor Unite, care nu ne permite să cădem pradă emoțiilor. Oamenii de-afară ne plătesc să ne folosim capetele de sus, nu cele de jos.

Ryan expiră lung.

— Bine, poate că m-am pripit. Continuă.

— Dăm o declarație prin care deplângem, în termeni duri, acest incident trist. Îl punem pe ambasadorul Hitch să-i dea telefon ministrului lor de externe şi să spună acelaşi lucru, poate chiar mai dur şi într-un limbaj mult mai neprotocolar. Le dăm o şansă să analizeze bine această mizerie înainte de a deveni nişte paria pe plan internațional, poate îi disciplinează pe sticleții ăia maniaci ai trăgaciului… La naiba, după cum funcționează justiția la ei, poate îi şi împuşcă. Vom lăsa bunul-simț să iasă la iveală, bine?

— Şi ce trebuie să spun eu?

Adler stătu câteva secunde să se gândească.

— Spune orice vrei. Le putem explica oricând chinezilor că avem o mulțime de credincioşi aici şi tu trebuie să le ostoieşti patimile, că ei pun pe jar opinia publică americană şi, în țara noastră, opinia publică înseamnă ceva. Cumva, la nivel intelectual, ei sunt conştienți de asta, dar ideea nu ajunge până în străfundul stomacului. Oricum e bine, continuă Secretarul de Stat. Doar astfel poate pătrunde în creier, căci, ocazional, creierul comandă stomacului. Trebuie să priceapă că lumea nu poate răbda ceea ce au făcut ei.

— Şi dacă nu pricep? îl interpelă vicepreşedintele.

— Atunci avem o delegație comercială care le poate arăta ce consecințe are un comportament necivilizat. Adler privi roată prin cameră. Suntem de acord cu asta?

Ryan privi în jos spre măsuța de cafea. Existau clipe când îşi dorea să fie doar un şofer de camion, capabil să urle „ucigaşi afurisiți” atunci când se întâmplau anumite lucruri, dar aceasta era o libertate pe care preşedintele Statelor Unite nu o avea. „În regulă, Jack, trebuie să fii sensibil şi rațional în legătură cu toată această poveste.” Ridică privirea.

— Da, Scott, suntem de acord.

— Nimic legat de problemă de la, hm... noua noastră sursă?

Ryan dădu din cap că nu.

— Nu, M.P. nu ne-a trimis nimic încă.

— Dacă o face...

— Vei primi o copie extrem de iute, promise preşedintele. Dă-mi câteva idei pentru discurs. Va trebui să fac o declarație... când, Arnie?

— Ora unsprezece mi se pare taman bună, decise van Damm. Voi vorbi cu câțiva băieți din mass-media în legătură cu asta.

— Bine, dacă ulterior, în cursul zilei, cineva mai are idei, vreau să le aud, zise Ryan, ridicându-se şi punând capăt şedinței.

CAPITOLUL 26

Sere şi pietre

În acea zi, din cauza incidentului care determinase Washingtonul să-nceapă munca mai devreme, Fang Gan lucrase până târziu. Drept urmare, Ming nu transcrisese notiţele şi computerul ei nu le mai expediase prin internet cum o făcea de obicei, iar Mary Pat primi mesajul electronic în jur de 9.45. Îl citi, făcu o copie pentru soţul ei, Ed, apoi îl expedie pe o linie de fax sigură către Casa Albă, de unde Ben Goodley îl luă şi îl duse în Biroul Oval. Coperţile dosarului nu conţineau şi comentariul preliminar al lui Mary Pat făcut după citirea mesajului: „Oh, rahat…”

— *Lingăii* aceştia! urlă Ryan, spre surprinderea lui Andrea Price, care, întâmplător, se afla chiar atunci în birou.

— E ceva de care trebuie să ştiu, domnule? întrebă ea, cu o voce furioasă.

— Nu, Andrea, e doar chestia difuzată de dimineaţă pe CNN. Ryan se opri, roşind la gândul că ea fusese din nou martoră la o ieşire temperamentală – şi încă în ce mod. Apropo, ce mai face soţul tău?

— Păi, i-a prins pe cei trei jefuitori de bancă din Philadelphia, şi asta fără să tragă măcar un foc. Am fost puţin îngrijorată pentru el.

Ryan îşi permise un zâmbet.

— E genul de bărbat cu care n-aş vrea să am un schimb de focuri. Ia spune, te-ai uitat azi dimineaţă la CNN, da?

— Da, domnule, şi am revăzut înregistrarea la postul de comandă.

— Opinia ta?

— Dacă m-aş fi aflat acolo, aş fi scos arma. A fost crimă cu premeditare. Arată rău la televizor când faci tâmpenii de genul acela, domnule.

— Arată ca dracu, o aprobă preşedintele.

Aproape că-i veni să o întrebe ce ar face ea în legătură cu incidentul. Ryan respecta judecata doamnei O'Day (la serviciu încă purta numele de Price), dar nu ar fi fost corect să-i ceară să se implice în afacerile externe, şi, pe deasupra, el luase deja o hotărâre. În acel moment formă numărul privat al lui Adler pe o linie directă.

— Da, Jack? Numai o singură persoană avea *acea* linie directă.

— Ce ai obținut cu materialul SORGE?

— Din păcate, nimic surprinzător. Trebuie să te-aştepți la o opoziție fermă din partea lor.

— Şi noi ce vom face? îl interpelă POTUS.

— Le vom spune ce gândim, *însă* ne vom strădui să nu agravăm lucrurile, replică Secretarul de Stat, precaut ca întotdeauna.

— Bine, mormăi Ryan, cu toate că era exact sfatul pe care-l aştepta din partea Secretarului său de Stat.

Apoi închise telefonul. Îşi aminti că Arnie îi spusese cu mult timp în urmă că unui preşedinte nu-i este permis să aibă temperament, dar situația de față cerea al naibii de mult temperament, şi apoi, din ce moment îi era permis să reacționeze într-un mod bărbătesc? Oare din ce punct se aşteptau ca el să înceteze a acționa ca un blestemat de robot?

— Vrei s-o pun pe Callie să schițeze ceva în grabă? îl întrebase Arnie la telefon.

— Nu, replicase Ryan, scuturând din cap. Voi improviza.

— E o greşeală, îl prevenise şeful de cabinet.

— Arnie, măcar o dată lasă-mă în pace, bine?

— Bine, Jack, replicase van Damm, şi era foarte bine că preşedintele nu-i putuse vedea expresia.

„Lucrurile stau deja rău, nu le agrava, îşi spuse Ryan, stând la masa de lucru. Da, sigur, de parcă ar fi posibil…"

— Bună, tată, rosti Robby Jackson în biroul său aflat în colțul de nord-vest al Aripii de Vest.

— Robert, ai văzut…

— Da, am văzut cu toții, își asigură vicepreşedintele tatăl.

— Şi ce veți face legat de acest eveniment?

— Tată, încă nu ne-am gândit. Adu-ți aminte că avem de făcut afaceri cu acei oameni. Locurile de muncă ale multor americani depind de comerțul cu China şi…

— Robert – reverendul Hosiah Jackson folosea întregul nume propriu al lui Robby în special în situații serioase – acei indivizi au *asasinat* un om al Domnului… nu, pardon, au asasinat *doi* oameni ai Domnului care își făceau datoria, încercând să salveze viața unui copil nevinovat, şi nimeni nu vrea să facă afaceri cu nişte asasini.

— Ştiu asta şi nu-mi face plăcere mai mult decât ție şi crede-mă, nici lui Jack Ryan nu-i face plăcere. Dar atunci când facem politică externă în interesul țării noastre, trebuie să analizăm lucrurile în esență, căci dacă noi o dăm în bară, pot muri oameni.

— Întotdeauna au murit oameni, Robert, sublinie reverendul Jackson.

— Ştiu. Uite ce-i, tată, eu cunosc mai multe lucruri decât tine despre problema asta, bine? Vreau să spun că avem mai multe mijloace de a afla noutăți care nu apar la CNN, îi zise vicepreşedintele tatălui său, ținând în mână ultimul raport SORGE. O părticică din el își dorea să-i poată arăta materialul părintelui său, deoarece acesta era suficient de isteț pentru a prinde importanța secretelor cunoscute de el şi Ryan. Dar nu exista niciun chip prin care măcar să aducă vorba despre asemenea lucruri cuiva care nu avea nivel de acces mai mare de top secret, asta incluzând-o pe propria soție, aşa cum o includea şi pe Cathy Ryan. Hm, judecă Jackson, poate că era ceva ce ar trebui să discute cu Jack. Trebuia să ai posibilitatea de a discuta acest materialul cu cineva în care aveai încredere, doar pentru o verificare realistă a părților bune şi a celor rele. Soțiile lor nu constituiau un factor de risc pentru securitate, nu?

— Ce fel de mijloace? îl interpelă tatăl său, ştiind că şansele de a primi un răspuns erau de cincizeci la sută.

— Din acelea pe care nu le pot discuta cu tine, tată, iar tu ştii asta. Îmi pare rău. Şi mie mi se aplică aceleaşi reguli că

tuturor celorlalți.

— Deci, ce o să întreprindeți?

— Îi vom lăsa pe chinezi să afle că suntem extrem de supărați, că ne aşteptăm să-şi spele ruşinea, să-şi ceară scuze şi…

— *Scuze!* ripostă reverendul Jackson. Robert, au *asasinat* doi oameni!

— Ştiu, tată, dar nu putem trimite pe cei din FBI să le aresteze guvernul pentru asta. Aici deținem multă putere, dar nu suntem Dumnezeu şi, oricât de mult mi-ar plăcea să arunc un fulger în ei, nu pot.

— Aşadar, *ce* veți face?

— Încă nu ne-am decis. O să te anunț atunci când vom scorni ceva, îi promise TOMCAT tatălui său.

— Aşa să faci, rosti Hosiah, trântind receptorul mult mai tare decât de obicei.

— Ce Dumnezeu, tată, şopti Robby în receptor.

Apoi se întrebă cât de reprezentativ era tatăl său pentru comunitatea religioasă. Cel mai greu lucru de apreciat era reacția opiniei publice. Oamenii reacționau în mod subconştient față de ce vedeau la televizor. Dacă era arătat un şef de stat aruncând un cățeluş afară pe fereastra maşinii, atunci Asociația Pentru Protecția Animalelor putea cere ruperea relațiilor diplomatice, iar o mulțime de oameni îşi puteau da acordul, trimițând un milion de telegrame şi mesaje electronice Casei Albe. Jackson îşi amintea de un caz petrecut în California, în care uciderea unui *câine* provocase un scandal public mai mare decât răpirea şi uciderea unei fetițe. Dar ticălosul care o ucisese pe fetiță măcar fusese prins, judecat şi condamnat la moarte, pe când nenorocitul care-l azvârlise în trafic pe câine nu fusese niciodată identificat, în ciuda tonelor de bani oferiți drept recompensă. Totul se întâmplase în zona San Francisco. Poate că asta constituia o explicație. Se presupunea că America nu face politică bazându-se pe sentimente, dar America era o democrație, aşa că oficialitățile alese trebuiau să acorde atenție *părerilor* populației – şi nu era deloc uşor, în special pentru oamenii raționali, să prevadă sentimentele populației.

Teoretic, puteau imaginile TV pe care tocmai le vizionaseră să tensioneze comerțul internațional? Fără niciun dubiu, da, iar *asta* era o mare problemă.

Jackson se ridică de la masa de lucru şi porni către biroul lui Arnie.

— Am o întrebare, anunță el, păşind înăuntru.

— Dă-i drumul, replică şeful de cabinet.

— Cum va reacționa publicul la porcăria din Beijing?

— Încă nu ştim sigur, răspunse van Damm.

— Cum aflăm?

— De regulă aşteptând şi văzând. Nu mă pricep la chestiile astea cu sondaje de grup. Prefer să iau pulsul opiniei publice în felul tradițional: editoriale din ziare, scrisori de la editori şi poşta electronică pe care o primim aici. Te îngrijorează reacția publicului?

— Mda, înclină capul Robert.

— Da, şi pe mine. Militanții pentru drepturile oamenilor vor sări pe afacerea asta precum leii pe o gazelă schilodită, şi aşa vor proceda toți oamenii care nu suportă R.P.C. Mulți se află în Congres. Dacă chinezii trag speranțe că anul acesta vor primi clauza națiunii celei mai favorizate, înseamnă că sunt drogați. Pentru R.P.C. este un adevărat coşmar de relații publice, dar nu cred că sunt capabili să înțeleagă ce au declanşat. Şi nici nu-i văd scuzându-se față de cineva.

— Da, păi taică-meu tocmai mi-a făcut fundul arşice în legătură cu problema asta, spuse vicepreşedintele Jackson. Dacă şi restul clericilor vor lua atitudine, va fi un butoi cu pulbere. Chinezii trebuie să-şi ceară scuze tare şi răspicat, şi asta rapid, dacă vor să minimalizeze pierderile.

Van Damm dădu aprobator din cap.

— Da, dar n-o vor face. Sunt prea mândrii, afurisiții.

— Mândria păleşte în fața prăbuşirii, observă TOMCAT.

— Numai *după* ce simți durerea provocată de prăbuşire, amirale, îl corectă van Damm pe vicepreşedinte.

Ryan pătrunse încordat în sala de conferințe a Casei Albe. Obişnuitele camere de luat vederi se aflau deja acolo. Posturile CNN şi Fox probabil transmiteau în direct această

conferință de presă, iar C-SPAN era posibil să procedeze la fel. Celelalte rețele probabil înregistrau evenimentul, pentru a-l folosi ca material pentru ştirile stațiilor locale şi pentru principalele lor emisiuni de ştiri difuzate seara. Se instală la pupitru şi luă o gură de apă înainte de a deschide conferința în fața celor treizeci şi ceva de reporteri adunați acolo.

— Bună dimineața, începu Jack, apucându-se strâns de pupitru, aşa cum obişnuia să facă atunci când era nervos. Nu ştia că reporterii cunoşteau acest fapt şi că, de acolo de unde stăteau, îi puteau vedea gestul. Cu toții am văzut acele oribile imagini difuzate la televizor de dimineață, cu moartea cardinalului Renato DiMilo, Nunțiu Papal în Republica Populară Chineză, şi a reverendului Yu Fa An, care, conform datelor noastre, era originar din Republica Chineză şi educat la Oral Roberts University din Oklahoma. Înainte de toate, Statele Unite ale Americii transmit condoleanțe familiilor ambilor bărbați. În al doilea rând, adresăm un apel guvernului Republicii Populare să lanseze imediat o investigație detaliată a acestei oribile tragedii pentru a determina dacă cineva, şi, mai ales, cine este responsabil, iar dacă se descoperă vinovatul, sau vinovații, să fie pedepsiți conform celor mai aspre prevederi ale legii.

Moartea unui diplomat provocată de un agent al unui guvern este o violare crasă a tratatelor şi a convențiilor internaționale. Este prin esență un act necivilizat care trebuie corijat cât mai rapid şi definitiv. Relațiile paşnice între popoare nu pot exista fără diplomație, iar diplomația nu poate fi întreprinsă decât exclusiv de bărbați şi femei a căror siguranță personală este sfântă. De mii de ani aşa au stat lucrurile. Chiar şi în timp de război, viețile diplomaților au fost protejate întotdeauna de toate părțile implicate, tocmai din acest motiv. Cerem ca guvernul R.P.C. să explice acest tragic eveniment şi să ia măsurile care se impun pentru a se asigura că nimic de felul acesta nu se va mai întâmpla *vreodată*. Cu acestea, consider declarația mea încheiată. Întrebări? Ryan îşi ridică privirea, încercând să nu se întărească în mod prea fățiş pentru furtuna care era pe cale să izbucnească.

— Domnule preşedinte, rosti corespondentul Associated Press, cei doi clerici care au murit se aflau acolo pentru a preveni un avort. Oare aceasta vă influenţează reacţia privitoare la incident?

Ryan îşi permise să se arate surprins de această întrebare stupidă:

— Părerile mele legate de avort sunt publice, dar consider că oricine, chiar şi comunitatea favorabilă dreptului la liberă-alegere, va răspunde negativ în legătură cu ce s-a întâmplat acolo. Femeia în cauză *nu* optase pentru un avort, dar guvernul chinez a încercat să-şi impună voinţa asupra ei ucigându-i un fetus aflat la termen, pe punctul de a se naşte. Dacă cineva ar fi făcut asta în Statele Unite, acea persoană ar fi fost vinovată de delict – şi probabil mai mult decât atât – dar în Republica Populară aşa ceva face parte din politica guvernamentală. După cum ştiţi, am obiectat personal, pe motive morale, la practică avortului, dar tentativa pe care am văzut-o la televizor în această dimineaţă întrece orice răutate. Este un act de un barbarism aflat dincolo de limita înţelegerii. Bărbaţii aceia curajoşi au încercat să-l oprească şi au fost ucişi pentru eforturile lor, dar, mulţumesc Domnului, bebeluşul pare să fi supravieţuit. Următoarea întrebare? continuă Ryan arătând spre o cunoscută cauzatoare de probleme.

— Domnule preşedinte, spuse jurnalista de la *Boston Globe*, acţiunea guvernului a decurs conform politicii de control a populaţiei din Republica Populară. Este oare de competenţa noastră să criticăm politica internă a unei ţări?

„Dumnezeule, gândi Ryan, încă unul?”

— Ştiţi, a fost odată un individ pe nume Hitler, care a încercat să administreze populaţia ţării sale – de fapt, unei mari părţi a Europei – ucigând pe cei cu deficienţe psihice, pe indezirabilii societăţii şi pe cei a căror religie nu o agrea. Actualmente Germania este într-adevăr un stat naţional şi noi chiar am întreţinut relaţii diplomatice cu Hitler până în decembrie 1941. Dar dumneavoastră spuneţi că America nu are dreptul să obiecteze la o politică pe care o considerăm barbară doar din pricină că este politica oficială a unui stat

național? Hermann Göring a încercat să se apere în acest mod la Procesul de la Nürnberg. Vreți că Statele Unite să recunoască acest fapt? ceru Jack.

Reportera era obişnuită să pună întrebări, nu să răspundă la ele. Apoi văzu că toate camerele erau ațintite către ea şi simți că are o zi proastă. Răspunsul ei totuşi putea fi unul ceva mai bun:

— Domnule preşedinte, este posibil că vederile dumneavoastră legate de avorturi să vă fi afectat reacția la acest incident?

— Nu, doamnă. Dezaprob asasinatul chiar mai mult decât contest avortul, ripostă cu răceală Ryan.

— Dar tocmai ați comparat Republica Populară Chineză cu Germania hitleristă, sublinie reportera de la *Globe. Nu puteți să spuneți aşa ceva!*

— Ambele țări au împărtăşit o viziune comună în domeniul controlului populației, care este în antiteză cu tradițiile americane. Sau dumneavoastră aprobați impunerea avortului în fază finală femeilor care au ales *să nu* avorteze?

— *Domnule*, eu nu sunt preşedinte, replică reportera de la *Globe*, de pe scaunul ei, evitând întrebarea, dar nu şi roşeața jenantă din obraji.

— Domnule preşedinte, începu corespondentul lui *San Francisco Examiner*, fie că ne place sau nu, China decide ea însăşi ce fel de legi doreşte să aibă, iar cei doi oameni care au murit în această dimineață se opuneau acelor legi, nu?

— Reverendul dr. Martin Luther King s-a opus legilor din Mississippi şi Alabama pe vremea când eu eram la liceu. Ziarul *Examiner a* obiectat atunci la acțiunile sale?

— Păi, nu, dar…

— Dar noi respectăm conştiința personală că pe o forță suverană, nu? ripostă Jack. Principiul datează de pe vremea Sfântului Augustin, care spunea că o lege nedreaptă *nu* este lege. În prezent, voi, cei din mass-media, sunteți de acord cu acest principiu. Oare asta se întâmplă numai atunci când se nimereşte să fiți de acord cu persoana care operează conform principiului? Asta nu-i oare incorect din punct de vedere intelectual? Eu personal nu aprob avorturile. Toți ştiți asta.

Din pricina acestei credințe personale mi-am atras multe antipatii, din care mare parte mi-a fost pusă în cârcă de voi, oameni buni. Foarte bine. Constituția ne permite tuturor să ne simțim după cum ne place. Dar Constituția nu îmi permite să *nu* aplic legea contra persoanelor care aruncă în aer clinicile de avorturi. Pot simpatiza cu punctul lor general de vedere, dar nu pot agrea sau simpatiza cu folosirea violenței ca mod de asigurare a unei poziții politice. Noi numim asta terorism, care este ilegal, iar eu am depus un legământ să aplic legea, pe deplin şi cu dreptate, în toate situațiile, chiar dacă m-aş simți înclinat să aprob cazul în speță. Prin urmare, dacă *voi* nu îl aplicați echitabil, doamnelor şi domnilor, nu mai este deloc un principiu, ci o ideologie, care nu este foarte utilă modului cum ne guvernăm viețile şi țara.

Acum, ca să ne întoarcem la întrebare, spuneați că R.P.C. şi-a ales legile. Oare? Le-a ales cu adevărat? Republica Populară nu este, din păcate, o țară democratică. Este un loc în care legile sunt impuse de o elită restrânsă. Doi oameni curajoşi au murit opunându-se acelor legi, în încercarea reuşită de a salva viața unui copil nenăscut. De-a lungul istoriei, oamenii şi-au dat viețile pentru cauze mult mai puțin bune decât aceasta. Acei oameni sunt, prin definiție, eroi, dar nu cred că cineva din această încăpere, sau de fapt oricine din țara noastră, crede că ei meritau să moară, eroic sau nu. Pedeapsa pentru nesupunere civilă nu ar trebui să fie moartea. Chiar şi în zilele întunecate ale anilor 1960, când americanii de culoare se străduiau să-şi asigure drepturile civile, poliția din statele sudice nu a comis crime pe scară largă. Acei polițişti locali şi acei membri ai Ku Klux Klan care *şi-au depăşit* atribuțiile au fost arestați şi condamnați de către FBI şi Departamentul de Justiție.

Pe scurt, sunt diferențe fundamentale între Republica Populară Chineză şi America, iar dintre cele două sisteme, eu îl prefer pe-al nostru.

Ryan scăpă din sala de conferințe zece minute mai târziu, pentru a-l găsi pe Arnie aşteptând în capul scărilor.

— Foarte bine, Jack.

— Oh? Preşedintele învățase să se teamă de acel ton al vocii lui Arnie.

— Mda, tocmai ai comparat republica Populară Chineză cu Germania nazistă şi cu Ku Klux Klan.

— Arnie, oare de ce mass-media arată atâta solicitudine față de țările comuniste?

— *Nu* fac asta şi…

— Pe dracu n-o fac! Tocmai am comparat R.P.C. cu Germania nazistă şi ei şi-au udat pantalonii. Ei bine, ştii ceva? Mao a ucis mai mulți oameni decât Hitler. Este de notorietate publică – îmi aduc aminte când CIA a dat publicității studiul care o dovedea – dar ei au ignorat faptul. Sunt oare cetățenii chinezi ucişi de Mao mai puțin morți decât sărmanii polonezi ucişi de Hitler?

— Jack, au şi ei sensibilitățile lor, îi spuse van Damm preşedintelui.

— Da? Ei bine, îmi doresc ca măcar o singură dată să arate şi ei ceva care poate fi recunoscut drept principiu.

Spunând acestea, Ryan lungi pasul către biroul său, scoțând practic fum pe nări.

— Calm, Jack, calm, spuse Arnie, fără a se adresa cuiva în particular.

Preşedintele încă mai avea de învățat primul principiu al vieții politice, abilitatea de a trata un pui de lele ca pe cel mai bun prieten, deoarece binele națiunii sale putea depinde de acest aspect. Lumea ar fi un loc mult mai frumos dacă ar fi atât de simplă pe cât îşi dorea Ryan, socoti şeful de cabinet. Dar nu era şi nici nu dădea semne că va deveni.

La depărtare de câteva străzi, la Departamentul de Stat, Scott Adler încetase cu gesturile temătoare şi începuse să schițeze pe hârtie cum să dreagă barierele pe care preşedintele său tocmai le dărâmase. Trebuia să aibă o întrevedere cu Jack în care să discute câteva lucruri, cum ar fi principiile la care el ținea atât de mult.

— Ce părere ai despre asta, Gerry?

— Hosiah, cred că avem un preşedinte adevărat. Ce crede

fiul tău despre el?

— Gerry, sunt prieteni de douăzeci de ani, din vremea când amândoi au predat la Academia Navală. L-am întâlnit pe om. Este catolic, dar cred că putem trece asta cu vederea.

— Trebuie s-o facem. Patterson aproape că râdea. Aşa era şi unul din tipii care au fost împuşcați ieri, îți aminteşti?

— Probabil că italianul bea foarte mult vin.

— Păi, se ştia că Skip mai lua şi el o gură, ocazional, îl informă Patterson pe colegul său de culoare.

— Nu ştiam, replică reverendul Jackson, deranjat de această idee.

— Hosiah, trăim într-o lume imperfectă.

— Aşadar nu era un dansator.

Suna ca o glumă, dar nu prea era.

— Skip? Nu, nu îmi aduc aminte să fi dansat, îşi asigură reverendul Patterson prietenul. Apropo, am o idee.

— Care ar fi aia, Gerry?

— Ce-ar fi că duminică să predici la biserica mea, iar eu să predic la a ta? Sunt sigur că amândoi o să vorbim despre viața şi martiriul unui bărbat chinez.

— Pe ce pasaj biblic îți vei axa predică? se interesă Hosiah, surprins şi atras de sugestie.

— Faptele Apostolilor, replică pe dată Patterson.

Reverendul Jackson stătu puțin pe gânduri. Nu era greu să ghicească paragraful. Gerry era un minunat cunoscător al scrierilor biblice.

— Îți admir alegerea.

— Mulțumesc, pastore Jackson. Ce părere ai de cealaltă sugestie a mea?

Reverendul Jackson nu ezită decât preț de câteva secunde.

— Reverend Patterson, voi fi onorat să predic în biserica ta şi te invit bucuros să predici în a mea.

Cu patruzeci de ani în urmă, când Gerry Patterson juca baseball în Liga Mică, sponsorizată de biserică, Hosiah Jackson era un tânăr predicator baptist, iar simpla idee de a predica în biserica lui Patterson s-ar fi putut sfârşi cu un linşaj. Dar, în numele Bunului Dumnezeu, erau oameni ai bisericii şi amândoi jeleau moartea – *martiriul* – unui alt om

al bisericii, deşi avea o altă culoare. În faţa lui Dumnezeu toţi oamenii erau egali, iar acesta era întreaga esenţă a credinţei pe care o împărtăşeau. Amândoi bărbaţii se gândeau cu febrilitate cum şi-ar putea modifica stilul, deoarece, cu toate că erau baptişti şi amândoi predicau Evanghelia lui Isus Hristos congregaţiilor baptiste, comunităţile lor erau un pic diferite şi necesitau abordări uşor diferite. Dar era o modificare uşor de făcut de oricare dintre ei.

— Mulţumesc, Hosiah. Ştii, uneori trebuie să înţelegem că noi suntem mărunţi în comparaţie cu mărimea credinţei noastră.

Reverendul Jackson era impresionat. Pălăvrăgiseră adesea pe teme religioase şi biblice şi niciodată nu se îndoise de sinceritatea colegului său alb. Hosiah admitea chiar, în şoaptă, pentru el însuşi, că Patterson îi era superior în învăţăturile Cărţii Sfinte, datorită educaţiei sale mai îndelungate, dar, dintre ei doi, Hosiah

Jackson era, ca o observaţie, un orator mai bun, aşa că talentele lor relative îi serveau de minune pe fiecare în parte.

— Ce-ar fi să ieşim să luăm prânzul împreună, pentru a pune la punct detaliile? întrebă Jackson.

— Astăzi? Sunt liber.

— Sigur. Unde?

— La clubul de golf? Nu eşti jucător de golf, nu? întrebă, plin de speranţe, Patterson. Se cam rotunjise şi, pentru că nu avea program în acea după-amiază, simţea nevoia unei schimbări.

— N-am călcat în viaţa mea într-un club de golf, Gerry, râse Hosiah cu poftă.

Robert învăţase golful la Annapolis şi de-atunci juca aproape continuu. Zice că-l bate măr pe preşedinte de câte ori ies pe gazon. Nu fusese niciodată la Willow Glen Country Club şi se întrebă dacă exista vreun negru printre membrii clubului. Probabil că nu. Statul Mississippi nu se schimbase încă *atât* de mult, deşi Tiger Woods jucase acolo într-un turneu al Asociaţiei Jucătorilor Profesionişti, astfel că linia de culoare fusese, în sfârşit, ruptă.

— Ei bine, probabil că m-ar râde şi pe mine. Data viitoare

când vine pe-aici poate facem o partidă.

Statutul lui Patterson de membru al Willow Glen era complementar, un alt avantaj care decurgea din statutul său de păstor al unei congregații avute.

Purul adevăr, cunoscut de reverendul Jackson, era că, alb sau nu, Gerry Patterson nu era câtuşi de puțin ipocrit. Predica Evanghelia cu sufletul curat. Hosiah era destul de bătrân pentru a-şi aduce aminte de timpurile când nu era aşa, dar şi asta se schimbase, lăudat fie Domnul, o dată pentru totdeauna.

Pentru amiralul Mancuso, problemele erau aceleaşi, totuşi puțin diferite. Obişnuit să se trezească devreme, privise ştirile CNN, ca toată lumea. Generalul de brigadă Mike Lahr le văzuse şi el.

— OK, Mike, ce dracului înseamnă toate astea? îl interpelă CINCPAC atunci când ofițerul său J-2 sosi pentru şedința informativă de dimineață.

— Domnule amiral, totul arată ca o monumentală nebunie în grup. Acei clerici şi-au vârât nasurile într-o crăpătură prea strâmtă şi au plătit din cauza asta. Pe deasupra, NCA este destul de iritat din cauza problemei.

NCA era codul acronim pentru Autoritatea Națională de Comandă, respectiv preşedintele Jack Ryan.

— Ce trebuie să ştiu în legătură cu asta?

— Ei bine, lucrurile par să se încingă între America şi China, pentru început. Delegația comercială pe care o avem în Beijing e posibil să aibă parte de momente fierbinți. Dacă vor avea parte de prea multă fierbințeală, atunci… vocea i se pierdu.

— Dă-mi cel mai rău scenariu, ordonă CINCPAC.

— În cel mai rău caz, R.P.C. capătă susținere colectivă, iar noi ne rechemăm delegația comercială *şi* ambasadorul, iar relațiile vor fi destul de înghețate o vreme.

— Şi apoi?

— Apoi… aici e mai mult o chestie de politică, dar nouă nu ne-ar strica să tratăm problema puțin mai serios, domnule, îi spuse Lahr şefului său, care lua mai întotdeauna orice în

serios.

Mancuso aruncă o privire hărții Pacificului de pe perete. *Enterprise* se afla din nou în larg, făcând exerciții între Insulele Marcus şi Mariane. *John Stennis* era la cheu în Pearl Harbour. *Harry Trumann* se afla în marş către Pearl Harbour după ce parcursese ruta cea lungă în jurul Capului Horn – portavioanele moderne erau mult prea masive pentru Canalul Panama. *Lincoln* termina o operațiune de reechipare în San Diego şi era pe punctul de a înfrunta marea. *Kitty Hawk* şi *Independence,* vechile sale portavioane cu propulsie diesel, erau amândouă în Oceanul Indian. În această privință, avea noroc. Flota întâi şi a Şaptea aveau şase portavioane complet operaționale, pentru prima oară după mulți ani. Aşa că, dacă era nevoit să-şi arate puterea, avea mijloace cu care să pună pe gânduri anumiți oameni. Avea, de asemenea, la dispoziția sa o mulțime de avioane ale Forțelor Aeriene. Divizia 3 Infanterie Marină şi Divizia 25 Uşoară a armatei, cu baza chiar în Hawaii, nu contau în acest tablou. Era posibil că Marina şi Forțele Aeriene să dea piept cu comuniştii chinezi, dar îi lipseau mijloacele amfibii pentru invazia Chinei şi, pe deasupra, nu era suficient de nebun pentru a crede că aceasta era o acțiune rațională, indiferent de circumstanțe.

— Ce avem în acest moment în Taiwan?

— *Mobile Bay, Miliusy Chandler* şi *Fletcher* reprezintă flota americană în acele ape. Fregatele *Curtis* şi *Reid* întreprind operațiuni în cooperare cu marina Republicii Chineze. Submarinele *La Jolla, Helena* şi *Tennessee* hoinăresc prin Strâmtoarea Formosa şi de-a lungul coastei chineze, supraveghind unitățile flotei lor.

Mancuso dădu din cap, aprobator. De obicei ținea câteva nave SAM[55] de ultimă generație în apropierea Taiwanului. *Milius* era un distrugător din clasa Burke, iar *Mobile Bay* era un crucişător, ambele având la bord sisteme de rachete Aegis, ceea ce făcea Republica Chineză să se simtă un pic mai bine în legătură cu presupusa amenințare a rachetelor

[55] Surface to Air Missile – Echipate cu rachete antiaeriene, (n.red.).

comuniste asupra insulei. Mancuso nu credea că chinezii sunt suficient de demenți încât să lanseze un atac asupra unui oraş în care erau ancorate câteva nave ale marinei Statelor Unite, iar navele Aegis aveau şanse considerabile să stopeze orice zbura în direcția lor. Dar nu puteai şti niciodată, iar dacă acel incident de la Beijing mai lua amploare... Ridică receptorul telefonului de legătură cu SURFPAC, amiralul cu trei stele care deținea, administrativ, comanda navelor de suprafață din Flota Pacificului.

— Da, răspunse viceamiralul Ed Goldsmith.

— Ed, aici Bart. În ce stare materială se află acele nave pe care le avem în portul Taipei?

— Suni din cauza chestiei care a fost dată pe CNN, corect?

— Corect, confirmă CINCPAC.

— Destul de bună. Nu am cunoştință de nicio deficiență. Navele îndeplinesc rutina obişnuită a unei vizite, lăsând vizitatorii să urce la bord. Echipajele îşi petrec cea mai mare parte din timp pe plajă.

Mancuso nu mai avea nevoie să-ntrebe ce fac pe plajă. Şi el fusese odinioară un marinar tânăr, deşi nu călcase niciodată în Taiwan.

— N-ar fi rău pentru ei dacă şi-ar ține un timp urechile ciulite.

— Am notat, confirmă SURFPAC.

Nu era necesar că Mancuso să spună mai mult. Din acel moment navele vor sta alternativ cu sistemele de luptă în Condiția Trei[56]. Radarele tip SPY vor fi pornite pe rând la bordul tuturor navelor Aegis. Un lucru frumos legat de navele Aegis era că puteau trece din stare de repaus în stare de luptă în circa şaizeci de secunde; nu era necesar decât să fie răsucite câteva chei. Trebuiau să fie totuşi puțin atenți. Radarele SPY degajau destulă putere pentru a prăji componentele electronice pe o rază de câțiva kilometri, dar era doar o problemă de direcționare a fasciculelor electronice,

---

[56] Stare de alertă în care echipajele sunt consemnate la bord şi desfăşoară activitățile normale, (n.tr.).

iar de controlul lor se ocupă un computer.

— În regulă, domnule, voi transmite chiar acum ordinul.

— Mersi, Ed. Mai târziu îți voi face o informare completă.

— Am înțeles, replică SURFPAC. Imediat lansă un apel către comandanții săi de flotile.

— Altceva? întrebă Mancuso.

— N-am auzit încă nimic direct de la Washington, domnule amiral, îi spuse generalul Lahr şefului său.

— Frumos lucru să fii comandant-şef, Mike. Ți se permite puțin să gândeşti pe cont propriu.

— Ce porcărie nenorocită, remarcă generalul colonel Bondarenko, la un pahar de băutură.

Nu se referea la noutățile zilei, ci la comanda sa, deşi clubul ofițerilor din Chabarsovil era destul de confortabil. Generalii ruşi întotdeauna îndrăgiseră confortul, iar clădirea data de pe vremea țarilor. Fusese construită în timpul războiului ruso-japonez, la începutul secolului precedent, şi extinsă în câteva rânduri. Se putea vedea demarcația între lucrătura prerevoluționară şi cea postrevoluționară. În mod evident, prizonierii de război germani nu fuseseră târâți atât de departe spre răsărit – ei construiseră majoritatea vilelor pentru elita partidului, în vremurile vechi. Dar vodca era bună, iar compania nu era nici ea prea rea.

— Lucrurile ar putea sta ceva mai bine, tovarăşe general, încuviință ofițerul cu operații. Dar putem face multe în direcția bună şi să avem puține lucruri rele de corectat.

Era un mod elegant de a spune că Districtul Militar al Extremului Orient era mai mult un exercițiu teoretic decât o comandă militară. Din cele cinci divizii de infanterie motorizată aflate sub comanda sa, numai una, Divizia 256, avea optzeci la sută din forța nominală. Restul erau cel mult nişte unități de mărimea unui regiment, slab încadrate. De asemenea, avea teoretic comanda unei divizii de tancuri – aproximativ un regiment şi jumătate – plus treisprezece divizii de rezervă, care nu existau pe hârtie, ci mai mult în visele unor ofițeri de stat-major. Singurul lucru de care dispunea cu adevărat era o uriaşă cantitate de echipament

stocată, dar acel echipament data din anii 1960, sau chiar mai de demult. Cele mai bune trupe din zona sa de responsabilitate nu erau practic sub comanda lui. Acestea erau trupele de grăniceri, unități de tăria unui batalion, altădată făcând parte din KGB, acum fiind unități semiindependente ale forțelor armate, aflate sub comanda directă a preşedintelui rus.

Exista totodată un fel de linie de apărare, care data din 1930 şi îşi arăta vârsta. Pentru această linie, numeroase tancuri – unele dintre ele practic de origine *germană* – fuseseră îngropate pe post de buncăre. De fapt, mai mult decât orice altceva, fortificațiile aminteau de Linia Maginot franceză, o altă lucrare datând din anii 1930. Linia fusese construită pentru a proteja Uniunea Sovietică împotriva unui atac japonez, apoi fusese modernizată de-a lungul anilor, fără multă convingere, pentru a o proteja împotriva Republicii Populare Chineze – o amenințare niciodată uitată, dar nici pe deplin reamintită. Bondarenko făcuse tururi de inspecție a unor părți din linie, în ziua precedentă. Încă de pe vremea țarilor, ofițerii de geniu ai armatei ruse nu fuseseră deloc proşti. Unele buncăre fuseseră amplasate cu o pătrunzătoare, chiar strălucită apreciere a terenului, dar problema cu buncărele fusese explicată de un extrem de actual aforism american: „Dacă îl poți vedea, îl poți lovi, iar dacă îl poți lovi, îl poți elimina″. Linia fusese concepută şi construită pe vremea când dirijarea focului de artilerie era o chestiune de noroc, iar dacă o bombă de aviație pica în provincia potrivită, atunci era un adevărat succes. Acum se putea utiliza un tun de 150 mm la fel de precis ca o puşcă de lunetist, iar pilotul unui avion putea selecta prin ce fereastră poate introduce o bombă într-o clădire anume.

— Andrei Petrovici, sunt mulțumit să aud că eşti optimist. Care este prima ta recomandare?

— Va fi simplu să îmbunătățim camuflajul buncărelor de pe frontieră. A fost o sarcină serios neglijată de-a lungul anilor, îi spuse colonelul Aliev comandantului său. Asta le va reduce considerabil vulnerabilitatea.

— Permițându-le să supraviețuiască unui atac serios timp

de… şaizeci de minute, Andruşka?

— Poate chiar nouăzeci, tovarăşe general. E mai bine decât cinci minute, nu? Făcu o pauză pentru a lua un gât de vodcă. Amândoi beau de o jumătate de oră. Pentru Divizia 256 trebuie să începem imediat un program serios de antrenament. Cinstit vorbind, comandantul diviziei nu m-a impresionat prea mult, dar presupun că trebuie să-i dăm o şansă.

— Se află aici de prea multă vreme, poate s-a obişnuit cu ideea mâncărurilor chinezeşti, aprecie Bondarenko.

— Tovarăşe general, mă aflu aici de când eram locotenent, rosti Aliev. Îmi amintesc cum ofițerii politici ne spuneau că armata chineză a sporit lungimea baionetelor de la armele lor AK-47 pentru a străpunge stratul suplimentar de grăsime pe care l-am pus pe noi debarasându-ne de adevăratul marxism-leninism şi mâncând prea mult.

— Adevărat? se miră Bondarenko.

— Acesta-i adevărul, Ghenadi Iosifovici.

— Ce ştim despre Armată Populară de Eliberare?

— Sunt foarte mulți şi se fac acum zece ani de când se tot antrenează, mult mai serios decât o facem noi.

— Îşi pot permite, observă Bondarenko cu amărăciune. Alt lucru pe care-l descoperise când ajunsese aici era cât de sărăcuță era visteria pentru fonduri şi echipamente. Dar nu era complet goală. Avea magazii unde fuseseră strânse şi stivuite lăzi de muniție şi alte resurse, timp de trei generații. Exista realmente un munte de proiectile pentru tunurile de 100 de mm ale numeroaselor – şi de mult timp demodatelor – lui tancuri T54/55, de exemplu, şi un ocean de motorină ascuns în rezervoarele subterane care erau prea numeroase pentru a le putea ține socoteala. Singurul lucru de care dispunea în Districtul Militar al Extremului Orient era infrastructura, construită de către Uniunea Sovietică pe parcursul multor generații de paranoia instituțională. Dar nu echivala cu o armată pe care să o aibă sub comandă.

— Dar aviația cum se prezintă?

— În mare parte e reținută la sol, răspunse Aliev cu un aer ursuz. Probleme cu piesele de schimb. Am folosit atât de

multe în Cecenia, că nu au rămas destule pentru restul teritoriului, iar Districtul Occidental încă are întâietate.

— Oh? Conducerea noastră politică se aşteaptă la o invazie poloneză?

— Aceea este direcția în care se află Germania, sublinie ofițerul G-3.

— M-am războit în această privință timp de trei ani cu înaltul Comandament, mârâi Bondarenko, gândindu-se la perioada petrecută ca şef de stat-major pentru întreaga armată rusă. Oamenii ascultă mai degrabă de ei înşişi decât de cineva înzestrat cu glasul rațiunii. Privi către Aliev. Şi dacă vin chinezii?

Ofițerul însărcinat cu operațiunile ridică din umeri.

— Atunci avem o problemă.

Bondarenko îşi aduse aminte de hărți. Nu era prea departe de noul filon aurifer… iar genieştii armatei, avizi de industrializare, construiau afurisitele de drumuri către el…

— Mâine, Andrei Petrovici. Mâine vom începe să schițăm un regim de pregătire pentru toate trupele de sub comandă, îi spuse comandantul-şef al Extremului Orient propriului G-3.

CAPITOLUL 27

Transportul

Lui Diggs nu îi plăcuse pe deplin ce văzuse, dar era de aşteptat. Un batalion al Brigăzii 2 a colonelului Lisle se afla în faţa sa, făcând manevre în zona de exerciţiu – cu stângăcie, aprecie Diggs. Era nevoit totuşi să-şi amendeze opiniile. Fireşte, aici nu era Centrul Naţional de Antrenament din Fort Irwin, California, iar Brigada 2 a colonelului Lisle nu era Regimentul 11 de Cavalerie Blindată, al cărui efectiv se afla practic zi de zi în teren, antrenându-se. Drept urmare, soldaţii ştiau militărie la fel de bine cum ştia un chirurg să facă o tăietură. Nu, de la desfiinţarea Uniunii Sovietice, Divizia 1 Blindată se transformase într-o forţă de garnizoană, iar tot acel timp pierdut în ceea ce mai rămăsese din Iugoslavia, încercând să „menţină pacea", nu le ascuţise talentele de luptători. Diggs ura termenul de „gardieni ai păcii". Blestemaţi fie gardienii păcii, raţională generalul, trebuiau să fie *soldaţi,* nu poliţişti îmbrăcaţi în ţinută de luptă. În cazul de faţă, forţa oponentă era o brigadă germană şi, judecând după aspect, una destul de bună, dotată cu tancuri Leopard II. Ei bine, germanii aveau cumva milităria în sânge, dar nu erau mai bine antrenaţi decât americanii, iar *antrenamentul* făcea diferenţa între un afurisit de civil ignorant şi un soldat. Antrenamentul însemna să ştii unde să priveşti şi ce să faci atunci când vedeai ceva în zona de conflict. Antrenamentul însemna să ştii ce va face tancul din stânga ta fără a fi nevoit să te uiţi într-acolo. Antrenamentul însemna să ştii cum să-ţi repari tancul sau transportorul Bradley atunci când ceva se strică. Antrenamentul putea eventual să însemne mândrie, căci odată cu pregătirea creştea încrederea, siguranţa că erai cel mai tare ticălos din Valea Umbrelor Morţii şi nu trebuia să te temi de niciun rău.

Colonelul Boyle pilota elicopterul UH-60A în care zbura Diggs. Diggs se afla pe locul destinat trupelor de desant, poziționat imediat în spatele piloților şi între scaunele lor. Zburau la circa o sută cincizeci de metri deasupra terenului.

— Hopa, plutonul acela de dedesubt tocmai a dat peste ceva, raportă Boyle, arătând cu mâna.

Mai mult ca sigur, căci tancul conducător tocmai începuse să emită semnale luminoase galbene, însemnând „Sunt mort".

— Hai să vedem cum reacționează comandantul de pluton, rosti generalul Diggs.

Priviră cum, acționând destul de sigur, sergentul retrase cele trei tancuri rămase, în timp ce echipajul tancului conducător de pluton sărea afară din vehiculul de luptă M1A2. Din punct de vedere practic, atât tancul, cât şi echipajul său ar fi supraviețuit probabil oricărei „lovituri" pe care ar fi primit-o de la germani. Nimeni nu produsese încă o armă care să străpungă cu certitudine blindajul Chobham, dar era posibil ca cineva s-o facă într-o bună zi, astfel că echipajele erau încurajate să nu creadă că ei sunt nemuritori, iar tancurile lor invulnerabile.

— În regulă, sergentul îşi cunoaşte meseria, observă Diggs, în timp ce elicopterul se deplasa către alt loc unde se desfăşurau acțiuni. Generalul îl văzu pe colonelul Masterman luând notițe din belşug pe blocnotes. Ce crezi, Duke?

— Cred că eficiența lor e de circa şaptezeci şi cinci de procente, domnule, replică ofițerul G-3. Poate ceva mai sus. Trebuie să-i punem pe toți la simulator ca să-i mai scuturăm puțin. SIMNET era una dintre cele mai bune investiții ale armatei. Rețeaua de simulare consta dintr-o hală plină cu simulatoare de Ml şi Bradley, conectate printr-un supercomputer şi satelit la alte două hale de acelaşi gen, astfel încât puteau fi purtate virtual bătălii extrem de complexe şi realiste. Era extraordinar de costisitor şi, cu toate că nu simula pe deplin antrenamentul din teren, era fără îndoială un supliment de pregătire fără egal.

— Domnule general, timpul petrecut în Iugoslavia nu le-a fost de ajutor băieților lui Lisle, spuse Boyle de pe locul

pilotului.

— Ştiu asta, confirmă Diggs. Deocamdată n-o să distrug cariera nimănui, promise el.

Boyle începu să zâmbească.

— Bun. Voi răspândi ştirea, domnule.

— Ce părere ai de germani?

— Îl cunosc pe şeful lor, generalul Siegfried Model. E al dracului de deştept. Joacă o mulțime de jocuri de noroc. Aveți grijă cu el, domnule general.

— Adevărat? Diggs comandase NTC până de curând şi, ocazional, îşi încercase norocul în Las Vegas, aflat, față de postul său, abia la două ore de mers cu maşina pe şoseaua interstatală 15.

— Domnule, ştiu la ce vă gândiți. Dar mai gândiți-vă o dată, îl preveni Boyle pe şeful său.

— Se pare că elicopterele tale se descurcă bine.

— Mda, Iugoslavia a reprezentat o bază de antrenament destul de decent pentru noi, iar atâta vreme cât am combustibil, îmi pot antrena oamenii.

— Dar în privința tragerilor reale? întrebă generalul comandant al Diviziei 1 Tancuri.

— N-am mai executat aşa ceva în ultima vreme, domnule, dar repet, simulatoarele sunt aproape la fel de bune ca tragerile reale, replică Boyle în difuzor. Dar cred că doriți ca broaştele voastre cu şenile să execute ceva trageri reale, domnule general.

Iar aici Boyle avea dreptate. Când te aflai într-un Abrams sau Bradley, nimic nu substituia tragerile cu muniție reală.

Pânda la banca din parc se dovedi a fi lungă şi plictisitoare. Înainte de toate, fireşte, au luat containerul, l-au deschis şi au descoperit că acesta conținea două foi de hârtie, tipărite recent, cu caractere chirilice, dar criptate. Aşa că foile au fost fotografiate şi trimise criptologilor pentru decriptare. Aceasta nu se dovedi a fi o treabă uşoară. De fapt, până în acel moment se dovedise a fi imposibilă, făcându-i pe ofițerii Serviciului Federal de Securitate să tragă concluzia că chinezii (dacă ei erau cei implicați), adoptaseră o veche

practică a KGB de a folosi tabele de coduri de unică folosință. Acestea erau, în termeni teoretici, impenetrabile, deoarece nu existau tipare, formule, sau algoritmi de spargere.

Restul timpului nu fusese decât o problemă de aşteptare, pentru a vedea cine vine să ridice materialul depus.

Puteau trece zile întregi până să se termine. FSB alocase trei maşini pentru acest caz. Două dintre ele erau dubițe echipate cu camere de luat vederi cu teleobiectiv, fixate asupra țintei. Între timp, apartamentul lui Koniev/Suvorov era supravegheat mai atent decât teleimprimatorul Bursei din Moscova. Subiectul în sine avea o „umbră" de până la zece ofițeri experimentați, majoritatea fiind agenți de contraspionaj pregătiți de KGB, spre deosebire de anchetatorii criminalişti ai lui Provalov, care nu fuseseră totuşi îndepărtați, deoarece, din punct de vedere tehnic, cazul era încă al lor. Va rămâne un caz de omucidere până când un cetățean străin – sperau ei – vă ridica pachetul aflat sub bancă.

De vreme ce era o bancă dintr-un parc public, oamenii se aşezau cu regularitate pe ea. Adulți care citeau ziare, copii citind cărți de benzi desenate, adolescenți, care se țineau de mână, oameni care conversau amical, chiar şi doi bătrâni care se întâlneau în fiecare după-amiază pentru o partidă de şah jucată pe o tablă magnetică. După fiecare vizită de acest gen, ascunzătoarea era verificată dacă fusese mişcată sau deranjată, dar întotdeauna fără niciun rezultat. În cea de a patra zi, oamenii speculau deja cu voce tare că totul nu era decât un soi de truc. Era modul lui Koniev/Suvorov de a verifica dacă este sau nu urmărit. Dacă aşa stăteau lucrurile, era un pui de lele extrem de isteț, concluzionaseră toți membrii echipei de supraveghere. Dar ştiau deja asta.

Schimbarea veni spre sfârşitul după-amiezii, în cea de-a cincea zi, iar omul care apăru era exact cel la care se aşteptaseră ei. Numele său era Kong Deshi şi era un diplomat mărunt pe lista oficială, în vârstă de patruzeci şi şase de ani, un om de dimensiuni modeste şi, după cum spunea formularul de prezentare de la Ministerul de Externe, cu modeste aptitudini intelectuale – era un mod politicos de a

spune că era netot. Dar aşa cum remarcaseră alţii, asta era o acoperire perfectă pentru un spion, o acoperire care irosea o grămadă din timpul băieţilor de la contraspionaj, făcându-i să ia urma unor diplomaţi nătângi de-a lungul şi de-a latul globului, pentru a descoperi că erau exact ce păreau – diplomaţi netoţi – care existau în cantităţi impresionante pe glob. Omul păşea degajat alături de alt cetăţean de etnie chineză, care părea un fel de om de afaceri, sau cel puţin aşa considerau ei. Se aşezaseră şi continuaseră să pălăvrăgească, gesticulând, până ce al doilea bărbat se întoarse să privească ceva spre care arăta Kong. Apoi mâna dreaptă a lui Kong se strecură cu rapiditate şi aproape nevăzută sub bancă, de unde recuperă containerul, înlocuindu-l probabil cu un altul, înainte ca mâna să-i revină în poală. Cinci minute mai târziu, după ce fumară o ţigară, amândoi plecară, îndreptându-se către cea mai apropiată staţie de metrou.

— Răbdare, le spusese ofiţerul comandant agenţilor FSB prin circuitul radio, aşa că aceştia mai aşteptară încă o oră, până fură siguri că nu era nicio maşină parcată prin împrejurimi care ţinea sub observaţie „cutia moartă”.

Abia atunci un ofiţer FSB păşi către bancă, ţinând în mână un ziar, luă loc şi extrase coletul. Felul în care îşi aprinsese apoi o ţigară semnalase restului echipei că avusese loc o substituire.

În laborator se descoperise imediat că pachetul avea un lacăt şi asta atrase atenţia tuturor. Pachetul fu scanat de urgenţă cu raze X şi se descoperi că adăpostea o baterie şi câteva fire electrice, plus un container rectangular semiopac reprezentând, în opinia colectivă, un dispozitiv pirotehnic. Indiferent ce se afla în colet, cu siguranţă era valoros. Unui lăcătuş experimentat îi trebuiră douăzeci de minute să vină de hac lacătului, apoi cutia fu deschisă pentru a dezvălui câteva foi de hârtie fotosensibilă. Acestea fură luate şi fotografiate, pentru a scoate la iveală o înşiruire compactă de caractere chirilice – toate aleatorii. Era un mesaj cu cheie de unică folosinţă, cel mai bun obiect pe care puteau spera să-l găsească. Foile fuseseră reîmpăturite exact cum erau şi repuse în cutie, apoi micul container de metal, care arăta ca

un pachet ieftin de țigări, fu dus înapoi sub bancă.

— Şi acum? îl întrebă Provalov pe ofițerul FSB însărcinat cu acest caz.

— Data viitoare când subiectul nostru va trimite un mesaj, vom fi capabili să-l citim.

— Şi atunci vom şti, continuă Provalov.

— Poate. Vom cunoaşte ceva mai mult decât ştim acum. Vom dovedi că acest Suvorov este spion. Îți promit, declară ofițerul de contrainformații.

Provalov era nevoit să admită pentru sine că nu era mai aproape de rezolvarea cazului său de crimă decât fusese cu două săptămâni înainte, dar cel puțin lucrurile se puseseră în mişcare, chiar dacă firul îi afunda tot mai adânc în ceață.

— Cum stăm, Mike? se interesă, la depărtare de opt fuse orare față de Moscova, Dan Murray.

— Deocamdată n-a *muşcat* nimic, domnule director, dar acum se pare că urmărim un spion. Numele subiectului este Klementi Ivanovici Suvorov, care trăieşte momentan sub identitatea de Ivan Iurievici Koniev. Reilly citi adresa.

Toate firele duc spre el, sau măcar aşa pare, şi l-am zărit stabilind un posibil contact cu un diplomat chinez.

— Ce mama dracului înseamnă toate astea? se-ntrebă cu voce tare directorul FBI, Dan Murray, pe linia securizată.

— Aici m-ați prins descoperit, domnule director, dar este cert că acest caz devine unul foarte interesant.

— Trebuie să fii foarte apropiat de individul acela, Provalov.

— E un polițist pe cinste şi recunosc, facem o echipă grozavă împreună.

Ceea ce Cliff Rutledge nu putea spune despre relația sa cu Shen Tang.

— Relatările agenților voastre de ştiri legate de incident sunt destul de nefavorabile, dar observațiile preşedintelui referitoare la politica noastră internă constituie o violare a suveranității Chinei! spuse aproape țipând ministrul de externe, pentru a şaptea oară de la ora prânzului.

— Domnule ministru, replică Rutledge, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă poliţistul vostru nu împuşca un diplomat acreditat, iar acesta este, literar vorbind, un act complet necivilizat.

— Afacerile noastre interne sunt afaceri interne, declamă pe dată Shen.

— Aşa este, domnule ministru, dar America are propriile crezuri, şi, dacă dumneavoastră ne cereţi să vă onorăm credinţele, atunci putem pretinde şi noi puţin respect faţă de ale noastre.

— Am ajuns să ni se facă lehamite de amestecul Americii în afacerile interne ale Chinei. În primul rând aţi recunoscut provincia noastră rebelă, Taiwan. Apoi i-aţi încurajat pe străini să se amestece în politica noastră internă. Apoi aţi trimis, sub acoperirea unui om al bisericii, un spion care să violeze legile noastre, împreună cu un diplomat dintr-o altă ţară, apoi aţi fotografiat un poliţist chinez care-şi făcea datoria, apoi preşedintele vostru ne condamnă pe *noi,* pentru amestecul *vostru,* în afacerile noastre interne. Republica Populară nu va tolera această activitate necivilizată!

„Şi acum vei cere statutul naţiunii celei mai favorizate, eh?" judecă de pe scaunul său Mark Gant. Fir-ar să fie, întrevederea aceasta semăna cu una în care întâlneai reprezentanţii – nişte adevăraţi *rechini* – băncilor de investiţii, pe Wall Street.

— Domnule ministru, ne numiţi necivilizaţi, ripostă Rutledge. Dar noi nu avem mâinile pătate de sânge. Şi acum ţin să vă amintesc că ne aflăm aici pentru a discuta litigii comerciale. Putem reveni la ordinea de zi?

— Domnule Rutledge, America nu are dreptul să dicteze Republicii Populare, pe de-o parte, şi să ne interzică propriile drepturi, pe de altă parte, i-o întoarse Shen.

— Domnule ministru, America n-a comis nicio astfel de intruziune în afacerile interne ale Chinei. Dacă ucideţi un diplomat trebuie să vă aşteptaţi la o reacţie. În privinţa Republicii China...

— Nu există Republica China! aproape ţipă ministrul de externe al R.P.C. Este o provincie renegată şi *voi* ne-aţi violat

suveranitatea acordându-i recunoaştere diplomatică!

— Domnule ministru, Republica China este o națiune independentă, cu un guvern ales în mod liber şi noi nu suntem singura țară care a recunoscut acest fapt. Politica Statelor Unite este una de încurajare a autodeterminării popoarelor. Dacă populația Republicii China va vota să facă parte din China continentală, este alegerea ei. Dar atâta timp cât ei au ales în mod liber să fie ceea ce sunt, America a optat pentru recunoaşterea lor. Aşa cum ne aşteptăm ca alții să recunoască America drept o guvernare legitimă pentru că reprezintă voința liber exprimată a populației sale, la fel îi revine Americii obligația să recunoască voința altor popoare.

Rutledge se lăsă pe speteaza scaunului, evident plictisit de turnura pe care o căpătase şedința de după-amiază. De dimineață se aşteptase ca aşa va fi. R.P.C. trebuia să-şi descarce puțin nervii, dar ajungea o dimineață pentru asta. Acum deveniseră obositori.

— Şi dacă o altă provincie a noastră se revoltă, o veți recunoaşte şi pe aceea?

— Oare domnul ministru îmi vorbeşte de viitoare tulburări politice în Republica Populară? îl interpelă imediat Rutledge, puțin cam prea repede şi prea volubil, remarcă el însuşi un moment mai târziu. În orice caz, nu am niciun fel de instrucțiuni pentru o asemenea eventualitate.

Se dorise a fi un răspuns amuzant la o întrebare mai degrabă cretină, dar era evident că în acea zi ministrul Shen nu avea simțul umorului. Mâna sa țâşni în sus, cu arătătorul întins, ca o avertizare la adresa lui Rutledge şi a Statelor Unite.

— Ne trageți pe sfoară. Vă amestecați în treburile noastre. Ne insultați. Ne blamați pentru lipsa de eficiență a economiei voastre. Ne interziceți accesul corect la piețele voastre. Şi stați aici de parcă ați fi personificarea virtuții mondiale. Nu mai acceptăm nimic din toate astea!

— Domnule ministru, noi ne-am deschis porțile pentru a face comerț cu țara dumneavoastră, iar voi ne-ați trântit poarta în nas. Poarta voastră este cea care se deschide şi se închide, trase el concluzia, dar şi noi ne putem închide

poarta dacă ne forțați să o facem. Nu dorim să se-ntâmple astfel. Dorim să existe un comerț corect şi liber între marea națiune chineză şi poporul american, dar elementele care împiedică acest comerț nu se găsesc în America.

— Ne insultați, iar apoi vreți să vă invităm la noi în casă?

— Domnule ministru, America nu insultă pe nimeni. Ieri, în Republica Populară a avut loc o tragedie. A fost ceva ce doreați probabil să evitați, dar, chiar şi aşa, s-a întâmplat. Preşedintele Statelor Unite v-a cerut să investigați incidentul. Nu este o cerere iresponsabilă. De ce ne condamnați pe noi pentru incident? Un reporter a relatat faptele. Oare China neagă faptele pe care le-am văzut la televizor? Susțineți că o companie americană privată a fabricat evenimentul? Cred că nu. Spuneți că cei doi bărbați nu sunt morți? Din păcate, nu este cazul. Spuneți că polițistul vostru a ucis în mod justificat un diplomat acreditat şi un cleric ce ținea în brațe un nou-născut? întrebă Rutledge cu cel mai rezonabil ton posibil. Domnule ministru, tot ceea ce ați spus în ultimele trei ore şi jumătate este că America greşeşte obiectând la ceea ce pare a fi crimă cu premeditare. Iar obiecția noastră nu este decât o simplă cerere adresată guvernului dumneavoastră de a investiga incidentul. Domnule ministru, America nu a făcut şi nici nu a rostit ceva nerezonabil, iar acuzațiile ne fac să ne pierdem răbdarea. Eu şi delegația mea am venit aici pentru a discuta despre comerț. Am dori ca Republica Populară să-şi deschidă mai mult piețele, astfel încât comerțul să devină *comerț*, un schimb liber de bunuri de-a lungul granițelor internaționale. Cereți statutul de națiune favorizată în relațiile cu Statele Unite. Acesta nu va fi acordat atâta timp cât piețele voastre nu sunt deschise Americii în aceeaşi măsură în care piețele Americii sunt deschise Chinei, dar *poate* fi acordat în momentul când veți face schimbările cerute de noi.

— Republica Populară a încetat să accepte cererile insultătoare ale Americii. Am încetat cu tolerarea insultelor voastre la adresa suveranității noastre. Am terminat cu amestecul vostru în afacerile noastre interne. Este momentul ca America să ia în considerare rezonabilele noastre cereri.

China doreşte să întreţină relaţii comerciale corecte cu Statele Unite. Nu cerem mai mult decât aţi acordat deja altor state: statutul naţiunii celei mai favorizate.

— Domnule ministru, asta nu se va întâmpla atâta vreme cât nu vă deschideţi pieţele pentru produsele noastre. Comerţul nu-i liber dacă nu este corect. Protestăm totodată la violarea de către R.P.C. a tratatelor şi acordurilor referitoare la mărci şi drept de copiere. Protestăm că aveţi facilităţi industriale, deţinute integral de către agenţiile guvernamentale ale Republicii Populare, care violează tratatele referitoare la patente, mergând până la punctul în care fabrică produse cu proprietate intelectuală americană fără permisiune sau compensaţii şi…

— Acum ne faceţi hoţi? interveni Shen.

— Domnule ministru, vă atrag atenţia că asemenea vorbe n-au ieşit de pe buzele mele. Oricum, este o realitate şi avem exemple de produse fabricate în China de către fabrici deţinute de agenţii ale guvernului vostru, produse care par a conţine invenţii americane pentru care realizatorii lor nu au primit niciun fel de compensaţii şi a căror aprobare pentru realizarea copiilor nu a fost obţinută. Vă pot arăta exemple de asemenea produse, dacă doriţi.

Reacţia lui Shen fu o fluturare nervoasă a mâinii, care pentru Rutledge însemna „Nu, mulţumesc” Sau ceva de genul acesta.

— N-am niciun interes să văd dovezi fizice ale minciunilor şi denaturărilor americane.

În timp ce Rutledge replica ofensat, Gant se lăsă pe spate în scaunul său, precum un spectator la un meci de box care se întreabă dacă va avea oare cineva lovitura decisivă. Probabil că nu, judecă el. Niciunul din adversari nu avea o bărbie fragilă şi amândoi erau cam iuţi de picior. Rezultau o puzderie de lovituri, dar niciuna cu un final serios. Pentru el nu era decât un nou gen de plictiseală, palpitant ca formă, dar anost ca rezultat. Îşi luase câteva notiţe, dar acestea erau mai mult repere care să-l ajute să-şi aducă aminte cum se desfăşuraseră lucrurile. Putea fi un capitol amuzant în autobiografia sa. Se întrebă ce titlu să-i pună. Poate

Negustori şi diplomaţi?

După patruzeci şi cinci de minute şedinţa fu ridicată, cu obişnuitele strângeri de mâini, extrem de cordiale faţă de cât de vehementă fusese şedinţa, lucru de mirare pentru Mark Gant.

— Sunt numai afaceri, nimic personal, explică Rutledge. Sunt surprins că stăruie atât de mult asupra acestui subiect. Cu atât mai rău cu cât noi nu i-am acuzat practic de nimic. Ce naiba, până şi preşedintele le-a cerut doar o investigaţie. De ce sunt atât de susceptibili? se miră el cu glas tare.

— Poate sunt doar îngrijoraţi că nu vor obţine ce şi-au propus în urma convorbirilor, speculă Gant.

— Dar de ce sunt *atât* de îngrijoraţi? îl întrebă Rutledge.

— Poate că fondurile lor pentru comerţul extern sunt chiar mai reduse decât sugerează modelul meu computerizat. Gant ridică din umeri.

— Însă chiar dacă sunt îngrijoraţi, calea pe care o urmează nu le va ameliora situaţia. Rutledge pocni din palme, exprimându-şi frustrarea. Nu se comportă logic. Da, sigur, şi-au permis să aibă o criză de isterie legată de chestia cu împuşcarea şi, da, poate că preşedintele Ryan a mers prea departe spunând lucrurile care le-a spus – şi numai Dumnezeu ştie că e mai înapoiat decât omul din Neanderthal în problema avortului. Dar toate astea nu justifică timpul cheltuit şi pasiunea cu care-şi susţin poziţia.

— Teamă? se întrebă Gant.

— Teamă faţă de ce?

— Dacă rezerva lor de bani lichizi este atât de mică, sau chiar mai mult decât mică, atunci se află într-o fundătură. Una mai îngustă decât am apreciat.

— Să presupunem că se află acolo, Mark. Ce anume îi face să se teamă?

— Două lucruri, rosti Gant, aplecându-se în scaunul limuzinei. Înseamnă că nu au bani cu care să cumpere produse, sau cu care să onoreze plăţile produselor deja cumpărate. Este o situaţie jenantă şi, aşa cum spuneai, ei sunt nişte oameni orgolioşi. Nu-i văd admiţând că au greşit, sau că sunt dornici să-şi arate slăbiciunea.

— Este adevărat, admise Rutledge.

— Orgoliul le poate aduce oamenilor o mulțime de necazuri, Cliff, raționă Gant cu voce tare.

Își aminti de un fond de investiții de pe Wall Street care înregistrase o pierdere de o sută de milioane de dolari deoarece directorul său general nu se retrăsese de pe o poziție pe care, cu câteva zile înainte, o crezuse corectă, iar apoi şi-o menținuse chiar şi după ce existau manifestări clare ale faptului că se înşelase. De ce? Pentru că nu dorise să pară un novice pe Wall Street. Aşa că în loc să pară un începător, dovedise în fața întregii lumi că este un fraier. Dar cum se putea asta traduce în planul afacerilor externe? Un şef de stat era mai deştept decât directorul, nu?

— Nu merge deloc bine, prietene, îi zise Zhang lui Fang.

— Polițistul acela prostănac e de vină. Da, americanii au greşit reacționând atât de dur, dar toate acestea n-ar fi avut loc fără excesul de zel al acelui polițist.

— Preşedintele Ryan – de ce ne urăşte atât de mult?

— Zhang, ai complotat de două ori împotriva ruşilor şi tot de două ori ai țesut intrigi contra americanilor. E oare posibil ca americanii să ştie de asta? E posibil să fi ghicit cum stau lucrurile? Nu ți-a trecut prin minte că de aceea au recunoscut regimul din Taiwan?

Zhang Han San scutură din cap.

— Este imposibil. Nu a fost nimic pus pe hârtie. „Iar securitatea informațiilor a fost perfectă în ambele cazuri", nu se mai osteni el să adauge.

— Când se spun diverse lucruri în preajma oamenilor care au urechi, Zhang, aceştia le țin minte. Există doar puține secrete în lume. Nu mai poți menține afacerile de stat secrete, aşa cum nu poți ascunde răsăritul soarelui, continuă Fang, gândind că se va asigura ca această frază să ajungă în consemnarea discuției, pe care Ming o va scrie pentru el. Vorbele se răspândesc prea departe. Ajung la prea mulți oameni, iar fiecare dintre aceştia are gură.

— Şi atunci ce-ai vrea să facem?

— Americanii au cerut o investigație, aşa că le vom oferi

una. Faptele pe care le vom descoperi vor fi, orice s-ar spune, cele pe care le dorim noi. Dacă va trebui să moară un polițist, sunt mulți alții care să-l înlocuiască. Relațiile noastre comerciale cu America sunt mult mai importante decât această problemă prostească, Zhang.

— Nu ne putem permite să cedăm în fața barbarilor.

— În cazul de față nu ne putem permite să *nu* o facem. Nu putem admite să riscăm soarta țarii din pricina unui fals orgoliu.

Fang scoase un suspin. Prietenul său Zhang fusese mereu un orgolios. Un bărbat cu vederi largi, desigur, dar prea conştient de importanța sa şi a poziției dorite. Şi totuşi, locul pe care alesese să-l ocupe era unul plin de dificultăți. Nu îşi dorise niciodată pentru sine *locul întâi*, în schimb dorise să fie persoana care să influențeze omul aflat în vârful ierarhiei, să fie precum eunucii de palat care dirijaseră o sumedenie de împărați pe parcursul a peste o mie de ani. Fang aproape zâmbi, socotind că nicio putere, oricât de mare, nu merita gestul de a deveni eunuc, fie chiar şi unul de la curtea regală sau de oriunde, iar Zhang probabil că nici el n-ar fi mers prea departe în această privință. Dar, pentru a fi omul puternic din spatele cortinei, probabil că era mai dificil decât să fii omul puternic de pe tron, iar Zhang fusese principalul actor din spatele alegerii lui Xu ca secretar general. Xu era o nulitate intelectuală, un om suficient de agreabil, cu un aspect regal, capabil să vorbească bine în public, dar în esență lipsit de idei iar asta explica starea de lucruri, nu? Cu certitudine Zhang contribuise la numirea lui Xu ca şef al Biroului Politic doar pentru că acesta era un vas gol, iar Zhang era cel care umplea acel gol de idei cu propriile sale gânduri. Fireşte. În curând ar trebui să se vadă acest lucru. Prin alte părți se credea că Xu fusese ales pentru poziția sa moderată în privința tuturor problemelor; în exteriorul R.P.C. era numit conciliator, creator de consens. De fapt era un om cu puține convingeri, capabil să le adopte pe ale altora, de vreme ce acea persoană – Zhang – studiase problema înaintea sa şi decisese ce direcție ar trebui să adopte Biroul Politic.

Desigur, Xu nu era pe deplin o marionetă. Asta era problema cu oamenii. Oricât de utili erau în anumite privințe, pentru altele aveau impresia că pot gândi de unii singuri, iar cei mai nebuni dintre ei *chiar aveau* idei, dar care rareori erau logice şi aproape niciodată folositoare. Xu îl stânjenise pe Zhang în mai multe ocazii şi, de vreme ce el *era* preşedintele Biroului Politic, Xu *chiar avea* putere personală, dar nu şi curajul de a se folosi cum trebuie de ea. Dar… cât anume? Şaizeci la sută din timp, poate chiar ceva mai mult, nu era decât purtătorul de cuvânt al lui Zhang. Iar de partea sa Zhang era destul de liber să-şi exercite propria influență şi să facă propria politică națională. În general făcea asta nevăzut şi neştiut de către cei din afara Biroului Politic, dar nici cei din interior nu cunoşteau pe deplin acest fapt, de vreme ce multe dintre întrevederile sale cu Xu erau particulare, iar în majoritatea cazurilor Zhang nu discuta despre ele nici măcar cu Fang.

Vechiul său amic era un cameleon, socoti, pentru întâia oară, Fang. Dar dacă afişa o postură umilă în felul său de a nu căuta mărirea care să se potrivească influenței sale, contrabalansa totul cu greşeala orgoliului şi, mai rău decât atât, părea să nu realizeze slăbiciunea pe care o afişa. Credea ori că el nu are niciun cusur, ori că e conştient de el. Toți oamenii au slăbiciuni, iar cele mai mari erau acelea care rămâneau necunoscute medicilor care-i îngrijeau. Fang îşi privi ceasul şi plecă de la birou. Cu puțin noroc, va sosi acasă la o oră decentă, după ce-şi va fi transcris observațiile cu ajutorul lui Ming. Ce noutate, să plece acasă la timp.

CAPITOLUL 28

Traiectorie de coliziune

— Ticăloşii, remarcă vicepreşedintele Jackson la cafeaua de dimineaţă.

— Bun venit în minunata lume a politicii de stat, Robby, îi zise Ryan prietenului său. În Biroul Oval era ora 7.45. Cathy şi copiii plecaseră devreme, aşa că ziua de muncă începuse mai repede. Aveam bănuieli, dar acum iată şi dovada, dacă vrei s-o numeşti aşa. Războiul cu Japonia şi mica problema avută cu Iranul au fost iscate la Beijing – ei bine, nu e sigur, dar acest Zhang, acţionând în numele lui Xu, se pare, a sprijinit şi instigat ambele evenimente.

— Bine, o fi el un ticălos dat naibii, dar nu i-aş da premiu pentru inteligenţă, rosti Robby, după un moment de gândire. Apoi îşi continuă raţionamentul. Dar poate că nu-i corect. Din punctul său de vedere, planurile erau destul de istețe, folosindu-i pe alţii drept cal de bătaie. El însuşi nu a riscat nimic, în schimb s-a gândit să acţioneze şi să profite de pe seama riscurilor asumate de alţii. În mod evident pare un lucru eficient, eu aşa cred.

— Întrebarea este: care va fi următoarea lui mutare?

— Judecând după materialul acesta şi pe baza a ceea ce a raportat Rutledge din Beijing, eu zic că trebuie să-i luăm puţin mai în serios pe aceşti oameni, reflectă Robby. Apoi mintea sa filtră şi alte idei. Jack, trebuie să implicăm mai mulţi oameni în problema aceasta.

— Mary Pat îşi va ieşi din fire chiar şi numai dacă sugerăm aşa ceva, îi spuse Ryan.

— Grea problemă. Jack, e vorba de vechea problemă cu informaţiile din spionaj. Dacă le răspândeşti prea mult, rişti să le compromiţi, apoi le-ai pierdut – *însă* dacă nu le foloseşti complet, e ca şi cum nu le-ai fi avut deloc. Unde vei trage o linie de demarcaţie? Era o întrebare retorică. Dacă greşeşti, o

trasezi abătându-te spre partea siguranței – dar siguranța țării, nu a sursei.

— La originea acestei bucăți de hârtie se află o persoană reală, vie, Rob, sublinie Jack.

— Sunt sigur de asta. Dar dincolo de pereții acestei camere se află două sute cincizeci de milioane de oameni, iar jurământul pe care amândoi l-am depus a fost către ei, nu către nişte politicieni din Beijing. Ceea ce ne spune hârtia asta este că individul care face politica Chinei e dornic să pornească războaie şi noi am trimis deja de două ori băieții noştri să lupte în conflictele la a căror declanşare el a fost părtaş. Dumnezeule, Jack, se presupunea că războaiele sunt de domeniul trecutului, dar acest Zhang încă nu şi-a dat seama de acest fapt. Dacă face ceva ce noi nu ştim?

— Exact asta este menirea lui SORGE, Rob. Ideea este să ştim cu anticipație şi să avem şansa de a o lua înaintea evenimentelor.

Jackson dădu din cap a încuviințare.

— Aşa o fi, dar a fost o dată o sursă numită MAGIC, care ne spunea o mulțime de lucruri despre intențiile unui inamic, însă când acel inamic a lansat primul său atac, noi dormeam – pentru că MAGIC era atât de important, nu l-am informat niciodată pe CINCPAC de existența lui, iar acesta a sfârşit prin a fi luat pe nepregătite la Pearl Harbour. Ştiu că informațiile secrete sunt importante, dar au limitele lor operaționale. Tot ceea ce ne comunică aceste informații este că avem un potențial adversar care nu prea are inhibiții. Îi cunoaştem felul de a gândi, dar nu intențiile şi operațiunile curente. Mai mult decât atât, SORGE ne oferă aduceri aminte din conversațiile particulare între un tip care face politică şi alt tip care încearcă să influențeze politica. O mulțime de informații sunt omise. Acest material pare un jurnal de tipul „acoperă-ți urmele", nu-i aşa?

Ryan îşi spuse că în special această opinie critică era isteață. Precum indivizii de la Langley, îşi permisese să devină puțin prea euforic în legătură cu o sursă de care înainte nici nu visau să se apropie. SONGBIRD era o sursă bună, dar avea limite. Unele mari.

— Mda, Robby, probabil că aşa este. E posibil ca acest Fang să țină jurnalul doar pentru a avea ce să scoată din sertar dacă unul dintre colegii săi din Biroul Politic chinez încearcă să-l compromită din umbră.

— Aşadar vorbele pe care le citim nu aparțin lui Sir Thomas More, observă TOMCAT.

— Nu chiar, admise Ryan. Dar este o sursă bună. Toți oamenii care au verificat materialele pentru noi spun că are un aer veritabil.

— Nu zic că nu spune *adevărul,* Jack, zic că nu-l spune pe *tot*, stărui vicepreşedintele.

— Mesaj recepționat, amirale. Ryan ridică brațele în semn de predare. Ce recomanzi?

— Pentru început, informează-i pe Secretarul Apărării, pe şefii de Stat-Major, pe şefii J-3 şi J-5 şi probabil pe CINCPAC, amicul tău Bart Mancuso, adăugă Jackson, cu o urmă de dezgust.

— De ce nu-ți place tipul? întrebă SWORDMAN.

— Are o minte înfierbântată, răspunse pilotul de luptă al aviației îmbarcate. Cei din submarine nu prea sunt ieşiți în lume... dar îți garantez că este un foarte bun executant. „Operațiunea cu submarine pe care a întreprins-o împotriva japonezilor, folosind vechile „bubuitoare", a fost destul de îndrăzneață", admise Jackson pentru sine.

— Recomandări specifice?

— Rutledge zice că aceşti chinezi vorbesc de parcă sunt cu adevărat porniți pe chestia cu Taiwanul. Dacă vor întreprinde acțiuni pe tema aceasta? De exemplu, un atac cu rachete împotriva insulei. Numai Dumnezeu ştie câte rachete pot arunca, iar noi avem în permanență nave în porturile insulei.

— Crezi că sunt îndeajuns de tâmpiți încât să lanseze un atac contra unui oraş în care a acostat o navă de-a noastră? întrebă Ryan. Afurisit sau nu, individul acela, Zhang, nu va risca atât de prosteşte un război cu America, nu?

— Dacă ei nu ştiu că nava se află acolo? Dacă primesc informații greşite? Jack, trăgătorii nu au întotdeauna date complete despre oamenii din planul al doilea. Crede-mă. Am fost la război, am tras, m-am ales cu nişte cicatrici

nenorocite.

— Navele îşi pot purta singure de grijă, nu?

— Nu şi dacă sistemele lor n-au fost pornite în totalitate, şi poate oare o rachetă SAM a marinei să oprească o rachetă balistică lansată şi care se apropie? se întrebă cu glas tare Robby. Habar n-am. Ce-ar fi să-l punem pe Tony Bretano să se intereseze?

— În regulă, dă-i un telefon. Ryan făcu o pauză. Robby, am un invitat care va sosi în câteva minute. Trebuie să discutăm mai mult pe seama problemei cu atacul. Împreună cu Adler şi Bretano, adăugă preşedintele.

— Tony este foarte priceput în materie de echipament şi probleme de conducere, dar are nevoie de puțină instruire în domeniul operațiunilor.

— Instruieşte-l, îi ordonă Ryan lui Jackson.

— Am înțeles, domnule. Vicepreşedintele se îndreptă spre ieşire.

Puseseră containerul la loc în suportul lui magnetic în mai puțin de două ore de la îndepărtarea lui şi mulțumeau Domnului – în prezent ruşilor li se permitea să facă asta – că încuietoarea lui nu fusese una nouă, electronică. Una din aceea putea fi foarte greu spartă. Dar problema tuturor acestor dispozitive de securitate era că toate aveau deseori tendința să se defecteze şi să strice ceea ce fuseseră planificate să protejeze, lucru care nu făcea decât să sporească dificultatea unei munci care era deja extrem de complexă. În lumea spionajului, tot ceea ce ar fi putut funcționa prost se strica invariabil, aşa că de-a lungul anilor, fiecare măsură de simplificare a operațiunilor fusese adoptată de către toți cei implicați. Rezultatul fusese că, atâta vreme cât ceva funcționa pentru un individ, el funcționa pentru toți ceilalți, iar atunci când era văzut cineva care urma aceleaşi proceduri ca proprii agenți şi ofițeri de informații, ştiai că ai în vizor un jucător din branşă.

Aşa că pânda din jurul băncii fusese reînnoită – fireşte că nu fusese niciodată ridicată, în caz că Suvorov/Koniev ar fi apărut pe neaşteptate în timp ce containerul era dus la

laborator – cu un set schimbat de maşini şi camioane, plus acoperirea obiectivului din clădiri care aveau câmp vizual către bancă. Subiectul chinez era sub supraveghere, dar nimeni nu-l văzuse lăsând un indiciu pentru efectuarea schimbului. Dar poate că pur şi simplu îi dăduse lui Suvorov/Koniev un apel pe pager… dar mai probabil nu, atâta timp cât ei presupuneau că fiecare linie telefonică ce ieşea din ambasada Chinei era interceptată, iar numărul ar fi fost înregistrat şi, probabil, urmărit până la deținătorul său. Spionii trebuiau să fie foarte atenți, deoarece oamenii care îi vânau erau neobosiți şi plini de resurse. Din cauza asta spionii aveau cel mai dezvoltat simț al conservării dintre toate ființele umane. Dar oricât de greu ar fi fost ei de reperat, îndată ce erau descoperiți erau ca şi condamnați la pierzanie. Iar asta, sperau toți oamenii din FSB, urma să se întâmple şi în cazul lui Suvorov/Koniev.

Aşteptarea dură până după lăsarea nopții. Subiectul îşi părăsi apartamentul şi merse timp de patruzeci de minute cu maşina, urmând o rută asemănătoare cu cea parcursă în urmă cu două zile – probabil verifica dacă are o coadă şi, concomitent, controla unele indicii, pe care băieții din FSB încă nu le descoperiseră, care-l alertau de primirea unui mesaj. De acea dată, în loc să se întoarcă la locuința sa, trecu prin parc, îşi parcă maşina la două străzi distanță de bancă şi se deplasă către ea pe jos, urmând o rută indirectă, oprindu-se pe parcurs de două ori pentru a-şi aprinde o țigară, lucru care-i oferea prilejul să se întoarcă şi să-şi verifice spatele. Totul părea să decurgă bine, ca la carte. Nu văzu nimic, cu toate că trei bărbați şi o femeie îl urmăreau tot pe jos. Femeia împingea un cărucior de bebeluş, care îi oferea o scuză perfectă să se oprească extrem de des, chipurile pentru a aranja pătura micuțului. Bărbații pur şi simplu se plimbau, fără a privi la subiect sau, aparent, la orice altceva.

— Acolo! rostise unul dintre agenții FSB. De data asta Suvorov/Koniev nu se mai aşează pe bancă.

În loc să procedeze astfel, îşi puse piciorul pe ea, îşi legă şiretul şi ajustă manşeta pantalonilor. Ridicarea

containerului fusese executată cu atâta iscusință, încât practic nimeni nu o văzuse, dar ipoteza că şi-ar fi ales tocmai acel loc pentru a-şi lega şiretul doar din pură coincidență părea prea trasă de păr – şi, pe deasupra, unul dintre ofițerii FSB va sosi în curând acolo pentru a vedea dacă a înlocuit containerul. După ce făcu toate acestea, subiectul se întoarse la maşina sa, pe o rută ocolitoare diferită şi aprinzându-şi pe drum încă două țigări americane Marlboro.

Partea amuzantă, socoti locotenentul Provalov, era cât de evidente erau lucrurile atunci când ştiai unde să priveşti. Ceea ce altădată fusese anonim, acum sărea în ochi ca un panou publicitar.

— Aşadar, ce facem acum? îl întrebă locotenentul de miliție pe omologul său din FSB.

— Nimic, replică coordonatorul FSB. Aşteptăm până ce plasează un alt mesaj sub bancă, îl luăm, îl decodăm şi aflăm cu exactitate ce se petrece. Atunci vom lua o decizie.

— Şi cazul meu de crimă? ceru Provalov să afle.

— Ce-i cu el? Acum este un caz de spionaj, tovarăşe locotenent, şi are întâietate.

Ceea ce era adevărat, fu nevoit să admită pentru sine Oleg Gregorievici. Uciderea unui peşte, a unei târfe şi a unui şofer era un fapt mărunt în comparație cu trădarea de tară.

Cariera sa de ofițer de marină ar putea să nu se sfârşească niciodată, gândi amiralul în retragere Joshua Painter. Şi asta n-ar fi fost un lucru rău, nu-i aşa? Fiu de fermier din Vermont, absolvise Academia Navală cu aproape patruzeci de ani în urmă, urmase cursurile din Pensacola[57], apoi îşi împlinise cea mai mare ambiție a vieții, să-şi ia zborul de pe portavioane, la bordul unor aparate cu reacție. Făcuse acest lucru în primii douăzeci de ani, plus o repartiție ca pilot de încercare, comandase grupul aerian al unui portavion, apoi un portavion, apoi o grupare operativă, culminând cu

[57] Centru de pregătire pentru piloții din aviația ambarcată, (n.red.).

funcțiile de SACLANT, CINCLANT, CINCLANTFLT[58], trei posturi cu greutate, care-i veniseră ca o mănuşă mai bine de trei ani, înainte de a-şi da jos pentru totdeauna uniforma. Trecerea în rezervă însemnase o slujbă de civil, în care era plătit de patru ori mai bine decât o făcuse guvernul, care consta în principal din consilierea amiralilor cărora le veghea ascensiunea în carieră şi cărora le spunea cum ar fi procedat el. De fapt, era o activitate pe care ar fi făcut-o gratis, în orice club ofițeresc din oricare bază navală americană, sau poate doar în schimbul unei mese şi a câtorva beri, plus şansa de a mirosi aerul salin al mării.

Dar acum se afla la Pentagon, din nou pe statul de plată al guvernului, de data aceasta în calitate de angajat civil şi consilier special al Secretarului Apărării. Tony Bretano, raționă Josh Painter, era inteligent, un inginer cu desăvârşire sclipitor şi bun manager. La probleme era înclinat să găsească mai curând soluții matematice decât umane şi avea tendința să-i conducă puțin cam dur pe angajați. Una peste alta, din Bretano ar fi ieşit un bun ofițer de marină, aprecie Painter, mai ales unul specializat în propulsia nucleară.

Biroul său din Pentagon era mai mic decât cel pe care-l ocupase ca OP-05 – adjunct al Şefului Statului-Major pentru Operațiunile Aeronavale – cu zece ani în urmă, un post desființat între timp. Avea la dispoziție o secretară şi un ofițer tânăr şi isteț care să-l ajute. Pentru mulți oameni el constituia o cale de acces către biroul Secretarului Apărării, iar unul dintre aceştia, destul de straniu, era vicepreşedintele.

— Aşteptați, vă fac legătura cu vicepreşedintele, îi spuse o operatoare de la Casa Albă, pe linia lui privată.

— Cum să nu, replică Painter.

— Josh, aici Robby.

— Bună dimineața, domnule, răspunse Painter. Asta îl agasa pe Jackson, care servise în mai multe ocazii sub

---

[58] Serie de funcții de comandă culminând cu cea de comandant al flotei americane din Oceanul Atlantic, (n.red.).

comanda sa, dar Josh Painter nu era genul de om care să se adreseze pe numele de botez un oficial ales. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Am o întrebare. Preşedintele şi cu mine discutam pe marginea unui anumit subiect în această dimineaţă şi nu am ştiut ce răspuns să-i dau la întrebarea sa. Poate o rachetă Aegis să intercepteze şi să distrugă o rachetă balistică pe traiectoria de coborâre?

— Nu ştiu, dar nu prea cred. Am studiat problema în cursul Războiului din Golf şi... oh, bun, da, acum îmi amintesc. Am decis că ar putea probabil opri acele rachete Scud deoarece aveau o viteză relativ scăzută, dar asta este la limita posibilităţilor sistemului Aegis. Este o problemă de programare, chiar din softul rachetei SAM. Aceeaşi poveste era şi în cazul rachetelor Patriot, amândoi bărbaţii îşi aminteau acum de asta. Cum de aţi avut prilejul să discutaţi despre asta?

— Preşedintele e îngrijorat de faptul că, dacă chinezii trimit o rachetă din aia asupra Taiwanului, iar noi avem o navă acostată, ei bine, ar prefera ca nava să-şi poată purta singură de grijă, înţelegi?

— Mă pot informa în legătură cu asta, promise Painter. Vreţi să vă trimit informaţiile astăzi, prin Tony?

— Afirmativ, confirmă TOMCAT.

— Am recepţionat, domnule. Vă voi contacta ceva mai târziu, în cursul acestei zile.

— Mersi, Josh, replică Jackson, închizând telefonul.

Painter îşi privi ceasul. Oricum era momentul să se-ndrepte spre biroul şefului. Traseul îl purtă prin aglomeratul coridor al Inelului E, apoi făcu din nou dreapta spre biroul Secretarului Apărării, trecând de personalul de securitate şi de diversele secretare personale şi adjutanţi. Sosise exact la timp, iar uşa biroului era deschisă.

— Neaţa, Josh, îl salută Bretano.

— Bună dimineaţa, domnule Secretar.

— Bun, ce noutăţi interesante avem astăzi din lume?

— Păi, domnule, avem o cerere care tocmai a venit de la Casa Albă.

— Şi care ar fi aceea? întrebă TUNETUL. Painter îi explică. Bună întrebare. De ce răspunsul este unul atât de dificil de dat?

— Este un aspect pe care l-am studiat şi pe față şi pe dos, dar sistemul Aegis a fost practic setat să combată amenințările venite din partea rachetelor de croazieră, iar acestea au viteza maximă de aproximativ trei Mach.

— Dar radarul Aegis este ideal pentru genul de amenințări ca cea pomenită în cerere, nu-i aşa?

Secretarul Apărării era pe deplin documentat de modul în care opera sistemul radar.

— Da, domnule, e un sistem radar dat dracului, fu Painter de acord.

— Şi pentru a-l face capabil pentru acest tip de misiune este doar o chestiune de programare?

— În esență, da. În mod cert implică programul din capul de căutare al rachetei şi, poate, în acelaşi timp programele pentru radarele SPY[59] şi SPG[60]. Nu sunt specializat pe acest domeniu, domnule.

— Nu-i dificil de scris un program şi nici costisitor. Ce naiba, la TRW am avut un tip de clasa întâi care e expert în chestii de genul acesta şi care obişnuia să lucreze la nivelul inferior, în biroul SDIO. Alan Gregory, trecut în rezervă din armată, cu gradul de locotenent-colonel, doctor în fizică la Stony Brook, mi se pare. De ce nu-l chemăm să analizeze problema?

Pentru Painter era de mirare că Bretano, care condusese o mare corporație şi aproape fusese racolat să conducă Lockheed-Martin înainte ca preşedintele Ryan să-l intercepteze, se sinchisea atât de puțin de proceduri.

— Domnule Secretar, ca să facem asta trebuie să…

— Ce naiba, îl întrerupse TUNETUL. Am puteri depline în privința unor sume mici de bani, da sau ba?

---

[59] SPY – radar principal (de suprafață şi aerian), (n.red.).

[60] SPG – radar pentru controlul armamentului şi conducerea focului, (n.red.).

— Da, domnule Secretar, confirmă Painter.

— Şi mi-am vândut tot stocul de acțiuni de la TRW, îți amintești?

— Da, domnule.

— Deci nu violez niciuna dintre acele afurisite legi etice, nu?

— Nu, domnule, fu nevoit Painter să admită.

— Bun, aşa că dau telefon în Sunnyvale la TRW, îl obțin pe Alan Gregory – am impresia că acum e vicepreşedinte la ei – şi-i zic că avem nevoie să ia imediat avionul încoace să arunce o privire asupra problemei, ca să constate cât de uşor ar fi să modernizăm Aegis pentru a-i oferi capacități limitate de combatere a rachetelor balistice.

— Domnule, asta o să-i nemulțumească pe o serie de furnizori. „Inclusiv, gândi el, pe cei de la TRW."

— Nu sunt pus aici ca să-i mulțumesc pe ei, amirale. Cineva mi-a spus că mă aflu aici pentru a apăra în mod eficient țara.

— Da, domnule.

Era greu să nu-ți placă individul, chiar dacă avea pentru birocrație sensibilitatea unui rinocer enervat.

— Aşa că haide să aflăm dacă Aegis are capacitatea tehnică de a îndeplini această sarcină specifică.

— Am înțeles, domnule.

— Cât timp am la dispoziție să ajung cu maşina pe Colina Capitoliului? întrebă apoi Secretarul Apărării.

— Cam treizeci de minute, domnule.

Bretano începu să bombăne. Jumătate din timpul său de muncă era cheltuit dând explicații Congresului, vorbind cu oameni care deja aveau o hotărâre luată şi îi puneau întrebări doar pentru a da bine pe ecrane. Lui Tony Bretano, un tehnocrat între tehnocrați, i se părea un mod afurisit de neproductiv de a-şi petrece timpul. Dar ei îl numeau serviciu public, nu? Într-un context uşor modificat s-ar fi intitulat sclavie, dar Ryan era mult mai prins în capcană decât el, lăsându-i lui puțin loc de a se plânge. Pe deasupra, şi el se oferise tot voluntar.

Aceşti tineri ofițeri Spetsnaz erau suficient de înflăcărați, iar Clark îşi aminti că ceea ce făcea din trupele de şoc o elită era adesea simplul fapt că li se spunea că sunt o elită – apoi se aştepta ca ei să trăiască după acea imagine autoproclamată. Fireşte, era vorba de mult mai mult. Spetsnaz era un serviciu special datorită condițiilor misiunilor sale. În esență era copia britanicului Special Air Service. Aşa cum se întâmpla adesea în domeniul militar, ceea ce inventa o țară alte state aveau tendința să copieze; armata sovietică procedase la fel, selectând trupele pe baza unor teste de rezistență fizică ieşită din tipare şi a încrederii din punct de vedere politic – Clark nu-şi amintea cu exactitate în ce constau testele pentru această ultimă cerință – apoi le alocau un regim diferențiat de antrenament, transformându-le în unități de comando. Conceptul inițial eşuase din pricina unui motiv pe care oricine, mai puțin conducerea Uniunii Sovietice, îl putea prevedea: marea majoritate a soldaților sovietici erau recrutați, serveau doi ani, apoi se întorceau acasă. Un membru obişnuit al trupelor SAS britanice nu era luat în considerare pentru a candida la această unitate până ce nu servise patru ani sub drapel şi obținuse tresele de caporal, din simplul motiv că dura mai bine de doi ani pentru a învăța cum să devii un soldat competent în probleme curente de serviciu, ceea ce însemna cu mult mai puțin decât să ştii cum să raționezi atunci când te aflai sub focul inamicului – o altă problemă pentru sovietici, care nu încurajaseră inițiativa personală pentru oricine purta uniformă, cu atât mai puțin în cazul subofițerilor şi militarilor înrolați. Pentru a compensa acest aspect au gândit unele arme mai deştepte. Una dintre acestea, cu care Chavez se jucase ceva mai devreme în decursul acelei zile, era cuțitul cu arc. La apăsarea unui buton arunca o lamă de dimensiunile unui pumnal de luptă, cu destulă precizie, la o distanță de cinci sau şase metri. Dar inginerul sovietic care venise cu această idee probabil se uita cam mult la filme, căci numai acolo un om murea instantaneu şi în linişte după o lovitură de cuțit în piept. Mulți oameni găseau această experiență dureroasă, iar la

durere oamenii răspundeau producând zgomot. Pe vremea când era instructor la Fermă, Clark întotdeauna atenționa: „Nu tăiați niciodată gâtul unui om cu cuțitul. Se va zvârcoli şi va face zgomot”.

Prin contrast, spre deosebire de toate ideile bune şi talentele inginereşti care fuseseră investite în cuțitul cu arc, amortizoarele de zgomot ale pistoalelor ruseşti erau nişte gunoaie, cutii metalice umplute cu fibre de oțel care se distrugeau după mai puțin de zece focuri, pe când fabricarea unui amortizor decent necesita numai cincisprezece minute de muncă din partea unui lăcătuş de calificare medie. John ridicase din umeri. Pe oamenii aceştia nu aveai cum să-i înțelegi.

Dar soldații în sine erau grozavi. Îi supraveghease cum alergau împreună cu Echipa 2 a lui Ding şi niciunul dintre ruşi nu ieşise din formație. O parte din reuşită se datora mândriei, desigur, dar în mare parte era meritul abilităților proprii. Şedința de trageri în interiorul unei case n-a mai fost o experiență la fel de impresionantă. Nu erau la fel de atent pregătiți precum băieții de la Hereford şi nici la fel de bine echipați. Presupusele lor amortizoare erau suficient de zgomotoase, făcându-i pe John şi Ding să tresară... dar în ciuda tuturor acestor lucruri, zelul acelor puşti era impresionant. Fiecare rus deținea gradul de locotenent şi avea brevet de paraşutist. Erau cu toții foarte buni la armamentul uşor – iar lunetiştii ruşi *erau* la fel de buni ca Homer Johnston şi Dieter Weber, spre marea surpriză a acestuia din urmă. Puştile cu lunetă ale ruşilor erau cam zgomotoase, dar trăgeau destul de precis – la cel puțin opt sute de metri.

— Domnule C., au ceva de muncă, dar au spiritul necesar. În două săptămâni vor fi în standard, dădu sentința Chavez, uitându-se sceptic spre vodcă.

Se aflau într-un club rusesc al ofițerilor, iar aici se aflau mari cantități din produsul respectiv.

— Doar două? întrebă John.

— În două săptămâni vor avea toate deprinderile necesare şi vor mânui la perfecție noile arme. Rainbow transferase

seturi complete de arme pentru cinci echipe Spetsnaz: pistoale mitralieră MP-10, pistoale Beretta .45 şi, cel mai important, echipamentul radio care permitea echipei să comunice chiar şi în focul luptei. Ruşii îşi păstrau propriile puşti cu lunetă Dragunov, parte din mândrie, parte datorită faptului că ele funcționau bine, ceea ce era suficient pentru misiunea lor. Restul depinde doar de experiență, John, iar pe asta nu le-o putem oferi. Tot ceea ce putem face este să instituim un sistem bun de antrenament pentru ei, restul fiind treaba lor.

— Mă rog, nimeni n-a zis vreodată că Ivan n-ar fi în stare să lupte.

Clark goli un pahar. Ziua de muncă se încheiase, aşa că toată lumea bea.

— Păcat că țara lor e într-un asemenea hal, observă Chavez.

— E treaba lor să facă ordine, Domingo. O vor face, dacă nu le stăm în cale. Probabil, nu mai adăugă John.

Pentru el era dificil să se gândească la ruşi ca fiind altceva decât inamici. Fusese aici în Vechile Zile Negre, operând ocazional scurte perioade de timp în Moscova, ca ofițer operativ „ilegal", ceea ce, privind retrospectiv, era ca şi cum ar fi defilat pe Strada 5 din New York, gol puşcă, şi ținând o pancartă pe care scria că îi urăşte pe evrei, negri şi pe cei din poliția metropolitană. Dar în vremea aceea, îşi aminti John, i se părea că totul face parte din riscul meseriei. Acum era mai bătrân, era bunic, şi evident mult mai fricos decât în anii '70 sau '80. Doamne, dacă ar avea şansa să se întoarcă în timpurile acelea! Recent fusese la cartierul general KGB – pentru el va rămâne *întotdeauna* KGB – din Piața Djerjinski nr. 2, ca invitat al directorului. John se gândi că era o nebunie la fel de mare ca urcarea într-o navă spațială extraterestră care ar ateriza în curtea din spatele casei şi l-ar invita să ia prânzul pe Marte.

— Ivan Sergheievici! strigă o voce. Era generalul-locotenent Iuri Kirillin, noul şef al forțelor speciale ruse, un om care-şi redefinea slujba pe măsură ce avansa, un lucru neobişnuit în această parte de lume.

— Iuri Andreievici, răspunse Clark.

Din convenienţă, păstrase numele său de acoperire dat de CIA, de care era sigur că ruşii, oricum, ştiau. Aşa că nu era nicio pagubă. Ridică o sticlă de vodcă. Era făcută din mere, având pe fundul sticlei câteva coji de măr ca să-i dea aromă şi nu era deloc rea la gust. În orice caz, vodca era temelia oricărei întâlniri de afaceri în Rusia, iar când erai în haită, trebuia să te comporţi ca lupii.

Kirillin sorbi primul pahar de vodcă de parcă ar fi aşteptat toată săptămâna să facă asta. Îl umplu din nou şi toastă în cinstea companionului lui John:

— Domingo Stepanovici, găsi el cea mai apropiată transpunere rusească a numelui lui Ding. Chavez îi întoarse gestul. Oamenii voştri sunt extraordinari, tovarăşi. O să învăţăm multe de la ei.

„Tovarăşi, remarcă John. Ticălosul!"

— Băieţii voştri sunt foarte motivaţi şi muncesc din greu, Iuri.

— Cât va dura? îi interpelă Kirillin.

Privirea sa nu trăda câtuşi de puţin faptul că băuse. „Poate că sunt imuni la vodcă", presupuse Ding. Trebuia s-o lase mai moale cu alcoolul, dacă nu voia să fie cărat acasă de John.

— Două săptămâni, răspunse Clark. Aşa mi-a zis Domingo.

— Atât de repede? se miră Kirillin, încântat de estimare.

— Sunt soldaţi buni, domnule general, spuse Ding. Au cunoştinţele de bază. Sunt într-o formă fizică excelentă şi sunt inteligenţi. Tot ce au nevoie este să se familiarizeze cu noile arme şi de ceva mai mult antrenament specific pe care noi îl vom pune la punct pentru ei. După aceea, ei vor antrena restul forţelor voastre, corect?

— Corect, maiorule. Vom înfiinţa unităţi regionale pentru operaţiuni speciale şi antiteroriste pe tot cuprinsul ţării. Oamenii pe care-i pregătiţi în această săptămână vor antrena, peste câteva luni, alţi oameni. Problema cecenă ne-a luat prin surprindere şi trebuie să acordăm o atenţie serioasă terorismului, ca o ameninţare la securitatea naţională.

Clark nu-l invidia pe Kirillin pentru această misiune. Rusia era o țară mare, conținând numeroase minorități naționale rămase din vremea Uniunii Sovietice – de fapt de pe vremea țarilor – dintre care multe nu agreaseră niciodată ideea de a fi parte componentă a Rusiei. America avusese o singură dată această problemă, dar nu la amploarea celei ruseşti, iar în aceste locuri nu se întrevedea o îmbunătățire a situației pe termen scurt. Singurul leac eficace era prosperitatea economică – oamenii prosperi nu se ciondănesc; printre porțelanuri şi argintărie ar fi o bădărănie – dar prosperitatea era încă prea îndepărtată în viitor.

— Ei bine, domnule, continuă Chavez, într-un an veți dispune de o forță serioasă şi credibilă, presupunând că aveți suportul financiar necesar.

Kirillin bombăni.

— Fondurile sunt o problemă în această țară şi probabil că şi la voi, nu?

— Mda. Clark izbucni în râs. Ajută enorm dacă te place Congresul.

— În echipa voastră aveți oameni de foarte multe naționalități, observă generalul rus.

— Da, păi, în principiu suntem o componentă a NATO, dar suntem obişnuiți să lucrăm în echipă. La ora actuală cel mai bun trăgător al nostru este un italian.

— Adevărat? L-am văzut, dar…

Chavez îl întrerupse scurt.

— Domnule general, într-o viață anterioară, Ettore a fost James Butler Hickock. Scuzați-mă, dumneavoastră vă este cunoscut drept Wild Bill Hickock. Ticălosul acela îşi poate scrie numele cu ajutorul pistolului.

Clark reumplu paharele cu vodcă.

— Iuri, în poligon ne-a luat banii la toți. Chiar şi mie.

— Chiar aşa? Kirillin mustăci, având în ochi aceeaşi privire pe care o avusese şi Clark cu câteva săptămâni înainte. John îi dădu o palmă amicală peste mână.

— Ştiu ce-ți trece prin minte. Să ai bani la tine atunci când te vei întrece cu el, tovarăşe general, îl povățui John. Îți vor trebui să-i plăteşti câştigul.

— Asta rămâne de văzut, declară rusul.

— Hei, Eddie! gesticulă Chavez spre secundul său.

— Da, domnule?

— Spune-i generalului cât de bine trage Ettore cu pistolul.

— Italianul ăla nenorocit! izbucni sergentul major Price. I-a luat douăzeci de lire până şi lui Dave Woods.

— Dave e instructor de tir la Hereford şi, la rândul său, e foarte priceput, explică Ding. Ettore ar trebui să fie în echipa Olimpică sau ceva de genul acesta – poate la Camp Perry, John?

— M-am gândit la asta, poate că la anul îl înscriem la Cupa Preşedintelui… mustăci Clark. Apoi se răsuci. Dă-i înainte, Iuri. Fă-l praf. Poate tu vei reuşi acolo unde cu toţii am dat greş.

— Absolut toţi?

— Fiecare dintre noi, confirmă Eddie Price. Mă întreb oare de ce guvernul italian ni l-a trimis nouă. Dacă Mafia vrea să pornească pe urmele lui, le urez succes ticăloşilor.

— Rămâne de văzut, insistă Kirillin, făcându-i pe invitaţii săi să se întrebe cât de isteţ este.

— Atunci veţi vedea, tovarăşe general, făgădui Clark.

Kirillin, care fusese în echipa de tir cu pistolul a Armatei Roşii pe vremea când era locotenent, apoi căpitan, nu putea concepe să fie învins într-o întrecere.

Îşi închipuia că tipii din NATO fac glume cu el, aşa cum ar fi procedat şi el dacă situaţia era pe dos. Făcu semn barmanului, comandând vodcă şi puţin piper, fiind rândul lui să facă cinste. Dar, orice s-ar zice, îi plăcea pe aceşti vizitatori NATO, a căror reputaţie vorbea puternic în favoarea lor. Maiorul Chavez – în realitate era agent CIA, Kirillin ştia asta, şi încă unul bun, conform şedinţei de informare de la SVR – avea aspectul unui soldat priceput, cu o siguranţă de sine căpătată în teren, exact modul în care un soldat trebuia să-i câştige lui încrederea. Clark era asemenea lui Ding – şi era foarte capabil, aşa spunea dosarul lui – cu vasta lui experienţă căpătată atât ca soldat, cât şi ca spion. Iar rusa vorbită de el era excelentă şi foarte cultivată, accentul de Sankt-Petersburg putându-l face – şi probabil că o dată sau

de două ori chiar l-au *făcut,* reflectă Kirillin – să treacă drept localnic. Era atât de ciudat că asemenea gen de oameni fuseseră odinioară inamicii lui. Dacă s-ar fi ajuns la război, ar fi fost unul sângeros, iar consecinţele lui extrem de triste. Kirillin petrecuse trei ani în Afganistan şi învăţase la faţa locului ce lucru înfiorător era lupta. Ascultase poveştile tatălui său, un general de infanterie decorat de nenumărate ori, dar a le asculta nu era totuna cu a le trăi şi, pe deasupra, oamenii nu istorisesc niciodată episoadele cu adevărat groaznice, căci au tendinţa de a le elimina din memorie. Nimeni nu va discuta despre cum a văzut transformându-se în pastă, după ce primise un glonţ, faţa unui prieten cu care băuse câteva beri într-un bar, pentru că nu era genul de lucru care să poată fi descris cuiva care nu-l înţelege, iar unuia care-l înţelegea nu era nevoie să-l descrii. Doar ridicai paharul să toastezi în memoria lui Grişa sau Mirka, sau a altuia, acesta fiind, în frăţia de arme, un gest suficient. Oare aşa făceau şi aceşti bărbaţi? Probabil că da. Pierduseră şi ei oameni, când teroriştii irlandezi le-au atacat baza, plătind preţul suprem, dar nu fără a provoca daune acelor oameni super antrenaţi.

Tocmai aceasta era esenţa profesiunii armelor. Se antrenau să înfrunte sorţii potrivnici din calea lor, dar nu-i puteai aduce mereu pe calea dorită.

Yu Chun avusese parte de o experienţă îngrozitoare pe parcursul acelei zile. Aflându-se în oraşul Taipei pentru a veghea asupra bătrânei şi grav bolnavei sale mame, primise telefon de la un vecin care-i spunea să deschidă urgent televizorul, apoi îşi văzuse soţul împuşcat sub privirile sale. Şi aceea nu fusese decât prima lovitură a zilei.

Următoarea era legată de plecarea spre Beijing. Primele două zboruri către Hong Kong aveau toate locurile rezervate, asta costând-o paisprezece ore mizerabile şi solitare, petrecute în terminalul aeroportului, un chip anonim într-o mare de asemenea chipuri, singură cu oroarea şi cu singurătatea ei, până când se îmbarcase în cele din urmă la bordul unui avion având ca destinaţie capitala R.P.C. Zborul

fusese destul de zdruncinat, iar ea se ascunsese pe locul de la fereastră de pe ultimul rând de scaune, sperând că nimeni nu-i va observa suferința întipărită pe față, dar ascunderea era o manevră la fel de eficientă cu disimularea unui cutremur de pământ. Călătoria se terminase în limita de timp planificată şi ea a reuşise să părăsească aeronava, trecând destul de uşor de biroul de emigrare şi de cel vamal, deoarece practic nu avea nimic ce ar fi putut masca articole de contrabandă. Apoi calvarul începu din nou în taxiul care o purta spre casă.

Locuința era ascunsă în spatele unui zid de polițişti. Încercase să treacă prin dispozitivul lor aşa cum cineva ar fi ocolit casa de marcat a unui supermarket, dar poliția avea ordine să nu permită accesul nimănui în casă, iar persoanele care locuiau acolo nu făceau excepție de la ordine. Fusese nevoie de douăzeci de minute şi de trei polițişti, fiecare având un grad din ce în ce mai mare, pentru a determina acest lucru. În acel moment ea era trează de douăzeci şi şase de ore, dintre care douăzeci şi două le petrecuse pe drum. Lacrimile nu îi fuseseră de niciun ajutor în acea situație, aşa că a pornise clătinându-se către locuința apropiată a unui membru al congregației soțului său, Wen Zhong, un bărbat care pusese pe picioare un mic restaurant chiar în casa lui, un om înalt şi rotofei, mai tot timpul vesel, care era îndrăgit de toți cei care-l cunoşteau. Văzând-o pe Chun, o luase în brațe şi o condusese în casă, oferindu-i imediat o cameră în care să doarmă şi câteva păhărele de băutură care s-o ajute să se relaxeze. Yu Chun adormise în câteva minute şi urma să rămână în acea stare timp de câteva ore, iar Wen plănui că în acest răstimp are el însuşi de rezolvat câteva treburi. Aproape unicul lucru pe care Chun reuşise să-l rostească înainte de a se prăbuşi din pricina epuizării fusese că vrea să aducă acasă trupul lui Fa An pentru o înmormântare aşa cum se cuvine. Wen nu putea face asta de unul singur, dar sunase o serie de tovarăşi din parohie pentru a-i înştiința că văduva pastorului se află în oraş. Înțelesese că înhumarea urma să aibă loc în insula Taiwan, locul unde se născuse Yu, dar congregația cu greu şi-ar fi luat rămas-bun de la iubitul

ei lider spiritual fără o ceremonie organizată din proprie inițiativă, aşa că începuse să dea telefoane în stânga şi-n dreapta, pentru a organiza o slujbă de pomenire la micul lor lăcaş de închinăciune. Nu avea de unde să ştie că unii dintre enoriaşii pe care-i suna raportau direct Ministerului Securității Statului.

Barry Wise se simțea destul de mândru de sine. Deşi nu câştiga atâția bani precum colegii săi de la aşa-numitele rețele „majore" de televiziune – CNN nu avea un departament de divertisment care să pompeze bani în redacția de ştiri – realiză că era la fel de popular ca prezentatorii lor (albi), dar se diferența de ei prin faptul că era un reporter de ştiri serios, care se ducea pe teren, îşi găsea propriile subiecte şi îşi scria comentariile. Barry Wise chiar făcea ştirile, iar asta era tot ce conta. Dispunea de acreditare de presă la Casa Albă şi era considerat aproape în toate capitalele lumii nu numai drept un reporter cu care nu e de glumit, ci şi un corect canal de transmitere a informației. Era rând pe rând respectat şi urât, depinzând de guvernul şi cultura respectivă. *Acest* guvern, socoti el, avea puține motive să-l îndrăgească. Pentru Barry Wise nu erau decât nişte barbari nenorociți. Poliția de aici îşi închipuia că este un fel de zeitate, sentiment care în mod evident fusese generat de mahării de la centru care trebuie să fi gândit că sunt profesionişti de mare excepție de vreme ce pot face atât de mulți oameni să danseze după cum le cântă ei. Pentru Wise era un semn că, de fapt, nu era chiar aşa, dar nu le puteai spune asta cu voce tare deoarece, adevărat sau nu, aveau la dispoziție polițişti înarmați, iar pistoalele lor erau cu siguranță adevărate.

Dar Wise mai ştia că aceşti oameni au şi uriaşe slăbiciuni. Vedeau lumea într-un mod distorsionat, precum persoanele suferind de astigmatism, dar îşi închipuiau că acea formă este reală. Erau asemenea unor savanți dintr-un laborator de cercetare, care nu-şi puteau vedea propriile teorii confirmate, aşa că se încăpățânau să aducă din condei datele experimentale la rezultatele corecte – sau sfârşeau prin a

ignora datele pe care teoria lor nu le putea explica.

Dar lucrurile urmau să se schimbe. Informațiile ajungeau în China. Permițând un comerț bazat pe economia de piață, guvernul R.P.C. permisese în acelaşi timp instalarea unui păienjeniş de linii telefonice. Multe dintre acestea erau conectate la faxuri, iar şi mai multe erau legate la computere, astfel că în prezent *o mulțime* de informații circulau în țară. Wise se întrebă dacă guvernul apreciază implicațiile *acestui* fapt. Probabil că nu. Nici Marx şi nici Mao n-au înțeles cât de puternică este informația, deoarece ea era locul unde, dacă săpai puțin, găseai Adevărul, iar Adevărul nu era o Teorie. Adevărul era felul real de a fi al lucrurilor, o adevărată sălbăticie. Îl puteai nega, dar numai spre propria ta pieire, căci mai devreme sau mai târziu Adevărul iese la suprafață. Negarea nu făcea decât ca realitatea să fie mai gravă, deoarece cu cât țineai mai multă vreme adevărul la distanță, cu atât mai larg se deschidea prăpastia în care picaseşi deja. Lumea chiar se schimbase puțin de când îşi începuse CNN activitatea. La sfârşitul anilor 1980 o țară *putea* nega orice, în afară de semnalele postului CNN, adică vocile şi imaginile care veneau direct prin satelit. Nu era câtuşi de puțin posibil să negi imaginile.

Asta făcea din Barry Wise un crupier al Cazinoului Informației şi Adevărului. Era un crupier cinstit – trebuia să fie pentru a supraviețui în acel cazinou, deoarece clienții îi impuneau să fie astfel. Pe piața liberă a ideilor, Adevărul câştiga întotdeauna în cele din urmă, deoarece nu avea nevoie de nimic ca să-l susțină. Adevărul stătea drept prin propriile forțe şi, mai devreme sau mai târziu, vântul va spulbera susținerea tuturor porcăriilor.

Wise consideră că avea o profesie suficient de nobilă. Menirea sa în viață era să relateze istoria şi, pe parcurs, să o facă chiar el, la scară mică – sau măcar s-o ajute – şi tocmai din această cauză se temeau de el aceia care credeau că scrierea istoriei este domeniul lor exclusiv. Gândul acesta îl făcea deseori să surâdă. Contribuise puțin la scrierea istoriei cu o zi în urmă, rațională Wise, cu acei doi clerici. Nu ştia unde va duce acest fapt. Asta era munca altora.

El mai avea încă mult de muncă aici în China.

CAPITOLUL 29

Billy Budd

— Deci ce altceva mai poate merge rău acolo? întrebă Ryan.

— Lucrurile s-ar linişti dacă cealaltă tabără ar avea măcar jumătate de creier, rosti Adler, fără mari speranțe.

— Oare au? se întrebă Robby Jackson, chiar înainte ca Arnie van Damm să poată face la fel.

— Domnule, nu e o întrebare uşoară. Sunt proşti? Nu, nu sunt. Dar văd ei lucrurile în acelaşi mod în care le vedem noi? Nu, nu le văd. Asta-i problema fundamentală când avem de-a face cu ei…

— Da, Klingonieni, remarcă succint Ryan. Extratereştri. Dumnezeule, Scott, cum vom putea prevedea ce urmează ei să facă?

— Nu putem, cu adevărat, răspunse Secretarul de Stat. Avem o grămadă de oameni capabili, dar problema este să-i facem pe toți să se pună de acord asupra unui lucru atunci când avem nevoie de o decizie importantă. *Niciodată* nu reuşim, concluzionă Adler. Se înfioră înainte de a continua. Uite ce-i, chinezii aceştia sunt regi dintr-o cultură diferită. Cultura lor era foarte diferită de-a noastră cu mult înainte de apariția marxismului, iar gândurile bătrânului nostru amic Karl n-au făcut decât să înrăutățească lucrurile. Sunt regi pentru că dețin puterea absolută. *Există* unele limite ale puterii, dar noi nu înțelegem pe deplin care sunt acelea şi din pricina asta ne este greu să le impunem sau să le exploatăm. Sunt Klingonieni. Aşa că ceea ce ne trebuie este un Mister Bond. Are cineva unul la îndemână?

De jur împrejurul măsuței de cafea se auziră obişnuitele pufnete pe jumătate ilare care însoțeau o observație care nu era nici deosebit de amuzantă, nici de neluat în seamă.

— Nicio noutate de la SORGE astăzi? se interesă van Damm.

Ryan dădu din cap a negație.

— Nu, sursa nu produce informații în fiecare zi.

— Păcat, zise Adler. Am dezbătut materialele SORGE cu unii dintre oamenii mei de la Departamentul I&R[61] – întotdeauna ca şi cum ar fi teoriile mele contemplative…

— Şi? îl interpelă Jackson.

— Şi ei cred că sunt nişte speculații decente, dar nu unele pe baza cărora să-ți pui ferma la bătaie.

La remarca asta cei din jurul mesei chiar se amuzară.

— Asta-i problema cu informațiile de calitate. Nu se pun de acord cu ceea ce gândesc oamenii tăi – presupunând că totuşi gândesc, observă vicepreşedintele.

— Nu-i corect, Robby, îi replică Ryan vicelui său.

— Ştiu, ştiu, ridică Jackson brațele în semn de predare. Pur şi simplu nu pot uita deviza întregii comunități de informații: „Punem pariu pe viața *ta”*. Acolo sus, prins în chingi pe scaunul unui avion de luptă, eşti de unul singur, riscându-ți viața pe baza unei foi de hârtie ce are imprimată pe ea opinia cuiva, neştiind ce hram poartă tipul acela sau pe ce se bazează datele lui. Făcu o pauză ca să amestece atent cafeaua. Ştiți, în marină aveam obiceiul să credem – mă rog, să *sperăm* – că deciziile luate în această încăpere se bazează pe informații solide. E dezamăgitor să afli cum stau lucrurile în realitate.

— Robby, îmi aduc aminte, din vremea când eram la liceu, de Criza Rachetelor din Cuba. Îmi amintesc că îmi puneam întrebarea dacă lumea va sări în aer. Dar aveam totuşi de tradus o jumătate de pagină din afurisita de lucrare a lui Cezar, *Războaiele galice*, când l-am văzut la televizor pe preşedinte şi mi-am zis că lucrurile stau bine, deoarece el era preşedintele blestematei de Uniuni şi trebuia să ştie ce se-ntâmplă în realitate. Aşa că am tradus bătălia cu tribul helvet şi am adormit liniştit. Preşedintele ştie totul, pentru că

---

[61] Information & Referral – Informații & Referințe.

este preşedinte, corect? Apoi am ajuns preşedinte şi nu ştiu cu nimic mai multe decât luna trecută, dar toată lumea de-acolo – Ryan gesticulă înspre fereastră – crede că sunt un nenorocit de atotştiutor… *Ellen!* rosti el destul de tare pentru a putea fi auzit dincolo de uşă.

Câteva secunde mai târziu uşa se deschise.

— Da, domnule preşedinte?

— Cred că ştii despre ce-i vorba, Ellen, îi spuse Jack.

— Da, domnule. Cotrobăi în buzunar şi extrase un pachet cartonat de Virginia Slims. Ryan luă o ţigară, împreună cu bricheta cu gaz de culoare roz, depozitată înăuntru. Aprinse ţigara şi trase un fum adânc. Mersi, Ellen.

— Sigur, domnule preşedinte. Zâmbetul ei era aproape matern.

Se îndreptă înapoi spre camera secretarelor, închizând uşile după ea.

— Jack?

— Da, Rob? replică Ryan, răsucindu-se.

— Este dezgustător.

— Bine, nu sunt nici atotcunoscător, nici perfect, admise preşedintele în doi peri, după ce mai trase un fum. Acum să revenim la China.

— Pot să dea uitării Clauza, zise van Damm. Congresul te va blama dacă vei cere acordarea ei, Jack. Şi îţi poţi imagina că cei de pe Colină vor oferi Taiwanului orice sistem de arme pe care acesta va dori să-l cumpere la următoarea rundă.

— Nu mă deranjează. Şi oricum, nu le-aş fi oferit Clauza sub niciun chip, exceptând cazul că decid să se oprească şi să-nceapă a se purta precum oamenii civilizaţi.

— Tocmai aici e problema, le reaminti Adler tuturor. Ei cred că noi suntem cei necivilizaţi.

— Avem probleme, rosti Jackson, luând-o înainte celorlalţi. Ryan îşi imaginã că trecutul lui de pilot de vânătoare îl determina să fie primul la toate. Sunt total rupţi de restul lumii. Singurul mod de a-i aduce în rând cu ceilalţi implică ceva suferinţă. Nu pentru popor, în special, ci mai mult ca sigur pentru indivizii care iau decizii.

— Adică tocmai cei care controlează arsenalul, remarcă

van Damm.

— De acord, Arnie, confirmă Jackson.

— Deci cum îi mânăm pe calea cea dreaptă? ceru Ryan să afle, restrângând încă o dată discuția.

— Cu bățul. Le spunem că dorim un comerț liber reciproc, altfel vor avea de-a face cu bariere comerciale reciproce. Le spunem că această mică scânteie cu Nunțiul Papal face orice concesie din partea noastră imposibilă, că aşa stau lucrurile. Dacă vor să facă schimburi comerciale cu noi, trebuie să cedeze, recită Adler. Nu le place să li se spună asemenea lucruri, dar asta-i lumea reală, iar ei trebuie să conştientizeze obiectiv realitatea. În mare parte, trebuie să înțeleagă asta, concluzionă Secretarul de Stat.

Ryan aruncă o privire prin sală, obținând confirmările celor prezenți.

— Bun, asigură-te că Rutledge pricepe care este mesajul, îi spuse VULTURULUI.

— Da, domnule, încuviință Secretarul de Stat.

Bărbații se ridicară şi începură să părăsească biroul. Vicepreşedintele Jackson îşi permise să rămână ultimul.

— Hei, Rob, îl strigă Ryan pe vechiul său prieten.

— Ce lucru amuzant, azi-noapte mă uitam la televizor ca să mai rup monotonia şi am prins un film care nu-l mai văzusem de când eram copil.

— Ce film?

— *Billy Budd,* povestea lui Melville despre un biet marinar tăntălău care se spânzură singur. Uitasem numele corăbiei lui Billy.

— Da? Aşa păţise şi Ryan.

— Era *Drepturile omului.* Un nume destul de nobil pentru o corabie. Îmi imaginez că Melville l-a ales cu premeditare, aşa cum fac scriitorii, dar pentru asta luptăm, nu? Nici chiar Royal Navy nu a luptat pe-atunci la fel de bine cum am făcut-o noi. *Drepturile omului,* repetă Jackson. *Este* un sentiment nobil.

— Şi cum se aplică la problema noastră actuală, Rob?

— Jack, prima regulă a războiului este misiunea: mai întâi, de ce dracului te afli acolo şi, în al doilea rând, ce

intenționezi să faci. Drepturile Omului constituie un punct de plecare destul de bun, nu crezi? Apropo, CNN va transmite mâine de la biserica tatei şi de la cea a lui Gerry Patterson. Au făcut schimb, predicând fiecare în amvonul celuilalt pentru slujba de pomenire a lui Yu, iar CNN a hotărât să-l prezinte ca pe un eveniment. O mişcare bună, zic eu, comentă Jackson. Nu-i la fel ca atunci când eram băiețel, în Mississippi.

— O să fie aşa cum mi-ai povestit?

— E doar o bănuială, admise Robby, dar nu-l văd pe niciunul din ei acționând cu calm. Este o bună ocazie de a servi o lecție despre felul în care Domnul nu ține deloc cont de culoarea pe care o avem şi despre cum trebuie toți credincioşii să stea uniți. Probabil amândoi se vor referi la problema avortului – tata nu este un pasionat al drepturilor de avort, şi nici Patterson – dar în principal, vor predica despre dreptate şi egalitate, şi despre felul cum doi oameni buni se vor înfățişa Domnului după ce au făcut ceea ce trebuie.

— Tatăl tău este un predicator destul de priceput, nu?

— Dacă s-ar acorda Premiul Pulitzer pentru predicat, ar avea un perete întreg acoperit de asemenea trofee, Jack, şi nici Gerry Patterson nu-i prea rău, pentru un alb.

— Aha, observă Iefremov.

Se afla într-o clădire înaltă în loc să fie într-unul din vehicule. Era mult mai confortabil, iar el avea un grad destul de mare pentru a merita şi a aprecia confortul. Acolo jos era Suvorov/Koniev, stând pe bancă, având în mâini un ziar. Nu erau nevoiți să urmărească ce face, dar o făceau, doar pentru a fi siguri. Fireşte, în Moscova erau mii de bănci răspândite în parcuri, iar probabilitatea ca subiectul să se aşeze de mai multe ori pe aceeaşi bancă era astronomică. Pe tema asta vor trebui să se certe cu judecătorul atunci când se va ajunge la proces... totul depindea de ce se afla în mâna dreaptă a subiectului. (Dosarul său din KGB spunea că este dreptaci şi părea să aibă dreptate.) Era atât de iscusit, încât cu greu puteai observa ce face, dar o făcuse şi fusese zărit. Mâna sa

dreaptă lăsă ziarul, intră sub sacou şi scoase ceva metalic. Apoi mâna se opri scurt timp, iar în timp ce subiectul întorcea paginile ziarului – răsfoirea jurnalului era o bună metodă de distragere a atenției cuiva care supraveghează, căci ochiul omului este întotdeauna atras de mişcare – brațul drept alunecă în jos şi fixă containerul metalic de transfer pe suportul magnetic, apoi reveni la ziar, totul într-o unică mişcare fluidă, executată atât de rapid, încât păruse invizibilă. Mă rog, aproape invizibilă, aprecie Iefremov. Mai prinsese spioni – patru la număr, ceea ce explica promovarea sa într-o poziție de comandă – şi fiecare caz avea ataşată o poveste palpitantă, deoarece el vâna şi prindea cea mai evazivă pradă. Iar cea de față avea antrenament rusesc, însemnând că este cea mai evazivă dintre toate. Niciodată până atunci nu capturase o asemenea pradă, aşa că suspansul era şi mai crescut, căci prindea nu numai un spion, ci şi un trădător... poate unul vinovat de crimă? se întrebă el. Asta era o nouă premieră. Niciodată în decursul experienței sale spionii nu se implicaseră în această fărădelege. Nu, o operațiune de spionaj consta în transferul de informații, care era suficient de primejdios. Crima constituia un risc adițional pe care un spion experimentat nu-l lua în calcul. Aşa cum spuneau ei, crima făcea zgomot, iar zgomotul era un lucru pe care spionii îl evitau la fel de mult precum alarmele antiefracție, totul din acelaşi motiv.

— Sună-l pe Provalov, ordonă Iefremov unui subordonat.

Proceda astfel din două motive. În primul rând, îi datora această operațiune locotenentului de miliție, care îi pusese pe tavă şi cazul, şi suspectul. În al doilea rând, polițistul putea şti ceva care să fie util pentru cazul său. Continuară încă zece minute să-l supravegheze pe Suvorov/Koniev. În cele din urmă acesta se ridică şi păşi către automobilul său pentru a reveni la apartament, timp în care urma să fie supravegheat continuu de echipele de urmărire care se schimbau mereu. După un sfert de oră, unul dintre oamenii lui Iefremov traversă strada şi recuperă cutia de sub bancă. Din nou era încuiată, ceea ce le indica faptul că obiectul din interior era poate mult mai important. Pentru a feri conținutul cutiei de

la distrugere trebuiau să treacă de dispozitivul antiefracție, dar FSB dispunea de oameni pricepuți, iar cheia pentru această cutie fusese deja descoperită. Faptul fu confirmat douăzeci de minute mai târziu, când containerul fu deschis şi conținutul extras, despăturit, fotografiat, pliat, reintrodus şi, în final, încuiat din nou în container, care fu imediat trimis cu maşina înapoi la bancă.

La cartierul general FSB, echipa de decriptare tastă mesajul într-un computer în care deja fusese introdusă cheia cu unică utilizare. După aceea nu fusese decât o problemă de secunde înainte ca maşina de calcul să îndeplinească o funcție asemănătoare cu suprapunerea unui document peste un şablon tipărit. În mod convenabil, mesajul clar era scris în rusă. Conținutul său nu mai era deloc convenabil.

— *Lob tvoiu mati!* şuieră tehnicianul, folosind una dintre cele mai respingătoare imprecații din limba sa.

Apoi înmână pagina unui inspector cu funcție de conducere, a cărui reacție fu doar uşor diferită. Apoi păşi către telefon şi formă numărul lui Iefremov.

— Pavel Georgeievici, trebuie să vedeți ceva.

Provalov se afla acolo când şeful departamentului decriptare intră în cameră. Foaia scoasă la imprimantă se afla într-un plic de pânză, pe care acesta îl înmână fără a rosti un cuvânt.

— Ei, Pasa? întrebă detectivul de la omucideri.

— Ei bine, avem răspunsul la prima noastră întrebare.

„Vehiculul a fost achiziționat de la acelaşi comerciant din centrul Moscovei, spunea foaia de hârtie. N-am nicio vină că s-a aflat acolo. Oamenii care au executat misiunea sunt amândoi morți în Skt. P. Înainte de a întreprinde o nouă tentativă, am nevoie din partea voastră de o indicație în privința momentului acțiunii şi, totodată, în privința executării plății către contractorii mei."

— Golovko a fost ținta, remarcă Provalov. „Şeful serviciilor naționale de informații îşi datorează viața unui proxenet."

— Aşa se pare, acceptă Iefremov. Notează faptul că nu cere bani pentru el. Îmi imaginez că este într-un fel jenat că şi-a ratat ținta la prima încercare.

— Dar lucrează pentru chinezi?

— Aşa reiese, observă agentul FSB, cu un fior lăuntric.

„De ce, se miră el, ar vrea chinezii să facă aşa ceva? Nu-i asta aproape o declaraţie de război?” Se lăsă pe spate în scaun şi aprinse o ţigară, privind în ochii colegului său din poliţie. Niciunul din cei doi bărbaţi nu ştia ce să zică, aşa că rămaseră tăcuţi. Curând totul va fi cu mult peste răspunderea lor. Odată această decizie luată, cei doi se duseră acasă pentru a cina.

În Beijing dimineaţa fu mai luminoasă decât de obicei. Doamna Yu dormise profund şi bine şi, cu toate că se trezise cu o uşoară durere de cap, îi era recunoscătoare lui Wen pentru că insistase să bea câteva păhărele înainte de a merge la culcare. Apoi îşi aminti pentru ce se afla în Beijing şi orice sentiment plăcut dispăru din mintea ei. În timpul micului dejun, alcătuit în principal din ceai verde, privi tot timpul în podea, amintindu-şi de vocea soţului ei şi acceptă cu sufletul greu de durere că niciodată nu-i va mai auzi sunetul. El era întotdeauna binedispus în timpul micului dejun, niciodată uitând să rostească o rugăciune aplecat peste bucatele mesei matinale, mulţumind Domnului pentru o nouă zi în care să-L servească. Gata. „N-o va mai face niciodată”, îşi reaminti ea. Dar avea propriile îndatoriri de îndeplinit.

— Ce putem face, Zhong? întrebă ea, atunci când îşi făcu apariţia gazda.

— Voi merge cu dumneata la secţia de poliţie şi vom cere trupul lui Fa An, apoi te voi ajuta să transporţi cu avionul spre casă pe prietenul nostru şi vom ţine o slujbă de pomenire la…

— Nu, Zhong, nu poţi. Acolo sunt poliţişti care nu lasă pe nimeni să pătrundă. Nu m-au lăsat nici pe mine, deşi aveam toate actele în regulă.

— Atunci vom ţine slujba afară, iar ei ne vor urmări cum ne rugăm pentru prietenul nostru, îi spuse proprietarul restaurantului invitatei sale, oferind o cale blândă de rezolvare.

Zece minute mai târziu se spălase şi era gata de plecare.

Secția de poliție era la patru străzi distanță, o clădire simplă, banală sub toate aspectele, cu excepția semnului de deasupra uşii.

— Da? rosti ofițerul de serviciu atunci când vederea sa periferică remarcă prezența unor oameni în vecinătatea ghişeului. Ridică ochii din formularele care îi captaseră atenția în ultimele minute pentru a zări o femeie şi un bărbat, ambii de aceeaşi vârstă.

— Eu sunt Yu Chun, se prezentă doamna Yu, remarcând, ca rezultat al vorbelor ei, un semn de recunoaştere în privirea ofițerului.

— Sunteți soția lui Yu Fa An? întrebă el.

— Corect.

— Soțul dumneavoastră era un duşman al poporului, continuă polițistul, sigur de asta, dar nesigur în privința altor aspecte ale acestui caz ciudat.

— Eu cred că n-a fost, dar nu cer decât trupul lui pentru a-l putea duce acasă, ca să fie îngropat alături de familie.

— Nu ştiu unde se află corpul lui, zise polițistul.

— Dar a fost împuşcat de către un polițist, interveni Wen, iar autoritatea asupra corpului său este aşadar problema poliției. Aşa că ați putea fi amabil, tovarăşe, să sunați acolo unde trebuie pentru a putea ridica trupul prietenului nostru? Manierele sale nu-i permiseră polițistului de la birou să se înfurie.

Dar ofițerul chiar nu ştia la ce număr să sune, aşa că apelă pe cineva din clădire, din vastul departament administrativ. Considera că este jenant să facă asta de față cu doi cetățeni care stăteau lipiți de biroul său, dar nu avea cum să evite acest lucru.

— Da? răspunse o voce la al treilea apel al său pe o linie de interior.

— Aici sergentul Jiang, de serviciu la ghişeul din holul public. O am aici pe Yu Chun, care a venit după corpul soțului ei, Yu Fa An. Vreau să ştiu încotro să-i spun să se ducă.

Replica bărbatului de la celălalt capăt al firului întârzie câteva secunde, timp necesar ca acesta să-şi amintească…

— Ah, da, spune-i că poate merge la râul Da Yunhe. Trupul a fost incinerat şi cenuşa a fost aruncată în apă aseară.

Şi, duşman al poporului sau nu, nu era deloc plăcut să-i spui acest lucru soției, care probabil nutrise unele sentimente față de el. Sergentul Jiang puse jos receptorul şi se decise să-i dea veştile.

— Trupul lui Yu Fa An a fost incinerat şi cenuşa împrăştiată în râu, tovarăşă.

— E o cruzime! zise imediat Wen.

Chun era prea şocată pentru a putea spune ceva.

— Nu vă pot ajuta mai mult de-atât, le spuse Jiang vizitatorilor şi îşi coborî din nou privirea asupra hârtiilor pentru a-i face să plece.

— Unde este soțul meu? reuşi Yu Chun să îngaime, după aproximativ treizeci de secunde de tăcere.

— Trupul soțului dumneavoastră a fost incinerat şi cenuşa împrăştiată, spuse Jiang, fără a-şi ridica ochii, pentru că în circumstanțele date nu dorea să-i întâlnească privirea. Nu vă mai pot ajuta. Puteți pleca.

— Îmi vreau soțul înapoi! insistă ea.

— Soțul dumneavoastră e mort, iar trupul său a fost incinerat. Acum dispăreți! insistă la rândul lui sergentul Jiang, dorindu-şi doar ca ea să plece pentru a-i permite să revină la hârțoagele sale.

— Îmi vreau soțul, spuse ea ceva mai tare acum, făcând ca privirile celor din hol să se răsucească spre ea.

— S-a dus, Chun, îi zise Wen Zhong, apucând-o de braț şi conducând-o către uşă. Vino, ne vom ruga pentru el afară.

— Dar de ce au… vreau să zic, de ce el… şi de ce ei…

Era pur şi simplu prea mult pentru o singură zi. În ciuda somnului de peste noapte, Yu Chun era încă prea dezorientată. Cel care-i fusese timp de peste douăzeci de ani soț dispăruse, iar acum nu putea vedea nici măcar urna care-i conținea cenuşa? Era prea mult de asimilat pentru o femeie a cărei singură ofensă adusă statului consta în îmbrâncirea accidentală a unui polițist pe stradă – exceptând, poate, faptul că se măritase cu un creştin – dar,

oricum, cu ce lezase statul prin *asta?* Oare complotase ea sau soțul ei, sau oricare dintre enoriaşi împotriva statului? Nu. Oare violase unul dintre ei legile civile sau penale? Nu. Atunci de ce oare căzuse pe ea această nefericire? Se simțea de parcă fusese lovită de un camion invizibil în timp ce traversa strada, ca apoi să se decidă că rănile sale nu erau decât din vina ei. În spatele acelui camion invizibil se afla un altul, cu mult mai lipsit de îndurare.

Nu-i mai rămăsese nimic de făcut, nici măcar un recurs, legal sau de orice alt fel. Nu puteau nici măcar pătrunde în casă, a cărei sufragerie servise atât de des drept biserică, unde să se roage pentru sufletul lui Yu şi să implore mila şi îndurarea Domnului. În loc de asta se vor ruga… unde? se întrebă. Toate la vremea lor. Ea şi Wen păşiră afară, scăpând de privirile celor din hol, care se fixaseră asupra lor cu un impact aproape fizic. Acele priviri şi încărcătura lor rămaseră curând în urmă, dar soarele care strălucea afară nu era decât un alt intrus în ceea ce ar fi trebuit şi ar fi avut nevoie să fie o zi de pace şi rugăciune solitară către un Dumnezeu a cărui îndurare, pe moment, nu era chiar atât de evidentă. În loc de asta, strălucirea soarelui îi străbătea pleoapele, aducând o nedorită luminozitate în întunericul care măcar simula, dacă nu oferea, pacea. Avea rezervare la o cursă aeriană înapoi spre Hong Kong, iar de-acolo spre Taipei, unde cel puțin putea plânge în brațele mamei sale, care îşi aştepta şi ea moartea, căci femeia trecuse de nouăzeci de ani şi avea sănătatea şubredă.

Pentru Barry Wise ziua de muncă începuse deja de mult timp. Colegii săi din Atlanta îl ridicau în slăvi, prin intermediul unui e-mail, în legătură cu reportajul său anterior. Spuneau că poate fi demn de un nou premiu Emmy. Lui Wise îi plăcea să primească premii, dar ele nu constituiau motivația muncii sale. Îşi făcea doar meseria. Nici măcar nu putea spune că-i place, deoarece ştirile pe care le relata erau rareori plăcute sau drăguțe. Era pur şi simplu meseria sa, munca pe care alesese s-o facă. Dacă exista un singur aspect al meseriei pe care să-l îndrăgească, acesta era ineditul ei.

Exact ca oamenii care se trezeau în fiecare dimineață întrebându-se ce vor vedea în acea zi la CNN, de la rezultatele meciurilor de baseball până la execuții, la fel se deştepta şi el zi de zi, mereu curios despre ce anume va relata. Adeseori avea unele idei despre locația subiectului de reportaj şi, în mod brut, despre ce va conține acesta, dar niciodată nu putea fi cu adevărat sigur, iar aventura meseriei consta exact în inedit. Învățase să se bazeze pe instinct, deşi niciodată nu înțelesese cu adevărat de unde vine acesta sau cum de ştie ce să facă, iar astăzi instinctul îi aducea aminte că unul dintre bărbații care fusese împuşcat în ziua precedentă spusese că era căsătorit, iar soția se afla în Taiwan. Poate că se întorsese între timp? Merita să facă o încercare. Ar fi încercat să-i pună pe cei din Atlanta să verifice la Vatican, dar subiectul ar fi fost exploatat de biroul CNN Roma. Avionul care transporta trupul cardinalului DiMilo se afla pe traseul de întoarcere către Italia, unde cineva va face pentru CNN o mare afacere din eveniment, transmițând întregii lumi live şi înregistrat sosirea, de cel puțin zece ori pe zi.

Camera de hotel avea un aparat pentru cafea, iar el îşi prepară băutura din boabele furate de la biroul CNN Beijing. Pe el, ca pe mulți alții, cafeaua îl ajuta să gândească.

În regulă, rațională el, italianul, adică trupul cardinalului, s-a dus, băgat la cutie şi expediat cu un avion Boeing 747 al companiei Alitalia, iar acum se afla probabil undeva deasupra Afganistanului. Dar chinezul, pastorul baptist care încasase un glonț în cap? Şi în urma lui rămăsese un cadavru, şi pastorul avea o parohie şi… spusese că e însurat, nu? Bun, dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că are o nevastă pe undeva, iar aceasta îi vrea trupul înapoi pentru înhumare. Aşa că o putea, cel puțin, intervieva… ar fi fost o urmare excelentă şi ar fi permis Atlantei să difuzeze din nou caseta cu asasinatele. Era sigur că guvernul de la Beijing îl trecuse pe lista neagră oficială, dar ducă-se dracului, socoti Wise, sorbind din cafea, să te afli pe acea listă cu greu putea fi considerată o cădere în dizgrație, nu? Oamenii aceştia erau ai dracului de rasişti. Chiar şi trecătorii de pe stradă se fereau atunci când îl vedeau venind, cu pielea sa de culoare

întunecată. Chiar şi oraşul Birmingham, sub conducerea lui Bull Connor, nu-i tratase pe americanii de culoare precum extratereştri veniți de pe o altă planetă. Aici, fiecare om arăta la fel, se îmbrăca la fel, vorbea la fel. Ce naiba, chiar aveau *nevoie* de câțiva negri doar ca să mai dea culoare amestecului. Dacă mai aruncai o mână de suedezi blonzi şi poate câțiva italieni, puteai pune pe picioare un restaurant decent…

Dar nu era treaba lui să civilizeze lumea, ci doar să le spună oamenilor ce se petrece în ea. Wise consideră că runda de convorbiri comerciale nu este locul unde să se întâmple ceva, cel puțin nu în ziua respectivă. Astăzi el şi carul lui de reportaj se vor întoarce la casa reverendului Yu Fa An. Wise acționa pe temeiul unei bănuieli. Doar atât şi nimic mai mult. Dar înainte, rareori îl trădaseră bănuielile.

Ryan se bucura de încă o noapte liberă. Dar următoare va fi diferită. Trebuia să țină încă un discurs afurisit despre politica externă. Oare de ce nu putea pur şi simplu să anunțe în sala de conferințe care-i politica şi să termine cu asta? Nimeni nu-i spusese încă de ce – iar el nu întrebase, de teamă să nu treacă (din nou) drept prost în fața lui Arnie. Nu ştia cum să facă decât ce are de făcut. Discursul şi subiectul său n-aveau nimic de-a face cu identitatea grupului căruia i se adresa. În mod sigur trebuia să fie o metodă mai simplă de a spune lumii ce gândeşte. De această dată Cathy era nevoită să-l însoțească, iar ea ura aceste discursuri chiar mai mult decât el, deoarece o smulgeau de la studiul fişelor pacienților, pe care le păzea mai ceva decât îşi veghea leoaica prada pe care o ucisese pentru prânz. Cathy se plângea adesea că activitatea de Primă Doamnă îi afecta performanțele de chirurg. Jack nu credea asta. Era mult mai probabil că, precum majoritatea femeilor, Cathy trebuia să se plângă de ceva, iar acest subiect era mult mai valoros decât plângerile ei de obişnuite, cum ar fi faptul că nu putea măcar din când în când să gătească cina, lucru care-i lipsea mai mult decât ar fi fost interesate să afle adeptele feminismului. Cathy petrecuse peste douăzeci de ani învățând să fie un bucătar

specializat în mâncăruri fine, iar atunci când timpul îi permitea (rareori) se strecura în spațioasa bucătărie a Casei Albe pentru a face troc de rețete şi de idei cu bucătarul-şef. Pe moment însă, era ghemuită într-un fotoliu confortabil, făcând însemnări pe fişele pacienților săi şi sorbind din paharul cu vin, în vreme ce Jack se uita la televizor, un soi de divertisment care *nu* era sub supravegherea ochilor atenți ai gărzii din Serviciul Secret şi a personalului domestic.

Dar de fapt preşedintele nu privea la televizor. Ochii îi erau ațintiți în acea direcție, dar mintea sa era atentă la cu totul altceva. Era o privire pe care soția sa învățase, în cursul ultimilor ani, s-o înțeleagă; era ca şi cum ar fi dormit cu ochii deschişi în timp ce creierul său filtra o problemă. De fapt era un lucru pe care şi ea îl făcea deseori, gândindu-se care este cel mai bun mod de a trata un pacient în vreme ce-şi mânca prânzul la cantina doctorilor din spitalul Hopkins, creierul său conturând o imagine asemănătoare celei dintr-un desen animat produs de Disney, simulând problema şi apoi încercând variante teoretice de rezolvare. Oricum, metoda nu prea mai mergea. Tehnologia medicală laser la a cărei dezvoltare contribuise şi ea se apropia de punctul în care chiar şi un mecanic auto s-ar fi descurcat s-o utilizeze – lucru pe care nici ea şi nici colegii ei nu-l recomandau, firește. Medicina trebuia să rămână învăluită într-o aură mistică, altfel şi-ar fi pierdut puterea de a putea spune unui pacient ce urmează să facă pe un ton care să-l asigure pe acesta că, de fapt, ar fi totul perfect realizabil.

Din anumite motive, judecă Prima Doamnă, acest lucru nu se aplica şi activităților prezidențiale. În privința Congresului, ei bine, în majoritatea cazurilor erau de partea lui Jack – aşa şi trebuia, de vreme ce cererile lui Ryan erau de obicei destul de rezonabile – dar nu întotdeauna, şi asta, de cele mai multe ori, din cele mai cretine motive. „S-ar putea să fie bine pentru țară, dar nu pentru districtul meu, şi…” Şi toți uitau că atunci când ajunseseră în Washington depuseseră un legământ față de țară, nu față de districtele lor amărâte. Când îi spunea asta lui Arnie, el râdea copios şi începea să-i țină lecții despre felul în care funcționa lumea reală – „de

parcă un *medic* nu ar şti!" se mânia ea. Aşa că Jack trebuia să contrabalanseze ceea ce era real cu ceea nu era, dar ar fi trebuit să fie – în opoziție cu ceea ce nu era şi nici n-o să fie vreodată real. De exemplu, afacerile externe. Pentru un bărbat însurat avea mai mult sens să întrețină relații cu unele femei de moravuri uşoare decât să încerce să se-nțeleagă cu unele țări străine. Prostituatei măcar îi puteai spune, după trei sau patru ocazii, că s-a terminat, dar blestemații de şefi de stat continuau să-ți stea o veşnicie în preajmă, cu stupizenia lor.

„Asta-i frumusețea medicinei", concluzionă doamna profesor Ryan. Doctorii din lumea întreagă tratau pacienții în mod aproximativ asemănător, deoarece corpul uman era acelaşi, indiferent de locul unde s-ar fi aflat, iar un regim de tratament care funcționa la spitalul Johns Hopkins din estul oraşului Baltimore funcționa la fel de bine în Moscova, Tokio sau Berlin, chiar dacă oamenii arătau şi vorbeau în mod diferit – şi dacă acest lucru era adevărat, oare de ce n-ar putea oamenii de pe cuprinsul întregului glob să gândească în acelaşi fel? Creierele lor erau aidoma, nu? Acum era rândul ei să mormăie, aşa cum făcea destul de des soțul ei.

— Jack? spuse ea, dând însemnările la o parte.

— Da, Cathy?

— La ce te gândeşti acum?

„La cât de mult mi-aş dori ca Ellen Sumter să fie aici, cu o țigară", ar fi vrut să spună, dar nu putea. Dacă ar fi ştiut Cathy că mai trăgea un fum în Biroul Oval, nu l-ar mai fi lăsat, ceea ce probabil era şi cazul, căci ea nu căuta motive de ceartă şi el niciodată nu fumase în fața ei sau a copiilor. Cathy îi mai permisese să-şi satisfacă slăbiciunea, dar numai atâta timp cât nu abuza de ea. Dar întrebarea ei se referea la cauza care îi provoca nevoia de nicotină.

— China, iubito. De data asta au călcat pe nişte bătături mai vechi, încălțați în pantofi cu cuie, dar ei se pare că nu realizează cât de gravă e situația.

— Să-i ucidă pe oamenii aceia – cum să *nu* îşi dea seama că e grav? se miră SURGEON.

— Nu toată lumea prețuieşte viața umană la fel ca noi,

Cath.

— Medicii chinezi pe care i-am întâlnit sunt… ei bine, sunt doctori şi discutăm unii cu alții ca nişte doctori.

— Aşa o fi. Ryan văzu începutul spotului promoțional al unui spectacol TV pe care se prefăcea că-l urmăreşte, se ridică şi păşi către bucătăria de la etaj pentru a-şi lua un nou rând de whisky. Încă un rând, draga mea?

— Da, mulțumesc, spuse ea, oferindu-i un surâs de zile mari.

Jack ridică paharul de vin al soției. Bun, deci pentru ziua următoare ea nu avea programate niciun fel de proceduri. Începuse să adore Chardonnay Chateau Ste. Michelle, pe care-l gustaseră prima oară la Camp David. În seara aceea el prefera bourbon Wild Turkey cu gheață. Adora mirosul puternic de porumb şi secară, iar în această seară dăduse liber personalului de la etaj şi putea savura relativul lux de a se servi singur – putea să-şi facă chiar şi un sendviş cu unt de arahide, dacă i-ar fi trecut prin minte. Reveni aducând băuturile, atingând uşor pe drum ceafa soției şi obținând acel fior mic şi drăgălaş pe care ea întotdeauna îl încerca atunci când el proceda astfel.

— Ce urmează să se-ntâmple în China?

— Vom afla în acelaşi mod ca toată lumea, privind la CNN. În unele situații se mişcă ceva mai iute decât băieții noştri de la informații. Iar spionii noştri nu pot prezice viitorul mai bine decât comercianții de pe Wall Street. „Dacă un astfel de om ar exista, nu se mai osteni Jack să spună cu glas tare, ai fi capabil să-l identifici uşor la Merrill Lynch. Ar fi un individ care ar avea toți milionarii aliniați la uşa biroului său."

— Tu ce crezi?

— Sunt îngrijorat, Cath, admise Ryan, aşezându-se înapoi pe scaun.

— De ce anume?

— De ce vom face noi dacă ei vor da greş din nou. Dar nu putem să-i avertizăm. Asta nu i-ar face decât să fie siguri că ceva rău urmează să se întâmple, şi-atunci vor face o tâmpenie adevărată, doar ca să ne arate nouă cât de puternici sunt. Asta-i felul de-a fi al statelor-națiune. Nu le

poți vorbi ca unor oameni obişnuiți. Oamenii care iau deciziile acolo la ei gândesc cu…

— … penisurile? îi oferi Cathy un răspuns, aproape chicotind.

— Mda, confirmă Jack clătinând din cap. O mulțime dintre ei se iau după penisurile lor, oriunde s-ar duce. Ştim de unii lideri străini care au nişte apucături care ar întoarce pe dos orice bordel decent din lume. Pur şi simplu le place să arate tuturor cât de tari şi de virili sunt ei şi, pentru a demonstra asta, se comportă ca nişte animale nenorocite într-un grajd.

— Secretare?

— Cu ghiotura, confirmă Ryan. Ce naiba, preşedintelui Mao îi plăcea să schimbe virginele de doisprezece ani aşa cum îşi schimbau alții cămăşile. Îmi imaginez că la vârsta lui era tot ce putea face…

— Pe vremea aceea nu exista Viagra, sublinie Cathy.

— Păi tu crezi că medicamentul acesta va contribui la civilizarea lumii? întrebă el rânjind, întorcându-se spre soția sa medic. Nu pare a fi o perspectivă valabilă.

— Măcar va proteja o mulțime de fetițe de doisprezece ani.

Jack îşi privi ceasul. Încă o jumătate de oră până la schimbarea datei. Până atunci, poate va reuşi măcar puțin să se uite pe bune la televizor.

Rutledge tocmai se trezea. Sub uşă se afla un plic, pe care îl ridică şi îl deschise, ca să găsească un comunicat oficial emis de Departamentul de Stat, conținând instrucțiunile sale pentru ziua respectivă, care nu difereau mult de cele din ziua precedentă. Nimic referitor la concesii de oferit, care constituiau modul de ungere în negocierile cu R.P.C. Trebuia să le dai ceva dacă doreai să primeşti ceva în schimb, iar chinezii niciodată nu dăduseră semne că ar realiza faptul că o asemenea procedură poate şi uneori chiar *trebuie* să lucreze şi în sens invers. Rutledge se îndreptă spre baie întrebându-se dacă la fel fuseseră şi discuțiile cu diplomații germani, în mai 1939. „Ar fi putut cineva preîntâmpina izbucnirea *acelui* război?" se întrebă el. Privind retrospectiv, probabil nu. Unii şefi de stat fuseseră prea stupizi să profite

de informațiile oferite de diplomații lor, sau poate că ideea unui război pur şi simplu surâdea anumitor minți. Chiar şi diplomația avea limitele ei, nu?

O jumătate de oră mai târziu se servi micul dejun, moment în care Rutledge deja făcuse duş şi se bărbierise. Întreaga lui echipă se afla în sala de mase, majoritatea membrilor citind ziarele, informându-se despre ce se întâmplase acasă. Deja ştiau, sau credeau că ştiu, ce urmează să se întâmple aici. Un mare nimic. Rutledge era de acord cu această opinie. Dar şi el se înşela.

CAPITOLUL 30

Drepturile omului

— Ai obținut adresa? îşi întrebă Wise şoferul. Acesta era în acelaşi timp cameramanul echipei, şi fusese desemnat şofer pentru că avea mâini sigure şi era genial în anticiparea blocajelor de trafic.

— O am, Barry, îl asigură bărbatul.

Mai mult decât atât, o introdusese deja în sistemul de navigație prin satelit, astfel încât computerul le putea acum spune pe unde să ajungă acolo. „Cândva Hertz o să cucerească lumea", reflectă Wise chicotind. Numai în felul acesta vor evita revenirea la reclamele competitorilor.

— Se pare că va ploua, aprecie Barry Wise.

— E posibil, aprobă producătorul său.

— Ce credeți că s-a întâmplat cu tipa care a născut? întrebă cameramanul de pe scaunul şoferului.

— Probabil că acum e acasă, împreună cu copilul ei. Pun pariu că aici nu le țin pe mămici prea mult timp în spital, speculă Wise. Problema este că nu-i ştim adresa. Nu există niciun mod de a face o continuare având-o ca subiect pe ea şi pe copil.

Şi asta era tare rău, ar fi putut Wise să adauge. Aveau numele lor de familie, Yang, pe caseta originală, dar numele de botez ale celor doi soți fuseseră amândouă denaturate.

— Da, pariez că în cartea de telefon găseşti o mulțime de Yang.

— Probabil, aprobă Wise.

Nici măcar nu ştia dacă Beijingul are carte de telefon – sau dacă familia Yang avea telefon – şi niciunul dintre componenții echipei sale nu putea citi caracterele ideografice care constituiau limba chineză scrisă. Toți aceşti factori, combinați, formau un adevărat zid de piatră.

— Încă două străzi, anunță cameramanul din scaunul şoferului. Nu trebuie decât să facem la stânga… aici…

Primul lucru pe care îl zăriseră fusese o mare de uniforme kaki, aparținând poliției locale, care stăteau precum nişte soldați de gardă, ceea ce şi erau, în esență, desigur. Parcară dubița şi săriră afară, fiind imediat măsurați cu privirile, de parcă ar fi apărut dintr-o navă extraterestră. Pete Nichols avea camera pregătită, pusă pe umăr, iar asta nu-i mulțumea deloc pe polițiştii locali, deoarece cu toții fuseseră deja instruiți în privința echipei CNN de la spitalul Longfu şi despre ce făcuse ea pentru a prejudicia Republica Populară. Aşa că privirile pe care le aruncau echipei TV erau veninoase – Wise şi oamenii săi nici că puteau spera la ceva mai bun pentru scopurile lor.

Wise păşi spre cel mai galonat polițist.

— Bună ziua, spuse politicos Barry.

Sergentul aflat la comanda subunității doar înclină capul. Expresia feței sale era pe deplin neutră, de parcă ar fi jucat pocher pe mize mici.

— Ne puteți ajuta? ceru Wise.

— Ajut voi la ce? întrebă polițistul într-o engleză stricată, brusc supărat pe el însuşi pentru admiterea faptului că le poate vorbi limba. Mai bine ar fi făcut pe prostul, realiză el, câteva secunde prea târziu.

— O căutăm pe doamna Yu, soția reverendului Yu, care locuieşte aici.

— Nu aici, replică sergentul de poliție, fluturând din mâini. Nu aici.

— Atunci vom aştepta, îi spuse Wise.

— Domnule ministru, îl salută Cliff Rutledge.

Shen întârziase, spre surprinderea delegației americane. Gestul putea fi interpretat ca un mesaj trimis oaspeților, care le spunea că nu sunt teribil de importanți în marea schemă a lucrurilor; sau fusese întârziat de primirea unor noi instrucțiuni de la Biroul Politic; sau poate automobilul său n-a mai vrut să pornească în acea dimineață. Personal, Rutledge înclina spre opțiunea numărul doi. Biroul Politic

dorea să se implice în convorbiri. Shen Tang avusese probabil o influență moderată, explicându-le colegilor săi că poziția Americii, oricât de nedreaptă, ar fi fost dificil de zdruncinat în această serie de convorbiri, aşa că cea mai inteligentă mişcare pe termen lung ar fi să se obişnuiască de pe acum cu poziția Americii şi să mascheze pierderile, aşteptând runda de negocieri de anul viitor – simțul de fairplay al americanilor, ar fi spus el colegilor, îi costase, în definitiv, mai multe runde de negocieri decât orice alt factor singular din istorie.

Asta ar fi făcut Rutledge dacă s-ar fi aflat în locul lui şi ştia că Shen nu-i prost. De fapt era un competent specialist în diplomație, destul de priceput în evaluarea rapidă a situației. Ştia – nu, se corectă Rutledge, Shen *ar fi ştiut* sau *ar fi trebuit să ştie* – că poziția Americii era dictată de opinia publică americană, iar acea opinie publică era contrară intereselor R.P.C., deoarece China greşise în mod public. Aşadar, dacă ar fi fost capabil să-şi impună poziția în fața celorlalți membri ai Biroului Politic, Shen ar începe prin a face o concesie mică, una care să arate ce curs vor lua convorbirile din ziua respectivă, permițându-i lui Rutledge ca până la sfârşitul discuțiilor de după-amiază să câştige un avans de câțiva paşi. Rutledge spera să fie aşa, căci ar fi obținut ceea ce voia pentru țara sa cu mai puțină agitație şi, în plus, şi-ar crea o bună imagine la Foggy Bottom. Aşa că luă o ultimă sorbitură din ceaiul oferit în semn de bun venit şi îşi ocupă locul, indicându-i lui Shen să înceapă runda matinală de negocieri.

— Ne este greu să înțelegem poziția adoptată de America în această problemă, ca şi în altele…

O-ho…

— America a ales să ne insulte suveranitatea în mai multe feluri. În primul rând, problema Taiwanului…

Rutledge asculta, prin intermediul căştilor, traducerea simultană. Aşadar, Shen nu fusese capabil să convingă Biroul Politic să adopte o direcție rezonabilă. Asta însemna încă o zi de pălăvrăgeli neproductive şi, poate – posibil, dar încă nu cu certitudine – eşuarea deplină a negocierilor. Dacă America nu era capabilă să obțină concesii de la China, era

forțată să impună sancțiuni, ceea ce ar fi fost dezastruos pentru ambele părți, un fapt care nu contribuia la propășirea siguranței şi bunăstării globale. Tirada dură, după ceasul lui, douăzeci şi şapte de minute.

— Domnule ministru, începu Rutledge, atunci când îi veni rândul, şi eu găsesc la fel de greu de înțeles intransigența voastră... Marşă pe propria direcție, deja tocită de atâta folosire, făcând doar o mică variație atunci când rosti: Vă *anunțăm* că guvernul Statelor Unite, în cazul în care R.P.C. nu aprobă ca piețele sale să fie deschise bunurilor comerciale americane, va pune în aplicare prevederile Actului de Reformă a Comerțului...

Rutledge observă cum fața lui Shen se colorase puțin. De ce? Ar fi trebuit să ştie care sunt regulile jocului. În zilele precedente Rutledge le spusese de vreo cincizeci de ori. Bine, nu spusese „vă anunțăm", ceea ce în limbaj diplomatic însemna „serios, Charlie, nu mai e de glumă", dar importanța recentelor sale declarații fusese destul de deschisă, iar Shen nu era un nesăbuit... oare? Sau Cliff Rutledge interpretase greşit întreaga sesiune de negocieri?

— Hei, se auzi o voce feminină.

Wise îşi răsuci brusc capul.

— Salut. Ne-am mai întâlnit?

— L-ați cunoscut, pentru scurt timp, pe soțul meu. Sunt Yu Chan, spuse femeia, când Barry Wise ajunse lângă ea.

Engleza ei era destul de bună, probabil datorită vizionării multor emisiuni TV, care era modul universal de predare a englezei (a celei americane, în orice caz).

— Oh! Wise clipi de câteva ori. Doamnă Yu, vă rog să ne acceptați condoleanțele pentru pierderea soțului. A fost un bărbat foarte curajos.

Ea încuviință din cap la auzul urărilor reporterului, dar fu puțin şocată atunci când acesta îi aduse aminte ce fel de om fusese Fa An.

— Mulțumesc, reuşi ea să spună, luptându-se să nu arate valul de emoție care creştea în ea, zăgăzuindu-l, asemenea unui baraj solid.

— Se va ține o slujbă în memoria soțului dumneavoastră? În caz afirmativ, doamnă, vrem să vă cerem permisiunea să o înregistrăm.

Lui Wise nu-i plăcuseră niciodată jurnaliştii din şcoala „oh, iubitul vostru soț e mort, cum vă simțiți?” Ca reporter văzuse cu mult mai mulți morți decât ca soldat în infanteria marină, iar peste tot în lume lucrurile erau identice. Doamna cu coasa venea în vizită, întotdeauna luând ceva prețios cuiva, în majoritatea cazurilor de la mai mulți oameni, iar golul emoțional pe care-l lăsa în urmă nu putea fi umplut decât cu lacrimi, iar acestea constituiau un limbaj universal. Vestea bună era că toți oamenii din lume înțelegeau mesajul. Vestea proastă era că transmiterea mesajului provoca în continuare suferință subiecților aflați în viață, iar lui Wise i se întorcea stomacul pe dos de câte ori avea obligația s-o facă, indiferent cât de relevant era pentru importanța de ansamblu a reportajului.

— Nu ştiu. Obişnuiam să ținem slujbele acolo, în casa noastră, dar poliția nu mă lasă să intru, îi spuse ea.

— Vă pot ajuta? se oferi Wise, vorbind foarte serios. Uneori poliția îi ascultă pe cei din branşa noastră. Arătă în direcția polițiştilor, aflați la douăzeci de metri depărtare. Cu voce scăzută, îi zise lui Pete Nichols: Pe cai, băiete.

Era greu pentru americani să-şi imagineze cum li se păreau ei polițiştilor, dar văduva Yu mergea direct către forțele de ordine, secondată de americanul de culoare, iar un alb cu cameră de luat vederi îi urma la mică distanță.

Cu microfonul lui Wise pus între ei, ea începu să discute cu polițistul mai mare în grad, vorbind calm şi politicos, cerând voie să intre în casă.

Sergentul de poliție îşi scutură capul în universalul gest „Nu, nu puteți” care nu avea nevoie de traducere.

— Un moment. Doamnă Yu, vă rog, puteți să-mi traduceți? Ea încuviință. Domnule sergent, ştiți cine sunt şi cu ce mă ocup, corect? întrebarea dădu naştere unui gest de confirmare concis şi nu prea amical. Din ce motiv acestei doamne nu i se permite intrarea în propria ei locuință?

— Aşa sunt ordinele, traduse Chun replica.

— Înțeleg, răspunse Wise. Știți că asta va arăta rău pentru țara dumneavoastră? Oamenii din lumea întreagă vor vedea imaginile şi vor considera că este incorect.

Yu Chun traduse totul pentru sergent.

— Aşa sunt ordinele, spuse el din nou, prin intermediul văduvei, devenind clar că pe viitor discuția va fi la fel de productivă precum vorbitul cu o statuie.

— Poate dacă vă chemați superiorul... sugeră Wise, iar spre surprinderea lui polițistul chinez acționă, ridicându-şi radioul portabil şi apelând secția lui.

— Vine locotenentul meu, traduse Yu Chun.

Sergentul părea în mod clar uşurat, acum fiind capabil să arunce răspunderea altei persoane, care raporta direct căpitanului secției.

— Bun, hai să ne întoarcem la dubiță să-l aşteptăm, propuse Wise.

Ajunşi acolo, doamna Yu îşi aprinse o țigară fără filtru produsă în China şi încercă să tragă cât mai mult în piept. Nichols puse jos camera şi, vreme de câteva minute, toți se relaxară.

— Cât timp ați fost căsătoriți, doamnă? se interesă Wise, camera fiind oprită.

— Douăzeci şi patru de ani, răspunse ea.

— Copii?

— Un fiu. Este plecat la studii, în America, la Universitatea Oklahoma. Studiază construcțiile de maşini, le spuse Chun americanilor din echipa TV.

— Pete, şopti Wise, ridică antena parabolică şi pune-o în funcțiune.

— Imediat.

Cameramanul îşi coborî capul pentru a intra în dubiță. Acolo porni sistemul de conexiune la satelit. Pe acoperişul dubiței, antena parabolică miniaturală se roti cu cincisprezece grade în plan orizontal şi cu şaizeci în cel vertical, şi contactă sateliții de comunicații folosiți în mod uzual în zona Beijingului. Când Pete avu semnal pe monitoarele sale, selectă canalul şase şi îl folosi pentru a informa Atlanta că urmează să inițieze o transmisie live din

Beijing. La acest anunț, un producător din cadrul sediului metropolitan începu să monitorizeze legătura, dar nu văzu nimic. Ar fi murit imediat de plictiseală, dacă n-ar fi ştiut că Barry Wise e un reporter bun şi că intră în direct doar dacă are un motiv bun s-o facă. Aşa că se sprijini de spătarul confortabilului său scaun pivotam şi sorbi din cafea, apoi îl avertiză pe regizorul de serviciu din camera de control că soseşte un reportaj live din Beijing, tipul şi scopul subiectului fiind necunoscute. Dar regizorul ştia şi el, la rândul său, că Wise şi echipa sa trimiseseră, doar cu două zile înainte, un reportaj demn de premiul Emmy şi, după cum toată lumea ştia, nicio rețea majoră de televiziune nu întreprindea ceva în acel moment la Beijing – CNN urmărea traficul de semnale expediat de sateliții de comunicații la fel de asiduu ca Agenția Națională de Securitate, ca să vadă ce face concurența.

Mai mulți oameni începură să-şi facă apariția la casa/biserica lui Wen. Unii erau stupefiați văzând carul CNN, apoi observau că Yu Chun e acolo şi se relaxau oarecum, încredințați că ea ştie ce se întâmplă. Apărând câte unul sau câte doi, se strânseră curând cam treizeci de oameni, mulți dintre ei purtând ceea ce păreau a fi Biblii, consideră Wise, punându-l din nou la treabă pe Nichols, dar de data aceasta trimițând un semnal live către Atlanta.

— Sunt Barry Wise, în Beijing. Suntem în fața casei reverendului Yu Fa An, predicatorul baptist care a murit cu două zile în urmă, alături de cardinalul Renato DiMilo, Nunțiu Papal sau ambasador al Vaticanului în Republica Populară. Alături de mine se află acum văduva sa, Yu Chun. Ea şi reverendul erau căsătoriți de douăzeci şi patru de ani şi au un fiu care în prezent studiază la Norman, Universitatea Oklahoma. După cum vă puteți imagina, nu sunt vremuri fericite pentru doamna Yu, dar sunt şi mai nefericite din cauza faptului că poliția locală nu-i permite să intre în propria locuință. Casa a servit totodată drept biserică pentru mica lor parohie şi, după cum puteți vedea, enoriaşii au venit să se roage pentru liderul lor spiritual plecat în neființă, reverendul Yu Fa An.

Dar se pare că guvernul local nu le va permite să facă asta în obişnuitul lor locaş de rugăciune. Am vorbit personal cu comandantul poliţiştilor aflaţi aici. A spus că are ordin să nu dea voie nimănui în casă, nici chiar doamnei Yu, şi se pare că intenţionează să respecte ordinul.

Wise păşi spre locul unde se afla văduva.

— Doamnă Yu, veţi duce trupul soţului dumneavoastră înapoi în Taiwan, pentru înmormântare?

Nu se întâmpla des ca Wise să fie emoţionat sau impresionat, dar răspunsul la întrebare îl atinse într-un punct sensibil.

— Nu există niciun trup. Soţul meu… i-au luat trupul şi l-au ars, iar cenuşa au împrăştiat-o în râu, îi spuse Chun reporterului, iar această declaraţie îi cutremură vocea şi-i alungă imaginea falsă de linişte interioară.

— Ce? îi scăpă lui Wise. Nu se aşteptase ca situaţia ei să fie mai rea decât părea, iar uimirea i se citea pe faţă. Au incinerat trupul fără permisiunea dumneavoastră?

— Da, îngăimă Chun.

— Şi nu v-au dat nici măcar cenuşa pentru a o lua acasă?

— Nu, au împrăştiat cenuşa în râu, aşa mi-au spus.

— Ei, poftim, fu tot ce putu spune Wise.

Dorea să fi rostit ceva mai dur, dar ca reporter era nevoit să menţină un anumit grad de obiectivitate, aşa că nu a putut spune ce ar fi preferat el să zică: „Barbarii ăştia nenorociţii”. Nici măcar diferenţele culturale nu puteau explica fapta lor.

În acel moment sosi locotenentul de poliţie, călare pe bicicletă. Se duse imediat la sergent, îi vorbi succint, apoi păşi spre locul unde se afla Yu Chun.

— Ce-i asta? întrebă el în mandarină. Se dădu înapoi în clipa când camera TV şi microfonul interveniră în conversaţie. *Ce-i ASTA?* interogă el, cu faţa întoarsă spre americani.

— Doresc să intru în casa mea, dar el nu mă lasă, răspunse Yu Chun, aţintind degetul spre sergent. De ce nu pot intra în casa mea?

— Scuzaţi-mă, interveni Wise. Sunt Barry Wise. Lucrez

pentru CNN. Vorbiți engleză, *domnule?* îl întrebă el pe polițist.

— Da, vorbesc.

— Cine sunteți?

— Sunt locotenentul Rong.

„Cu greu putea să aleagă un nume mai potrivit momentului", raționă Wise, fără să ştie că înțelesul literal al acestui nume deosebit era de fapt „armă".

— Domnule locotenent Rong, sunt Barry Wise de la CNN. Ştiți care sunt motivele ordinelor primite?

— Această casă este un loc de activități politice care a fost închis din ordinul autorităților orăşeneşti.

— Activitate politică? Dar este o reşedință particulară – o casă, nu-i aşa?

— Este un loc de activități politice, insistă Rong. Activități politice neautorizate, adăugă el.

— Înțeleg. Mulțumesc, domnule locotenent.

Wise se trase înapoi şi începu să vorbească spre cameră, în timp ce doamna Yu merse la tovarăşii ei de parohie. Camera o urmări cum se îndreaptă către un anume membru al parohiei, o persoană solidă, a cărei față exprima un anume soi de încredere. Acea persoană se întoarse către ceilalți enoriaşi şi spuse ceva cu voce tare. Imediat, cu toții îşi deschiseră Bibliile. Cel supraponderal deschise la rândul lui Biblia şi începu să citească un pasaj. O făcea cu voce ridicată, iar ceilalți membri ai parohiei priveau concentrați în cărțile lor, permițându-i celui dintâi să preia conducerea.

Wise numărase treizeci şi patru de oameni, deopotrivă bărbați şi femei. Toți stăteau aplecați asupra propriilor Biblii, sau ale celor de lângă ei. La început privi totul ca pe un soi de curiozitate, apoi, pe măsură ce înțelegea, totul se transformă în revoltă. În mod clar, activitatea „politică" din cauza căreia locuința fusese închisă era practicarea de slujbe religioase, iar declararea acestora de către autoritățile locale drept activități „politice" era încă un afront adus bunului-simț al lui Barry Wise. Reflectă succint asupra faptului că mass-media uitase, în mare măsură, ce însemna cu adevărat comunismul, dar acum acesta se afla exact în fața ei.

Opresiunea nu avusese niciodată o înfățişare frumoasă. Curând urma să fie şi mai urâtă.

Wen Zhong, proprietarul de restaurant, dirija slujba ad-hoc, parcurgând Biblia în mandarină, o limbă pe care echipa CNN abia dacă o pricepea. Ceilalți treizeci de oameni dădeau paginile concomitent cu el, urmărind cu mare atenție scrierile din Scriptură, în manieră baptistă, iar Wise începu să se întrebe dacă tipul acela corpolent va prelua comanda parohiei chiar sub ochii săi. Dacă aşa stăteau lucrurile, tipul părea destul de sincer, iar mai presus de toate asta era calitatea necesară unui prelat. Yu Chun se îndrepta către el, iar bărbatul o întâmpină punându-i brațul în jurul umerilor, un gest deloc obişnuit pentru chinezi. Acela fu momentul în care ea nu s-a mai putuse stăpâni şi începu să jelească, lucru greu de considerat ruşinos. Era o femeie care fusese măritată mai bine de douăzeci de ani şi îşi pierduse soțul într-un fel deosebit de crud, apoi fusese jignită de două ori de către un guvern care mersese intr-atât de departe încât distrusese trupul mortului, refuzându-i văduvei chiar şi ocazia de a privi pentru o ultimă dată chipul iubit, sau ocazia de a avea o mică palmă de pământ unde să-l îngroape.

„Oamenii aceştia *sunt* barbari", gândi Wise, conştient că nu poate spune asta în fața camerei, motiv de mânie pentru el, dar profesia lui avea reguli pe care nu le încălca. Dar avea la dispoziție o cameră TV, iar aceasta înfățişa lucruri pe care doar vorbele nu le puteau exprima.

Fără ca echipa de reportaj să ştie, Atlanta difuza materialul lor în direct, cu comentariul asigurat din studiourile cartierului general CNN, deoarece nu fuseseră capabili să obțină relatarea lui Barry Wise pe banda laterală a circuitului audio. Semnalul urca până la satelit, apoi cobora spre Atlanta, apoi revenea la patru sateliți geostaționari, de la care cobora spre întreaga lume, unul dintre locurile în care ajungea fiind Beijingul.

Toți membri Biroului Politic chinez aveau televizor în birou şi se bucurau de acces la canalul american CNN, care pentru ei era o sursă primară de informații. Semnalul mai era

recepționat şi de către unele hoteluri din oraş, înțesate cu oameni de afaceri şi alți vizitatori; chiar şi unii cetățeni chinezi aveau acces la el, în special afacerişti care-şi duceau activitatea atât în interiorul, cât şi exteriorul Republicii Populare, de aceea aveau nevoie să ştie ce se întâmplă în lumea din afară.

În biroul său, Fang Gan privea de la masa de lucru la televizorul care era menținut permanent în funcțiune atâta timp cât el se afla acolo. Ridică telecomanda pentru a regla sonorul şi auzi engleză, iar în fundal vorbe în chineză pe care nu prea le înțelegea. Nu vorbea bine engleza, aşa că o chemă în birou pe Ming ca să-i traducă.

— Tovarăşe ministru, este relatarea unui eveniment care are loc chiar aici, în Beijing, îi spuse ea înainte de toate.

— Văd asta, fetițo! se răsti el. Ce au spus?

— Ah, da. Este ceva legat de bărbatul acela Yu, care a fost împuşcat de către poliție acum două zile… e vorba totodată de văduva lui… în mod evident e vorba de un soi de ceremonie funerară – oh, zic că trupul lui Yu a fost incinerat şi cenuşa împrăştiată, astfel că văduva lui nu are ce înmormânta, iar asta, spun ei, explică durerea ei suplimentară.

— Cine-i lunaticul care face asta? se întrebă Fang cu voce tare. Nu era un om prea compătimitor din fire, dar un bărbat înțelept nici nu-şi arăta cruzimea printr-o asemenea ieşire. Continuă, fetițo!

— Citesc din Biblia creştină, nu pot înțelege vorbele, comentatorul care vorbeşte limba engleză le acoperă… în principal vorbitorul se repetă, spunând… ah, da, spune că se încearcă stabilirea legăturii cu reporterul lor Wise, aflat în Beijing, dar întâmpină dificultăți tehnice… repetă ce a zis deja, o slujbă în memoria lui Yu, ținută de prietenii… nu, membri parohiei sale, iar asta-i totul. Acum spun din nou ce s-a întâmplat la spitalul Longfu, comentând totodată despre prelatul italian al cărui trup va ajunge curând în Italia.

Fang bombăni şi ridică receptorul, sunându-l pe ministrul de interne.

— Dă drumul la televizor! îi spuse imediat colegului său

din Biroul Politic. Trebuie să controlezi situația, dar fă-o în mod inteligent! Pentru noi poate fi un dezastru, cel mai rău lucru de când cu nesăbuiții aceia de studenți din Piața Tiananmen.

Ming văzu grimasa şefului ei înainte de a pune jos receptorul şi a murmura apoi „Imbecil!", după care scutură din cap cu un amestec de furie şi părere de rău.

— Asta-i tot, Ming, îi spuse fetei, după un minut.

Secretara sa reveni la biroul şi computerul ei, mirându-se de consecințele morții acelui bărbat, Yu. În momentul respectiv fusese cu certitudine un lucru trist, o pereche unică de decese care îl supăraseră şi ofensaseră pe ministrul ei prin stupizenie. El chiar pledase în favoarea pedepsirii polițistului, dar acea sugestie nu avusese nicio urmare, de teamă că vor fi dezonorați în fața țării. Cu aceste gânduri, ridică din umeri şi se întoarse la munca sa de zi cu zi.

Ordinele ministrului de interne fură emise imediat, dar Barry Wise nu putea vedea asta. Dură încă un minut până ce fu capabil să audă în căşti vocile colegilor din Atlanta. Imediat după aceea intră în emisie audio directă, începând din nou să facă propriul comentariu de la fața locului pentru telespectatorii de pe tot globul. Îşi roti capul, în vreme ce Pete Nichols focaliza imaginea asupra pestriței întruniri religioase ținută pe o stradă îngustă şi murdară. Wise îl zări pe locotenentul de poliție cum vorbeşte în stația portabilă de radio – arăta exact ca aparatele Motorola utilizate de polițiştii americani. Vorbi, ascultă, apoi vorbi iarăşi, obținând un soi de confirmare. După acestea, îşi puse radioul în toc şi păşi direct spre reporterul CNN. Pe față i se citea hotărârea, având o înfățişare care-l neliniştea pe Wise, cu atât mai mult cu cât locotenentul Rong, pe măsură ce se apropia de el, comunica în mod discret cu oamenii săi, care se răsuciră în aceeaşi direcție, stând pe loc, dar având întipărită pe chipuri aceeaşi expresie de determinare, de parcă şi-ar fi încordat muşchii în aşteptarea unui anume eveniment.

— Trebuie să opriți camera, îi spuse Rong lui Wise.

— Pardon?

— Camera, opriți-o, repetă locotenentul.

— De ce? întrebă Wise, mintea sa începând imediat să lucreze mai repede.

— Ordine, explică succint Rong.

— Ce ordine?

— Ordine de la cartierul general al poliției, continuă Rong.

— Oh, în regulă, replică Wise. Apoi îşi întinse mâna.

— Opriți camera acum! insistă locotenentul Rong, întrebându-se ce rost avea acea mână întinsă.

— Unde este ordinul?

— Poftim?

— Nu pot opri camera fără ordin scris. Este o regulă a companiei mele. Aveți ordin scris?

— Nu, spuse Rong, devenind brusc răuvoitor.

— Iar ordinul trebuie semnat de către un căpitan. Un maior ar fi mai bun, dar ordinul trebuie să fie semnat cel puțin de un căpitan, continuă Wise. E regula companiei.

— Aha, reuşi Rong să rostească. Era ca şi cum s-ar fi izbit cu capul de un zid nevăzut. Îşi scutură țeasta, de parcă ar fi vrut să înlăture durerea unui impact fizic, se duse cinci metri mai încolo şi scoase stația radio pentru a raporta cuiva. Schimbul de replici dură un minut, apoi Rong reveni. Ordinul va sosi curând, îl informă locotenentul pe american.

— Vă mulțumesc, răspunse Wise, zâmbind politicos şi făcând o jumătate de plecăciune. Locotenentul Rong se îndepărtă din nou, părând uşor dezorientat, până ce îşi regrupă oamenii. Avea ordine de dus la îndeplinire, ordine pe care el şi subordonații săi le înțelegeau, un lucru de regulă liniştitor pentru cetățenii R.P.C., mai ales pentru cei în uniformă.

— Necazuri, Barry, zise Nichols, răsucind camera spre polițişti.

Prinsese discuția referitoare la ordinul scris şi reuşise să păstreze un aer serios numai muşcându-şi tare limba. Barry avea un fel al lui de a păpăci oamenii. O făcuse chiar şi cu preşedinți de stat, în mai multe rânduri.

— Am văzut. Continuă să filmezi, replică Wise, cu microfonul închis. Apoi către Atlanta: Aici urmează să se

întâmple ceva şi nu-mi place cum arată. Se pare că poliția a primit un ordin de la cineva. După cum ați putut auzi, ne-au cerut să oprim camera şi am reuşit să evităm această cerere până vom obține, conform politicii CNN, un ordin scris de la o autoritatea superioară a poliției, continuă Wise, ştiind că cineva din Beijing urmăreşte această transmisie.

Problema comuniştilor, după ştiința lui, era mania organizării, aşa că cererea unui ordin scris era considerată de ei complet rezonabilă, indiferent cât de nebunească i se putea părea unui străin. Acum singura întrebare era dacă vor da curs ordinului verbal primit prin radio înainte de sosirea documentului cerut de echipa CNN. Ce acțiune avea prioritate…?

Prioritatea imediată era, fireşte, menținerea ordinii în propriul oraş. Polițiştii îşi scoaseră bastoanele şi începură să avanseze către baptişti.

— Unde să stau, Barry? întrebă Pete Nichols.

— Nu prea aproape. Asigură-te că poți panorama întreaga scenă, ordonă Wise.

— Am priceput, răspunse cameramanul.

Îl urmăriră pe locotenentul Rong cum se apropie de Wen Zhong şi îi dă un ordin verbal, care fu aproape instantaneu respins. Ordinul fu repetat. Microfonul instalat deasupra camerei video abia putu prinde replica:

— *Diao ren, chou ni ma di be!* urlă chinezul supraponderal în fața ofițerului de poliție.

Indiferent ce însemna acea imprecație, făcu să iasă ochii din orbite unora dintre credincioşi. Totodată îi aduse lui Wen o lovitură peste obraz administrată de bastonul lui Rong. Căzu în genunchi, cu sângele deja şiroind din pielea sfâşiată, dar apoi Wen se luptă să se ridice în picioare, îi întoarse spatele polițistului şi începu o nouă pagină din Biblie. Nichols îşi modifică poziția pentru a putea focaliza camera asupra Scripturii şi a sângelui care picura pe pagini.

Faptul că bărbatul îi întorsese spatele îl înfurie şi mai mult pe locotenentul Rong. Următoarea sa lovitură se abătu asupra cefei lui Wen. Acestuia i se îndoiră genunchii, dar reuşi, în mod uimitor, să nu cadă. De data asta, Rong îl

apucă de umăr cu mâna stângă şi îl răsuci, iar a treia lovitură de baston izbi direct în plexul solar al bărbatului. Genul acesta de lovitură ar fi doborât un boxer profesionist şi la fel se întâmplă şi cu patronul de restaurant. O clipă mai târziu era în genunchi, cu o mână ținând Biblia, cu cealaltă ținându-se de partea superioară a abdomenului.

Între timp, ceilalți polițişti atacaseră restul mulțimii, izbind cu bastoanele oamenii care se plecau sub lovituri, dar nu fugeau. Yu Chun era în primele rânduri. Nefiind o femeie înaltă, chiar şi după standardele chineze, primi în plină față forța unei lovituri, care îi sparse nasul şi îi făcu sângele să țâşnească precum o fântână arteziană.

Nu dură mult. Erau treizeci şi patru de enoriaşi şi doisprezece polițişti, iar creştinii nu opuneau o rezistență efectivă, nu atât din pricina credinței lor, ci din pricina condiționării sociale din cultura lor, care îi învățase să nu opună rezistență forțelor de ordine. Şi astfel, stăteau toți ca unul şi primeau loviturile fără altă formă de apărare decât să se ghemuiască, şi tot ca unul s-au prăbuşit pe pavaj cu fețele însângerate. Polițiştii se retraseseră aproape imediat, de parcă ar fi vrut să-şi arate opera în fața camerei CNN, care înregistrase fidel toate atacurile şi le transmisese în câteva secunde pe tot globul.

— Ați recepționat tot? îi întrebă Wise pe cei din Atlanta.

— Sângele şi toate cele, Barry, replică regizorul, din scaunul său pivotant aflat în cartierul general al CNN. Spune-i lui Nichols că îi fac cinste cu o bere.

— Înțeles.

— Se pare că poliția are ordine să împrăştie această întrunire religioasă, pe care ei o consideră de natură politică şi o amenințare politică la adresa conducerii. După cum puteți vedea, niciunul dintre acei oameni nu este înarmat şi niciunul nu a opus rezistență, în niciun mod, la atacul poliției. Acum…

Făcu o pauză, căci observă o altă bicicletă gonind pe stradă către locul unde se aflau ei. Un polițist în uniformă sări de pe ea şi îi înmână ceva locotenentului Rong. Locotenentul veni cu acel obiect spre Barry Wise.

— Iată ordinul. Închideți camera! ordonă el.

— Vă rog, dați-mi voie să mă uit la ordin, ripostă Wise, atât de furios din pricina celor văzute, încât era dornic să se aleagă cu capul spart doar pentru a-i da lui Pete şansa de a transmite asta prin satelit. Examină pagina şi o dădu înapoi. Nu pot citi asta. Vă rog să mă scuzați, continuă el, incitându-l în mod deliberat pe polițist şi întrebându-se cât de mult putea întinde coarda, dar nu înțeleg limba dumneavoastră.

Părea că ochii lui Rong vor ieşi din orbite.

— Scrie aici, opriți camera!

— Dar nu pot să citesc, şi nici compania mea nu poate, răspunse Wise, păstrând un ton rezonabil.

Rong observă că atât camera, cât şi microfonul erau îndreptate către el şi în acel moment realiză că fusese dus de nas şi încă rău de tot. Dar în acelaşi timp ştia că trebuie să le facă jocul.

— Scrie aici, camera trebuie oprită acum. Degetul lui Rong se plimbă pe pagină, de la o ideogramă la alta.

— Bine, cred că îmi spuneți adevărul. Wise se îndreptă şi se răsuci cu fața spre cameră. Ei bine, după cum tocmai ați văzut, ni s-a ordonat de către poliția locală să încetăm transmisia de la această locație. Pentru a rezuma, văduva reverendului Yu Fa An şi enoriaşii săi au venit astăzi aici pentru a se ruga cu ocazia trecerii în neființă a pastorului lor. S-a aflat că trupul reverendului Yu a fost incinerat şi cenuşa sa împrăştiată. Văduvei sale, Yu Chun, i s-a interzis de către poliție accesul în locuință pe motiv de aderare la activități politice „nepotrivite", termen prin care bănuiesc că ei desemnează slujbele religioase, şi, după cum ați văzut, polițiştii locali i-au atacat şi ciomăgit pe membrii congregației. Iar acum suntem şi noi, la rândul nostru, goniți. Atlanta, aici a fost Barry Wise, transmițând în direct de la Beijing.

Cinci secunde după aceea, Nichols lepădă camera de pe umăr şi se duse să o depoziteze în dubiță. Wise se uită înapoi către locotenentul de poliție şi îi zâmbi politicos, în timp ce gândea „Ai fost păcălit şi nici nu ți-ai dat seama, fraiere!" El îşi îndeplinise datoria, transmițând reportajul. Restul

depindea de statele lumii.

CAPITOLUL 31

Protejarea drepturilor

CNN îşi transmitea reportajele non-stop către antenele de satelit din întreaga lume, astfel că relatarea de pe străzile Beijingului fusese remarcată nu numai de către serviciile de informaţii americane, ci şi de către contabili, menajere şi cei care aveau insomnii. Din această ultimă categorie, un mare număr aveau acces la computere personale, şi mulţi dintre ei ştiau adresa de e-mail a Casei Albe. Aproape peste noapte poşta electronică înlocuise telegramele ca opţiune de a spune guvernului SUA ce gândesc oamenii, şi era un mediu de comunicare pe care se pare că îl băgau în seamă, sau măcar îl citeau, contabilizau şi catalogau. Ultima operaţiune se executa în biroul de la subsolul vechii clădiri administrative, o monstruozitate a arhitecturii victoriene, aflată imediat lângă aripa de vest a Casei Albe. Oamenii care lucrau în acest birou îi raportau direct lui Arnold van Damm, şi erau mai curând un aparat bine pus la punct de măsurare a opiniei publice din America, de vreme ce aveau acces la orice organizaţie de sondaj din ţară – şi, realmente, din întreaga lume. Economisea banii Casei Albe, care nu mai comanda propriile sondaje, un lucru util atâta vreme cât Casa Albă nu avea un birou politic în sine, spre dezamăgirea şefului administraţiei prezidenţiale. Cu toate acestea, conducea el însuşi o parte din operaţiunile Casei Albe, fără compensaţie. Arnie nu se supăra. Pentru el, politica era la fel de naturală ca şi respiraţia, şi decisese cu multă vreme în urmă să îl servească în mod loial pe preşedinte, mai ales atunci când serviciile însemnau protejarea acestuia de el însuşi şi de frecventele sale absurdităţi politice şocante.

Informaţiile care începură să sosească aproape imediat după miezul nopţii nu aveau oricum nevoie de un geniu

politic pentru a fi înțelese. Doar puține dintre mesajele electronice aveau ataşate nume reale – nici măcar „intermediari" electronici – şi o mulțime dintre ele CEREAU!!! trecerea la acțiune. Arnie urma să remarce mai târziu, în cursul zilei, că habar nu avea cât de mulți baptişti scriau la calculator, reproşându-şi că nu se gândise la acest lucru.

În aceeaşi clădire, biroul de transmisiuni al Casei Albe finalizase realizarea unei casete de înaltă fidelitate a reportajului şi o expediase către Biroul Oval. În alte părți ale lumii, reportajul CNN din Beijing ajunsese la ora micului dejun, determinându-i pe foarte mulți oameni să-şi pună jos ceştile de cafea (sau ceai) înainte de a slobozi un mormăit de furie. *Acest* fapt dădu naştere la o mulțime de scurte depeşe trimise de către ambasadele americane din întreaga lume, care informau Departamentul de Stat că diverse guverne străine reacționaseră defavorabil la reportajul de pe CNN şi că diferite ambasade ale R.P.C. găsiseră demonstranți la porțile lor, unii dintre ei fiind destul de gălăgioşi. Această informație îşi croi drum rapid către Serviciul Diplomatic de Protecție, o agenție a Departamentului de Stat însărcinată cu securitatea diplomaților străini şi a ambasadelor lor. De acolo plecară mai multe apeluri către poliția D.C., pentru ca aceasta să-şi sporească prezența în preajma diverselor misiuni ale R.P.C. din America, şi pentru a organiza o forță rapidă de susținere dacă probleme similare s-ar fi iscat chiar aici, în Washington.

În momentul când Ben Goodley se trezise şi îşi conducea maşina spre Langley pentru şedința matinală de informare, comunitatea americană a serviciilor de informații diagnosticase deja destul de bine problema. Aşa cum Ryan se exprimase în mod colorat, R.P.C. îi călcase rău de tot pe bătături, încălțată în pantofi cu cuie, iar în curând chiar şi ei vor simți durerea. Acesta se va dovedi a fi un grosolan eufemism.

Vestea bună pentru Goodley, dacă o putea numi bună, era că în mod invariabil Ryan avea la micul dejun televizorul deschis pe CNN, aşa că era pe deplin prevenit de noua criză

înainte de a-şi pune cămaşa albă închisă cu butoni şi cravata în dungi. Nici măcar săruturile date soției şi copiilor la plecarea lor matinală din Casa Albă nu putură diminua furia sa la adresa stupidității de neînțeles a acelor oameni aflați de cealaltă parte a lumii.

— La dracu, Ben! urlă POTUS când Goodley intră în Biroul Oval.

— Hei, şefu', *eu* n-am făcut nimic! protestă consilierul pe probleme de securitate națională, surprins de vehemența preşedintelui.

— Ce ştim?

— Ați văzut ce era esențial. Văduva sărmanului nenorocit căruia i-au zburat creierii zilele trecute a venit în Beijing sperând să-i ducă trupul înapoi în Taiwan pentru înhumare. A aflat că trupul fusese incinerat, iar cenuşa aruncată. Polițiştii locali n-au lăsat-o să intre în casă, iar atunci când o seamă de enoriaşi au sosit pentru a ține o slujbă, forțele locale au decis să-i împrăştie.

Nu a mai fost nevoie să adauge că atacul asupra văduvei fusese surprins cu o extraordinară măiestrie de către cameramanul CNN, într-atât de bine încât Cathy Ryan comentase mai devreme, la etaj, că femeia avea în mod clar nasul rupt, poate chiar mai rău, şi că va avea probabil nevoie de un bun specialist în chirurgie plastică pentru a-i aranja la loc fața. Apoi îl întrebase pe soțul ei de ce polițiştii o urau atât de mult.

— Cred că din cauza credinței ei în Dumnezeu, replicase Ryan în camera unde serveau micul dejun.

— Jack, asta parcă-i ceva scos din vremea Germaniei naziste, ceva din chestiile alea de pe History Channel la care-ți place să te uiți. Medic sau nu, ea se înfiorase la vederea casetei cu atacurile îndreptate împotriva acelor cetățeni chinezi înarmați doar cu Biblii.

— Am văzut şi eu, anunță van Damm, care tocmai intra în Biroul Oval. Şi primim un val de răspunsuri din partea publicului.

— Barbari nenorociți, înjură Ryan, în timp ce Robby Jackson sosea pentru a completa auditoriul şedinței matinale

de informare.

— Pot să adaug un „de acord” mare de tot, Jack. La naiba, ştiu că şi tata o să vadă imaginile, iar tocmai astăzi e ziua în care el va ține slujba de comemorare în biserica lui Gerry Patterson. Va fi ceva de pomină, Jack. De pomină, promise vicepreşedintele.

— CNN-ul va fi de față?

— Poți pune pariu, domnule preşedinte, confirmă Robby.

Ryan se răsuci către şeful său de cabinet.

— Bun, te-ascult, Arnie.

— Nu, *eu* sunt cel care te-ascultă, Jack, replică van Damm. La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că va trebui să vorbesc populației despre asta. O conferință de presă, poate. Încă de la început voi spune că avem de-a face cu o uriaşă încălcare a drepturilor omului, cu atât mai gravă cu cât au afurisita aroganță de a o face în fața opiniei publice mondiale. Voi spune că America are dificultăți în a face afaceri cu persoane ce acționează în acest mod, că legăturile comerciale nu justifică sau anulează violările grosolane ale principiilor care stau la baza întemeierii acestei națiuni, că trebuie să reanalizăm toate relațiile noastre cu R.P.C.

— Nu-i rău, observă şeful de cabinet, cu un zâmbet de profesor către un discipol strălucit. Verifică împreună cu Scott şi alte opțiuni.

— Da, încuviință Jack. Bun, o întrebare generală, cum va reacționa țara la acest incident?

— Prima reacție va fi de furie, replică Arnie. Lucrurile arată rău la televizor, iar oamenii vor reacționa instinctiv. Dacă chinezii vor avea bunul-simț să facă unele reparații, lucrurile se vor calma. Dacă nu – Arnie fu scuturat de un fior puternic – am o presimțire urâtă. Organizațiile bisericeşti vor isca un adevărat iad. Au insultat guvernele Italiei şi Germaniei – deci aliații noştri din NATO sunt şi ei ofticați pe această temă – iar faptul că i-au strivit fața acelei sărmane femei n-o să le câştige aliați din mişcarea pentru drepturile femeilor. Întreaga poveste este o colosală pagubă pentru chinezi, dar nu sunt sigur că ei pricep care sunt implicațiile acțiunilor lor.

— Atunci vor trebui să le învețe, ori cu frumosul, ori cu sila, sugeră Goodley întregului grup.

Doctorului Alan Gregory mereu i se părea, în timp ce avionul se apropia de Aeroportul Național Reagan, că stă deasupra aceluiaşi punct care domina fluviul Potomac: hotelul Marriott. Din nou luase „ochiul roşu”[62] din Los Angeles, o cursă aeriană care nu câştigase mare lucru de pe urma experienței căpătate de-a lungul anilor. După ce ateriză, luă un taxi spre hotel, unde făcu un duş şi îşi schimbă hainele, lucru care îi permise să se simtă şi să arate omeneşte pentru întâlnirea cu Secretarul Apărării, de la ora 10.15. Cel puțin nu era nevoit să comande un taxi. Dr. Bretano trimitea o maşină după el. Automobilul sosi într-adevăr, având la volan un sergent al armatei, iar Gregory sări pe bancheta din spate, unde găsi un ziar. Avură nevoie doar de zece minute pentru a ajunge la intrarea dinspre fluviul Potomac a Pentagonului, unde un maior îl aştepta pentru a-l conduce prin detectorul de metale şi spre Inelul E.

— Îl cunoaşteți pe domnul Secretar? îl întrebă ofițerul în timpul drumului.

— Ah, da, numai din vedere.

Fu nevoit să aştepte într-o anticameră, însă numai o jumătate de minut.

— Al, ia-ți un scaun. Cafea?

— Da, dr. Bretano, mulțumesc.

— Tony, îl corectă Secretarul Apărării. În majoritatea cazurilor nu era un adept al etichetei; pe deasupra, ştia ce soi de muncă era Gregory capabil să întreprindă. Un steward din marină le aduse cafele, cornuri şi dulceață, apoi se retrase. Cum a fost zborul?

— Cei de la „ochii roşii” nu se schimbă niciodată, domnule… Tony. Dacă te dai jos viu din avion, înseamnă că

---

[62] Denumire sub care sunt cunoscute zborurile de noapte ale companiilor aeriene regulate, programate, ce-şi aduc pasagerii la destinație în primele ore ale dimineții. Numele vine de la ochii roşii, simptom al oboselii unei asemenea călătorii, (n.red.).

au greşit ceva.

— Mda, un beneficiu al slujbei mele este că tot timpul am un Gulfstream la dispoziție. Nu sunt nevoit să merg mult pe jos sau cu maşina şi, în plus, ai remarcat echipa de securitate de afară.

— Tipii care-şi târâiau picioarele pe podea? întrebă Gregory.

— Fii drăguț. Unul dintre ei a studiat la Princeton înainte de a deveni membru SEAL.

„Trebuie să fie tipul care le citea celorlalți din revista de benzi desenate", se feri Al să observe cu voce tare.

— Aşadar, Tony, de ce ai vrut să vin aici?

— După cum îmi aduc aminte, ai lucrat aici, la SDIO.

— Am petrecut şapte ani acolo, lucrând în umbră împreună cu restul ciupercilor şi n-am reuşit mai nimic. Am luat parte la proiectul laserului cu electroni liberi. Funcționa destul de bine, cu excepția faptului că afurisitul de laser nu avea puterea la care ne-am aşteptat, nici măcar după ce-am furat realizările ruşilor. Apropo, au avut cel mai tare specialist în lasere din lume. Sărmanul nenorocit a murit într-un accident, în cursul unei escalade montane, în 1990, sau cel puțin aşa am auzit noi la SDIO. Se izbise de aceeaşi problemă pe care au întâlnit-o şi băieții noştri de-aici. Am numit-o „camera de agitație", locul unde gazele fierbinți sunt excitate pentru a obține energia necesară fasciculului. Niciodată n-am putut obține oglinzi magnetice stabile. Băieții au încercat totul. I-am ajutat timp de nouăsprezece luni. Erau câțiva tipi foarte inteligenți care lucrau la această problemă, dar nu au născocit nimic. Cred că tipii de la Princeton vor rezolva mai întâi problema controlului fuziunii. Şi noi am încercat asta, dar problemele erau mult prea deosebite pentru a aplica soluțiile teoretice. Am sfârşit prin a le oferi lor o mulțime din ideile noastre, iar ei le-au folosit cum trebuie. Oricum, armata m-a avansat locotenent-colonel, iar trei săptămâni mai târziu mi-au propus o pensionare timpurie, căci nu le mai eram util; aşa că am acceptat slujba de la TRW oferită de dr. Flynn, iar de-atunci lucrez pentru el.

În acest fel, Gregory obținea optzeci la sută din pensia

militară corespunzătoare unui serviciu de douăzeci de ani, plus o jumătate de milion de dolari anual de la TRW, ca şef de departament, cu opțiuni la deținerea de acțiuni şi o grămadă de bani la pensionare.

— Gerry Flynn îți cântă osanale cel puțin o dată pe săptămână.

— E un om pentru care merită să lucrezi, replică Gregory zâmbind şi dând aprobator din cap.

— Susține că poți realiza programe pe computer mai bine ca oricine altcineva din Sunnyvale.

— Doar pentru anumite aplicații. Din păcate, nu eu am scris codurile pentru „Doom", dar sunt omul potrivit pentru optica aplicată.

— Şi pentru SAM?

Gregory făcu un gest de încuviințare.

— Am făcut chestii de-astea când eram boboc în armată. Mai târziu m-au racolat să mă joc cu sistemul Patriot Block-4, pentru interceptarea rachetelor Scud, după cum ştiți. I-am ajutat cu programul pentru încărcătura de luptă.

Nu mai adăugă că asta se întâmpla cu trei zile prea târziu pentru a mai putea fi utilizată în războiul din Golful Persic, dar în prezent programul său era standard pentru toate rachetele Patriot amplasate pe teren.

— Excelent. Vreau să studiezi ceva pentru mine. Va fi un contract direct pentru Biroul Secretarului Apărării – adică eu – şi Gerry Flynn n-o să se enerveze din această pricină.

— Care-i tema, Tony?

— Află dacă sistemul Aegis al marinei poate intercepta traiectoria unei rachete balistice.

— Poate. Va opri un Scud, dar acesta atinge abia trei Mach[63], sau pe-aproape. Vrei să spui o *adevărată* traiectorie balistică?

Secretarului Apărării dădu afirmativ din cap.

— Da, o rachetă balistică intercontinentală.

---

[63] Numărul Mach este raportul dintre viteza obiectului respectiv şi viteza sunetului, (n.red.).

— De ani de zile se discută despre asta… Gregory sorbi din cafea. Sistemul radar este pe măsura sarcinii. Poate fi o uşoară problemă de software acolo, dar nu una mare, deoarece avertizarea în privința atacului se va obține prin alte mijloace, iar radarul SPY are o rază de detecție de opt sute de kilometri şi cu el poți face o mulțime de chestii, cum ar fi să emită unde electromagnetice cu puterea de şapte milioane de wați, pe o anumită direcție, cu precizie de până la o jumătate de grad. Asta o să prăjească toate componentele electronice până la o înălțime de, oh, şapte sau opt mii de metri. Supus acestei iradieri vei sfârşi prin a-ți lua un ceas nou şi a avea copii cu malformații congenitale.

— Bun, continuă el. Modul de operare al sistemului Aegis este următorul: uriaşul radar SPY oferă o localizare brută a țintelor de interceptat, ceea ce permite lansarea rachetelor SAM în bloc. Iată motivul pentru care rachetele Aegis dispun de o atât de mare rază de acțiune. Ele îşi iau zborul pe pilot automat şi nu fac manevre decât pe parcursul secundelor finale. Pentru a face asta, sunt coordonate de radarele SPG de pe nave şi de sistemul de detecție propriu care urmăreşte semnalul reflectat de țintă. Folosit împotriva avioanelor, este un sistem letal, deoarece nu-ți poți da seama decât în ultimele două secunde că eşti „iluminat" de un fascicul de detecție, iar într-un timp aşa de scurt nu poți repera racheta şi să te fereşti din calea ei.

— Bine, dar în cazul unei rachete intercontinentale viteza finală este al dracului de ridicată, cam de şapte mii cinci sute de metri pe secundă, adică 11 Mach. Asta înseamnă că fereastra noastră de țintire este foarte mică… pe toate dimensiunile, dar mai ales în profunzime. Totodată vorbim despre o țintă extrem de solidă, robustă. Învelişul vectorului de transport al unei rachete intercontinentale este suficient de dur, nu din „hârtie", aşa cum sunt motoarele auxiliare. Trebuie să văd dacă încărcătura de luptă a unei SAM poate avaria cu adevărat o chestie de-asta. Privirea i se limpezi şi ochii săi priviră direct în cei ai lui Bretano. În ordine, când încep?

— Comandor Matthews? rosti VULTURUL în interfon. Dr.

Gregory este pregătit să vorbească personalului Aegis. Ține-mă la curent, Al, fu ultimul ordin al lui Bretano.

— Puteți fi sigur.

Reverendul doctor Hosiah Jackson îmbrăcase cea mai bună robă din mătase neagră, lucrată manual şi primită în dar de la membrele congregației sale, cele trei dungi de pe partea de sus a mânecii reprezentând rangul său academic. Se afla în biroul lui Gerry Patterson, o încăpere drăguță. Dincolo de uşa albă din lemn se găsea congregația acestuia, în întregime compusă din oameni albi bine îmbrăcați şi destul de prosperi, dintre care unii erau uşor indispuşi la ideea de a avea un predicator negru la amvon – în definitiv Isus fusese alb (sau evreu, ceea ce era cam acelaşi lucru). De data asta lucrurile vor sta puțin altfel, căci în ziua respectivă comemorau viața cuiva pe care numai Gerry Patterson îl cunoscuse, un baptist chinez pe nume Yu Fa An, căruia predicatorul lor îi spunea Skip şi a cărui congregație ei o sprijineau cu multă generozitate de ani de zile. Astfel că urmau să comemoreze viața unui pastor galben, ascultând predica unui negru, în vreme ce propriul lor pastor slujea într-o biserică de negri. „Un gest frumos din partea lui Gerry, gândi Hosiah Jackson, sperând că nu va da de belea cu congregația lui. Vor fi câțiva acolo, cu gândurile lor de bigoți invizibile în spatele fețelor de farisei, dar, fu nevoit să admită reverendul Jackson, sufletele lor vor fi chinuite pentru asta." Însă acele vremuri trecuseră. El îşi aducea aminte de ele mai bine decât albii din Mississippi, deoarece fusese nevoit să colinde pe străzi – fusese arestat de şapte ori în cursul muncii depuse în slujba Conferinței Conducătorilor Creştini din Sud – pentru a-şi înregistra enoriaşii pe listele de vot. Asta fusese marea problemă cu țărănoii. Să călătoreşti cu autobuzele municipalității nu însemna mare lucru, dar votul reprezenta putere, adevărata putere civică, abilitatea de a alege oameni care să facă legile ce vor fi aplicate atât cetățenilor negri, cât şi albi, iar țărănoilor nu le plăcea deloc asta. Dar timpurile se schimbaseră şi în prezent ei acceptaseră inevitabilul – *după* ce acesta avusese loc – şi

învățaseră să-l accepte; totodată învățaseră să-i voteze pe Republicani în locul Democraților, iar pentru Hosiah Jackson partea amuzantă a *acestui* fapt era că propriul său fiu Robert era mult mai conservator decât țărănoii bine înțoliți de-aici, iar *el* ajunsese destul de departe pentru fiul unui predicator de culoare din inima statului Mississippi. Dar sosise momentul. Patterson, ca şi Jackson, avea pe dosul uşii o oglindă mare pentru a-şi putea verifica înfățişarea în timp ce ieşea. Da, era pregătit. Avea un aspect solemn şi autoritar, aşa cum se aşteptau toți să arate Vocea Domnului.

Cei din congregație cântau deja. Aveau o orgă grozavă aici, una veritabilă de o sută de cai putere, nu una electronică precum cea din biserica lui, dar cântatul… aici nu avea cum să-i ajute. Cântau ca nişte albi şi cu asta basta. Interpretarea avea devoțiunea adecvată, dar nu şi pasiunea exuberantă cu care era obişnuit… dar i-ar fi plăcut enorm să aibă acea orgă, decise Hosiah. Amvonul era frumos aranjat, având o sticlă de apă cu gheață, plus un microfon furnizat de echipa CNN, care se amplasase discret în ambele colțuri din spatele bisericii şi nu cauza probleme – lucru neobişnuit pentru echipele de ştiri, observă reverendul Jackson. Ultimul său gând înainte de a începe predica fu că singurul alt bărbat de culoare care stătuse la acel amvon înaintea acestui moment era cel care vopsise lemnăria.

— Bună dimineața, doamnelor şi domnilor. Sunt Hosiah Jackson. Probabil că ştiți cu toții unde se află biserica mea. Mă aflu astăzi aici la invitația bunului meu prieten şi coleg, pastorul vostru, Gerry Patterson.

Astăzi Gerry este în avantaj, deoarece, spre deosebire de mine şi de oricare altă persoană din biserică, el îl cunoştea cu adevărat pe omul pentru a cărui comemorare ne-am adunat aici.

Pentru mine Yu Fa An a fost doar un amic cu care corespondam, dar pe care nu l-am întâlnit niciodată. Acum câțiva ani eu şi Gerry Patterson am avut ocazia să discutăm despre predicator. Ne-am întâlnit în capela spitalului local. Amândoi pierdusem nişte persoane dragi în acea zi, aproape în acelaşi timp şi din cauza aceleiaşi maladii – cancer – şi

amândoi am simțit nevoia de a ne reculege în capelă. Cred că amândoi aveam nevoie să-i adresăm Domnului aceeaşi întrebare. E întrebarea pe care cu toții am ridicat-o – de ce este atâta cruzime pe lume, de ce Dumnezeul iubirii şi al îndurării o permite?

Ei bine, răspunsul la întrebare se găseşte în Scriptură, în mai multe pasaje, însuşi Isus deplânge pierderea unei vieți nevinovate, iar unul dintre miracolele sale constă în ridicarea lui Lazăr din morți, pentru a arăta atât că El este cu adevărat Fiul Domnului, cât şi pentru a-şi dovedi latura umană, pentru a arăta cât de mult Îi păsa de pierderea unui om de ispravă.

Dar Lazăr, precum cei doi enoriaşi ai noştri din spital, murise de boală, iar când Domnul a creat lumea, El a făcut-o în aşa fel că erau, şi încă mai sunt, lucruri care necesită ajustări. Domnul Dumnezeu ne-a spus să punem stăpânire pe lume, iar o parte a acestei misiuni e reprezentată de dorința Domnului ca noi să vindecăm bolile, să reparăm *toate* lucrurile stricate, astfel încât să facem o lume perfectă, ba chiar să aducem, prin respectarea Cuvântului Sfânt, perfecțiunea pentru noi înşine.

Gerry şi cu mine am avut o discuție fructuoasă în acea zi şi de-atunci am devenit prieteni, aşa cum toți predicatorii Evangheliei ar trebui să fie, deoarece predicăm aceeaşi Scriptură, a aceluiaşi Dumnezeu.

După o săptămână, am avut o altă discuție şi Gerry mi-a vorbit despre prietenul său, Skip. Un om din cealaltă parte a lumii, un bărbat dintr-un loc în care tradițiile religioase nu aveau cunoştință de Isus. Ei bine, Skip a învățat despre El la Universitatea Oral Roberts din Oklahoma, aşa cum au făcut-o mulți alții; a învățat aşa de bine, încât după o lungă şi temeinică meditare a decis să intre în rândul clerului şi să predice Scriptura lui Isus Hristos…

— Culoarea pielii lui Skip era diferită de a mea, rostea Gerry Patterson într-un alt amvon, la mai puțin de trei kilometri depărtare. Dar în ochii Domnului toți suntem la fel, deoarece Isus priveşte dincolo de piele, în inimile şi sufletele

noastre şi El întotdeauna ştie ce se află acolo.

— Aşa este, aprobă o voce de bărbat dintre enoriaşi.

— Astfel a ajuns Skip predicator al Evangheliei. În loc să revină pe pământul său natal, unde libertatea religioasă este protejată de către guvern, Skip s-a decis să-şi continue drumul către vest, spre China comunistă. De ce acolo? întrebă Patterson. Intr-adevăr, de ce acolo! Acea Chină nu are libertate religioasă. Acea Chină refuză să admită existența Domnului. Acea Chină este asemenea filistinilor din Vechiul Testament, poporul care-i persecuta pe iudeii lui Moise şi Iosif, ca fiind inamicii Domnului. De ce a făcut Skip asta? Deoarece ştia că niciun alt popor nu are mai mare nevoie decât acesta să audă Cuvântul Domnului şi că Isus dorea ca el să predice necredincioşilor, să ducă vorbele Sale sfinte la acele suflete care tânjeau după ele, iar Skip exact asta a făcut. Nici infanteria marină a Statelor Unite, atunci când a invadat plajele din Iwo Jima, nu a dat dovadă de mai mult curaj decât Skip, care a dus Biblia în China comunistă şi a început să predice Scriptura într-un ținut în care religia este considerată o infracțiune.

— Nu trebuie să uităm că acolo s-a mai aflat un bărbat, un cardinal catolic, un bătrân necăsătorit provenind dintr-o familie bogată şi influentă, un om care a decis cu mult timp în urmă să intre în rândurile bisericii catolice, le reaminti Jackson celor din fața sa. Numele său era Renato, un nume la fel de străin pentru noi ca şi Yu Fa An, dar trecând peste asta, şi el era unul dintre oamenii Domnului care au dus Cuvântul Său în ținutul necredincioşilor.

Când guvernul acelei țări a aflat despre reverendul Yu, l-au lăsat pe Skip fără loc de muncă. Au sperat să-l *înfometeze,* dar oamenii care au luat acea decizie nu-l cunoşteau pe Skip. Nu ştiau nici de Isus, aşa că n-aveau cum să ştie nici despre credință, nu-i aşa?

— Aşa-i, ce naiba! replică o voce de bărbat alb dinspre strane şi, în acel moment, Hosiah ştiu că îi cucerise.

— Nu ştiau, domnule! În acel moment a aflat despre asta pastorul vostru Gerry Patterson şi tot atunci voi, oameni

buni, aţi început să-i trimiteţi ajutoare lui Skip Yu, pentru a-l susţine pe bărbatul al cărui guvern lipsit de Dumnezeu încerca să-l distrugă, căci autorităţile nu ştiau că oamenii credincioşi au drept ţel comun *apărarea* dreptăţii!

Braţul lui Patterson ţâşni în sus.

— Iar Isus a arătat cu degetul şi a spus, o vedeţi pe femeia de-acolo, ea dă din *lipsurile,* nu din avuţia ei. Contează mai mult pentru un bărbat sărac sau o femeie săracă să facă pomană decât pentru un om bogat. *Asta* s-a întâmplat când voi, oameni buni, aţi început să-mi ajutaţi congregaţia în susţinerea prietenului meu, Skip. Şi tot Isus spunea că tot ceea ce faceţi pentru ultimul dintre fraţii Mei faceţi pentru Mine. Astfel că parohia voastră şi a mea l-au ajutat pe acel om, acel predicator solitar din tărâmul păgânilor, oameni care *refuză* Numele şi Cuvântul Domnului, oameni care venerează trupul unui monstru numit Mao, care îi expun corpul îmbălsămat de parcă ar fi trupul unui sfânt! El nu a fost deloc un sfânt. Nu a fost un credincios al Domnului. Cu greu poate fi numit om. A fost un criminal în masă, mai rău decât toţi cei pe care îi cunoaşte această ţară. A fost asemenea lui Hitler, pe care taţii noştri, acum şaizeci de ani, au luptat să-l distrugă. Însă omul aflat la conducerea acelei ţări asiatice, acel asasin, acel ucigaş, distrugătorul vieţii şi al libertăţii oamenilor, este noua divinitate. Un „dumnezeu*" fals,* le spuse Patterson, punând pasiune în vocea sa. Acel „dumnezeu" este glasul Satanei. Acel „dumnezeu" este limba flăcărilor din iad. Acel „dumnezeu" era personificarea răului – iar acum este un „dumnezeu" mort şi împăiat, precum o pasăre moartă pe care o puteţi vedea deasupra barului într-un local, sau precum capul de cerb pe care mulţi din voi îl aveţi în locuinţa personală – dar ei încă i se închină. Ei *încă* îi respectă vorbele, *încă* îi slăvesc ideile – idei care *au ucis* milioane de oameni doar pentru că n-au fost pe placul falsului lor dumnezeu.

Patterson îşi îndreptă spatele şi îşi netezi părul.

— Există oameni care susţin că tot răul pe care-l vedem în lume nu reprezintă decât absenta binelui. Dar noi ştim mai

bine decât ei. Un demon se află în evoluție, iar acel demon are agenți printre noi, iar unii dintre acei agenți conduc țări! O seamă dintre aceşti agenți declanşează războaie. O parte din aceşti agenți iau oamenii nevinovați din locuințele lor şi-i aruncă în lagăre, unde îi masacrează precum vitele la abator. Aceştia sunt agenții Satanei! Aceştia sunt supuşii Prințului Tenebrelor. Ei sunt aceia dintre noi care iau viețile celor inocenți, chiar şi viețile bebeluşilor…

— Şi astfel cei trei slujitori ai Domnului au mers la spital. Unul dintre ei, prietenul nostru Skip, mergea ca să o ajute pe enoriaşa sa aflată la ananghie. Ceilalți doi, catolicii, mergeau pentru că şi ei, asemenea lui Skip, erau în slujba Domnului şi, ca şi noi, se ridică în apărarea aceloraşi lucruri, *deoarece Cuvântul Domnului ESTE UNUL PENTRU NOI TOȚI!* detună vocea lui Hosiah Jackson.

— Da, domnule, aprobă aceeaşi voce, iar în congregație apărură clătinări afirmative din cap.

— Astfel s-au dus la spital cei trei slujitori ai Domnului pentru a salva viața unui bebeluş, pe care guvernul acelei țări necredincioase dorea să-l omoare – de ce? Doreau să-l omoare pentru că mama şi tatăl lui cred în Dumnezeu – şi, oh, nu, ei nu pot permite unor *astfel* de oameni să aducă un copil pe lume! Oh, nu, ei nu pot permite celor credincioşi să nască un copil în țara lor, pentru că asta echivalează cu a invita un spion la ei în casă. Asta reprezintă un *pericol* pentru guvernul lor lipsit de Dumnezeu. Şi de ce este asta un pericol?

Este un *pericol* deoarece ei *ştiu* că sunt nişte păgâni! Este un *pericol* deoarece ei *ştiu* că învățăturile Bibliei sunt cea mai puternică forță din lume! Iar singurul lor răspuns la o astfel de amenințare este crima, luarea vieții pe care însuşi Dumnezeu ne-a dat-o fiecăruia, pentru că negându-l pe Dumnezeu, ei pot totodată nega viața şi ştiți bine că aceşti păgâni, aceşti necredincioşi, aceşti criminali *adoră* acest gen de putere. *Adoră* să pretindă că *ei* sunt zei. Îşi adoră puterea şi adoră s-o folosească în serviciul Satanei! Ştiu că sunt meniți să-şi petreacă eternitatea în iad şi vor să împartă iadul

cu noi aici, pe pământ, şi vor să ne interzică unicul lucru care ne poate mântui de destinul pe care ei înşişi l-au ales. *De asta* l-au condamnat la moarte pe acel bebeluş nevinovat.

Când cei trei bărbaţi au mers la spital pentru a salva viaţa acelui bebeluş inocent, ei s-au pus chiar în locul Domnului. Au luat locul Domnului, dar au făcut-o cu smerenie şi cu forţa dată de credinţa lor. Au luat locul *Domnului* pentru a împlini voia *Lui*, nu pentru a obţine putere pentru ei înşişi, nu pentru a fi falşi eroi. Au mers acolo pentru a sluji, nu pentru a stăpâni. Pentru a servi, aşa cum a slujit Domnul Isus. Aşa cum au slujit apostolii Săi. Au mers acolo pentru a proteja o viaţă nevinovată. Au mers acolo pentru a face Lucrarea Domnului!

— Nu aveţi de unde să ştiţi, oameni buni, că după ce am fost hirotonisit am petrecut trei ani în marina Statelor Unite, servind drept capelan al puşcaşilor marini. Am fost repartizat Diviziei 2 Infanterie Marină, la Camp Lejeune, North Carolina. Câtă vreme am stat acolo am cunoscut oameni pe care îi numim eroi şi vă asigur că o mulţime de puşcaşi marini intră în această categorie. Am fost acolo, după teribila prăbuşire a unui elicopter, pentru a da ultima împărtăşanie morţilor şi muribunzilor; pentru mine a fost o mare onoare să le dau alinare acelor tineri puşcaşi pe moarte – deoarece *ştiam* că urmează să-l vadă pe Dumnezeu. Îmi aduc aminte de unul dintre ei, un sergent, care se căsătorise abia cu o lună înainte şi a murit în timp ce se ruga Domnului pentru soţia sa. Sergentul era veteran din Vietnam şi avea o mulţime de decoraţii. Era un dur, le spuse Patterson enoriaşilor, dar cel mai tare lucru legat de acel puşcaş marin a fost că, atunci când a fost conştient că va pieri, s-a rugat nu pentru el, ci pentru soţia sa, implorându-l pe Dumnezeu să o consoleze. Acel puşcaş a murit ca un creştin adevărat şi a părăsit această lume pentru a sta cu mândrie în faţa Domnului, ca un bărbat care şi-a făcut datoria din toate punctele de vedere.

Ei bine, aşa au procedat Skip şi Renato. Şi-au sacrificat vieţile pentru a salva un copil. Dumnezeu i-a trimis.

Dumnezeu le-a dat un ordin acelor bărbați. Ei au auzit ordinul şi l-au urmat fără şovăire, fără ezitare, fără a sta pe gânduri – fiind ferm convinşi că fac ceea ce trebuie.

Astăzi, la 13 000 de kilometri depărtare de noi, există o nouă viață, un bebeluş care acum probabil doarme. Acel copil nu va şti niciodată de tumultul care a precedat naşterea sa, dar cu părinți precum ai săi, micuțul va cunoaşte Cuvântul Domnului. Şi toate astea s-au întâmplat deoarece trei curajoşi slujitori ai Domnului au mers la acel spital şi doi dintre ei au murit înfăptuind Lucrarea Domnului.

Skip era baptist. Renato era catolic.

Skip avea pielea galbenă. Eu sunt alb. Voi, oameni buni, sunteți negri.

Dar Isus nu ține cont de asta. Cu toții I-am auzit vorbele. Cu toții L-am acceptat drept Salvatorul nostru. Aşa a făcut Skip. Aşa a făcut Renato. Acei doi bravi bărbați şi-au sacrificat viețile pentru Dreptate. Ultimele vorbe ale catolicului – a întrebat dacă bebeluşul e bine, iar celălalt catolic, preotul german, a spus „da", iar Renato a zis „Bene". E în italiană. Înseamnă „E bine, e în ordine". A murit ştiind că a făcut un lucru drept.

— Aşa este! izbucniră trei voci.

— Avem foarte multe de învățat de pe urma exemplului lor, spuse Hosiah Jackson către enoriaşii săi de împrumut.

Întâi de toate trebuie să învățăm că Biblia este aceeaşi pentru noi toți. Eu sunt negru. Voi sunteți albi. Skip era chinez. Prin culoarea pielii suntem diferiți, dar conform Cărții Sfinte suntem aidoma. Cel mai important este să învățăm toate aceste lucruri şi să le păstrăm zi de zi în inimi. Isus este Mântuitorul nostru numai dacă noi îl acceptăm, numai dacă noi îl primim în suflete, numai dacă ascultăm ceea ce El ne spune. Este prima lecție pe care trebuie s-o învățăm în urma morții celor doi curajoşi bărbați.

A doua lecție care trebuie învățată este că Satana este încă în viață şi, în vreme ce noi trebuie să ascultăm cuvintele Domnului, în lume sunt oameni care preferă să asculte vorbele lui Lucifer. Trebuie să-i recunoaştem pe aceşti

oameni după felul în care se comportă.

Acum patruzeci de ani am avut printre noi astfel de oameni. Îmi amintesc, şi probabil că şi voi vă aduceți aminte. Am trecut peste acele momente. Motivul pentru care am reuşit să depăşim situația a fost că toți am ascultat Vorbele Domnului. Cu toții ne-am adus aminte că Dumnezeu este Domnul îndurării. Este Domnul dreptății. Dacă ne amintim asta, ne putem aminti şi altele. Dumnezeu nu ne cântăreşte după lucrurile pe care le dezaprobăm, fiind contra lor. Isus ne priveşte în suflete şi ne cântăreşte după lucrurile *pentru* care optăm.

Dar nu putem fi *pentru* dreptate fără a fi contra dreptății. Trebuie să ne amintim de Skip şi Renato. Trebuie să ne aducem aminte de doamna şi domnul Yang şi de toți cei asemenea lor, de toți chinezii cărora li s-a refuzat şansa de a asculta Cuvântul Domnului. Fiii lui Lucifer sunt *îngroziți* de Cuvântul Sfânt al Domnului. Fiii lui Lucifer sunt *îngroziți* de noi. Fiii Satanei sunt *îngroziți* de voia Domnului, deoarece în iubirea de Dumnezeu şi în Căile Domnului rezidă pieirea lor. Pot să-L urască pe Dumnezeu. Pot să urască Biblia – dar le e *frică*, se *TEM* de consecințele propriilor fapte. Se *tem* de osânda eternă care-i aşteaptă. Îl pot *nega* pe Dumnezeu, dar sunt conştienți de *justețea* Domnului şi ştiu că fiecare suflet de om tânjeşte după învățăturile Domnului nostru.

De asta s-au temut de reverendul Yu Fa An. De asta s-au temut de cardinalul DiMilo şi se tem de noi. De mine şi de voi, oameni buni. Acei fii ai Satanei se tem de noi fiindcă ştiu că vorbele şi credințele lor nu mai pot rezista în fața Cuvântului Domnului aşa cum o rulotă nu poate rezista în fața unei tornade! Şi mai ştiu că toți oamenii se nasc cu anumite cunoştințe despre Sfintele învățăminte ale Domnului. De aceea se tem de noi.

Perfect! exclamă reverendul Hosiah Jackson. Atunci haideți să le oferim încă un motiv ca să se teamă de noi! Să-i lăsăm pe credincioşii Domnului să le arate forța şi puterea de convingere a credinței noastre!

— Putem fi încredințați că Dumnezeu a fost acolo, alături

de Skip şi cardinalul Di Milo. Dumnezeu le-a îndrumat braţele curajoase şi, prin intermediul lor, Dumnezeu a salvat acel copil nevinovat, le spuse Patterson enoriaşilor de culoare. Iar Domnul I-a primit la pieptul său pe cei doi bărbaţi trimişi de către El să-l împlinească lucrarea, iar astăzi prietenul nostru Skip şi cardinalul DiMilo stau mândri în faţa Domnului, ca doi buni şi credincioşi slujitori ai Sfintei Scripturi.

— Prieteni, ei şi-au făcut datoria. În acea zi au împlinit lucrarea Domnului. Au salvat viaţa unui copil inocent. Au arătat întregii lumi ce puternică poate fi forţa credinţei.

— Dar care este datoria noastră? întrebă Patterson.

— *Nu* este de datoria celui credincios să-l încurajeze pe Satan, le spuse Hosiah Jackson celor adunaţi în faţa sa. Le captase atenţia la fel de bine ca Lordul Olivier în zilele lui bune – şi de ce nu? Acestea nu erau vorbele lui Shakespeare. Erau vorbele unuia dintre păstorii Domnului. Când Isus priveşte în sufletele noastre, va afla El oameni care-i sprijină pe fiii lui Lucifer? Va vedea Isus oameni care oferă ajutor material în bani ucigaşilor păgâni de vieţi nevinovate? Va vedea Isus oameni care-şi oferă banii unui nou *Hitler?*

— Nu! ţipă o femeie ca răspuns. *Nu!*

— De partea cui stăm noi, oamenii Domnului, oamenii credinţei – de partea cui? Când fiii lui Lucifer ucid credincioşii, de partea cui staţi *voi?* Veţi sta de partea dreptăţii? Veţi sta de partea credinţei? Veţi sta de partea sfinţilor martiri? Veţi sta de partea lui Isus? îi interogă Jackson pe enoriaşii săi de împrumut.

Şi într-un singur glas ei îi răspunseră:

— *Da!*

— Sfinte Dumnezeule, rosti Ryan. Venise în biroul vicepreşedintelui pentru a urmări transmisia TV a evenimentului.

— Ţi-am spus că tata se pricepe la chestii de-astea. Ce naiba, am crescut cu aşa ceva, seară de seară, când stăteam la cină, şi mi-a rămas totul în minte, spuse Robby Jackson,

întrebându-se dacă diseară tatăl său îşi va permite să tragă o duşcă. Probabil Patterson se descurcă la fel de bine. Tata spune că e un tip priceput, dar tot el rămâne campionul.

— S-a gândit vreodată să devină iezuit? întrebă Jack, rânjind.

— Tata este predicator, dar nu e tocmai un sfânt. Celibatul ar fi un lucru dificil pentru el, răspunse Robby.

Imaginea se schimbă pe o scenă de la Aeroportul Internațional Leonardo Da Vinci aflat în afara Romei, unde avionul Boeing 747 al companiei Alitalia abia aterizase şi acum oprea în faţa aerogării. Sub el se afla un camion, înconjurat de câteva automobile aparținând Vaticanului. Se anunțase deja că vor avea loc funeraliile de stat pentru cardinalul Renato DiMilo, la Biserica Sfântul Petru, iar CNN urma să se afle acolo pentru a transmite evenimentul, laolaltă cu Skynews, Fox şi toate celelalte rețele importante de televiziune. Acestea eşuaseră în a relata subiectul încă de la început, iar asta nu făcea decât ca relatarea acestei etape a lui să fie extrem de densă.

În Mississippi, Hosiah Jackson coborî lent de la amvon în timp ce acordurile ultimului psalm încetau. Păşi grațios şi cu demnitate spre uşa de la intrare, pentru a-i putea saluta pe toți enoriaşii în timp ce aceştia ieşeau.

Asta îi luă mai mult timp decât crezuse. Se părea că fiecare membru al parohiei vrea să-i strângă mâna şi să-i mulțumească pentru că venise la ei – gradul lor de ospitalitatea întrecea cu mult cele mai optimiste aşteptări ale sale. Iar despre sinceritatea lor nu exista nicio urmă de îndoială. Unii insistau să discute timp de câteva clipe cu el, până ce presiunea mulțimii care ieşea îi împingea în jos pe scări, spre parcare. Hosiah numără şase invitații la cină şi zece persoane care se interesau despre parohia sa, dacă are nevoie de vreun ajutor anume. În cele din urmă rămase un singur bărbat, care se apropia de şaptezeci de ani, cu păr rar de culoare sură şi un nas coroiat care văzuse o mulțime de sticle de whisky. Arăta ca un om care se plafonase în funcția de ajutor de şef de echipă într-un gater.

— Bună, spuse Jackson pe un ton agreabil.

— Pastore, răspunse bărbatul ezitând, de parcă dorea să spună mai mult.

Avea o privire pe care Hosiah o văzuse de suficient de multe ori.

— Vă pot ajuta, domnule?

— Pastore… cu ani în urmă… Vocea i se frânse din nou. Pastore, reîncepu bărbatul. Pastore, am păcătuit.

— Prietene, toți suntem nişte păcătoşi. Dumnezeu ştie asta. De aceea L-a trimis pe Fiul Său ca să ne fie alături şi să ne spele păcatele.

Preotul îl cuprinse de umeri pe bărbat, pentru a-l susține.

— Am făcut parte din Klan, părinte, am făcut… lucruri păcătoase… eu am… rănit negri doar pentru că îi uram şi…

— Cum vă numiți? îl întrebă cu blândețe Hosiah.

— Charlie Picket, replică bărbatul.

Şi atunci Hosiah ştiu. Avea o bună ținere de minte a numelor. Charles Worthington Picket fusese Mare Recrutor al Ku-Klux-Klanului local. Nu fusese niciodată condamnat pentru infracțiuni majore, deşi numele său, la vremea aceea, apărea în multe cazuri.

— Domnule Picket, acele lucruri s-au întâmplat cu mulți ani în urmă, îi reaminti el.

— Niciodată – vorbesc serios, niciodată nu am *ucis* pe cineva. Sincer, părinte, nu am făcut asta, insistă Picket, cu o voce disperată. Dar ştiu pe unii care au făcut-o şi niciodată nu le-am spus polițiştilor. Niciodată nu le-am spus să nu ucidă… Isuse, nici nu ştiu ce era cu mine pe-atunci, Părinte. Eram… era…

— Domnule Picket, vă căiți pentru păcatele voastre?

— Oh, da, Isuse, da, părinte. M-am rugat pentru iertarea păcatelor, dar…

— Nu există niciun „dar”, domnule Picket. Dumnezeu v-a iertat păcatele, îi spuse Jackson cu cea mai mare blândețe.

— Sunteți sigur?

— Da, sunt sigur, înclină din cap Hosiah, zâmbind.

— Părinte, dacă aveți nevoie de ajutor la biserică, reparat de acoperiş şi chestii de-astea, să mă chemați, da? Şi aceea

este Casa Domnului. Poate că nu am ştiut mereu asta, dar blestemat să fiu dacă nu am priceput acum, domnule.

Probabil că niciodată în viața sa nu i-ar fi spus „domnule” unui negru, poate doar dacă ar fi avut un pistol la tâmplă. Aşadar, raționă pastorul, cel puțin un om îi ascultase predica şi trăsese învățăminte din ea. Şi asta nu era rău pentru munca lui.

— Părinte, trebuie să-mi cer iertare pentru toate gândurile şi vorbele rele pe care le-am avut. Nu am mai făcut-o niciodată, dar acum este momentul. Îi luă mâna lui Hosiah. Părinte, ca bărbat îmi pare enorm de rău pentru toate acele lucruri făcute în trecut şi vă implor să mă iertați.

— Domnul Isus a zis „Mergi şi nu mai păcătui niciodată”. Domnule Picket, asta este întreaga esență a Scripturii, cuprinsă într-o frază. Dumnezeu a venit să ne absolve de păcate. Dumnezeu deja v-a iertat.

În sfârşit privirile lor se întâlniră.

— Vă mulțumesc, părinte. Şi Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule.

— Fie ca Domnul să vă binecuvânteze şi pe dumneavoastră.

Hosiah Jackson îl privi pe bărbat cum se îndepărtează către camioneta sa, întrebându-se dacă nu cumva un suflet tocmai fusese mântuit. Dacă era aşa, Skip ar fi fost mândru de prietenul său negru pe care nu-l întâlnise niciodată.

CAPITOLUL 32

Ciocniri în coaliţie

Drumul cu maşina de la aeroport până la Vatican era lung şi fiecare metru al traseului coloanei auto care rula cu viteză era filmat, până ce automobilele pătrunseră în cele din urmă în Piața Sfântul Petru. Acolo, în aşteptare, se afla un detaşament al Gărzii Elveţiene, îmbrăcat în uniformele proiectate de Michelangelo, purpuriu-aurii. Câțiva membri ai Gărzii traseră sicriul care conținea trupul unui Prinț al Bisericii, martirizat într-un ținut îndepărtat, şi îl purtară prin porțile de bronz în interiorul cavernos al bisericii, unde, în ziua următoare, se va celebra personal de către papă un Recviem.

Dar, exceptând publicul, acestea nu mai erau probleme religioase. Pentru preşedintele Statelor Unite erau probleme de stat. În cele din urmă se dovedea că Thomas Jefferson avusese dreptate. Puterea guvernului incumbă direct de la popor, iar Ryan era acum nevoit să acționeze într-un mod pe care poporul să-l aprobe, deoarece atunci când se ajungea aici națiunea nu-i aparține lui. Aparținea cetățenilor.

Iar un fapt anume agravase situația. În acea dimineață SORGE divulgase un nou raport, care sosise cu întârziere doar pentru că Mary Patricia Foley dorise să fie absolut sigură că traducerea era corectă.

În Biroul Oval mai erau prezenți Ben Goodley, Arnie van Damm şi vicepreşedintele.

— Deci? îi interogă preşedintele.

— Lingăi, spuse înainte de toate Robby. Dacă ei chiar gândesc aşa, n-ar trebui să le vindem nici măcar o pungă de rahat. Nici măcar un pilot al marinei, după o noapte de chef la Top Gun, nu vorbeşte aşa.

— Este greţos, întări Ben Goodley.

— Cred că nu-şi înzestrează liderii politici cu conştiinţă etică, zise van Damm, exprimând o părere unanimă.

— Cum ar reacționa tatăl tău la o informație ca asta, Robby? îl întrebă Ryan.

— Răspunsul lui prompt ar fi acelaşi cu al meu: Atacați-i pe ticăloşi cu arme nucleare. Apoi îşi aduse aminte ce se întâmplă într-un război adevărat şi se mai calmă puțin. Jack, trebuie să-i pedepsim.

Ryan înclină din cap.

— Bine, dar dacă întrerupem comerțul cu R.P.C. primii oameni care vor fi afectați sunt sărmanii lucrători din fabrici, nu?

— Desigur, Jack, dar cine îi ține ostatici, băieții buni sau cei răi? Cineva poate *întotdeauna* spune asta, iar dacă teama de a-i afecta te opreşte să iei măsuri, atunci vei fi singurul din cauza căruia situația lor *niciodată* nu se va îmbunătăți. Aşa că nu-ți poți permite să fii îngrădit într-un astfel de mod, concluzionă TOMCAT, altfel *tu* vei deveni ostatic.

Apoi sună telefonul. Ryan îl ridică bombănind, deranjat de întrerupere.

— Vă caută Secretarul Adler, domnule preşedinte. Spune că este important.

Jack se aplecă deasupra biroului şi apăsă pe butonul care clipea.

— Da, Scott.

— Am descărcat mesajul. Nu este ceva surprinzător; adu-ți aminte că oamenii vorbesc în interiorul biroului altceva decât în afara lui.

— Grozavă veste, Scott; dacă ei vorbesc, să ia vreo câteva mii de evrei într-o excursie cu trenul la Auschwitz ai presupune că e ceva amuzant?

— Jack, eu sunt evreu, îți aminteşti?

Ryan oftă din greu, apoi apăsă un alt buton.

— În regulă, Scott, te-am pus pe speaker. Vorbeşte, îi ordonă preşedintele.

— Asta-i felul lor caracteristic de a vorbi. Da, sunt aroganți, dar ştiam deja asta. Jack, dacă alte țări ar şti cum vorbim noi între pereții Casei Albe, am avea mult mai puțini

aliați şi mai multe războaie. Uneori informațiile secrete nu pot fi de mare folos.

Adler era cu adevărat un bun Secretar de Stat, raționă Ryan. Meseria lui era să caute soluții simple şi sigure de rezolvare a problemelor şi lucra din greu la asta.

— OK, sugestii?

— Îl pun pe Carl Hitch să le înmâneze o notă. Le cerem să dea o declarație prin care-şi cer scuze pentru tot scandalul.

— Şi dacă ne cer s-o lăsăm baltă?

— Atunci îi retragem pentru „consultări" pe Rutledge şi Hitch şi îi lăsăm pe chinezi să fiarbă o vreme la foc mic.

— În legătură cu nota, Scott.

— Da, domnule preşedinte.

— Scrie-o pe o foaie de azbest şi semneaz-o cu sânge, îi spuse cu răceală Jack.

— Da, domnule, confirmă Secretarul de Stat, iar linia amuți.

Mult mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, la Moscova, Pavel Iefremov şi Oleg Provalov intrară în biroul lui Serghei Golovko.

— Regret că nu v-am putut primi mai devreme, le spuse directorul SVR oaspeților săi. Am fost ocupat cu unele probleme – chinezii şi împuşcăturile din Beijing. Urmărise evenimentele la televizor, aşa cum făcuse o lume întreagă.

— Atunci aveți încă o problemă cu chinezii, tovarăşe director.

— Oh?

Iefremov îi întinse mesajul decriptat. Golovko îl luă, mulțumind politicos, apoi se lăsă pe spate în scaun şi începu să citească. În mai puțin de cinci secunde, ochii i se măriră.

— Nu-i posibil, şopti el.

— Poate, dar e greu de găsit o altă explicație.

— *Eu* am fost ținta?

— Aşa se pare, răspunse Provalov.

— Dar *de ce?*

— Nu ştim, rosti Iefremov şi probabil că nimeni din Moscova nu ştie. Dacă ordinul a fost dat prin intermediul

unui ofițer chinez de informații, atunci ordinul își are originea la Beijing, iar bărbatul care l-a transmis nu cunoaşte motivele care au stat la baza lui. Mai mult decât asta, întreaga operațiune a fost organizată în aşa fel încât să poată fi negată, de vreme ce nu putem dovedi că acel bărbat este spion şi nu un simplu ataşat, ori „marionetă", cum îi zic americanii. De fapt, agentul a fost identificat pentru noi de către un american, încheie ofițerul FSB.

Lui Golovko îi ieşiseră ochii din cap.

— Cum dracului s-a întâmplat *asta?*

Provalov îi explică.

— E puțin probabil ca un ofițer chinez de informații din Moscova să fie îngrijorat de prezența unui cetățean american, pe când orice cetățean rus este un potențial ofițer de contrainformații. Mişka se afla la fața locului şi s-a oferit să ne ajute, iar eu i-am permis. Lucru care m-a condus la o întrebare.

— Ce să-i spui americanului? rosti Golovko pentru el.

Locotenentul încuviință.

— Da, tovarăşe director. Cunoaşte multe amănunte despre anchetarea crimei pentru că i le-am destăinuit eu, iar el mi-a oferit câteva sugestii utile. Este un anchetator foarte talentat. Şi nu e prost. Când mă va întreba cum decurge cazul, ce pot să-i spun?

Răspunsul inițial al lui Golovko fu în egală măsură previzibil şi automat: „Nu spui o vorbă". Apoi se răzgândi. Dacă Provalov nu-i spunea ceva, americanul ar fi trebuit să fie netot să nu-şi dea seama de minciună şi aşa cum spusese locotenentul, străinul nu era prost. Pe de altă parte, ar fi servit scopurilor lui Golovko – sau ale Rusiei – ca America să ştie că viața sa era amenințată? Era o întrebare grea şi confuză. În timp ce stătea în cumpănă, simți nevoia să-şi cheme înăuntru garda de corp. Îşi apelă secretarul.

— Da, tovarăşe director, zise maiorul Şelepin, intrând pe uşă.

— O grijă nouă pentru tine, Anatoli Ivanovici, îi spuse Golovko.

Era mai mult decât atât. După prima frază, Şelepin păli.

În America totul începuse de la sindicate. Aceste asociații de oameni ai muncii, care pierduseră din forță în deceniile precedente, erau, prin modul lor de organizare, cele mai conservatoare organizații din America, pentru simplul motiv că diminuarea puterii lor le făcuse să fie mai grijulii cu forța pe care o mai dețineau. Pentru a-şi menține poziția, rezistau oricărei schimbări care ar fi amenințat fie şi cel mai mic drept al celui mai umil membru al lor.

China fusese întotdeauna o oaie neagră pentru mişcarea oamenilor muncii, din simplul motiv că lucrătorii chinezi făceau, într-o zi de muncă, mai puțin decât făceau, în timpul pauzei matinale pentru cafea, sindicaliştii americani din industria constructoare de automobile. *Asta* rotea soarta jocului în favoarea asiaticilor, un fapt pe care sindicatele nu erau pregătite să-l aprobe.

Cu atât mai mult cu cât guvernul care-i conducea pe acei lucrători prost plătiți le nesocotea drepturile. Asta nu făcea decât să sporească opoziția contra chinezilor.

Sindicatele americane numai lipsite de organizare nu erau, aşa că fiecare membru al Congresului începu să primească apeluri telefonice. Multe dintre ele fuseseră preluate de asistenții lor, dar cele venite din partea conducătorilor filialelor de sindicat îşi croiau drum până la senator sau deputat, indiferent de apartenența politică a acestuia. Atenția era îndreptată către acțiunile barbare ale acelui stat lipsit de Dumnezeu care, apropo, îşi bătea joc de muncitorii săi *şi* fura slujbele americanilor prin practicile lor comerciale incorecte. Problema dimensiunii surplusului comercial se regăsea în fiecare apel recepționat, fapt care i-ar fi putut determina pe membrii Congresului să creadă că au de-a face cu o campanie telefonică minuțios orchestrată (ceea ce şi era), dacă ar fi comparat notițele de la fiecare apel cu celelalte (ceea ce nu făcură).

Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, avură loc demonstrații care, deşi erau la fel de spontane ca cea ținută în Republica Populară Chineză, fuseseră difuzate de rețelele mass-media locale şi/sau naționale pentru că, la astfel de evenimente, se

trimiteau care de reportaj iar jurnaliştii făceau şi ei, la rândul lor, parte dintr-un sindicat.

Pe lângă apelurile telefonice şi reportajele TV legate de demonstraţii sosiseră scrisori, şi e-mailuri, care fuseseră în întregime numărate şi catalogate de personalul administrativ al aleşilor poporului.

Unii senatori şi deputaţi sunaseră la Casa Albă ca să-l informeze pe preşedinte despre cele petrecute la sediul Congresului. *Toate* aceste apeluri erau direcţionate către biroul lui Arnold van Damm, a cărui echipă contabiliza la rândul ei numărul celor care sunau, poziţia lor şi gradul de pasiune, cifrele fiind foarte mari.

În fruntea tuturor se aflau mesajele primite de la comunităţile religioase pe care China reuşise, realmente, să le ofenseze instantaneu.

Dar cel mai neaşteptat şi mai aspru mesaj al acelei zile nu contase într-un telefon sau o scrisoare adresată unui membru al guvernului. Fabricanţii chinezi cu sediul în Taiwan aveau cu toţii agenţii de lobby şi relaţii publice în America. Una dintre aceste agenţii veni cu o idee care se răspândi cu iuţeala unei dâre de praf de puşcă arzând. Până la prânz trei tipografii diferite scoseseră afişe cu drapelul Republicii Chineză Taiwan, având scris cu majuscule „Noi suntem băieţii buni". În dimineaţa următoare, funcţionarii lanţurilor de magazine en detail de pe tot cuprinsul Americii ticsiră rafturile cu produse ale fabricilor din Taiwan.

Reţelele mass-media aflaseră de această acţiune încă înainte de declanşarea ei, ajutându-i pe industriaşii taiwanezi prin publicitatea făcută campaniei „Ei, nu noi" chiar înainte ca aceasta să fi început cu adevărat.

Rezultatul a fost că poporul american redobândise conştiinţa faptului că existau *două* ţări intitulate „chineze" şi numai una dintre ele ucidea clerici şi apoi îi bătea pe aceia care încercau să rostească o seamă de rugăciuni pe o stradă publică. Cealaltă ţară juca baseball în Liga Mică.

Nu se întâmpla des ca sindicatele şi biserica să vocifereze la unison cu atâta putere şi să fie amândouă ascultate. Organizaţiile de sondare a opiniei publice se mobilizară să

ține pasul cu evenimentele şi curând scoaseră formulare cu întrebări elaborate în aşa fel încât răspunsurile erau evidente încă înainte de a fi date.

Dispoziția guvernamentală cu notificarea ajunse la ambasada din Beijing dimineața devreme. După decriptarea de către un angajat al NSA, fu prezentată ofițerului de serviciu pe ambasadă, care reuşi să-şi înfrângă senzația de greață şi decise să îl trezească imediat pe ambasadorul Hitch. O jumătate de oră mai târziu, Hitch se afla în biroul său, somnoros şi irascibil din pricina deşteptării cu două ore mai devreme decât era obişnuit. Conținutul notei îi strică şi mai mult ziua. Curând vorbea la telefon cu Departamentul de Stat.

— Da, exact asta vrem să le spui, îi zise Scott Adler pe linia telefonică securizată.

— N-o să le placă.

— Nu mă surprinde, Carl.

— Bun, deci eşti conştient de asta, îi spuse Hitch Secretarului de Stat.

— Carl, noi ştim cum stau lucrurile, dar preşedintele e deranjat foarte tare…

— Scott, îți dai seama că eu locuiesc aici? *Ştiu* ce se întâmplă.

— Ce vor întreprinde ei? întrebă VULTURUL.

— Înainte sau după ce îmi vor lua capul? replică Hitch. Îmi vor spune unde să-mi bag notificarea – într-o manieră mai formală, fireşte.

— Ei bine, să le explici limpede că poporul american cere anumite amenzi. Şi că nu pot ucide diplomați fără a fi pedepsiți.

— În regulă, Scott. Ştiu cum să mă descurc. Vorbim mai târziu.

— Voi sta treaz, promise Adler, gândindu-se la lunga zi de aşteptare, înțepenit la birou.

— La revedere.

Hitch întrerupse legătura.

CAPITOLUL 33

Careul unu

— Nu vă permitem să ne vorbiți în acest mod, remarcă Shen Tang.

— Domnule ministru, țara mea are principii pe care nu le încălcăm. Unele dintre ele sunt respectarea drepturilor omului, dreptul la liberă asociere, dreptul de a practica religia după propria dorință, dreptul de a se exprima liber. S-a văzut că guvernul Republicii Populare este în măsură să violeze aceste drepturi, de aici reacția Americii. Toate celelalte mari puteri ale lumii recunosc aceste drepturi. Şi China, la rândul ei, trebuie s-o facă.

— Trebuie? Ne spuneți ce *trebuie* noi să facem?

— Domnule ministru, dacă țara dumneavoastră doreşte să fie o membră a comunității internaționale, răspunsul este da.

— America *nu* dictează Chinei. Nu sunteți conducătorii lumii!

— Nici nu pretindem că suntem. Dar putem selecta națiunile cu care avem relații normale şi am prefera ca ele să recunoască drepturile oamenilor, aşa cum fac toate statele civilizate.

— Acum spuneți că suntem necivilizați? îl interpelă Shen.

— Nu am spus asta, domnule ministru, răspunse Hitch, dorindu-şi să nu mai comită alte scăpări.

— America nu are dreptul să-şi impună voința asupra noastră şi nici a oricărei alte națiuni. Ați venit aici să ne dictați termenii de derulare a comerțului, iar acum cereți pe deasupra ca noi să dirijăm afacerile noastre interne astfel încât să vă convină vouă. Destul! Nu ne vom ploconi în fața voastră. Nu suntem servitorii voştri. Resping această notă. Shen chiar o azvârli înapoi către Hitch, pentru a da mai mare greutate vorbelor sale.

— Acesta este răspunsul vostru? îl chestionă Hitch.

— Acesta este răspunsul Republicii Populare Chineze, răspunse Shen pe un ton imperativ.

— Foarte bine, domnule ministru. Vă mulțumesc pentru audiență.

Politicos, Hitch făcu o plecăciune şi se retrase. Era remarcabil, socoti el, cum relații normale – dacă nu chiar amicale – puteau să se destrame atât de rapid. Cu numai şase săptămâni în urmă Shen venise la ambasadă pentru un dineu cordial şi productiv, şi fiecare toastase pentru țara celuilalt, în cel mai prietenesc mod posibil. Dar, aşa cum a spus Kissinger: Statele nu au prieteni; au interese. Iar R.P.C. tocmai îşi bătuse joc de unele dintre cele mai profunde principii ale Americii. Şi cu asta basta. Ieşi afară la maşina sa, care urma să-l ducă la ambasadă.

Cliff Rutledge îl aştepta. Hitch îl conduse în biroul său particular.

— Ei?

— Păi, mi-a spus să-mi bag ceva în dos – în limbaj diplomatic, îşi informă Hitch oaspetele. În dimineața asta o să ai parte de o sesiune de convorbiri foarte animată.

Fireşte, Rutledge văzuse deja nota.

— Mă surprinde că Scott a lăsat lucrurile să ia o asemenea turnură.

— Cred că poziția celor de-acasă a devenit puțin mai fermă. Am văzut reportajele CNN, dar poate lucrurile stau mai rău decât par.

— Uite ce, nu trec cu vederea ce au făcut chinezii, dar toate astea din cauza unei perechi de preoți împuşcați…

— Unul dintre ei era diplomat, Cliff, îi reaminti Hitch. Dacă tu te-ai alege cu fundul ciuruit, ai vrea ca cei din Washington să ia lucrul în serios, nu?

Reproşul făcu ochii lui Rutledge să scânteieze.

— Preşedintele Ryan e cel care ne-a adus în această situație. Pur şi simplu habar n-are cum funcționează diplomația.

— Poate că da, poate că nu, dar *este* preşedinte, iar meseria noastră este să-l reprezentăm, îți aminteşti?

— E şi greu să uit, ricană Rutledge. N-o să ajungă niciodată vicesecretar de stat atâta timp cât acel neghiob va sta la Casa Albă, iar el pusese ochii de-acum cincisprezece ani pe postul acela. Dar nu-l va obține dacă-şi va lăsa trăirile intime, oricât ar fi fost ele de justificate, să-i întunece judecata profesională. Vom fi ori chemați, ori trimişi acasă, estimă el.

— Probabil, confirmă Hitch. Ar fi frumos să prindem ceva meciuri din liga de baseball. Cum ți se par cei de la Sox în campionatul ăsta?

— Ia-ți gândul de la ei. Anul acesta echipa se află în reconstrucție. Din nou.

— Îmi pare rău de ei.

Hitch clătină din cap şi privi spre masa de lucru, în căutare de noi mesaje, dar nu mai sosise nimic. Acum va trebui să informeze Washingtonul despre cele spuse de ministrul chinez de externe. Probabil că Scott Adler stătea în biroul său de la etajul şapte, aşteptând ca telefonul cu linie securizată să sune.

— Succes, Cliff.

— Mersi mult, răspunse Rutledge în drumul său către uşă.

Hitch se întrebă dacă e cazul să-şi sune soția casă-i spună să facă bagajele pentru întoarcerea acasă; dar nu, încă nu era cazul. Mai întâi va suna la Foggy Bottom.

— Deci ce-o să se-ntâmple acum? îl întrebă Ryan din pat, pe Adler. Lăsase vorbă să fie apelat imediat cum aveau veşti. Acum, ascultând răspunsul lui Adler, rămase surprins. El crezuse că limbajul notei era destul de ocolit, dar era evident că schimburile diplomatice aveau nişte reguli mai stricte decât apreciase el. Bine, Scott, iar acum ce urmează?

— Aşteptăm să vedem ce se întâmplă cu delegația comercială, dar îmi pun banii la bătaie că-i vom chema şi pe ei şi pe Carl Hitch acasă, pentru consultări.

— Chinezii nu realizează că, din acest motiv, comerțul lor poate primi o lovitură serioasă?

— Nu se aşteaptă să se ajungă la asta. Dacă o vor face, i-ar putea determina să se gândească la erorile stilului lor de

acțiune.

— Eu n-aş paria pe cartea asta, Scott.

— Mai devreme sau mai târziu, bunul-simț ar trebui să iasă la lumină. De regulă, o gaură în portofel atrage atenția oricărui individ, rosti Secretarul de Stat.

— O să cred asta când o voi vedea cu ochii mei, replică preşedintele. Noapte bună, Scott.

— Noapte bună, Jack.

— Ce-au zis? îl interpelă Cathy Ryan.

— Au spus să ne vârâm nota în dos.

— Pe bune?

— Pe bune, răspunse Jack, stingând lumina.

Chinezii se considerau invincibili. Era frumos să gândeşti astfel. Frumos, dar periculos.

Divizia 265 Infanterie Motorizată era compusă din trei regimente cu soldați în termen – cetățeni ruşi care nu preferaseră să se eschiveze de la serviciul militar, lucru care îi făcea ori patrioți, ori proşti, ori apatici, ori suficient de plictisiți de viața normală pentru ca perspectiva de a petrece doi ani în uniformă, prost hrăniți şi aproape neplătiți, să nu li se pară un sacrificiu prea mare. Fiecare regiment era compus din circa o mie cinci sute de soldați, cu cinci sute mai puțin decât permitea statutul de organizare. Partea bună era că fiecare regiment avea ataşat un batalion de tancuri, iar tot echipamentul mecanizat era, dacă nu nou, cel puțin recent fabricat şi întreținut în mod rezonabil. Oricum, divizia ducea lipsă de regimentul de tancuri specificat de organigramă, pumnul blindat care oferea oricărei divizii de infanterie motorizată capacități ofensive. De asemenea, lipsea divizionul de artilerie antitanc al diviziei, cu tunurile sale antitanc. Aceste arme erau anacronice şi Bondarenko nu le plăcea deloc, deoarece, cu patruzeci de ani înainte, ca simplu cadet, lucrase cu ele. Noul model de BMP, maşina de luptă blindată a infanteriei, fusese modificat pentru a purta racheta antitanc AT-6, pe care NATO o numea „Spiral” şi care, de fapt, prin contribuția unui spion KGB anonim din anii 1980, era versiunea rusească a rachetei NATO „Milan”. Militarii ruşi

botezaseră racheta „Ciocanul” din pricina uşurinţei cu care putea fi folosită, în ciuda încărcăturii de luptă relativ reduse. Fiecare BMP dispunea de zece rachete de acest tip, lucru care compensa din plin lipsa divizionului de tunuri antitanc tractate.

Ceea ce îi îngrijora cel mai mult pe Bondarenko şi Aliev era lipsa pieselor de artilerie. Artileria, din punct de vedere istoric cea mai antrenată şi experimentată componentă a armatei ruse, era doar pe jumătate prezentă în cadrul forţelor de manevră din Orientul îndepărtat, divizioanele luând locul regimentelor. Raţiunea acestei stări de fapt era dată de linia fixă de fortificaţii de la graniţa cu China, care dispunea din belşug de poziţii fixe, întărite, de artilerie, care, în ciuda concepţiei lor învechite, erau totuşi înzestrate cu echipe experimentate de servanţi şi stocuri masive de proiectile, gata să deschidă focul asupra unor poziţii predeterminate.

Din maşina sa de comandament, generalul privea încruntat în jur. Asta obţinuse pentru că fusese deştept şi energic. Un district militar organizat şi pregătit cum se cuvine nu avea *nevoie* de un om de calibrul lui, corect? Nu, talentele sale erau necesare pentru o fundătură precum asta. Măcar o dată, se gândi el, ar putea un ofiţer eficient să primească o recompensă pentru performanţele sale, în loc de o nouă „provocare”, aşa cum îi ziceau ei, nu? Scoase un mârâit. Niciodată, în viaţa sa. Neghiobii şi prostănacii conduceau districte confortabile, lipsite de ameninţări, având o grămadă de echipament cu care să se joace.

Cel mai rău îl îngrijora situaţia aeriană. Dintre toate forţele armate ruseşti, aviaţia avusese cel mai mult de suferit de pe urma prăbuşirii Uniunii Sovietice. Odinioară, Extremul Orient dispusese de propriile flotile de avioane tactice de vânătoare, destinate să combată o ameninţare venită din partea avioanelor americane cu baza în Japonia şi pe portavioanele din Flota Pacificului, *plus* cele necesare a face faţă Chinei. Aceste avioane nu mai existau. Acum dispunea poate, în teatrul de operaţii, de cincizeci de avioane apte de zbor, iar piloţii acestora abia dacă făceau şaptezeci de ore de zbor pe zi, exact atât cât era necesar pentru a ştii să decoleze

şi să aterizeze în siguranță. Cincizeci de avioane moderne de luptă, destinate în special luptelor aeriene, nu atacului la sol. Mai existau câteva sute de avioane, care rugineau la bazele lor, majoritatea păstrate în hangare pentru a rămâne uscate, cu pneurile dezumflate şi garniturile de cauciuc din interior crăpate din pricina lipsei de activitate, determinată de penuria de piese de schimb care ținea la sol aproape întreaga forță aeriană a Rusiei.

— Ştii, Andrei, îmi amintesc de vremurile când lumea tremura de frica armatei noastre naționale. Acum, aceia care se deranjează să ia aminte la noi, se zguduie de râs.

Bondarenko trase un gât de vodcă dintr-un bidon. De multă vreme nu mai băuse alcool în timpul serviciului, dar era frig – instalația de încălzire a maşinii era stricată – şi avea nevoie de alinare.

— Ghenadi Iosifovici, nu-i chiar aşa de rău precum pare…

— De acord! E mai rău decât rău! urlă comandantul Districtului Extrem Orient. Dacă se deplasează chinezii spre nord, voi învăța să mănânc cu bețişoare. Întotdeauna m-am întrebat cum reuşesc ei asta, adăugă el cu un surâs crispat.

Bondarenko era genul care, în orice situație, vedea partea amuzantă a lucrurilor.

— Dar pentru restul lumii părem puternici. Avem mii de tancuri, tovarăşe general.

Ceea ce era adevărat. Îşi petrecuseră dimineața inspectând hangarele monstruoase ce conțineau o sumedenie de tancuri T-34/85[64] fabricate la Chelyabinsk, în 1946. Unele aveau tunuri virgine, care nu trăseseră niciodată. Germanilor le tremuraseră pantalonii atunci când văzuseră în zare năpustindu-se aceste tancuri, dar datau din al Doilea Război Mondial, mai mult de nouă sute de bucăți, cât să echipeze trei divizii complete. Pe deasupra existau şi trupe pentru întreținerea lor! Motoarele încă porneau, lucrările de service fiind asigurate de *nepoții* bărbaților care le utilizaseră în lupta

[64] Varianta modernizată a tancului T-34/76 (intrată în serviciu în 1943), dotată cu turelă mai mare şi tun de 85 mm, (n.red.).

împotriva *fasciştilor*. În aceleaşi hangare se aflau proiectile, unele fabricate mai recent, prin 1986, pentru tunurile de 85 mm. Lumea avea mania, iar Uniunea Sovietică era cu siguranță cea mai maniacă, de a stoca asemenea vechituri, ca apoi să cheltuiască bani şi efort pentru a le întreține. Chiar şi în prezent, la zece ani după desființarea statului național, forța brută a inerției birocratice *încă* trimitea recruți în aceste hangare pentru a întreține colecția de vechituri. În ce scop? Nimeni nu ştia. Era necesar un arhivar pentru a da de urma documentelor şi, deşi această activitate ar fi putut fi interesantă pentru un istoric cu simțul umorului, Bondarenko avea lucruri mai importante de făcut.

— Andrei, îți apreciez voința de a vedea partea luminoasă a fiecărei situații, dar aici ne confruntăm cu o realitate crudă.

— Tovarăşe general, vor trece luni de zile ca să obținem permisiunea de a încheia această operațiune.

— Probabil că aşa este, Andruşka, dar îmi amintesc o poveste despre Napoleon. A vrut să planteze copaci pe marginea drumurilor din Franța, pentru a asigura umbră trupelor sale aflate în marş. Un ofițer de stat-major a zis, domnule mareşal, va fi nevoie de douăzeci de ani ca pomii să crească suficient pentru a îndeplini acest rol. Iar Napoleon a spus, da, aşa este, aşadar trebuie să începem imediat! Astfel şi noi, colonele, vom începe pe loc munca.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule general.

Colonelul Aliev ştia că era o idee valoroasă. Se întreba doar dacă va avea destul timp să pună în aplicare toate ideile care trebuiau îndeplinite. În rest, militarii de la hangar păreau destul de fericiți. Unii dintre ei chiar scoteau tancurile la lumină, pentru a se distra cu ele, le conduceau până la cel mai apropiat poligon de testare şi, ocazional, chiar trăgeau cu tunurile. Un tânăr sergent comentase în fața lui că era bine să fie folosite, căci asta făcea filmele de război văzute în copilărie să pară mai reale. Asta da lucru demn de auzit de la un soldat, rațională colonelul Aliev. Făcea filmele mai bune. La dracu.

— Cine se crede ticălosul ăsta cu ochi oblici că este? vru

Gant să afle, afară, în grădină.

— Mark, de dimineață le-am înmânat o notă destul de fermă, iar ei doar reacționează la ea.

— Cliff, explică-mi de ce este în regulă pentru alții să vorbească în halul acela cu noi, dar nu e în regulă dacă noi le vorbim în acelaşi mod?

— Asta se cheamă diplomație, explică Rutledge.

— Se cheamă rahat, Cliff, şuieră Gant. Acolo de unde vin eu, dacă cineva discută cu tine în felul acela, îi dai un pumn în față.

— Însă noi nu facem aşa.

— De ce?

— Pentru că suntem mai presus de asemenea lucruri, Mark, încercă Rutledge să-i explice. E ca un cățeluş care latră la un dulău. Dulăul cel puternic nici nu se sinchiseşte. Ştie că-i poate face capul felii. Iar noi ştim că o putem scoate la capăt cu aceşti oameni, dacă suntem nevoiți.

— Ar trebui ca cineva să le spună *lor* asta, Cliffy, remarcă Gant. Pentru că am impresia că ei încă n-au prins de veste. Vorbesc de parcă ar stăpâni întreaga lume şi consideră că pot face pe durii cu noi, Cliff, iar până ce vor afla că nu pot, noi o să înghițim mai mult rahat din partea lor.

— Mark, aşa se face treaba, asta-i tot. La un asemenea nivel, aşa se joacă.

— Oh, da? pară Gant. Cliff, pentru ei nu e un joc. Eu văd asta, dar tu nu. După această pauză vom intra înapoi în sală, iar ei vor vehicula amenințări la adresa noastră. Ce vom face noi?

— Le dăm dracului. Cum ar putea ei să ne amenințe?

— Comanda de avioane Boeing.

— Bun, Boeing va trebui ca în acest an să-şi vândă altcuiva avioanele, rosti Rutledge.

— Serios? Şi ce facem cu interesele acelor muncitori pe care se presupune că-i reprezentăm?

— Mark, la acest nivel lucrăm cu o imagine de ansamblu, nu cu un cadru restrâns, OK?

Rutledge începuse să se enerveze din pricina acestui agent de bursă.

— Cliffy, imaginea de ansamblu e alcătuită dintr-o mulțime de imagini mai mici. Trebuie să intri înapoi în sală şi să-i întrebi dacă le place să ne vândă produse. Dacă răspunsul e afirmativ, atunci ei trebuie să intre în joc. Deoarece au nevoie de noi cu al naibii mai mult decât avem noi de ei.

— Nu poți vorbi astfel unei mari puteri.

— Suntem noi o mare putere?

— Cea mai mare, confirmă Rutledge.

— Atunci cum de ei ne vorbesc în halul acela?

— Mark, asta e treaba mea. Te afli aici pentru a-mi da sfaturi, dar eşti pentru prima oară angrenat într-un astfel de joc, bine? Eu ştiu cum să-l joc. E meseria mea.

— Bine. Gant oftă prelung. Dar atunci când noi respectăm regulile şi ei nu, jocul devine puțin cam incomod. Gant plecă să se plimbe puțin de unul singur. Grădina era destul de drăguță. Nu avea destulă experiență în domeniu pentru a şti că, de regulă, exista o grădină, indiferent de ce tip, în care diplomații să hoinărească după două sau trei ore de convorbiri avute în sala de conferințe, dar învățase că grădina era locul unde se realizau o mulțime de lucruri.

— Domnul Gant? Se răsuci şi îl zări pe Xue Ma, diplomatul-spion cu care mai discutase anterior.

— Domnul Xue, îl salută Gant.

— Ce părere aveți despre progresul negocierilor? întrebă diplomatul chinez.

Mark încă încerca să priceapă stilul de a vorbi al individului.

— Dacă ăsta e progres, mi-e groază să văd ceea ce voi numiți un regres.

Xue zâmbi.

— Un schimb animat de replici este adesea mai interesant decât unul anost.

— Adevărat? Sunt surprins de toate aceste lucruri. Întotdeauna am crezut că discuțiile diplomatice sunt mai politicoase.

— Credeți că acestea de-acum sunt nepoliticoase?

Gant îşi puse din nou întrebarea dacă era sau nu momit. „Dă-o dracului de treabă”, decise el. Oricum nu-i trebuia

slujba lui guvernamentală. Faptul că o acceptase implicase un considerabil sacrificiu personal. De vreo câteva milioane de dolari. Oare asta nu-i dădea dreptul să spună exact ce gândeşte?

— Xue, ne acuzaţi că vă ameninţăm identitatea naţională din pricină că obiectăm la crimele pe care conducerea voastră – sau agenţii ei, presupun – le-au comis în faţa camerelor TV. Americanilor nu le plac oamenii care comit crime.

— Cetăţenii aceia încălcau legile noastre, îi reaminti Xue.

— Se poate, cedă Gant. Dar în America, atunci când oamenii încalcă legea, sunt arestaţi şi au parte de un proces, în faţa unui judecător şi a juraţilor, cu un avocat al apărării, ca să fim siguri că procesul este corect şi, în mod al naibii de sigur, noi nu-i împuşcăm în cap pe cei care ţin în braţe un nenorocit de nou-născut!

— A fost o întâmplare nefericită, aproape că admise Xue, dar, aşa cum am spus, acei oameni încălcau legea.

— Aşa că poliţiştii voştri au jucat faţă de ei rolul de judecător-juriu-călău. Xue, pentru americani, aceasta este fapta unor barbari.

Cuvântul cu „b” îşi atinse ţinta.

— America nu poate vorbi Chinei în acest mod, domnule Gant.

— Uite ce-i, domnule Xue, e ţara voastră şi puteţi s-o conduceţi cum vreţi. N-o să vă declarăm război pe seama lucrurilor care le faceţi în interiorul graniţelor voastre. Dar nicio lege nu spune că trebuie să facem afaceri cu voi, aşa că *putem* înceta achiziţionarea bunurilor voastre – şi am ştiri proaspete pentru voi: poporul american *va înceta* să cumpere marfa voastră dacă veţi continua să comiteţi chestii de genul celor pomenite anterior.

— Poporul, sau guvernul vostru? îl interogă Xue, cu zâmbetul unuia care ştie multe.

— Sunteţi chiar *atât* de proşti, domnule Xue? contraatacă Gant.

— Ce vreţi să spuneţi?

Gant observă că ultima insultă pătrunsese prin carapacea diplomatului chinez.

— Vreau să spun că America este o țară democrată. Americanii iau o mulțime de decizii din proprie voință, iar una dintre acestea este pe ce anume să-şi cheltuiască banii, iar americanul de rând nu va cumpăra ceva de la un barbar nenorocit. Gant făcu o pauză. Uite, eu sunt evreu, bine? Acum şaizeci şi ceva de ani America a dat-o în bară. Am văzut ce făceau Hitler şi naziştii în Germania, dar nu am acționat la timp pentru a-i opri. Am ratat apelul şi o mulțime de oameni au fost omorâți fără rost; am văzut imagini la televizor despre acele lucruri încă de când eram în pantaloni scurți şi *niciodată* nu vom mai lăsa să se-ntâmple aşa ceva cât timp vom sta de veghe, iar când unii ca voi comit chestii precum cele pe care abia le-am văzut, în mințile americanilor se-aprinde imediat scânteia pe care scrie Holocaust. Acum ai înțeles?

— Nu ne puteți vorbi în acest mod.

Iarăşi un record doborât! Uşile sălii de conferință se deschideau. Era momentul să se îndrepte înapoi, către o nouă rundă de confruntări purtate în limbaj diplomatic.

— Dacă veți continua atacurile la adresa suveranității noastre naționale, vom cumpăra din altă parte, îi spuse, cu oarecare satisfacție, Xue.

— Foarte bine, şi noi putem face la fel. Dar voi aveți nevoie de banii noştri cu mult mai mult decât avem noi de produsele voastre comerciale, domnule Xue.

În cele din urmă trebuie să fi priceput, raționă Gant. Chipul chinezului oglindea, în acel moment, o uşoară emoție. Lucru dovedit şi de vorbele sale:

— Nu ne vom pleca în fața atacurilor americane îndreptate contra țării noastre.

— Nu vă atacăm, Xue.

— Dar ne amenințați economia, rosti Xue, când ajungeau la uşă.

— Nu amenințăm nimic. Îți spuneam că cetățenii americani nu vor cumpăra produsele unei țări care comite acte de barbarism. Asta nu e o amenințare. Este expunerea unui adevăr.

Ceea ce era o insultă şi mai gravă, pe care Gant nu o

aprecie pe deplin.

— Dacă America ne pedepseşte, vom pedepsi şi noi America.

Pentru Gant era prea mult. Deschisese uşa pe jumătate, dar se opri pentru a-l înfrunta pe diplomatul-spion:

— Xue, sculele voastre nu sunt destul de mari pentru a se măsura cu ale noastre. Cu acestea spuse, păşi în sală.

O jumătate de oră mai târziu, părăsea din nou încăperea. Se schimbaseră vorbe ascuțite şi încinse, iar cele două părți nu întrevăzuseră nicio rațiune de a mai continua convorbirile în ziua respectivă – deşi Gant bănuia cu tărie că îndată ce va auzi Washingtonul de discuțiile din acea dimineață, nu va mai *exista* o altă zi de negocieri.

Peste două zile, cu ceasul biologic complet defazat din pricina călătoriei cu avionul, s-ar fi putut afla iarăşi în biroul său de pe 15 Street. Era surprinzător că se gândea la aşa ceva.

— Ceva veşti despre Pacificul de vest? se interesă Mancuso.

— Tocmai au trimis în larg trei submarine, unul din clasa Song şi două dintre cele cumpărate de la ruşi, clasa Kilo, răspunse generalul de brigadă Lahr. Le ținem sub observație. *La Jolla* şi *Helena* se țin aproape de ele. *Tennesse* se-ndreaptă către Pearl, unde va sosi la amiază. Fostul submarin purtător de rachete se afla în patrulare de cincizeci de zile, ceea ce îi era de-ajuns. Toate navele noastre de suprafață se află din nou în larg. Nicio navă nu este programată să se întoarcă în Taipei în decurs de douăsprezece zile.

— Deci târfele din Taipei au obținut o vacanță de două săptămâni? mustăci CINCPAC.

— La fel şi barmanii. Chiar au nevoie de destindere, dacă marinarii dumneavoastră sunt asemenea soldaților mei, replică J-2, zâmbind la rândul său.

— Ehei, să fii iarăşi tânăr şi neînsurat, remarcă Bart. Altceva din zona aceea?

— Antrenamente de rutină ale chinezilor, chestii legate de

operațiuni combinate sol-aer, dar astea se petrec în nord, lângă granița cu Rusia.

— Cât de bine arată aceste antrenamente?

Lahr ridică din umeri.

— Suficient de bine cât să le dea de gândit ruşilor, domnule. Per ansamblu, Armata Populară de Eliberare e pregătită mai bine decât ştiu eu să fi fost vreodată, dar au muncit din greu în ultimii trei sau patru ani.

— Cât de mulți sunt? întrebă Mancuso, privind către harta de perete, care pentru un marinar era mult mai utilă decât pentru un infanterist. China nu era decât o pată maronie pe latura stângă.

— Depinde de locație. Dacă ar fi să atace în nord, la ruşi, ar fi ca o invazie de gândaci într-un apartament din ghetoul New Yorkului. Ar fi nevoie de o grămadă de Raid să te pui cu ei.

— Şi ziceai că ruşii au efective subțiri la granița de est?

Lahr făcu un gest de încuviințare.

— Da. Domnule amiral, dacă aş fi în locul lui Bondarenko aş transpira puțin de frică. Vreau să spun că e doar o amenințare teoretică, dar, ca toate amenințările, nu m-ar lăsa să dorm noaptea.

— Dar rapoartele despre aurul şi petrolul din Siberia răsăriteană?

— Astea fac ca amenințarea să fie mai puțin teoretică. China e mare importatoare de petrol şi va avea nevoie de şi mai mult pentru a-şi extinde economia în modul planificat de partid – cât despre aur, ce naiba, orice om şi l-a dorit, de trei mii de ani încoace. Este negociabil şi fungibil.

— Fungibil? Pentru Mancuso acesta era un cuvânt nou.

— Verigheta dumneavoastră ar fi putut face parte, odinioară, din coroana faraonului Ramses al II-lea, explică Lahr. Sau din colierul lui Caligula, ori din sceptrul imperial al lui Napoleon. Iei obiectele, le forjezi cu barosul şi devin din nou materie primă, una *valoroasă.* Dacă filonul ruşilor e atât de mare precum spun băieții noştri de la informații, vor vinde aur întregului glob. Toată lumea îl foloseşte la tot soiul de aplicații, de la bijuterii la produse electronice.

— Cât de mare se presupune că este filonul?

Lahr dădu din umeri.

— Suficient de mare ca să vă cumpere o flotă nouă şi tot mai rămâne ceva.

Mancuso fluieră lung. Era o sumă imensă de bani.

Orele erau înaintate la Washington, iar Adler întârzia din nou la birou. Postul de Secretar de Stat era destul de solicitant, iar în ultima vreme fusese mult mai ocupat decât de obicei, Scott Adler obişnuindu-se cu o zi de muncă de paisprezece ore. În acel moment parcurgea nişte rapoarte mai vechi, aşteptând veşti din Beijing. Pe birou se afla un telefon securizat STU-6. „Unitatea telefonică securizata" era un dispozitiv sofisticat de criptare, grefat pe un model standard de telefon digital produs de AT&T. Funcționa pe un canal de comunicare via satelit şi, cu toate că semnalul era răspândit pe toată suprafața globului prin intermediul sateliților Departamentului Apărării, orice ascultător ocazional nu putea obține decât un enervant zgomot de electricitate statică, precum sunetul apei care curge prin robinetul de la baie. Avea un sistem aleatoriu de criptare pe 512 biți, pe care cele mai bune computere de la Fort Meade îl puteau sparge cu o rată de succes de treizeci la sută, după câteva zile de eforturi. Iar asta însemna un grad ridicat de siguranță. Încercaseră să realizeze o legătură între sistemul de criptare TAPDANCE şi unitățile STU pentru a genera un semnal complet aleatoriu şi practic imposibil de decodat, dar acest lucru se dovedise a fi dificil de îndeplinit, din pricina unor motive tehnice pe care nimeni nu se obosise să le explice Secretarului de Stat, lucru care acestuia îi convenea. Era diplomat, nu matematician. În sfârşit, STU începu să sune, emițând un sunet ciudat şi înfiorător. Fusese nevoie de unsprezece secunde ca cele două unități STU aflate în emisfere diferite ale globului să se sincronizeze.

— Adler.

— Aici Rutledge, Scott, rosti o voce din cealaltă parte a lumii. A mers prost, îl informă el imediat pe Secretarul de Stat. Anulează comanda de avioane Boeing 777, aşa cum am

presupus că vor face.

Adler aruncă o privire tăioasă spre telefon.

— Super. Absolut nicio concesie în privința asasinatelor?

— Zero.

— Niciun aspect optimist?

— Nimic, Scott, absolut nimic. S-au retras în spatele unui zid, de parcă noi am fi mongolii, iar ei Dinastia Chin.

„Cineva ar trebui să le aducă aminte că Marele Zid s-a dovedit în cele din urmă a fi o risipă inutilă de cărămizi", nu se mai osteni VULTURUL să spună.

— În regulă, trebuie să discut despre asta cu preşedintele, dar e posibil ca în curând să zbori către casă. Probabil şi Carl Hitch va face la fel.

— Îi voi spune. Nu e nicio şansă să putem face noi concesii, doar pentru a scoate lucrurile din impas?

— Cliff, probabilitatea ca problema litigiilor comerciale să treacă de Congres e la fel de mare ca cea de a ajunge Tufts în turneul semifinal. Poate chiar mai redusă.

Iar Universitatea Tufts, la urma urmei, *chiar* are o echipă de baschet. Nu există nimic din ce le putem oferi noi pe care ei să îl accepte. Dacă va exista un progres, ei sunt cei care trebuie să cedeze de această dată. Există vreo şansă să facă aşa?

— Zero şanse, fu replica din Beijing.

— Ei bine, atunci vor trebui să învețe ceva din asta, dar lecția va fi dură. Vestea bună, socoti Adler, era că lecțiile dure erau singurele care te învățau cu adevărat ceva. Poate va funcționa şi în cazul Chinei.

— *Ce* a spus acel *diao ren* capitalist? întrebă Zhang. Shen îi zisese tot ce îi relatase Xue, cuvânt cu cuvânt. Şi ce reprezintă el?

— Este asistentul personal al ministrului american al Trezoreriei. Cu toate că noi credem că este atât confidentul ministrului său, cât şi al preşedintelui Americii, explică Shen. Nu a participat activ la convorbiri, dar după fiecare sesiune a vorbit în particular cu vice-ministrul Rutledge. Nu ştim cu certitudine ce relație este între ei, dar este evident că nu are

experiență diplomatică. Vorbeşte precum un capitalist arogant, insultându-ne într-o manieră grosolană, dar mă tem că el reprezintă poziția Americii mult mai deschis decât o face Rutledge. Cred că el îi trasează lui Rutledge politica pe care trebuie s-o urmeze. Rutledge este un diplomat cu experiență, însă este evident că pozițiile pe care le adoptă nu sunt ale sale. Sunt sigur că el vrea să ne ofere concesii, dar Washingtonul îi dictează ce să spună, iar acel individ, Gant, este probabil legătura cu Washingtonul.

— Atunci ai avut dreptate să amâni negocierile. Le vom da o şansă să-şi revizuiască poziția. Dacă ei consideră că ne pot dicta nouă, se înşală. Ai anulat comanda de avioane?

— Desigur, exact cum ne-am înțeles acum o săptămână.

— Atunci *asta* le va da de gândit, remarcă Zhang, plin de sine.

— Dacă nu vor pleca de la tratative.

— N-ar îndrăzni. *Să fugi din Regatul de Mijloc? Absurd.*

— Mai este un lucru pe care l-a zis acel bărbat, Gant. A spus, fără multe fasoane, că noi avem nevoie de ei – de banii lor, adică – mai mult decât au ei de noi. Iar în privința asta nu se înşală pe deplin, aşa-i?

— De dolarii lor avem nevoie mai puțin decât de propria noastră suveranitate. Oare chiar cred că ne pot dicta în privința legilor noastre interne?

— Da, Zhang, ei aşa cred. Acordă un stupefiant grad de importanță acelui incident.

— Cei doi polițişti ar trebui împuşcați pentru ceea ce-au făcut, dar nu le putem permite americanilor să dicteze Chinei asemenea lucruri. Complicațiile generate de incident erau un astfel de lucru – iar în Republica Populară complicațiile aduse treburilor statului erau cel mai adesea o ofensă capitală – dar China trebuia să ia o decizie pe cont propriu, nu la ordinul unei puteri străine.

— Au numit acel incident drept barbar, adăugă Shen.

— *Barbar?* Au spus ei *asta* despre *noi?*

— Ştii că americanii au o fire mai sensibilă. De cele mai multe ori uităm asta. Iar liderii lor religioşi au ceva influență în țară. Ambasadorul nostru din Washington ne-a transmis

câteva avertismente în legătură cu acest aspect. Ar fi fost bine să fi avut ceva mai mult timp la dispoziție pentru a lăsa lucrurile să se calmeze şi, chiar aşa, ar fi fost mai bine să-i pedepsim pe cei doi polițişti doar pentru a-i mai potoli pe americani, însă sunt de acord că nu le putem permite să ne dicteze în materie de politică internă.

— Şi Gant spune că are un *ji* mai mare decât noi?

— Aşa mi-a zis Xue. Dosarul referitor la el spune că este agent de bursă şi a lucrat foarte strâns, timp de mai mulți ani, cu ministrul Winston. Este evreu, aşa cum sunt mulți dintre ei…

— Ministrul lor de externe este tot evreu, nu?

— Ministrul Adler? Da, aşa este, confirmă Shen, după un moment de gândire.

— Aşadar, Gant este cel ce ne spune care este poziția lor reală?

— Probabil, rosti ministrul Shen.

Zhang se aplecă în față.

— Atunci îi vei face să priceapă clar care este poziția noastră. Data viitoare când îl vezi pe Gant, să-i zici *chou ni ma de bi.*

Ceea ce reprezenta o înjurătură dură, bună s-o spui cuiva din China numai dacă aveai la îndemână un pistol.

— Am înțeles, replică Shen, conştient că nu ar spune niciodată cuiva o asemenea imprecație, cu excepția unor anumiți subordonați amărâți, din propriul birou.

Zhang se retrase. Trebuia să discute despre toate astea cu prietenul lui Fang Gan.

CAPITOLUL 34

Lovituri

Pe parcursul ultimei săptămâni Ryan începuse să se aştepte la veşti rele atunci când se trezea, iar ca urmare şi familia sa păţea la fel. Înţelesese că luase lucrurile prea în serios atunci când copiii săi începuseră să-i pună întrebări la micul dejun.

— Ce se-ntâmplă în China, tată? îl întrebă Sally, oferindu-i lui Ryan încă un motiv de lamentare.

Sally nu-i mai spunea deloc „tati", iar acesta era un apelativ cu mult mai preţios pentru Jack decât „domnule preşedinte". Se aşteptase la asta din partea fiilor, dar nu de la fiica sa. Discutase problema cu Cathy, dar ea îi spusese că trebuie să treacă peste această lovitură.

— Nu ştim, Sally.

— Dar tu ar trebui să cunoşti totul!

Pe deasupra, la şcoală, prietenii ei îi puneau o mulţime de întrebări legate de acest subiect.

— Sally, preşedintele nu ştie totul. Cel puţin eu nu ştiu, explică Jack, ridicând privirea din matinalul *Early Bird.* Şi dacă nu ai remarcat niciodată, televizorul din biroul meu este deschis pe CNN şi pe alte canale de ştiri, deoarece, în mod frecvent, ele îmi spun mai multe decât o face CIA.

— *Adevărat?* observă Sally. Văzuse prea multe filme. La Hollywood, CIA era o agenţie guvernamentală periculoasă, antidemocratică, fascistă, rea, care eluda legile şi cunoştea orice despre oricine şi care îl asasinase pe preşedintele Kennedy pentru a servi intereselor ei, indiferent care ar fi fost acelea (Hollywoodul nu făcuse niciodată speculaţii pe această temă). Dar asta nu mai conta, căci actorul principal, indiferent care ar fi fost el, reuşea întotdeauna să strice socotelile durei agenţii înainte de genericul final sau de

difuzarea ultimului calup publicitar, în funcție de formatul filmului.

— Adevărat, draga mea. CIA dispune de câțiva oameni cu adevărat buni, dar în fond nu este decât o agenție guvernamentală, ca multe altele.

— Dar FBI şi Serviciul Secret? se interesă ea.

— Ei sunt polițiști. Iar polițiștii sunt altă mâncare de peşte. Tatăl meu a fost polițist, îți aminteşti?

— Oh, da, zise ea şi reveni la secțiunea „Stil" a ziarului *The Washington Post*, care conținea ambele puncte de interes pentru ea: benzi desenate şi povestiri, în principal unele care aveau legătură cu acel soi de muzică pe care tatăl ei o cenzura.

Apoi se auzi un ciocănit discret în uşă şi intră Andreea. În această parte a zilei servea şi ca secretară particulară a preşedintelui, aducându-i, în cazul de față, un mesaj de la Departamentul de Stat. Ryan îl luă, îl citi şi se abținu să dea cu pumnul în masă, căci era un copil de față.

— Mersi, Andreea, spuse el.

— Cu plăcere, domnule preşedinte. Agentul special Price O'Day ieşi pe culoar.

Jack observă că soția se uită la el. Copiii nu-i puteau descifra mimica feței, dar soția, da. Cathy ştia că minciunile lui Ryan nu fac doi bani în fața ei, de aceea nici nu-şi făcea griji în privința fidelității lui. În ciuda asistenței şi antrenamentului asigurate de Arnie, Jack avea capacitatea de disimulare a unui țânc de doi ani. Jack o privi în ochi şi dădu din cap. Da, iarăşi era vorba de China. Peste zece minute micul dejun era în întregime consumat şi televizorul oprit, iar Ryan şi familia sa se îndreptau, în funcție de vârstă, către locul de muncă, către şcoală sau spre centrul medical John Hopkins, însoțiți de efectivul necesar de gărzi de corp din Serviciul Secret. Jack îi sărută, rând pe rând, pe toți, cu excepția micuțului Jack – numit SHORTSTOP de către Serviciul Secret – pentru că John Patrick Ryan Jr. nu agrea obiceiul acesta de fetițe. „E ceva să ai numai fiice", îşi spuse Ryan, pe când se îndrepta către Biroul Oval. Ben Goodley se afla deja acolo, cu informarea zilnică pentru preşedinte.

— Aţi primit mesajul de la Secretarul de Stat? întrebă CARDSHARP.

— Da, mi l-a adus Andreea. Ryan se prăbuşi în fotoliul său pivotant şi ridică receptorul telefonului, apăsând butonul de apel.

— Bună dimineaţa, Jack, îl salută Secretarul de Stat, în ciuda somnului scurt pe care-l avusese în biroul său, pe o canapea extensibilă. Din fericire, baia camerei sale de lucru era dotată cu duş.

— Se aprobă. Adu-i acasă pe toţi, îi ordonă POTUS VULTURULUI.

— Cine va da anunţul public? întrebă Adler.

— Tu. Vom încerca să facem asta cât mai discret, zise preşedintele, cu o speranţă disperată în voce.

— Corect, aprobă Adler. Altceva?

— Asta-i tot, deocamdată. La revedere, Scott. Ryan închise telefonul. Ce se-aude cu China? îl chestionă pe Goodley. Întreprind ceva ieşit din comun?

— Nu. Armata lor e activă, dar sunt doar antrenamente de rutină. Cele mai active sectoare sunt exact în partea opusă Taiwanului, în nord-estul ţării. Activitate mai scăzută în colţul de sud-vest, la nord de India.

— Cu norocul chior al ruşilor de a avea aur şi petrol, privesc oare chinezii cu jind către nord?

— Nu-i o speculaţie rea, dar nu avem indicaţii pozitive despre asta, de la niciuna dintre sursele noastre. În definitiv, toată lumea era invidioasă pe vecinii bogaţi. Asta îl încurajase pe Saddam Hussein să invadeze Kuweitul, deşi avea o grămadă de petrol sub nisipurile sale.

„«Niciuna din sursele noastre» îl include şi pe SORGE”, îşi aminti preşedintele. Stătu câteva secunde să reflecteze.

— Spune-i lui Ed că vreau un raport SNIE asupra Chinei şi Rusiei.

— Urgent? întrebă Goodley.

Pregătirea unei Estimări a Serviciilor Naţionale de Informaţii putea dura luni de zile.

— În trei sau patru săptămâni. Şi vreau să mă pot baza pe informaţiile astea.

— Îi voi spune directorului CIA, promise Goodley.

— Altceva? îl chestionă Ryan.

— Asta-i tot, domnule.

Jack făcu un gest de încuviințare şi îşi consultă programul. Avea o zi destul de banală, dar următoarea o va petrece aproape în întregime la bordul lui Air Force One, zburând încoace şi încolo de-a latul Americii şi va înnopta în – frunzări paginile scoase la imprimantă – Seattle, înainte de a reveni la Washington şi la o nouă zi încărcată. Ar fi fost mult mai uşor să folosească avionul VC-25A pe post de mijloc de transport… ah, da, avea programate un mic dejun şi un discurs la Seattle, pentru o organizație religioasă locală. Va vorbi despre reforma învățământului. Asta îl făcu să bombăne. Nu mai existau destule călugărițe care să meargă în lume. Cu mai bine de patruzeci de ani în urmă fusese educat, la şcoala elementară Saint Matthew din nord-estul oraşului Baltimore, de către călugărițele de la şcoala Notre Dame – şi îl educaseră bine, căci pedeapsa pentru neînvățare sau comportament incorect nu era privită cu bucurie de un puşti de şapte ani. Dar adevărul era că fusese un copil bun şi destul de ascultător – *prostănac*, admise Jack pentru el însuşi, zâmbind – care obținea note mari deoarece avea un tată şi o mamă de ispravă, ceea ce mulți dintre copiii americani contemporani nu prea puteau spune – „Şi cum dracului se aşteptau să repare el *asta?" se* întrebă Jack. Cum ar fi putut readuce etosul părinților generației sale, importanța religiei şi o lume în care cei logodiți se duceau în fața altarului virgini? Acum se discuta despre a le spune copiilor că homosexualitatea şi lesbianismul sunt fireşti. „Ce-ar fi spus sora Francés Mary despre asta?" îşi puse Jack întrebarea. Păcat că nu se afla prin preajmă să-i snopească peste genunchi cu rigla pe unii senatori şi deputați. La St. Matthew metoda funcționase cu el şi colegii lui de clasă…

Interfonul de pe birou bâzâi.

— Doamna senator Smithers tocmai a sosit la poarta din vest.

Ryan se ridică şi porni spre dreapta, către uşa ce dădea în anticamera secretarelor. Din anumite motive, unii oameni

preferau această intrare în locul celei care dădea în coridorul opus Camerei Roosevelt. Poate că aspectul era mai comercial. Dar în general vizitatorilor le plăcea să-l vadă pe preşedinte stând în cadrul uşii, zâmbind şi cu mâna întinsă a salut, ca şi cum era cu adevărat bucuros să-i întâlnească.

Mary Smithers din Iowa, de o vârstă venerabilă, trei copii şi şapte nepoți – îşi aminti el – asta înseamnă mai multe discuții pe seama proiectului de lege pentru fermieri. Ce naiba se aşteptau să ştie el despre ferme? se miră preşedintele. În rarele ocazii când cumpărase mâncare o făcuse de la supermarket – pentru că de-acolo veneau toate lucrurile, nu-i aşa? Unul dintre punctele aflate întotdeauna pe lista de instructaj pentru crearea imaginii sale politice era prețul local al pâinii şi laptelui, în cazul că vreun reporter local l-ar fi pus la încercare. Iar ciocolata cu lapte provenea de la vaci maro.

— În consecință, ambasadorul Hitch şi secretarul adjunct Rutledge se vor întoarce la Washington pentru consultări, spuse audienței purtătorul de cuvânt.

— Asta semnalează o rupere a relațiilor cu China? întrebă imediat un reporter.

— Absolut deloc. „Consultări" înseamnă doar discuții. Vom dezbate cu reprezentanții noştri ultimele evoluții, astfel ca relațiile noastre cu China să poată fi aduse mai rapid la stadiul dorit, la cum ar trebui să fie, replică elegant purtătorul de cuvânt.

Reporterii adunați nu ştiau cum să interpreteze răspunsul, aşa că puseră imediat un număr mai mare de întrebări, cu conținut aproape identic, dar primiră răspunsuri cu conținut aproape identic.

— Tipul e bun, zise Ryan, privind la televizorul care pirata transmisiile prin satelit ale CNN (şi a altor rețele).

Destul de ciudat, nu ieşise el pe post, în ciuda importanței ştirii.

— Nu suficient de bun, observă Arnie van Damm. Va trebui ca şi tu să dai piept cu presa.

— Mi-am imaginat. Când?

— Data viitoare când te vor prinde în fața unei camere de filmat, Jack.

Preşedintele ştia că şansele sale de a evita camerele erau la fel de mici precum cele de a scăpa de lovitura inaugurală la deschiderea campionatului de base-ball, pe Yankee Stadium. La Casa Albă camerele de filmat erau la fel de numeroase ca puştile cu alice la deschiderea sezonului de vânat rațe, numai că aici nu aveai restricții la cât bagi în tolbă.

— Hristoase, Oleg! Era greu să-l laşi pe Reilly cu gura căscată, dar vestea aceasta îl luase prin surprindere. Vorbeşti serios?

— Aşa se pare, Mişka, îi răspunse Provalov.

— Şi de ce îmi spui astea mie? îl chestiona americanul. O astfel de informație constituia un secret de stat echivalent cu cele mai intime gânduri ale preşedintelui Gruşavoi.

— Pentru tine nu există secrete. Presupun că tot ce am realizat împreună ai raportat la Washington, iar tu ai fost cel care l-a identificat pe diplomatul chinez, lucru pentru care eu şi țara mea îți suntem datori.

Partea amuzantă a lucrurilor era că Reilly se lansase în urmărirea lui Suvorov/Koniev fără a sta pe gânduri, doar pentru că era polițist şi ajuta un confrate. Doar după – la aproximativ o nanosecundă după – se gândise la implicațiile politice. Le considerase simple speculații, necrezând că lucrurile pot ajunge vreodată atât de departe.

— Păi, da, trebuie să țin Biroul la curent cu operațiunile mele de-aici, admise ataşatul pe probleme de legislație, ştiind că aceasta nu era o dezvăluire cutremurătoare.

— Ştiu asta, Mişka.

— Chinezii au vrut să-l ucidă pe Golovko, murmură Reilly cu nasul în paharul de vodcă. *La naiba.*

— Exact ce-am zis şi eu, îi spuse Provalov amicului său american. Întrebarea este…

— Două întrebări, Oleg. Prima, de ce? A doua, ce urmează acum?

— A treia, cine este Suvorov şi ce pune la cale?

Ceea ce era evident, raționa Reilly. Era Suvorov un banal

agent plătit în serviciul unei țări străine? Sau făcea parte din aripa KGB a Mafiei ruse pe care chinezii o plătiseră să întreprindă ceva – dar ce anume şi în ce scop?

— Ştii, vânez mafioți din crima organizată de multă vreme, dar niciodată nu m-am apropiat de ceva de o asemenea anvergură. Se înscrie exact în categoria acelor poveşti de doi bani despre cine l-a asasinat „cu adevărat" pe Kennedy.

Ochii lui Provalov se măriră.

— Doar nu spui că…

— Nu, Oleg. Mafia nu-i atât de nebună. Nu caută să-şi facă inamici atât de puternici. Nu poți calcula consecințele şi e dăunător pentru afaceri. Mafia este o afacere, Oleg. Mafioții încearcă să facă bani. Chiar şi protecția lor politică țintește numai acest scop şi este limitată, iar ei ştiu care sunt limitele.

— Aşadar, dacă Suvorov este mafiot, tot ce face este pentru a câştiga bani?

— Aici există o mică diferență, rosti lent Reilly, încercând să-şi ajute creierul să țină pasul cu limba. Băieții voştri din crima organizată gândesc mult mai politic decât cei din New York.

Motivul era că băieții din KGB crescuseră într-un mediu intens politizat. În Rusia, politica reprezenta cu adevărat puterea, într-un sens mult mai direct decât în America, unde politica şi comerțul fuseseră întotdeauna separate într-o anume măsură, prima protejându-l pe cel din urmă (contra unei taxe), dar fiind totodată controlată de el. Aşa fusese întotdeauna şi situația se perpetua. Lumea afacerilor avea nevoie să stăpânească lumea politică, deoarece afacerile erau sursa prosperității, din care îşi trăgeau bunăstarea cetățenii unui stat. Rusia nu prosperase niciodată deoarece căruța era în continuare pusă în fața boilor. Beneficiarii avuției erau cei care încercaseră mereu să o genereze – şi în acest sector figurile politice erau total neajutorate. Se pricepeau doar să toace banii. Politicienii trăiau conform teoriilor politice. Oamenii de afaceri foloseau fapte concrete şi erau nevoiți să acționeze într-o lume definită de realitate, nu de teorii. Tocmai de aceea politicienii şi afaceriştii se înțelegeau foarte

greu unii cu alții chiar şi în America, şi niciodată nu aveau încredere unii în ceilalți.

— Ce a determinat ca Golovko să fie o țintă? Ce profit se obținea din asasinarea lui? se întrebă Reilly cu glas tare.

— Este consilierul-şef al preşedintelui Gruşavoi. Nu s-a intenționat niciodată să fie un politician, ales prin vot, aşadar nu poate fi ministru, dar este ascultat de preşedinte din pricină că este inteligent şi onest – şi un patriot în adevăratul sens al cuvântului.

În ciuda antecedentelor sale, omise Reilly să adauge. Golovko fusese spion KGB, fostul duşman de moarte al Occidentului şi inamic al preşedintelui Ryan, dar undeva, pe parcurs, se întâlniseră şi ajunseseră să se respecte reciproc – ba chiar să se *placă* reciproc, aşa cum umbla vorba prin Washington. Reilly dădu gata al doilea rând de vodcă şi ceru altul. Se transforma într-un adevărat rus, socoti agentul FBI. Ajunsese la punctul în care nu putea susține o conversație inteligentă fără vreo două pahare de băutură.

— Deci îl elimină şi astfel vă afectează preşedintele, ba chiar întreaga țară. Dar este totuşi un joc afurisit de periculos, Oleg Gregorievici.

— *Foarte* periculos, Mişka, acceptă Provalov. Cine ar face un asemenea lucru?

Reilly scoase un oftat prelung, spectaculos.

— Un ticălos al dracului de ambițios.

Trebuia să se întoarcă la ambasadă şi să pornească stația STU-6, iar asta în mare grabă. Îl va informa pe directorul Murray, iar acesta, în treizeci de secunde, îi va spune preşedintelui Ryan. Şi apoi? Era cu mult peste responsabilitățile sale, consideră Mike Reilly.

— Bun, îl supravegheați pe tipul acesta, Suvorov.

— Noi şi, în prezent, Serviciul Federal de Securitate, confirmă Provalov.

— Sunt buni?

— Foarte, admise locotenentul de miliție. Suvorov nu poate trage nici măcar un vânt fără să ştim ce a mâncat.

— Şi i-ați penetrat liniile de comunicații.

— Cele scrise, confirmă Oleg cu o înclinare a capului. Are

un telefon celular, poate chiar două, iar urmărirea lor poate ridica probleme.

— Mai ales dacă are ataşat la ele un sistem de criptare. Actualmente dispozitivele acestea sunt disponibile pe piață, cauzând probleme chiar şi oamenilor noştri.

— Oh! se miră Provalov.

Era surprins din două motive: primul, că existau dispozitive de criptare, demne de încredere, pentru telefoanele mobile; al doilea, că americanii aveau dificultăți în a penetra aceste sisteme.

Reilly dădu din cap, aprobator.

— Din fericire, băieții răi încă nu au prins de veste.

Contrar credinței populare, Mafia nu era o adeptă pe deplin convinsă a folosirii tehnologiei. Avansaseră doar până la pregătirea hranei cu microunde. Un naş mafiot a crezut că telefonul său celular este sigur datorită capacității de a face salturi de frecvență, apoi a anulat total acest presupus avantaj stând nemişcat în timp ce îl folosea! Naşul ignorant nu şi-a dat seama niciodată de acest fapt, nici măcar după ce înregistrarea convorbirilor sale interceptate a fost difuzată în procesul ținut la Curtea Federală.

— Noi nu am observat nimic din toate astea.

— Țineți-o tot aşa, îl sfătui Reilly. Oricum, aveți în desfăşurare o anchetă privind siguranța națională.

— Cazul este unul de crimă şi de complicitate la crimă, rosti Provalov, dând de înțeles că este încă investigația lui.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Gândeşte-te la afacere. Ai un fler deosebit în cazurile legate de Mafie, cu care probabil avem acum de-a face.

Reilly sorbi ultimele picături de vodcă.

— OK. Ne vedem mâine, tot aici?

— E bine, încuviință Oleg.

Agentul FBI ieşi afară şi urcă în maşină. Zece minute mai târziu se afla la birou. Scoase dintr-un sertar al mesei de lucru un card şi îl introduse în STU, apoi formă numărul din Washington.

Tot soiul de oameni care dispuneau de telefoane STU

aveau acces la numărul privat şi securizat al lui Murray, astfel că atunci când imensul sistem din spatele biroului său începu să țiuie, el doar ridică receptorul şi ascultă timp de treizeci de secunde fâsâitul descărcărilor statice, până ce o voce artificială anunță „Linia este sigură”.

— Murray, rosti el.

— Reilly, din Moscova, spuse cealaltă voce.

Directorul FBI îşi consultă ceasul de pe birou. Era o oră a naibii de târzie acolo.

— Ce s-a întâmplat, Mike? întrebă el, apoi, după trei minute în care agentul vorbi repede, află vestea.

— Da, Ellen? zise Ryan în momentul când sună interfonul.

— Procurorul general şi directorul FBI vor să vă vadă, legat de ceva important, spun ei. Peste patruzeci de minute aveți o fereastră în program.

— Foarte bine.

Ryan nu se întrebă despre ce-ar putea fi vorba. Urma să afle destul de repede. Când realiză ce gândise, blestemă din nou funcția de preşedinte. Devenise o persoană surmenată. În postul *acesta?*

— Ce mama dracului? observă Ed Foley.

— Se pare că informațiile sunt solide, îi spuse Murray directorului CIA.

— Ce altceva mai ştii?

— Faxul abia a sosit, are doar două pagini şi nu conține nimic mai mult decât ți-am povestit deja, dar o să ți-l trimit, totuşi. I-am ordonat lui Reilly să ofere cooperare totală. Tu ce oferi, din partea ta? vru Dan să afle.

— Nu-mi vine nimic în minte. Veştile sunt complet inedite pentru noi, Dan. Felicitări pentru omul tău, Reilly, că le-a scos la iveală.

La urma urmei, Foley era o târfă în lumea spionajului. Lua informații de la oricine.

— Bun băiat. Tatăl lui a fost şi el un agent bun. Murray putea foarte bine să se închidă în carapacea lui, dar ştia că Foley nu merită un asemenea tratament. Afacerile de acest

gen nu intrau, de fapt, în sfera de atribuții a CIA, fiind puțin probabil ca ei să dea peste un astfel de caz în cursul uneia dintre operațiunile lor.

De partea sa, Foley se întreba dacă e necesar să-i spună lui Murray despre SORGE. Dacă afacerea era reală, trebuia să fie cunoscută în sferele cele mai înalte ale conducerii Chinei. Nu putea fi o operațiune pe cont propriu a agenturii lor din Moscova. Oamenii care-şi vârau nasul în afaceri de o asemenea anvergură erau împuşcați, iar o operațiune precum aceea n-ar fi trecut niciodată prin mintea unor birocrați chinezi, care nu se numărau printre cei mai inventivi oameni din lume.

— Oricum, o să-l iau cu mine şi pe Pat Martin. Are mai multe cunoştințe pe latura de contraspionaj şi presupun că voi avea nevoie de susținere din partea lui.

— În regulă, mersi. Lasă-mă să studiez faxul şi ți-l voi înapoia ceva mai târziu, în cursul zilei.

De la celălalt capăt al firului veni încuviințarea.

— Bine, Ed. La revedere.

Treizeci de secunde mai târziu secretara sa intră cu un fax pus într-o copertă de dosar. Ed Foley cercetă prima pagină, apoi îşi sună soția, chemând-o la el în birou.

CAPITOLUL 35

Ştiri-bombă

— Rahat, observă Ryan cu voce scăzută când Murray îi înmână faxul de la Moscova. Rahat! adaugă el după o scurtă reflecție. Chestia asta e adevărată?

— Aşa credem, Jack, îi confirmă directorul FBI. Îl ştia pe Ryan de peste un deceniu, aşa că putea să-i spună pe numele mic. Murray aduse lămuriri suplimentare. Băiatul nostru, Reilly, este expert în crimă organizată, tocmai de aceea l-am trimis la ruşi, dar are şi experiență în domeniul contraspionajului, de pe vremea când lucra la New York. E bun, Jack, îl asigură Murray pe preşedinte. Are conexiuni. A stabilit o foarte bună relație de serviciu cu polițiştii autohtoni – i-a ajutat la câteva anchete, a făcut cunoştință cu ei, aşa cum facem şi noi cu copoii de-aici, ştii?

— Şi?

— Ştirea asta e aur curat, Jack. Cineva a încercat să-l elimine pe Serghei Nikolaici şi pare a fi, mai mult ca sigur, o agenție a guvernului chinez.

— Isuse! Operațiune neautorizată?

— Dacă aşa o fi, ne vom da seama atunci când vreun ministru chinez moare subit din pricina unei hemoragii cerebrale – produsă de un glonț tras în ceafă, îi spuse Murray preşedintelui.

— Ed Foley a văzut deja faxul?

— L-am sunat şi i-am trimis faxul. Aşa că da, l-a văzut.

— Pat? se răsuci Ryan către Procurorul General, cel mai inteligent avocat pe care-l întâlnise Jack vreodată, în această categorie intrând toată echipa sa de la Curtea Supremă.

— Domnule preşedinte, este o dezvăluire şocantă dacă, repet, acceptăm că este adevărată şi nu un soi de dezinformare provocatoare, sau o punere în scenă de-a

ruşilor pentru a declanşa ceva – dar problema este că nu văd care ar fi raţiunea unei asemenea acţiuni. Se pare că ne confruntăm cu un lucru care pare prea nebunesc să fie real, şi prea demenţial ca să fie fals. Lucrez de multă vreme în branşa contrainformaţiilor externe. Dar n-am mai văzut niciodată până acum aşa ceva. Întotdeauna am avut o înţelegere cu ruşii că ei nu vor elimina pe nimeni din Washington, iar noi, pe nimeni din Moscova şi, din câte ştiu eu, acordul nu a fost încălcat vreodată, de niciuna din părţi. Cu excepţia actualului fapt. Dacă este real, este echivalent cu o declaraţie de război. Nu pare a fi o mişcare prudentă din partea Chinei, nu?

Preşedintele Statelor Unite ridică privirea de pe fax.

— Scrie aici că omul tău, Reilly, a dezvăluit legătura cu chinezii…?

— Citeşte mai departe, îl sfătui Murray. S-a aflat la faţa locului în cursul unei supravegheri la care şi-a oferit aproape voluntar serviciile şi… bingo.

— Dar chinezii pot oare să fie atât de nebuni… vocea lui Ryan se pierdu. Nu-i opera ruşilor, ca să ne sucească minţile? întrebă el.

— Ce motiv ar sta în spatele unei asemenea acţiuni? îl interpelă Martin. Dacă există unul, eu nu-l percep.

— Băieţi, nimeni nu este *atât* de nebun! aproape că explodă preşedintele. Tocmai îi trecuse prin minte că lumea încă nu era deloc raţională.

— Repet, domnule, este o problemă pe care sunteţi mult mai în măsură decât noi să o evaluaţi, remarcă Martin.

Observaţia avu efectul de a-l mai calma puţin pe Jack.

— Câtă vreme am stat la Langley am văzut o mulţime de materiale ciudate, dar ăsta ia premiul cel mare.

— Ce ştim despre chinezi? vru Murray să afle, aşteptându-se să audă o replică de genul „Rahat”, deoarece Biroul nu înregistrase niciun succes concret în eforturile de a penetra operaţiile chineze de spionaj în America şi bănuia că Agenţia avea aceeaşi problemă, din acelaşi motiv – rândurile americanilor de etnie chineză aflaţi în serviciul guvernului erau destul de subţiri. Dar în locul replicii aşteptate văzu

cum preşedintele Ryan adoptă instantaneu un aspect defensiv şi nu zice nimic. De-a lungul carierei, Murray interogase mii de oameni şi, pe parcurs, deprinsese abilitatea de a le citi puțin gândurile. Le citi pe loc pe cele ale lui Ryan şi se miră de ceea ce văzu.

— Nu prea multe, Dan. Nu avem date suficiente, replică Ryan cu întârziere. Mintea sa încă diseca raportul primit. Pat Martin pusese corect problema. Era prea nebunesc să fie adevărat şi prea dement ca să fie fals. Trebuia să-i pună pe soții Foley să se ocupe de raport şi venise probabil momentul să-l bage în joc pe profesorul Weaver de la Brown University, presupunând că Ed şi Mary Pat nu făceau o eroare de proporții lăsându-l să-şi vâre nasul atât în dosarele SORGE, cât şi în această bombă venită de la FBI. Pe moment POTUS nu era sigur de nimic cu excepția faptului că trebuia să facă lumină în afacerea asta şi încă al naibii de rapid. Relațiile Americii cu China se duseseră pe apa sâmbetei, iar acum avea informații care sugerau că chinezii întreprinseseră un atac direct asupra guvernului rus. Ryan ridică privirea spre oaspeții săi. Vă mulțumesc pentru informație, băieți. Dacă mai aveți şi altele, dați-mi urgent de ştire. Trebuie să reflectez asupra celei de-acum.

— Da, te cred, Jack. I-am spus lui Reilly să le ofere ruşilor tot ajutorul posibil şi să ne raporteze nouă. Firește, ei ştiu că el procedează astfel. Deci amicul tău Golovko vrea ca tu să afli această informație. Cum te vei descurca cu această problemă e treaba ta, presupun.

— Mda, obțin tot ce vreau printr-un simplu telefon, reuşi Jack să glumească.

Cel mai rău era că nu avea posibilitatea de-a discuta cu oamenii într-un mod convenabil. Anumite lucruri, de un anumit tip, nu puteau fi dezbătute la telefon. Trebuia să vezi fața interlocutorului şi mimica sa atunci când el – sau ea, în cazul lui M.P. – îşi muncea creierul în legătură cu o anumită formulare. Trăgea speranță ca inteligența lui George Weaver să fie pe măsura renumelui său. Dar în acel moment i-ar fi prins mai bine o specialistă în ghicit.

Noua legitimație de acces era total diferită de vechea sa cartelă SDI[65] şi el se îndrepta către un birou diferit al Pentagonului. Se afla în secțiunea destinată Marinei. Îşi putea da seama după mulțimea de uniforme albastre şi ținute rigide. Fiecare specializare din cadrul forțelor armate avea un spirit de grup diferit. În armata terestră, toți erau din Georgia. În aviație, proveneau cu toții din sudul Californiei. În marină, păreau a fi cu toții yankei, aşa cum se întâmpla şi în biroul Programului Aegis.

Gregory îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineții în compania a doi ofițeri sobri cu rangul de comandor, care păreau destul de isteți, dar se rugau în gura mare să sentoarcă dracului pe-o navă şi să iasă-n larg, aşa cum ofițerii de infanterie îşi doreau mereu să revină în teren, acolo undeți murdăreai bocancii cu noroi şi trebuia să sapi o groapă în care să te uşurezi – deşi acolo era locul soldaților, orice ofițer demn de gradul său voia să fie acolo unde sunt soldații. Pentru tipii din marină, îşi imagina Gregory, atracția era dată de apa sărată şi de peşti şi, probabil, de mâncarea mai bună decât rațiile individuale de hrană livrate celor în ținută de camuflaj.

Însă din conversația lui cu lupii de mare îşi confirmase multe dintre informațiile pe care deja le cunoştea. Sistemul combinat radar-rachete Aegis fusese dezvoltat cu scopul de-a combate amenințarea provocată de avioanele şi rachetele de croazieră ruseşti portavioanelor marinei americane. Cuprindea o superbă rețea sincronizată de radare, numită SPY şi o minunată rachetă antiaeriană intitulată la origine Racheta Standard, deoarece, după cum îşi imagina Gregory, era unica pe care o avea marina. Standard evoluase de la varianta SM-1 la SM-2, denumită în prezent SM-2-MR, deoarece era o rachetă cu „rază medie" de acțiune în loc de una ER, adică rază-extinsă, aceasta dispunând de o treaptă de accelerare care o propulsa afară din lansatoarele navei cu o viteză ceva mai mare şi cu o rază de acțiune puțin mai

[65] Inițiativa de Apărare Strategică, (n.red.).

ridicată. Din versiunea ER existau peste două sute de bucăți, depozitate în diverse facilități de stocare ale flotelor din Atlantic şi Pacific, pentru că producția lor pe scară largă nu fusese niciodată aprobată – deoarece cineva considerase că SM-2-ER ar putea viola Tratatul contra rachetelor balistice din 1972, care, oricum, fusese semnat de către o țară intitulată Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, țară care, fireşte, nu mai exista. Dar după războiul din 1991 din Golful Persic, Marina preconizase utilizarea Rachetei Standard şi a sistemului Aegis împotriva amenințărilor cu rachetă din teatrul de operațiuni, cum era, de exemplu, Scutul irakian. În cursul războiului, navele Aegis fuseseră desfăşurate în Arabia Saudită şi alte porturi ale Golfului, pentru a le proteja împotriva loviturilor balistice, dar practic nicio rachetă nu a fost țintită spre ele, astfel că sistemul nu fusese încă testat în luptă. În schimb, navele Aegis navigau periodic către Atolul Kwajalein, unde capacitățile lor de combatere a amenințării cu rachete balistice erau testate împotriva unor ținte robotizate şi, în majoritatea cazurilor, înregistrau succese. Dar Gregory observase că nu era la fel ca în realitate. O rachetă intercontinentală de ultimă generație avea o viteză maximă de circa douăzeci şi şapte de mii de kilometri pe oră, adică şapte mii cinci sute de metri pe secundă, de aproape zece ori mai mult decât viteza unui glonț de puşcă.

Aici problema era, în mod destul de ciudat, atât de software, cât şi de hardware. Racheta SM-2-ER-Block-IV fusese într-adevăr concepută pentru a avea ca țintă o rachetă balistică, iar în acest scop sistemul ei de ghidare în faza finală a traiectoriei lucra în infraroşu. Puteai, teoretic, masca față de radar vectorul purtător al unei rachete balistice, dar orice obiect care plonja prin atmosferă cu viteza de 15 Mach s-ar fi încins până la temperatura de topire a oțelului. Văzuse focoasele nucleare ale rachetelor Minuteman căzând asupra Atolului Kwajalein după ce fuseseră lansate de la Baza Vandemberg a Forțelor Aeriene, din California; picau şuierând asemenea unor meteoriți făcuți de mâna omului, vizibili chiar şi în plină zi, la un unghi de aproximativ treizeci de grade, încetinind, abia perceptibil, atunci când întâlneau

atmosfera mai densă. Şmecheria consta în a le lovi, sau, mai degrabă, a le lovi suficient de tare pentru a le distruge. În acest scop, noile modele erau practic mai uşor de eliminat decât cele vechi. Rachetele purtătoare fuseseră, la origini, fabricate din metal, unele dintre ele dintr-un aliaj de beriliu şi cupru, care era foarte rezistent. Noile modele erau mai uşoare – aşadar capabile să transporte un focos nuclear mai greu şi mai puternic – şi fabricate dintr-un material asemănător plăcuțelor ceramice folosite la navetele spațiale. Ca aspect, materialul se asemăna cu spuma poliuretanică şi era la fel de puțin rezistent ca aceasta, de vreme ce fusese conceput doar ca element izolator împotriva căldurii, iar rolul acesta dura abia câteva secunde. Navetele spațiale suferiseră avarii atunci când avioanele Boeing 747 care le transportau zburaseră prin furtună, iar unii specialişti în domeniul rachetelor intercontinentale vorbeau despre mari picături de ploaie, numite de ei „hidrometeoriți", ca modalitate de avariere a unei rachete purtătoare aflată în faza descendentă a traiectoriei. În rarele ocazii când una trecuse în cursul picajului prin furtuni însoțite de descărcări electrice, boabe relativ mici de grindină îl avariaseră în aşa măsură, încât încărcătura nucleară n-ar fi putut funcționa corect.

O astfel de țintă era la fel de uşor de distrus ca şi un avion – era uşor să dobori un avion dacă îl loveai, aşa cum dădeai jos un porumbel trăgând cu alice. Toată şmecheria era să nimereşti afurisita de țintă.

Chiar dacă reuşeai să ajungi în apropierea ei cu mijlocul tău de interceptare, asta nu-ți asigura succesul. Încărcătura de luptă a unei rachete antiaeriene nu e cu mult diferită de cea a unei puşti cu alice. Explozia încărcăturii distruge învelişul de metal al rachetei, transformându-l într-un înfiorător nor de fragmente care au o viteză inițială de o mie şase sute şaizeci de metri pe secundă. Acestea sunt, de regulă, suficient de puternice pentru a sfâşia învelişul de aluminiu al suprafețelor portante şi de comandă, cât şi cadrele structurii de rezistență ale fuzelajului, transformând avionul într-un obiect cu posibilități de zbor egale cu cele ale unei păsări fără aripi.

Dar pentru a lovi obiectivul era necesar ca explozia încărcăturii de luptă să se producă la o distanță suficient de mare astfel încât conul format de fragmentele zburătoare să intersecteze spațiul ocupat de țintă. În cazul unui avion, nu era deloc dificil, dar în cazul unei rachete care zbura *mai repede* decât fragmentele produse de explozia unei SAM, da – ceea ce explica problema legată de rachetele Patriot şi Scud din anul 1991.

Dispozitivul care-i spunea încărcăturii de luptă a unei SAM unde şi când să detoneze este numit în mod generic „focos" Pentru majoritatea rachetelor moderne, sistemul de inițiere este un laser minuscul, de putere redusă, care „baleiază", adică îşi proiectează fasciculul de raze, sub formă de con, în fața traiectoriei de zbor, până când acest fascicul loveşte ținta şi se reflectă din ea. Fasciculul reflectat este captat de un receptor integrat în ansamblul laserului, iar *acesta* generează semnalul care comandă detonarea încărcăturii explozive. Dar oricât de rapid era sistemul, îi lua o fracțiune de secundă să acționeze, iar racheta balistică se apropie foarte rapid. Atât de rapid încât fasciculul laser îşi pierde din eficientă, reducându-si raza de acțiune la, să zicem, cel mult o sută de metri, când nu mai există suficient timp pentru ca fasciculul să se reflecte de țintă şi să-i spună încărcăturii de luptă să detoneze pentru a se forma conul de schije metalice în calea rachetei balistice țintă. Chiar dacă obiectivul este exact în fața rachetei SAM atunci când aceasta explodează, racheta balistică zboară mai repede decât schijele de metal, care n-o pot vătăma, pentru că n-o mai prind.

„Aici era problema", a realizat Gregory. Fasciculul laser din conul rachetei standard nu era foarte puternic, iar viteza de baleiere era relativ scăzută, această combinație de factori putând permite unei rachete purtătoare să se strecoare pe lângă SAM, probabil în jumătate din cazuri, chiar dacă SAM-ul ajungea la trei metri de țintă, iar asta nu era deloc bine. Poate ar fi fost mult mai eficient să se folosească vechiul focos VT de proximitate din al Doilea Război Mondial, care utilizase un emițător radio nedirecțional în locul ultramodernului laser galiu-arsen. Dar exista loc pentru

îmbunătățiri. Mişcarea de baleiere a fasciculului laser, ca şi semnalul de declanşare a exploziei erau controlate de un program de computer. Gregory putea să se joace puțin cu el. În cele din urmă, trebuia să ia legătura cu cei care fabricaseră seria limitată de rachete de testare SM-2-ER-Block-I V, adică Standard Missile Company, o companie rezultată în urma colaborării celor de la Raytheon şi Hughes, cu sediul în Melean, Virginia. Pentru a reuşi acest lucru, îl pusese pe Tony Bretano să-i contacteze anticipat. La urma urmei, de ce să nu-i înştiințeze că vizitatorul lor era unsul Domnului?

— Dumnezeule, Jack, rosti Mary Pat. Soarele coborâse mai jos de vergă, Cathy se afla pe drumul de întoarcere spre casă de la spital, iar Jack se afla în camera de studiu din afara Biroului Oval, sorbind un pahar cu whisky şi gheață în compania directorului CIA şi a soției acestuia. Când am văzut asta, a trebuit să fug la baie.

— Am priceput, M.P. Jack îi întinse un pahar cu lichior – băutura relaxantă favorită a lui Mary Pat. Pentru a ține pasul cu originile sale proletare, Ed Foley preferase o bere Samuel Adams. Ed?

— Jack, e o nebunie îndrăcită, trânti directorul CIA. „Îndrăcită" nu era un cuvânt pe care să-l foloseşti în preajma preşedintelui. Vreau, fireşte, să spun că informația provine dintr-o sursă bună, dar, Isuse, nu se *fac* rahaturi de-astea.

— Pat Martin se află aici, nu? întrebă directorul adjunct pentru operații. I se răspunse cu un gest afirmativ. Atunci ți-a spus că este aproape un act de război.

— Aproape, acceptă Ryan, luând o mică înghițitură de whisky irlandez. Apoi scoase ultima sa țigară din rația zilnică, furată de la doamna Sumter, şi o aprinse. Dar e greu să-l treci cu vederea şi, într-un fel sau altul, trebuie să-l integrăm în politica guvernamentală.

— Trebuie să-l scoatem pe George de la naftalină, spuse Ed Foley înainte de toate.

— Să-i arătăm şi lui dosarele SORGE? îi întrebă Ryan. Mary Pat se înfioră instantaneu. Ştiu că trebuie să păstrăm

bine secretul, M.P., dar, ce naiba, dacă nu-l putem folosi ca să ne dăm seama ce vor acei oameni, nu avansăm dincolo de locul unde ne aflam înainte de a avea sursa.

Ea slobozi un lung suspin şi dădu din cap a încuviinţare, ştiind că Ryan avea dreptate, deşi nu era prea încântată.

— Să-l informăm şi pe psihiatrul nostru din agenţie, zise ea. Avem nevoie de un doctor care să verifice informaţia asta. Este atât de nebunească, încât avem nevoie de opinia unui medic.

— Pasul următor, ce-i spunem lui Serghei? îi interpelă Jack. El ştie că noi ştim.

— Păi, cred că începem cu sfatul „ţine capul aplecat", anunţă Ed Foley. Jack?

— Da?

— Ai arătat deja materialul oamenilor tăi, mă refer la Serviciul Secret?

— Nu… oh, da.

— Dacă au voinţa să comită un act de război, atunci de ce nu şi un al doilea? întrebă retoric directorul CIA. În momentul actual n-au niciun motiv să te iubească.

— Dar de ce Golovko? se întrebă M.P. Nu este inamicul Chinei. Este un profesionist, un rege al spionilor. După ştiinţa mea *nu are* vreun program politic. Serghei este un om *onest*. Mai luă o înghiţitură de lichior.

— Adevărat, nu ştiu să aibă ambiţii politice. Dar este cel mai intim sfătuitor al lui Gruşavoi într-o mulţime de domenii – politică externă, probleme interne, apărare. Gruşavoi îl îndrăgeşte pentru că este isteţ şi cinstit…

— Da, o raritate şi în capitala noastră, admise Jack. Ceea ce nu era corect, îşi alesese bine oamenii din cercul intim, aproape exclusiv dintre persoane fără ambiţii politice, o specie pe cale de dispariţie în arealul Washingtonului. Acelaşi lucru era valabil în cazul lui Golovko, un om care prefera mai degrabă să servească decât să conducă, fapt care îl făcea să semene cu preşedintele american. Să ne întoarcem la problema iniţială. Oare chinezii au pus la cale un soi de joc şi dacă da, atunci în ce scop?

— Nu văd vreun scop, Jack, replică Foley, vorbind oficial în

numele agenției sale. Dar aminteşte-ți că nici măcar cu SORGE nu putem să le pătrundem ideile. Sunt atât de diferiți față de noi, încât citirea gândurilor lor e al dracului de grea, deşi au luat deja o lovitură sub centură şi sunt sigur că nu s-au prins încă de asta.

— Îşi vor da seama în mai puțin de-o săptămână.

— Oh? Cum aşa? întrebă directorul.

— George Winston mi-a zis că o grămadă de contracte comerciale de-ale chinezilor ajung la scadență în mai puțin de zece zile. Atunci vom vedea ce efect va avea acest fapt asupra conturilor lor – aşa cum vor vedea şi ei.

În Beijing programul zilnic începu mult mai devreme decât de obicei. Fang Gan păşi afară din maşina sa oficială şi se repezi pe scările de acces în clădire, trecând pe lângă soldații de gardă care întotdeauna îi țineau uşa deschisă fără a le adresa, de data aceasta, niciun gest de mulțumire zeloşilor servitori ai poporului. Se duse către liftul său personal, intră în el, apoi îl părăsi când acesta ajunse la palierul potrivit. Uşa biroului său se afla doar la câțiva paşi distanță. Fang era un bărbat sănătos şi viguros pentru vârsta sa. Personalul său se ridică în picioare la intrarea lui – cu o oră mai devreme, după cum realizară cu toții.

— Ming! apelă el în vreme ce se îndrepta spre birou.

— Da, tovarăşe ministru, răspunse ea, pătrunzând pe uşa încă deschisă.

— Ce materiale ai extras din presa străină?

— Un moment. Dispăru, apoi îşi făcu reapariția cu un teanc de foi în mână. *London Times, London Daily Telegraph, Observer, New York Times, Washington Post, Miami Herald, Boston Globe*. Ziarele de pe coasta de vest a Americii încă nu sunt disponibile.

Omise să adauge ziarele italiene şi din alte țări ale Europei pentru că nu le putea pronunța sau citi numele, iar Fang părea interesat numai de părerile diavolilor străini vorbitori de engleză. Îi înmână traducerile. Din nou, nu-i mulțumi, nici măcar nu avu intenția s-o facă, lucru neobişnuit pentru el. Ministrul ei era distras de ceva.

— Ce oră e acum la Washington? fu următoarea lui întrebare.

— Ora douăzeci şi unu, tovarăşe ministru, răspunse Ming.

— Acum se uită la televizor şi se pregătesc de culcare?

— Da, tovarăşe ministru.

— Însă articolele lor din ziar şi editorialele sunt deja pregătite.

— Acesta este programul după care muncesc ei, tovarăşe ministru. Multe dintre subiectele lor sunt finalizate până la sfârşitul unei zile de muncă. Subiectele cele mai recente, de ultimă oră – lăsându-le la o parte pe cele cu adevărat ieşite din comun sau neaşteptate – sunt completate înainte ca reporterii să plece acasă pentru a-şi lua cina.

La auzul acelei analize, Fang ridică privirea. Ming era o fată deşteaptă, care îi furniza informații asupra unor lucruri la care nu se gândise niciodată. Cu această revelație, îi făcu semn că se poate întoarce la masa ei de lucru.

Delegația comercială americană tocmai se îmbarca în avion. Erau observați de către un oficial de rang inferior care le îndrugase vorbe goale, rostite într-o limbă de lemn şi ascultate de către americani cu urechi de ceară. Se urcară în avionul USAF, care-şi porni imediat motoarele şi începu rulajul către pista de decolare.

— Cum evaluăm aventura asta, Cliff? se interesă Mark Gant.

— Ştii cum se spune „dezastru”? îl întrebă Rutledge ca răspuns.

— Chiar aşa de rău?

Adjunctul Secretarului de Stat pe probleme de politică încuviință sobru. Ei bine, nu-i aşa că nu fusese vina sa? Acel stupid prelat italian se pusese în calea unui glonț, apoi văduva unui alt membru al bisericii trebuise să se roage pentru el în public, *ştiind* că guvernul autohton se va opune. Şi, desigur, în ambele evenimente, CNN a trebuit să se afle la fața locului pentru a agita apele acasă… Cum ar fi putut face pace un diplomat dacă oamenii continuau să agraveze lucrurile, în loc să le îmbunătățească?

— Da, Mark, atât de rău. China nu va obține niciodată un tratat comercial decent dacă porcăria asta continuă.

— Tot ce trebuie să facă este să-şi schimbe puțin politica, oferi Gant o soluție.

— Vorbeşti ca preşedintele.

— Cliffy, dacă vrei să intri într-un club, trebuie să te supui regulilor clubului. E chiar aşa greu de priceput?

— Nu tratezi o mare putere ca un dentist oarecare, ce decide după placul lui cine să intre în clubul local.

— De ce acest principiu diferit?

— Crezi că Statele Unite îşi guvernează politica externă după *principii?* întrebă exasperat Rutledge. De fapt, era atât de exasperat, încât îşi lăsase mintea să-i scape de sub control.

— Preşedintele şi Secretarul tău de Stat fac asta, Cliff, îi atrase Gant atenția.

— Păi, dacă ne dorim un acord comercial cu China, trebuie să luăm în considerare şi punctul lor de vedere.

— Ştii, Cliff, dacă ai fi făcut parte din Departamentul de Stat în 1938, poate că Hitler ar fi reuşit să ucidă toți evreii fără prea mare scandal, observă încetişor Gant.

Obținuse efectul scontat. Rutledge se răsuci şi începu să obiecteze:

— Stai puțin…

— Era doar politica lui internă, Cliff, nu-i aşa? Dacă sunt de altă confesiune – gazați-i. Cui îi pasă?

— Ascultă, Mark…

— Tu să asculți, Cliff. Un stat trebuie să se ridice în apărarea anumitor lucruri, căci dacă n-o face, atunci ce mama dracului de stat mai e, OK? Noi facem parte din club – la naiba, noi conducem clubul. De ce, Cliff? Deoarece oamenii ştiu ce apărăm noi. Nu suntem perfecți. Tu ştii asta. Şi eu ştiu. Cu toții o ştiu. Dar ei mai ştiu şi ce suntem sau nu capabili să facem şi astfel căpătăm încrederea prietenilor şi a duşmanilor deopotrivă, iar lumea capătă puțină ordine, cel puțin în emisfera noastră. Pentru *asta* suntem noi respectați, Cliff.

— Dar ce spui de toate acele arme pe care le avem şi de

puterea noastră comercială; ele chiar nu contează? îl chestionă diplomatul.

— Cum crezi că le-am obținut, Cliffy? îl luă Gant la întrebări, folosind iarăşi diminutivul numelui lui Rutledge, doar pentru a-l stârni. Suntem ceea ce suntem pentru că oameni de pe tot cuprinsul globului au venit în America pentru a munci şi a-şi trăi visele. Au muncit din greu. Bunicul meu a venit din Rusia fiindcă nu-i plăcea să tot fie tracasat de către țar, a muncit, şi-a trimis copiii la şcoală, iar ei au asigurat educația copiilor *lor*, astfel că acum sunt al naibii de bogat, dar n-am uitat ce mi-a spus bunicul atunci când eram mititel. A spus că acela era cel mai bun loc din lume pentru a fi evreu. Ştii de ce, Cliff? Pentru că acei bărbați europeni trecuți în neființă care au rupt relațiile cu Anglia şi au scris Constituția au avut câteva idei bune şi au trăit după spiritul lor. De-aia suntem noi cine suntem, Cliff. Şi asta înseamnă că trebuie *să fim* ceea ce suntem, ridicându-ne în apărarea anumitor lucruri, iar lumea întreagă trebuie să ne vadă făcând asta.

— Dar avem şi o mulțime de cusururi, protestă Rutledge.

— Bineînțeles că avem! Cliff, nu trebuie să fim perfecți pentru a fi cei mai buni din lumi; în plus niciodată n-am încetat să încercăm a fi mai buni. Tatăl meu, pe când era student, a participat la câteva marşuri în Mississippi şi s-a ales cu ciomege pe spinare în vreo două rânduri, dar uite că a funcționat, iar acum avem ca vicepreşedinte un tip de culoare. Din câte am auzit eu individul e destul de bun ca, într-o bună zi, să mai urce o treaptă. Isuse, Cliff, oare cum poți reprezenta America în fața altor țări când tu nu pricepi toate astea?

„Diplomația e o afacere, ar fi vrut Rutledge să riposteze. Iar eu ştiu cum se fac afacerile." Dar de ce să se obosească explicându-i totul acestui evreu din Chicago? Aşa că rabată pe spate scaunul şi încercă să pară că vrea să doarmă. Gant pricepu aluzia şi se ridică să facă o plimbare pe culoarul de douăzeci de metri. Sergenții de aviație îmbarcați pe post de stewarzi serveau micul dejun, iar cafeaua era destul de bună. Gant se trezi în secțiunea din coada avionului, rezervată

reporterilor şi simți că se află pe un teritoriu ostil, însă, gândindu-se bine, nu era un loc la fel de rău ca cel de lângă diplomatul acela ticălos.

Soarele matinal care lumina Beijingul răsărise ceva mai devreme în Siberia.

— Văd că genieştii noştri au rămas la fel de buni, observă Bondarenko. Privea cum utilajele de excavat croiau o cărare de peste o sută de metri lățime prin pădurea de pini şi molizi. Acest drum urma să deservească atât mina de aur, cât şi terenurile petroliere. Se lucra la încă două rute secundare, cu douăsprezece echipe în total. Peste o treime din genieştii de care dispunea armata rusă lucrau la acest proiect, asta însemnând un mare număr de soldați, şi mai mult de jumătate din echipamentul greu al armatei, vopsit în culoarea verde-kaki, pe care militarii ruşi o foloseau de şaptezeci de ani.

— Asta-i un „Proiect Erou”, spuse colonelul Aliev.

Şi avea dreptate. Ideea „Proiectului Erou” fusese creată de Uniunea Sovietică pentru a indica ceva de o asemenea importanță națională, încât să capteze zelul patriotic al tineretului – în plus era un bun prilej de-a întâlni o mulțime de fete şi de a vedea ceva mai multe locuri ale lumii. Proiectul de față se mişca mult mai iute decât unul obişnuit, căci Moscova îi desemnase pe militari pentru a-l îndeplini, iar aceştia nu-şi mai făceau griji de o invazie a (sau înspre) NATO. Cu toată decăderea ei, armata rusă încă avea acces la mari resurse umane şi materiale. Pe deasupra, în acest proiect erau băgați bani mulți. Pentru civili salariile erau foarte mari. Moscova dorea ca ambele bogății ale zonei să fie puse în exploatare, cât mai repede. Astfel că lucrătorii de la filonul aurifer fuseseră transportați acolo cu elicopterul, alături de echipamente uşoare, care le permiseseră construirea unei zone mai extinse de aterizare, unde să fie paraşutate echipamentele grele. Pe lângă aceasta mai construiseră o mică şi rudimentară pistă de decolare-aterizare. Aceasta permisese avioanelor de transport aparținând forțelor aeriene ruse să aducă echipamente cu

adevărat grele, care extinseseră pista, astfel ca, în momentul când echipele care lucrau la extinderea căii ferate vor ajunge cu lucrarea suficient de aproape, să se livreze cimentul şi fierul-beton cu care să fie construit un aeroport comercial de calitate. Clădirile începeau să se înalțe. Unele dintre primele obiecte livrate fuseseră părțile componente ale unui gater, căci lemn se găsea din belşug în zonă. Parcele largi de teren fuseseră defrişate, iar lemnul rezultat fusese transformat aproape instantaneu în scânduri pentru construcții. În prima fază, lucrătorii forestieri îşi înălțaseră propriile barăci. Acum era rândul clădirilor administrative să fie ridicate, ruşii apreciind că în patru luni vor avea spații de locuit pentru mai bine de o mie de mineri, care stăteau deja la coadă pentru slujba extrem de bine plătită de-a extrage aurul de sub pământ. Guvernul rus luase decizia ca lucrătorii de la mină să poată opta pentru plata salariului în monede de aur şi puțini cetățeni ar fi lăsat să scape o asemenea oportunitate. Aşa că mulți mineri cu experiență îşi completau dosarele de angajare, în aşteptarea zborului care-i va duce la noul filon. Bondarenko le ura noroc bun. Existau o mulțime de țânțari care puteau suge tot sângele unui copilaş, asemenea unor vampiri în miniatură. Era un loc în care el n-ar fi muncit, nici pentru o grămadă de monede de aur.

Generalul ştia că petrolul era mult mai important pentru țara sa. Nave de transport îşi croiau deja drum printre ghețurile rămase la acest sfârşit de primăvară, asistate de spărgătoare de gheață precum *Iamal* şi *Rossia,* pentru a livra echipamentul de foraj necesar începerii prospectării şi apoi exploatării zăcămintelor de petrol. Bondarenko fusese bine informat în legătură cu acest subiect. Zăcământul nu era doar visul oricărui petrolist. Reprezenta salvarea economică a țării sale, o modalitate de a injecta *uriaşe* sume de valută forte în Rusia, bani pentru a plăti muncitorii care se osteniseră din greu şi îndelung pentru a asigura o prosperitate binemeritată lor şi patriei lor.

Iar datoria lui Bondarenko era să apere aceste bogății. În acest timp geniştii armatei lucrau frenetic la construirea infrastructurii portuare, astfel ca navele comerciale să poată

descărca pe uscat orice fel de marfă ar fi transportat. Posibilitatea utilizării unor nave de desant, astfel încât marina militară rusă să poată descărca mărfurile direct pe plaje, de parcă ar fi fost echipament de luptă, fusese examinată şi respinsă. În cele mai multe cazuri, încărcăturile care ar fi trebuit debarcate erau mai voluminoase decât tancurile armatei ruse, fapt care îl surprinsese şi impresionase pe comandantul militar al Extremului Orient.

O consecință a acestui fapt era că lui Bondarenko i se luaseră, pentru un proiect sau altul, majoritatea genieştilor, rămânând numai cu câteva batalioane care erau parte integrantă a unităților sale operative. Iar el avea o mulțime de însărcinări pentru genişti, gândea generalul cu furie. De-a lungul graniței cu China existau câteva locuri unde vreo două regimente de geniu ar fi putut încropi unele obstacole eficiente împotriva unei forțe mecanizată de invazie. Numai că Moscova obiectase că ar fi fost bătătoare la ochi şi în mod evident înălțate cu scopul de-a fi folosite contra forțelor chineze, scăpând din vedere faptul că singura cale prin care acestea ar fi putut fi utilizate împotriva armatei Republicii Populare era în cazul că acea armată s-ar fi decis să pornească spre nord pentru a „elibera" Rusia!

„Ce se-ntâmplă cu politicienii ăştia?" socoti Bondarenko. Până şi cei din America se comportau la fel, conform celor aflate de la ofițerii americani cu care se întâlnise. Politicienilor nu prea le păsa de ce pot face cu adevărat, ci de ceea ce *lăsau impresia* că fac. „În acest caz, toți politicienii din lume, indiferent de culoarea lor politică, sunt comunişti, gândi Bondarenko cu un rânjet de satisfacție, mai interesați de spectacol decât de fapte."

— Când vor termina? întrebă generalul.

— Progresele sunt uimitoare, replică Aliev. Drumurile vor fi gata, în stare. Brută, în… hm, o lună ori şase săptămâni, depinde de starea vremii. Munca de finisare va necesita mult mai mult timp.

— Ştii ce mă îngrijorează?

— Ce anume, tovarăşe general? se interesă ofițerul cu operațiile.

— Am construit o rută de invazie. Pentru prima dată chinezii pot sări peste graniță şi călători lejer spre coasta de nord a Siberiei. Înainte, obstacolele naturale – în special terenul împădurit – ar fi făcut sarcina dificilă, ba chiar imposibilă.

Dar acum exista şi un drum şi un motiv pentru ca asiaticii să ajungă până acolo. Siberia devenise exact ceea ce se gândise el de multe ori că ar fi: o visterie de proporții cosmice. „Visterie, raționă Bondarenko. Şi eu sunt gardianul ei.” Păşi înapoi către elicopter, pentru a termina turul de inspecție al drumului care începuse să fie nivelat de genişti.

CAPITOLUL 36

Rapoartele SORGE

Preşedintele Ryan se trezi exact înainte de ora şase dimineața. Serviciul Secret prefera ca el să țină storurile închise, blocând ferestrele, însă Ryan nu dorise vreodată să doarmă într-un sicriu, fie el unul extrem de vast, aşa că atunci când se-ntâmpla să se trezească pentru scurte intervale de timp la ore cum ar fi fost, spre exemplu, 3.53, prefera să vadă ceva lumină dincolo de ferestre, chiar dacă aceea provenea de la farurile unei maşini de poliție aflate în patrulare sau ale unui taxi solitar. De-a lungul anilor se obişnuise să se trezească devreme. Un lucru surprinzător pentru el. Când era băiețel întotdeauna îi plăcuse să se trezească târziu, mai ales în weekend. Dar Cathy avea obiceiuri diferite, ca majoritatea doctorilor în general şi a chirurgilor în special: se deştepta devreme şi pleca la spital, astfel ca atunci când avea un pacient de tratat să aibă toată ziua la dispoziție pentru a vedea cum tolerează el sau ea tratamentul.

Aşa că deprinsese probabil obiceiul de la ea şi într-un mod pervers de întâietate masculină ajunsese să facă ochi mai devreme chiar decât Cathy. Sau poate că nu era decât un alt obicei recent deprins în locul acela blestemat, consideră Jack, în vreme ce alunecă din pat şi se duse până la baie, începând o nouă zi afurisită care, precum atât de multe altele, începea prea devreme. „Şi care naiba e problema?" se-ntrebă preşedintele. Cum se face că nu mai putea dormi prea mult? Ce naiba, somnul era una dintre puținele desfătări acordate vieții omului şi tot ce-şi dorea el era să aibă parte de ceva mai mult repaus…

Dar nu putea avea parte de el. Privind afară, prin fereastră, Jack îşi spuse că era abia ora şase dimineața. Lăptarii şi

băieții care împărțeau ziarele se treziseră deja. Poştaşii se aflau în camerele de triere a corespondenței, iar în alte locuri oamenii care munciseră în tura de noapte îşi încheiau programul. În această categorie intrau multe persoane chiar din Casa Albă: agenți de protecție din Serviciul Secret, personal administrativ, oameni pe care Ryan îi ştia din vedere, dar nu după nume, fapt care îl ruşina oarecum. Erau oamenii *lui,* la urma urmei, iar el ar fi trebuit să ştie ceva despre ei şi numele lor suficient de bine pentru a le putea vorbi atunci când îi întâlnea – dar erau prea mulți ca să-i țină minte. Apoi mai erau soldații din personalul militar al Casei Albe – botezat *Wham-o* de către cei din interior – care îngroşau rândurile celor de la Biroul de Transmisiuni. De fapt era o mică armată de bărbați şi femei care exista numai pentru a-l servi pe John Patrick Ryan – iar prin el serveau întreaga patrie, sau cel puțin asta era teoria. „Ce mama naibii", gândi el, privind prin fereastră. Se luminase suficient pentru a putea vedea. Iluminatul stradal se stingea pe măsură ce senzorii fotoelectrici de pe stâlpi indicau că răsare soarele. Jack trase pe el vechiul halat de la Academia Navală, încălță papucii – pe-aceştia îi căpătase recent; acasă obişnuia să umble de colo-colo desculț, dar un preşedinte nu putea face asta în fața trupelor, nu? – şi ieşi în liniște pe coridor.

Trebuia să existe un soi de microfon sau senzor de mişcare în apropierea uşii dormitorului, rațională Jack. Nu reuşea niciodată să surprindă pe cineva atunci când apărea pe neaşteptate în capul scărilor. Privirile tuturor erau întoarse mereu în direcția sa şi se declanşa o cursă matinală pentru a vedea cine ajunge primul la el.

De data aceasta primul care ajunse fu un ofițer superior al Serviciului Secret, şeful turei de noapte. Andreea Price O'Day se afla încă acasă, în Maryland, probabil îmbrăcată şi pregătită să iasă pe uşă – ce ore anoste şi chinuitoare petreceau aceşti oameni, lucrând pentru el, îşi aminti Jack – pentru drumul de o oră cu maşina spre D.C. Cu puțin noroc va ajunge înapoi acasă… când? La noapte? Asta depindea de programul său pentru ziua respectivă şi el nu-şi putea aduce aminte din memorie ce urma să se-ntâmple.

— Cafea, şefu'? întrebă unul dintre agenții mai tineri.

— Ai nimerit-o, Charlie. Ryan se luă după el, căscând. Se opri în postul de gardă pentru acel palier al Serviciului Secret, o cameră cât un dulap, cu un televizor şi un ibric de cafea – probabil alimentat de personalul de la bucătărie – şi câteva chestii de rontăit care să-i ajute pe acei oameni să le treacă mai uşor timpul peste noapte.

— Când ai intrat în tură? îl interpelă POTUS.

— La unsprezece, domnule, răspunse Charlie Malone.

— Activitate plictisitoare?

— Putea fi mai rău. Măcar nu mai lucrez în Omaha, verificându-i pe băieții răi.

— Oh, da, întări Joe Hilton, un alt agent tânăr din schimbul de noapte.

— Pun pariu că ai jucat fotbal, observă Jack.

Hilton încuviință.

— Fundaş lateral, domnule. La Florida State University. N-am fost destul de mare să trec la profesionism.

„Are aproape doi metri douăzeci şi e numai muşchi", aprecie Jack. Tânărul agent special Hilton arăta precum o forță a naturii.

— E mai bine să joci baschet. Duci un trai bun, joci cincisprezece ani, poate chiar mai mult, iar la sfârşitul carierei eşti bogat.

— Păi poate o să-mi antrenez băiatul să fie baschetbalist, zise Hilton.

— Ce vârstă are? întrebă Ryan, amintindu-şi vag că Hilton devenise recent tată. Parcă soția era avocat la Departamentul de Justiție, nu?

— Trei luni. Acum face nani, domnule preşedinte. Drăguț din partea dumneavoastră că ați întrebat.

„Mi-aş dori să-mi zică simplu, Jack. Doar nu sunt Dumnezeu, nu? A dar asta era la fel de puțin probabil precum intenția lui de a-şi apela generalul comandant pe numele Bobby-Ray pe vremea când era sublocotenentul John

P. Ryan, USMC[66].

— S-a petrecut ceva demn de interes în cursul nopții?

— Domnule preşedinte, CNN a transmis imagini cu plecarea diplomaților noştri din Beijing, însă au fost doar cadre cu avionul care decola.

— Cred c-au trimis carul de reportaj acolo doar în speranța că avionul va face explozie şi vor putea înregistra totul pe bandă – ştiți, la fel ca atunci când vine elicopterul să mă ia de-aici.

Ryan sorbi din cafea. Probabil acestor agenți tineri ai Serviciului Secret le venea greu să-l aibă pe „Şef", aşa cum era cunoscut în rândurile Serviciului, în mijlocul lor, stând la palavre cu ei de parcă ar fi fost un om de rând. Dacă aşa gândeau, atunci ghinionul lor, raționă Jack. N-avea de gând să se transforme în Ludovic al XIV-lea doar pentru a-i face *pe ei* fericiți. Pe deasupra, nici nu arăta la fel de bine precum Leonardo Dicaprio, cel puțin după părerea lui Sally, care-l considera pe tânărul actor buricul pământului.

Exact în clipa aceea un curier sosi aducând copiile zilnice ale matinalului *Early Bird*. Jack luă un exemplar, plus cana de cafea şi se duse înapoi în dormitor să citească. Vreo câteva editoriale deplângeau rechemarea delegației comerciale – poate era vorba de liberalismul mass-mediei, motiv pentru care presa nu fusese şi probabil nici nu va fi vreodată pe deplin de acord cu politicianul amator de la Casa Albă. În particular Ryan ştia că-l mai numesc şi în alte moduri, unele mai puțin politicoase, dar cetățeanul de rând, după cum îi repeta săptămânal Arnie van Damm, încă îl îndrăgea în mare măsură. Rata de popularitate a lui Ryan era încă foarte ridicată, din simplul motiv că, după cum se părea, Jack era privit ca un om obişnuit care avusese mult noroc – „Dacă *asta* se poate numi noroc", gândi preşedintele, bombănind.

Reveni la citirea articolelor de ştiri în timp ce păşea spre camera unde lua micul dejun, unde, după cum remarcă,

---

[66] United States Marine Corps – Corpul de infanterie marină al Statelor Unite, (n.tr.).

personalul se grăbea să aşeze masa – prevenit, fără îndoială, de Serviciul Secret că POTUS se trezise şi trebuia hrănit, încă un semn al efectului său de monarh, se plânse Jack. Dar îi era foame, iar mâncarea era mâncare, aşa că îşi văzu de drum, culese ce dori din bufet şi deschise televizorul, pentru a vedea ce se petrece în lume, în timp ce ataca ouăle Benedict. Trebuia să le mănânce rapid, înainte să-şi facă apariția Cathy şi să strige la el despre colesterol. Peste tot în jurul său, pe o rază de aproape cincizeci de kilometri, guvernanții se trezeau, se îmbrăcau şi urcau în automobile, îndreptându-se către Casa Albă, exact cum făcuse şi el, dar nu la fel de confortabil.

— 'Neața, tată, îl salută Sally, intrând în cameră şi ducându-se la televizor, pe care-l comută pe MTV fără să mai ceară voie.

Trecuse multă vreme de când fusese împuşcat la Londra, într-o după-amiază însorită, gândi Jack. Pe-atunci îi zicea „tati".

În Beijing, computerul de pe biroul lui Ming petrecuse numărul stabilit de minute în modul standby. Discul dur începu iarăşi să se rotească şi maşina îşi porni rutina zilnică. Fără a aprinde monitorul, examină fişierele recent introduse, le comprimă, apoi activă modemul intern şi le expedie pe internet. Întregul proces durase aproape şaptesprezece secunde, apoi computerul reveni la starea de hibernare. Informațiile parcurseră liniile telefonice din Beijing până când găsiră serverul de destinație, care se afla, de fapt, în Wisconsin. Acolo aşteptară semnalul de apel, după care urmau să fie şterse din memoria serverului, iar curând după aceea spațiul ocupat de ele va fi rescris, eliminând orice urmă a existenței lor.

Oricum, în timp ce Washingtonul se trezea, Beijingul se pregătea de culcare, iar Moscova era doar la câteva ore în urma lui. Globul continua să se rotească, nepăsător la lucrurile care se petreceau în nesfârşitul ciclu zi-noapte.

— Ei, cum e? îl întrebă generalul Diggs pe subordonatul

său.

— Bine, domnule general, rosti colonelul Giusti, consider că unitatea e într-o formă bună. Ca şi Diggs, Angelo Giusti era tanchist de carieră. Datoria sa, în calitate de comandant al escadronului (de fapt era doar un batalion, dar tanchiştii aveau felul lor propriu de-a vorbi) aparținând Diviziei 1 Blindate, era să fie avangarda diviziei, descoperind inamicul şi cercetând terenul, fiind ochii „Bătrânei Curajoase", dar dispunând de suficientă putere de foc pentru a-şi purtat singur de grijă. Veteran al conflictului din Golful Persic, Giusti trecuse prin botezul focului. Îşi cunoştea meseria şi aprecia că-şi antrenase soldații pe cât de bine îi permiteau condițiile din Germania. De fapt, el prefera libertatea nelimitată oferită de simulatoare în locul înghesuitelor terenuri de antrenament ale Centrului de Instrucție pentru Manevre de Luptă, care abia dacă avea şaptezeci şi cinci de kilometri pătrați. Nu era acelaşi lucru cu a fi pe teren, la bordul propriului vehicul, însă simulatorul nu era restricționat de timp şi spațiu, iar în rețeaua globală Simnet puteai înfrunta un întreg batalion inamic, ba chiar o brigadă, dacă voiai să-ți faci oamenii să asude. Cu excepția senzației de plutire peste hopuri în timp ce conduceai un Abrams (unora dintre tanchişti li se făcea rău din această pricină), simulatorul reproducea complexitatea unei manevre mai bine decât oricare alt loc de antrenament, excepție făcând NTC[67] de la Fort Irwin, în deşertul Californiei, sau centrul echivalent pe care armata îl construise pentru israelieni în deşertul Negev.

Diggs nu-i putea citi gândurile tânărului ofițer, dar tocmai urmărise manevrele executate fără cusur de 4 Cavalerie. Înfruntaseră câteva unități germane, iar germanii, ca întotdeauna, se dovedeau foarte pricepuți la treburi războinice – însă în acea zi nu fuseseră la fel de buni precum tanchiştii Diviziei 1 care mai întâi le învăluiseră pe gazdele lor germane şi apoi (spre surprinderea şi neplăcerea generalului

[67] National Training center – Centru Național de Instrucție, (n. red.).

german de brigadă care superviza exercițiul) organizaseră o ambuscadă care-i costase pe nemți jumătate din efectivul unui batalion de Leo, cum numeau americanii tancurile grele Leopard-II. Mai spre seară, Diggs urma să ia cina în compania generalului german. Nici măcar nemții nu erau la fel de pricepuți la luptele de noapte precum americanii – un lucru straniu, de vreme ce echipamentul era similar, iar soldații lor destul de bine antrenați... însă armata germană era formată încă în mare măsură din soldați în termen, mulți dintre, ei petrecând sub arme mult mai puțin timp decât ar fi preferat americanii.

În contextul general al exercițiului – rolul blindatelor fusese doar segmentul „real" din cadrul unui exercițiu extins de comandă, sau CPX[68] – Brigada a 2-a a colonelului Don Lisle oprise atacul principal al germanilor. Per ansamblu, Bundeswehr-ul[69] nu avusese o zi prea bună. Nu mai avea misiunea de-a proteja țara împotriva unei invazii sovietice şi, odată cu încetarea acestei misiuni, dispăruse sprijinul fanatic al cetățenilor de care armata germană se bucurase timp de mulți ani. În prezent Bundeswehr era o forță anacronică, fără un scop evident şi bloca o mulțime de resurse valoroase, cărora germanii le puteau găsi o întrebuințare mai practică. Aşa că fosta armată a Germaniei Federale fusese redusă ca mărime şi antrenată în special pentru acțiuni de menținere a păcii, care, dacă stăteai bine să te gândeşti, era o muncă de polițist înarmat la greu. Noua Ordine Mondială era una paşnică, cel puțin în opinia europenilor. Americanii, spre deosebire de germani, se angajau în operațiuni de luptă față de care nemții arătau un interes distant, căci, deşi arătaseră întotdeauna o puternică atracție pentru lupte şi războaie, acum erau destul de fericiți şi mulțumiți încât interesul lor în astfel de afaceri să fie complet teoretic, ca şi cum ar fi luat parte la producția unui film turnat la Hollywood. De

[68] CPX – Command Post Exercise: manevre în cursul cărora comandanții de unități îşi testează abilitățile de planificare şi conducere operațională, (n.tr.).

[69] Armata germană, (n.red.).

asemenea, ajunseseră să respecte America chiar un pic mai mult decât ar fi preferat.

— Ei bine, Angelo, consider că soldații tăi merită un rând sau două de beri la localurile din regiune. Acea mişcare de învăluire pe care ai executat-o la 0-2-20 a fost foarte îndrăzneață.

Giusti rânji la auzul aprecierii.

— Vă mulțumesc, domnule general. Îi voi transmite asta ofițerului meu S-3. El este cel care-a gândit manevra.

— Ne vedem mai târziu, Angelo.

— Am înțeles, domnule.

Locotenent-colonelul Giusti saluta şi ieşi.

— Ce zici, Duke?

Colonelul Masterman extrase din buzunarul ținutei sale de instrucție un trabuc şi îl aprinse. Un lucru frumos referitor la germani era că la ei puteai mereu găsi havane cubaneze de calitate.

— Îl ştiu pe Angelo de la Fort Knox. Ştie meserie şi i-a pregătit foarte bine pe ofițerii săi. Şi-a editat propria carte referitoare la tactici şi exerciții de luptă.

— Oh? se răsuci Diggs. E bună de ceva?

— Nu-i deloc rea, replică G-3. Nu sunt în întregime de acord cu ce face el, dar nu strică să-i faci pe toți să cânte după aceeaşi partitură. Ofițerii săi gândesc cam la unison. Aşadar, Angelo e un bun antrenor. Azi-noapte le-a tăbăcit fundul nemților. Masterman închise ochii şi îşi frecă fața cu palmele. Exercițiile astea de noapte te dau gata.

— Ce face Lisle?

— Domnule, ultima dată când am verificat îi avea pe germani strâns încercuiți. Prietenii noştri nu păreau a şti ce au în jurul lor. Se agitau de colo-colo, încercând să colecteze informații – pe scurt, Giusti a câştigat bătălia forțelor de recunoaştere, iar acest fapt a fost, din nou, decisiv.

— Din nou, confirmă Diggs.

Învățaseră acea lecție la Centrul Național de Antrenament. Recunoaştere şi contrarecunoaştere. Descoperă inamicul şi nu-l lăsa pe inamic să te descopere. Dacă reuşeai asta, era greu să pierzi. Dacă n-o făceai, era foarte greu să câştigi.

— Ce-ar fi să tragi un pui de somn, Duke?

— Ce bine e să ai un comandant care are grijă de trupele lui, *mon Général.* Masterman era atât de obosit, încât nici nu dorea să bea mai întâi o bere.

După ce luară acea decizie se îndreptară către elicopterul UH-60 Blackhawk de comandă a lui Diggs pentru saltul care să-i ducă înapoi la cazarmă. Lui Diggs îi plăceau mai ales centurile de siguranță cu patru puncte de prindere. Puteai adormi mai uşor stând legat de scaun.

„Astăzi trebuie să mă gândesc ce urmează să fac legat de atentatul chinez la adresa lui Serghei", raționă Ryan. Verifică foaia cu orarul zilnic. Robby plecase din nou în vest. Ce păcat. Robby era mereu un bun mediu de informare şi o sursă de idei bune. Aşadar va discuta problema cu Scott Adler, dacă atât el, cât şi Scott găseau o fereastră în program, plus soții Foley. „Altcineva?" se-ntrebă Jack. La naiba, în cine altcineva putea avea încredere legat de chestia asta? Dacă răsufla ştirea în presă, putea să iasă un adevărat scandal. Bun, Adler trebuia să fie de față. El îl întâlnise pe individul acela, Zhang, iar dacă vreun ministru chinez era responsabil de atentat, în mod cert ar fi fost vorba de Zhang, nu?

Probabil, nu *cert.* Oricum, Ryan era vârât de prea mult timp în lumea oratoriei pentru a comite o asemenea greşeală. Când faci afirmații *certe* în privința unor lucruri de care nu eşti absolut sigur, în cele mai dese cazuri dai cu capul de perete şi asta doare. Ryan apăsă un buton de pe birou.

— Ellen?

— Da, domnule preşedinte.

— Mai târziu voi avea nevoie de prezența lui Scott Adler şi a soților Foley. Va dura aproximativ o oră. Te rog să-mi găseşti o fereastră în program.

— În jurul orei două şi jumătate, dar asta înseamnă să anulați întrevederea cu secretarul transporturilor în privința propunerilor legate de controlul traficului aerian.

— Anuleaz-o, Ellen. Întrevederea cealaltă e mai importantă, îi spuse el.

— Am înțeles, domnule preşedinte.

Era departe de-a fi perfect. Ryan prefera să lucreze pe marginea unor idei pe măsură ce acestea îi veneau în minte, dar ca preşedinte învățase rapid că trebuia să respecte programul, nu modalitatea lui de lucru. Făcu o grimasă. Cam atât despre iluzia de putere.

Mary Pat Foley pătrunse în birou şi, aşa cum proceda în fiecare dimineață, deschise computerul – dacă învățase ceva din operațiunea SORGE era să oprească de tot blestemata de maşină atunci când nu o folosea. Mai exista un comutator suplimentar care bloca manual linia telefonică, aşa cum ai deconecta mufa de la rețea. Îl acționă şi pe acela. Pentru un angajat al serviciilor de spionaj era o poveste veche. Fireşte, era paranoică, însă era *suficient?*

Sosise un nou e-mail de la cgood@jadecastle.com. Chet Nomuri era încă la post, iar descărcarea îi luă doar douăzeci şi trei de secunde. Odată încheiată operațiunea, se asigură că există o copie, apoi o şterse din fişierul lista mesajelor primite, astfel încât să nu rămână nicio urmă. Apoi scoase totul la imprimantă şi-l chemă pe Joshua Sears să facă traducerea şi unele analize la prima vedere. SORGE devenise o acțiune de rutină ca desfăşurare, dar nu şi ca importanță, iar la ora nouă fără un sfert ținea traducerea în mână.

— Oh, Dumnezeule. Lui Jack o să-i placă asta, remarcă adjuncta.

Apoi se duse cu documentul în biroul vast al lui Ed, amplasat cu fațada spre pădure. Atunci află de drumul ce-l aveau de făcut după-amiază la Casa Albă.

Mary Abbot era în mod oficial cosmeticiana Casei Albe. Ea se ocupa de machiajul preşedintelui, astfel ca acesta să arate bine la televizor, însă în realitate îi dădea aspectul unei târfe de duzină, dar n-avea ce face. Ryan învățase să nu se foiască prea mult, pentru a-i uşura ei munca, deşi Mary ştia că se lupta să-şi înfrâneze nerăbdarea, lucru care o amuza şi o îngrijora în egală măsură.

— Cum mai merge fiul tău cu şcoala? o întrebă Ryan.

— Foarte bine, mulțumesc de întrebare. E atras de-o fată

drăguță.

Ryan nu comentă. Ştia că la St. Mary trebuie să existe unii băieți care o găseau pe Sally foarte atractivă (era frumoasă, chiar şi pentru un ochi dezinteresat), dar nu dorea să se gândească la asta. Oricum le era recunoscător celor din Serviciul Secret. De câte ori Sally se ducea la o întâlnire, în preajmă se afla cel puțin o maşină de însoțire plină cu agenți înarmați, iar *asta* le tăia ifosele majorității băieților. Aşadar, Serviciul Secret avea avantajele lui, nu? „Fetițele, raționă Jack, sunt pedeapsa Domnului pentru un bărbat." Ochii săi treceau peste foile de instructaj destinate miniconferinței de presă. Conțineau întrebările probabile ale reporterilor şi răspunsurile cele mai potrivite de dat. Părea un mod de acțiune foarte necinstit, dar unii şefi de stat străini aveau întrebările afişate dinainte, astfel încât să dea răspunsurile nimerite. Nu era o idee rea ca formă, socoti Jack, însă mass-media din America va fi la fel de încântată de ea pe cât era de dornic un coiot să vâneze o balenă.

— Gata, spuse doamna Abbot, după ce îi termină de aranjat părul.

Ryan se ridică, privi în oglindă şi zâmbi, ca de obicei.

— Mulțumesc, Mary, reuşi el să spună.

— Cu plăcere, domnule preşedinte.

Ryan părăsi camera, traversând holul dintre Camera Roosevelt şi Biroul Oval, unde era instalat echipamentul TV. Reporterii se ridicară în picioare la intrarea lui, la fel cum se ridicau copiii de la St. Matthews la intrarea unui preot în clasă. Numai că un copil de clasa a treia punea întrebări mai uşoare. Jack se aşeză într-un fotoliu pivotant. Kennedy făcuse ceva similar pe vremuri şi Arnie considerase că e o idee bună să procedeze şi Jack la fel. Balansul uşor pe care orice bărbat îl imprima în mod inconştient scaunului atunci când stătea în el îi dădea un aer de om de casă, considerau toți experții în psihologie – Jack nu ştia asta, altfel ar fi azvârlit scaunul pe fereastră, însă Arnie era la curent şi-l convinsese pe preşedinte spunându-i că arată bine în scaun, iar Cathy Ryan îi ținuse isonul. În orice caz, POTUS se aşează şi se relaxă în scaunul confortabil, acesta fiind un alt motiv

pentru care Arnie se străduise să i-l ofere şi adevărata pricină a acceptării lui Ryan. Era confortabil.

— Suntem gata? îi întrebă Jack.

Când preşedintele punea această întrebare, de regulă însemna „Haideți să dăm drumul la spectacolul ăsta afurisit!" Numai că acum Ryan nu gândea în acest mod. Pusese o simplă întrebare.

Krystin Matthews se afla acolo, reprezentând BBC-ul. Mai erau reporteri de la canalele ABC şi Fox, plus un ziarist de la *Chicago Tribune.* Ryan ajunsese să prefere aceste conferințe de presă mai intime, iar mass-media marşase pe preferința lui, căci reporterii erau desemnați pe bază numerică, un lucru foarte corect, care dădea fiecăruia şansa de-a pune întrebări şi de a primi răspunsuri. Un alt lucru pozitiv din perspectiva lui Ryan era că un reporter era mult mai puțin combativ în Biroul Oval decât în atmosfera de vestiar a sălii de presă, unde reporterii tindeau să formeze o gaşcă şi adoptau o mentalitate de clan.

— Domnule preşedinte, începu Krystin Matthews. I-ați rechemat atât pe membrii delegației comerciale, cât şi pe ambasadorul de la Beijing. De ce a fost necesar acest lucru?

Ryan se balansă puțin în scaun.

— Krystin, cu toții am urmărit evenimentele din Beijing care au acaparat interesul întregii lumi, asasinarea cardinalului şi a reverendului, urmată de molestarea – ca să folosesc un termen blând – a văduvei reverendului şi a unora dintre enoriaşii săi.

Continuă repetând aspectele pe care le enunțase în precedenta conferință de presă, făcând în particular trimitere la indiferența guvernului chinez în privința evenimentelor petrecute.

— Oricine poate trage concluzia că guvernului chinez nu-i pasă. Ei bine, nouă ne pasă. Poporului american îi pasă. Şi acestei administrații îi pasă. Nu poți lua viața unei ființe umane la fel de uşor cum ai strivi o insectă. Răspunsul pe care l-am primit a fost nesatisfăcător, aşa că l-am rechemat pe ambasador pentru consultări.

— Bine, dar delegația comercială, domnule preşedinte?

interveni *Chicago Tribune.*

— Pentru o tară ca Statele Unite e dificil să facă afaceri cu o națiune care nu recunoaşte drepturile oamenilor. Ați văzut voi înşivă ce gândesc cetățenii noştri despre asta. Sunt încredințat că veți găsi acele crime la fel de odioase cum le văd ei, cum le văd eu şi, după cum îmi imaginez, voi toți.

— Aşadar nu veți recomanda Congresului să normalizeze relațiile comerciale cu China?

Ryan dădu din cap.

— Nu, nu voi recomanda asta şi chiar dacă aş face-o, Congresul ar respinge în mod îndreptățit o astfel de recomandare.

— În ce moment v-ați putea schimba poziția față de această problemă?

— În acel moment în care China intră în rândul națiunilor civilizate şi recunoaşte drepturile cetățenilor de rând, aşa cum fac toate celelalte mari națiuni.

— Deci afirmați că în prezent China nu-i o țară civilizată?

Ryan avu sentimentul că cineva îl plesnise peste față cu un peşte rece şi ud, dar surâse şi continuă.

— Uciderea unor diplomați nu-i un act civilizat, aşa este?

— Ce vor crede chinezii despre asta? îl interpelă canalul Fox.

— Nu le pot citi gândurile. Am făcut apel la ei să facă unele concesii, sau cel puțin să ia în considerare sentimentele şi credințele popoarelor din restul lumii, şi în această lumină să reconsidere actul lor nefericit.

— Dar ce părere aveți de litigiile comerciale?

De data asta întrebarea venise din partea reporterului ABC.

— Dacă China îşi doreşte relații comerciale normale cu Statele Unite, atunci va trebui să-şi deschidă piețele pentru noi. După cum ştiți, în codurile noastre de legi există una intitulată Legea de Reformă a Comerțului. Ea ne permite să aplicăm în oglindă legile şi practicile comerciale ale altor țări, astfel încât orice tactici ar folosi împotriva noastră, vom putea folosi exact aceleaşi tactici în relațiile comerciale cu acele state. Mâine voi ordona Departamentului de Stat şi

Departamentului Comerțului să pună pe picioare un grup de lucru pentru implementarea legii amintite în relațiile cu Republica Populară Chineză, anunță preşedintele Ryan, aruncând bomba zilei, care urma să constituie un subiect tare pentru jurnalişti.

— Isuse, Jack, rosti Secretarul Trezoreriei în biroul său aflat vizavi de Casa Albă. Urmărea transmisia în direct a conferinței din Biroul Oval. Ridică receptorul telefonului de pe birou şi apăsă un buton. Vreau o sinteză a tuturor conturilor curente ale R.P.C., la nivel global, îi spuse unuia dintre subordonații săi aflați la New York.

Apoi telefonul începu să sune.

— Secretarul de Stat pe linia trei, îl anunță secretara prin intercom. Secretarul Trezoreriei mârâi şi ridică receptorul.

— Da, am văzut şi eu, Scott.

— Ia spune, Iuriy Andreievici, cum a fost? îl abordă Clark. Lui Kirillin îi trebuise mai mult de-o săptămână să organizeze întrecerea, motivul principal fiind acela că generalul petrecuse mai multe ore în poligon, perfecționându-şi tehnica. Acum dăduse buzna în barul de la clubul ofițerilor, de parcă ar fi vrut să apuce pe cineva de gât.

— Gagiul e asasin plătit al Mafiei?

Chavez se prăpădi de râs auzind asta.

— Generale, s-a înrolat la noi tocmai fiindcă poliția italiană voia să-l îndepărteze din calea Mafiei. A fost implicat în uciderea unor membri ai unei familii mafiote, iar naşul local a făcut mare tapaj că vrea capul lui şi al rudelor sale. De cât v-a curățat?

— Cincizeci de euro, aproape că scuipă Kirillin.

— Ai fost destul de încrezător punând pariu pe-o sumă aşa mare, eh? Mă duc acolo, îmi fac treaba…

— Şi mă aleg cu afurisitul de premiu, finaliză Ding fraza, izbucnind în râs. Iar cincizeci de euro reprezentau o mare gaură în portofel chiar şi la salariul unui general rus cu trei stele.

— Trei puncte diferență, într-un meci de cinci sute de

puncte. Am făcut patru sute nouăzeci şi trei!

— Ettore a făcut doar patru sute nouăzeci şi şase? se miră Clark. Isuse, băiatul a lăsat-o mai moale. Agită o sticlă cu băutură în faţa generalului rus.

— Cred că de vină e faptul că aici bea cam mult, observă Chavez.

— Asta trebuie să fie cauza, aprobă Clark.

Generalul rus nu se amuza câtuşi de puţin.

— Falcone nu e uman, proclamă Kirillin, dând pe gât primul pahar cu vodcă.

— L-ar speria până şi pe-un pistolar din Far West, ăsta-i adevărul. Şi ştii care-i partea cea mai enervantă?

— Care, Ivan Sergeievici?

— Este atât de umil şi de modest în această privinţă, de parcă ar fi al dracului de normal să tragă în felul acesta. Dumnezeule, Sam Snead nu era nici pe departe aşa de bun cu un revolver cu cinci focuri.

— Domnule general, îi spuse Domingo după cel de-al doilea rând de vodcă al serii. Problema, atunci când te aflai în Rusia, era că aveai tendinţa să îmbrăţişezi obiceiurile locale, iar băutul era unul dintre ele. Fiecare bărbat din echipa mea este un ţintaş expert, iar prin expert eu înţeleg apt de-a fi selecţionat în reprezentativa olimpică de tir a ţării sale, OK? Păsăroiul ne-a bătut pe toţi, iar noi nu suntem obişnuiţi să pierdem mai mult decât sunteţi voi. Dar ascultaţi-mă ce spun, sunt al naibii de fericit că se află în echipa mea. Exact atunci intră pe uşă Falcone. Hei, Ettore, vino-ncoace!

Ettore se orientă către Chavez, iar după expresia feţei încă semăna cu un sfânt din picturile lui El Greco.

— Domnule General, îl salută el pe Kirillin. Aţi tras extrem de bine.

— Nu la fel de bine ca tine, Falcone, răspunse rusul.

Poliţistul italian ridică din umeri.

— Am avut o zi norocoasă.

— Sigur, băiete, reacţionă Clark, în vreme ce-i întinde lui Falcone un pahar cu tărie.

— Începe să-mi placă vodca, rosti Falcone dând peste cap paharul. Dar îmi cam afectează precizia la tir.

— Da, Ettore, cum să nu, chicoti Chavez. Domnul general ne-a spus că ai ratat patru puncte în meciul de azi.

— Vrei să zici că de regulă trage mai bine ca acum? sări Kirillin.

— Da, răspunse Clark. L-am urmărit cum trage acum vreo trei săptămâni. A făcut cinci sute de puncte din cinci sute posibile.

— Aceea a fost o zi bună, admise Falcone. Dormisem bine în noaptea precedentă şi nici nu eram mahmur.

Clark chicoti la rândul său şi se răsuci pentru a arunca o privire prin încăpere. Chiar atunci un nou militar intră şi se uită prin sală. Îl reperă pe generalul Kirillin şi se-ndreptă către el.

— Să fiu al naibii, cine este posterul ăsta de recrutare? se-ntrebă cu voce tare Domingo în vreme ce individul se apropia.

— Tovarăşe general, salută militarul.

— Anatoli Ivanici, răspunse Kirillin. Cum merg treburile la Centru?

Individul se răsuci.

— Dumneavoastră sunteţi John Clark?

— Eu sunt ăla, confirmă americanul. Cu cine am onoarea?

— Acesta-i maiorul Anatoli Şelepin, îl informă generalul Kirillin. Şeful securităţii personale a directorului Serghei Golovko.

— Îţi cunoaştem şeful, îi strânse Ding mâna. Salutare. Eu sunt Domingo Chavez.

Urmară obişnuitele strângeri de mână.

— Putem discuta într-un loc mai liniştit? întrebă Şelepin.

Cei patru bărbaţi se retraseră într-un separeu al clubului. Falcone rămase lângă bar.

— Serghei Nikolaici te-a trimis? întrebă generalul rus.

— N-aţi auzit? replică maiorul Şelepin. În felul acesta captă atenţia tuturor. Vorbea ruseşte, limbă pe care Clark şi Domingo o înţelegeau binişor. Vreau ca oamenii mei să fie antrenaţi de voi.

— Ce n-am auzit? insistă Kirillin.

— Am aflat cine a încercat să-l asasineze pe director,

anunță Şelepin.

— Oh, el era ținta? Am crezut că-i voiau proxenetului scalpul, obiectă Kirillin.

— Băieți, vreți să ne spuneți şi nouă despre ce-i vorba? îi rugă Chavez.

— Cu câteva săptămâni în urmă a fost o încercare de asasinat în Piața Dzerzhinskiy, răspunse Şelepin, explicându-le ce crezuseră în acel moment. Însă se pare că au greşit ținta.

— Cineva încearcă să-l termine pe Golovko? se miră Domingo. La naiba.

— Cine-a fost?

— Omul care-a aranjat atentatul e un fost ofițer KGB numit Suvorov – cel puțin aşa credem. A folosit doi foşti soldați Spetsnaz. Ambii au fost ucişi, probabil pentru a masca orice dovadă de implicare, sau cel puțin pentru a-i împiedica să vorbească despre atentat. Şelepin nu mai adăugă nimic altceva. În orice caz, am auzit lucruri bune despre unitatea RAINBOW şi vrem să ne ajutați să-i perfecționăm pe cei din echipa mea de protecție şi pază.

— Pentru mine e totul în regulă, atâta timp cât Washingtonul e de acord, se uită Clark în ochii maiorului. Părea serios, dar nu prea fericit de conjunctura actuală.

— Mâine vom face o cerere oficială.

— Băieții din RAINBOW sunt grozavi, îl asigură Kirillin. Am progresat mult alături de ei. Anatoli a servit sub ordinele mele, pe vremea când eram colonel. Tonul vocii lăsa să se înțeleagă ce crede despre tânărul ofițer.

Trebuia să fie ceva mai mult la mijloc, rațională Clark. Un oficial rus de rang superior nu cerea din senin ajutorul unui fost ofițer CIA în legătură cu o afacere legată de siguranța sa personală. Prinse privirea lui Ding şi pricepu că şi el gândea la fel. Brusc, amândoi reveniseră în lumea spionajului.

— Bine, acceptă John. Dau un telefon la Washington, dacă vreți. Urma să facă asta de la sediul ambasadei americane, cu ajutorul telefonului STU-6 din biroul şefului CIA din Moscova.

CAPITOLUL 37

Prăbuşirea

Avionul VC-137 ateriza la Baza Aeriană Andrews fără vreo pregătire specială. Bazei îi lipsea un terminal adecvat pentru debarcarea pasagerilor, aşa că aceştia coborâră cu ajutorul unei scări mobile montate pe o camionetă. La baza treptelor îi aşteptau automobilele care urmau să-i ducă la Washington. Gant fusese întâmpinat de doi agenți ai Serviciului Secret care îl conduseseră imediat la Departamentul Trezoreriei, al cărui sediu era vizavi de Casa Albă. Nici măcar n-apucase să se împace cu ideea că se afla la sol când se trezise în biroul Secretarului Trezoreriei.

— Cum a mers? îl interpelă George Winston.

— Interesant e puțin spus, rosti Gant, mintea sa încercând să se acomodeze cu faptul că trupul n-avea nici-un indiciu despre locul şi momentul unde se găsea. Am crezut că voi merge acasă să trag un pui de somn.

— Ryan invocă prevederile Actului de Comerț împotriva chinezilor.

— Oh? Păi asta nu-i chiar o surpriză, aşa-i?

— Uită-te pe asta, îi ordonă ministrul, înmânându-i un document recent imprimat. E un raport despre rezervele financiare actuale ale Republicii Populare Chineză.

— Cât de solidă este informația? îl întrebă Gant pe NEGUSTOR.

Raportul era de la cap la coadă o estimare bazată pe culegerea de informații.

Angajații din cadrul Trezoreriei făcuseră o rutină din urmărirea tranzacțiilor monetare internaționale, ca mod de determinare zilnică a puterii dolarului şi a altor valute utilizate în comerțul internațional. Printre acestea se număra şi yuanul chinez, care în ultima vreme trecuse prin momente

grele.

— Chiar aşa de strâmtorați sunt? întrebă Gant. Bănuiam că stau prost cu lichiditățile, dar nu ştiam că e atât de rău...

— Şi pe mine m-a surprins, admise Secretarul Trezoreriei. Se pare că în ultima perioadă au cumpărat o mulțime de produse de pe piețele internaționale, mai ales motoare cu reacție din Franța, şi pentru că au întârziat cu plata ultimei rate, compania franceză a decis să adopte o linie mai dură – sunt unicii furnizori. Nu-i vom lăsa pe cei de la General Electric sau Pratt şi Whitney să dea curs cererii de ofertă a chinezilor, iar britanicii vor proceda în mod similar cu Rolls-Royce. Asta va face ca francezii să rămână unica sursă de aprovizionare a chinezilor, ceea ce nu-i deloc rău pentru europeni, nu? Au săltat prețurile cu cincisprezece procente şi acum cer banii înainte.

— Moneda națională a Chinei va suferi o grea lovitură, prezise Gant. Au încercat să ascundă asta, nu?

— Da, şi au reuşit destul de bine.

— Din cauza asta ne-au atacat atât de dur la tratativele comerciale. Prevăzuse că căderea monedei lor şi doreau să facă anunțul într-o conjunctură favorabilă, ca să iasă basma curată. Dar n-au jucat prea inteligent. Ce naiba, când te confrunți cu o astfel de problemă înveți să fii mai umil.

— Aşa consideram şi eu. Totuşi ei n-au făcut-o. De ce oare?

— Sunt mândri, George. Foarte, foarte mândri. Precum o familie bogată care şi-a pierdut banii, însă nu şi poziția în societate şi încearcă să mascheze primul lucru cu al doilea. Dar nu ține. Mai devreme sau mai târziu, oamenii vor afla că nu mai plătesc facturile, iar atunci întreaga lume se va prăbuşi peste ei. Pot amâna o vreme deznodământul dacă ştiu că dispun de un mijloc de salvare, însă dacă nu ies repede la liman se duc la fund. Gant frunzări câteva pagini, gânditor: Altă problemă e faptul că statele sunt conduse de către politicieni, persoane care nu se pricep la finanțe şi au impresia că întotdeauna pot manevra lucrurile încât să iasă cu bine indiferent de ce se-ntâmplă. S-au obişnuit atât de mult cu stilul lor de acțiune, încât nu se mai gândesc că nu-l

pot adopta în orice situație. Unul dintre lucrurile pe care Gant le învățase în D.C. era că politica era la fel de iluzorie precum filmele artistice despre afaceri, ceea ce explica poate afinitatea pe care politicienii şi afaceriştii o nutreau unii față de alții. Însă chiar şi la Hollywood erai nevoit să-ți plăteşti facturile şi să scoți un profit. Politicienii avuseseră întotdeauna posibilitatea să folosească bonuri de trezorerie pentru a-şi umple conturile şi totodată ei erau cei care tipăreau banii. Nimeni nu se aştepta ca guvernul să obțină profit, iar consiliul director era format din alegători, oameni peste care tronau politicienii. Părea o nebunie, dar aşa se făceau jocurile politice.

„Probabil acesta e motivul pentru care liderii R.P.C. gândesc în acel mod", concluzionă Gant. Dar, mai devreme sau mai târziu, realitatea îşi va ridica chipul hidos şi, atunci când o va face, tot timpul cheltuit cu evitarea ei va fi adevăratul motiv al muşcăturii ei. Va fi momentul când întreaga lume va spune „v-am prins". Iar acel moment ar putea însemna colapsul întregii economii chineze şi se putea produce practic peste noapte.

— George, consider că Departamentul de Stat şi CIA ar trebui să vadă raportul, la fel şi preşedintele.

— Dumnezeule.

Preşedintele stătea în Biroul Oval, fumând una dintre țigările Virginia Slim ale lui Ellen Sumter şi urmărind la televizor emisiunea canalului C-SPAN. Membrii Camerei Reprezentanților vorbeau într-una despre China. Conținutul discursurilor nu era laudativ, iar tonul era în mod clar unul aprins. Toți deputații pledau în favoarea unei rezoluții care să condamne Republica Populară Chineză. C-SPAN2 transmitea dezbaterile din Senat, care erau aidoma celor din Cameră. Deşi limbajul era ceva mai blând, mesajul cuvântărilor nu era. Sindicatele se uniseră cu biserica, liberalii cu conservatorii, iar partizanii comerțului liber cu protecționiştii.

Ba mai mult, CNN şi alte rețele importante de televiziune arătau demonstrații publice şi se părea că sloganul taiwanez „Noi suntem băieții buni" câştigase teren. Cineva (nu se ştia

încă cine) imprimase etichete cu drapelul roşu al Chinei purtând deviza „Noi ucidem bebeluşi şi pastori”. Acestea erau ataşate produselor importate din China, iar protestatarii erau foarte ocupați cu identificarea firmelor americane ce făceau afaceri cu China comunistă pentru a le boicota.

Ryan îşi răsuci capul.

— Lămureşte-mă, Arnie.

— Pare a fi ceva serios, Jack, spuse Van Damm.

— Isuse, Arnie, văd şi eu asta. Dar cât de serios?

— Destul încât să vând acțiunile la companiile care fac afaceri cu chinezii. Vor primi o lovitură grea. Iar mişcarea ar putea avea picioare lungi…

— Poftim?

— Vreau să zic că nu va dispărea prea curând. Data viitoare vei vedea postere cu cadre din reportajele TV care înfățişează uciderea celor doi clerici. Imaginea aceea nu va dispărea. Dacă există produse dintre cele pe care chinezii le vând aici care pot fi achiziționate şi din altă parte, atunci o mulțime de americani vor începe să le cumpere din acea altă parte.

Imaginea de la CNN se schimbă, transmițând în direct un reportaj de la o demonstrație ținută în fața ambasadei R.P.C. din Washington. Pancartele afişau lozinci de genul CRIMINALI, ASASINI ŞI BARBARI.

— Mă întreb dacă Taiwanul a contribuit la organizarea demonstrației…

— Probabil nu – cel puțin nu încă, raționă Van Damm. Dacă aş fi în locul lor probabil că nu m-ar deranja, dar nici n-ar fi nevoie să acționez în felul acesta. Probabil îşi vor intensifica eforturile de a se delimita de tipii de pe continent. Vor urmări ca rețelele de televiziune să facă reportaje despre Republica Chineză a Taiwanului şi cât de supărată este *ea* în legătură cu porcăria de la Beijing, că nu doreşte să fie pusă pe acelaşi talger cu R.P.C. şi chestii de genul acesta, zise şeful de cabinet. Ştii, ceva de genul „Da, suntem chinezi, dar *noi* credem în drepturile oamenilor şi libertatea religiei”. Chestii de-astea. E o manevră isteață. Au aici, în D.C., câțiva consilieri de imagine foarte buni. Pe unii dintre ei chiar îi

cunosc şi, dacă m-aş afla pe statul lor de plată, aşa i-aş sfătui să acționeze.

În clipa aceea sună telefonul. Era linia personală a preşedintelui, folosită de regulă pentru a ocoli secretarele. Jack ridică receptorul.

— Da?

— Jack, sunt George, de peste drum. Ai un minut liber? Vreau să-ți arăt ceva, amice.

— Desigur. Vino-ncoace. Jack închise telefonul şi se-ntoarse către Arnie. Secretarul Trezoreriei, îi explică el. Zice că e important. Preşedintele făcu o pauză. Arnie?

— Da?

— Cât de mult spațiu de manevră am?

— În problema chineză? ceru lămuriri Arnie, obținând un gest de aprobare. Al naibii de mic, Jack. Uneori poporul decide el însuşi care-i politica noastră. Iar acum poporul face politică votând cu portofelele. Curând vom vedea cum unele companii vor anunța că-şi suspendă contractele comerciale cu R.P.C. Chinezii deja şi-au încălcat angajamentele față de cei de la Boeing şi asta fără să se ascundă câtuşi de puțin, o mişcare nu prea isteață din partea lor. Aşa că acum cei de la Boeing vor să le-o plătească. Ştii, sunt unele momente când cetățeanul american de rând se ridică în picioare şi se revoltă împotriva lumii. Când se întâmplă asta, rolul tău e să-i urmezi pe cetățeni, nu să-i conduci, concluzionă şeful de cabinet.

Numele lui de cod, dat de Serviciul Secret, era TÂMPLARUL şi tocmai construise un țarc care să-l îngrădească pe preşedintele său.

Jack dădu aprobator din cap şi suflă un nor de fum. O fi fost el Cel Mai Puternic Om din Lume, dar puterea sa provenea de la popor, care, aşa cum avea dreptul să i-o ofere, putea uneori să o şi exercite.

Puțini oameni aveau posibilitatea să deschidă pur şi simplu uşa Biroului Oval şi să păşească înăuntru, George Winston fiind unul dintre ei, mai ales din pricina faptului că Serviciul Secret aparținea departamentului său. Mark Gant îl acompania şi arăta atât de rău, de parcă tocmai încheiase un

maraton în care fusese fugărit de o duzină de puşcaşi marini furioşi şi înarmați, îmbarcați într-un jeep.

— Bună, Jack.

— George. Mark, arăți ca dracu, rosti Ryan. Oh, abia te-ai dat jos din avion, nu?

— Aici e Washington sau Shanghai? încercă Gant o glumă.

— Am venit prin tunel. Isuse, i-ai văzut pe demonstranții de-afară? Am impresia că vor să arunci o bombă nucleară în Beijing, remarcă Secretarul Trezoreriei.

În loc de răspuns, preşedintele arătă spre setul lui de televizoare.

— De ce naiba demonstrează aici? Sunt de partea *lor* – sau măcar gândesc că sunt. Oricum, ce vânt v-a adus încoace?

— Priveşte asta. George îi făcu semn lui Gant.

— Domnule preşedinte, aceasta-i situația actuală a conturilor valutare ale R.P.C. Ținem evidența asupra fluxurilor monetare internaționale pentru a şti pe ce poziție se situează dolarul – ceea ce-nseamnă că ştim destul de bine unde se găseşte valuta forte în lume.

— Bine. Ryan ştia şi el câte ceva despre asta. Nu acorda mare importanță subiectului căci dolarul era într-o formă bună, iar o roată care merge bine nu trebuia unsă. Deci?

— Deci lichiditățile R.P.C. sunt în gaură, raportă Gant. Poate de-asta au fost atât de insistenți în cursul tratativelor comerciale. Dacă am dreptate, nu au ales cel mai bun mod de-a se apropia de noi. Au impus în loc să ceară frumos.

Ryan privi coloanele de cifre.

— Fir-ar să fie, pe ce naiba şi-au aruncat toți banii?

— Pe echipament militar. Cumpărat mai ales din Franța şi Rusia, dar şi din Israel.

Puțină lume ştia că R.P.C. cheltuia sume mari de bani în Israel, plătite în special companiei IDI – Industria de Apărare a Israelului – pentru a cumpăra echipament de concepție americană fabricat sub licență în Israel. Genul acela de marfă nu putea fi achiziționat de către China direct din America şi includea tunuri pentru tancuri şi rachete aer-aer pentru avioanele de luptă. De ani de zile America se făcea că nu vede acele tranzacții. Prin orchestrarea unei asemenea afaceri,

Israelul întorsese spatele Taiwanului, în ciuda faptului că ambele țări îşi produseseră în cooperare propriile arme nucleare, pe vremea când erau privite – împreună cu Africa de Sud – precum un paria internațional, fără niciun fel de prieteni pe scene politică a lumii. În cercurile civilizate acțiunea lor era intitulată *realpolitik*. În alte cercuri era denumită „dă-i țeapă amicului"

— Şi? întrebă Ryan.

— Şi au cheltuit tot surplusul lor comercial în felul acesta, raportă Gant. Absolut tot, atât pe produse cu termene mici de livrare, cât şi pe produse cu termene lungi, iar pe cele din urmă, datorită naturii tranzacției, au fost nevoiți să le plătească anticipat, cu bani gheață. Furnizorii aveau nevoie de bani pentru a produce marfa şi nu voiau să rămână cu ea pe stoc. Nu toată lumea are nevoie de cinci mii de tunuri pentru tancuri, explică Gant. Piața asta este foarte exclusivistă.

— Aşadar?

— Aşadar China practic a rămas fără bani. Şi au mare nevoie de ei pentru achiziții pe termen scurt. Pentru petrol, de exemplu, continuă Gant. China e un mare importator de petrol. Producția internă obținută din exploatările lor este mică, chiar dacă nevoile lor nu sunt cu adevărat uriaşe. Sunt puțini cetățeni chinezi care au maşini proprietate personală. Mai au suficienți bani să cumpere petrol încă trei luni, apoi vor rămâne lefteri. Piața internațională a petrolului îți impune plăți prompte. O mai pot întinde o lună, poate chiar şase săptămâni, dar după aceea tancurile petroliere îşi vor schimba direcția în plin marş şi se vor duce în altă parte – pot face asta, ştii prea bine – iar atunci R.P.C. va rămâne fără petrol. Va fi ca şi cum ar da cu capul de zid. Buf! Fără petrol toată țara va fi paralizată, inclusiv forțele armate, care sunt cel mai mare consumator al lor de petrol. De vreo câțiva ani consumul armatei este neobişnuit de ridicat datorită intensificării antrenamentului, a creşterii numărului de exerciții şi alte chestii de genul acesta. Probabil dispun de rezerve strategice, dar nu ştim exact cantitatea lor. Dar şi acelea se pot termina. Ne aşteptasem să întreprindă o acțiune

asupra Insulelor Spratly. Acolo există petrol, iar chinezii fac mare tam-tam legat de ele de circa zece ani, însă Filipine şi alte state din regiune au revendicat şi ele insulele, iar ei se aşteaptă probabil ca noi să ne dăm, din motive istorice, de partea filipinezilor. Ca să nu mai amintesc faptul că Flota a Şaptea este în continuare cea mai puternică forță din acea parte a globului.

— Da, aprobă Ryan. Dacă o să iasă cu încăierare, filipinezii au cele mai întemeiate motive de a revendica insulele, iar noi îi vom sprijini. În trecut şi-au vărsat sângele cot la cot cu noi şi asta contează. Continuă.

— Aşa că John Chinezul are petrol pe terminate şi bani să cumpere altul n-are, mai ales dacă relațiile noastre comerciale cu el se vor duce pe apa sâmbetei. Au nevoie de dolarii noştri. Oricum moneda lor națională nu era suficient de puternică. Comerțul internațional se practică în dolari şi, după cum v-am spus, domnule, ei au cheltuit cea mai mare parte din ei.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Domnule, R.P.C. este aproape falită. În circa o lună de zile vor descoperi şi ei şi vor fi puțin şocați de asta.

— Când am aflat *noi?*

— Aici e mâna mea, Jack, rosti Secretarul Trezoreriei. Azi de dimineață am strâns documentele şi apoi l-am pus pe Mark să le verifice. Este cel mai bun analist economic al nostru, chiar dacă e năucit de diferența de fus orar.

— Deci îi putem strânge cu uşa pe chinezi bazându-ne pe aceste documente?

— Este o opțiune.

— Dacă ar înceta toate demonstrațiile?

Gant şi Winston ridicară simultan din umeri.

— Aici intră-n ecuație psihologia, zise Winston. Putem prevedea anumite evoluții la bursa de pe Wall Street – în felul acesta am făcut avere – dar e peste puterile mele să fac psihanaliză asupra unei țări. Asta-i meseria ta, amice. Eu doar îți conduc biroul de contabilitate de peste drum.

— Am nevoie de mai mult de-atât, George.

O nouă ridicare din umeri.

— Dacă cetățeanul de rând boicotează produsele chinezeşti şi/sau dacă firmele americane care fac afaceri în China încep să-şi întindă pânzele…

— Lucru foarte probabil, se băgă Gant în discuție. Asta o să-i facă pe mulți directori de companii să se scape în pantaloni.

— Păi, dacă se va întâmpla aşa, chinezii o vor lua rău de tot peste ceafă şi o să-i doară mai rău ca niciodată, concluzionă NEGUSTORUL.

„Dar cum vor reacționa la lovitură?" se-ntrebă Ryan. Lovi una dintre tastele telefonului.

— Ellen, am nevoie de-un fum.

Secretara apăru într-o clipită şi îi oferi o țigară. Ryan o aprinse, mulțumind femeii cu un zâmbet şi o înclinare a capului.

— Ai discutat deja acest subiect cu Secretarul de Stat?

Winston scutură din cap.

— Nu, am vrut ca tu să vezi primul raportul.

— Hm. Mark, ce-ai înțeles tu din tratative?

— Că tipii sunt cei mai aroganți din câți am văzut. Adică vreau să spun că am văzut o grămadă de mahări la viața mea, dar şi cei mai ticăloşi dintre ei îşi îmbunătățeau comportamentul atunci când ştiau că au nevoie de banii mei pentru o afacere. Când tragi cu puşca te asiguri că nu e ațintită către propria sculă.

Gluma îl făcu pe Ryan să râdă, în timp ce Arnie se încovoie. N-ar fi trebuit ca cineva să vorbească în acel fel preşedintelui Statelor Unite, însă anumite persoane erau conştiente de faptul că cetățeanului simplu John Patrick Ryan i se pot adresa astfel.

— Apropo, mi-a plăcut ce i-ai zis acelui diplomat chinez.

— Ce anume, domnule?

— Că sculele lor nu sunt destul de mari să se măsoare cu ale noastre într-un concurs de făcut treaba mică. Frumos fel de-a vorbi, deşi nu tocmai diplomatic.

— Cum de ştiți asta? se miră Gant, pe fața căruia se citea stupoarea. N-am istorisit pățania nimănui, nici măcar ticălosului de Rutledge.

— Oh, avem metodele noastre, răspunse Jack, care brusc realiză că dezvăluise ceva dintr-un compartiment numit SORGE. *Ups.*

— Pare a fi ceva demn de spus unui membru al New York Athletic Club, remarcă Secretarul Trezoreriei. Însă numai dacă te afli la cel puțin un metru şi jumătate de acel tip.

— Şi se pare că-i ceva adevărat. Cel puțin în termeni financiari. Aşadar, avem ceva cu care să le punem pistolul la tâmplă chinezilor?

— Da, domnule, cu siguranță avem, observă Gant. S-ar putea să treacă o lună până să-şi dea ei seama, dar nu vor putea să evite mult timp acest fapt.

— Bine, asigurați-vă că Departamentul de Stat şi CIA intră în posesia raportului. Şi, oh, da, ziceți-le celor de la Agenție că ar trebui să-mi prezinte întâi mie materialul. Cei de la informații îşi închipuie că asta-i sarcina lor.

— Au o secție economică, dar personalul ei nu este prea bun, le spuse Gant celorlalți. Nici nu-i de mirare. Cei mai deştepți din domeniu lucrează la Bursă, sau în mediul academic. La Facultatea de Ştiințe Economice de la Harvard poți câştiga mai mulți bani decât în serviciul guvernului.

— Iar talentele se duc acolo unde sunt mai mulți bani, întări Jack.

Tinerii angajați la firmele de avocatură de mărime medie câştigau mai mult decât preşedintele, fapt care oferea o explicație despre natura oamenilor care ajungeau în acel post. Se considera că serviciul public constituie un sacrificiu. Era şi cazul lui Ryan – îşi dovedise abilitatea de-a face bani în afacerile bursiere, însă pentru sine serviciul în slujba țării era o deprindere moştenită de la tatăl său, cu mult înainte de-a ajunge la Quantico, de-a fi cooptat de Agenția Centrală de Informații şi mai târziu azvârlit în Biroul Oval. Iar odată ajuns acolo, nu mai aveai cum să fugi. Sau cel puțin n-aveai cum fugi fără a-ți pierde demnitatea. O eternă capcană. Robert Edward Lee spunea că *datoria* este cel mai sublim cuvânt. Şi el o ştia cel mai bine, îşi spuse Ryan. Lee se găsise el însuşi prins în capcană, luptând pentru o cauză îndoielnică din pricina percepției sale asupra datoriei față de

ținutul natal, fapt pentru care mulți oameni l-au blestemat pe veci, în ciuda calităților sale de om şi soldat. „Aşa că, Jack, îşi puse preşedintele întrebarea, în cazul tău unde rezidă datoria şi talentul, binele şi răul şi toate celelalte lucruri? Ce naiba ar trebui să faci *tu* acum?" Toată lumea se aştepta ca el să cunoască răspunsul. Cei aflați dincolo de curtea Casei Albe credeau că el ştie tot timpul ce-i bine de făcut pentru țară, pentru lume, pentru fiecare lucrător, femeie, sau copilaş care bătea mingea. „Da, raționă preşedintele, sigur. Sunt binecuvântat de zâna înțelepciunii de câte ori intru în biroul acesta, sau o muză îmi suflă în ureche ce-i de făcut, ori poate Washington şi Lincoln îmi vorbesc noaptea în vis." De multe ori, dimineața, avea probleme în a-şi alege cravata, mai ales dacă n-o avea în preajmă pe Cathy, în postura de critic de modă. În schimb ar fi trebuit să ştie totul despre taxe, apărare şi Siguranța Socială – de ce? Pentru că era datoria lui să ştie. Pentru că locuia în clădirea guvernamentală cu numărul 1 600 de pe Pennsylvania Avenue[70] şi oriunde se ducea era păzit de afurisitul de Serviciu Secret. În timpul antrenamentului de bază de la Quantico, ofițerii care îi instruiau pe proaspeții sublocotenenți de marină le spuseseră de singurătatea comandantului. Diferența dintre situația de-atunci şi cea din prezent era aidoma celei dintre o petardă şi o bombă nucleară. Era genul de situație care, în trecut, iscase războaie. Nu era cazul acum, desigur, dar se întâmplase o dată. Era o amintire tristă. Ryan trase un ultim fum din ce-a de-a cincea țigară pe ziua respectivă şi o strivi într-o scrumieră de sticlă pe care-o ținea ascunsă într-un sertar.

— Vă mulțumesc că mi-ați adus raportul. Analizați-l împreună cu Departamentul de Stat şi CIA, le spuse el. Vreau o estimare SNIE legată de el şi o vreau repede.

— În regulă, zise George Winston, din fața pasajului subteran care ducea către sediul său aflat peste stradă.

— Domnule Grant, adăugă Jack. Du-te la culcare. Arăți ca

---

[70] Casa Albă se află la respectiva adresă, (n.red.).

naiba.

— Unuia cu funcția mea i se permite să doarmă? întrebă Gant.

— Cum să nu, la fel ca şi mie, îi spuse preşedintele zâmbind.

După ce Gant şi George părăsiră biroul, privi către Arnie.

— Zi-mi ce să fac.

— Vorbeşte cu Adler şi pune-l sa discute cu Hitch şi Rutledge, lucru pe care ar trebui să-l faci şi tu, îl sfătui Arnie.

Ryan dădu din cap.

— Bine, îi zic lui Scott ce am nevoie să ştiu şi să-mi afle urgent.

— Veşti bune, îi comunică profesoara North atunci când ea reveni în cameră.

Andrea Price O'Day se afla în Baltimore, la spitalul Johns Hopkins, pentru a fi examinată de doctorița Madge North, profesor în obstetrică şi ginecologie.

— Serios?

— Serios, o asigură dr. North, zâmbind. Eşti însărcinată.

Înainte ca orice altceva să se-ntâmple, inspectorul Patrick O'Day sări în picioare, îşi ridică soția în brațe, îmbrățişând-o de-i trosneau oasele şi o sărută apăsat.

— Oh, rosti Andrea, mai mult pentru sine. Credeam că sunt prea bătrână.

— Nasc femei trecute bine de cincizeci ani, iar tu ai cu mult mai puțin, surâse dr. North.

Era întâia oară în cariera ei când dădea această veste la *două* persoane care purtau armă.

— E vreo problemă? întrebă Pat.

— Ei bine, Andrea, eşti în floarea vârstei. Ai trecut de patruzeci de ani şi e prima ta sarcina, da?

— Aşa este.

Ştia ce-o să urmeze, dar nu dorea să rostească ea vorbele.

— Asta-nseamnă că există o probabilitate sporită de-a avea Sindromul Down. Putem stabili asta cu o amniocenteză. Îți recomand s-o faci cât mai curând.

— Cât de curând?

— Dacă vrei, chiar astăzi.

— Şi dacă testul e…

— Pozitiv? Păi atunci voi doi veți decide dacă aduceți pe lume un copil bolnav. Unii oameni o fac, alții nu. Voi decideți, nu eu, le spuse Madge North. De-a lungul carierei sale făcuse avorturi, însă, ca majoritatea obstetricienilor, prefera să asiste la naşteri.

— Sindromul Down – în ce fel şi… adică… rosti Andrea, strângându-l de mână pe soțul ei.

— Uite ce-i, şansele sunt în mare măsură de partea ta, în raport de o sută la unu. Înainte de-a începe să-ți faci griji în legătură cu asta, cel mai inteligent lucru ar fi să-mi spui dacă există altceva pentru care să ne facem cu adevărat griji, bine?

— Chiar acum? întrebă Pat în locul soției sale.

Dr. North înclină capul.

— Da, am timp chiar acum.

— Ce-ar fi să faci o mică plimbare, Pat? îi sugeră agentul special Price O'Day soțului.

Reuşise să-şi păstreze demnitatea neştirbită, fapt care nu-l surprinse pe bărbatul ei.

— În regulă, iubito.

O sărută, apoi plecă. Pentru un agent FBI de carieră nu era un moment favorabil. Nevasta îi era însărcinată, iar acum el trebuia să se-ntrebe dacă sarcina era una normală sau nu. Şi dacă nu era… atunci ce-aveau de făcut? El era irlandez şi catolic, iar biserica sa interzicea avortul, considerându-l o crimă şi crimele erau tocmai domeniul său de activitate – o dată chiar fusese martor la una. La zece minute după acel eveniment îi ucisese pe cei doi terorişti responsabili. Acea zi îi tot revenea în memorie ca un vis urât, în ciuda eroismului de care dăduse dovadă şi a laurilor primiți pentru ceea ce făcuse.

Însă acum îi era teamă. Andrea era o excelentă mamă vitregă pentru micuța sa Megan şi, atât el, cât şi ea, îşi doriseră cel mai mult în viață să primească vestea pe care tocmai o auziseră – dacă putea fi totuşi numită o veste bună. Probabil că şedința urma să dureze circa o oră, iar el ştia că nu o poate petrece stând în anticamera plină cu femei gravide

care citeau numere vechi din *People* şi *US Weekly*. Încotro să meargă? Pe cine să viziteze?

Bine. Se ridică şi ieşi pe uşă, hotărându-se să se îndrepte către Aripa Maumenee. Nu putea fi prea greu de găsit. Şi nici nu fu.

Roy Altman era o legendă. Uriaşul, fost paraşutist, care conducea echipa de pază a CHIRURGULUI nu stătea proţăpit într-un loc, ca o plantă într-un ghiveci, ci dădea târcoale de colo-colo, cu nimic diferit de un leu în cuşcă, mereu atent, căutând cu ochii săi îndelung antrenaţi un lucru care să nu fie aşa cum ar trebui. Îl reperă pe O'Day în hol, în faţa lifturilor şi îi făcu semn cu mâinile.

— Hei, Pat! Ce s-a întâmplat?

Toată rivalitatea dintre FBI şi Serviciul Secret al Statelor Unite înceta din acel punct. O'Day îi salvase viaţa lui SANDBOX şi răzbunase uciderea a trei dintre camarazii lui Altman, inclusiv a vechiului prieten al lui Roy, agentul Don Russel, care murise bărbăteşte, cu arma în mână, după ce doborâse trei asasini. O'Day sfârşise treaba începută de Don.

— Soţia mea e aici, să-şi facă un control, răspunse inspectorul FBI.

— Nimic grav, nu? se interesă Altman.

— O chestie de rutină, rosti Pat, iar Altman simţi că îi spusese o minciună, dar nu una mare.

— Ea este aici? Cât timp stau în spital vreau să trec s-o salut.

— E în cabinet, îi indică Altman cu mâna. Drept înainte, a doua la dreapta.

— Mersi.

— Un tip de la Birou vine s-o vadă pe CHIRURG, anunţă Altman în microfonul de la rever.

— Recepţionat, îi răspunse un agent.

O'Day găsi uşa biroului şi bătu la uşă.

— Intră, răspunse din interior o voce feminină. Femeia îşi ridică privirea. Oh, Pat, ce mai faci?

— N-am de ce mă plânge; s-a întâmplat să fiu prin apropiere şi…

— S-a întâlnit Andrea cu Madge? îl interpelă Cathy Ryan.

Prima Doamnă fusese cea care înlesnise întâlnirea, firește.

— Da, iar testul de sarcină este pozitiv, raportă Pat.

— Grozav! Apoi dr. Ryan făcu o pauză. Oh, e ceva care te îngrijorează. Pe lângă faptul că era medic oftalmolog avea abilitatea de-a recunoaște un necaz, atunci când îl zărea.

— Dr. North tocmai face o amniocenteză. Aveți idee cât timp poate dura?

— Când a început?

— Presupun că exact acum câteva clipe.

Cathy știa despre ce-i vorba.

— Acordă-i o oră. Madge e foarte experimentată și foarte meticuloasă în privința procedurilor. Vor pătrunde în uter și vor preleva puțin lichid amniotic. Astfel vor obține o mostră de țesut de la embrion și vor putea examina cromozomii. I-a anunțat pe laboranți să fie pregătiți. Madge face parte din personalul cu vechime și atunci când spune ceva vorbele îi sunt urmate întocmai.

— Pare a fi foarte competentă.

— E un medic excepțional. E obstetriciana *mea*. Te preocupă Sindromul Down, așa-i?

— Mda, dădu Pat din cap.

— Nu-ți rămâne altceva de făcut decât s-aștepți.

— Dr. Ryan, eu…

— Mă cheamă Cathy, Pat. Suntem prieteni, îți amintești?

Să salvezi viața unui copil era cea mai bună metodă de-a intra permanent în grațiile mamei.

— Bine, Cathy. Da, sunt speriat. Nu este… vreau să zic că Andrea este și ea agent, însă…

— Însă a fi dur și expert în arme nu-i de prea mare ajutor într-o situație ca asta, nu?

— Nu valorează nici cât o para chioară, confirmă cu glas scăzut inspectorul O'Day. Era la fel de obișnuit să fie speriat precum era pregătit să piloteze o navetă spațială, însă un pericol potențial la adresa soției și/sau copilului – actualmente *copiilor*, poate – și în fața căruia era practic neputincios, era o farsă urâtă pe care i-o juca soarta.

— Șansele înclină în favoarea ei, îi spuse Cathy.

— Da, așa zice și dr. North… dar…

— Iar Andrea e mai tânără decât mine.

O'Day îşi pironi privirea în podea, simțindu-se ca un pământălău de primă mână. În cariera sa înfruntase de mai multe ori oameni înarmați – criminali cu un trecut încărcat de violență – şi îi intimidase, obligându-i să se predea. O singură dată folosise, la mânie, pistolul automat Smith & Wesson 1076 şi găurise capetele a doi terorişti, trimițându-i la Allah – aşa cum credeau ei – ca răspuns la uciderea unei femei nevinovate. Nu-i fusese prea uşor, dar nici prea greu. Nesfârşitele ore de antrenament făcuseră din mânuirea armei de serviciu o practică de rutină. El nu se simțea a fi în pericol. Se obişnuise să trăiască având acea senzație. Însă tocmai descoperea faptul că cel mai mare pericol plana asupra celor pe care-i iubea.

— Pat, e firesc să fii speriat. Aminteşte-ți că John Wayne era un actor.

Aşa şi era. Codul de comportament bărbătesc la care aderaseră majoritatea americanilor era cel al Ducelui[71], iar acel cod nu admitea teama. De fapt, codul era la fel de realist ca filmul *Who Framed Roger Rabbit*, dar prostesc sau nu, fusese luat ca atare.

— Nu sunt obişnuit cu frica.

Cathy Ryan pricepu. Majoritatea doctorilor înțelegeau acest lucru. Pe vremea când era simplu chirurg oftalmolog, înainte de-a se specializa în chirurgia cu laser, îi văzuse pe pacienți şi pe familiile acestora; cei dintâi erau chinuiți de durere, dar încercau să pară bravi, iar cei din urmă erau speriați. Încerca să rezolve problemele celor dintâi şi să liniştească temerile celor din urmă. Ambele sarcini erau dificile. Prima implica doar abilitate profesională; cealaltă presupunea să le arate rudelor că, deşi se confrunta cu o urgență înfricoşătoare, cu care nu mai avusese de-a face până atunci, pentru ea, Cathy Ryan, doctor în medicină, nu era decât o activitate de rutină.

---

[71] The Duke – Ducele – era porecla celebrului actor John Wayne (1907-1979), personaj emblematic al cinematografiei americane, celebru datorită filmelor western în care a jucat, (n.tr.).

Era o profesionistă. Putea să rezolve cazul. CHIRURGUL fusese dăruit cu harul de-a inspira încredere oricărei persoane întâlnite.

Dar povestea nu se aplica în cazul de față. Cu toate că Madge Norton era un medic talentat, efectua un test de stabilire a unei condiții predeterminate. Cândva, în viitor, poate că acea boală putea fi tratată – terapia genetică oferea speranța găsirii unui tratament în aproximativ zece ani – dar nu în prezent. Madge nu putea decât să determine ceea ce deja exista. Avea mâini pricepute şi ochi buni, dar restul era la mila Domnului, iar divinitatea deja alesese o cale. Singura problemă era să stabilească ce decisese Dumnezeu.

— Ăsta e un moment când ar prinde bine o țigară, observă inspectorul, făcând o grimasă.

— Fumezi?

El dădu din cap că nu.

— M-am lăsat cu mult timp în urmă.

— Ar trebui să-i zici asta lui Jack.

Agentul FBI ridică privirea, mirat.

— Nu ştiam că fumează.

— O face destul de des, luând țigări de la zgripțuroaica aia de secretară, îl informă Cathy, aproape râzând, pe agentul FBI. Crede că eu nu ştiu.

— Pentru un doctor aveți o atitudine foarte tolerantă.

— Are o activitate grea; în plus, fumează doar două pe zi şi niciodată în preajma copiilor, altfel Andrea ar fi nevoită să mă împuşte fiindcă l-am luat la palme pe preşedinte.

— Ştii, rosti O'Day, coborându-şi din nou privirea în timp ce vorbea, fixând cizmele de cowboy pe care îi plăcea să le poarte sub costumul albastru de agent, dacă se dovedeşte că e un copil cu Sindromul Down, ce naiba avem de făcut?

— Nu-i o alegere uşoară.

— Fir-ar să fie, conform legii nu am nicio opțiune. Nu am niciun cuvânt de spus în privința asta, aşa-i?

— Nu, nu ai. Cathy nu se aventură mai departe, spunând că acest fapt era o discriminare. Legea era fermă. Femeia – în cazul de față, soția – putea decide ea singură dacă va duce sarcina mai departe sau îi va pune capăt. Cathy ştia care este

părerea soțului ei în privința avortului. Propriile ei opinii erau aproape identice, dar pe deasupra ea privea alegerea ca fiind dezgustătoare. Pat, de ce iei problema asupra ta?

— Pentru că n-o pot controla.

Ca majoritatea bărbaților, constată Cathy, Pat O'Day era un maniac al controlului. Îl înțelegea, deoarece şi ea era la fel. Situația provenea din faptul că folosea instrumente chirurgicale pentru a schimba firea lucrurilor conform propriilor dorințe. Dar cazul de față era unul extrem. Tipul dur din fața ei era complet înfricoşat. Nu ar fi trebuit să fie, dar se afla într-o situație necunoscută pentru el. Ea ştia care sunt şansele femeii şi că sunt unele destul de favorabile, dar inspectorul nu era doctor şi, după cum constatase ea, toți bărbații, chiar şi cei duri, se temeau de necunoscut. Ei bine, nu era întâia oară când corcolea un adult care avea nevoie de ajutorul ei – iar cel de-acum îi salvase viața lui Katie.

— Vrei să mergem împreună până la creşă?

— Sigur, se ridică O'Day în picioare.

Nu era o simplă plimbare; intenția ei era să-i aducă aminte lui O'Day esența problemei – aducerea pe lume a unei noi vieți.

— CHIRURGUL e în drum către locul de joacă, îşi anunță Roy Altman echipa de pază.

Kyle Daniel Ryan – SPIRIDUŞUL – mergea acum în picioare şi se juca simplu, cu jucării foarte simple, sub atenta supraveghere a „leoaicelor", cum le spunea Altman, patru tinere agente ale Serviciului Secret care se-nvârteau în jurul SPIRIDUŞULUI asemenea unor surori mai mari. Numai că acele surori purtau toate pistoale şi îşi aminteau bine ce era să i se întâmple lui SANDBOX. Un depozit de stocare a armelor nucleare cu greu se putea lăuda că e la fel de bine păzit ca acea creşă.

În exteriorul camerei de joacă se afla Trenton „Chip" Kelley, singurul agent bărbat din echipa de pază, fost căpitan în infanteria marină, care putea umple de spaimă un jucător din Liga Națională de fotbal american cu o simplă privire.

— Salut, Chip.

— Salut, Roy. Ce se petrece?

— Am dat o raită să vedem ce face micuțul.

— Cine-i musculosul?

Kelley observase că O'Day e înarmat, dar decisese că arăta precum un polițist. Însă degetul său mare de la mâna stângă se afla încă pe butonul emițătorului de alarmă, iar mâna dreaptă se afla la câțiva milimetri de pistolul automat din dotare.

— De la Birou. E OK, îşi asigură Altman subordonatul.

— Bine. Kelley deschise uşa.

— La cine a jucat? îl întrebă O'Day, îndată ce pătrunseră înăuntru, pe Altman.

— L-au selecționat cei de la Bears, dar s-au speriat de el. A fost la puşcaşii marini.

— Mi-am dat seama. Apoi O'Day o urmă pe dr. Ryan. Cathy deja îl ridicase în brațe pe Kyle, iar micuțul îşi încolăcise mânuțele în jurul gâtului ei. Copilaşul gângurea, căci mai avea câteva luni bune până să vorbească, dar zâmbea atunci când îşi zărea mama.

— Vrei să-l iei în brațe? îl întrebă Cathy.

O'Day îl apucă exact ca pe o minge de fotbal american. Mezinul familiei Ryan îi examină cu neîncredere fața, în special mustața stil Zapata, însă chipul mamei era încă în raza lui vizuală, aşa că nu izbucni în plâns.

— Salut, amice, spuse cu blândețe O'Day.

Unele gesturi veneau de la sine. Când porți un copil în brațe nu stai nemişcat. Te mişti uşor, ritmic, lucru care pare să le placă micuților.

— Copilul o să-i strice cariera Andreei, zise Cathy.

— Va avea mai mult timp liber şi va fi o plăcere s-o văd acasă noapte de noapte, însă ai dreptate, Cathy, pentru ea ar fi cam dificil să alerge pe lângă maşina prezidențială cu burta umflată. Imaginea era destul de haioasă pentru a-l face să râdă. Cred că îi vor face un program redus la serviciu.

— Probabil. Pentru ei ar fi totuşi o deghizare de zile mari, nu crezi?

O'Day dădu din cap afirmativ. Nu era rău să ții un copil în brațe. Îşi aminti vechiul proverb irlandez: „Puterea stă în blândețe". Ce naiba, în definitiv şi îngrijirea copiilor era o

treabă de bărbat. Ca să fii bărbat aveai nevoie de mult mai mult decât de un penis.

Cathy prinse imaginea şi surâse. Pat O'Day îi salvase viața lui Katie într-o manieră demnă de filmele de acțiune ale lui John Woo, cu singura deosebire că Pat era cu adevărat un dur, nu un actor de cinema. Scenele sale nu aveau nevoie de scenariu; el trebuia să facă totul pe bune, improvizând pe măsură ce situația evolua. Semăna mult cu soțul ei, fiind un slujitor al legii, un bărbat care jurase să facă întotdeauna ceea ce e corect, şi, asemenea soțului ei, îşi lua în mod serios angajamentele. Unul dintre legăminte se referea la relația lui cu Andrea, amândoi având un numitor comun: păstrează, protejează, apără. Iar acum, acest tigru pus la cravată ținea în brațe un copil, zâmbea şi îl legăna înainte şi înapoi, adică exact ce trebuie să faci când porți în brațe un bebeluş.

— Ce face fiica ta? îl descusu Cathy.

— Ea şi Katie a ta sunt prietene bune. Şi se înfiripă ceva între ea şi unul dintre băieții de la Giant Steps.

— Oh?

— Jason Hunt. Cred că-i ceva serios. I-a dăruit lui Megan una dintre maşinuțele lui de colecție Hot Wheels. O'Day izbucni în râs. Exact în acea clipă începu să-i sune telefonul său mobil. Buzunarul din dreapta al sacoului, îi spuse el Primei Doamne.

Cathy cotrobăi în buzunar şi scoase telefonul. Îl deschise.

— Alo?

— Cine-i acolo? întrebă o voce familiară.

— Andrea? Sunt Cathy. Pat e chiar aici.

Cathy îl luă pe Kyle şi îi dădu telefonul agentului FBI, urmărindu-i mimica feței.

— Da, iubito? zise Pat. Apoi stătu să asculte, iar ochii i se închiseră timp de două sau trei secunde, iar expresia feței spunea multe. Figura crispată i se relaxă. Răsuflă adânc, iar umerii săi încetară să mai aibă alura unui om care se pregăteşte să primească o lovitură. Da, puiule, am trecut s-o văd pe dr. Ryan şi acum suntem amândoi la creşă. Oh, în regulă. Pat îi pasă telefonul Primei Doamne. Cathy îl apăsă cu umărul, lipindu-l de ureche.

— Ce ți-a zis Madge? o interpelă Cathy, ştiind deja răspunsul.

— E un copil normal – şi va fi băiat.

— Aşadar Madge a avut dreptate, sorții au fost în favoarea ta. Şi vor fi în continuare.

Andrea avea o constituție puternică. Cathy era sigură că n-o să aibă probleme.

— Încă şapte luni de marțea viitoare, anunță Andrea, cu exaltare în glas.

— Să asculți tot ce-ți spune Madge. Eu aşa am făcut, o asigură Cathy. Ştia care sunt preceptele în care credea dr. North. Să nu fumezi. Să nu bei. Să faci exerciții fizice. Să urmezi cursurile pregătitoare pentru naştere, împreună cu soțul. Vino să mă vezi peste cinci săptămâni, la următorul control. Citeşte *La ce să te-aştepți când aştepți un copil.*

Cathy înapoie telefonul. Inspectorul O'Day se îndepărtase cu câțiva paşi şi se întorsese cu spatele. Când se răsuci să-şi recupereze telefonul ochii săi erau neobişnuit de umezi.

— Da, dragă, bine. Vin imediat. Închise telefonul şi îl îndesă înapoi în buzunar.

— Te simți mai bine? îl întrebă Cathy zâmbind.

Una dintre leoaice se apropie pentru a-l lua pe Kyle. Băiețelul le îndrăgise pe toate, aşa că îi surâse gingaş.

— Da, doamnă. Îmi cer iertare că v-am deranjat. Mă simt ca un pămpălău.

— Nici vorbă! Pentru dr. Ryan aceasta era o imprecație destul de puternică. După cum am spus, viața nu-i un film şi aici nu suntem la Alamo. Ştiu că eşti un tip dur, Pat, aşa cum ştie şi Jack. Tu ce părere ai, Roy?

— Pat poate lucra oricând în echipa mea. Felicitări, amice, adăugă Altman.

— Mersi, prietene, îi spuse O'Day colegului său.

— Pot să-i dau vestea lui Jack, sau Andrea vrea s-o facă personal? întrebă CHIRURGUL.

— În privința asta cred c-ar trebui s-o întrebați pe ea, doamnă.

Pat O'Day era complet transformat şi îi venea să spargă tavanul țopăind de bucurie. Fu surprins să constate că

doamna Ryan se îndrepta către secția de obstetrică-ginecologie, însă după cinci minute deveni clar de ce. Era o întâlnire amicală între fete. Până să apuce să-şi îmbrățişeze soția, Cathy i-o luase înainte.

— Ce veşti minunate, mă bucur atât de mult pentru tine!

— Păi, am impresia că până la urmă e şi Biroul bun la ceva, glumi Andrea.

Apoi ursul cu mustață stil Zapata o săltă de la podea cu o îmbrățişare şi o sărută.

— Evenimentul se cere sărbătorit, remarcă inspectorul.

— Veniți să luați cina cu noi la Casa Albă? îi invită CHIRURGUL.

— Nu avem cum, replică Andrea.

— Cine zice? se răți Cathy. Iar Andrea fu nevoită să accepte invitația.

— Păi, poate venim, dacă preşedintele îşi dă acordul.

— Acordul îl dau *eu,* fetițo, căci sunt unele momente când Jack nu contează, le spuse dr. Ryan.

— În cazul acesta, bine, venim.

— La 19.30, îi informă CHIRURGUL. Ținuta e obligatorie. Ce păcat că nu mai erau oameni de rând. Ar fi fost o şansă pentru Jack să facă friptură la grătar, îndeletnicire la care rămânea foarte priceput, iar ea nu mai gătise salată de spanac de luni de zile. S-o ia naiba de preşedinție! Şi, Andrea, *tu* ai voie să bei două pahare diseară, ca să sărbătoreşti. După asta, doar unul sau două pahare pe săptămână.

Doamna O'Day dădu din cap că a priceput.

— Dr. North mi-a zis asta deja.

— Madge e foarte strictă în privința alcoolului. Cathy nu ştia prea multe despre asta, nici nu era specialistă în obstetrică-ginecologie şi pe vremea când fusese însărcinată cu Kyle şi Katie urmase regulile impuse de dr. North. Când eşti gravidă nu te-apuci de prostii. Viața e un bun prea prețios ca să-l iroseşti.

CAPITOLUL 38

Evoluţii

Totul era operat prin mijloace electronice. Pe vremuri avuția unei țări consta în suma lingourilor ei de aur, care erau păstrate într-un loc sigur, bine păzit, sau călătoreau într-un cufăr alături de şeful statului, oriunde mergea acela. În secolul nouăsprezece banii de hârtie câştigaseră acceptarea pe scară largă. Pentru început trebuiau să fie răscumpărabili în aur sau argint – obiecte a căror valoare putea fi cântărită – dar treptat şi această cerință fusese abandonată, deoarece metalele prețioase erau mult prea grele pentru a le căra după tine. Însă curând şi bancnotele deveniseră prea voluminoase pentru a fi purtate încolo şi-ncoace. Pentru cetățenii de rând pasul următor îl constituise cardul plastifiat, cu o bandă magnetică pe verso, care transfera banii tăi *scriptici* din contul personal în alt cont, atunci când făceai o achiziție. Pentru marile corporații şi națiuni moneda avea o noțiune mai mult decât scriptică. Devenise o expresie electronică. O națiune determina valoarea monedei sale estimând cantitatea de bunuri şi servicii pe care cetățenii săi o generau prin truda lor zilnică, aceea devenind volumul avuției sale monetare, care era unanim acceptată de celelalte state ale lumii şi de cetățenii acestora. Avuția națională putea fi obiectul tranzacțiilor internaționale, fiind transferată prin rețele de fibră optică sau cabluri de cupru, ba chiar prin transmisii via satelit, în acest mod miliarde de dolari, lire sterline, yeni sau euro fiind mutate de colo-colo prin simpla apăsare a unor taste. Era un mod mai facil şi mai rapid decât expedierea lingourilor de aur, dar, dincolo de orice alte avantaje, sistemul care determina bogăția unei persoane sau a unui stat nu era deloc mai puțin rigid, astfel că la anumite bănci naționale din lume

avuția unei țări exprimată în echivalentul în aur al unităților monetare era calculată până la sutime de procent. Existau unele înlesniri încorporate în sistem, pentru contabilizarea relațiilor comerciale aflate în desfăşurare sau care urmau să aibă loc, însă şi aceste înlesniri erau calculate tot electronic. Rezultatul obținut nu se deosebea prea mult, ca efect, de numărarea lingourilor de aur ale regelui Cresus din Lydia. Doar că noua metodă, bazată pe circulația electronilor şi fotonilor de la un computer la altul era mult mai exactă şi mai neiertătoare. În alte timpuri, unii indivizi vopseau în galben lingouri de plumb, putând astfel păcăli un inspector formal, însă înşelarea unui sistem computerizat de contabilitate cerea metode mult mai rafinate.

În China înşelătoria era dirijată de către Ministerul de Finanțe, un copil orfan într-o țară marxistă populată de birocrați care luptau zi de zi să facă tot felul de lucruri imposibile. Cel dintâi şi cel mai uşor lucru imposibil – care trebuia făcut – era ca angajații cu funcții de conducere să dea uitării tot ceea ce învățaseră pe băncile universităților şi în şedințele de partid. Pentru a opera în sistemul financiar internațional trebuiau să priceapă şi să joace după – şi în cadrul – regulilor financiare globale, nu după textele sacre ale lui Karl Marx.

Aşadar Ministerul de Finanțe se afla în postura de neinvidiat de a trebui să explice adepților comunismului că se închinau la un zeu fals, al cărui model teoretic ideal nu funcționa în lumea reală, deci erau siliți să se plece în fața realității pe care o respingeau. Marea majoritate a funcționarilor din minister erau simpli observatori, precum nişte copii care joacă pe computer un joc în care nu cred, dar îl savurează oricum. Unii dintre ei erau destul de inteligenți şi jucau bine, uneori reuşind chiar să obțină profit în urma tranzacțiilor comerciale încheiate. Cei care făceau asta căpătau avansări şi un statut mai bun în cadrul ministerului. Câțiva ajunseseră să vină la serviciu cu automobile proprietate personală şi erau protejați de noua clasă a industriaşilor autohtoni, a căror ideologie o împărtăşeau şi operau cât mai capitalist posibil în interiorul

unei societăți comuniste. Aceste fapte sporeau avuția națiunii lor şi le asigurau o slabă recunoştință, dacă nu chiar respectul stăpânilor politici, aşa cum un ciobănesc era recompensat de păstor. Această nouă generație de industriaşi colabora strâns cu Ministerul Finanțelor, reuşind pe parcurs să influențeze sistemul birocratic care administra veniturile pe care ei le aduceau țării.

Un rezultat al tuturor acestor activități era acela că Ministerul Finanțelor se depărta sigur şi nu tocmai lent de credința în marxism, apropiindu-se de lumea cenuşie a unui socialism capitalist în devenire – o lume fără un nume cert sau identitate reală. De fapt, fiecare ministru al finanțelor se îndepărtase în măsură mai mare sau mai mică de calea marxistă, indiferent de cât de fervenți suporteri ai acesteia fuseseră, pentru că, unul câte unul, cu toții văzuseră că țara lor avea nevoie să joace pe un nou teren, la scară globală, iar pentru a putea face asta era nevoie să joace conform regulilor şi, apropo, jocul aducea prosperitate Republicii Populare într-un mod pe care cincizeci de ani petrecuți sub Marx şi Mao nu reuşiseră să-l atingă.

Ca rezultat direct al acestui proces, ministrul finanțelor era doar candidat, nu membru deplin al Biroului Politic. Putea lua cuvântul la dezbateri, dar nu avea drept de vot, iar cuvintele sale erau analizate de oameni care nu se obosiseră niciodată să-i înțeleagă vorbele sau lumea în care el opera.

Ministrul era poreclit „Qian", cuvânt care, într-o traducere aproximativă, însemna monede sau bani, şi ocupa acea funcție de şase ani. Pregătirea sa era de inginer mecanic. Vreme de două decenii construise căi ferate în partea de nord a țării şi o făcuse suficient de bine pentru a merita o schimbare a statutului său. În prezent îşi conducea ministerul destul de bine, după opinia comunității internaționale, însă Qian Kun era cel care deseori trebuia să explice Biroului Politic că acel for de conducere nu poate face tot ce-i trece prin minte, fapt care explica de ce era la fel de binevenit în sala de şedință precum un şobolan ciumat. Şi acum, stând aşezat pe bancheta din spate a maşinii oficiale care-l purta către şedința matinală, îşi spunea că va fi din

nou una dintre acele zile.

În altă parte a globului, la o distanță de unsprezece meridiane, într-o clădire din Park Avenue, New York, o altă şedință era în desfăşurare. Butterfly era numele unui lanț burghez de magazine cu îmbrăcăminte care-şi desfăceau produsele pentru femeile din America. Combina noua tehnologie a micro-fibrelor textile cu geniul unui tânăr designer din Florența, Italia, cucerind şase procente din piața de profil, iar în America asta însemna o grămadă de bani.

Un singur amănunt făcea excepție. Toate țesăturile lor erau fabricate în Republica Populară Chineză, într-o fabrică aflată chiar lângă marele oraş portuar Shanghai, apoi croite şi cusute în articole de îmbrăcăminte la o altă fabrică de confecții, aflată în oraşul învecinat Yancheng.

Preşedintele companiei Butterfly avea doar treizeci şi doi de ani şi după un deceniu de activitate neîntreruptă considera că poate culege roadele unui vis pe care-l nutrise încă de pe vremea când se afla pe băncile colegiului Erasmus Hali din Brooklyn. După absolvirea Institutului Pratt îşi petrecuse fiecare zi concepând şi construind afacerea sa, dar acum avea timp şi pentru el. Sosise clipa să-şi cumpere avionul Gulfstream care să-l ducă la Paris ca vântul, să-şi ia o casă pe dealurile din Toscana, o alta în Aspen şi să ducă o viață aşa cum merita din plin.

Cu excepția unui mic amănunt. Magazinul său de frunte, cel de la intersecția dintre 50 Street cu Park Avenue, se confruntase în acea zi cu o situație la fel de inimaginabilă ca şi coborârea unui echipaj pe Marte. Cetățenii făcuseră acolo o manifestație. Cetățeni purtând haine Versace apăruseră cu pancarte de carton prinse cu capse pe pari de lemn, care proclamau opoziția lor la a face comerț cu BARBARII! Şi condamnau Butterfly fiindcă făcea afaceri cu o asemenea țară. Câțiva scoseseră la iveală drapele chinezeşti având imprimate pe ele zvastica, iar în New York lucrul cel mai puțin dorit cu care să-ți fie asociate afacerile era odioasa emblemă a lui Hitler.

— Trebuie să reacționăm rapid, rosti consilierul

corporației. Era un evreu deştept şi condusese Butterfly prin mai multe câmpuri minate, aducând-o în pragul succesului final. Evenimentul acesta ne poate ucide.

Nu glumea şi restul consiliului director ştia asta. Exact patru cliente trecuseră în acea zi de protestatari şi intraseră în magazin, iar una dintre ele o făcuse doar pentru a înapoia un obiect de îmbrăcăminte care, după cum pusese ea, nu-l mai dorea în şifonierul ei.

— Cât de expuşi suntem? întrebă fondatorul şi conducătorul companiei.

— În termeni realişti? punctă contabilul-şef. Oh, potențial patru sute. Ceea ce însemna patru sute de *milioane* de dolari. Am putea fi scoşi de pe piață în, hm, douăsprezece săptămâni.

„Scoşi de pe piață" nu erau cuvintele pe care managerul dorea să le audă. Să aduci o linie de îmbrăcăminte până în poziția actuală era la fel de dificil ca a străbate înot Oceanul Atlantic în perioada congresului anual al rechinilor. Aceasta ar fi trebuit să fie clipa sa de glorie, în schimb se trezise în mijlocul unui alt câmp minat, de existența căruia nici măcar nu fusese prevenit.

— Bine, răspunse el pe cât de calm îi permitea fierea vărsată în stomac. Ce putem face?

— Putem anula contractele noastre, îl sfătui avocatul firmei.

— Este legal?

— Suficient de legal.

Ceea ce însemna că pierderile şi expunerea publică provocate de anularea contractelor cu producătorii chinezi erau mai puțin copleşitoare decât să ai un magazin plin cu produse pe care nimeni nu dorea să le cumpere.

— Alternative?

— Thailandezii, rosti directorul de producție. Lângă Bangkok există o fabrică şi ea ar fi încântată să preia jocul. De fapt, ne-au şi sunat astăzi.

— Diferență de cost?

— Sub patru procente. Trei virgulă şaizeci şi trei mai exact; vor trece, hm, maximum patru săptămâni până vor intra în

grafic cu producția. Avem suficiente stocuri pentru a ține deschise magazinele pe acea perioadă, nu-i o problemă, le spuse plin de încredere directorul de producție celorlalți membri ai consiliului.

— Din produsele aflate pe stoc, cât de multe sunt de proveniență chineză?

— O mulțime din ele sunt taiwaneze, vă amintiți? Îi putem pune pe angajații noştri să lipească pe ele etichete cu Băieții Buni… şi putem să păcălim clienții falsificând producătorul.

Puțini clienți ştiau să facă diferența între numele chinezeşti ale fabricilor. Un drapel era mult mai uşor de diferențiat.

— Totodată, adăugă directorul de marketing, de mâine putem lansa o campanie adițională: „Butterfly – nu face afaceri cu dragonii"

Ridică o ilustrație care înfățişa emblema companiei scăpând de răsuflarea învăpăiată a unui dragon. Că asta arăta ca un lucru de cel mai prost gust nu conta pentru moment. Erau nevoiți să acționeze, cât mai rapid posibil.

— Oh, acum o oră m-a sunat Frank Meng de la Meng, Harrington şi Cicero, anunță directorul de producție. Zice că în decurs de câteva zile poate aduce în echipă câteva firme de textile din Republica Chineză Taiwan şi susține că au capacitatea de a-şi modifica linia tehnologică în mai puțin de-o lună – şi dacă le dăm undă verde, atunci ambasadorul Taiwanului ne va trece oficial pe lista băieților buni. În schimbul acestui serviciu noi trebuie doar să le garantăm un contract de afaceri pe cinci ani, însoțit de obişnuitele clauze de favorizare.

— Îmi place, zise avocatul. Dacă ambasadorul Republicii Taiwan joacă cinstit, aşa va juca şi țara sa. Ştiau cum să apuce un tigru de coadă.

— Avem o propunere pe masă, anunță managerul. Sunteți toți în favoarea ei?

Prin acel vot, Butterfly era prima companie americană importantă care rezilia contractele încheiate cu Republica Populară Chineză. Precum plecarea primei gâşte sălbatice din nordul Canadei la venirea toamnei, decizia companiei anunța

sosirea unui nou sezon înghețat. Singura problemă potențială era o acțiune în justiție din partea afaceriştilor chinezi, însă un juriu federal ar fi înțeles probabil că un contract iscălit nu era totuna cu un bilet de sinucigaş şi poate ar fi privit chestiunea din punct de vedere politic, lucru suficient pentru a declara contractul nul. La urma urmei, consilierii juridici vor argumenta în fața camerei de comerț – chiar şi în fața unui juriu din New York, dacă va fi necesar – că atunci când faci afaceri cu Adolf Hitler *trebuie* să dai înapoi. Consilierii opoziției vor aduce contraargumente, dar ştiau că duc o luptă deja pierdută, aşa că îşi vor preveni clienții de asta înainte de-a merge mai departe.

— Mâine voi sta de vorbă cu bancherii noştri.

Nu erau autorizați să stopeze pierderile financiare pentru următoarele treizeci şi şase de ore. Asta însemna că o sută patruzeci de milioane de dolari urmau să nu mai fie transferați, după cum era programat, într-un cont din Beijing. Iar acum preşedintele corporației putea să viseze în continuare la a-şi comanda avionul Gulfstream. Emblema companiei cu un fluture monarh care-şi părăsea coconul urma să arate grozav, în opinia sa, pe coada avionului.

— Încă nu avem date concrete, îşi informă Qian colegii, dar eu sunt extrem de îngrijorat.

— În ce anume constă problema de astăzi? întrebă Xu Kun Piao.

— Avem un număr de contracte comerciale care în următoarele trei săptămâni vor ajunge la scadență. În mod obişnuit m-aş aştepta ca ele să-şi urmeze cursul normal, însă reprezentanții noştri din America m-au sunat să mă prevină că ar putea fi o problemă.

— Cine sunt aceşti reprezentanți? vru Shen Tang să afle.

— În general avocați pe care i-am angajat să aibă grijă de afacerile noastre. Aproape toți sunt cetățeni americani. Nu sunt proşti, iar sfaturile lor sunt demne de luat în seamă de un om înțelept, spuse Qian cu sobrietate.

— Avocații sunt blestemul Americii, observă Zhang Han San. Şi pentru toate națiunile civilizate. „Bine măcar că aici

noi decidem care-i legea", nu mai fu el nevoit să explice.

— Poate că aşa o fi, Zhang, însă dacă faci afaceri cu America ai nevoie de asemenea persoane, care sunt foarte utile în a ne explica ce condiţii sunt acolo. Dacă împuşti mesagerul s-ar putea să primeşti veşti mult mai plăcute, însă nu neapărat precise.

Fang dădu din cap aprobativ şi surâse. Îl plăcea pe Qian. Omul rostea adevărul şi se putea pune mai multă bază în vorbele sale decât în cele ale indivizilor care se presupunea că-l ascultă. Dar Fang nu era tulburat de această problemă, îl îngrijorau consecinţele politice ale gestului celor doi poliţişti plini de zel, însă acum era prea târziu ca să-i disciplineze. Chiar dacă Xu ar fi sugerat asta, Zhang şi ceilalţi i-ar fi spus să-şi mute gândul.

Secretarul Winston era acasă, privind un film pe DVD. Era o cale mai simplă de vizionare decât să meargă la cinematograf însoţit de patru agenţi ai Serviciului Secret. Soţia sa împletea un pulover – făcea ea singură cadourile de Crăciun importante; în plus era o activitate care putea fi făcută în vreme ce se uita la televizor sau discuta cu cineva şi îi oferea o doză de relaxare egală cu cea pe care i-o oferea soţului ei navigaţia cu iahtul personal.

În cameră, Winston avea un telefon cu mai multe linii – de fapt în fiecare încăpere a acelei case demne de Chevy Chase – iar linia sa particulară avea un ton de apel special, astfel încât să ştie la care apel să răspundă personal.

— Da?

— George, aici Mark.

— Faci ore suplimentare?

— Nu, sunt acasă. Tocmai am primit un telefon din New York. Se pare că a început.

— Ce anume? îl întrebă NEGUSTORUL pe Gant.

— Butterfly – firma cu lenjerie de damă?

— Ah, da, îmi e cunoscut numele, îl asigură Winston pe asistentul său. Şi îl cunoştea bine: soţia şi fiica sa adorau acel magazin.

— Vor rezilia contractele cu furnizorii lor din R.P.C.

— Cât de mare-i valoarea contractelor?

— Cam o sută patruzeci.

Winston scoase un şuierat.

— Aşa de mult?

— Chiar aşa, îi dădu asigurări Gant. Vor da naştere la un curent. Mâine, când se va afla vestea, o mulțime de oameni vor începe să gândească la fel ca ei. Oh, încă un lucru.

— Da?

— R.P.C. tocmai a renunțat la a cumpăra utilaje de la Caterpillar – le trebuiau pentru finalizarea barajului de la Three Gorges. E vorba de-o afacere de trei sute zece milioane; şi-au schimbat comanda în favoarea japonezilor de la Kawa. Mâine-dimineață ştirea va apărea în *Financial Journal*.

— Ăştia se cred deştepți! mârâi Winston.

— Încearcă să ne-arate cine ține frâiele, George.

— În cazul ăsta sper să le facă plăcere atunci când le vor intra frâiele în fund, remarcă Secretarul Trezoreriei, atrăgând asupra sa privirea indignată a soției.

— Bine, când va exploda bomba cu Butterfly?

— E prea târziu să-i facă loc în numărul de mâine al *Financial Journal*, însă sigur va fi dată la televizor de CNN-Financial şi CNBC.

— Şi dacă alte case de modă vor proceda la fel?

— Asta înseamnă contracte de peste un miliard şi tu ştii cum se zice: un miliard de-aici, un miliard de colo şi în curând vorbim de-o grămadă de bani.

Zicala îi aparținea lui Everett McKinley Dirksens.

— Cât va dura până ce rezervele lor valutare vor ajunge la fundul sacului?

— În douăzeci de zile va-ncepe să-i doară. În patruzeci vor fi în budă. Iar în şaizeci vor fi complet faliți. Ştii, încă n-am văzut ca o întreagă țară să doarmă pe-un butoi cu pulbere. George, ei importă şi hrană, în special grâu, din Canada şi Australia. S-ar putea să-i doară cu adevărat.

— Am notat. Pe mâine.

— În regulă.

Telefonul amuți.

Winston ridică telecomanda pentru a reporni DVD-ul, apoi

se răzgândi. Luă reportofonul pe care-l folosea pe post de agendă şi rosti „Află cât de multe din achiziţiile militare ale R.P.C. au fost plătite – în mod special cele din Israel”. Apăsă butonul STOP, puse jos minicasetofonul, apoi recuperă telecomanda de la DVD pentru a continua vizionarea filmului, însă curând descoperi că nu se putea concentra asupra acestuia. Un eveniment major era în curs de desfăşurare, iar el, cu toată experienţa sa în comerţ şi în tranzacţii internaţionale, nu avea niciun fel de control asupra lui. Un astfel de lucru rareori i se întâmpla lui George Winston şi asta îl împiedica să se amuze la scenele din *Bărbaţii în negru.*

Ming observase că ministrul nu avea un aer prea fericit. Expresia întipărită pe chipul său o făcuse să creadă că omul pierduse un membru al familiei, răpus de cancer. Află mai multe atunci când ministrul o chemă să-i dicteze memoriile sale. De data aceasta dictarea dură nouăzeci de minute, iar apoi îi fură necesare două ore pentru a transcrie materialul în computer. Nu uitase complet ce făcea în fiecare noapte computerul cu acele memorii, însă de săptămâni de zile nu se mai gândise la aspectul în cauză. Şi-ar fi dorit să aibă voie să discute conţinutul memoriilor cu ministrul Fang. De-a lungul anilor de muncă în serviciul lui ajunsese să aibă un ascuţit simţ de apreciere a politicii duse de ţara sa, până într-atât încât putea anticipa nu numai gândurile şefului ei, dar şi pe cele ale unora dintre colegii acestuia. Era, dacă nu de drept, măcar de fapt, o confidentă a ministrului şi, de vreme ce nu putea să-i dea acestuia sfaturi profesionale, dacă el ar fi avut curajul să-i aprecieze educaţia şi timpul petrecut de ea în serviciul său, ar fi putut s-o folosească într-un mod mult mai eficient decât ca pe-o simplă secretară. Dar era doar o femeie dintr-o ţară condusă de bărbaţi, aşadar părerea ei nu conta. Orwell avusese dreptate. Citise *Ferma animalelor* cu câţiva ani în urmă. Toţi sunt egali, însă unii sunt mai egali decât alţii. Dacă Fang ar fi fost isteţ, ar fi folosit-o într-un mod mai inteligent, însă nu era şi talentele ei rămăseseră nefolosite. În seara aceea urma să-i expună problema lui Nomuri-*san.*

Cât despre Chester, el tocmai încheiase o comandă pentru o mie şase sute şaizeci şi unu de computere de înaltă performanță, marca NEC, destinate Corporației Chineze pentru aparatură de precizie import-export, care, printre altele, fabrica rachete dirijate pentru Armata Populară de Eliberare. Comanda urma să-i mulțumească tare mult pe cei de la Nippon Electric Company. Partea tristă era că nu putea echipa acest lot de computere să îi ciripească precum cele două din interiorul Consiliului de Miniştri, însă o asemenea acțiune ar fi fost prea riscantă, rămânând doar un vis. Chester Nomuri, spion cibernetic. Atunci începu să-i vibreze pagerul. Îl luă şi aruncă o privire pe ecran. Numărul care-l apela era 745-4426. Transpus pe tastatura unui telefon, numărul se transforma, selectând literele corespunzătoare, în codul personal *shin gan*, „trup şi suflet". Era modalitatea particulară a lui Ming de a-şi alinta iubitul şi totodată o indicație că dorea să-şi petreacă noaptea la el acasă. Lui Nomuri îi convenea de minune. Deci până la urmă tot devenise James Bond. Gândul îl făcu să surâdă în timp ce păşea către automobilul său. Deschise telefonul mobil, tastă parola de acces la e-mail şi expedie la rândul său un mesaj, pe internet, către 226-234: *bao bei*, „cea iubită". Ei îi plăcea să-l audă spunându-i astfel, iar el nu se sfiia deloc s-o zică. Aşadar în acea seară avea altceva de făcut decât să se uite la televizor. Foarte bine. Spera doar să aibă suficient de mult whisky japonez pentru etapa ulterioară actului sexual.

Dacă întâmpinai cu bucurie o excursie până la dentist era semn sigur că ai parte de o slujbă stresantă. Vreme de nouăsprezece ani Jack frecventase mereu acelaşi stomatolog, numai că de data asta un drum până la cabinet implica un zbor cu elicopterul până la cazarma Poliției Statale din Maryland, care dispunea de o platformă de aterizare pentru elicoptere, iar de-acolo urma o călătorie de cinci minute cu maşina până la destinație. În tot acest timp se gândise la China, însă garda sa de corp îi interpretă greşit expresia de pe chip.

— Calmați-vă, domnule, îi spuse Andrea preşedintelui. Dacă doctorul vă face să țipați îl aranjez eu.

— N-ar fi trebuit să te trezeşti aşa de devreme, răspunse Ryan în doi peri.

— Dr. North zice că deocamdată îmi pot exercita serviciul de rutină şi tocmai am început să iau vitaminele pe care mi le-a recomandat.

— Pat părea foarte fericit.

Petrecuseră o seară plăcută la Casa Albă. Întotdeauna era bine când se întâlneau cu musafiri care nu aveau legătură cu politica.

— Ce vă pasă vouă, bărbaților? Vă dați cocoşi, dar toată treaba o facem *noi!*

— Andrea, mi-aş schimba *bucuros* îndeletnicirea cu a ta! glumi Ryan.

Avusese adesea aceeaşi discuție cu Cathy, susținând că nu era chiar aşa de greu să ai un copil – bărbații făceau în cursul căsniciei majoritatea muncilor grele. Numai că nu-şi putea permite să glumească în acest fel şi cu soția altcuiva.

Nomuri auzi bipul îndepărtat al computerului, fapt ce însemna că recepționase datele de la biroul lui Ming, pe care în acel moment le cifra şi le retransmitea prin e-mail. Evenimentul constituia o întrerupere distractivă a îndeletnicirii sale curente. Trecuseră cinci zile de la ultima lor întâlnire amoroasă, iar pentru Nomuri fusese o aşteptare destul de lungă... şi pentru Ming la fel, dacă te luai după pasiunea săruturilor ei. După un timp terminară şi se rostogoliră pe spate, pentru a fuma o țigară.

— Cum merg treburile la birou? o întrebă Nomuri, ştiind că răspunsul se găsea deja într-un server din Wisconsin.

— Biroul Politic discută probleme financiare. Qian, ministrul însărcinat cu administrarea banilor, încearcă să convingă Biroul Politic să ne schimbăm Orientarea, dar ei nu-l ascultă, deşi ministrul Fang e de părere că ar trebui s-o facă.

— Oh?

— E supărat din pricina inflexibilității vechilor săi tovarăşi.

Apoi Ming chicoti. Chai a zis că ministrul a fost foarte flexibil cu ea, în urmă cu două nopți.

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa despre un bărbat, Ming, o dojeni Nomuri.

— N-aş spune niciodată aşa ceva despre tine şi cârnatul tău de jad, *shin gan*, rosti ea, răsucindu-se pentru a-l săruta.

— Se ceartă des acolo? În Biroul Politic, adică?

— Au loc frecvent neînțelegeri, însă acum e pentru prima dată în ultimele luni când problema nu e rezolvată conform opiniei lui Fang. De regulă între ei este o atmosferă colegială, dar neînțelegerea actuală are baze ideologice. Polemicile legate de asemenea probleme pot fi violente – vorbind în termeni intelectuali.

Era evident că membrii Biroului Politic erau prea bătrâni pentru a face mai mult decât să lovească după ceafă cu bastonul un eventual inamic.

— Şi problema de-acum?

— Ministrul Qian susține că țara ar putea rămâne în curând fără bani. Ceilalți miniştri susțin că e un nonsens. Qian zice că trebuie să ne punem de acord cu statele occidentale. Zhang şi alții de seama lui spun că nu putem să ne arătăm slabi după tot ce ne-au făcut ele – America în special – în ultima vreme.

— Ei nu-şi dau seama că uciderea preotului italian a fost un lucru rău?

— Ei privesc faptul ca pe un accident nefericit şi, pe deasupra, italianul încălca legile noastre.

„Dumnezeule, se gândi Nomuri, ăştia chiar se cred zei."

— *Bao bei*, e o greşeală din partea lor.

— Crezi?

— Am fost în America, îți aminteşti? Am locuit acolo un timp. Americanii sunt foarte grijulii cu clericii şi prețuiesc mult religia. Se înfurie tare rău atunci când scuipi pe ceva sfânt.

— Atunci eşti de părere că Qian are dreptate? îl interpelă ea. Crezi că America va refuza să ne dea bani din pricina acelei acțiuni nesăbuite?

— Da, cred că e posibil să fie aşa. Foarte posibil, Ming.

— Ministrul Fang este de părere că trebuie să adoptăm o atitudine mult mai moderată, pentru a-i liniști cumva pe americani, dar nu a spus asta în cursul ședinței.

— Oh? De ce?

— Nu dorește să se distanțeze prea mult de linia adoptată de ceilalți miniștri. Ai spus că în Japonia politicienii se tem că nu vor fi realeși. Ei bine, aici Biroul Politic își alege membrii și se poate debarasa de cei care nu se mai potrivesc în angrenaj. Este evident că Fang nu dorește să-și piardă statutul, așa că adoptă o linie precaută, pentru a fi sigur că-și păstrează scaunul.

— Mi-e greu să pricep lucrurile astea, Ming. Cum își selectează membrii? Cum își alege „prințesa" noul „prinț"?

— Oh, există membri de partid care s-au distins în plan ideologic, iar alții în câmpul muncii. Spre exemplu ministrul Qian a fost șeful construcțiilor de căi ferate și a fost promovat, însă în general alegerea se face pe motive politice.

— Și Fang?

— Ministrul meu e un vechi membru de partid. Tatăl său a fost unul dintre cei mai de încredere locotenenți ai lui Mao, și Fang a fost întotdeauna un tovarăș devotat, dar în ultimii ani a remarcat noile inițiative private în industrie și cât de bine funcționează ele, și îi admiră pe unii dintre oamenii care le conduc. Ba chiar îi invită la el în birou să discute la o ceașcă de ceai.

„Deci pe-aici bătrânul pervers e un *progresist?"* se întrebă Nomuri. Bun, statisticile pentru astfel de oameni erau foarte scăzute în China.

— Ah, așadar poporul nu are absolut nicio influență, nu?

Ming izbucni în râs.

— Numai la întrunirile de partid, iar acolo îți ții gura închisă.

— Ești membră de partid?

— Oh, da. O dată pe lună mă duc la întruniri. Stau în spatele sălii. Aprob când aprobă ceilalți, aplaud când aplaudă ei și mă prefac că ascult. Unii probabil ascultă mai bine decât mine. Nu-i puțin lucru să fii membru de partid, dar statutul meu de membru se datorează slujbei de la minister. Mă aflu

aici deoarece au nevoie de talentele mele lingvistice şi de operare a computerului – în plus miniştrilor le face plăcere să aibă o fată tânără sub ei, adăugă ea.

— N-ai stat niciodată deasupra, nu-i aşa?

— Fang preferă poziția clasică, dar e prea obositor pentru brațele sale, chicoti Ming.

Ryan era mulțumit să constate că se spăla bine pe dinți. Dentistul îi spusese să îi curețe cu ață dentară, aşa cum întotdeauna îl sfătuia, iar Ryan îl aprobase, ca de fiecare dată, numai că nu cumpărase în viața lui ață dentară şi nici nu dorea să-nceapă acum. Măcar scăpase doar cu vreo două radiografii, fiind protejat, fireşte, de radiații de un şorț de piele. Ca bilanț, fusese rupt pentru nouăzeci de minute de programul său zilnic. Când reveni în Biroul Oval găsi ultimul raport SORGE, care era destul de tare să-l facă să şoptească un „fir-ar să fie". Ridică telefonul să discute cu Mary Pat, la Langley.

— Sunt bătuți în cap, remarcă Ryan.

— Păi e al naibii de cert că nu se pricep la contabilitate. Până şi eu ştiu mai multă decât ei.

— NEGUSTORUL trebuie să vadă materialul acesta. Pune-l pe lista SORGE, ordonă preşedintele.

— Numai cu aprobarea ta zilnică, se cramponă directorul adjunct pentru operații. Putem să îi dăm să afle numai ce e. Strict de ştiut din punct de vedere economic, dar nu mai mult, bine?

— Bine, atât deocamdată, acceptă Jack.

Dar George se descurcase frumos pe probleme strategice şi se putea transforma într-un bun consilier politic. Pricepea psihologia stărilor de stres mai bine decât alții şi asta conta enorm. Jack întrerupse legătura şi o puse pe Ellen Sumter să-l cheme de vizavi pe Secretarul Trezoreriei.

— Şi de ce altceva mai sunt îngrijorați? întrebă Chester.

— Sunt preocupați de faptul că unii muncitori şi țărani nu sunt atât de mulțumiți precum ar trebui să fie. Ştii de revoltele care-au avut loc în regiunea exploatărilor de

cărbune?

— Oh?

— Da, minerii s-au revoltat anul trecut. Armata a fost trimisă să rezolve situația. Câteva sute de oameni au fost împuşcați, iar alți trei mii arestați. Se înfioră în timp ce-şi punea la loc sutienul. Există unele agitații, dar nu sunt deloc o noutate. Armata deține controlul în regiunile de la periferia țării. Din cauza asta partidul cheltuieşte atât de mulți bani, pentru a menține o forță armată pe care se poate baza. Generalii conduc imperiul economic al Armatei Populare de Eliberare – toate fabricile şi capacitățile de producție – şi se pricep să țină totul secret. Soldații de rând sunt simpli muncitori sau țărani, însă ofițerii sunt în totalitate membri de partid şi sunt de încredere, sau cel puțin aşa crede Biroul Politic. Probabil e adevărat, concluzionă Ming.

Văzuse că ministrul său nu-şi făcea griji în privința asta. În Republica Populară puterea izvora în mod cert din țeava armei, iar Biroul Politic deținea toate armele. Asta simplifica problema, nu?

Cât despre Nomuri, el tocmai învățase unele lucruri la care nu se gândise până atunci. Era dornic să facă un raport propriu legat de acest material. Probabil Ming ştia o sumedenie de lucruri care nu reieşeau din materialele SONGBIRD, iar el ar fi fost prost să nu raporteze la Langley.

— Parcă-s nişte țânci de cinci ani într-un magazin de arme, observă Winston. Oamenii ăştia nu-s buni nici să ia decizii economice în cadrul unui consiliu orăşenesc, ce să mai vorbim de conducerea unei țări. La naiba, vreau să zic că sunt la fel de stupizi precum erau japonezii cu câțiva ani în urmă, numai că ei au ştiut să asculte de profesori.

— Şi?

— Şi când vor da cu capul de zid tot orbi vor rămâne. Unii s-ar putea să se deştepte, Jack. O să-i muşte pe ceilalți de fund, dar tot nu vor reuşi să-i trezească şi să vadă ce urmează. Ryan remarcă faptul că Winston folosea cu mult talent metaforele.

— Când? îl chestionă POTUS.

— Depinde cât de multe companii fac ce-a făcut Butterfly. Vom şti mai multe în câteva zile. Afacerile din lumea modei vor fi un indicator.

— Serios?

— Şi eu sunt surprins de asta, însă acum e momentul să încheie contracte pentru anotimpul următor, iar de-aici chinezii puteau scoate *tone* de bani, omule. Scoase din cadourile pentru Crăciunul care urmează. Mark Gant îmi spune că e o afacere de peste şaptesprezece miliarde.

— Fir-aş al naibii.

— Da, nici eu nu ştiam că renii lui Moş Crăciun au ochi oblici, Jack. Cel puțin nu la scara asta.

— Ce zici de Taiwan? îl interpelă Ryan.

— Nu-i de glumă. Au sărit cu amândouă picioarele în nişa creată. Estimez că vor înhăța un sfert, poate chiar o treime din ce va pierde R.P.C. Pe locul doi se plasează Singapore. Apoi thailandezii. Gaura asta apărută în mijlocul drumului îi va ajuta să acopere pagubele înregistrate de economiile lor acum câțiva ani. De fapt, necazurile Republicii Populare ar putea contribui la refacerea întregii economii din Asia de Sud. Cincizeci de miliarde de dolari pot fi deturnați dinspre China şi trebuie să se ducă undeva. Începem să primim comenzi, Jack. Pentru consumatorii noştri nu va fi o afacerea proastă, şi pun pariu că acele țări au învățat ceva din lecția Chinei şi îşi vor deschide ceva mai larg porțile. Aşa că lucrătorii noştri vor profita, oricum, cumva, de pe urma situației.

— Nemulțumiri?

— Cei de la Boeing au făcut puțină gălăgie. Îşi doreau comanda pentru modelul 777, dar vom trăi şi vom vedea. Cineva o să înghită şi găluşca asta. Încă ceva.

— Da? îl îndemnă Ryan.

— Nu doar companiile americane renunță la China. Două mari uzine italiene şi germanii de la Siemens au anunțat încetarea afacerilor cu partenerii lor chinezi, rosti NEGUSTORUL.

— Se va transforma într-o mişcare generală…?

— Prea devreme să ne pronunțăm, însă dacă aş fi în locul

tipilor ăia – Winston flutură faxul de la CIA – m-aş gândi rapid cum să dreg busuiocul.

— N-o vor face, George.

— Atunci vor învăța o lecție amară.

CAPITOLUL 39

Cealaltă întrebare

— Nicio acțiune din partea amicului nostru? se interesă Reilly.

— Își continuă aventurile amoroase, răspunse Provalov.

— Ai vorbit cu fetele?

— Ieri-dimineață, cu două dintre ele. Le plătește bine, în euro sau mărci germane și nu le cere servicii, hm, „exotice"

— Ce bine că are apucături normale, observă, rânjind, agentul FBI.

— În prezent avem numeroase fotografii cu el. Am plasat un dispozitiv electronic de urmărire pe mașina sa și, totodată, i-am plantat o „ploșniță" în tastatura computerului. Ne va ajuta să-i aflăm parola de acces, data viitoare când o va folosi.

— Deocamdată n-a făcut nimic care să-l incrimineze, spuse Reilly. Era o afirmație, nu o întrebare.

— Nu cât l-am ținut sub observație, confirmă Oleg.

— La dracu, deci chiar a încercat să-l amuțească pe Serghei Golovko. Mi-e greu s-o cred, omule.

— N-ai cum să negi. Și a făcut-o la ordinul chinezilor.

— Asta echivalează cu o declarație de război, amice. E o afacere imensă și afurisită. Reilly trase un gât de vodcă.

— Așa e, Mișka. E mai complexă decât oricare caz pe care l-am anchetat anul acesta.

Era un eufemism meșteșugit, după părerea lui Provalov. S-ar fi întors bucuros la anchetarea crimelor normale, în care un soț își omoară soția fiindcă s-a culcat cu vecinul, sau ceva pe-aproape. Asemenea cazuri, deși șocante, erau mult mai blânde decât cel la care lucra în momentul de față.

— Cum își alege fetele, Oleg? vru Reilly să afle.

— Nu le comandă prin telefon. Se duce la un restaurant bun, cu un bar decent şi aşteaptă până ce lângă umăr îi apare o tipă promiţătoare.

— Hm, să-i plasăm o fată?

— Ce vrei să spui?

— Spun să găsiţi o fată drăguţă care-şi câştigă traiul din meseria asta, s-o instruiţi despre ce trebuie să zică, şi să i-o aruncaţi în cale, precum momeala în faţa peştelui. Dacă o agaţă, poate fata îl determină să vorbească.

— Ai mai făcut aşa ceva?

— În felul ăsta am prins un şmecher acum trei ani în New Jersey. Îi plăcea să se laude în faţa fetelor ce tare e el, câţi tipi a eliminat, chestii de genul acesta. Acum e în Penitenciarul Statal Rahway, sub acuzaţie de crimă. Oleg, în închisoare ajung mai mulţi oameni pentru faptul că şi-au dat drumul la gură decât reuşeşti tu să prinzi pe cont propriu. Crede-mă. Cam ăsta-i cazul nostru, acum.

— Mă întreb dacă Şcoala de Vrăbii are vreo licenţiată încă în activitate… mustăci Provalov.

Nu era cinstit să acţionezi noaptea, dar nimeni n-a zis vreodată că războiul este caracterizat de corectitudine în purtarea lui. Colonelul Boyle se afla la postul său de comandă, monitorizând operaţiunile aviaţiei aparţinând Diviziei Blindate. La acţiune luau parte în special elicoptere Apache, deşi în aer se găseau şi câteva Kiowa Warriors, care jucau rolul de cercetaşi pentru aeronavele de atac. Ţinta o constituia un batalion greu german, care simula o tabără de noapte, după ce ziua se aflase în ofensivă. De fapt se prefăceau că sunt ruşi – era un scenariu NATO care data de treizeci de ani, de la apariţia în 1970 a primelor aparate Huey Cobra, când eficacitatea unui elicopter de atac fusese remarcată în Vietnam. Fusese într-adevăr o revelaţie. Echipate pentru prima oară în 1972 cu rachete TOW, dovediseră tancurilor nord-vietnameze ce inamic cumplit poate fi un elicopter înarmat cu rachete, iar asta se-ntâmpla înainte ca sistemele de vedere pe timp de noapte să fie complet puse la punct. În prezent aparatele Apache

transformaseră operațiunile de luptă în şedințe de tir sportiv, iar germanii încă încercau să inventeze o măsură împotriva lor. Nici măcar echipamentul lor propriu de vedere pe timp de noapte nu putea compensa uriaşul avantaj deținut de vânătorii din aer. O idee care funcționa aproape întotdeauna era să acopere întregul tanc cu o pătură izolatoare de căldură, nepermițând astfel elicopterelor să capteze semnătura termică după care-şi vânau prada lor imobilă, însă problema o constituia țeava tunului de pe tanc, care se dovedise a fi imposibil de camuflat, iar păturile nu funcționaseră niciodată cu adevărat eficient; era ca şi cum ar fi încercat să întindă o cuvertură de pat simplu peste unul dublu. Iar acum sistemul de ochire cu laser de pe Apache ilumina tancurile Leopard suficient de multe secunde pentru a garanta un impact cert rachetelor Hellfire şi, deşi blindatele germane încercau să riposteze, se pare că nu reuşeau mare lucru. Luminițele galbene „Sunt mort" începuseră să clipească, însemnând că încă un batalion de tancuri căzuse victimă unui atac simulat.

— Ar fi putut încerca să amplaseze echipe SAM în afara perimetrului, observă colonelul Boyle, urmărind ecranul computerului. În loc de asta, colonelul german încercase să folosească momeli în spectrul infraroşu, pe care trăgătorii de pe Apache învățaseră să le deosebească de o țintă reală. Conform regulilor scenariului, nu erau permise tancuri-momeală profesionist executate. Acelea erau ceva mai greu de deosebit – cele fabricate de americani imitau aproape perfect silueta unui tanc M1 şi aveau o sursă internă de căldură pentru a păcăli dispozitivele de depistare în infraroşu – *şi* detonau o încărcătură pirotehnică Hoffman pentru a simula o explozie secundară atunci când erau lovite. Numai că erau atât de bine realizate pentru a-şi îndeplini scopul, încât nu puteau fi luate decât drept ceea ce erau, adică un tanc de luptă M1, real, adică amic, sau momeală, aşa că nu puteau fi utilizate într-un exercițiu de antrenament, fiind un exemplu de tehnologie militară prea performantă pentru a fi folosită la manevre.

— Arhanghel aici Pegas, recepție, se auzi un apel din stația

radio digitală. La tipurile acestea noi de aparate nu mai exista pârâitul descărcărilor statice.

— Pegas aici Arhanghelul, răspunse colonelul Boyle.

— Domnule, am rămas Winchester[72] şi aproape c-am terminat ţintele. Fără pierderi proprii. Pegas revine la bază, recepţie.

— Înţeles, Pegas. De-aici totul pare în regulă. Terminat.

Odată conversaţia încheiată, batalionul de elicoptere de atac Apache, împreună cu aparatele de recunoaştere Kiowa se întoarseră la aerodrom pentru analiza misiunii şi berile postexerciţiu.

Boyle privi către generalul Diggs.

— Domnule general, nu ştiu cum am putea face o treabă mai bună de-atât.

— Gazdele noastre nu vor fi prea mulţumite.

— Bundeswehr-ul nu mai este ce-a fost. Conducerea lor politică e de părere că pacea a triumfat, iar soldaţii ştiu asta. Ar fi putut pune câteva din elicopterele lor să intervină, dar băieţii mei sunt destul de pricepuţi şi la luptele aer-aer – ne-am antrenat în acest scop, iar piloţilor mei le surâde ideea de-a deveni aşi – numai că piloţii germani nu obţin suficient combustibil pentru a se antrena corespunzător. Cei mai buni piloţi ai lor se află în Balcani, unde fac poliţie aeriană.

Diggs aprobă cu un aer gânditor. Problemele armatei federale germane nu erau, strict vorbind, problemele lui.

— Colonele, o misiune bine executată. Te rog să le transmiţi oamenilor că sunt mulţumit. Ce program aveţi în continuare?

— Domnule general, mâine stăm la sol pentru întreţinere şi reparaţii, iar poimâine voi desfăşura un exerciţiu major de căutare şi salvare cu aparatele mele Blackhawk. Sunteţi bine-venit să asistaţi la operaţiune.

— S-ar putea să vin, domnule colonel Boyle. Te-ai

---

[72] Expresie în limbajul piloţilor de pe elicopterele de atac, indicând că au rămas fără proiectile reactive şi mai au doar muniţie pentru tunul de bord, (n.tr.).

descurcat bine. Ne mai vedem.

— Da, domnule.

Colonelul salută, iar generalul Diggs păşi către vehiculul său Hummer, cu colonelul Mastermann în urma sa.

— Ce zici, Duke?

— Exact cum v-am spus, domnule. Boyle şi-a hrănit constant oamenii cu fier şi sânge.

— Ei bine, cred că următorul raport despre performanțele unității îi va mai aduce o stea. Nu stă rău nici comandantul aparatelor Apache.

— Corect, întări ofițerul G-3 al diviziei. Numele său de apel era „Pegas" şi în acea noapte tăbăcise câteva dosuri.

— Ce urmează?

— Domnule general, în trei zile avem un mare exercițiu SimNet contra celor din Marele Unu Roşu[73], cu baza la Fort Riley. Băieții noştri ard de nerăbdare să înceapă.

— Care e capacitatea de luptă a diviziei?

— Ne apropiem de nouăzeci şi cinci la sută, domnule general. Nu mai avem loc de îmbunătățiri. Adică vreau să zic, domnule, că pentru a atinge un nivel superior ar fi necesar să-i ducem pe soldați la Fort Irwin sau în Zona de Antrenament Negev. Suntem la fel de buni ca 10 sau 11 Cavalerie? Nu, n-am făcut atât de mult antrenament în teren pe cât au ei la activ. Şi, nu mai era necesar să adauge, nicio divizie din oricare armată a lumii nu primea bani să se poată antrena atât de intens. Dar lăsând la o parte limitările cu care trebuie să ne împăcăm, nu putem face mai mult de-atât. Vom juca dur la SimNet ca să-i ținem pe băieți în priză, dar dincolo de acest stadiu nu putem trece, domnule.

— Cred că ai dreptate, Duke. Ştii, uneori chiar îmi doresc să revină Războiul Rece – măcar în scop de antrenament. Germanii nu ne mai lasă să jucăm cum o făceam pe timpurile acelea, de aceea suntem nevoiți să ne luăm tălpăşița.

— Doar dacă cineva face rost de bilete ca să transporte o

---

[73] Divizia 1 de Infanterie Marină, a cărei emblemă e cifra 1, de culoare roşie, (n.tr.).

întreagă brigadă cu avionul, în California, clătină din cap Mastermann.

— Asta n-o să se-ntâmple, Duke, îi spuse Diggs ofițerului cu operațiile. Ce păcat! Divizia 1 Tancuri era aproape gata să concureze cu Blackhorse. Diggs ar fi plătit el, numai pentru a vedea înfruntarea. Ce-ar fi să luăm o bere, colonele?

— Dacă domnul general face cinste, îl voi ajuta cu bucurie să-şi cheltuiască banii, rosti cu grație Duke Mastermann, în timp ce sergentul şofer aducea maşina în fața clubului din cazarmă.

— Bună dimineața, tovarăşe general, zise Gogol, luând poziție de drepți.

Bondarenko se simțea vinovat că venea atât de devreme în vizită la bătrânul soldat, dar cu o zi înainte aflase că veteranul se scula cu noaptea-n cap. Generalul văzu că aşa şi era.

— Omori lupi, remarcă Ghennadi Iosifovici, observând pieile sclipitoare care atârnau pe pereții cabanei.

— Şi urşi, numai că atunci când le aureşti blana, devine prea grea, spuse moşul, aducând ceai oaspeților.

— Sunt uimitoare, zise colonelul Aliev, atingând una dintre blănurile de lup rămase. Majoritatea fuseseră luate de-acolo.

— E o distracție de vânător bătrân, rosti Gogol, aprinzându-şi o țigară.

Generalul Bondarenko aruncă o privire la carabinele sale, cea nouă de producție austriacă şi vechea armă cu lunetă rusească, Mosin-Nagant model 1891.

— Câți ai omorât cu asta? se interesă Bondarenko.

— Lupi, urşi?

— Germani, îl lămuri generalul, cu o voce glacială.

— Am încetat să-i număr când am ajuns la treizeci, tovarăşe general. Asta a fost înainte de Kiev. După aceea au mai fost o mulțime. Văd că avem aceeaşi decorație, observă Gogol, arătând către steaua de aur, de Erou al Uniunii Sovietice, a vizitatorului său, care fusese câştigată în Afganistan. Gogol avea două, una căpătată în Ucraina, cealaltă în Germania.

— Ai aspectul unui soldat, Pavel Petrovici, a unuia bun. Bondarenko sorbi din ceai, care fusese servit impecabil, într-o cană curată de sticlă cu postament de metal – era oare argint?

— Mi-am făcut datoria la vremea mea. Întâi la Stalingrad, apoi pe tot parcursul lungului marş către Berlin.

„Cred şi eu că ai făcut tot marşul", reflectă generalul. Pe vremuri avusese parte de numeroase întâlniri cu veterani ai Marelui Război Patriotic, însă acum majoritatea erau morți. Dar pezevenghiul ăsta bătrân privise moartea-n față şi îi dăduse cu tifla, fiind probabil antrenat pentru asta de traiul în mijlocul pădurii. Crescuse având ca duşmani urşii şi lupii – oricât de duri ar fi fost fasciştii germani, ei măcar nu te mâncau – aşa că se obişnuise să-şi bazeze viața pe ochii şi simțurile sale. Pentru un astfel de antrenament nu exista niciun fel de înlocuitor şi nu-l putea institui ca pregătire standard pentru o întreagă armată. Numai o mână de favorizați ai sorții avuseseră parte de aşa ceva, iar dintre ei cei norocoşi supraviețuiseră războiului. Pavel Petrovici nu avusese o viață uşoară. Soldații îşi prețuiau lunetiştii, îi admirau pentru priceperea lor, dar nu-i puteau spune „camarade" unui om care vâna alți oameni ca pe nişte animale – căci de cealaltă parte a liniei frontului s-ar fi putut afla un alt om de acelaşi soi, care dorea să te vâneze pe *tine.* Dintre toți inamicii pe el îl urai şi de el te înspăimântai cel mai tare, pentru că devenea o chestiune personală să vezi un om prin lunetă, să-i distingi fața şi să-i iei viața ca urmare a unui act deliberat îndreptat contra unui *om* şi chiar să te zgâieşti la expresia lui în momentul când îl nimerea glonțul. Gogol fusese un astfel de om, rațională Ghennadi, un vânător de ființe umane. Şi probabil că niciodată nu avusese somnul tulburat de remuşcări. Unii oameni erau născuți pentru aşa ceva, iar Pavel Petrovici Gogol era unul dintre ei. Cu câteva sute de mii de bărbați de soiul acesta, un general ar fi putut cuceri întreaga lume, însă erau extrem de puțini…

şi poate că era mai bine aşa, judecă Bondarenko.

— Ai putea trece într-o seară pe la cartierul meu general? Vreau să-ți ofer o cină şi să ascult poveştile tale.

— Cât de departe este?

— Îți voi trimite elicopterul meu personal, sergent Gogol.

— Iar eu vă voi aduce o blană de lup aurită, îi promise vânătorul oaspetelui său.

— O voi pune la loc de cinste în clădirea cartierului general, promise la rândul său Bondarenko. Mulțumesc pentru ceai. Trebuie să plec pentru a-mi inspecta subordonații, dar vreau *neapărat* să vii la cartierul general pentru cină, sergent Gogol. Își strânseră mâinile şi generalul plecă.

— N-aş vrea să-l am de cealaltă parte a unui câmp de luptă, observă colonelul Aliev, când ajunseră în elicopter.

— Avem în cadrul unităților de sub comandă o şcoală de lunetişti?

— Da, tovarăşe general, dar este inactivă.

Generalul se răsuci.

— Pune-o iarăşi în funcțiune, Andruşka! Îl vom aduce pe Gogol să-i învețe pe tineri cum se face treaba. E de-o valoare inestimabilă. Bărbații de felul său sunt sufletul unei armate combatante. Treaba noastră este să comandăm, să le spunem soldaților unde să meargă şi ce să facă, dar bărbații aceia duc lupta şi ucid oameni, iar datoria *noastră* este să ne asigurăm că sunt bine antrenați şi aprovizionați. Iar când îmbătrânesc, îi folosim la instruirea tinerilor, pentru a le arăta eroi adevărați, pe care-i pot atinge şi cu care pot vorbi. Cum dracului să uităm vreodată asta, Andrei? scutură generalul din cap, în vreme ce elicopterul decola.

Gregory revenise în camera sa de hotel, cu trei sute de pagini de informații tehnice pe care trebuia să le parcurgă, în timp ce sorbea din cutia cu Cola dietetică şi termina de mâncat cartofii prăjiți. Era ceva eronat în toată ecuația, numai că nu putea spune precis unde-i greşeala. Marina testase racheta Standard-2-ER împotriva a tot felul de amenințări, testele desfăşurându-se în principal pe computer, dar şi împotriva unor ținte reale, deasupra Atolului Kwajalein. Se descurcase foarte bine, dar nu fusese niciodată pusă la încercare într-un test complet la scară

reală, contra unui adevărat vector purtător al unei rachete balistice intercontinentale. Nu prea se mai găseau rachete balistice intercontinentale. Pentru teste se folosiseră vechi modele Minuteman-II, de multă vreme retrase din serviciu şi lansate din silozurile bazei Vandemberg a forţelor aeriene, din California, dar acelea se epuizaseră. Rusia şi America îşi retrăseseră toate armele balistice, în principal ca reacţie la atacul nuclear terorist din Denver, care picase aproape fără niciun avertisment, şi a oribilelor sale urmări. Negocierile pentru reducerea la zero a arsenalului de rachete balistice – ultima dintre ele fusese eliminată în mod public chiar înainte ca japonezii să lanseze atacul lor mişelesc împotriva Flotei Pacificului – se desfăşuraseră aşa de rapid, încât o mulţime de paragrafe ale tratatului abia fuseseră luate în seamă; abia ulterior s-a decis să se ia rachetele „de rezervă", care înainte fuseseră trecute cu vederea, şi să fie reţinute pentru teste ABM[74] (în fiecare lună un ofiţer rus le verifica pe cele americane de la Vandemberg, iar un ofiţer american le număra pe cele ruseşti de la Plesetsk). Testările ABM erau de asemenea monitorizate, însă acum întregul efort se concentra mai ales în domeniul teoretic. Atât ruşii, cât şi americanii păstraseră un număr important de ogive cu încărcătură nucleară, acestea putând fi cu uşurinţă ataşate unor rachete de croazieră de care ambele părţi dispuneau din abundenţă şi nicio ţară nu le putea stopa. O rachetă de croazieră îşi lovea ţintele în circa cinci ore în loc de treizeci şi patru de minute, însă cu un efect la fel de letal ca şi în cazul unei rachete intercontinentale.

Programului de realizare a unei rachete-antirachetă îi fusese schimbată misiunea, îndreptându-şi atenţia către rachetele tactice, precum celebra Scud, pe care ruşii regretau până şi faptul că o construiseră, ca să nu mai pomenească de vânzarea ei către ţări turbulente, care nu puteau alinia nici măcar o singură divizie mecanizată decentă, dar cărora le

[74] ABM – Anti Balistic Missile, programul de interceptare şi distrugere a rachetelor balistice intercontinentale, (n.tr.).

făcea plăcere să facă paradă cu aceste rachete V2[75] modernizate, cu aspect de burlan de sobă, căci arătau al dracului de impresionant pentru publicul spectator. Dar noile îmbunătățiri ale rachetelor Patriot americane şi ale suratelor ei SAM de producție rusească anulau în mare măsură amenințarea rachetelor balistice tactice, iar sistemul Aegis al marinei militare americane fusese testat împotriva unor astfel de rachete. Totuşi, la fel ca şi Patriot, Standard era o armă de apărare punctuală, cu o rază de acțiune a naibii de mică, putând acoperi o zonă de abia cincizeci de kilometri pătrați în jurul unui bastiment.

Una peste alta, era mare păcat că nu reuşiseră să dea de cap problemei de putere insuficientă a laserului său cu electroni liberi. *Acela* ar fi reuşit să apere întreaga linie a litoralului, însă... dacă baba ar fi avut boaşe era acum ministru de război, socoti Gregory. Se vorbea despre instalarea unui laser chimic la bordul unui avion 747 transformat, care ar fi putut cu siguranță doborî o rachetă balistică încă din faza inițială a traiectoriei, însă pentru a realiza *asta* era necesar ca aparatul 747 să fie destul de aproape de punctul de lansare, astfel că nu era decât tot o versiune de apărare tactică, fără utilitate strategică.

Sistemul Aegis avea perspective mari. Sistemul radar SPY era de primă clasă şi, deşi computerul care gestiona toate informațiile era tot ce dăduse mai bun tehnologia anului 1975 – un calculator Apple Macintosh din prezent l-ar fi bătut cu un ordin de gradul trei ca performanță interceptarea unei arme balistice nu constituia o problemă de viteză de calcul, ci de energie cinetică – aducerea armei de apărare în locul potrivit, la momentul potrivit. Nici măcar această problemă nu era ceva nou pentru ingineri. Primele realizări în domeniu apăruseră în anul 1959, cu racheta Nike Zeus, care fusese convertită în Spartan şi arătase un mare potențial

---

[75] V2 a fost prima rachetă balistică în adevăratul sens al cuvântului, construită de către naziști şi intrată în luptă la finele anului 1944; după război, atât ruşii, cât şi americanii şi-au bazat primele realizări în domeniu pe proiectul acestei rachete, (n.tr.).

până a fi abandonată şi reciclată în cutii de conserve din cauza tratatului din 1972 încheiat cu Uniunea Sovietică; ulterior la fel s-a întâmplat cu sistemul Safeguard, care a fost oprit la jumătatea realizării sale. Ei bine, miezul problemei era că tehnologia vectorilor purtători având la bord mai multe ogive nucleare nega întregul concept defensiv. Nu, trebuia să distrugi o rachetă intercontinentală cu focoase multiple imediat şi asta deasupra teritoriului inamicului, astfel încât dacă sistemul de armare era unul primitiv, racheta să pârjolească terenul duşmanului. Metoda de realizare a unei astfel de acţiuni era oferită de sistemul Brilliant Pebbles dezvoltat de Lawrence-Livermore National Laboratory şi care, deşi nu fusese încă testat, promitea a fi revoluţionar. Dacă te loveşte un băţ de chibrit care se deplasează cu douăzeci şi patru de mii de kilometri pe oră îţi va da peste cap toată ziua. Dar un astfel de eveniment nu avea cum să se producă. Impulsul de-a finanţa şi pune în serviciu un astfel de sistem sucombase odată cu rachetele balistice. Într-un fel era păcat, socoti Gregory. Un sistem de acel gen ar fi fost o capodoperă inginerească – dar în prezent nu avea aplicaţie practică. R.P.C. îşi păstrase lansatoarele de rachete balistice cu baza la sol, dar nu dispunea decât de aproximativ zece asemenea instalaţii, o mare diferenţă faţă de cele o mie cinci sute pe care sovieticii le ţinuseră aţintite spre America. Totodată chinezii aveau un submarin nuclear înarmat cu rachete balistice, dar Gregory îşi imagina că CINCPAC îl putea face să dispară la nevoie. Chiar şi dacă s-ar fi aflat într-un port, amarat la cheu, o bombă inteligentă de o mie de kilograme l-ar fi scos cu uşurinţă din ecuaţie, iar marina americană avea o mulţime de bombe de acel fel.

„Aşadar, judecă el, să ne închipuim că R.P.C. se supără rău de tot pe Taiwan şi să ne imaginăm că U.S. Navy are un crucişător Aegis amarat într-un port taiwanez, pentru ca marinarii săi să tragă o beţie în oraş şi să meargă la târfe, iar tipii din Beijing aleg tocmai acel moment ca să lanseze una dintre rachetele lor intercontinentale; cum va putea marina militară să evite transformarea crucişătorului său în cenuşă, şi ah, apropo, să salveze oraşul Taipei…?”

Racheta SM-2-ER avea aproape toate ingredientele pentru îndeplinirea unei asemenea sarcini. Dacă racheta balistică ținteа exact locul în care se afla crucişătorul, intersectarea traiectoriei sale nu mai constituia o opțiune. Trebuia doar să ghidezi racheta de interceptare pe linia aceluiaşi cap-compas, pentru că racheta care venea spre crucişător nu se deplasa, în esență, deloc, şi trebuia doar să pui racheta sol-aer în acelaşi loc – punctul X – în care vectorul purtător al rachetei intercontinentale urma să se afle, la momentul Y. Computerul sistemului Aegis putea spune unde şi când va fi impactul, dar de fapt nu trebuia să izbeşti un glonț cu un alt glonț. Racheta purtătoare a focoaselor nucleare se putea afla la un metru distanță de punctul calculat, iar distanța de declanşare a încărcăturii de luptă a rachetei SAM putea fi de cât? Trei metri depărtare? Cinci? Poate chiar opt sau zece?

„Să spunem opt", decise Gregory. Era SM-2 *atât* de precisă? În termeni absoluți, probabil că da. Era dotată cu suprafețe de control de mari dimensiuni, căci pentru a o putea aduce în calea unui avion cu reacție – exact ținta pe care fusese inițial SM-2 proiectată s-o distrugă – trebuia să se țină cont de gradul de manevrabilitate al avionului (piloții ar fi făcut pe dracu-n patru să evite racheta), astfel că o sferă de distrugere cu raza de opt metri, în termeni pur geometrici, ar fi fost suficientă pentru doborârea unei rachete balistice.

Problema o constituia viteza. Gregory desfăcu o nouă cutie de Cola dietetică din minibarul camerei de hotel şi reveni la locul său pentru a reflecta asupra problemei. Racheta purtătoare zbura la înălțimea de treizeci mii de metri, cu 25 740 kilometri pe oră, adică de opt ori mai repede decât viteza unui glonț, 7 150 metri pe secundă. Era o viteză a naibii de mare. Aproape la fel de iute se deplasa unda de şoc a unei explozii puternice. Puteai pune vectorul purtător să treacă exact pe lângă o tonă de TNT chiar în momentul când era detonat explozibilul şi deflagrația n-ar fi putut prinde din urmă racheta. *A naibii de RAPIDĂ.*

„Deci încărcătura de luptă a rachetei de intercepție trebuie să detoneze cu mult înainte de-a ajunge în locul unde va fi ținta." Pentru a afla exact cu cât timp înainte nu era decât o

problemă de matematică. Asta însemna că cea mai importantă variabilă a ecuației era focosul de proximitate al rachetei SM-2, decise Gregory. Nu ştia că se-nşală, că ceva îi scăpase, aşa că îi dădu înainte cu calculele. Ajustarea programului pentru sistemul laser al focosului de proximitate părea mai uşoară decât îşi imaginase. Păi asta era o veste bună, nu?

Ministrul Fang Gan îşi începuse iarăşi ziua de lucru foarte devreme. Cu o seară înainte, primise un telefon acasă şi luase hotărârea să ajungă mai devreme la birou pentru a da curs întâlnirii stabilite în cursul convorbirii telefonice. Pentru subordonații săi, care abia se pregăteau pentru începerea programului, fu o surpriză să-l vadă apărând şi încercară să-şi dea seama ce-i tulburase rutina zilnică. În fond nu era vina lor şi avură bunul-simț să nu-l deranjeze în vreun fel, pentru a nu-l mânia.

Ming tocmai lista materialul descărcat de pe internet. Avea câteva subiecte pe care le considera interesante, mai ales un articol din *The Wall Street Journal* şi un altul din *Financial Times*. Ambele făceau comentarii pe marginea unui fapt pe care ea îl consideră ca fiind motivul sosirii matinale la birou a ministrului, întâlnirea programată pentru ora 9.20 era cu un industriaş numit Ren He-Ping, amic cu şeful ei. Ren sosise mai devreme. Bărbatul firav, de vârstă înaintată, avea un aer foarte nefericit – nu, se corectă ea, preocupat de ceva. Ming ridică telefonul pentru a obține permisiunea şefului, apoi se ridică şi îl conduse pe Ren în biroul ministrului, grăbindu-se să revină pentru a pregăti ceaiul lui Fang, pe care încă n-apucase să i-l servească.

În mai puțin de cinci minute revenea în biroul şefului, cu ceştile de porțelan de cea mai bună calitate aşezate pe-o tavă bogat ornamentată. Le oferi ceaiul celor doi bărbați cu o eleganță care îi atrase un cuvânt de mulțumire din partea ministrului, apoi părăsi biroul. Observă că Ren nu părea deloc mai fericit decât înainte de-a intra la Fang.

— Ce problemă ai, Ren?

— În două săptămâni voi avea o mie de muncitori care vor sta degeaba, Fang.

— Oh? Din ce motiv, prietene?

— Fac multe afaceri cu o firmă americană. Se cheamă Butterfly. Vând haine pentru femeile americane cu dare de mână. Fabrica mea de la periferia oraşului Shanghai produce țesătura, iar uzina mea de confecții de la Yancheng transformă țesătura în articole vestimentare, pe care le expediem cu vaporul în America şi Europa. Facem afaceri cu Butterfly de aproape trei ani, spre marea satisfacție a tuturor părților implicate.

— Da? Atunci, care-i impasul?

— Fang, Butterfly tocmai a anulat o comandă în valoare de o sută patruzeci de milioane de dolari americani. Au făcut asta fără niciun preaviz. Cu o săptămână înainte ne spuneau că sunt foarte mulțumiți de produsele noastre. Am investit o avere în controlul calității pentru a mă asigura că ei îşi mențin colaborarea... dar ne-au abandonat ca pe un câine în plină stradă.

— De ce s-a întâmplat asta, Ren? îl întrebă ministrul Fang, temându-se că ştia deja răspunsul.

— Reprezentantul nostru din New York spune că din pricina morții celor doi clerici. Ne informează că Butterfly n-a avut de ales, că americanii au demonstrat în fața magazinului său din New York şi au împiedicat lumea să intre pentru a-i cumpăra marfa. Zice că Butterfly nu mai poate face afaceri cu mine de teamă să nu-şi ruineze propria afacere.

— Nu ai un contract încheiat cu ei? Nu sunt obligați să-l onoreze?

Ren făcu semn că da.

— Tehnic, da, însă afacerile sunt un lucru practic, tovarăşe ministru. Dacă nu pot vinde produsele noastre, atunci nu vor mai cumpăra de la noi. Nu pot obține de la bancherii lor finanțarea pentru cumpărarea produselor noastre – bancherii împrumută banii în speranța că-i vor primi înapoi, da? În contract există o clauză care le oferă o portiță de scăpare. Ne putem judeca la tribunal, dar va dura

ani întregi şi probabil nu vom avea câştig de cauză, iar acțiunea ar putea ofensa alte firme din domeniu, fapt care ne-ar împiedica să mai facem *vreodată* afaceri în New York. Deci, în termeni practici, nu există niciun remediu.

— E o problemă temporară? Cu siguranță impasul va trece, nu?

— Fang, noi facem afaceri şi-n Italia, cu Casa d´Alberto, o companie mare, care dă tonul în moda europeană. Şi ei au anulat relațiile comerciale cu noi. Se pare că italianul pe care l-au ucis milițienii noştri provenea dintr-o familie puternică şi influentă. Reprezentantul nostru din Italia spune că, pentru o vreme, nicio firmă chineză nu va mai putea desfăşura afaceri acolo. Cu alte cuvinte, tovarăşe ministru, acel „incident nefericit" cu preoții urmează să aibă consecințe grave.

— Dar oamenii ăia trebuie să cumpere haine de undeva, obiectă Fang.

— Într-adevăr. Şi o vor face, din Thailanda, Singapore şi Taiwan.

— E posibil aşa ceva?

Ren dădu imediat din cap, abătut.

— Foarte posibil. Sursele mele îmi spun că sunt foarte ocupați cu contactarea foştilor noştri parteneri de afaceri, pentru „a prelua ştafeta" cum zic ei. Ştii, guvernul taiwanez a demarat o campanie agresivă pentru a face diferențierea între ei şi noi şi, cel puțin pe moment, campania lor pare a avea un mare succes.

— Păi, Ren, cu siguranță vei găsi alți cumpărători pentru produsele tale, îi sugeră Fang, plin de încredere.

Însă industriaşul dădu din cap. Nu se atinsese de ceai, iar ochii lui păreau două răni deschise pe-un chip împietrit.

— Tovarăşe ministru, America e cea mai mare piață din lume pentru produsele de gen şi dă semne că în curând îşi va închide porțile pentru noi. Pe locul doi vine Italia, dar şi ea ne-a trântit poarta în nas. Paris, Londra, până şi comercianții avangardişti din Danemarca şi Viena refuză să ne răspundă la apelurile telefonice. Mi-am pus reprezentanții să contacteze toți potențialii clienți şi toți spun acelaşi lucru. Nimeni nu

vrea să facă afaceri cu China. Numai America ne poate salva, dar ea n-o va face.

— Cât te va costa toată tărăşenia?

— După cum ți-am spus, o sută patruzeci de milioane numai în contul afacerii Butterfly, iar din alte afaceri desfăşurate în America şi Europa o sumă similară.

Lui Fang nu-i luă mult să calculeze câți bani i-ar fi revenit guvernului R.P.C. din suma aceea.

— Colegii tăi?

— Am vorbit cu câțiva. Aceleaşi veşti. Nici că se putea un moment mai prost. *Toate* contractele noastre ajung la scadență în acelaşi timp. E vorba de *miliarde* de dolari, tovarăşe ministru. *Miliarde,* repetă el.

— Înțeleg, rosti Fang, aprinzându-şi o țigară. Ce-ar trebui făcut pentru a rezolva problema?

— Ceva care să satisfacă America şi mă refer atât la guvernul ei, cât şi la cetățeni.

— Este chiar atât de important? întrebă Fang, oarecum obosit. Auzise prostiile astea de atâtea ori până atunci, spuse de un număr mare de voci.

— Fang, în America populația îşi poate cumpăra hainele de la ce magazin sau fabricant doreşte, de la orice comerciant. Ea hotărăşte ce afacere reuşeşte şi care eşuează. Industria articolelor vestimentare de damă, în special, e volatilă ca aburul. Nu-i nevoie de mult timp pentru a face o companie din domeniu să dea faliment. Ca urmare, acele companii nu-şi vor asuma riscuri adiționale, lipsite de necesitate.

Fang trase adânc aer în piept şi reflectă puțin. Se confrunta cu o problemă de care, la nivel intelectual, fusese întotdeauna conştient, dar nu o apreciase. America *era* o țară diferită, cu reguli diferite. Şi atâta timp cât China dorea banii Americii, trebuia să se supună acelor legi. Asta nu mai era politică. Era spirit practic.

— Ce vrei să fac eu?

— *Te rog,* spune-le colegilor tăi din guvern că asta poate reprezenta o ruină financiară pentru noi. Pentru sectorul meu industrial cu siguranță, iar noi suntem un bun de preț al patriei. Noi aducem bogăție Chinei. Dacă aveți nevoie de

această bogăție pentru a o cheltui pe alte lucruri, atunci va trebui să dați atenție nevoilor noastre în scopul de-a vă asigura vouă bogăția.

Ce nu putea Ren să spună era că el şi colegii săi industriaşi erau cei care făceau posibilă agenda economică (şi în consecință cea politică) a Biroului Politic, drept urmare conducerea țării trebuia să-i asculte măcar o dată şi pe ei. Dar Fang ştia ce replică va da Biroul Politic. Un cal poate trage o căruță, dar vizitiul nu-l întreabă pe cal unde doreşte să meargă.

Aceasta era realitatea politică în Republica Populară Chineză. Fang ştia că Ren era umblat prin lume, că dispunea de o avere personală considerabilă pe care R.P.C. îi permisese cu mărinimie s-o strângă, şi, probabil cel mai important lucru dintre toate, avea inteligența şi puterea financiară pentru a-şi stabili locul de desfăşurare al afacerii oriunde îşi dorea. Fang ştia că Ren putea să ia avionul către Taiwan, unde putea finanța construirea unei fabrici în care să angajeze alți oameni care arătau şi vorbeau chinezeşte, putea face profit *şi* căpăta o oarecare influență în domeniul politic. Mai presus de toate ştia că Ren ştie toate aceste lucruri. Va acționa el astfel? Probabil că nu. Era de pe continent, un cetățean chinez get-beget. Acesta era tărâmul *lui* şi nu avea de gând să-l părăsească, altfel nu s-ar mai fi aflat în acel birou, pledându-şi cazul în fața unui ministru – bine, probabil Qian Kun l-ar fi ascultat şi el – care era receptiv la vorbele sale. Ren era un patriot, dar nu era comunist. O dualitate foarte ciudată…

Fang se ridică în picioare. Întâlnirea durase destul.

— Voi face asta, prietene, îi zise oaspetelui său. Şi te voi informa despre evoluția problemei.

— Mulțumesc, tovarăşe ministru. Ren se înclină şi părăsi biroul, fără a avea un aer mai fericit, dar mulțumit că cineva îl ascultase. Un lucru neaşteptat din partea unui membru al Biroului Politic.

Fang îşi reocupă scaunul şi îşi aprinse o nouă țigară, apoi întinse mâna după ceai. Stătu pe gânduri circa un minut.

— Ming! apelă el cu voce ridicată.

Fata apăru fix în şapte secunde.

— Da, tovarăşe ministru?

— Ce articole de ştiri ai pentru mine? ceru el.

Secretara dispăru pentru alte câteva secunde, apoi reapăru, ducând câteva pagini.

— Uitați, tovarăşe ministru, abia le-am imprimat. Acesta, în mod special, poate constitui un subiect de interes.

„Acesta" era un articol de pe prima pagină a ziarului *The Wall Street Journal.* „Schimbări majore în afacerile economice ale Chinei?" proclama titlul. Semnul de întrebare era pur retoric, după cum îşi dădu seama Fang după citirea primului paragraf. Ren avea dreptate. Trebuia să dezbată problema cu restul Biroului Politic.

Următorul punct major din programul lui Bondarenko în acea dimineață era observarea unui exercițiu de tragere efectuat de o unitate blindată. Unitatea avea în dotare cea mai recentă variantă a tancului T-80UM. Nu se compara totuşi cu noul T-99 care abia fusese lansat în producție de serie. Totuşi modelul UM *avea* un sistem de control al focului decent, de o concepție destul de nouă. Poligonul era de o simplitate extremă, țintele fiind confecționate din plăci albe de carton pe care se pictase cu negru silueta unui tanc, fiind dispuse la distanțe fixe, prestabilite. Mulți dintre tunarii săi nu mai trăseseră cu muniție reală de când părăsiseră şcoala militară – ăsta era nivelul de pregătire al armatei ruse, spumegă generalul.

Apoi spumegă mai rău. Privea un anume tanc, care trăgea într-o țintă aflată la cel mult o mie de metri depărtare. Puteai atinge ținta cu un scuipat şi totuşi generalul văzu cum primul, apoi următoarele două proiectile trasoare îşi ratează ținta, toate fiind trase prea scurt, apoi al patrulea avu o traiectorie mai înaltă, lovind ținta în zona turelei pictate. Îndeplinindu-şi sarcina, tancul îşi mută tirul asupra celei de-a doua ținte, aflată la o mie două sute de metri şi o rată de două ori înainte de-a face o gaură exact în centrul țintei.

— De data asta n-a fost rău, zise Aliev din spatele generalului.

— Exceptând faptul că tancul şi întregul său echipaj au murit acum nouăzeci de secunde! remarcă Bondarenko, slobozind un blestem dezgustător. Ai văzut vreodată ce se petrece când un tanc sare-n aer? Din echipaj nu mai rămâne decât umplutură de cârnaţi! Nişte cârnaţi costisitori.

— E prima dată când trag cu muniţie reală, rosti Aliev, sperând să-şi calmeze şeful. Avem o cantitate limitată de muniţie de exerciţiu şi ea nu are precizia unui proiectil adevărat.

— Câte proiectile reale avem?

— Milioane, zâmbi Aliev.

Practic, aveau depozitele pline cu astfel de muniţie, fabricată încă din anul 1970.

— Atunci distribuie-le la unităţi, ordonă generalul.

— Moscovei n-o să-i placă, îl preveni colonelul. Muniţia de război era, evident, mult mai scumpă.

— Nu sunt aici ca să-i *implor,* Andrei Petrovici, sunt aici ca să-i *apar*. Intr-una din zile voia să-l întâlnească pe individul care luase decizia înlocuirii servantului de pe tanc cu o maşină de încărcare a proiectilului. Era mai lentă decât un soldat şi eliminase un membru al echipajului care putea ajuta la repararea avariilor suferite de tanc. Oare inginerii nu se gândeau niciodată că un tanc era practic conceput pentru *luptă?* Nu, tancul acesta fusese proiectat de către un comitet, aşa cum fusese conceput tot arsenalul sovietic, fapt care explica, poate, de ce mare parte din blindate nu funcţionau – sau, la fel de rău, nu ofereau protecţie echipajului. Un exemplu îl constituia amplasarea rezervoarelor de benzină în interiorul *uşilor* de acces ale transportoarelor blindate de infanterie, model BTR. S-a gândit vreodată cineva cum ar putea un ocupant al vehiculului să sară afară din blindatul avariat şi chiar să supravieţuiască pentru a lupta pedestru? Cel dintâi lucru pe care-l învăţaseră afganii despre echipamentul mobil al sovieticilor fusese că tancurile lor erau vulnerabile... şi oare câţi băieţi arseseră de vii din pricina asta? „Ei bine, reflectă Bondarenko, acum am o ţară nouă şi Rusia *are* ingineri talentaţi, aşa că poate peste câţiva ani vom putea produce arme demne de soldaţii care le poartă."

— Andrei, avem ceva în subordinea noastră care funcționează cum trebuie?

— Păi tocmai ăsta-i scopul pentru care ne antrenăm, tovarăşe general.

Reputația în serviciu a lui Bondarenko era aceea de ofițer de primă clasă, care caută mai curând soluții decât cauza problemelor. Directorul său de operații presupusese că Ghenadi Iosifovici era copleşit de vederea numeroaselor dificultăți cu care se confrunta, fără a se mai gândi că oricât de gigantică era o problemă, ea consta din numeroase probleme mai mici, care *se puteau* aborda una câte una. Precum tragerea cu tunul, de exemplu. În acea zi, rezultatele fuseseră execrabile. Dar într-o săptămână se puteau îmbunătăți, mai ales dacă dădeau trupelor muniție reală în locul celei de exercițiu. „Gloanțele adevărate", cum invariabil le numeau soldații, îi făceau să se simtă bărbați, nu şcolari cu abecedarul în mână. Mai erau multe de spus, însă, precum multe dintre faptele pe care le făcea noul său sef, avea bun-simț. Peste două săptămâni urmau să asiste la o nouă şedință de tragere, înregistrând un număr mai mare de lovituri în țintă decât de ratări.

CAPITOLUL 40

Prezentări ale modei

— Cum e, George? îl interogă Ryan.

— A început. S-a dovedit că există o tonă de alte contracte similare care ajung la scadență în cursul anotimpului următor, plus contractele pentru jucăriile de Crăciun, îl informă Secretarul Trezoreriei pe preşedinte. Şi nu doar noi reziliem contractele. Italia, Franța, Anglia, *toată lumea* scapă de ele. Chinezii pătrunseseră adânc pe piața confecțiilor şi în cursul procesului călcaseră multe persoane pe bătături. Ei bine, găina cu ouă de aur şi-a luat zborul şi amicii din Beijing au rămas cu traista goală. Şi e un sac uriaş, Jack. E vorba de miliarde de dolari.

— Cât de rău o să-i afecteze? se interesă Secretarul de Stat.

— Scott, te asigur că mi se pare destul de straniu ca soarta unei națiuni să atârne de un sutien Victorias Secret, dar banii sunt bani. Chinezii au nevoie de ei şi din senin se trezesc cu o gaură imensă în finanțele lor. Cât de imensă? De ordinul miliardelor. O să-i apuce crampele când vor vedea.

— Există în prezent vreo repercusiune gravă? vru Ryan să ştie.

— Nu-i domeniul meu, Jack, răspunse Winston. E departamentul lui Scott.

— În regulă. Ryan îşi răsuci capul spre celălalt membru al cabinetului său.

— Înaintea de-a putea da un răspuns, trebuie să ştiu ce efect net va avea acest proces asupra economiei chineze.

Winston ridică din umeri.

— Teoretic, ar putea să iasă la liman doar cu dificultăți minime, dar asta depinde de modul în care vor gestiona criza. Industria lor națională e un talmeş-balmeş de întreprinderi

private şi proprietate de stat. Fireşte, cele private sunt profitabile, iar cele mai puțin profitabile întreprinderi proprietate de stat sunt cele din subordinea armatei. Am văzut nişte analize referitoare la operațiunile Armatei Populare de Eliberare care par desprinse dintr-un film de groază cu nebuni, e imposibil să le dai crezare după ce parcurgi cifrele. În general, soldații nu se pricep să fabrice bunuri – ei sunt specializați în distrugerea lor – iar când în ecuație mai arunci şi ideologia marxistă nu faci decât să înrăutățeşti lucrurile. Deci aceste „Întreprinderi" înghit sume enorme de bani. Dacă le închid, sau doar le restrâng activitatea, pot spune adio crizei şi să treacă mai departe – dar nu vor face aşa.

— Corect, aprobă Adler. Armata populară are un cuvânt greu de spus în politica lor. Partidul controlează armata, numai c-au lăsat-o să se extindă prea mult. În China există unele frământări politice şi economice. Au nevoie de armată pentru a ține situația sub control, iar din cauza asta armata primeşte o felie mare din tortul avuției naționale.

— Sovieticii nu erau aşa, obiectă preşedintele.

— Țări diferite, culturi diferite. Nu uita asta.

— Extratereştri, murmură Ryan, făcând semn că a priceput. Bun, continuă.

Winston se execută.

— Nu putem prevedea ce impact va avea criza asupra societății lor până ce nu vom şti cum vor reacționa ei la problemă.

— Dacă atunci când va-ncepe să-i doară se vor porni pe gudurat, ce vom face? fu următoarea întrebare pusă de Ryan.

— Vor trebui să se poarte frumos, reactivând comenzile pentru Boeing şi Caterpillar, şi asta în mod public.

— Nu vor face asta, pentru că n-au cum, obiectă Adler. Şi-ar pierde prea rău prestigiul. Mod de gândire asiatic. Nu vor da un anunț public. S-ar putea să ne ofere unele concesii, însă vor trebui ținute secrete.

— Lucru inacceptabil din punct de vedere politic pentru noi. Dacă încerc să apar în fața Congresului cu chestia *asta,* prima dată îmi vor râde în față, apoi mă vor crucifica. Ryan

luă o înghițitură din paharul cu băutură.

— Şi chinezii nu vor pricepe de ce nu poți spune Congresului ce are de făcut. Ei te consideră un lider puternic, care poate lua decizii de unul singur, îl informă VULTURUL pe preşedinte.

— Oare ştiu *măcar o iotă* despre felul cum funcționează guvernarea la noi? se miră POTUS.

— Jack, sunt sigur că au tot felul de experți care ştiu mai multe despre procesul constituțional decât ştiu eu, însă membrii Biroului Politic n-au nevoie să-i asculte. Ei provin din cu totul alt mediu politic, fiind unicul pe care-l înțeleg. Pentru noi „poporul" înseamnă opinia publică, sondajele de opinie şi, în fine, alegerile. Pentru ei înseamnă țăranii şi muncitorii care ar trebui să facă ceea ce li se spune.

— Şi noi facem afaceri cu oamenii ăştia? îşi ridică Winston privirea în tavan.

— Se cheamă *realpolitik,* George, îi explică Ryan.

— Dar nu putem pretinde că poporul chinez nu există. Sunt peste un miliard la număr şi, oh, apropo, au focoase nucleare, montate pe rachete balistice. Fapt care adăuga un element absolut neplăcut întregii ecuații.

— Conform CIA, n-au decât douăsprezece bucăți, iar noi le putem transforma țara, dacă e nevoie, într-un uriaş teren plat, numai că ne va lua douăzeci şi patru de ore în loc de patruzeci de minute, le spuse Ryan oaspeților săi, străduindu-se să nu aibă frisoane când rostea acele vorbe. Însă posibilitatea era prea îndepărtată ca să-l facă nervos. Iar ei ştiu asta; cine-ar vrea să fie rege peste un uriaş teren de parcare? *Atâta* minte au şi ei, Scott, nu-i aşa?

— Aşa cred. Îşi agită sabia în direcția Taiwanului, dar nu prea rău în ultima vreme, de când avem permanent prezentă în zonă Flota a Şaptea. Ceea ce consuma o grămadă din combustibilul alocat marinei militare.

— Oricum, le va afecta economia problema aceasta financiară? ceru Jack să afle.

— Nu cred, numai dacă sunt de-a dreptul tâmpiți.

— Scott, sunt tâmpiți? îl chestionă Ryan pe Secretarul de Stat.

— Nu prea… cel puțin aşa cred eu, îi spuse Adler preşedintelui.

— Bun, atunci mă pot duce sus, la bar, să-mi mai torn un rând, se ridică Ryan, iar oaspeții îi urmară exemplul.

— Asta-i nebunie curată! urlă Qian Kun la Fang, în cealaltă emisferă a globului, discutând despre aceleaşi probleme ca la Casa Albă.

— Nu te contrazic, Qian, dar trebuie să ne susținem poziția în fața celorlalți colegi.

— Fang, putem să ajungem faliți. Cu ce vom mai cumpăra grâu şi petrol?

— De ce rezerve dispunem?

Ministrul Finanțelor se aşează şi reflectă puțin la întrebare. Închise ochii şi încercă să-şi amintească cifrele care îi erau raportate în prima zi de luni a fiecărei luni calendaristice. Deschise ochii.

— Recolta de anul trecut a fost peste medie. Avem hrană pentru circa un an – presupunând că anul acesta recolta va fi mediocră, sau chiar puțin sub medie. Problema cea mai presantă este petrolul. Am consumat o mare cantitate în ultima vreme, datorită constantelor exerciții întreprinse de armată în nord şi de-a lungul litoralului. La petrol avem rezerve pentru circa patru luni, plus bani ca să importăm pentru încă două luni. După asta va trebui să raționalizăm consumul. Actualmente avem rezerve mai mult decât suficiente de cărbune, aşadar vom dispune de energie electrică la discreție. Luminile vor rămâne aprinse. Trenurile vor circula, însă armata va rămâne oloagă. „Şi n-ar fi un lucru rău”, omise să adauge.

Ambii bărbați erau conştienți de valoarea Armatei Populare de Eliberare, dar în prezent aceea era mai mult o forță internă de securitate, o poliție ceva mai numeroasă şi mai bine înarmată, decât un garant al securității naționale, care nu era, realmente, amenințată de absolut nimic din exteriorul granițelor.

— Armata nu va fi încântată, îl avertiză Fang.

— Nu sunt preocupat de ce le place lor sau nu, Fang,

contraatacă Ministrul Finanțelor. Avem o țară pe care trebuie s-o scoatem din secolul nouăsprezece. Avem o industrie de dezvoltat, un popor de hrănit şi de asigurat locuri de muncă pentru cetățeni. În tinerețe am fost educați să credem că ideologia marxistă va rezolva toate aceste probleme, însă nu a avut un succes aşa de mare cum ni s-a spus.

— Vrei să spui că…?

Qian îşi modifică poziția în scaun.

— Îți aminteşti ce-a spus Deng? Nu contează dacă pisica e albă sau neagră, atâta timp cât prinde şoareci. Curând după aceea Mao l-a exilat, aşa că astăzi avem încă două sute de milioane de guri de hrănit, însă singurele fonduri cu care putem asigura surplusul de hrană provin de la pisica neagră, nu de la cea albă. Trăim într-o lume condusă de spiritul practic, Fang. Şi eu am un exemplar din *Cărticica roşie,* dar ăsta nu-mi potoleşte foamea.

Fostul inginer de căi ferate se lăsase acaparat de birocrația sa şi de slujba sa, exact ca predecesorul său – care murise la vârsta relativ tânără de şaptezeci şi opt de ani, înainte de-a putea fi îndepărtat din scaunul ocupat în cadrul Biroului Politic. Qian, un tânăr de şaizeci şi şase de ani, trebuia să-nvețe să-şi măsoare cu mai multă atenție atât vorbele, cât şi ideile. Era pe punctul de a-i spune asta, când Qian începu din nou să vorbească.

— Fang, oamenii de soiul meu şi al tău trebuie să fie capabili a-şi vorbi liber unul altuia. Nu suntem nişte colegi de facultate plini de zel revoluționar. Suntem oameni bătrâni, cu experiență, şi *trebuie* să avem capacitatea de a discuta sincer problemele țării. Am irosit prea mult timp la şedințele în care ne prosternam în fața cadavrului lui Mao. Omul acela este *mort,* Fang. Da, a fost o personalitate, un lider măreț al poporului nostru, dar *nu* a fost nici Buddha, nici Isus sau oricare alt zeu. A fost un simplu om, care a avut idei, mare parte corecte, altele greşite şi unele care nu funcționau. Marele Salt înainte n-a realizat nimic, iar Revoluția Culturală, pe lângă faptul c-a ucis intelectualii indezirabili şi turbulenții, a înfometat până la moarte milioane de cetățeni, iar acesta nu-i un fapt de dorit, aşa-i?

— Este adevărat, tânărul meu prieten, dar este important felul cum îți prezinți ideile, îl avertiză Fang pe tânărul membru, fără drept de vot, al Biroului Politic. „Dacă le prezinți prosteşte te vei trezi numărând sacii de orez la o cooperativă agricolă de producție.” El era prea în vârstă pentru a mai păşi desculț prin ogoarele noroioase, ca pedeapsă pentru trădarea ideologiei.

— Mă vei sprijini? îl rugă Qian.

— Voi încerca, răspunse cu jumătate de gură Fang. El trebuia să mai susțină şi cauza lui Ren He-Ping în acea zi, lucru deloc uşor.

Se bazau pe fondurile transferate de către ministerul lui Qian. Aveau contracte de achitat. Tancul petrolier fusese programat de multă vreme, căci se închiriau cu mult timp în avans, iar acesta de-acum tocmai acosta la docul de încărcare de pe coasta Iranului. Încărca patru sute cincizeci şi şase de mii de tone de petrol brut în mai puțin de-o zi, apoi naviga înapoi spre ieşirea din Golful Persic, vira către sud-est pentru voiajul în jurul Indiei, apoi tranzita prin aglomerata Strâmtoare Malacca, trecea de Singapore şi schimba cursul către nord, spre uriaşul terminal petrolier recent construit la Shanghai, unde urma să petreacă între treizeci şi patruzeci de ore pentru descărcarea încărcăturii, apoi îşi va relua traseul către Golful Persic, pentru o nouă încărcătură de petrol, într-o procesiune fără sfârşit.

Doar că procesiunea nu era tocmai nesfârşită. Urma să înceteze atunci când se terminau banii, deoarece marinarii trebuiau plătiți, taxa de închiriere a petrolierului trebuia achitată şi, mai presus de orice, petrolul trebuia cumpărat. Şi nu era doar un singur petrolier. Existau câteva aflate în marş spre China. Un satelit de observație focalizat exact pe acel segment din rutele mondiale de comerț cu petrol le putea repera de la distanță, iar imaginea lor era asemănătoare cu cea a maşinilor aflate pe o autostradă, rulând continuu de colo încoace între două puncte fixe. Existau şi alte porturi de încărcare şi descărcare a petrolului, însă pentru echipajele petrolierelor locurile de origine şi destinație nu contau,

deoarece majoritatea timpului şi-l petreceau pe mare, care întotdeauna arăta la fel, indiferent de locație. Nici proprietarii tancurilor petroliere şi nici navlositorii care le închiriau nu se sinchiseau de porturile de origine şi destinație. Pentru ei nu conta decât să-şi primească plata pentru serviciile lor.

Pentru acest transport banii fuseseră transferați electronic dintr-un cont în altul, aşa că echipajul stătea liniştit la posturi, supraveghind procesul de încărcare – în general, monitorizau diversele afişaje ale indicatoarelor de nivel; în fond nu puteai vedea petrolul curgând prin conducte. O parte din membrii echipajului se găsea pe țărm, căutând provizii pentru navă şi colindând librăriile pentru a cumpăra cărți şi reviste de citit, filme pe casete video, băutură şi tot felul de alte consumabile care le erau necesare în cursul voiajului. Câțiva marinari căutau femei ale căror farmece puteau fi închiriate, dar în Iran acel gen de servicii era tare nesigur. Niciunul dintre ei nu ştia şi nici nu se gândea de unde vin banii cu care sunt plătiți. Meseria lor era să manevreze nava eficient şi în siguranță. Aproape toți ofițerii navei aveau soțiile împreună cu ei, la bord, pentru ele voiajele fiind doar nişte croaziere de plăcere ceva mai lungi şi mai plictisitoare: fiecare tanc petrolier modern dispunea de piscină proprie şi o punte pentru făcut plajă, plus antenă de satelit pentru programe TV de ştiri şi divertisment. Absolut niciuna nu se preocupa de destinația navei, căci pentru femei cumpărăturile sunt cumpărături, iar fiecare port avea farmecul lui propriu.

Petrolierul în cauză, *World Progress,* fusese închiriat de la Londra şi mai avea de efectuat încă cinci curse spre Shanghai până la expirarea contractului de închiriere. Contractul era plătit oricum pentru fiecare cursă în parte, iar banii pentru cea prezentă fuseseră transferați cu numai şapte zile înainte. Cu greu proprietarul navei sau navlositorul îşi puteau face griji. În fond făceau afaceri cu un stat, care avea tendința de-a fi bine cotat financiar. Încărcarea se încheie în graficul de timp programat. Un sistem computerizat îl anunță pe secund că asieta navei este corectă, iar acesta îl informă pe căpitan, care îi ordonă inginerului-şef să pună în mişcare turbinele cu gaz ale navei.

Acest tip de motoare uşura operaţiile de pornire în cursă, iar în cinci minute camera maşinilor era gata pentru ieşirea în larg. Douăzeci de minute mai târziu, remorchere portuare puternice îndepărtară nava de docul de încărcare. Manevra aceasta era foarte solicitantă pentru echipajul petrolierului, pentru că în spaţii aşa de înguste riscul de coliziune şi avariere a navei era cu adevărat ridicat. Dar în mai puţin de două ore tancul petrolier naviga cu mijloacele proprii de bord, îndreptându-se către Strâmtoarea Bandar Abbas şi spre marea largă.

— Da, Qian, spuse cu oboseală premierul Xu. Poţi începe.

— Tovarăşi, la ultima noastră şedinţă v-am avertizat de-o potenţială problemă care nu-i de mici proporţii. Această problemă apasă acum asupra noastră şi devine din ce în ce mai grea.

— Rămânem fără bani, Qian? întrebă Zhang Han San, cu un zâmbet abia mascat. Răspunsul îl făcu să se amuze şi mai tare.

— Da, Zhang, rămânem.

— Cum poate rămâne fără bani un stat? îl chestionă membrul superior al Biroului Politic.

— În acelaşi mod în care poate rămâne un muncitor, cheltuind mai mult decât posedă. Un alt mod este de a-şi jigni şeful şi a-şi pierde slujba. Noi le-am comis pe amândouă, replică Qian fără să ezite.

— Ce „şef" avem noi? îl interogă Zhang cu o blândeţe dezarmantă şi lugubră.

— Tovarăşi, se numeşte comerţ. Vindem produsele noastre unor terţi în schimbul banilor şi folosim acei bani să cumpărăm bunuri de la alţi terţi. De vreme ce nu mai suntem nişte ţărani din timpurile străvechi, care făceau troc dând un porc pe-o oaie, trebuie să folosim bani, care stau la baza schimburilor comerciale internaţionale. Comerţul cu America a generat un surplus anual de ordinul a şaptezeci de miliarde de dolari americani.

— Foarte generoşi diavolii străini, remarcă premierul Xu cu voce scăzută către Zhang.

— Pe care i-am cheltuit aproape în totalitate pe diferite bunuri, majoritatea destinate colegilor din Armata Populară de Eliberare. Multe dintre bunurile cumpărate sunt cu plata în rate, pe o perioadă lungă de timp, ceea ce necesită achitarea unui avans, cum se obişnuieşte în comerțul internațional cu armament. La aceste achiziții trebuie să adăugăm cumpărarea de petrol şi grâu. Mai sunt şi alte lucruri importante pentru economia națională, dar pentru moment ne vom concentra doar asupra celor amintite.

Qian privi de jur împrejurul mesei, aşteptând o aprobare. O primi, dar mareşalul Luo Cong, ministrul apărării şi comandantul-şef al Armatei Populare de Eliberare – *şi* stăpân al întregului imperiu industrial al armatei – se uita acum chiorâş la el. Cheltuielile imperiului său personal fuseseră puse în discuție, iar acest fapt nu era de natură să-l mulțumească.

— Tovarăşi, continuă Qian, acum ne confruntăm cu pierderea unei mari părți, poate chiar mai mult, din profitul comerțului cu America şi cu alte câteva state. Vedeți astea? ridică un vraf de telexuri şi pagini cu mesaje e-mail imprimate. Sunt anulări ale contractelor comerciale încheiate şi ale transferurilor de bani. Ca să fiu clar, aici e o pierdere de *miliarde* de dolari, bani pe care în unele cazuri deja i-am cheltuit – dar pe care nu-i vom primi niciodată deoarece i-am înfuriat pe cei cu care facem afaceri.

— Vrei să spui că ei au o asemenea putere asupra noastră? Prostii! observă un alt membru.

— Tovarăşe, au puterea de-a cumpăra produsele noastre pe bani, sau *nu.* Dacă ei decid să *nu* cumpere, atunci noi *nu* primim banii care ne trebuie pentru jucăriile costisitoare ale mareşalului Luo. Îşi alesese în mod deliberat cuvintele. Venise vremea să le explice acestor oameni care erau realitățile vieții, iar o palmă dată peste față în mod sigur urma să la capteze atenția. Acum, să luăm în discuție grâul. Folosim grâul la prepararea pâinii şi a tăițeilor. Dacă n-ai grâu, n-ai tăiței.

Țara noastră nu produce suficient grâu pentru hrana populației. Ştiam asta. Avem prea multe guri de hrănit. În

câteva luni marile țări producătoare, America, Australia, Canada, Argentina şi aşa mai departe, vor scoate grâu la vânzare – dar cu ce să-l cumpărăm? Mareşale Luo, armata are nevoie de petrol care să fie rafinat, obținând motorină şi kerosen pentru avioane, aşa este? Totodată ne trebuie petrol pentru locomotivele diesel şi pentru liniile noastre aeriene. Dar nu putem produce tot petrolul necesar pentru nevoile domestice, aşa că trebuie să-l importăm din Golful Persic şi alte locații – repet, cu ce-o să-l cumpărăm?

— Păi, să vindem produsele noastre unor alți cumpărători? întrebă un membru, cu o inocență de-a dreptul surprinzătoare, observă Qian.

— Ce alți cumpărători să mai fie, tovarăşe? Nu există decât o singură America. Totodată am ofensat întreaga Europă. Cine-a rămas? Australia? Este aliata Europei şi Americii. Japonia? Şi ei vând produse în America şi se vor grăbi să acapareze piețele pe care le-am pierdut, nu să cumpere de la noi. Poate Africa de Sud? Toate țările astea sunt de religie creştină, iar noi tocmai am ucis un înalt prelat al bisericii creştine, vă aduceți aminte? Ba chiar mai mult, conform principiilor etice din lumea *lor* prelatul a murit eroic. Noi nu doar l-am ucis. Am creat un martir sacru pentru credința lor!

Tovarăşi, ne-am structurat în mod deliberat baza industrială a economiei ca să vindem produse pe piețele americane. Pentru a vinde către alte piețe trebuie mai întâi să stabilim ce nevoi au şi dacă noi le putem satisface, apoi să pătrundem pe piață. Nu poți pur şi simplu să-ți faci apariția cu un vapor plin cu produse şi să le vinzi pe bani buni chiar acolo, pe chei! Pentru a deveni o adevărată forță pe o anumită piață este nevoie de timp şi răbdare. Tovarăşi, am dat cu piciorul unei munci care-a durat *decenii*. Banii pe care i-am pierdut îi vom vedea revenind abia peste ani de zile, iar până atunci va trebui să ne obişnuim cu un nou stil național de viață.

— Ce spui? ripostă Zhang.

— Spun că Republica Populară e pusă în fața dezastrului economic pentru că doi milițieni au ucis doi preoți băgăcioşi.

— *Aşa ceva nu-i posibil!*

— Nu-i posibil, Zhang? Dacă-l jigneşti pe omul care-ți dă bani, acesta va înceta să-ți dea. Poți pricepe asta? Am mers prea departe cu jignirile la adresa Americii, jignind totodată întreaga Europă. Ne-am transformat noi înşine în paria – ne numesc barbari pe *nou* din pricina acelui incident nefericit de la spital. Nu le iau apărarea, dar trebuie să vă comunic ce spun şi gândesc *ei.* Şi atâta vreme cât ei vor spune acele lucruri şi vor crede în ele, noi vom plăti pentru greşeala noastră.

— Refuz să cred! insistă Zhang.

— E-n regulă. Poți veni la ministerul meu să faci singur calculele. Fang observă că Qian era plin de încredere în sine. În fine, reuşise să se facă ascultat. În fine, îi făcuse să ia în considerare ideile şi experiența sa. Credeți c-am inventat toată povestea ca s-o spun într-un han de țară, la un pahar cu vin de orez?

Atunci fu momentul când premierul Xu se aplecă în față şi grăi cu voce tare:

— Ai toată atenția noastră, Qian. Ce trebuie făcut pentru a evita acest impas?

După ce-şi transmisese rapid şi eficient mesajul inițial, Qian Kun nu ştia ce să mai zică. *Nu exista* nicio cale de evitare pe care ceilalți bărbați s-o accepte. Dar după ce le servise o mică porție din crudul adevăr, se hotărî să le ofere şi mai mult:

— Trebuie să modificăm percepția din mințile americanilor. Trebuie să le arătăm că nu suntem cum ne consideră ei, adică barbari. Trebuie să schimbăm imaginea pe care o au despre noi. Pentru început trebuie să îndreptăm situația creată de decesele celor doi preoți.

— Să cedăm în fața diavolilor străini? *Niciodată!* țipă Zhang.

— Tovarăşe Zhang, rosti Fang, venind cu prudență în apărarea lui Qian. Da, suntem în Evul Mediu şi nu, nu suntem noi barbarii. Ei sunt. Dar uneori cineva trebuie să facă negoț cu barbarii, asta putând implica înțelegerea punctului lor de vedere şi adaptarea lui, într-un fel anume.

— Să ne umilim în fața *lor?*

— Da, Zhang. Ei dețin ceea ce ne trebuie nouă şi, pentru a obține ce vrem, trebuie să fim acceptați de ei.

— Şi când ne vor cere data viitoare să facem schimbări politice, atunci cum vom reacționa?

Fusese premierul Xu, care devenise oarecum agitat, lucru neobişnuit pentru el.

— Vom face față acelei decizii când şi dacă va fi cazul, răspunse Qian, spre mulțumirea lui Fang, care n-ar fi vrut deloc să-şi asume riscul să rostească el *acele* vorbe.

— Nu putem risca, replică ministrul de interne, Tong Jie, luând cuvântul pentru întâia oară. Forțele de ordine ale statului îi aparțineau lui şi el era responsabil cu asigurarea ordinii civile în țară – numai în caz că dădea greş ar fi făcut apel la mareşalul Luo, fapt care i-ar fi făcut pe amândoi să-şi piardă fața şi scaunul la acea masă a puterii. În termeni realişti, responsabilitatea morții celor doi bărbați cădea în sarcina lui, căci el emisese ordinele formale de reprimare a activității, religioase pe teritoriul Chinei, crescând gradul de asprime în aplicarea legii în scopul de a spori influența relativă a propriului minister. Dacă străinii insistă asupra schimbării politice interne, ne-ar putea provoca prăbuşirea.

Exact ăsta era miezul problemei, remarcă imediat Fang. Republica Populară se baza exclusiv pe puterea partidului şi a liderilor săi, adică bărbații aflați în fața sa în acea cameră. Precum nobilii de odinioară, fiecare era asistat de câte un servitor demn de încredere, care stăteau pe scaunele aşezate lângă pereți, aşteptând un ordin pentru a aduce ceai sau apă. Fiecare lider avea rostul lui în schema puterii, fie că era vorba de apărare, afaceri interne, industrie grea, sau, cum era cazul lui, prietenie şi experiență generală. Fiecare trudise din greu timp îndelungat pentru a ajunge în poziția respectivă, şi nimeni nu ceda la ideea de-a pierde ce obținuse, la fel cum un guvernator de provincie din timpul Dinastiei Ching nu dorea să revină la statutul de simplu mandarin, pentru că asta ar fi însemnat cel puțin dezonoare şi, la fel de posibil, moarte. Acei bărbați ştiau că dacă o țară străină cere şi obține concesii politice de natură internă, vor pierde frâiele puterii, acesta fiind unicul lucru pe care nu

îndrăzneau să-l rişte. Ei domneau asupra muncitorilor şi țăranilor şi, totodată, se temeau de ei. Nobilii din vechime se puteau refugia la adăpostul învățăturilor lui Confucius sau Buddha, depinde de baza spirituală pe care se sprijinea puterea din acel timp. Însă Marx şi Mao îndepărtaseră religia, lăsând doar forța în apărarea lor. Şi dacă pentru a menține continua prosperitate a țării era nevoie să diminueze acea forță, ce se putea petrece atunci? Nu ştiau, iar acei bărbați se temeau de necunoscut la fel cum se tem copiii noaptea de monştrii răi de sub pat, dar din motive mult mai rezonabile. Se întâmplase chiar acolo, în Beijing, nu cu mulți ani în urmă. Niciunul dintre bărbați nu uitase. Față de public afişaseră întotdeauna o hotărâre de neclintit. Dar fiecare dintre ei, când rămânea acasă singur în fața oglinzii, sau stătea întins noaptea în pat, înainte de a-l cuprinde somnul, dădea semne de teamă. Pentru că deşi mizau pe devotamentul muncitorilor şi țăranilor, fiecare dintre ei ştia că oamenii aceia se temeau de ei, dar îi şi urau. Îi urau pentru aroganța, luxul şi privilegiile lor, pentru hrana lor de calitate, pentru casele lor luxoase, pentru servitorii lor personali. Toți ştiau că servitorii lor îi urăsc şi ei, din spatele zâmbetelor şi plecăciunilor obediente putând răsări un pumnal ascuns, căci aceleaşi sentimente le avuseseră țăranii şi muncitorii față de nobilii de-acum câteva sute de ani. Revoluționarii se serviseră de acea ură împotriva inamicilor de clasă din acea epocă, iar noii revoluționari, ştiau asta prea bine, se puteau folosi de aceeaşi furie mocnită împotriva liderilor actuali – adică ei înşişi. Aşa că ei se agățau de putere cu aceeaşi disperare ca şi nobilii din vechime, numai că arătau mai multă brutalitate, deoarece, spre deosebire de nobilii din trecut, ei nu aveau unde fugi. Ideologia lor îi prinsese în capcana unei cuşti aurite mai sigur decât ar fi putut-o face orice religie.

Fang nu analizase niciodată până atunci acele idei *in toto.* La fel ca ceilalți, se neliniştise rău când studenții demonstraseră cu „zeițe ale libertății" încropite din plastic sau hârtie – Fang nu-şi mai amintea exact, dar îşi aducea aminte la perfecție de uşurarea pe care o simțise atunci când

Armata Populară le distrusese. Pentru el revelația că în acel loc era prins precum într-o capcană veni ca o surpriză. Puterea pe care el şi colegii săi o exercitau era aidoma unei reflecții dintr-o oglindă, care se putea întoarce instantaneu împotriva lor când circumstanțele o permiteau. Aveau o putere imensă asupra oricărui cetățean din țara lor, dar toată acea putere era o iluzie…

şi nu, nu puteau permite unei țări străine să le dicteze lor linia politică, căci viețile lor depindeau total de acea iluzie. Era ca fumul de țigară care urcă în aerul unei zile calme, părând o coloană ce poate susține cerul, dar care poate fi risipită de cea mai mică adiere de vânt, provocând prăbuşirea cerului. Asupra tuturor.

Dar Fang putea realiza totodată că nu există altă cale de ieşire din impas. Dacă nu fac schimbări pentru a mulțumi America, atunci patria lor va rămâne fără grâu şi petrol, probabil şi fără alte lucruri, iar ei riscau să aibă loc masive schimbări sociale chiar din interior. Dacă însă acceptau unele schimbări interne pentru a preveni acel risc, puteau atrage dezastrul asupra lor.

Care variantă i-ar fi ucis mai repede?

„Mai are importanță?" se-ntrebă Fang. Indiferent de cale, erau ca şi morți, îşi puse întrebarea cum va surveni moartea: de furia maselor, pus la zid în fața plutonului de execuție sau spânzurat. Nu, împuşcat la zid. Acesta era modul în care țara sa executa oamenii. Probabil era de preferat săbiei călăului din vechime. Ce se petrecea dacă, în cele din urmă, călăul rata lovitura? Se producea o mizerie cumplită. Privi în jurul mesei pentru a vedea dacă ceilalți nutreau gânduri similare, cel puțin aceia cu *suficient* curaj. Toți se temeau de necunoscut, însă acum erau puşi în situația de-a alege de care necunoscut să se teamă, iar alegerea era încă un motiv de spaimă.

— Deci, Qin, susții că riscăm să rămânem fără anumite materii fiindcă nu vom mai primi banii care ne sunt necesari pentru achiziționarea lor? ceru lămuriri premierul Xu.

— Corect, confirmă Ministrul de Finanțe.

— Prin ce alte mijloace putem obține grâu şi petrol?

continuă Xu.

— Asta nu intră în atribuțiile mele, tovarăşe preşedinte, răspunse Qin.

— Petrolul constituie el însuşi monedă de schimb, spuse Zhang. Şi la nord de noi sunt ample rezerve de petrol. Se mai găsesc acolo aur şi alte materii de care avem nevoie. Lemn în cantități vaste. Şi lucrul de care avem cel mai mult nevoie – spațiu, spațiu vital pentru poporul nostru.

Mareşalul Luo dădu din cap a încuviințare.

— Am mai discutat asta.

— Ce vrei să zici? îl interpelă Fang.

— Zona Nordică de Resurse, cum o numeau odinioară prietenii noştri japonezi, le reaminti tuturor Zhang.

— *Acea* aventură s-a sfârşit cu un dezastru, sublinie imediat Fang. Suntem norocoşi că n-am fost şi noi afectați.

— Dar n-am fost absolut deloc afectați, replică liniştit Zhang. Nici măcar n-am fost implicați. Putem fi siguri de asta, nu, Luo?

— Aşa este. Ruşii nu şi-au întărit niciodată flancul sudic al apărării. Au ignorat până şi manevrele noastre care-au ridicat nivelul de luptă al forțelor noastre la un nivel înalt de eficiență.

— Putem fi siguri?

— Oh, da, le spuse ministrul apărării. Tan? apelă el.

Tan Deshi era şeful Ministerului Securității Statului, însărcinat cu conducerea serviciilor de informații interne şi externe al R.P.C. La şaptezeci de ani putea fi socotit un bărbat tânăr comparativ cu ceilalți prezenți în sală, fiind probabil cel mai sănătos, căci nu fuma şi consuma cu mare moderație alcool.

— Prima dată când am demarat programul sporit de exerciții militare ne-au urmărit cu îngrijorare, însă după primii doi ani şi-au pierdut interesul. Avem mai bine de-un milion de cetățeni care trăiesc în Siberia răsăriteană – este ilegal, dar autoritățile ruse nu-şi fac probleme din pricina lor. Un mare număr dintre acei cetățeni îmi trimit rapoarte. Avem informații bune despre sistemul rusesc de apărare.

— Care este nivelul pregătirii lor de luptă? întrebă Tong

Jie.

— În general, scăzut. Au o singură divizie cu efectivul complet, una la trei sferturi, iar efectivul celorlalte cu greu depăşeşte numărul cadrelor. Noul lor comandant al Extremului Orient, general-colonelul Bondarenko, îşi pierde speranța de-a îmbunătăți starea lucrurilor, îmi comunică sursele mele.

— Ia stați așa, obiectă Fang. Discutăm cumva aici despre posibilitatea unui război cu Rusia?

— Da, replică Zhang Han. Am mai făcut asta.

— Este adevărat, însă la prima ocazie de acest gen aveam ca aliat Japonia, iar America era neutră. La a doua, am presupus că Rusia poate fi destrămată pe criterii religioase. În cazul de față cine sunt aliații noştri? A fost Rusia afectată cu ceva?

— Am fost puțin ghinionişti, răspunse Tan. Ministrul… mă rog, consilierul-şef al preşedintelui Gruşavoi este încă-n viață.

— Ce vrei să spui? ceru precizări Fang.

— Spun că încercarea noastră de a-l asasina a fost un rateu. Tan continuă să explice timp de două minute. Reacția din jurul mesei fu de stupoare totală.

— Tan a avut acceptul meu, le spuse cu calm Xu.

Fang privi către Zhang Han San. Precis ideea venise de la el. Amicul său îi ura pe capitalişti, însă asta nu-l împiedica să acționeze ca un pirat atunci când circumstanțele îi conveneau. Şi era sfătuitorul lui Xu, iar Tan era mâna lui dreaptă. Fang crezuse că-i cunoaşte bine pe toți acei bărbați, dar acum vedea cât de mult se înşelase. În fiecare dintre ei zăcea ceva ascuns şi sinistru. Fang realiză că erau mult mai nemiloşi şi brutali decât el.

— Acesta-i un act de război, obiectă Fang.

— Securitatea operațiunii noastre a fost excelentă. Agentul nostru rus, un anume Klementi Suvorov, fost ofițer KGB, a fost recrutat cu mult timp în urmă, pe vremea când era la post în Beijing. De-a lungul timpului ne-a adus numeroase servicii şi are conexiuni extraordinare atât în comunitatea lor de informații, cât şi în structurile militare – de fapt cu

segmentele lor care se află acum în noua lume interlopă rusă. În esență este un infractor – o mulțime din foştii angajați ai KGB s-au transformat în aşa ceva – dar lucrează pentru noi. Îi plac banii şi pentru o sumă mare ar face orice. Din nefericire, în cazul de față o pură întâmplare a împiedicat eliminarea lui Golovko, încheie Tan.

— Şi acum? îl interpelă Fang. Apoi se potoli singur.

Punea prea multe întrebări, luând o poziție prea personală. Chiar şi în acea cameră, chiar şi printre vechi tovarăşi, nu trebuia să rişte să se distanțeze prea mult de opinia generală.

— Şi acum stă în puterea Biroului Politic să decidă, replică Tan cu blândețe. În mod cert juca teatru, dar o făcea cu mare talent.

Fang dădu din cap şi se lăsă pe spătarul scaunului, stând în expectativă pentru moment.

— Luo? întrebă Xu. E un plan fezabil?

Mareşalul trebuia să-şi măsoare şi el cuvintele, să nu pară prea încrezător. Puteai da de necaz dacă promiteai la acea masă mai mult decât erai capabil să îndeplineşti, însă Luo se afla în poziția privilegiată – şi împărțită cumva cu ministrul de interne Tong – de a avea în spate arme care să-l sprijine.

— Tovarăşi, de multă vreme studiem problema strategică amintită aici. Pe când Rusia era Uniunea Sovietică, operațiunea aceasta nu era posibilă. Armata lor era mult mai mare şi mai bine aprovizionată, şi dispuneau de numeroase rachete balistice intercontinentale şi rachete tactice împănate cu focoase termonucleare. Acum, mulțumită tratatului bilateral cu America, nu mai au niciuna. În prezent, armata Rusiei este doar umbra forței de acum doisprezece ani. Jumătate din tinerii recrutabili nici măcar nu se mai prezintă când sunt chemați sub arme – dacă aşa ceva s-ar petrece aici, ştim cu toții ce s-ar întâmpla cu puşlamalele, nu? Şi-au secătuit mult din puterea combativă rămasă înfruntând minoritatea religioasă rebelă din Cecenia – şi astfel putem spune că Rusia este *deja* fracționată pe motive religioase. În termeni practici, misiunea nu este tocmai una uşoară. Singura dificultate reală cu care ne confruntăm este distanța, nu opoziția armată. Sunt mulți kilometri de la granița

noastră până la noul lor câmp petrolier de la Oceanul Arctic – mult mai scurtă e ruta până la noul filon de aur. Cea mai bună ştire dintre toate este că armata rusă construieşte ea însăşi drumurile care ne sunt necesare pentru a ajunge la obiective. Ne reduce efortul cu două treimi. Forța lor aeriană e de tot râsul. Ar trebui să fim în stare s-o scoatem la capăt – la urma urmei ne-au vândut cele mai bune modele de avioane ale lor, lipsindu-i pe piloții proprii de aparate moderne. Pentru a ne uşura sarcina, le vom provoca disfuncții în sistemele de comandă şi comunicații, în cadrul stabilității politice şi aşa mai departe. Tan, poți îndeplini această misiune?

— Depinde în ce anume constă misiunea, ceru precizări Tan Deshi.

— Poate în eliminarea lui Gruşavoi, speculă Zhang. Pentru moment este singura personalitate puternică în Rusia. Îndepărtându-l, țara lor va intra în colaps politic.

— Tovarăşi, îşi asumă Fang riscul de-a vorbi, ce discutăm aici este plin de îndrăzneală şi curaj, dar se împleteşte şi cu pericolul. Ce facem dacă dăm greş?

— Atunci, prietene, nu vom fi priviți mai rău decât suntem deja, replică Zhang. Dar dacă reuşim, lucru foarte probabil, vom cuceri poziția la care tânjim încă din vremea tinereții noastre. Republica Populară va deveni cea mai mare putere a lumii. „Aşa cum are dreptul să fie", nu mai fu nevoie să adauge. Preşedintele Mao n-a acceptat niciodată eşecul distrugerii lui Chiang, nu-i aşa?

Nu putea fi contrazis şi Fang nici nu încercă s-o facă. Brusca schimbare de la teamă la aventurism fusese atât de abruptă, încât risca să devină contagioasă. Unde era precauția de care acei bărbați dăduseră deseori dovadă? Erau în postura unui echipaj aflat la bordul unei nave care lua apă şi care întrevedeau brusc un mijloc de a se salva. Odată ce acceptau prima propunere urmau să le accepte şi pe celelalte. Tot ce putea face era să stea în scaunul său şi să urmărească evoluția discuției, aşteptând – sperând – ca rațiunea să apară la lumină şi să triumfe.

Dar de la cine să apară?

CAPITOLUL 41

Intrigi de stat

— Da, tovarăşe ministru? rosti Ming, ridicând privirea din notițele ei ajunse aproape de final.

— Ai grijă cum umbli cu notițele alea, nu?

— Desigur, tovarăşe ministru, replică ea imediat. După cum ştiți, nici măcar nu le-am listat vreodată. Există vreun motiv de îngrijorare?

Fang ridică din umeri. Stresul şedinței din cursul zilei începea să iasă treptat la iveală. Era un bărbat cu spirit practic, bătrân şi înțelept. Dacă exista vreo cale de ieşire din actuala problemă, o va găsi. Dacă nu exista, atunci va trebuie să îndure cu răbdare. Aşa procedase mereu. Nu era el cel care preluase inițiativa şi însemnările vor arăta că la şedință el fusese unul dintre puținii indivizi sceptici şi precauți. Un altul era, fireşte, Qian Kun, care părăsise sala clătinând din cap şi bodogănindu-l pe asistentul lui şef. Fang se-ntrebase atunci dacă şi Qian ține un jurnal. Ar fi fost o manevră bună. Dacă lucrurile mergeau prost, notițele puteau constitui singura sa apărare. La acel nivel al puterii nu riscul de-a fi mazilit la munca de jos era mare, ci cel ca cenuşa să-i fie împrăştiată în apele fluviului.

— Ming?

— Da, tovarăşe ministru?

— Ce părere ai despre studenții care-au demonstrat în Piață, acum câțiva ani?

— Pe vremea aceea eu eram doar elevă, după cum bine ştiți, tovarăşe ministru.

— Da, ştiu, dar zi-mi ce părere ai tu.

— Cred că erau nechibzuiți. Cel mai înalt copac e primul care va fi tăiat. Era un vechi proverb chinezesc şi, în acelaşi timp, cel mai prudent fel de-a răspunde. În societatea

chineză asemenea acțiuni nu erau încurajate, dar ca o ironie tot societatea lor îi glorifica pe cei care aveau curaj. Principiul era valabil în orice comunitate umană. Cine reuşea, devenea erou, demn de admirat şi pomenit. Pe cel care dădea greş nu l-ar fi ținut nimeni minte, decât poate doar ca exemplu negativ. Aşa că cel mai sigur era să adopți o cale de mijloc, iar siguranța însemna viață.

Studenții erau prea tineri ca să ştie toate aceste lucruri. Prea tineri ca să accepte ideea morții. Cei mai curajoşi soldați erau întotdeauna cei mai tineri, al căror spirit era animat de pasiuni şi credințe înalte, cei care nu trăiseră suficient pentru a reflecta la forma urâtă pe care-o ia soarta atunci când se-ntoarce contra lor, cei prea proşti pentru a şti ce-i frica. Pentru copii necunoscutul îl reprezenta acel lucru pe care-ți cheltuieşti timpul căutându-l şi descoperindu-l. Undeva, pe parcurs, realizau că au aflat tot ce era sigur de descoperit, la acel nivel oprindu-se majoritatea oamenilor, însă nu şi cei foarte puțini, pe umerii cărora s-a clădit progresul, cei curajoşi şi temerari care păşeau cu ochii larg deschişi în necunoscut, iar omenirea îi păstra în memorie pe cei şi mai puțini care se-ntorceau vii din explorare…

… uitându-i la scurt timp după aceea pe cei care nu mai reveneau.

Însă esența istoriei era să-i amintească pe cei care reuşiseră, iar esența societății lui Fang era să le amintească acestora de cei care nu reuşiseră. O dihotomie stranie. „Care societăți, se întrebă Fang, îşi încurajează populația să cerceteze necunoscutul? Cum procedează? Progresează sau bâjbâie în întuneric, pierzându-şi esența în rătăciri lipsite de țel, de o direcție anume?" În China toată lumea urma vorbele şi ideile lui Marx, modificate de Mao, pentru că cei doi păşiseră cu îndrăzneală în întuneric şi se-ntorseseră aducând revoluția şi schimbând calea națiunii. Dar acolo lucrurile încremeniseră, pentru că nimeni nu dorea să treacă dincolo de regiunile pe care Mao le explorase şi iluminase – proclamând că acele ținuturi erau tot ce are nevoie China şi lumea în general să cunoască. „Mao era un soi de profet religios, nu?" reflectă Fang.

Oare nu ucisese China de curând un cuplu de profeți?

— Mulțumesc, Ming, îi spuse secretarei, care îi aştepta ordinele.

Nu o mai putu zări cum închise uşa şi apoi se instalează la biroul ei pentru a transcrie notițele sale despre şedința Biroului Politic.

— Sfinte Dumnezeule, şuieră dr. Sears în spatele biroului său.

Ca de obicei, materialele SORGE fuseseră tipărite la imprimantă de directorul adjunct pentru operații şi înmânate lui, iar el se apucase de făcut traducerea. Uneori documentele erau succinte, putându-le traduce chiar în fața şefei, dar cel de-acum era destul de lung. De fapt avea opt pagini şi jumătate. Zăbovi îndelung asupra lui din pricina conținutului. Îşi mai verifică o dată traducerea. Brusc îl apucase îndoiala asupra bunei lui cunoaşteri a limbii chineze. Nu-şi putea permite să traducă sau să interpreteze greşit un asemenea material. Era exploziv. În total îi fură necesare două ore şi jumătate, mai mult decât dublul timpului la care se aştepta doamna Foley.

— De ce-a durat aşa de mult? îl abordă M.P. când reveni în biroul ei.

— Doamnă Foley, materialul acesta e fierbinte.

— Cât de rău?

— Ca magma, rosti Sears, întinzându-i foile.

— Oh? Luă paginile şi se tolăni în fotoliul ei confortabil pentru a le citi. SORGE, sursa SONGBIRD. Ochii ei înregistrară primele rânduri: şedința de ieri a Biroului Politic chinez. Apoi Sears observă schimbarea. Ochii ei se îngustară, în timp ce pielea mâinilor devenea cafenie. Apoi îşi întoarse privirea către el. Nu glumeai. Evaluări?

— Doamnă, nu pot evalua acuratețea sursei, dar dacă totu-i adevărat, ei bine, asistăm la un eveniment pe care nu l-am mai întâlnit decât în cărțile de istorie şi auzim vorbe care n-au fost niciodată rostite în interiorul acestei clădiri – sau cel puțin nu le-am auzit eu. Vreau să zic că fiecare ministru al guvernului chinez este citat în material şi

majoritatea lor spun acelaşi lucru…

— Şi e ceva ce noi nu vrem ca ei să spună, trase Mary Patricia Foley concluzia. Acceptând că acesta e un raport sută la sută exact, sună destul de real?

— Da, doamnă, făcu Sears un gest de încuviințare. Îmi sună ca o conversație între persoane reale şi conținutul corespunde cu ce ştiu eu legat de personalitățile lor. Poate fi ceva fabricat? Da, poate. Dacă-i aşa, sursa a fost compromisă într-un mod oarecare. Oricum, nu văd cum ar falsifica acest material fără a dori să producă un efect anume, un efect care nu-i în întregime atractiv pentru ei.

— Ai vreo recomandare de făcut?

— Ar fi bine să-l aducem aici pe George Weaver din Providence, replică Sears. Se pricepe să le citească gândurile. I-a întâlnit față-n față pe mulți dintre ei şi va constitui un suport bine-venit pentru evaluarea mea.

— Care-i evaluarea ta? îl interogă Mary Pat, care nu citise până la ultima pagină, unde era deja scris răspunsul.

— Vor să pornească un război.

Directorul adjunct pentru operații al Agenției Centrale de Informații se ridică şi ieşi pe uşă, cu dr. Joshua Sears pe urmele ei. Alese cea mai scurtă rută către biroul soțului ei, în care pătrunse fără a-i arunca nici măcar o privire secretarei particulare a lui Ed.

Ed Foley avea o întrevedere cu directorul adjunct al Departamentului Ştiință şi Tehnologie şi doi angajați de rang superior ai acestuia, când îşi făcu M.P. intrarea. Ridică privirea, surprins, apoi zări dosarul albastru din mâna ei.

— Da, scumpo?

— Scuză-mă, dar am o problemă care nu poate aştepta nici măcar un minut. Tonul din glasul ei spunea mai mult decât cuvintele.

— Frank, ne putem întruni după prânz?

— Sigur, Ed. Directorul adjunct îşi adună hârtiile şi subordonații şi se îndreptă către ieşire.

După ce păşiră afară şi uşa se închise, directorul întrebă:

— SORGE?

Mary Pat făcu semn că da şi îi întinse dosarul, luând loc pe

canapea. Sears rămase în picioare. Abia atunci observă că palmele îi transpiraseră uşor. Asta nu i se mai întâmplase. Sears, ca şef al Biroului Asiatic din Direcția Informații, lucrase mai ales la evaluări despre cine ce era în ierarhia politică a R.P.C., ce politici economice erau urmate – pagina mondenă pentru Republica Populară, aşa cum le plăcea lui şi subordonaților săi să spună în glumă, în timpul prânzului luat la cantină. Cele mai fierbinți materiale cu care lucrase se refereau la felul cum liderii chinezi rezolvau disensiunile din interior, iar cum metodele lor de rezolvare erau puțin cam înclinate spre brutalitate – asta însemnând cel mai adesea execuții sumare, ceea ce nu era chiar *puțin* pentru cei afectați – Sears păstrase o anumită distanță pentru a-şi face munca dintr-o perspectivă mult mai detaşată. Însă nu şi acum.

— Asta e pe bune? întrebă directorul CIA.

— Dr. Sears aşa crede. Mai crede că trebuie să-l aducem aici pe Weaver de la Brown University.

Ed Foley îl măsură pe Sears.

— Cheamă-l. Imediat.

— Am înțeles, domnule. Sears părăsi încăperea pentru a-l suna pe Weaver.

— Jack trebuie să vadă asta. Ce-o fi făcând acum?

— Peste opt ore pleacă la Varşovia, îți aduci aminte? Şedința NATO, ocazia de-a se opri la Auschwitz pentru o şedință foto, o escală la Londra în drum spre casă pentru a lua cina la Palatul Buckingham. Să nu uităm cumpărăturile în magazinele de pe Bond Street, adăugă Ed.

În Londra se aflau deja o duzină de agenți ai Serviciului Secret care colaborau cu Poliția Metropolitană din Londra şi MI-5, mai bine cunoscut sub numele de Serviciul de Securitate. Alți douăzeci se aflau în Varşovia, unde securitatea nu constituia o problemă majoră. Polonezii erau acum foarte buni prieteni ai Americii, iar serviciile polițieneşti rămase din timpul comunismului încă păstrau dosarele tuturor celor care puteau constitui o problemă. Fiecare dintre aceşti suspecți se alesese cu o „doică" pentru întreaga perioadă a vizitei lui Ryan în acea țară. Se dorise ca şedința NATO să aibă un caracter pur oficial, un exercițiu de imagine

ca să-i facă pe mulți dintre politicieni europeni să dea bine în fața comunității lor poliglote.

— Isuse, discută să atenteze la viața lui Gruşavoi! se sufocă Ed Foley, ajungând la pagina trei. Şi-au ieşit oare cu totul din minți, ticăloşii ăia?

— Se pare că s-au trezit prinşi într-un colț la care nimeni nu se aştepta, observă soția sa. Cred că le-am supraestimat stabilitatea politică.

Foley clătină din cap şi privi către Mary.

— Acum?

— Chiar acum, aprobă ea.

Soțul ei ridică receptorul şi apăsă tasta de apelare rapidă #1.

— Da, Ed, ce este? îl întrebă Jack Ryan.

— Mary şi eu venim la tine.

— Când?

— Acum.

— Aşa-i de important? se interesă preşedintele.

— E un material de categorie CRITIC, Jack. Vei avea nevoie să fie prezenți acolo şi Scott, Ben şi Arnie. Poate şi George Winston. Cauza problemei cade în aria sa de expertiză.

— China?

— Mda.

— Bine, veniți. Ryan trecu pe altă linie. Ellen, am nevoie ca Secretarul de Stat, Secretarul Trezoreriei, Ben şi Arnie să fie prezenți în biroul meu în treizeci de minute începând din clipa asta.

— Da, domnule preşedinte, confirmă secretara.

Părea a fi un raport extrem de important şi tocmai acum Robby Jackson era din nou plecat, pentru a ține o cuvântare în Seattle, la sediul firmei Boeing, unde lucrătorii şi conducerea doreau să afle situația comenzii de aparate 777 pentru China. Robby nu prea avea ce să le spună legat de acest subiect, aşa că urma să le vorbească despre importanța drepturilor omului şi esența credințelor şi principiilor de viață americane, plus chestia aia cu drapelul, patriotismul şi aşa mai departe. Cei de la Boeing vor fi politicoşi cu el, căci era greu să te porți urât cu un bărbat de culoare, mai ales cu

unul care avea pe rever insigna de pilot al U.S. Navy, iar sarcina principală a lui Robby era tocmai aceea de-a se descurca în mijlocul acestor prostii politice. El reuşea să-l mai degreveze pe Ryan de-o parte din presiunea muncii de preşedinte, lucru care de fapt constituia misiunea de bază a vicepreşedintelui şi, lucru ciudat, Robby o accepta cu destulă impasibilitate. În momentul acela avionul VC-20B care-l transporta pe vicepreşedinte trebuia să fie undeva deasupra statului Ohio, socoti Ryan. Sau poate Indiana. Exact atunci intră Andrea.

— Vă sosesc musafiri? se interesă agentul special Price O'Day. Arăta puțin cam palidă, în opinia lui Jack.

— Doar obişnuiții casei. Te simți bine? o întrebă preşedintele.

— Stomacul cam face pe supăratul. Am băut prea multă cafea la micul dejun.

„Grețuri matinale?" se întrebă Ryan. În caz afirmativ, era tare păcat. Andrea se străduia din răsputeri să țină pasul cu băieții. Să admită acea slăbiciune femeiască ar fi fost pentru ea o rană a sufletului, i-ar fi pus inima pe jar. El nu putea spune nimic ca s-o aline. Poate Cathy să aibă succes. În fond, erau probleme femeieşti.

— Bun, directorul CIA vine să-mi spună ceva important, după aprecierea lui. Poate că la Kremlin au schimbat hârtia de la toaletă, aşa cum se zicea la Langley pe vremea când lucram acolo.

— Da, domnule, surâse Andrea.

La fel ca majoritatea agenților Serviciului Secret văzuse venind şi plecând oameni şi secrete, iar dacă existau lucruri importante pentru ea de ştiut, urma să le afle la timpul potrivit.

Precum majoritatea ruşilor, generalului-locotenent Kirillin îi plăcea să bea, iar după standardele americane însemna că trăgea la măsea o groază de băutură.

Chavez se lămurise că diferența între britanici şi ruşi consta în faptul că insularii beau la fel de mult ca ruşii, însă consumau bere, pe când ruşii consumau vodcă. Ding nu era

nici mormon, nici baptist, adică nu era deloc abstinent, însă capacitățile sale de băutor erau depăşite net de către localnici. După două nopți în care încercase să țină pasul cu Ivan, era aproape să dea colțul în timpul alergării de dimineață şi doar teama de a nu se face de râs în fața soldaților Spetsnaz pe care-i antrenau să ajungă la standardul celor din Rainbow îl împiedicase să leşine. Reuşise cumva să nu vomite, dar fusese nevoit să-i permită lui Eddie Price să preia responsabilitatea primelor două cursuri pe care urma să le țină în acea zi şi se dusese repejor să dea pe gât trei aspirine şi cinci litri de apă. La noapte, decise el, va reduce porția de vodcă la jumătate… poate chiar la o treime.

— Cum se descurcă băieții noştri? îl abordă generalul.

— Foarte bine, domnule, răspunse Chavez. Au îndrăgit noul armament şi încep să deprindă doctrina. Sunt isteți. Ştiu să judece înainte de-a acționa.

— Te surprinde?

— Da, domnule general, mă surprinde. Aşa eram şi eu odată, pe vremea când eram sergent. Tinerii soldați au tendința să gândească cu penisul, nu cu creierul. Eu am învățat lecția, însă pe calea cea mai grea: pe câmpul de luptă. Uneori este mult mai uşori să te vâri în bucluc decât să stai să gândeşti cum să-l eviți. Băieții voştri din Spetsnaz începuseră în aceeaşi manieră, însă ştiu să asculte dacă le arăți care-i calea cea bună de urmat. Să luăm ca exemplu exercițiul de azi. Le-am organizat o capcană, însă căpitanul vostru s-a oprit puțin din parcurs, a stat să se gândească înainte de-a continua şi a trecut testul. Apropo, e un bun comandant. Eu zic să-l promovăm maior.

Chavez spera că nu făcuse un iad din cariera puştiului tocmai prin această sugestie, căci îşi dădea seama că o apreciere din partea unui ofițer CIA nu era nimerită pentru îmbunătățirea dosarului de cadre al unui ofițer rus.

— E nepotul meu. Taică-său e însurat cu sora mea. Este academician, profesor la Universitatea de Stat din Moscova.

— Engleza lui e superbă. Aş fi crezut că-i născut în Chicago. Probabil căpitanul Leskov fusese reperat ca un

posibil talent de către KGB sau agenția succesoare a acestuia. Un asemenea har lingvistic nu se-ntâlnea la tot pasul.

— A fost paraşutist înainte de-a fi trimis la Spetsnaz, continuă Kirillin, un infanterist foarte bun.

— Aşa a fost şi Ding, odinioară, îi spuse Clark rusului.

— Divizia 7 Infanterie Uşoară. După ce-am plecat, unitatea a fost desființată. Acum mi se pare c-a trecut o grămadă de timp de-atunci.

— Cum ai trecut de la armata americană la CIA?

— El e de vină, replică Chavez. John a pus ochii pe mine şi m-am gândit ca prostul că am potențial.

— Am fost nevoiți să-l spălăm şi să-l trimitem la şcoală, dar s-a dat pe brazdă destul de bine… ba chiar s-a însurat cu fata mea.

— Încă mai încearcă să se obişnuiască cu gândul că are un latino-american în familie, dar l-am făcut bunic. Soțiile noastre ne aşteaptă în Țara Galilor.

— Şi cum ai reuşit să salți de la CIA la Rainbow?

— A fost, din nou, vina mea, admise Clark. Am scris un memoriu, care-a ajuns sus de tot, preşedintelui i-a plăcut, şi cum mă cunoştea, atunci când am început încadrarea şi echiparea, m-a numit la comandă. Am vrut ca şi Domingo să facă parte din unitate. Are picioare mai sprintene şi trage bine.

— Operațiunile voastre din Europa au fost impresionante, mai ales cea la parcul de distracții din Spania.

— Nu-i acțiunea noastră favorită. Am pierdut un puşti acolo.

— Da, confirmă Ding, trăgând o înghițitură minusculă din paharul cu băutură. Eram la cincizeci de metri distanță când ticălosul acela l-a ucis. Homer l-a doborât puțin mai târziu. Frumos foc.

— L-am văzut trăgând acum două zile. E un țintaş iscusit.

— Homer e foarte bun. Când am fost acasă toamna trecută, în concediu, a doborât o capră neagră, în Idaho, de la mai mult de opt sute de metri. Un trofeu al naibii de frumos. A intrat în top zece al revistei *Boone and Crockett.*

— Ar trebui să se ducă în Siberia, să vâneze tigri. Pot să fac aranjamentele necesare, se oferi Kirillin.

— Nu strigați în gura mare, chicoti Chavez. Homer o să vă ia în serios.

— Ar trebui să-l întâlnească pe Pavel Petrovici Gogol, continuă Kirillin.

— Unde-am auzit numele ăsta? se-ntrebă imediat Clark.

— Mina de aur, îi furniză Chavez răspunsul.

— A fost lunetist în Marele Război Patriotic. A obținut două stele de Erou al Uniunii Sovietice omorând germani; a doborât sute de lupi. N-au mai rămas mulți inşi aidoma lui.

— Lunetist în război. Cred că vânătoarea e tare palpitantă.

— Oho, este, Domingo. Este. În Grupul 3 de Operațiuni Speciale am avut un tip tare priceput la asta; al dracului, era să-şi prăjească pielea de cinci ori. Ştiți... John Clark avea un pager cu conexiune via satelit, iar acela prinse a-i vibra la centură. Îl ridică şi verifică numărul. Scuzați-mă, zise el, căutând cu privirea un loc ferit. Clubul ofițerilor din Moscova avea curte şi el se-ndreptă către ea.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Arnie van Damm. Şedința executivului începuse după ce fuseseră distribuite copii ale ultimului dosar SORGE/SONGBIRD. Arnie era cel mai rapid la citit din tot grupul, dar nu şi cel mai bun analist strategic.

— Nimic bun, amice, comentă Ryan, întorcând a treia pagină.

— Ed, ridică Winston privirea din a doua pagină, ce-mi poți spune despre sursă? Pare a fi un document furnizat de-un acolit al iadului.

— Un membru al Biroului Politic chinez păstrează însemnări ale discuțiilor sale cu ceilalți miniştri. Avem acces la aceste însemnări; nu contează cum anume.

— Deci atât documentul, cât şi sursa sunt absolut autentice?

— Da, aşa considerăm.

— Cât sunt de sigure? insistă NEGUSTORUL.

Directorul CIA decise să facă un pas mare pe un teren alunecos.

— La fel de sigure ca unul dintre bonurile tale de tezaur.

— În regulă, Ed, dacă zici tu. Winston se aşează din nou pe scaun. După zece secunde murmură „Rahat…”

— Oh, da, George, fu de acord preşedintele. Ce rahat că am ținut totul ascuns.

— Te susțin, Jack, întări Secretarul de Stat.

Dintre toți cei prezenți doar Ben Goodley reuşi să parcurgă tot documentul fără să comenteze. Goodley, în ciuda statutului şi importanței personale dobândite în funcția de consilier prezidențial pe probleme de securitate națională, se simțea tânăr şi neajutorat în acel moment. În mare parte deoarece simțea că-i este mult inferior preşedintelui în cunoaşterea problemelor de securitate națională şi că în postul său funcționa mai degrabă ca un secretar de nivel superior. Era ofițer cu acte-n regulă al serviciilor naționale de informații, un om care, conform legii şi uzanțelor, îl acompania pe şeful statului oriunde se ducea acela. Datoria sa era de-a transmite informații preşedintelui. Foştii ocupanți ai biroului său, aflat în Aripa de Vest a Casei Albe, le spuseseră deseori preşedinților ce să creadă şi ce să facă. Dar el nu era decât un purtător de informații şi, pe moment, se simțea neajutorat chiar şi în acest rol mărunt.

Într-un târziu, Jack Ryan ridică privirea din document, având un aer îngândurat.

— OK. Ed, Mary Pat, ce-avem aici?

— Se pare că predicțiile Secretarului Winston asupra consecințelor financiare ale Incidentului Beijing devin realitate.

— Vorbesc despre consecințe abrupte, remarcă Scott Adler cu răceală. Unde-i Tony?

— Secretarul Bretano e-n sud, la Fort Hood, Texas, inspectând diviziile grele ale Corpului 3 Armată. Se va întoarce târziu, la noapte. Dacă-l chemăm înapoi în graba mare lumea o să remarce, le spuse van Damm celorlalți.

— Ed, ai ceva de obiectat dacă-i transmitem, pe căi sigure, materialul?

— Nu.

— Bine. Ryan se aplecă peste birou să ia telefonul. Trimite-

o, te rog, pe Andrea. Agenta apăru în mai puțin de cinci secunde.

— Da, domnule președinte?

— Poți duce asta celor de la Comunicații, s-o trimită TUNETULUI prin TAPDANCE? Îi întinse documentul. Apoi adu-l înapoi, bine?

— Am înțeles, domnule.

— Mersi, Andrea, rosti Ryan spre femeia care dispăruse deja. Luă o înghițitură de apă şi se răsuci către oaspeții săi. Bun, avem o situație destul de serioasă. Dar cât anume de serioasă?

— Îl aducem pe profesorul Weaver de la Brown University să ne facă o evaluare. E cel mai bun din țară în descifrarea intențiilor chinezilor.

— De ce dracului nu lucrează pentru mine? îi chestionă Jack.

— Îi place la Brown. Provine din Rhode Island. I-am oferit un post la noi de cel puțin cinci ori, din câte ştiu, îi zise directorul CIA lui Ryan, şi am primit de fiecare dată acelaşi răspuns.

— Exact aşa a făcut ministrul de finanțe. Îl cunoşteam pe George de mai bine de cincisprezece ani. Nu voia să lucreze pentru guvern.

— Genul tău de om, Jack, adăugă Arnie cu puțină frivolitate.

— În plus, poate câştiga mai mulți bani lucrând pentru noi, nu? Ed, când ajunge în capitală, asigură-te că îmi face o vizită.

— Când? Peste câteva ore pleci în Europa, sublinie Ed.

— Rahat. Ryan îşi aduse aminte.

Callie Weston tocmai finaliza ultimul lui discurs, în biroul ei. Urma să se îmbarce şi ea în Air Force One, împreună cu ceilalți membri ai delegației oficiale. De ce naiba nu putea să rezolve şi el lucrurile pe rând? Pentru că la acel nivel ele nu soseau niciodată astfel.

— În regulă, urmă Jack. Trebuie să evaluăm cât de serioasă este situația, apoi să plănuim o cale de preîntâmpinare a ei. Ce poate însemna asta?

— Una dintre opțiuni ar fi să-i abordăm discret pe chinezi, zise Secretarul de Stat. Ştiți, le spunem c-au mers prea departe şi vrem să colaborăm cu ei pentru a trece hopul şi a ameliora situația.

— Numai că ambasadorul Hitch e acum la Washington, pentru consultări, ai uitat? La ce teren de golf se duce azi, Congressional sau Burning Tree? se interesă preşedintele.

Hitch adora golful, un hobby pe care cu greu şi-l putea satisface la Beijing. Ryan îl înțelegea. Era norocos dacă putea face o gaură o dată pe săptămână, iar îndemânarea lui de odinioară se risipea în vânt.

— Însărcinatul cu afaceri din Beijing e prea tânăr pentru o asemenea treabă. Indiferent ce le-am transmite prin intermediul lui, chinezii n-o să ne ia suficient de mult în serios.

— Şi ce anume le-am putea oferi? întrebă Winston. Pentru a-i mulțumi pe chinezi trebuie să le dăm ceva mare, iar asta nu poate rămâne secret. Ar trebui ca şi ei să ne dea ceva în schimb, indiferent ce, pentru a justifica noi faptul că le oferim ceva, iar din câte văd eu aici ei nu vor decât să ne dea crampe la stomac. Acțiunile noastre sunt îngrădite de ce va tolera populația țării.

— Crezi că va tolera un război? se răsti Adler.

— Calmează-te, Scott. Sunt doar idei practice. Orice lucru suficient de suculent pentru a-i mulțumi pe nemernicii ăia ar trebui aprobat de Congres, corect? Ca să trecem o asemenea concesie prin Congres trebuie să le dăm o justificare pentru ea. Winston flutură documentul secret din mână. Dar nu putem proceda aşa fiindcă Ed ar face o criză, şi chiar dacă am încerca, unul dintre deputați va da totul în vileag presei în mai puțin de-un minut, iar jumătate dintre ei ar eticheta gestul drept un bir plătit asiaticilor şi vor zice că-i dau dracului pe chinezi, aprobând milioane de dolari pentru apărare dar niciun sfanț pentru tribut. Am dreptate?

— Da, răspunse Arnie. Cealaltă jumătate a Congresului va interpreta gestul ca fiind o mişcare politică responsabilă, însă cetățeanului de rând de pe stradă n-o să-i placă. Americanul obişnuit se aşteaptă ca Jack să-l sune pe premierul Xu şi să-i

zică „E mai bine să n-o faceți, amice”, arătându-i nuiaua.

— Gest care, apropo, ar ucide SONGBIRD, îi avertiză Mary Pat, dacă ei ar fi luat opțiunea în serios. S-ar pune capăt unei vieți de om şi noi nu vom mai avea acces la informații care ne sunt necesare. Şi, conform părerii mele după citirea acestui raport, Xu va nega absolut totul şi îşi vor continua planul. Ei chiar cred c-au ajuns cu spatele la zid, însă nu găsesc nicio modalitate inteligentă de-a ieşi singuri din impas.

— Iar pericolul constă în…? întrebă NEGUSTORUL.

— Colaps politic intern, îl lămuri Ryan. Se tem că dacă ceva ar deranja structurile politice sau economice interne, întregul castel din cărți de joc s-ar prăbuşi. Cu consecințe grave pentru actuala familie domnitoare a partidului.

— Chemați călăul, simți Ben Goodley nevoia să spună ceva. De fapt astăzi se folosesc gloanțele plutonului de execuție. Intervenția nu-l făcu să se simtă mai bine. Nu era în apele sale şi ştia asta.

În momentul acela sună telefonul STU al preşedintelui. Era Secretarul Apărării, Tony Bretano, nume de cod TUNETUL.

— Da, răspunse Ryan. Te-am pus pe speaker, Tony. Scott, George, Arnie, Ed, Mary Pat şi Ben sunt aici şi abia au citit ce-ai primit şi tu.

— Presupun că materialul e autentic?

— Al naibii de autentic, îi comunică Ed Foley noului membru al grupului SORGE/SONGBIRD.

— E un motiv de îngrijorare.

— Aici suntem de-acord cu tine, Tony. Unde eşti acum?

— Pe caroseria unui transportor Bradley, într-un garaj. În viața mea n-am văzut atâtea tancuri şi tunuri. Aici simți cu adevărat ce-nseamnă putere.

— Mda, păi ce-ai citit tu arată exact care sunt limitele puterii noastre.

— Aşa am zis şi eu. Dacă vreți să ştiți ce cred eu c-ar trebui să facem… ar fi bine să le dovedim clar că pentru ei ar fi o mişcare foarte rea.

— Cum să facem asta, Tony? îl interpelă Adler.

— Să luăm exemplul animalelor – peştele balon. Când este amenințat înghite cinci litri de apă şi îşi măreşte

dimensiunile – devine prea mare pentru a fi mâncat.

Ryan fu surprins să audă acel exemplu. N-avea nicio bănuială că Bretano ştia ceva despre animale. Era genul de om pasionat de ştiinţă şi tehnologie. Ei bine, ca toţi ceilalţi, se pare că urmărea Canalul Discovery.

— Sugerezi să-i speriem?

— Să-i impresionăm e formularea potrivită.

— Jack, tocmai plecăm la Varşovia – îl putem informa pe Gruşavoi de chestia asta… ce-ar fi să invităm Rusia în NATO? Pe polonezi i-am primit deja. Întreaga Europă s-ar angaja să vină în apărarea Rusiei în cazul unei invazii. De fapt, în asta constă esenţa oricărei alianţe şi a oricărui tratat de apărare mutuală. „Nu te pui doar cu mine, Charlie, te pui cu toţi prietenii mei." Chestia asta funcţionează de mult timp.

Ryan reflectă puţin asupra sugestiei, apoi privi la cei din cameră.

— Păreri?

— E ceva, socoti Winston.

— Ce facem cu celelalte ţări NATO? Vor fi de acord? Întregul scop al alianţei, le reaminti Goodley, era să le protejeze de ruşi.

— De sovietici, îl corectă Adler. S-au schimbat lucrurile, ai uitat?

— Sunt aceiaşi oameni, vorbind aceeaşi limbă, domnule, insistă Goodley. Se simţea destul de tare pe domeniul acesta. Ceea ce propuneţi dumneavoastră este o posibilă soluţie elegantă a unei probleme presante, dar pentru a o realiza vom fi nevoiţi să împărtăşim materialul SORGE celorlalte ţări, nu-i aşa? Sugestia îi făcu pe soţii Foley să se agite. Puţine persoane din lume erau mai slobode la gură decât un şef de guvern.

— Ce mama dracului, de multă vreme le ţinem sub observaţie forţele militare, graţie sateliţilor. Putem pretinde c-am obţinut imagini care ne-au îngrijorat. Pentru lăcomie e o explicaţie suficientă, sugeră directorul CIA.

— Punctul doi, cum îi convingem pe ruşi? raţionă Ryan cu glas tare. Invitaţia de aderare ar putea fi interpretată de către Moscova ca o uriaşă pierdere de prestigiu.

— Trebuie să le explicăm situația. În fond țara lor este în pericol, enunță Adler.

— Numai că ei nu sunt lacomi. Vor dori să ştie totul în amănunt, căci e vorba de securitatea *lor* națională, adăugă Goodley.

— Ştiți cine se află chiar acum în Moscova? îl interpelă Foley pe preşedinte.

— John?

— RAINBOW SIX. Atât John, cât şi Ding îl cunosc pe Golovko, care-i omul numărul unu al lui Gruşavoi. E un canal de comunicare bun şi convenabil. Mai amintim faptul că racheta antitanc trasă în Moscova îi era de fapt destinată lui. Nu-l va face mai fericit pe Serghei Nikolaici, însă acum bănuiala i se va transforma în certitudine.

— De ce nu pot ticăloşii aceia stupizi să spună simplu că le pare rău pentru împuşcarea celor doi preoți? se lamentă Ryan.

— De ce crezi că mândria face parte din Cele Şapte Păcate? replică directorul CIA.

Telefonul mobil al lui Clark era cu transmisie prin satelit şi avea dispozitiv de criptare încorporat, era făcut din plastic şi nu depăşea şase milimetri în grosime, fapt care-l făcea uşor de purtat. Precum majoritatea aparatelor de acest tip, dura ceva timp până se sincroniza cu telefonul interlocutorului, sarcina fiindu-i îngreunată de întârzierea semnalului inerentă transmisiilor prin satelit.

— Linie securizată, anunță în cele din urmă o voce feminină artificială.

— Cine-i acolo?

— Ed Foley, John. Cum e la Moscova?

— Plăcut. Care-i treaba, Ed? întrebă John. Directorul CIA nu suna de la D.C. pe o linie securizată doar să facă schimb de amabilități.

— Treci pe la ambasadă. Avem un mesaj pe care vrem să-l transmiți tu.

— Ce fel de mesaj.

— Du-te la ambasadă. Te-aşteaptă acolo. Bine?

— Recepționat. Terminat. John închise telefonul şi reveni în club.

— Ceva important? se interesă Chavez.

— Trebuie să trecem pe la ambasadă să ne întâlnim cu cineva, replică Clark, simulând furia provocată de întreruperea programului său liber.

— Ne vedem atunci mâine, Ivan şi Domingo, ridică Kirillin paharul în semn de salut.

— Ce se petrece? întrebă Chavez după ce ajunseră la zece metri distanță.

— Nu ştiu sigur, însă cel care m-a apelat era Ed Foley.

— Ceva important?

— Vom trăi şi vom vedea.

— Cine conduce?

— Eu. John cunoştea Moscova destul de bine, deprinzându-i topografia; în cursul primei sale misiuni din 1970, de care ar fi fost fericit să uite, pe vremea aceea fiica sa fiind de vârsta actualului său nepot.

Drumul cu maşina dură douăzeci de minute, iar cea mai dificilă sarcină se dovedi a fi lămurirea puşcaşului marin de la intrare că au cu adevărat treabă în interiorul ambasadei după terminarea orelor normale de program. În cele din urmă le veni în ajutor Tom Barlow, omul care-i aştepta. Puşcaşul marin îl cunoştea pe Tom, iar el îi cunoştea pe oaspeți, ceea ce pentru soldat însemna că sunt în regulă.

— Ce-a provocat toată tevatura? întrebă Jack, când ajunseră în biroul lui Barlow.

— Asta. Le întinse fiecăruia o copie a mesajului sosit prin fax. Ar trebui să stați jos, băieți.

— *Madre de Dios,* icni Chavez treizeci de secunde mai târziu.

— De acord cu tine, Domingo, întări şeful său. Citeau doar o versiune drastic „spălată” a ultimului raport SORGE.

— Sigur avem o sursă în Beijing, omule.

— Mai mult ca sigur, Domingo. Şi noi ar trebui să-i transmitem informațiile lui Serghei Nikolaici. Cineva de-acasă se simte tare milos.

— Fir-ar…! izbucni Chavez. Apoi mai citi puțin. Oh, da,

înțeleg. Asta are ceva sens.

— Barlow, avem numărul de telefon al amicului nostru?

— Iată-l. Ofițerul CIA îi dădu un bilețel şi îi indică un aparat telefonic. E la vila sa de vacanță, pe Colinele Lenin. Încă nu le-au schimbat denumirea. De când a aflat că el a fost ținta, a devenit mult mai atent cu măsurile de securitate.

— Da, ne-am întâlnit cu doica lui, Şelepin, îl informă Chavez pe Barlow. Părea un tip serios.

— Ar fi bine să fie. Dacă interpretez corect mesajul, s-ar putea să fie pus la bătaie; dacă nu el, atunci echipa de securitate a lui Gruşavoi.

— E chiar adevărat? simți Chavez nevoia să-ntrebe. Vreau să zic că afacerea asta e *casus belii*.

— Păi bine, Ding, tu erai cel care susținea mereu că relațiile internaționale înseamnă două state care se faultează reciproc. Apoi formă numărul. Tovarăşe Golovko, se adresă el persoanei care răspunsese, vorbind în rusă, aici e Klerk, Ivan Sergheievici. Asta-i va capta atenția, le zise John celorlalți doi bărbați.

— Salutări, Vania, rosti în engleză o voce familiară. Nu te-ntreb cum ai obținut acest număr. Ce pot face pentru tine?

— Serghei, trebuie să ne întâlnim imediat, în legătură cu o problemă importantă.

— Ce fel de problemă?

— Eu sunt doar poştaşul, Serghei. Am un mesaj să ți-l înmânez. Merită toată atenția ta. Domingo şi cu mine te putem vedea în seara asta?

— Ştiți cum să ajungeți aici?

Clark îşi imaginä c-o să găsească el drumul spre pădure.

— Spune-le oamenilor de la poartă să aştepte doi capitalişti prieteni ai Rusiei. Cam peste o oră, să zicem?

— Vă aştept.

— Mulțumesc, Serghei. Clark puse receptorul în furcă. Unde-i buda, Barlow?

Bătrânul ofițer de informații împături faxul şi îl introduse în buzunarul hainei. Înainte de-a avea o discuție precum cea care urma, simțea nevoia să meargă la baie.

CAPITOLUL 42

Mesteceni

Se îndreptară către apus față de capitala Rusiei. Traficul sporise față de vremea când Clark avusese ultima aventură la Moscova şi acum, pe marile bulevarde, se putea circula şi pe banda centrală. Ding se ocupa de orientare, ajutându-se de o hartă, iar în curând depăşiră linia de centură a capitalei Rusiei şi pătrunseră în zona dealurilor care înconjurau metropola. Trecură pe lângă un monument pe care cei doi îl vedeau pentru prima oară în viața lor, alcătuit din trei enormi…

— Ce naiba e ăsta? se interesă Ding.

— Până aici au ajuns germanii în 1941, explică John. I-au oprit exact în acest loc.

— Cum le zice la chestiile alea?

„Chestiile alea" erau trei bucăți imense de şină de cale ferată, îmbinate prin sudură la un unghi de nouăzeci de grade, semănând cu nişte capre uriaşe de tăiat lemne.

— Arici, dar băieții din SEAL le zic „vâsle în erecție". E dificil să treci cu tancul peste o chestie din asta, îi spuse Clark tânărului său partener.

— Ruşii îşi iau în serios istoria, nu?

— Şi tu ai face la fel dacă ai reuşi să opreşti pe cineva care-i decis să-ți şteargă țara de pe hartă, fiule. Pe vremea aceea germanii erau grozav de hotărâți. A fost un război tare dur.

— Cred şi eu. Fă prima la dreapta, domnule C.

Zece minute mai târziu pătrunseră într-o pădure de mesteceni, care erau un simbol al Rusiei la fel de cunoscut ca şi vodca şi borşul. Curând după aceea ajunseră la o gheretă de pază. Santinela îmbrăcată în uniformă ținea în mâini un AK-74 şi avea o înfățişare surprinzător de cruntă. „Probabil a

fost informat în legătură cu amenințarea la viața lui Golovko şi a altora", îşi spuse John. Dar mai fusese informat şi cine sunt persoanele autorizate să treacă, aşa că prezentară doar paşapoartele la control, paznicul dându-le totodată indicații pe care drum să apuce.

— Casele n-arată deloc rău, remarcă Chavez.

— Au fost ridicate de prizonierii germani de război, îi zise Clark. Lui Ivan nu-i prea plac nemții, dar le respectă talentul de meşteşugari. Aceste vile au fost construite pentru membrii Biroului Politic, majoritatea după război, probabil. Uite şi vila pe care-o căutăm.

Era o casă cu cadrul din lemn, vopsită în maro şi arătând ca o încrucişare între o locuință rurală din Germania şi o fermă din Indiana, după opinia lui Clark. Şi aici se aflau gărzi înarmate, care patrulau împrejurul ei. „Au fost anunțați de santinela din prima gheretă", gândi John. Unul dintre paznici le făcu semn cu mâna. Ceilalți doi se țineau în urmă, pregătiți să-l acopere pe primul dacă ceva neaşteptat urma să se petreacă.

— Sunteți Klerk, Ivan Sergheievici?

— *Da*, răspunse John. Acesta-i Chavez, Domingo Stepanovici.

— Treceți, sunteți aşteptați, le comunică paznicul.

Seara era plăcută. Soarele apusese deja, iar pe cer îşi făcuseră apariția stelele. Adia o briză uşoară dinspre apus, dar Clark crezu că aude fantomele războiului. Panzergrenadier-ii[76] lui Hans von Kluge[77], bărbați care purtau uniforma gri-verzuie a Wehrmachtului. În cursul celui de-al Doilea Război Mondial, pe frontul de răsărit se dusese o luptă stranie, asemănătoare meciurilor moderne de lupte transmise la televizor. Nu puteai face distincție între bine şi rău, ci doar între rău şi extrem de rău. Însă gazda lor probabil că nu percepea istoria în acest mod, iar Clark nu era

---

[76] Trupe de infanterie mecanizată germană în cel de-al Doilea Război Mondial, (n.red.).

[77] Hans von Kluge (1882 – 1944) mareşal german, comandant al Corpului IV Armată pe timpul invaziei URSS, (n.tr.).

dornic să aducă subiectul în discuție.

Golovko stătea pe veranda acoperită, îmbrăcat într-o ținută formală. Avea o cămaşă decentă, dar fără cravată. Nu era înalt, fiind între Chavez şi Clark ca înălțime, însă ochii săi reflectau mereu inteligență, iar acum oglindeau şi puțin interes. Evident, era curios să afle scopul întâlnirii.

— Ivan Sergheievici, îl salută Golovko. Îşi strânseră mâinile, apoi oaspeții fură conduşi în interior.

Doamna Golovko, doctor în fizică, nu se zărea pe nicăieri. Întâi de toate, Golovko îi servi cu vodcă, apoi le făcu semn să ia loc.

— Ai zis că ai un mesaj pentru mine. John notă faptul că vorbise în engleză, stabilind limba în care va decurge întâlnirea.

— Iată-l. Clark îi întinse foile de hârtie.

— *Spasiba.* Serghei Nikolaici se aşează comod în scaun şi începu să citească. Ar fi fost un excelent jucător de pocher, socoti John. Expresia feței îi rămase neschimbată după primele două pagini citite. Apoi îşi ridică privirea.

— Cine a hotărât că trebuie să văd asta? vru el să afle.

— Preşedintele, răspunse Clark.

— Ryan al vostru e un bun camarad şi un om de onoare, Vania. Golovko făcu o pauză. Văd că Langley şi-a îmbunătățit capacitățile de obținere a informațiilor prin surse umane.

— Probabil e o supoziție bună, însă nu ştiu nimic de sursa în cauză, domnule director Golovko, răspunse Clark.

— Materialul ăsta e, aşa cum ziceți voi, fierbinte.

— Absolut incendiar, acceptă John, privindu-l cum întoarce o nouă pagină.

— Să fiu al dracului! remarcă Golovko, arătând, în cele din urmă, puțină emoție.

— Da, cam aşa am spus şi eu, intră Chavez în conversație.

— Sunt bine informați. Nu mă surprinde. Sunt sigur că au multe mijloace de spionaj în Rusia, remarcă Golovko, din glas răzbătând puțină mânie. Par asta-i… asta-i agresiune pe față ce discută ei.

— Mda, exact asta pare să fie, dădu Clark din cap.

— Informația este autentică? îl chestionă Golovko.

— Eu sunt doar mesagerul, domnule director, replică Clark. Nu-mi pot exprima opinia.

— Ryan e un camarad prea bun să facă pe agentul provocator. Chestia asta e nebunie curată. Golovko tocmai le dezvăluise oaspeților săi că n-are niciun mijloc de informare în interiorul Biroului Politic chinez, fapt care-l surprinse pe John. Extrem de rar putea să-i prindă CIA pe ruşi slabi într-un anumit domeniu al informațiilor. Golovko ridică iarăşi privirea. Odinioară am avut şi noi o astfel de sursă, însă nu mai există.

— N-am acționat niciodată în acea parte a lumii, domnule director, exceptând o perioadă, cu mult timp în urmă, când făceam parte din marina militară. Iar atunci, omise el să explice, tot ce cunoscuse din China fuseseră barurile din Taipei, unde se făcea criță.

— Am călătorit de câteva ori la Beijing, în interes diplomatic, dar nu recent. Nu pot spune că am reuşit cu adevărat să-i înțeleg pe acei oameni. Golovko termină de citit documentul şi-l puse pe masă. Îl pot păstra?

— Da, domnule, confirmă Clark.

— De ce ni-l dă Ryan?

— Sunt doar poştaşul, Serghei Nikolaici, dar aş putea bănui că răspunsul este conținut în mesaj. America nu vrea să vadă Rusia suferind.

— Frumos din partea voastră. Ce concesii cereți?

— Niciuna, din câte ştiu eu.

— Ştiți, observă Chavez, uneori vrei doar să arăți că eşti un bun vecin.

— La nivelul acesta al afacerilor de stat? întrebă, sceptic, Golovko.

— De ce nu? O Rusie betegită şi jefuită nu serveşte deloc intereselor americane. Oricum, cât de mari sunt descoperirile acelea geologice? îl chestionă John.

— Imense, replică Golovko. Nu mă surprinde că ați aflat de ele. Eforturile noastre de secretizare n-au fost serioase. Câmpul petrolier rivalizează cu rezervele din Emirate, iar mina de aur este foarte bogată. Cele două zăcăminte ne pot salva economia, putându-ne transforma într-o națiune

bogată şi un partener pe măsura Americii.

— Atunci ştiți de ce v-a trimis Jack materialul. Dacă Rusia prosperă, atât ea, cât şi America vor trăi într-o lume mai bună.

— Adevărat?

Golovko avea o minte sclipitoare, dar fusese crescut într-o lume în care America şi Rusia îşi doriseră deseori moartea una celeilalte. Asemenea idei pier greu, chiar şi pentru o minte atât de agilă precum cea a lui Serghei.

— Adevărat, confirmă John. Rusia este o mare națiune, iar voi sunteți un popor măreț. *Sunteți* nişte parteneri pe măsura noastră.

Nu mai adăugă că, pe această cale, America n-ar mai fi trebuit să se preocupe cum să se debaraseze de ei. Acum ruşii nu trebuiau decât să-şi vadă de propria îmbogățire, iar America trebuia doar să le ofere consultanță şi povață cum să intre în lumea capitalistă cu fruntea sus şi mintea limpede.

— Şi asta vine de la omul care a ajutat la pregătirea dezertării unui director KGB? întrebă Golovko.

— Serghei, după cum zicem noi acasă, au fost doar afaceri, nimic personal. Eu n-am vreun dinte împotriva ruşilor, iar tu n-ai ucide un american doar din pură distracție, nu-i aşa?

— Fireşte că nu, replică indignat amfitrionul. Asta ar fi *nekulturnîi.*

— La fel stă treaba şi cu noi, domnule director.

— Hei, omule, interveni Chavez, de când eram adolescent am fost antrenat să vă ucid soldații, pe vremea aceea fiind doar un răcan ce căra o puşcă, dar, ia uite minune, acum nu mai suntem inamici, aşa-i? Dacă nu mai suntem duşmani, atunci putem fi prieteni. Ne-ați ajutat în conflictele cu Japonia şi Iran, corect?

— Da, însă remarcasem că eram ținta finală a ambelor conflicte şi a fost în interesul național să vă ajutăm.

— Poate chinezii ne au pe *noi* ca obiectiv final. Atunci este în interesul nostru să vă ajutăm. Probabil că pe noi ne plac la fel de puțin ca şi pe voi.

Golovko făcu un semn de aprobare.

— Da, un lucru pe care-l cunosc bine, legat de ei, este spiritul lor de superioritate rasială.

— Un mod de gândire periculos pentru popoare, omule. Rasism înseamnă că-ti consideri duşmanii nişte insecte demne doar să fie strivite, trase concluzia Chavez, impresionându-l pe Clark cu amestecul dintre limbajul din suburbiile de est ale oraşului Los Angeles şi analiza demnă de-un masterand a situației actuale. Nici chiar Karl Marx n-a susținut c-ar fi mai bun decât alt ins pe motiv de culoare a pielii, nu?

— Însă Mao a făcut-o, completă Golovko.

— Nu mă miră, continuă Ding. În facultate i-am citit *Cărticica roşie*. El nu dorea să fie doar un lider politic. Ce naiba, el voia să fie Dumnezeu. Îşi lăsase ego-ul să pună stăpânire pe creierul său – o afecțiune des întâlnită la indivizii care iau conducerea unei țări, nu?

— Lenin n-a fost un astfel de individ, însă Stalin da, observă Golovko. Deci Ivan Emmetovici este prietenul Rusiei. Ce-aş putea face cu informațiile primite?

— Depinde numai de tine, amice, îi zise Clark.

— Trebuie să vorbesc cu preşedintele meu. Al vostru soseşte mâine în Polonia, aşa este?

— Cred că da.

— Trebuie să dau câteva telefoane. Vă mulțumesc că ați venit, prieteni. Poate că data viitoare voi fi capabil să vă ofer o tratație aşa cum se cuvine.

— Mi se pare corect.

Clark se ridică şi dădu peste cap paharul cu vodcă. Urmară alte strângeri de mâini, apoi plecară pe acelaşi drum pe care veniseră.

— Dumnezeule, ce-o să se-ntâmple acum, John? îl interpelă Ding, în maşină.

— Presupun că toată lumea va încerca să le bage minţile-n cap chinezilor.

— Va ține figura?

Clark înălță sprâncenele şi dădu din umeri:

— Urmăreşte ştirile la televizor, Domingo.

Nu era simplu să faci bagajele pentru o călătorie, chiar şi cu un întreg personal care se ocupa de asta. Situația era valabilă în special pentru CHIRURG, care era preocupată nu numai de ce ținută afişează în public când se afla în străinătate, dar constituia totodată Autoritatea Supremă în materie de ținută a soțului ei, statut pe care Jack mai degrabă îl tolera decât îl aproba. Ryan se afla încă în Biroul Oval, încercând să rezolve probleme care nu sufereau amânare – de fapt ar fi putut aştepta, dar despre guvernare existau anumite închipuiri care trebuiau onorate – şi aşteptând, totodată, un telefon important.

— Arnie?

— Da, Jack?

— Spune-le celor de la Forțele Aeriene să mai trimită un Gulfstream la Varşovia, în caz că Scott va trebui să zboare în mare grabă la Moscova.

— Nu-i o idee rea. Probabil îl vor parcă la vreo bază aeriană sau ceva asemănător. Van Damm ieşi ca să facă aranjamentele necesare.

— Altceva, Ellen? îşi întrebă Ryan secretara.

— Vreți o țigară?

— Da, înainte ca eu şi Cathy să ne luăm zborul către apus.

De fapt, se îndreptau către est, însă doamna Sumter îl înțelese. Îi înmână lui Ryan ultima țigară pe ziua în curs.

— Fir-ar să fie, slobozi Ryan odată cu primul fum.

Va primi mai mult ca sigur telefon de la Moscova… nu? Depinde cât de repede vor digera ruşii informația, sau poate Serghei va aştepta dimineața ca să i-o prezinte preşedintelui Gruşavoi. Oare va proceda aşa? În Washington, un material catalogat CRITIC i-ar fi fost vârât sub nas preşedintelui în maximum douăzeci de minute, dar la țări diferite se aplică reguli diferite, iar el nu ştia cum procedează ruşii. Era al naibii de sigur că va avea o veste de la ei înainte să coboare din avion la Varşovia. Însă pentru moment… Suflă fumul afară şi cotrobăi prin birou după spray-ul de gură, îşi stropi cavitatea bucală cu chestia aceea acidă, apoi părăsi biroul, îndreptându-se către exterior – Aripa de Vest şi Casa Albă în sine nu sunt legate printr-un coridor interior, din pricina

unei scăpări arhitecturale. În orice caz, în şase minute se afla pe palierul rezidențial, supraveghindu-i pe lacheii care-i aranjau bagajele. Cathy era acolo, încercând să dirijeze operațiunea atent supravegheată de Serviciul Secret, care acționa de parcă s-ar fi temut să nu se strecoare o bombă în valize. Numai că paranoia făcea parte din meseria lor. Ryan păşi către soția lui.

— Trebuie să stai de vorbă cu Andrea.

— Pentru ce?

— Probleme cu stomacul, zice ea.

— Oho. Cathy suferise şi ea de grețuri când o avusese pe Sally, dar asta fusese cu mult timp în urmă şi nu constituise o afecțiune severă. Ştii că nu prea ai ce face în situația asta.

— Şi se mai zice că medicina a progresat, comentă Jack. Oricum, i-ar prinde bine puțin ajutor de la altă femeie.

Cathy zâmbi.

— Da, sigur, solidaritatea feminină. Ia spune, îl vei lua pe Pat?

Jack zâmbi pe la spatele ei.

— Mda, poate mă-nvață să trag mai bine cu pistolul.

— Super, observă sarcastic CHIRURGUL.

— Ce ținută ai ales pentru cina de gală? o întrebă preşedintele pe Prima Doamnă.

— Cea albastru-deschis.

— E mulată pe corp, zise Jack, atingându-i brațul.

În acel moment îşi făcură apariția copiii, păstoriți de diverşii lideri ai echipelor lor de protecție, cu excepția lui Kyle, care era purtat în brațe de către una dintre „leoaicele" sale. Niciodată nu le venea uşor să se despartă de copii, cu toate că se obişnuiseră să fie îngrijorați. Avu loc obişnuita scenă a îmbrățişărilor şi sărutărilor, apoi Jack o luă de mână pe soție şi o conduse spre lift.

Liftul îi duse la nivelul parterului, de unde urmă o plimbare scurtă până la platforma de aterizare a elicopterelor. Aparatul VH-3 se afla acolo, avându-l la comandă pe colonelul Malloy. Puşcaşii marini salutară, aşa cum făceau întotdeauna. Preşedintele şi Prima Doamnă urcară la bord şi se instalară în scaunele confortabile,

legându-şi centurile sub privirea atentă a unui sergent din infanteria marină, care apoi se duse să raporteze pilotului.

Cathy agrea zborul cu elicopterul mai mult decât soțul ei, căci ea făcea câte două curse pe zi cu acest aparat. Jack nu se mai temea de zbor, însă prefera să conducă o maşină, lucru care nu-i mai fusese permis de luni de zile. Aparatul Sikorsky se înalță lin, pivotă în aer şi se orientă către Baza Andrews. Zborul dură aproximativ zece minute. Elicopterul ateriză în apropierea aeronavei VC-25A, versiunea militară a unui Boeing 747; până la scara avionului făceau câteva secunde, urmăriți de camerele TV care imortalizau evenimentul.

— Întoarce-te şi fă cu mâna, dragă, îi spuse Jack lui Cathy în capul treptelor. S-ar putea să apărem la ştirile de seară.

— Iarăşi? bombăni Cathy.

Apoi flutură mâna şi surâse, nu către oameni, ci spre camere. Odată sarcina îndeplinită, intrară în aeronavă şi se îndreptară spre compartimentul prezidențial. Acolo se aşezară, legându-şi din nou centurile, fiind observați de un subofițer al Forțelor Aeriene, care-i comunică apoi pilotului că totul e în regulă şi poate accelera motoarele pentru a rula spre capătul pistei zero-unu-dreapta. Tot ce urma era rutină, inclusiv discursul pilotului, urmat de decolarea impunătoare a uriaşului Boeing, plus urcarea la douăsprezece mii cinci sute de metri. Ryan era sigur că toată lumea din compartimentul alăturat stătea confortabil, deoarece cele mai proaste scaune din acest avion erau pe măsura celor mai bune locuri de clasa întâi ale avioanelor comerciale din lume. În ansamblu, părea o risipă a banilor din taxele contribuabililor, dar, din câte ştia el, niciun cetățean plătitor de taxe nu se plânsese prea tare.

Evenimentul aşteptat se produse când lăsaseră în urmă coasta ținutului Mâine.

— Domnule preşedinte? apelă o voce de femeie.

— Da, sergent?

— Un apel telefonic pentru dumneavoastră, domnule, pe STU. De unde doriți să preluați convorbirea?

Ryan se ridică.

— La etaj.

Sergentul făcu semn că a priceput şi îi indică direcția.

— Pe aici, domnule.

— Cine-a sunat?

— Directorul CIA.

Ryan îşi dădu seama că avea sens.

— Anunță-l şi pe Secretarul Adler să vină.

— Am înțeles, domnule, rosti ea şi începu să urce treptele scării în spirală.

Pe puntea superioară, Ryan se aşează într-un fotoliu de tipul celor de birou, eliberat pentru el de către un subofițer de aviație, care îi întinse receptorul telefonului.

— Ed?

— Da, Jack. A sunat Serghei.

— Ce-a zis?

— Că ai avut o idee foarte bună să mergi în Polonia. Solicită o întâlnire la nivel înalt, în secret, dacă-i posibil.

Adler se aşează pe locul de lângă Ryan şi prinse comentariul.

— Scott, te simți în stare de-un tur până la Moscova?

— Putem s-o facem discret? întrebă Secretarul de Stat.

— Probabil.

— Atunci, sunt de acord. Ed, le-ai servit sugestia cu NATO?

— Nu-i treaba mea să fac asta, Scott, replică directorul Agenției Centrale de Informații.

— Corect. Crezi că vor accepta?

— Cu şanse de trei la unu, da.

— De acord cu el, completă Ryan. Lui Golovko o să-i placă.

— Da, imediat după ce va trece şocul inițial, observă Adler, cu ironie în glas.

— Bine, Ed, spune-i lui Serghei că suntem dispuşi la o întâlnire secretă. Secretarul de Stat va zbura la Moscova pentru consultări. Să mă ții la curent cu evoluția evenimentelor.

— Aşa voi face.

— În regulă, terminat. Ryan puse receptorul la loc şi se răsuci spre Adler. Ei?

— Păi dacă ruşii marşează pe aderare, China va avea la ce să se gândească. Declarația aceasta era făcută cu o porție zdravănă de speranță.

„Problema e, raționă Ryan în timp ce se ridica, că extratereştrii nu gândesc la fel ca noi."

Microfoanele plantate în locuința lui Suvorov/Koniev îi făceau pe toți să surâdă. În acea seară individul agățase încă o târfă de lux, iar abilitățile ei interpretative erau puse în evidență de sunetele adecvate pe care le scotea, exact la momentul oportun. „Sau poate că tipul e chiar foarte bun la pat", îşi spusese Provalov cu voce tare, spre scepticismul general manifestat de către ceilalți componenți ai echipei de supraveghere înghesuiți în dubiță. Nu, socoteau ceilalți, fata e prea versată în ale meseriei ca să se implice atât de mult. Cu toții gândeau că-i păcat de ea, căci arăta foarte bine. Dar ei ştiau ceva ce subiectul urmăririi n-avea cum să ştie. Fata era o „codiță", pregătită din timp pentru a-l întâlni pe Suvorov/Koniev. În cele din urmă, zgomotul se stinse şi ei putură auzi zgomotul distinctiv făcut de-o brichetă americană Zippo, urmată de obişnuita linişte de după sex a unui bărbat sătul şi a unei femei (aparent) satisfăcute.

— Ia zi, Vania, cu ce treburi te ocupi? o auziră pe femeie întrebând, arătând interesul aşteptat din partea unei târfe de lux față de-un bărbat bogat pe care spera să-l binedispună şi altă dată.

— Afaceri, fu răspunsul.

— Ce fel de afaceri?

Din nou, doar gradul obişnuit de interes. Partea bună a lucrurilor, reflectă Provalov, era că tipa nu avusese nevoie de instructaj. Realiză că Şcoala de Vrăbiuțe fusese extrem de uşor de condus. Femeile făceau genul acesta de lucruri din instinct.

— Am grijă de nevoile speciale ale unor oameni speciali, replică spionul inamic. Dezvăluirea sa fu urmată de-un hohot de râs feminin.

— Şi eu am aceeaşi meserie, Vania.

— E vorba de nişte străini care au nevoie de servicii

deosebite, pe care eu am fost antrenat să le duc la îndeplinire sub vechiul regim.

— Ai făcut parte din KGB? Serios? Excitație în glasul ei. Fata aia ştia meserie.

— Da, eram şi eu pe-acolo. Nimic ieşit din comun.

— Pentru tine, da, nu însă şi pentru mine. A existat cu adevărat o şcoală pentru fete ca mine? KGB antrena femei pentru… să aibă grijă de necesitățile bărbaților?

De data asta râse bărbatul.

— Oh, da, draga mea. A existat o astfel de şcoală. Ai fi făcut treabă bună acolo.

Acum râsul era unul cochet.

— La fel de bună ca acum?

— Nu, aia nu se taxa.

— Dar am meritat banii? întrebă ea.

— Cu prisosință, veni un răspuns satisfăcut.

— Vrei să te mai întâlneşti cu mine, Vania? În glasul ei răzbătea o speranță reală, sau una simulată perfect.

— *Da,* mi-ar plăcea tare mult, Maria.

— Deci te ocupi de nevoile speciale ale unor oameni. Ce nevoi sunt astea?

Putea continua pe aceeaşi linie, căci bărbații adorau să fie considerați fascinanți de către femeile frumoase. Făcea parte din rolul ei să se închine la acest altar, iar bărbații *întotdeauna* se lăsau păcăliți.

— Nu cu mult diferite de cele pe care am fost pregătit să le satisfac, Maria, însă detaliile nu te privesc.

Dezamăgire:

— Bărbații întotdeauna spun asta, se bosumflă ea. De ce trebuie ca cei mai interesanți bărbați să fie misterioşi?

— În asta constă fascinația noastră, femeie, explică el. Ai fi preferat să conduc un camion?

— Şoferii de camion n-au… abilitățile tale masculine, replică ea, de parcă ar fi sesizat diferența.

— Un bărbat ar putea avea erecție doar ascultând-o pe târfa asta, observă unul dintre ofițerii FSB.

— Asta-i ideea, confirmă Provalov. De ce crezi că cere aşa de mult?

— Un bărbat adevărat n-are nevoie să plătească femeile.

— Am fost chiar atât de bun? se auzi în căşti întrebarea lui Suvorov/Koniev.

— Încă puţin şi ar fi trebuit să te plătesc eu pe tine, Vania, replică fata, cu bucurie în glas. Probabil îşi însoţea declaraţia cu un sărut.

— Gata cu întrebările, Maria. Lasă-l să se odihnească acum, o îndemnă Oleg Gregorievici în eter. Fata ar fi trebuit să-l audă.

— Ştii cum să faci pe cineva să se simtă bărbat, îi spuse spionul/asasinul. Unde-ai învăţat meserie?

— La femei e o deprindere naturală, ganguri ea.

— Poate doar la unele.

Apoi discuţia încetă şi peste zece minute se auziră sforăituri.

— Ei bine, ăsta este mult mai interesant decât cazurile noastre obişnuite, le spuse ofiţerul FSB celorlalţi.

— Ai pus pe cineva să verifice banca?

— La fiecare oră. Nu mai trebuia să spună cât de mulţi oameni, mai ales de naţionalitate chineză, lasă mesaje într-o căsuţă poştală oarbă. Nu, trebuiau să fie câţiva mesageri pe fir, nu mulţi, dar destui pentru a-i oferi oarecare protecţie celui care-l dirija pe Suvorov. Urma să fie o muncă de teren solicitantă, iar ei se aşteptau la asta. Aşa că banca şi căsuţa ei poştală oarbă erau verificate la intervale regulate, iar în *acea* dubiţă de supraveghere se găsea o cheie confecţionată la comandă care se potrivea la încuietoarea cutiei, plus un xerox care să copieze mesajul găsit înăuntru. Totodată FSB instituise un cordon de supraveghere împrejurul ambasadei Chinei. Aproape fiecare angajat care ieşea afară avea o „umbră". Pentru a îndeplini aşa cum trebuie această sarcină, reduseseră alte operaţiuni de contraspionaj din Moscova, însă cazul lor avea prioritate absolută. Curând avea să devină mult mai important, dar ei nu ştiau asta încă.

— De câţi genişti dispunem? îl întrebă, în zorii zilei siberiene, Bondarenko pe Aliev.

— Două regimente care nu sunt implicate în construcţia

drumului, răspunse şeful operaţiunilor.

— Bun. Adu-le imediat aici să lucreze la camuflarea buncărelor şi la construcţia unora false pe versantul opus al acestor dealuri. Imediat, Andrei.

— Da, tovarăşe general, le aduc urgent.

— Îmi place răsăritul, e cea mai liniştită parte a zilei.

— Cu excepţia celui în care ceilalţi flăcăi vor porni la atac.

Răsăritul era momentul universal pentru declanşarea unei ofensive majore, astfel încât putea folosi toată perioada de lumină a zilei pentru exploatarea succesului.

— Dacă vor veni, vor pătrunde exact prin această vale.

— Da, aşa va fi.

— Vor deschide focul asupra primei linii de apărare… de fapt, asupra celei pe care o consideră ei a fi prima, prezise Bondarenko, arătând cu mâna.

Prima linie era compusă din imitaţii ale buncărelor reale, făcute din beton armat, însă ţevile de tun care se ieşeau din ele erau false. Indiferent ce genist se ocupase cu amplasarea acelor fortificaţii se născuse cu un simţ al folosirii terenului demn de Alexandru Macedon. *Păreau* a fi frumos amplasate, poate chiar prea frumos. Poziţionarea lor era uşor de ghicit şi erau vizibile, sau chiar dezvăluite părţii adverse, iar un obiect *dezvăluit* constituia ţinta primei lovituri. Existau până şi încărcături pirotehnice în buncărele false, care să explodeze după primele lovituri directe, umplându-i de bucurie pe inamicii care le loviseră. Oricine venise cu acea idee fusese un maestru al geniştilor.

Dar adevăratele mijloace de apărare de pe versantul dealurilor erau posturile de observaţie minuscule, ale căror linii telefonice îngropate duceau spre adevăratele buncăre şi, dincolo de el, spre poziţiile de artilerie aflate la zece sau chiar mai mulţi kilometri în spatele frontului. Multe dintre acele poziţii erau vechi şi amplasamentul le era deja cunoscut, însă rachetele lansate erau la fel de letale ca în 1940, proiectul lor având la bază modelul Katiuşa, pe care germanii ajunseseră să-l urască de moarte. Apoi urmau armele cu tragere directă. Prima lor linie era formată din turelele vechi de pe tancurile germane. Aparatele de ochire şi muniţia erau încă în stare de

funcționare, iar echipajele ştiau cum să le mânuiască; dispuneau de tuneluri de evacuare care plecau de la vehicule, permițând personalului să supraviețuiască unui atac decisiv. Probabil că genişti care ridicaseră acea linie defensivă erau cu toții decedați, generalul Bondarenko trăgând speranța că fuseseră înmormântați onorabil, ca nişte soldați demni de cinstire. Linia aceea n-ar fi putut opri un atac hotărât – nicio linie fixă de apărare n-ar fi putut reuşi asta – dar era suficientă pentru a-l face pe inamic să-şi dorească s-o fi apucat pe alt traseu.

Însă camuflajul trebuia îmbunătățit, iar activitatea urma să fie făcută noaptea. Un avion de mare altitudine zburând de-a lungul graniței şi având la bord camere de fotografiat cu câmp oblic putea zări o mare suprafață din interiorul țării sale şi lua mii de fotografii clare şi utile, iar chinezii aveau probabil o colecție bunicică de asemenea imagini, plus cele obținute prin intermediul propriilor sateliți, sau de la cei comerciali pe care îi putea închiria toată lumea care dispunea de bani…

— Andrei, spune-le celor de la informații să vadă dacă chinezii au accesat sateliții de recunoaştere foto comerciali.

— De ce să se deranjeze? Nu-i au pe-ai lor?

— Nu ştim cât de buni sunt ai lor, însă ştim că noul model produs de francezi este la fel de bun ca sateliții foto folosiți de americani în 1975, ceea ce-i suficient pentru anumite scopuri.

— Am înțeles, tovarăşe general. Aliev făcu o pauză. Credeți că aici o să se petreacă ceva?

Bondarenko se opri, înfiorat, în timp ce scruta orizontul sudic, de peste fluviu. Din vârful acelui deal putea vedea în interiorul granițelor Chinei. Terenul nu se deosebea cu nimic de cel al Rusiei, însă din motive politice era considerat un ținut străin şi, cu toate că locuitorii acelui ținut nu erau diferiți etnic față de cei care locuiau în ținutul *său,* diferențele ideologice şi politice erau suficiente ca simpla lor vedere să-i provoace îngrijorare, chiar teamă. Dădu din cap.

— Andrei Petrovici, ai ascultat aceeaşi şedință informativă pe care am auzit-o şi eu. Ceea ce mă îngrijorează e că armata

lor este cu mult mai activă decât a noastră. Au capacitatea militară de-a ne ataca, iar noi n-avem capacitatea să ne apărăm. Avem mai puțin de trei divizii cu efectiv complet, iar nivelul lor de pregătire este inadecvat. Mai avem multe de făcut înainte de-a începe să mă simt mai liniştit, întărirea acestei linii este cel mai simplu lucru pe care-l putem face, iar cea mai uşoară parte a întăririi este ascunderea acestor buncăre. Apoi vom trimite soldații, prin rotație, înapoi la poligonul de antrenament, punându-i să-şi îmbunătățească abilitățile de trăgători. Le-ar fi fost foarte uşor s-o facă, însă de zece luni nu s-a mai făcut niciun antrenament! Avem atâtea de făcut, Andruşka, atât de multe…

— Aşa este, tovarăşe general, însă am luat un start bun.

Bondarenko gesticulă şi bombăni:

— Abia peste un an putem vorbi de-un început promițător. Am dat deja de primul necaz din dimineața unei zile care am impresia că va fi tare lungă, colonele. Acum hai să zburăm către est, să vedem următorul sector.

Generalul Peng Xi-Wang, comandantul Armatei 34 de Asalt „Drapelul Roşu", aflat la numai şaisprezece kilometri depărtare, privea printr-un binoclu spre frontiera rusă. Armata 34 era un Grup de Armată de categoria A şi cuprindea aproape optzeci de mii de oameni. Avea o divizie blindată, două divizii mecanizate, o divizie de infanterie motorizată, plus alte unități auxiliare, precum o brigadă independentă de artilerie aflată sub comanda sa directă. În vârstă de cincizeci de ani şi membru de partid de la vârsta de douăzeci, Peng era militar de carieră, aflându-se de zece ani în activitate. De când îşi comandase regiment de tancuri, având gradul de colonel plin, fusese apt să-şi antreneze neîncetat trupele pe terenul care devenise ținutul său de bază.

Districtul Militar Shenyang cuprindea majoritatea teritoriului din nord-estul Republicii Populare. Era un ținut deluros, împădurit, cu veri toride şi ierni aspre. Pe fluviul Amur, aflat în fața lui Peng, se vedeau câteva ghețuri timpurii, dar din punct de vedere militar adevăratul obstacol

îl constituiau copacii. Tancurile puteau culca la pământ copaci răzleți, dar nu la fiecare zece metri. Nu, trebuia să le conduci printre copaci, sau în jurul lor şi, deşi exista spațiu de manevră pentru asta, i-ar fi obosit pe conductori şi ar fi consumat combustibilul la fel de eficient ca şi când ai fi răsturnat rezervorul de benzină şi l-ai fi lăsat să se scurgă. Pe traseu existau câteva drumuri şi căi ferate, pe care le-ar fi putut folosi în marşul către nord, însă constituiau locuri bune pentru organizarea de ambuscade, dacă ruşii ar fi dispus de un arsenal bogat de arme antitanc. În războiul contra fasciştilor armata sovietică se bucurase de posesia unui excelent tanc, modelul T-34. Ruşii construiseră o mulțime de tunuri antitanc şi copiaseră grosolan rachetele antitanc ghidate din dotarea NATO, dar le puteai anihila acoperind o întreagă zonă cu foc de artilerie, iar Peng avea la dispoziție o mulțime de tunuri şi munți de obuze pentru a nimici infanteriştii neprotejați care trebuiau să ghideze rachetele spre țintele lor. Şi-ar fi dorit să aibă la dispoziție sistemul rusesc antirachetă Arena, care fusese proiectat pentru a proteja tancurile lor de roiurile de rachete NATO, însă nu-l avea şi oricum auzise că nu funcționa aşa de bine.

Binoclul era o copie chineză a modelului german Zeiss, adoptat ca dotare de către vechea armată sovietică. Avea o putere de mărire de până la cincizeci de ori, permițându-i să aibă o perspectivă apropiată a celuilalt mal al fluviului. Peng venea în acel punct de cel puțin o dată pe lună, de unde-şi putea inspecta propriile trupe de pe linia graniței, care menținea o activitate strict defensivă, însă una uşoară. Îşi făcea puține griji legate de un atac rusesc asupra patriei sale. Armata Populară de Eliberare predica aceeaşi doctrină ca orice armată datând de la asirieni încoace: cea mai bună defensivă este ofensiva. Dacă urma să fie război, era mai bine să-l declanşeze chiar ei. Aşa că Peng avea un birou plin cu planuri de atac ale Siberiei, pregătite de specialiştii săi de stat-major şi de informații, deoarece exact asta era menirea lor.

— Lucrările lor de apărare par prost întreținute, observă Peng.

— Aşa este, tovarăşe, confirmă colonelul comandant al regimentului de grăniceri. Am văzut puțină activitate regulată acolo.

— Sunt prea ocupați cu vânzarea armelor către civili pentru vodcă, remarcă ofițerul politic. Moralul lor e scăzut şi nu se antrenează la fel de mult ca noi.

— Au un nou comandant al teatrului de operații, replică şeful biroului de informații. Un general-colonel pe nume Bondarenko. La Moscova e privit ca un comandant de front inteligent şi curajos, încă de când a servit în Afganistan.

— Asta înseamnă că a supraviețuit contactului cu duşmanul, observă politrucul. Probabil o târfă din Kabul.

— E periculos să subestimezi adversarul, îi preveni ofițerul de informații.

— Şi o prostie să-l supraevaluezi.

Peng tăcea şi privea prin binoclu. Mai fusese martor la înfruntările dintre ofițerul politic şi cel cu informațiile. Cel de la informații tindea să se poarte ca o babă, însă mulți ofițeri din categoria lui procedau la fel, iar politrucul, la fel ca şi colegii săi, era suficient de agresiv încât să-l facă pe Genghis-Han să pară o muiere. La fel ca în dramaturgie, ofițerii interpretau rolul care le fusese destinat. Rolul său era, firește, de-a fi înțeleptul şi încrezătorul comandant al unei forțe de izbire de prim-rang a patriei sale, iar Peng îşi interpretase rolul suficient de bine pentru a fi pe lista de propuneri pentru promovarea la rangul de general clasa I; dacă ştia să-şi folosească aşa cum trebuie atuurile, în alți opt ani putea deveni mareşal. Odată cu acel rang obținea putere politică şi bogății nenumărate, cu fabrici întregi la dispoziție care să muncească pentru bunăstarea lui personală. Unele dintre acele fabrici erau conduse de simpli colonei, oameni care căpătaseră încrederea partidului ştiind să se ploconească în fața superiorilor, însă Peng nu urma să apuce pe acelaşi drum. Îndrăgea milităria mai mult decât să tragă de hârtii şi să urle la muncitorii țărani. Ca proaspăt sublocotenent, luptase contra ruşilor, nu departe de acel loc. Fusese o experiență amestecată. Regimentul său se bucurase inițial de succes, apoi fusese ciocănit de un uragan de

artilerie. Asta era pe vremea când Armata Roşie, adevărata armată sovietică din vechime, desfăşura pe teren *divizii* întregi de artilerie, al căror foc concentrat putea zgudui atât cerul, cât şi pământul, iar conflictul de frontieră atrăsese mânia unei naţiuni de calibrul căreia era atunci Rusia. Însă acum nu mai era aşa. Serviciul de informaţii îi spusese că trupele ruseşti aflate de cealaltă parte a fluviului îngheţat nu erau nici măcar umbra palidă a ceea ce fusese armata rusă. Erau patru divizii, probabil, niciuna cu efectivul complet. Aşa că oricât de deştept ar fi fost tipul acela, Bondarenko, dacă va urma o încleştare, nu va şti pe unde să scoată cămaşa.

Însă asta era o problemă politică, nu? Desigur. Toate lucrurile importante erau aşa.

— În ce stare sunt pontonierii? întrebă Peng, studiind obstacolul natural din faţa sa.

— Ultimul lor exerciţiu a decurs foarte bine, tovarăşe general, replică şeful de la operaţii.

Precum alte armate din lume, Armata Populară copiase podul „panglică" rusesc, proiectat de inginerii sovietici în 1960, pentru a forţa cursurile de apă din Germania Federală într-un conflict NATO – Pactul de la Varşovia aşteptat de toată lumea, dar niciodată realizat. Exceptând literatura şi filmele de ficţiune, mai ales de producţie occidentală, în care NATO ieşea de fiecare dată învingător. Bineînţeles. Ce capitalist şi-ar fi cheltuit banii pe cărţi în care civilizaţia sa îşi găsea sfârşitul? Peng chicoti în sinea sa. Oamenii ăia se îmbătau cu iluzii…

… la fel ca şi membrii Biroului Politic din patria sa. Aşa merg lucrurile peste tot în lume, îşi imaginã Peng. Conducătorii fiecărei ţări aveau anumite imagini în minte şi încercau să modeleze lumea după ele. Unii reuşeau, şi ajungeau să fie pomeniţi în cărţile de istorie.

— La ce ne putem aştepta aici?

— Din partea ruşilor? ceru precizări ofiţerul de informaţii. Nimic de care să nu fi aflat deja. Armata lor se antrenează un pic mai mult, dar nu-i ceva îngrijorător pentru noi. Dacă vor să vină spre sud, peste fluviu, sper că se pricep să înoate în apă rece.

— Ruşilor le place prea mult confortul ca să facă asta. Din pricina noului regim de la Moscova s-au înmuiat, proclamă politrucul.

— Şi dacă ni se ordonă să pornim spre nord? întrebă Peng.

— Dacă le dăm un şut puternic, toată gloata panicată se va prăbuşi, răspunse ofițerul politic. Nu ştia că tocmai citase un alt inamic al Rusiei.

CAPITOLUL 43

Decizii

Colonelul care pilota Air Force One execută o aterizare chiar mai bună decât cele cu care erau deja obişnuiţi. Jack şi Cathy Ryan se treziseră deja şi făcuseră un duş revigorant, fiind ajutaţi să scape de somnolenţă şi de un mic dejun uşor, stropit din belşug cu cafea tare. Preşedintele privi prin fereastra din stânga sa şi observă trupele aliniate în şiruri precise, în vreme ce avionul rula spre locul rezervat lui.

— Bun venit în Polonia, dragă. Ce-ai plănuit?

— Voi petrece câteva ore la cel mai mare spital universitar al lor. Chirurgul-şef specializat în medicină oculară m-a rugat să asist la operaţiile sale.

Întotdeauna Primei Doamne i se întâmpla la fel, dar nu se supăra. Era medic, îşi trata pacienţii, dar pregătea totodată tinerii doctori şi observa cum omologii ei din diferite colţuri ale lumii practicau, în diverse variante, meseria ei. Destul de des se întâmpla să vadă ceva demn de învăţat, sau chiar de copiat, căci oameni inteligenţi se găseau pretutindeni, nu doar la Universitatea de Medicină John Hopkins. Era unul dintre punctele de pe agenda Primei Doamne pe care ea îl îndrăgea, pentru că reuşea să-nveţe ceva, în loc să fie o simplă păpuşă Bărbie cu talie suplă la care toată lumea să caşte gura. În acest scop îmbrăcase un costum de afaceri de culoare bej, a cărui haină urma s-o înlocuiască în curând cu un halat alb de doctor, care fusese mereu ţinuta ei favorită. Jack purta unul dintre costumele sale albastru-închis, cu punctuleţe albe, stil preşedintele-Statelor-Unite, având o cravată cu dungi maro, deoarece lui Cathy îi plăcea combinaţia de culori şi ea era cea care decidea cu adevărat ce poartă Jack, exceptând cămăşile. POTUS purta numai cămăşi albe de bumbac, cu gulerul prins cu nasturi în colţuri

şi, în ciuda presiunilor lui Cathy de-a trece la ceva diferit, rămăsese ferm pe poziție. Asta o făcuse pe Cathy să observe în mai multe rânduri că ar fi purtat blestemățiile alea de cămăşi şi sub frac, dacă protocolul n-ar fi cerut altfel.

Aeronava se opri şi spectacolul începu. Sergentul de aviație – întotdeauna era un bărbat – deschise uşa din partea stângă a aparatului pentru a constata că scara mobilă era deja fixată. Alți doi subofițeri se precipitară în jos pe trepte, pentru a-i da onorul lui Ryan când acesta va coborî scara. Andrea Price O'Day vorbea prin intermediul aparatului digital de radio cu şeful echipei de avangardă a Serviciului Secret pentru a se convinge că-i sigur pentru preşedinte să apară în spațiu deschis. Aflase deja că polonezii erau la fel de cooperativi ca oricare forță de poliție din America şi avea desfăşurate destule trupe de securitate încât să-i apere împotriva unui atac al marțienilor sau al Wehrmachtului lui Hitler. Făcu semn cu bărbia spre preşedinte şi doamna Ryan.

— Să-nceapă spectacolul, dragă, îi zise Jack lui Cathy, cu un zâmbet sec.

— Fă-i să moară, stea de cinema, replică ea. Era una dintre glumele lor intime.

John Patrick Ryan, preşedintele Statelor Unite ale Americii, stătu în cadrul uşii pentru a arunca o privire asupra Poloniei, sau măcar a acelei părți din ea pe care o putea zări din punctul său dominant de observație. În acel moment izbucniră primele ovații, căci, deşi nu mai fusese niciodată în Polonia, acolo era o figură populară, dar de ce anume, Jack Ryan n-avea idee. Coborî treptele cu atenție, rugându-se în sinea lui să nu se prăvălească în josul scării. Nu dădea bine, aşa cum unul dintre predecesorii săi o aflase pe propria piele. La piciorul scării cei doi sergenți din USAF luară poziția de drepți şi îi dădură onorul, la care Ryan răspunse instinctiv, apoi fu salutat din nou de către un ofițer polonez. Salutul lor era diferit, remarcă Jack, cu degetul mic şi inelarul strânse în pumn, aşa cum făceau cercetaşii. Jack îl salută din cap şi îi surâse ofițerului, apoi îl urmă până la comitetul de primire. Acolo ambasadorul Statelor Unite îl prezentă preşedintelui Poloniei. Păşiră împreună pe covorul roşu până la un mic

pupitru, unde preşedintele polonez îi ură bun venit lui Ryan, iar acesta făcu câteva declarații, arătându-şi bucuria de-a vizita această străveche țară şi unul dintre importanții noi aliați ai Americii. Ryan avea amintiri nu dintre cele mai alese despre bancurile cu polonezi, atât de populare în anii săi de liceu, dar reuşi să nu relateze niciunul mulțimii adunate. Urmă trecerea în revistă a gărzii de onoare, compusă din trei companii de infanterişti, toți ferchezuiți pentru această ceremonie; Jack păşi pe lângă şirurile de soldați, privind fiecare chip pentru o fracțiune de secundă şi imaginându-şi că ei nu vor decât să se-ntoarcă la cazarmă unde să se schimbe într-o ținută mult mai lejeră şi să comenteze că tipul ăla Ryan arăta OK pentru un afurisit de preşedinte american, şi că era bine că scăpaseră de corvoada aceea care le stătuse ca un junghi între coaste. Apoi Jack şi Cathy (care căra un braț de flori oferit de doi prichindei polonezi frumoşi, băiețel şi fetiță, având cam şase ani, căci aceea era cea mai frumoasă vârstă pentru a întâmpina o femeie străină de vază) se urcară în limuzina oficială, pusă la dispoziție de ambasada Statelor Unite, pentru călătoria spre oraş. Odată ajuns în maşină, Jack privi către ambasador.

— Ce veşti aveți de la Moscova?

Pe vremuri ambasadorii erau persoane foarte importante, fapt care explica de ce fiecare trebuia încă să fie validat prin vot de către Senatul Statelor Unite. Când fusese redactată Constituția, călătoriile în lume se făceau cu ajutorul navelor cu pânze, iar un ambasador într-o țară străină *era* SUA, şi trebuia să fie capabil să vorbească în numele țării sale în totalitate, fără nicio îndrumare de la Washington. Comunicațiile moderne îi transformaseră pe ambasadori în poştaşi glorificați, dar ei încă trebuiau, ocazional, să administreze anumite probleme cu discreție, cum era cazul în acel moment.

— Vor ca Secretarul de Stat să meargă la ei cât mai curând posibil. Avionul de rezervă se află la o bază a aviației de vânătoare, cam la douăzeci şi cinci de kilometri de capitală. Îl putem trimite acolo pe Scott în mai puțin de-o oră, raportă Stanislas Lewendowski.

— Mersi, Stan. Daţi-i drumul.

— Am înţeles, domnule preşedinte, spuse ambasadorul, născut în Chicago, semn că a priceput.

— Mai e ceva ce trebuie să ştiu?

— În afară de asta, domnule, nimic, totul este sub control.

— Urăsc să-i aud spunând asta, observă Cathy în surdină. În momentul acela mă uit să văd dacă nu ne pică-n cap un sac cu nisip.

— Nu aici, doamnă, promise Lewendowski. Aici lucrurile *sunt* sub control.

„E frumos să auzi asta, gândi preşedintele Ryan, însă ce ne facem cu restul globului?”

— Eduard Petrovici, asta nu-i o evoluţie fericită a evenimentelor, îi spunea Golovko preşedintelui său.

— Văd şi eu, acceptă Gruşavoi succint. De ce a trebuit să aflăm tocmai de la americani?

— Am avut o sursă foarte bună în Beijing, dar s-a retras nu cu mult timp în urmă. Are şaizeci şi nouă de ani şi o sănătate precară, aşa că a fost nevoit să lase altcuiva locul în Secretariatul Partidului. Din păcate, n-am avut niciun înlocuitor pentru el, admise Golovko. Sursa americanilor pare a fi un bărbat cu o poziţie similară. Suntem norocoşi să avem această informaţie, indiferent de originea ei.

— Mai bine s-o avem decât deloc, recunoscu Eduard Petrovici. Şi acum, ce facem?

— Secretarul de Stat Adler se va întâlni cu noi peste trei ore, la cererea părţii americane. Doreşte să se consulte cu noi în privinţa unei „probleme de interes reciproc”. Asta înseamnă că americanii sunt îngrijoraţi în aceeaşi măsură ca şi noi de evoluţia situaţiei.

— Ce ne vor spune?

— Fără îndoială ne vor oferi asistenţă, sub o anumită formă. De care anume, nu pot ştii.

— E ceva de care încă nu am cunoştinţă, legat de Adler şi Ryan?

— Nu cred. Scott Adler este diplomat de carieră, apreciat peste tot ca un experimentat şi abil diplomat. El şi Ryan sunt

amici, încă de pe vremea când Ivan Emmetovici era director adjunct la CIA. Se-nțeleg bine între ei şi n-au avut nicio neînțelegere publică în materie de politică. Pe Ryan îl ştiu de peste zece ani. Este isteț, hotărât şi un om cu un neobişnuit simț al onoarei. Un om de cuvânt. A fost inamicul Uniunii Sovietice, unul foarte versat, dar de când cu schimbarea noastră de sistem ne-a devenit prieten. Este evident că îşi doreşte ca noi să reuşim şi să prosperăm economic, cu toate că eforturile sale de-a ne ajuta au fost cumva neomogene şi confuze. După cum ştiți, i-am ajutat pe americani în două operațiuni clandestine, una împotriva Chinei şi una împotriva Iranului. Este un aspect important, deoarece Ryan va realiza că ne e dator. Este, aşa cum am spus, un om de onoare şi va dori să-şi plătească datoria, atâta vreme cât nu va intra în conflict cu propriile interese de securitate.

— Va putea interpreta în acest mod un atac contra Chinei? întrebă preşedintele Gruşavoi.

Golovko făcu un semn hotărât de aprobare:

— Da, cred că da. Ştim că Ryan a declarat în particular că îndrăgeşte şi admiră cultura rusă, aşa că preferă ca cele două țări, Rusia şi America, să devină partenere strategice. Aşadar, consider că Secretarul Adler ne va oferi ajutor substanțial împotriva Chinei.

— Ce formă va îmbrăca ajutorul?

— Eduard Petrovici, sunt ofițer de informații, nu o țigancă care ghiceşte în ghioc… Golovko luă o pauză. Curând vom şti mai multe, însă dacă doreşti să-mi dau cu presupusul…

— Fă-o, comandă preşedintele rus.

Directorul SVR trase adânc aer în piept şi prezise:

— Ne va oferi un loc în Consiliul Atlanticului de Nord.

Gruşavoi rămase perplex:

— Să intrăm în NATO? întrebă el, cu gura căscată.

— Ar fi cea mai elegantă soluție a problemei. Ne aliază cu Europa şi îi pune pe chinezi față-n față cu o panoplie de inamici, în caz că ne atacă.

— Şi dacă ne fac această ofertă…?

— Ar trebui s-o accepți pe loc, tovarăşe preşedinte, replică şeful RSV. Am fi demenți să refuzăm.

— Ce vor solicita în schimb?

— Indiferent ce-ar fi, ne va costa cu mult mai puțin decât un război cu China.

Gruşavoi aprobă, cu un aer gânditor.

— Voi reflecta la asta. Este posibil ca America să recunoască Rusia drept aliat?

— Ryan cred că a analizat deja această idee. Se potriveşte cu vederea sa strategică şi, cum am mai spus, cred că admiră şi respectă sincer Rusia.

— După toți anii petrecuți în CIA?

— Desigur. Tocmai de aceea gândeşte aşa. Ne cunoaşte. E nevoit să ne respecte.

Gruşavoi reflectă la cele aflate. Ca şi Golovko, era un patriot rus care iubea fiecare părticică a pământului natal, pădurile de mesteceni, vodca şi borşul, muzica şi literatura patriei sale. Dar nu era orb la erorile şi neşansa pe care țara sa fusese nevoită să le îndure timp de secole. Ca şi Golovko, Gruşavoi ajunsese la maturitate într-o țară numită Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste şi fusese educat să creadă în ideologia marxist-leninistă, dar treptat ajunsese să vadă adevărul, cu toate că drumul spre putere cerea să te închini la altarul celor doi zei ai comunismului. Zeii aceia erau falşi. Ca mulți alții, observase că sistemul socialist pur şi simplu nu funcționa. Dar numai o mână de oameni curajoşi, printre care şi el, vorbiseră deschis despre neajunsurile sistemului. Ca avocat, chiar şi sub puterea comunistă când legea era subordonată politicului, dusese o cruciadă pentru instaurarea unui sistem rațional de legi care să permită populației să prevadă reacțiile statului la propriile lor acțiuni cu destul de multă încredere. Fusese prezent la căderea vechiului sistem şi îl îmbrățişase pe cel nou aşa cum un adolescent îşi îmbrățişează prima iubire. Acum se lupta să aducă ordine – ordinea legii, un lucru extrem de dificil – într-o țară care vreme de secole cunoscuse numai ordinea instituită de dictatori. Dacă reuşea, ştia că va fi pomenit ca unul dintre giganții istoriei politice a omenirii. Dacă dădea greş, urma să fie amintit doar ca un vizionar ce tindea către stele dar incapabil să-şi transforme visul în realitate. A doua

variantă, îşi spune el în momentele de linişte, era cea mai probabilă.

Însă, în ciuda grijilor, el juca la victorie. Acum avea zăcămintele de petrol şi aur descoperite în Siberia, care păreau un dar din partea unui Dumnezeu îndurător pe care educaţia sa din tinereţe îl învăţase să-l renege. Istoria Rusiei prevedea – nu, impunea – că asemenea daruri îi sunt luate ţării sale, de-aici decurgând eternul lor ghinion. Oare Dumnezeu ura Rusia? Orice om familiarizat cu trecutul ţării ar fi gândit aşa. Însă, în prezent, speranţa apăruse ca un vis de aur şi Gruşavoi era decis să nu-l lase să se evapore, aşa cum se întâmplase cu celelalte vise. Patria lui Tolstoi şi Rimsky-Korsakov dăruise multe lucruri lumii, iar acum merita ceva ca răsplată. Poate că Ryan era într-adevăr un amic al ţării şi al poporului său. Iar ţara sa avea nevoie de prieteni. Rusia avea resursele naturale necesare pentru a se întreţine singură, dar pentru a utiliza acele resurse avea nevoie de asistenţă, atât cât să-i permită să intre în lume ca o ţară deplin independentă economic, gata să fie prietenă cu toţi, gata să ofere şi să primească onoruri şi amiciţie. Mijloacele necesare realizării acestui ţel erau la îndemână, dacă nu chiar la cheremul lui. Să pună mâna pe ele ar fi însemnat să devină nemuritor, l-ar fi transformat pe Eduard Petrovici Gruşavoi în omul care a ridicat întreaga ţară. Oricum, pentru a realiza asta avea nevoie de ajutor şi, cu toate că amorul propriu şi patriotismul lui erau zgândărite de ideea ajutorului extern, simţul datoriei faţă de ţară impunea să se ralieze propunerii de ajutor.

— Vom vedea, Serghei Nikolaici. Vom vedea.

— Am ajuns la clipa cea mare, le spunea Zhang Han San colegilor săi aflaţi în încăperea cu pereţi de stejar lăcuit. Oamenii şi armamentul sunt pe poziţii. Prada stă chiar sub ochii noştri. Această pradă ne oferă salvarea economiei, securitatea economică la care visăm de decenii, abilitatea, continuă el, de-a transforma China într-o putere dominantă a lumii. Putem lăsa poporului o moştenire pe care niciun alt lider n-a lăsat-o vreodată urmaşilor săi. Trebuie doar să

punem mâna pe ea. Aproape pică în brațele noastre, asemenea unei piersici din copac.

— Planul este fezabil? întrebă precaut ministrul de interne Tong Jie.

— Mareşale? pasă Zhang întrebarea ministrului apărării.

Luo Cong se aplecă înainte. El şi Zhang petrecuseră mare parte din seara precedentă împreună, studiind hărțile, diagramele şi estimările făcute de serviciul de informații.

— Din punct de vedere militar, da, este posibil. Avem patru grupuri de armată de categoria A în Districtul Militar Shenyang, complet instruite şi dornice să lovească spre nord. Înapoia lor sunt şase grupuri de armată categoria B, cu suficientă infanterie de sprijin pentru forțele noastre mecanizate, plus încă patru grupuri de armată categoria C, care să apere terenul cucerit. Din punct de vedere strict militar, singura problemă constă în deplasarea forțelor noastre pe poziții şi apoi aprovizionarea lor. Asta-i în primul rând problema căilor ferate, care vor transporta proviziile şi personalul. Tovarăşe ministru Qian? apelă Luo.

El şi Zhang plănuiseră şi puseseră în scenă cu mare grijă manevra, sperând să poată coopta din timp acest posibil oponent la politica națională propusă de ei.

Ministrul finanțelor fu uimit de întrebare, dar mândria față de meseria lui precedentă şi onestitatea lui înnăscută îl făcură să răspundă cinstit:

— Avem un parc rulant suficient pentru scopurile voastre, mareşale Luo, replică el scurt. Singura problemă care mă preocupă e legată de repararea stricăciunilor produse de atacurile aeriene inamice asupra nodurilor feroviare şi a podurilor. Problema a fost studiată timp de decenii la Ministerul Transporturilor, dar nu există o soluție precisă, pentru că nu putem prezice nivelul de distrugeri pe care l-ar putea provoca ruşii.

— Eu nu sunt prea îngrijorat de asta, Qian, răspunse mareşalul Luo. Forțele aeriene ruse sunt într-o stare mizerabilă din pricina intensei activități duse împotriva minorității musulmane de la ei. Au utilizat o bună parte din cele mai bune arme ale lor şi din stocul de piese de schimb.

Estimăm că grupurile noastre de apărare aeriană vor reuşi păstrarea în condiţii optime a mijloacelor noastre de transport, înregistrând pierderi acceptabile. Vom fi capabili să trimitem personal specializat în construcţia de căi ferate în Siberia, pentru a extinde reţeaua noastră feroviară?

Din nou Qian se simţi prins în capcană.

— Ruşii au topografiat terenul şi au găsit, de-a lungul anilor, mai multe trasee posibile, în speranţa extinderii magistralei trans-siberiene şi populării zonei. Aceste eforturi datează încă din vremea lui Stalin. Putem noi aşeza destul de repede şinele? Da. Suficient de rapid pentru scopurile militare? Probabil că nu, tovarăşe mareşal, replică Qian studiindu-şi atent vorbele. Dacă nu răspundea cinstit, scaunul său la acea masă urma să dispară, iar el era conştient de asta.

— Nu sunt atât de optimist în legătură cu aceste planuri, tovarăşi, vorbi Shen Tang în locul ministrului de finanţe.

— De ce, Shen? îl chestionă Zhang.

— Ce vor face celelalte naţiuni? întrebă el retoric. Nu ştim, dar eu unul nu văd lucrurile în roz, mai ales în privinţa americanilor. Prietenia lor faţă de Rusia sporeşte. Este bine cunoscut faptul că preşedintele Ryan este amic cu Golovko, consilierul-şef al preşedintelui Gruşavoi.

— Ce păcat că Golovko încă trăieşte, dar am avut ghinion, concluzionă Tan Deshi.

— La acest nivel e periculos să te bazezi pe noroc, le spuse Fang Gan colegilor săi. Soarta nu este prietena nimănui.

— Poate data viitoare, răspunse Tan.

— Data viitoare, reflectă cu voce tare Zhang, ar fi mai bine să-l eliminăm pe Gruşavoi şi să le aruncăm ţara în haos total. O ţară fără preşedinte este precum şarpele fără cap. Se mai zbate un timp, dar nu mai poate face rău nimănui.

— Chiar şi o căpăţână retezată poate muşca, sublinie Fang. Şi cine poate spune cu certitudine că Soarta va zâmbi acelei acţiuni?

— Un bărbat poate aştepta ca soarta să decidă pentru el, sau poate apuca femeia de gât şi s-o ia cu forţa – aşa cum am făcut toţi în tinereţe, adăugă Zhang cu un zâmbet crud.

„E mult mai uşor să faci asta cu o secretară docilă decât cu Soarta însăşi, Zhang", se feri Fang să rostească. În acest forum era conştient că nu putea merge mai departe.

— Tovarăşi, vă sfătuiesc să dăm dovadă de prudență. Câinii războiului au colții ascuțiți, însă orice câine se poate întoarce să-şi muşte stăpânul. Cu toții am văzut petrecându-se *asta*, nu-i aşa? Unele lucruri, odată urnite, sunt mai greu de oprit. Războiul e un asemenea lucru şi nu trebuie tratat cu uşurință.

— Ce-ai vrea să facem, Fang? îl luă la întrebări Zhang. Să aşteptăm până rămânem fără petrol şi grâu? Să aşteptăm până ce vom avea nevoie de trupe să înăbuşim discordiile iscate în sânul poporului? Să aşteptăm ca Soarta să decidă pentru noi? Sau ne vom alege singuri destinul?

Singura replică la întrebare izvora din însăşi cultura chineză, din credințele străvechi care sălăşluiau în sufletul fiecărui membru al Biroului Politic, ca nişte cunoştințe genetice, neafectate de îndoctrinarea politică:

— Tovarăşi, destinul ne aşteaptă pe toți. El ne alege pe noi, nu noi pe el. Ce propui tu aici, vechiul meu prieten, nu face decât să grăbească epilogul care ar sosi oricum şi care dintre noi poate spune că va fi unul fericit sau nefericit? Ministrul Fang dădu din cap. Poate că ce propui tu este necesar, chiar benefic, admise el, însă abia după ce toate alternativele au fost analizate şi eliminate.

— Dacă e să decidem, interveni Luo, atunci trebuie să decidem curând. În față avem o prognoză meteo bună pentru campanii militare. Numai că nu va ține mult. Dacă atacăm curând – în următoarele două săptămâni – ne putem cuceri obiectivele, apoi timpul va lucra pentru *noi.* Va veni iarna şi va face practic imposibilă o ofensivă majoră împotriva unei apărări hotărâte. Atunci vom depinde de ministrul Shen să ne păstreze şi consolideze cuceririle, poate chiar să împartă câştigurile noastre cu ruşii… un timp, adăugă el cinic. China nu va împărți niciodată un astfel de câştig picat din cer, şi toți ştiau asta.

Era doar un joc pentru copii nebuni şi diplomați cu creierii mucegăiți, de care lumea avea în abundență, după cum se

şie.

În cursul discuției, premierul Xu rămăsese tăcut, observând în ce direcție se înclină sentimentele, înainte de-a lua propria decizie şi a supune la vot o hotărâre care era, fireşte, predeterminată. Mai era un singur lucru de întrebat. Deloc surprinzător, întrebarea veni din partea lui Tan Deshi, şeful Ministerului Securității Statului.

— Luo, prietene, cât de curând ar trebui luată decizia pentru a ne asigura succesul? Cât de uşor poate fi anulată decizia dacă circumstanțele ne obligă?

— În mod ideal, decizia de-a lovi ar trebui luată azi, ca să putem începe deplasarea forțelor spre punctele de pornire la atac. Pentru a le opri… fireşte, poți opri o ofensivă chiar înainte ca artileria să deschidă focul. Este mult mai dificil să avansezi decât să stai pe loc. Orice om poate sta pe loc, indiferent unde se află.

Răspunsul dinainte planificat la întrebarea pregătită din timp era în egală măsură isteț şi derutant. Era la fel de uşor să opreşti o armată pregătită să facă saltul înainte, ca şi stoparea unei viituri a Fluviului Yangtze.

— Înțeleg, zise Tan. În cazul ăsta, propun să votăm asupra unei aprobări *condiționate* a ordinului de atac, care poate fi oricând schimbat prin votul majoritar al Biroului Politic.

Acum era rândul lui Xu să preia conducerea şedinței:

— Tovarăşi, vă mulțumesc pentru părerile şi problemele înfățişate. Acum trebuie să decidem ce-i mai bine pentru patria noastră şi poporul nostru. Vom vota propunerea lui Tan, autorizarea condiționată a unui atac care să cucerească şi exploateze zăcămintele de petrol şi aur aflate în Siberia.

După cum se temuse Gang, votul fusese dinainte decis şi, în interesul solidarității, vota la fel ca ceilalți. Numai Qian Kun ezită, însă, ca toți ceilalți, se alătură majorității, pentru că în Republica Populară era periculos să te izolezi de grup, mai ales de cel de față. În plus, Qian era doar membru supleant, aşa că nici măcar nu avea drept de vot la această masă a democrației absolute.

Se dovedi că votul era unanim.

Operațiunea urma să se numească *Long Chun:* Dragonul

de Primăvară.

Scott Adler cunoştea Moscova la fel de bine ca un cetățean rus, *căci* fusese acolo de nenumărate ori, plus un stagiu efectuat la ambasada americana în calitate de proaspăt membru al serviciului diplomatic, cu mulți ani în urma, pe timpul administrației Carter. Echipajul forțelor aeriene îl adusese în capitala Rusiei la timp, fiind obişnuit cu transportul persoanelor aflate în misiuni secrete în colțuri ciudate ale lumii. Misiunea actuală era cea mai neobişnuită dintre toate. Avionul aterizase pe un aeroport al aviației de vânătoare ruse şi rulase până la punctul de oprire, iar o maşină oficială trăsese lângă el înainte ca mecanicul de bord să apuce să deplieze scara. Adler se năpustise afară, fără a fi însoțit măcar de-un singur asistent. Un oficial rus îi strânsese mâna şi urcaseră amândoi în maşina care urma să-i ducă la Moscova. Adler era relaxat. Ştia că oferă Rusiei un dar demn de cel mai mare brad de Crăciun din lume şi era sigur că nu sunt chiar atât de proşti să-l refuze. Nu, ruşii se numărau printre cei mai abili diplomați şi geo-politicieni, o tradiție care se păstra de peste şaizeci de ani. Fusese uimit şi trist să constate, în 1978, că acel popor abil şi îndemânatic era înlănțuit de-un sistem politic sortit pierzaniei – încă de-atunci Adler prevăzuse colapsul Uniunii Sovietice. Proclamația „drepturilor oamenilor" lansată de Jimmy Carter fusese cel mai bun şi totodată cel mai puțin apreciat act de politică externă al preşedintelui, căci injectase spiritul de revoltă în imperiul sovietic, pornise procesul de fărâmițare al puterii comuniste în Europa de Est şi îi făcuse pe cetățenii ruşi să-şi pună întrebări. Era o problemă pe care Ronald Reagan o îndulcise întru câtva – ridicând miza prin programul său de întărire a mijloacelor de apărare, care întinsese până la limită, şi dincolo de ea, capacitatea economiei sovietice, permițându-i lui George Bush să fie prezent la momentul când ruşii aruncaseră cărțile din mână şi se deziseră de sistemul politic ce data din vremea lui Vladimir Ilici Ulianov, marele Lenin, părintele fondator al Uniunii, zeul marxism-leninismului. Era trist atunci când

murea un zeu…

dar nu şi în cazul de faţă, reflectă Adler, în timp ce treceau în trombă pe lângă clădiri.

Apoi realiză că undeva mai rămăsese un zeu mare şi fals, Mao Zedong, aşteptându-şi rândul la groapa de gunoi a istoriei. Când va veni căderea lui? Oare misiunea sa va avea de jucat un rol în funeraliile liderului comunist? Deschiderea lui Nixon spre China jucase un rol în distrugerea Uniunii Sovietice, fapt pe care istoricii încă nu-l digeraseră pe deplin. Gestul său îşi va găsi ultimele ecouri în prăbuşirea Republicii Populare? Rămânea de văzut.

Limuzina pătrunse în Kremlin prin Poarta Spaski, apoi se orientă spre vechea clădire a Consiliului de Miniştri. Acolo Adler coborî şi intră precipitat în hol, luând liftul până la etajul trei, unde era sala de şedinţe.

— Domnule Secretar!

Salutul venea din partea lui Golovko. Adler îl considera un fel de *eminenţă cenuşie*. Însă Serghei Nikolaici era de fapt un om de-o inteligenţă pură, din care rezulta un spirit foarte deschis. Nu era un om pragmatic, ci unul care se gândea la binele ţării şi căuta acel bine oriunde îi spunea mintea sa că se află. „Un om care caută adevărul”, observă în sinea lui Secretarul de Stat. Exact genul cu care atât el, cât şi America puteau conlucra.

— Domnule director. Mulţumesc că m-aţi primit atât de repede.

— Vă rog să veniţi cu mine, domnule Adler.

Golovko îl conduse printr-o pereche de uşi duble înalte în ceea ce semăna cu o sală a tronului. VULTURUL nu-şi putea aminti dacă acea clădire exista de pe vremea ţarilor. Preşedintele Eduard Petrovici Gruşavoi îl aştepta, stând politicos în picioare, urmărindu-l cu o privire gravă, însă amicală.

— Domnule Adler, rosti preşedintele rus, zâmbind şi întinzându-i mâna.

— Domnule preşedinte, e o plăcere să mă aflu din nou la Moscova.

— Vă rog.

Gruşavoi îl conduse către un set de fotolii confortabile, aşezate în faţa unei măsuţe scunde. Pe ea era deja aranjat un serviciu de ceai, iar Golovko făcu oficiile de servitor, exact ca un paj loial care se preocupă de nevoile regelui său şi ale oaspetelui acestuia.

— Mulţumesc. Întotdeauna mi-a plăcut felul cum serviţi ceaiul în Rusia. Adler amestecă atent cu linguriţa în ceaşcă şi luă o înghiţitură.

— Aşadar, ce aveţi să ne spuneţi? întrebă Gruşavoi într-o engleză acceptabilă.

— V-am pus deja la dispoziţie ceva care pentru noi constituie un motiv de mare îngrijorare.

— Chinezii, observă preşedintele rus. Toată lumea ştia asta, însă discuţiile preliminare trebuiau să respecte uzanţele convorbirilor la nivel înalt, aşa cum în justiţie avocaţii dezbăteau un caz important.

— Da, chinezii. Se pare că urmăresc un atentat la adresa păcii mondiale. America n-are nici cea mai mică dorinţă să vadă pacea pusă în pericol. Ne-am străduit din răsputeri – atât ţara mea, cât şi a dumneavoastră – să punem capăt războaielor. Am luat notă cu recunoştinţă de ajutorul oferit de Rusia în cele mai recente conflicte duse de noi. Rusia a acţionat recent aşa cum a făcut-o acum şaizeci de ani, când era aliata Statelor Unite. America e o ţară care nu-şi uită prietenii.

Golovko lăsă să-i scape un oftat discret. Da, prezicerea sa era pe cale să devină realitate. Ivan Emmetovici era un om de onoare şi un prieten al patriei sale. Îi reveniră în memorie clipele când ţinea un pistol la tâmpla lui Ryan, pe vremea când Ryan orchestrase dezertarea directorului KGB, Gerasimov, cu mulţi ani în urmă. Pe-atunci Serghei Nikolaici turbase de furie, cum n-o mai făcuse niciodată în toată cariera sa profesională, însă se abţinuse să tragă deoarece ar fi fost o prostie să împuşte un individ care avea statut diplomatic. Acum binecuvânta decizia sa moderată, deoarece Ivan Emmetovici Ryan oferea Rusiei ceea ce întotdeauna reclamase de la America: predictibilitate. Onoarea lui Ryan, simţul său de fairplay, onestitatea personală care era cel mai

mare impediment al recent căpătatei sale personalități politice, toate luate la un loc îl desemnau drept o persoană pe care Rusia se putea baza. Şi în acea clipă Golovko era apt să facă exact ceea ce se străduise o întreagă viață să realizeze: putea vedea viitorul care se aşternea în fața lor la câteva minute distanță.

— Amenințarea chineză de care vorbiți, credeți că este reală? întrebă Gruşavoi.

— Ne temem că este, răspunse Secretarul de Stat american. Sperăm s-o putem stopa.

— Dar cum să realizăm asta? China ne cunoaşte slăbiciunea forțelor armate. În ultima vreme am neglijat capacitățile noastre de apărare, încercând să folosim fondurile destinate lor în domenii mult mai valoroase pentru economia națională. Se pare că acum plătim un preț amar pentru această politică, dădu glas temerilor sale preşedintele rus.

— Domnule preşedinte, sperăm că putem ajuta Rusia în acest domeniu.

— Cum?

— Domnule preşedinte, chiar în timp ce noi discutăm, preşedintele Ryan discută la rândul lui cu şefii de stat şi de guvern ai țărilor membre NATO. Le propune să invităm Rusia să semneze Carta Atlanticului de Nord. Prin aceasta Federația Rusă va fi aliată cu întreaga Europă. Va determina China să facă pasul înapoi şi să analizeze dac-ar fi înțelept să declanşeze un atac împotriva țării voastre.

— Ah, răsuflă Gruşavoi. Deci America oferă Rusiei o alianță de stat deplină?

Adler aprobă.

— Da, domnule preşedinte. Aşa cum am fost aliați contra lui Hitler, astăzi putem fi din nou aliați împotriva tuturor inamicilor potențiali.

— Procesul atrage o mulțime de complicații, discuții între forțele voastre armate şi ale noastre, ca exemplu – ba chiar discuții cu comandanții NATO din Belgia. Ar dura luni de zile să ne putem alinia țara la standardele NATO.

— Acestea sunt probleme tehnice care vor fi soluționate de

diplomaţi şi experţii militari. Oricum, la acest nivel oferim Federaţiei Ruse prietenia noastră atât la pace, cât şi la război. Punem la dispoziţia voastră cuvântul şi onoarea tuturor ţărilor Alianţei.

— Ce facem cu Uniunea Europeană, cu Piaţa Comună a economiilor europene?

— Asta, domnule, e de competenţa Consiliului Economic European, însă America îi va încuraja pe prietenii săi europeni să vă primească în Comunitatea lor, oferindu-vă toată influenţa de care dispune.

— Ce solicitaţi în schimb? se interesă Gruşavoi.

Golovko nu făcuse nicio prezicere în acest sens. Putea fi răspunsul la multe rugi ale ruşilor, cu toate că mintea sa putea bănui că petrolul rusesc urma să fie marea concesie acordată Europei, deci un mijloc de profit mutual, nu unilateral.

— Nu cerem nimic special ca răsplată. Este în interesul Americii să ajute la crearea unei lumi paşnice şi stabile. Îi urăm Rusiei bun venit în acea lume. Prietenia dintre popoarele noastre este dezirabilă oricui, nu-i aşa?

— Iar din prietenia noastră va rezulta totodată un profit pentru America, sublinie Golovko.

Adler se aşează mai bine în fotoliu şi zâmbi înţelegător.

— Desigur. Rusia va vinde produse în America, iar America va vinde produse Rusiei. Vom deveni vecini în satul planetar, nişte vecini prietenoşi. Ne vom concura economic, cumpărând şi vânzând unul de la celălalt, aşa cum facem noi cu o serie de alte ţări.

— Oferta pe care ne-o faceţi este chiar atât de simplă? întrebă Gruşavoi.

— Ar trebui să fie complicată? pară Secretarul de Stat. Sunt diplomat, nu avocat. Prefer lucrurile simple, nu cele complexe.

Gruşavoi stătu timp de un minut şi jumătate să reflecteze. De regulă, negocierile diplomatice durau săptămâni sau luni întregi pentru rezolvarea celor mai simple probleme, însă Adler avea dreptate: simplu era mai bine decât complex, iar problema fundamentală cu care se confruntau era una

simplă, deşi eventualele ei consecinţe îi tăiau respiraţia. America îi oferea Rusiei salvarea, nu doar o alianţă militară, ci deschiderea tuturor porţilor către dezvoltare economică. America şi Europa vor fi partenerele Federaţiei Ruse, dând naştere unei posibile comunităţi deschise şi integrate în acelaşi timp, care să cuprindă întreaga emisferă nordică. Îl transforma pe Eduard Petrovici Gruşavoi în rusul care şi-a propulsat ţara înainte cu un secol în prezentul, respectiv viitorul omenirii, şi printre toate statuile cu Lenin şi Stalin care fuseseră înălţate, ei bine, poate va fi ridicată şi una de-a lui. Gândul acesta l-ar fi făcut fericit pe orice politician rus. După câteva minute îşi întinse mâna pe deasupra măsuţei de ceai.

— Federaţia Rusă acceptă cu mândrie oferta Statelor Unite ale Americii. Împreună am învins odinioară cea mai mare ameninţare la adresa societăţii umane. Poate vom reuşi din nou s-o facem – sau, şi mai bine, împreună o putem stopa din faşă.

— În cazul acesta, domnule, voi raporta acordul dumneavoastră preşedintelui meu.

Adler îşi verifică scurt ceasul. Îi fuseseră necesare douăzeci de minute. Fir-ar să fie, ce repede se putea face istoria când ambele părţi acţionau la unison, nu? Se ridică.

— Trebuie să vă părăsesc; mă duc să dau raportul.

— Vă rog să-i transmiteţi preşedintelui Ryan mulţumirile mele. Vom face tot posibilul să fim nişte aliaţi valoroşi ai ţării voastre.

— N-avem niciun dubiu în această privinţă, domnule preşedinte. Adler îi strânse mâna şi lui Golovko şi se îndreptă către uşă.

Trei minute mai târziu se afla din nou în maşină, rulând către aeroport. Ajuns acolo, nici măcar nu începuse avionul să se deplaseze spre pistă când el puse mâna pe telefonul securizat cu legătură prin satelit.

— Domnule preşedinte? zise Andrea, apropiindu-se de Ryan exact în momentul când sesiunea plenară a şefilor de state NATO era pe punctul de-a începe. Îi întinse telefonul

portabil securizat. Este Secretarul Adler.

Ryan apucă imediat telefonul.

— Scott? Aici Jack. Ce veşti ai?

— Am bătut palma, Jack.

— Bun, acum trebuie să le vând ştirea băieților de-aici. Bună treabă, Scott. Grăbeşte-te să vii înapoi.

— Chiar acum rulăm pe pistă, domnule. Legătura se întrerupse. Ryan îi aruncă telefonul agentului special Price O'Day.

— Veşti bune? se interesă ea.

— Da, dădu Ryan din cap, păşind spre sala de conferință.

— Domnule preşedinte.

Sir Basil Charleston venea spre el. Ca şef al Serviciului Secret de Informații britanic – SIS – îl cunoştea pe Ryan de mai mult timp decât oricine altcineva din acea cameră. Unul dintre efectele stranii ale drumului parcurs de Ryan până la funcția de preşedinte era că oamenii pe care-i cunoştea cel mai bine erau cu toții spioni, mai ales din NATO, iar aceia se treziseră în postura de consilieri ai şefilor lor de guvern, sfătuindu-i cum să trateze cu America. Sir Basil servise sub nu mai puțin de cinci premieri ai guvernului Maiestății Sale, însă acum se afla într-o poziție mai înaltă decât înainte.

— Bas, ce mai faci?

— Foarte bine, mulțumesc. Îți pot pune o întrebare?

— Sigur. „Însă nu sunt nevoit să răspund la ea", spunea zâmbetul lui Jack.

— Adler e la Moscova în clipa asta. Putem să ştim de ce?

— Cum ar reacționa premierul vostru dacă invităm Rusia să adere la NATO?

Răspunsul îl făcu pe Basil să clipească, iar Ryan observă. Nu reuşeai des să-l prinzi pe omul acela cu garda jos. Instantaneu, mintea sa acționă rapid, pentru a analiza noua situație.

— China? întrebă el după circa şase secunde.

Jack făcu semn că da.

— Mda. Am putea avea unele necazuri acolo.

— Nu au de gând să pornească spre nord, nu?

— Se gândesc la asta, replică Ryan.

— Cât de bune sunt informațiile tale în privința acestei probleme?

— Ai aflat de filonul rusesc de aur, da?

— Oh, da, domnule preşedinte. Ivan a avut un noroc afurisit de două ori la rând.

— Sursa noastră de la Beijing e mai tare decât mina aia de aur.

— Într-adevăr? observă Charleston, lăsându-l pe Jack să afle că SIS era la fel de neputincios în China precum alte servicii de informații.

— Într-adevăr, Bas. Este o informație de clasă A şi ne-a pus pe gânduri. Sperăm că atrăgând Rusia în NATO îi putem speria pe chinezi. Gruşavoi tocmai şi-a dat acordul. Cum crezi că vor reacționa la această veste restul tipilor din sală?

— Vor reacționa precaut, însă favorabil, după ce vor avea şansa să analizeze puțin situația.

— Marea Britanie ne va susține? îl întrebă Ryan.

— Va trebui să vorbesc cu Primul Ministru. Îți voi da de ştire.

Cu acestea zise, Sir Basil păşi spre locul unde premierul britanic discuta cu Ministrul de Externe german. Charleston îl trase de-o parte şi îi vorbi în şoaptă, lipit de urechea lui. Instantaneu ochii premierului scăpărară şi se rotunjiră, cătând spre Ryan. Primul Ministru era oarecum prins în capcană, simțindu-se neplăcut din pricina factorului surpriză, dar esența capcanei consta în faptul că Marea Britanie şi America *întotdeauna* se sprijiniseră reciproc. „Relația specială" era în prezent la fel de vie ca pe vremea guvernărilor lui Franklin Roosevelt şi Winston Churchill. Pentru ambele țări reprezenta o constantă în lumea diplomatică, dezmințind dictonul lui Kissinger că marile națiuni n-au prieteni, ci mai curând interese. Probabil era excepția care confirma regula, dar cu toate astea, rămânea o excepție. Atât Marea Britanie, cât şi America s-ar fi azvârlit în fața trenului una pentru cealaltă. Faptul că în Anglia

preşedintele Ryan era Sir John Ryan, KEVO[78], făcea alianța şi mai fermă. Ştiind toate acestea, premierul Regatului Unit păşi către şeful de stat american.

— Jack, ne poți ține şi pe noi la curent cu evoluția situației?

— În măsura în care-mi stă în putere. S-ar putea să-i ofer lui Basil ceva mai multe informații, dar Tony, să ştii că e adevărat şi, da, suntem îngrijorați.

— Aurul şi petrolul? întrebă premierul.

— Se pare că asiaticii cred că sunt într-o cuşcă economică. Aproape au rămas fără valută forte şi tânjesc după petrol şi grâu.

— Nu poți face un aranjament în legătură cu problema asta?

— După ce-au făcut ei? Congresul m-ar spânzura de primul felinar.

— Precis, recunoscu Primul Ministru britanic.

Canalul BBC difuzase propria serie de documentare privind drepturile oamenilor în R.P.C., iar China nu ieşise cu o imagine tocmai bună. Să-ți arăți disprețul față de China devenise un sport la nivel european, acest fapt necontribuind la refacerea rezervelor valutare ale națiunii asiatice. Aşa cum China se aruncase singură în capcană, națiunile occidentale fuseseră în mod pervers cooptate în construcția acelei capcane. Cetățenii acelor state democratice n-ar fi acceptat concesii economice sau comerciale față de China, aşa cum nici Biroul Politic chinez nu voia să emită concesii de natură politică.

— Parcă am asista la o tragedie greacă, nu-i aşa, Jack?

— Da, Tony, iar punctul nostru nevralgic în această tragedie îl constituie drepturile oamenilor. O situație dată naibii, nu-i aşa?

— Şi crezi că aducând Rusia în NATO îi vom opri pe

---

[78] KCVO – Knight Commander Of The Royal Victorian Order, cavaler al Ordinului Reginei Victoria, în grad de comandor, a doua distincție ca importanță în Marea Britanie, acordată exclusiv de Suveran/ă, răsplătind serviciile personale aduse casei regale, (n.tr.).

chinezi?

— Dacă e vreo carte mai bună de jucat, să ştii că eu n-am văzut-o în pachetul meu, omule.

— Cât de departe au ajuns cu planurile lor?

— Nu se ştie. Informațiile noastre sunt extrem de bune, însă trebuie să fim foarte atenți cum le utilizăm. Am putea provoca moartea unei persoane şi noi am rămâne fără informații.

— Precum băiatul nostru, Penkovski, în 1960. Sir Basil ştia cum să-şi educe şefii în privința modului cum decurgea munca de spionaj.

Ryan dădu din cap, apoi servi o mică dezinformare. Era vorba de afaceri, iar Basil ar fi priceput:

— Exact. Nu pot avea pe conştiință viața acestui bărbat, Tony, aşa că trebuie să tratez informațiile lui cu cea mai mare grijă.

— Chiar aşa, Jack. Te-nțeleg pe deplin.

— Ne veți sprijini în problema asta?

Premierul acceptă pe dată.

— Da, bătrâne, trebuie, nu?

— Mersi, amice, îl bătu Ryan pe umăr.

CAPITOLUL 44

Forma Noii Ordini Mondiale

Le luă întreaga zi, transformând ceea ce-ar fi trebuit să fie o întâlnire formală a şefilor de state NATO într-un minimaraton. Lui Scoot Adler îi fu necesară întreaga lui putere de persuasiune pentru a aplana diferenţele de opinii ale diverşilor miniştri de externe, însă cu ajutorul Marii Britanii, a cărei diplomaţie fusese întotdeauna de calitatea unei limuzine Rolls-Royce, după patru ore se ajunse la o înţelegere, iar experţii fură trimişi să pregătească documentele. Toate astea avură loc în spatele uşilor închise, fără nicio posibilitate de indiscreţie a presei, aşa că atunci când liderii diverselor guverne ieşiră afară, vestea căzu ca un trăsnet, din senin. Ceea ce nu află presa fu adevăratul motiv al acelei acţiuni. Ziariştilor li se spuse că avea legătură cu noile perspective economice din Federaţia Rusă, motiv care părea destul de rezonabil, iar dacă stăteai să judeci, îţi dădeai seama că ar fi putut fi originea oricărui subiect de discuţie.

În fond, majoritatea statelor membre NATO nici nu ştiau întreaga poveste. Noile informaţii americane fuseseră împărţite numai cu englezii, cu toate că Franţei şi Germaniei li se dădură anumite indicii asupra sursei de îngrijorare a Americii. Pentru restul statelor simpla logică a situaţiei era suficientă pentru a le oferi satisfacţie. În presă dădea foarte bine, iar pentru majoritatea politicienilor din lume era un motiv destul de puternic pentru a-i face să-şi azvârle hainele şi să dea buzna în piaţa publică dezbrăcaţi complet. Secretarul Adler îl prevenise pe preşedinte că atragerea unor naţiuni suverane în anumite obligaţii stipulate în tratat, fără a le spune care erau adevăratele motive, era periculoasă, dar chiar şi el acceptase că nu exista altă soluţie în acea

problemă. Pe deasupra, *exista* o clauză de salvgardare inclusă în acord, pe care presa o trecuse cu vederea la prima citire şi sperau că la fel vor face şi chinezii.

Presa făcu ştirea publică la timp pentru a fi inclusă în buletinele TV de ştiri de după-amiază la americani, şi cele de la ora opt seara la europeni, camerele înfăţişând sosirea diverselor personalităţi foarte importante la dineul oficial oferit în cinstea lor la Varşovia.

— Îţi rămân dator, Tony, îi spuse Ryan premierului Marii Britanii, ridicând paharul în semn de salut.

Paharul era plin cu un excelent vin alb franţuzesc, produs pe Valea Loarei. Tăria serii o constituia vodca poloneză, la fel de bună ca şi băutura franţuzească.

— Ei, să sperăm că asta o să-i oprească pe chinezi. Când va sosi Gruşavoi?

— Mâine după-amiază, când se va lăsa cu altă petrecere. Bănuiesc că iarăşi vom fi serviţi cu vodcă.

Documentele erau tipărite chiar în acele clipe, urmând a fi legate în piele fină, aşa cum invariabil erau actele de o asemenea importanţă, după care vor fi stivuite în pivniţa prăfuită a unei arhive, fiind rareori văzute din nou de către privirea unui om.

— Basil mi-a zis că informaţiile voastre sunt neobişnuit de bune şi par destul de înfricoşătoare, remarcă primul ministru, luând o gură de vin.

— Aşa şi sunt, prietene. Ştii, ne obişnuisem să credem că războiul este un lucru de domeniul trecutului.

— Aşa au crezut oamenii şi acum o sută de ani, Jack. Numai că părerea lor nu prea s-a potrivit, aşa-i?

— Adevărat, dar ce-a fost a fost, contează ce-i acum. Iar lumea s-a schimbat mult în ultima sută de ani.

— Cred că ăsta-i un motiv de satisfacţie pentru Franz Ferdinand[79] şi cele zece milioane de flăcăi ce-au murit ca o

---

[79] Arhiducele Franz Ferdinand, moştenitorul tronului Austro-Ungariei, a cărui ucidere la Sarajevo, în 1914, a constituit motivul izbucnirii Primului Război Mondial, (n.tr.).

urmare indirectă a decesului său, ca să nu mai amintesc actul II al marelui Război Mondial, observă premierul.

— Da, poimâine mă duc la Auschwitz. O să fie distractiv.

Ryan nu dorea să se ducă, dar îşi dădea seama că era o obligaţie, mai ales în circumstanţele actuale şi, pe deasupra, Arnie îi spusese că va da bine pe posturile TV, acesta fiind motivul pentru care făcea anumite lucruri.

— Păzeşte-te de fantome, bătrâne. Pun pariu că sunt o mulţime acolo.

— O să-ţi spun dacă văd vreuna, îi promise Ryan.

Oare avea să fie ca în *Poveste de Crăciun* a lui Charles Dickens? se-ntrebă el. Fantomele ororilor trecutului, acompaniate de cele ale prezentului, apoi fantomele ororilor care urmau să vină? Dar el era implicat într-o afacere care avea rolul să prevină apariţia altor fantome. Pentru asta îl plăteau cetăţenii americani. Poate că 250 000 de dolari pe an nu reprezenta o sumă mare pentru un om care făcuse o avere cât pentru două vieţi îmbelşugate din comerţul cu acţiuni, însă era cu mult mai mult decât câştigau majoritatea plătitorilor de taxe, iar ei îi dădeau acei bani ca răsplată pentru munca sa. Asta făcea din funcţia sa o obligaţie la fel de sacră precum un legământ în faţa lui Dumnezeu. Auschwitz existase pentru că alţi oameni nu recunoscuseră obligaţiile pe care le aveau faţă de popoarele pe care ei se presupunea că le servesc. Sau ceva de genul acesta. Ryan niciodată nu făcuse efortul de imaginaţie necesar pentru a-i înţelege pe dictatori. Poate Caligula crezuse cu adevărat că vieţile cetăţenilor Imperiului Roman erau proprietatea lui, putându-le sfărâma şi arunca precum cojile de alune. Poate că Hitler considerase că poporul german exista numai pentru a-i satisface lui ambiţia de-a intra în cărţile de istorie – oricum intrase, dar nu în felul imaginat de el. Jack Ryan ştia cu obiectivism că el urma să rămână în cărţile de istorie, însă încerca să nu se gândească la ce vor face din el generaţiile viitoare. Îi era destul de greu să supravieţuiască de la o zi la alta în slujba sa. Problema cu istoria era că nu te puteai transporta în viitor ca să poţi privi cu detaşare trecutul şi să poţi decide ce naiba aveai de făcut. Nu, a face istoria era cu

mult mai dificil decât s-o studiezi, aşa că decisese să nu se mai gândească la ea. Oricum el nu va mai exista pentru a afla ce gândesc cei din viitor despre el, aşa că n-avea rost să-şi mai facă griji pentru asta, nu? Avea propria conştiinţă care-l ţinea treaz noaptea, fapt destul de greu de îndurat.

Privind în jurul sălii putu observa mai mult de cincisprezece şefi de stat, de la micuţa Islanda, la Olanda şi la Turcia. El era preşedintele Statelor Unite ale Americii, de departe cea mai puternică ţară a alianţei NATO – asta numai până mâine, se corectă el – şi dorea să-i ia pe toţi deoparte şi să-i întrebe pe fiecare-n parte cum naiba reuşeşte el (în acel moment erau numai şefi de stat bărbaţi) să împace propria personalitate cu îndatoririle sale. Cum să-ţi faci onorabil meseria? Cum să ai grijă de nevoile fiecărui cetăţean? Ryan ştia că n-are cum să fie iubit de toată lumea. Arnie îi spusese asta – că trebuie să fie plăcut, nu iubit, de către jumătate plus unul dintre cetăţenii cu drept de vot – dar meseria lui nu se reducea doar la asta, nu? Îi ştia pe toţi liderii executivi colegi cu el prezenţi în sală, după nume şi înfăţişare, şi fusese informat despre caracterul fiecăruia în parte. Cel de-acolo avea o amantă în vârstă de nouăsprezece ani. Cel de colo bea de stingea. Celălalt era uşor confuz în privinţa preferinţelor sale sexuale. Şi acela era un escroc care se-mbogăţise enorm în slujba statului. Dar cu toţii erau aliaţii patriei sale, aşadar erau în mod oficial prietenii săi. Deci Jack era nevoit să ignore tot ce ştia despre ei şi să-i trateze mai bine decât meritau în realitate, iar partea nostimă era că ei i se considerau superiori lui, fiindcă ei erau politicieni mai buni decât el. Chiar *erau* mai buni politicieni decât el, observă Ryan, sorbind din vin. Premierul britanic se îndepărtă pentru a-l aborda pe omologul său norvegian, dându-i ocazia lui Cathy Ryan să i se alăture din nou soţului ei.

— Cum a mers, scumpo?

— Ca de obicei. Politică. Oare niciuna dintre femeile astea nu are o slujbă adevărată? întrebă ea eterul.

— Unele au, îşi aduse Jack aminte din şedinţele de informare. Unele au şi copii.

— Mai ales nepoți. Mulțumesc Domnului că nu sunt încă destul de bătrână pentru asta.

— Regret, puiule. Sunt unele avantaje atunci când eşti tânăr şi frumos, îi zise preşedintele Primei Doamne.

— Iar tu eşti cel mai arătos tip de pe-aici, replică zâmbind Cathy.

— Însă unul al naibii de obosit. Am avut o zi lungă la masa tratativelor.

— De ce-ai adus Rusia în NATO?

— Ca să opresc un război cu China, răspunse cinstit Jack. Era momentul ca ea să afle. Răspunsul îi atrase atenția lui Cathy.

— Poftim?

— Te pun la curent mai târziu, iubito, asta a fost versiunea scurtă.

— Un război?

— Da. E o poveste lungă şi tragem speranță că tot ce-am convenit astăzi îl va preveni.

— Dacă zici tu, observă Cathy Ryan cu un aer suspicios.

— Ai întâlnit pe cineva care să-ți placă?

— Preşedintele Franței e fermecător.

— Oh, da? În cursul negocierilor de azi a fost un pui de lele. Poate că vrea doar să-ți dea chiloții jos, îi spuse Jack soției.

Fusese informat că preşedintele francez era un om de o „lăudabilă vigoare", după cum suna formularea delicat aleasă din raportul Departamentului de Stat. Păi francezii aveau reputația de mari cuceritori, nu?

— Am un spion care să se ocupe de asta, Sir John, îi aminti ea.

— Şi eu am unul, *my lady.*

Ryan se gândi amuzat că îl putea pune pe Roy Altman să-l împuşte pe francez dacă se dădea la nevasta lui, însă asta ar fi produs un incident diplomatic, iar Scott Adler întotdeauna se supăra dintr-un asemenea... Jack îşi consultă ceasul. Era timpul ca programul acelei zile să se încheie. În curând un diplomat urma să facă un anunț discret, anunțând sfârşitul petrecerii. Jack nu apucase să danseze cu soția sa. Tristul

adevăr era că Jack nu ştia deloc să danseze, fapt care genera un val de tachinări minore din partea nevestei, el plănuind să corecteze acel neajuns într-o zi… poate.

Petrecerea se încheie la ora prevăzută. Ambasada avea camere confortabile, iar Ryan îşi făcu drum spre patul de mărime impunătoare care fusese adus special pentru el şi Cathy.

Reşedința oficială din Chabarsovil a lui Bondarenko era una foarte confortabilă, pe măsura unui general cu patru stele şi a familiei sale. Dar soției sale nu-i plăcea. În Siberia răsăriteană nu exista viața socială din Moscova şi, în plus, una dintre fiicele lor era însărcinată în luna a noua, aşa că soția sa plecase la Sankt-Petersburg, pentru a fi prezentă la naşterea copilului. Fațada casei domina un mare teren de paradă. Partea din spate, unde se găsea dormitorul său, dădea spre o pădure de pini, aidoma celor care acopereau mare parte din acel ținut. Avea la dispoziție un personal numeros care să aibă grijă de nevoile sale. Printre angajați se număra un bucătar extrem de talentat şi echipa de la comunicații. Unul dintre membrii acestei echipe ciocăni la uşa dormitorului său, la ora locală trei dimineața.

— Da, ce este?

— Un comunicat urgent pentru dumneavoastră, tovarăşe general, răspunse vocea.

— Bine, aşteaptă un minut.

Ghenadi Iosifovici se ridică din pat şi îmbrăcă un halat, aprinzând lumina în timp ce păşea spre uşă. Bombăni ca orice om căruia i se întrerupe somnul, însă generalii ar trebui să se aştepte la acest gen de lucruri. Deschise uşa fără a se răsti la subofițerul care-i întindea telexul.

— Urgent, de la Moscova, sublinie sergentul.

— *Da, spasiba*, replică generalul, luând dosarul şi îndreptându-se înapoi spre pat.

Se aşeză în fotoliul confortabil pe care, de regulă, îşi arunca tunica şi luă ochelarii de care de fapt nu avea nevoie, dar îl ajutau să citească mai lesne în semiîntuneric. Era ceva urgent – mă rog, îndeajuns de urgent ca să fie trezit în toiul

nenorocitei…

— Dumnezeule, şopti comandantul-şef al Extremului Orient, ajuns la jumătatea primei pagini. Apoi dădu repede foaia pentru a ajunge la esența raportului.

În America i s-ar fi spus SNIE – Estimare Specială a Serviciilor Naționale de Informații. Bondarenko avusese ocazia să vadă documente de acest gen, chiar ajutase la redactarea unora, dar nu mai văzuse niciodată unul precum cel din fața ochilor.

Se crede că există un iminent pericol de război între Rusia şi Republica Populară Chineză. Obiectivul Chinei în cursul operațiunilor ofensive îl va constitui cucerirea nou-descoperitelor zăcăminte de petrol şi aur din estul Siberiei, printr-un asalt mecanizat rapid, purtat la nord de linia lor de graniță din vestul localității Khabarovsk. Vârful de lance va include Armata 34 de Asalt, un Grup de Armată de categoria A…

Această estimare informativă se bazează pe sursele serviciilor naționale de informații ce au acces la liderii politici ai R.P.C., iar calitatea informațiilor este catalogată „1A”, continua raportul, însemnând că SVR credea în acele informații ca în Sfânta Scriptură. Bondarenko nu văzuse prea des întâmplându-se una ca asta.

Comandamentul Districtului Militar al Extremului Orient este îndemnat să facă toate pregătirile necesare pentru a înfrunta şi respinge un asemenea atac…

— Cu ce? întrebă generalul hârtia din mâna sa. Cu ce, tovarăşi? Spunând acestea, ridică receptorul telefonului de la capul patului. Vreau ca statul meu major să fie adunat în patruzeci de minute, îi ordonă sergentului care răspunse.

Încă nu dorea să facă pasul teatral de-a declanşa o alertă generală. Asta va urma după întrunirea cu statul său major. Deja mintea sa studia problema. Făcu asta tot timpul cât urină şi se bărbieri, ideile sale învârtindu-se în mici cercuri, un fapt de care era conştient, dar pe care nu putea să-l modifice, iar faptul că nu-l putea modifica nu-i încetini câtuşi

de puțin procesul de gândire. Problema cu care se confrunta, se gândi el cât timp își rădea barba, nu era una simplă, părea chiar imposibilă, numai că gradul de general cu patru stele făcea din ea problema *lui* și el nu dorea să fie amintit de generațiile viitoare de cădeți drept generalul care nu fusese la înălțimea misiunii de a-și apăra țara împotriva unei invazii străine. Se afla acolo, reflectă Bondarenko, pentru că era cel mai bun strateg pe care-l avea patria. Mai făcuse față și la alte bătălii în care se comportase suficient de bine nu doar pentru a supraviețui, ci și pentru a purta cele mai înalte distincții acordate pentru bravură. Întreaga sa viață studiase istoria militară. Chiar petrecuse un timp alături de americani în centrul lor de antrenament din California, o infrastructură pe care tânjea s-o copieze și cu care să reclădească Rusia, pentru a oferi soldaților cea mai bună pregătire de luptă, dar pe care țara sa nu putuse ani de zile să și-o permită. Avea cunoștințele necesare. Avea ambiția. Îi lipseau însă mijloacele. Dar istoria nu fusese scrisă de soldații care aveau ce le trebuie, ci de cei care n-aveau. Când soldații aveau tot ce le trebuie, cei care ajungeau în cărțile de istorie erau liderii politici. Ghenadi Iosifovici era soldat, un soldat *rus*. Țara sa fusese *mereu* luată prin surprindere, pe motiv că liderii ei politici nu văzuseră niciodată războiul venind, iar din pricina asta soldații erau cei care plăteau oalele sparte. O voce îndepărtată îi spunea că măcar nu va fi împușcat în caz de eșec. Stalin era mort de multă vreme, odată cu el pierind și zelul de a-i pedepsi pe cei care nu preveniseră și nu pregătiseră soldații. Însă Bondarenko nu plecă urechea la acea voce. Eșecul era o alternativă prea amară, pe care nici măcar nu dorea s-o ia în considerare atâta timp cât trăia.

Raportul SNIE își croi drum către forțele armate americane din Europa și Pacific chiar mai repede decât la Chabarsovil. În cazul amiralului Bartolomeo Vito Mancuso sosi înainte de cina pe care-o avea programată cu guvernatorul insulelor Hawaii. Ofițerul său cu relațiile publice fu nevoit s-o amâne cu câteva ore, timp în care CINCPAC își adună statul-major.

— Lămurește-mă, Mike, îi comandă Mancuso ofițerului său

J-2, generalul de brigadă Michael Lahr.

— Ei, n-a venit tocmai din senin, domnule amiral, replică iute coordonatorul serviciului de informații al teatrului de operațiuni din Pacific. Nu ştiu absolut nimic despre sursa informațiilor, dar, după cum arată, este o sursă HUMINT[80] plasată la nivel înalt, probabil de origine politică. CIA spune că este extrem de credibilă, iar directorul Foley îşi cunoaşte meseria. Aşa că trebuie să luăm raportul foarte în serios.

Lahr făcu o pauză pentru a lua o înghițitură de apă.

— În regulă, ceea ce ştim e că R.P.C. priveşte cu jind către resursele minerale ale Rusiei din partea centrală şi de nord a Siberiei răsăritene. Asta are legătură cu problemele economice cu care se confruntă după ce asasinatele din Beijing au provocat întreruperea tratativelor comerciale şi se pare că şi alți parteneri comerciali le-au întors spatele. Deci chinezii s-au trezit într-o fundătură economică, iar asta constituie un *casus beli* de când există istoria scrisă.

— Ce putem face ca să-i speriem? întrebă comandantul forțelor de infanterie marină din Pacific.

— Mâine vom face Federația Rusă membră NATO. În câteva ore preşedintele rus Gruşavoi va zbura la Varşovia pentru a semna Tratatul Atlanticului de Nord. *Asta* va face din Rusia aliata Statelor Unite ale Americii şi a *tuturor* statelor membre NATO. Ideea este că în cazul în care China face o mişcare, nu se va pune doar cu Rusia, ci cu tot restul Consiliului Atlanticului de Nord, iar *asta* ar trebui să-i oprească.

— Şi dacă nu se opresc? întrebă Mancuso. Fiind comandantul-şef al teatrului de operațiuni, era plătit să ia în considerare mai curând eşecul soluțiilor diplomatice, decât succesul lor.

— Atunci, domnule, dacă China atacă spre nord, vom avea un război în plină desfăşurare pe continentul asiatic, între Republica Populară Chineză şi un aliat al Americii. Asta dacă plecăm la război.

---

[80] Human Intelligence – agent infiltrate.

— Avem vreo îndrumare de la Washington referitor la această posibilitate? se interesă CINCPAC.

Lahr negă cu un gest.

— Nu încă, domnule amiral. Situația evoluează un pic cam repede pentru asta, iar secretarul Bretano aşteaptă idei de la noi.

— Bine, înclină Mancuso din cap. Ce putem face? În ce stare ne aflăm?

Amiralul cu patru stele aflat la comanda Flotei a Şaptea se aplecă înainte:

— Suntem într-o formă destul de bună. Portavioanele mele sunt toate în stare sau aproape în stare de luptă, însă piloților mei le-ar prinde bine ceva mai mult timp pentru antrenament. Mijloacele de suprafață... ei, Ed?

Viceamiralul Goldsmith privi către şeful său.

— Suntem în regulă, Bart.

Comandantul flotei de submarine dădu din cap:

— O să-mi ia ceva timp să trimit mai multe din vasele mele către vest, dar antrenamentul lor e complet şi putem administra marinei lor o lovitură teribilă în stomac, dacă va trebui.

Apoi privirile se întoarseră spre generalul puşcaşilor marini.

— Sper că nu-mi veți cere să invadez China doar cu o singură divizie, observă el. În plus, toată Flota Pacificului nu dispunea de mijloace amfibii decât pentru debarcarea cel mult a unei forțe de invazie de capacitatea unei brigăzi, iar ei ştiau asta. Oricât de buni ar fi fost puşcaşii marini, nu puteau lupta cu toată Armata Populară de Eliberare.

— Care-i starea trupelor ruseşti? îl întrebă comandantul Flotei a Şaptea pe generalul de brigadă Lahr.

— Nu-i deloc bună, domnule amiral. Noul lor comandant al teatrului de operațiuni este foarte bine cotat, însă duce lipsă de material. Armata Populară îl copleşeşte într-un raport de opt oameni la unu, ba chiar mai mult. Ruşii nu prea dispun de capacități de lovire în adâncime, plus că apărarea lor aeriană e aproape la limită.

— Este adevărat, întări comandantul forțelor aeriene din

teatrul de operațiuni Pacific. Ivan a cheltuit o groază de material războindu-se cu cecenii. Multe dintre aeronavele lor sunt ținute la sol de probleme de întreținere. Asta înseamnă că piloții lor n-au petrecut suficient timp la manşă pentru a deveni aviatori eficienți. Chinezii, pe de altă parte, s-au antrenat destul de bine în ultimii ani. Consider că forța lor aeriană este într-o formă destul de bună.

— Ce putem trimite către vest?

— O mulțime de avioane, răspunse generalul cu patru stele din USAF. Dar oare va fi suficient? Depinde de foarte multe variabile. Ar fi frumos să avem portavioanele dumneavoastră prin preajmă, pentru a ne sprijini. Ceea ce constituia un gest neobişnuit de grațios din partea forțelor aeriene ale Statelor Unite.

— Bine, continuă Mancuso. Vreau să văd câteva opțiuni. Mike, înainte de toate, haide să vedem dacă estimările băieților de la informații privind capacitățile chinezilor se confirmă, iar în al doilea rând vreau să ştiu ce gândeşte inamicul.

— Agenția a lăsat această sarcină pe seama sateliților. Curând ar trebui să obținem o sumedenie de fotografii din spațiu, plus cele de la amicii noştri din Taiwan – țin destul de bine lucrurile sub observație pentru noi.

— Au primit şi ei SNIE?

— Nu, nu încă, scutură Lahr din cap. Materialul ăsta e distribuit cu mare grijă.

— Poate ar trebui să le zicem celor de la Washington că taiwanezii au un mai bun simț de apreciere a politicii Beijingului decât noi, observă ofițerul superior din infanteria marină. Ar trebui să aibă. Vorbesc aceeaşi limbă. Au acelaşi sistem de gândire şi alte chestii de genul acesta. Taiwanul ar trebui să fie pentru noi o sursă de primă mână.

— Poate da, poate nu, îl contrazise Lahr. Dacă începe un război, nu se vor băga şi ei doar din pură distracție. Sigur, sunt prietenii noştri, dar ei încă n-au motiv să se implice în acest conflict, aşa că vor juca precaut. Vor trece într-o stare ridicată de alertă, dar nu vor începe operațiuni ofensive pe barba lor.

— Îi vom sprijini cu adevărat pe ruşi dacă se va ajunge la război? Ca să fiu şi mai precis, chinezii vor considera că este o opțiune serioasă din partea noastră? întrebă comandantul forțelor aeriene din Pacific.

— E treaba CIA să le desluşească gândurile, nu a noastră, răspunse Lahr. Din câte ştiu până acum, DIA nu are surse de calitate înaltă în Beijing, excepție făcând materialele pe care le obținem din interceptările băieților de la Fort Meade. Dacă vreți să aflați părerea mea, atunci să ştiți că la ei deciziile politice sunt luate de către politicieni maoişti, care au tendința să vadă lucrurile în felul lor, nu după o atentă şi obiectivă analiză a acestora. Pe scurt, nu ştiu şi nici nu cunosc pe cineva care să ştie ce-i în mintea lor, însă sursa care ne-a furnizat informațiile ne spune că sunt foarte serioşi în legătură cu această posibilă acțiune. Suficient de serioşi, încât să ne determine să-i aducem pe ruşi în NATO. Îi puteți spune manevră disperată având ca scop descurajarea R.P.C., domnule amiral.

— Deci privim războiul ca pe-o eventualitate extrem de probabilă? rezumă Mancuso.

— Da, domnule, confirmă Lahr.

— Bun, domnilor. Atunci vom trata problema în virtutea acestei perspective. Vreau planuri şi sugestii ca să le dăm frățiorilor chinezi crampe la stomac. Schițe brute, până mâine după-masă, şi opțiuni bine închegate, în patruzeci şi opt de ore. Întrebări? Nu existau. Bine, hai să ne-apucăm de treabă.

Al Gregory stătea până târziu să lucreze. Expert în programe pentru calculator, era obişnuit să lucreze la ore stranii, iar acum nu făcea excepție. În acel moment se afla la bordul lui *USS Gettysburg,* un crucişător din clasa Aegis. Nava nu se afla pe apă, ci într-un doc uscat, aşezată pe cavalete de lemn pentru lucrări de înlocuire a elicelor. *Gettysburg* agățase o geamandură care-şi rupsese lanțul de ancorare şi plecase în derivă, spre detrimentul elicei babord a crucişătorului. Şantierul îşi făcuse timp să se ocupe de înlocuire, căci oricum nava ajunsese aproape de perioada

programată pentru revizia motoarelor. Pentru echipaj era un lucru bun. Şantierul naval Portsmouth, parte a complexului Bazei Navale Norfolk, nu era exact un loc de agrement, însă acolo locuiau majoritatea familiilor celor aflați la bord, fapt ce făcea locul suficient de atractiv.

Gregory se afla în CIC, sau Combat Information Center, compartimentul de unde comandantul îşi conducea nava în luptă. Toate sistemele de armament erau controlate din această sală vastă. Afişajul radarului SPY era compus din trei ecrane aşezate unul lângă celălalt, fiecare de mărimea unui ecran TV cu diagonala mare. Problema o constituia computerul care dirija sistemul.

— Ştii, se adresă Gregory maistrului principal care se ocupa de întreținerea sistemului, o vechitură de McIntosh are mai multă putere de calcul decât computerul ăsta.

— Domnule doctor, sistemul ăsta e floarea tehnologiei anului 1975, protestă maistrul principal. Şi nu-i prea greu să urmăreşti o rachetă, nu-i aşa?

— În plus, doctore Gregory, punctă un alt maistru, radarul ăsta al meu este încă cel mai dat naibii sistem instalat vreodată pe nave.

— Un fapt incontestabil, accepta Gregory. Componentele ultra-fiabile ale sistemului concurau la emiterea unei unde electromagnetice cu o putere de şase *megawați,* pe un arc de cerc de numai un grad, suficientă pentru a face un pilot de elicopter, de exemplu, să producă ceea ce cercetătorii numeau cu cinism „copii ciudați". Era mai mult decât suficient pentru a urmări un vector purtător al unei rachete balistice la reintrarea în atmosferă, de la peste o mie opt sute de kilometri distanță. Şi în cazul lui, punctul nevralgic îl constituia programul pe computer, care constituia noul standard de aur pentru orice sistem de arme din lume.

— Bun, când vreți să urmăriți o rachetă balistică, ce faceți?

— Noi îi zicem „introduceți cipul", răspunse maistrul principal.

— Poftim? E o componentă hardware? se miră Al. Nu-i venea să creadă. Asta nu era un computer în care să bagi

plăci cu circuite.

— Nu, domnule, e un program. Instalăm un program de control diferit.

— De ce aveți nevoie pentru asta de-un al doilea program? Nu puteți cu cel de bază să urmăriți atât avioane, cât şi rachete? îi chestionă vicepreşedintele TRW.

— Domnule, eu doar repar şi operez târfa asta. Nu eu am proiectat drăcia. E opera celor de la RCA şi IBM.

— Rahat, concluzionă Gregory.

— Puteți vorbi cu locotenentul Olson, gândi cu voce tare celălalt maistru. E absolvent de colegiu, la Dartmouth. Extrem de deştept pentru un proaspăt ofițer.

— Da, fu de acord primul maistru. Face programe pe calculator ca un hobby personal.

— *Dennis pericol public*[81]. Weps[82] şi secundul se mai enervează pe el din când în când.

— De ce? îi întrebă Gregory.

— Pentru că vorbeşte ca dumneavoastră, domnule, sublinie maistrul-şef Matson. Are grijă de subordonații săi şi îşi cunoaşte aparatele, nu-i aşa, Tim?

— Mda, George, un băiat bun, va avansa dacă rămâne în marină.

— Nu va rămâne. Companiile producătoare de computere încearcă deja să-l recruteze. La dracu, Compaq i-a oferit trei sute de bătrâne săptămâna trecută.

— Asta-i salariul meu pe viață, comentă maistrul Leek. Ce-a zis Dennis?

— Le-a zis nu. I-am spus să nu cedeze fără o jumătate de milion, râse Matson întinzând mâna după cafea.

— Ce credeți dumneavoastră, dr. Gregory? Puştiul merită atâția bani în afacerile cu computere?

— Dacă e capabil să scrie un cod foarte bun, poate, replică Al, făcându-şi un semn în memorie să-l verifice personal pe

---

[81] Titlul unui cunoscut film american, a cărui erou principal este un puşti pus pe şotii, (n.red.).

[82] Prescurtare, în argoul marinei militare americane, de la Weapons System Officer, ofițerul responsabil cu armamentul, (n.tr.).

acel locotenent Olson. TRW întotdeauna avea locuri libere pentru talente. Colegiul Dartmouth era renumit pentru departamentul de informatică. Dacă adăuga la asta experiența căpătată pe navă, avea un candidat pentru proiectul SAM aflat în desfăşurare. Bine, dacă introduceți cipul, ce se petrece?

— Atunci se modifică raza de acțiune a radarului. Ştiți cum se petrece, emisia undelor RF continuă ca şi până atunci, însă se acceptă numai semnalele care se reflectă înapoi într-o fereastră particulară de timp. Acesta – maistrul şef Leek ridică o dischetă care avea lipită pe ea o etichetă cu un titlu scris de mână – modifică fereastra. Extinde bătaia radarului SPY până la, oh, două mii de kilometri. Cu mult mai departe decât afurisitele de rachete pe care le lansez. Acum cinci ani mă aflam pe *Port Royal*, la Atolul Kwajalein, făcând un test cu rachete şi am reuşit să urmărim traiectoria unei rachete tactice de când a apărut la orizont, pe tot traseul ei.

— Ați lovit-o? întrebă imediat Gregory, cu vădit interes.

— Nu, dădu Leek din cap. Suprafețele de comandă ale rachetei SAM n-au funcționat, era un model timpuriu Block-IV. A ajuns la mai puțin de cincizeci de metri de țintă, mai era doar un fir de păr până intra în aria letală a încărcăturii de luptă, dar din motive pe care nimeni nu ni le-a adus la cunoştință ni s-a permis să tragem doar o singură dată. Anul următor, *Shiloh* a înregistrat o lovitură la țintă. A distrus-o cu o explozie care a avut loc chiar lângă obiectiv. Înregistrarea video a evenimentului e dată dracului, îl asigură maistrul pe oaspetele său.

Gregory îl credea. Când un obiect mergând cu douăzeci şi şase de mii de kilometri pe oră era lovit de ceva care venea din sens opus cu o viteză de trei mii şapte sute de kilometri pe oră, rezultatul putea fi extrem de impresionant.

— Lovitură reuşită din primul foc? ceru el precizări.

— Cum să nu. Fraiera venea exact către noi, aşa că bebeluşul n-a ratat-o.

— Întotdeauna sfârşeam testele de la Wallop Island cu rachetele Vandal, confirmă maistrul Matson.

— Ce sunt alea?

— Vechi rachete antiaeriene model Talos, explică Matson. Un burlan mare de tablă, cu motor statoreactor, se putea apropia de o traiectorie balistică la viteza de patru mii kilometri pe oră. Făcea o căldură teribilă pe punte. Asta era motivul pentru care ne făceam griji. Ruşii au creau o rachetă antinavă căreia noi îi ziceam Sumburn…

— Un ucigaş de nave Aegis, adăugă maistrul Leek. Zboară jos şi rapid.

— Dar noi n-am ratat încă niciunul, anunță Matson. Sistemul Aegis e foarte eficient. Deci, dr. Gregory, ce anume vreți să verificați?

— Vreau să văd dacă sistemul vostru poate opri o rachetă balistică.

— Cât de rapidă? întrebă Matson.

— O rachetă intercontinentală adevărată. Când o detectați pe radar se deplasează cu peste douăzeci şi şapte de mii kilometri pe oră, adică şapte mii şase sute de metri pe secundă.

— Asta da viteză, remarcă Leek. De şapte sau opt ori viteza unui glonț de puşcă.

— Mai iute decât o rachetă balistică tactică, precum Scud. Nu sunt sigur că o putem face, îşi exprimă Matson îngrijorarea.

— Sistemul acesta radar o va urmări foarte lejer. E foarte asemănător sistemului Cobra Dane din Insulele Aleutine. Întrebarea este, poate racheta voastră SAM reacționa suficient de repede pentru a obține o lovitură la țintă?

— Cât de dur e învelişul țintei? întrebă Matson.

— Mai moale decât fuzelajul unui avion. Racheta purtătoare e proiectată să facă față căldurii, nu unui impact. Exact ca la naveta spațială. Când zboară printr-o furtună cu grindină, îşi strică plăcuțele de ceramică mată cu care e acoperită.

— Oh, da?

— Îhî, făcu Gregory un gest afirmativ. E un material asemănător cu cel de la paharele de cafea de unică folosință.

— În regulă, atunci problema este să aducem SM2

suficient de aproape, astfel încât încărcătura de luptă se detoneze atunci când ținta se află în interiorul conului de schije.

— Corect. Erau ei nişte simpli marinari înrolați, dar nu erau tâmpiți, socoti Gregory.

— Corectarea programului de computer pentru modulul de căutare, da?

— Din nou adevărat. Am rescris codul. O treabă destul de uşoară. Am reprogramat modul de baleiere a razei laser. Ar trebui să meargă bine dacă sistemul de ghidare în infraroşu lucrează aşa cum sună prospectul. Cel puțin la simulările pe calculator din Washington a funcționat.

— Pe *Shiloh* a funcționat ca uns, doctore. Pe undeva la bordul navei trebuie să fie caseta video, îl asigură Leek. Vreți s-o vedeți?

— Mai întrebi, zise dr. Gregory cu entuziasm.

— Bine. Maistrul principal Leek îşi consultă ceasul. Acum sunt liber. Lăsați-mă să mă duc până la pupă, să trag un fum, apoi *vom rula caseta,* zise el imitând un crainic de la postul WEBS din New York.

— Nu aveți voie să fumați aici?

Leek bombăni plin de ciudă.

— Suntem în marina de modă nouă, Doctore. Comandantul e un nazist în privința sănătății. Trebuie să mergem la pupă să ardem una. Nici măcar în careul maiştrilor n-avem voie, se plânse Leek.

— Eu m-am lăsat, rosti Matson. Nu sunt o pisicuță ca Tim.

— Să te ia naiba, replică Leek. Au mai rămas câțiva bărbați adevărați la bord.

— Cum se face că în CIC stați pe o latură? întrebă Gregory, ridicându-se în picioare pentru a-i urma către pupa. Cele mai importante monitoare de afişaj sunt dispuse pe partea dreaptă a navei, în loc să fie puse spre prova şi pupa. Cum vine asta?

— Pentru că te-ajută să dai la rațe când ieşim în larg, râse Matson. Oricine a fost cel care a proiectat nava, nu i-a iubit pe marinari, dar bine măcar că aerul condiționat funcționează.

Temperatura din CIC depăşea rareori cincisprezece grade, făcându-i pe majoritatea membrilor echipajului să poarte pulovere. În mod cert, crucişătoarele Aegis nu erau renumite pentru confort.

— Comunicatul e serios? întrebă colonelul Aliev. Era o întrebare stupidă şi el ştia. Dar îi scăpase oricum, iar comandantul său era conştient de asta.

— Avem ordin să-l considerăm aşa, colonele, replică Bondarenko în doi peri. Ce avem la dispoziție să-i oprim?

— Divizia 265 Infanterie Motorizată e abia la cincizeci la sută din capacitatea de luptă, răspunse ofițerul de stat-major. În afară de ea, două regimente de tancuri la patruzeci la sută. Forțele noastre de rezervă sunt mai mult teoretice, încheie Aliev. Mijloacele aeriene – un regiment de avioane de interceptare gata de luptă, plus alte două cu nici măcar jumătate din avioane apte de zbor.

Bondarenko făcu semn că a auzit veştile. Era ceva mai bine decât la sosirea lui în teatrul de operațiuni, iar el făcuse o treabă bună reuşind atâtea, însă forțele acelea nu-i vor impresiona pe chinezi.

— Opoziția? fu următoarea lui întrebare.

Şeful serviciului de informații al Extremului Orient era tot un colonel, Vladimir Konstantinovici Tolkunov.

— Vecinii noştri chinezi sunt într-o formă de zile mari, tovarăşe general. Cea mai apropiată formațiune inamică este Armata 34 de Asalt, un Grup de Armată de categoria A, comandat de generalul Peng Xi-Wang, începu colonelul să enumere informațiile cunoscute. Această formațiune are de trei ori mai multe mijloace mecanizate decât noi şi este bine antrenată. Avioanele chineze – hm, aviația lor tactică numără peste două mii de aparate, iar noi trebuie să ne asumăm ideea că vor arunca totul în această operațiune. Tovarăşi, nu dispunem nici pe departe de mijloacele necesare pentru a-i stopa.

— Deci va trebui să folosim spațiul în avantajul nostru, propuse generalul. Teren avem din belşug. Vom duce o luptă de întârziere a inamicului, aşteptând întăriri din vest. Ceva

mai târziu în cursul zilei de azi voi lua legătura cu Stavka[83]. Hai să punem pe hârtie ce ne trebuie pentru a-i opri pe aceşti barbari.

— Toate întăririle vor fi nevoite să sosească de-a lungul unei singure căi ferate, remarcă Aliev. Şi afurisiții noştri de genişti au fost ocupați cu deschiderea unei rute pe care chinezii să ajungă până la zăcământul petrolier. Tovarăşe general, în primul rând va trebui să-i punem pe genişti să planteze câmpuri de mine. Avem milioane de mine, iar ruta pe care vor merge chinezii e uşor de prevăzut.

Problema generală era că asiaticii dispuneau cel puțin de surpriza strategică, dacă nu şi de cea tactică. Asigurarea celei dintâi ținea de manevre politice şi, la fel ca şi Hitler în 1941, chinezii trăseseră foloase de pe urma ei. Bondarenko primise măcar un avertisment tactic, pe când Stalin nu emisese niciun avertisment Armatei sale Roşii. Ghenadi se aştepta totodată să dispună de libertate de manevră, pentru că, spre deosebire de Stalin, preşedintele Gruşavoi gândea cu creierul, nu cu boaşele. Cu libertatea de manevră asigurată, Bondarenko putea duce un război de hărțuire contra inamicului, evitând să dea chinezilor şansa unei încleştări decisive, şi lansând lupta numai atunci când situația era în avantajul său. Procedând astfel, putea fi în stare să aştepte sosirea întăririlor şi să aibă şansa purtării unei bătălii pregătite din timp, pe terenul şi în condițiile stabilite de el, la momentul ales de el.

— Pavel, în realitate cât sunt de buni chinezii?

— Armata Populară de Eliberare n-a mai fost angajată în operațiuni la scara mare de peste cincizeci de ani, din timpul războiului din Coreea contra americanilor, dacă nu punem la socoteală ciocnirile de graniță pe care le-am avut cu ei în anii ’60 şi ’70. În acele cazuri, Armata Roşie s-a descurcat bine, dar atunci aveam o uriaşă putere de foc, iar chinezii luptau pentru realizarea unor obiective limitate. În general sunt antrenați după vechiul nostru model. Soldații nu au

[83] Marele Cartier General al armatei ruse (n.tr.).

capacitatea să ia ei singuri inițiativa. Disciplina e mai mult decât draconică. Cea mai mică infracțiune poate duce la o execuție rapidă, cu scopul de a le asigura obediența. La nivel de decizie, corpul lor de generali este bine pregătit teoretic. Calitativ, armele lor sunt egale cu ale noastre. Dispunând de fonduri mai mari decât noi, au asigurat un nivel de pregătire care le permite soldaților lor să fie bine familiarizați cu armamentul din dotare şi să aibă cunoştințe rudimentare de tactică, informă Zhdanov statul-major reunit. Dar probabil nu sunt la fel de buni ca noi la strategie. Din păcate, au de partea lor numărul, cantitatea fiind ea însăşi o calitate, aşa cum spuneau armatele NATO despre noi. Ceea ce intenționează ei să facă, şi exact asta mă tem că vor face, este să treacă peste noi rapid – pur şi simplu să ne strivească, ca apoi să treacă la realizarea obiectivelor politice şi economice cât mai repede posibil.

Bondarenko dădea aprobator din cap în timp ce-şi sorbea ceaiul. Era o demență, iar partea cea mai nebunească era că el era pus în situația unui comandant NATO din 1975 – poate chiar a unuia german – care se confrunta cu un număr copleşitor de inamici; însă spre deosebire de germani, el era binecuvântat cu mult spațiu de manevră, iar ruşii întotdeauna folosiseră vastitatea teritoriului propriu în avantajul lor. Se aplecă în față:

— Foarte bine. Tovarăşi, le vom *interzice* oportunitatea unui angajament decisiv. Dacă vor trece granița, vom duce un război de hărțuire. Îi lovim şi dispărem. Le provocăm pagube şi ne retragem înainte ca ei să poată contraataca. Le vom ceda teren, dar *nu* le vom da şi sânge. Viața fiecărui soldat de-al nostru este prețioasă. Chinezii au drum lung de făcut până la atingerea obiectivelor lor. Îi vom lăsa să parcurgă mare parte din acel drum, între timp noi câştigând timp pentru a strânge oameni şi echipament. Îi vom face să plătească pentru fiecare palmă de teren cucerită, însă nu vom da – nu trebuie să le dăm – ocazia să ne prindă forțele într-o încleştare decisivă. Ați înțeles? îşi întrebă el statul-major. Când avem îndoieli, vom fugi şi nu vom permite inamicului să obțină un angajament major. Când vom avea

tot ce ne trebuie pentru a riposta, îi vom face să-şi dorească să nu fi auzit niciodată de Rusia, dar până atunci, să-i lăsăm să alerge după fluturi.

— Ce facem cu grănicerii? întrebă Aliev.

— Îi vor hărțui pe chinezi, apoi se vor retrage. Tovarăşi, nu pot să subliniez mai mult de-atât: viața fiecărui soldat este importantă pentru noi. Oamenii noştri vor lupta mai cu ardoare ştiind că ne pasă de ei şi, cel mai important, că *merită* grija noastră. Dacă tot le cerem să-şi rişte viața pentru patrie, atunci patria *trebuie* să le fie în schimb loială. Dacă reuşim să facem asta, vor lupta ca nişte tigri. Soldatul rus ştie să se bată. Trebuie să fim toți mândri de el. Cu toții sunteți profesionişti talentați. Va fi cel mai important test din viața noastră. Trebuie să ne ridicăm la înălțimea misiunii noastre. Întreaga națiune depinde de noi. Andrei Petrovici, schițează-mi nişte planuri. Suntem autorizați să chemăm sub arme rezerviştii. Să-ncepem mobilizarea lor. Avem hectare întregi cu echipament pe care să-l folosească. Descuiați porțile depozitelor şi distribuiți materialele. Să dea Dumnezeu ca ofițerii desemnați la comanda acelor cadre să fie demni de oamenii lor. Sunteți liberi.

Bondarenko se ridică şi părăsi camera, sperând că discursul său fusese pe măsura misiunii lor.

Însă războaiele nu se câştigă cu discursuri.

CAPITOLUL 45

Fantome ale ororilor din trecut

Preşedintele Gruşavoi sosi la Varşovia cu toată pompa şi ceremonialul potrivit împrejurării. Privindu-i la televizor sosirea, Ryan observă că era un actor bun. Nu puteai absolut deloc să-ți dai seama, după expresia întipărită pe chip, că țara sa se pregătea de un mare război. Gruşavoi trecu în revistă garda de onoare, compusă fără îndoială din aceiaşi soldați pe care-i privise Ryan cu o zi înainte, ținu un discurs scurt, dar plin de înfloriturі, în care amintea lunga şi amicala istorie a relațiilor dintre Polonia şi Rusia (omițând în mod convenabil istoria la fel de lungă a episoadelor mai puțin amicale), apoi se urcă în maşina care urma să-l ducă în capitală, acompaniat, spre marea bucurie a lui Ryan, de Serghei Nikolaici Golovko. În mâna preşedintelui se afla un fax primit de la Washington în care erau enumerate mijloacele militare pe care China le concentra la graniță pentru a le lansa asupra vecinilor din nord-est, împreună cu o estimare de la DIA84 asupra a ceea ce ei numeau „corelarea de forțe", un termen de artă militară care, după cum îşi amintea Jack, era folosit de vechea armată sovietică. Estimarea nu era tocmai favorabilă. La fel de rău era că America nu prea avea cu ce să-i ajute pe ruşi. Cea mai puternică forță navală din lume era prea puțin utilă într-un război dus pe uscat. Armata SUA avea în Europa o divizie şi jumătate de tancuri, însă acelea se aflau la mii de kilometri de locul prevăzut pentru purtarea ostilităților. Aviația avea toată mobilitatea necesară pentru a-şi proiecta forța oriunde

---

[84] Defense Intelligence Agency – serviciul de informații al Departamentului Apărării din SUA. (n.tr.).

pe glob, lucru care le dădea multora dureri de cap, însă avioanele nu puteau înfrânge o armată de unele singure. Nu, tot greul va fi dus de ruşi, iar armata rusă, îi spunea faxul, era într-o stare teribil de proastă. DIA avea cuvinte de laudă despre comandantul rus al teatrului de operații, însă un tip deştept înarmat cu un pistol de 5,56 mm contra unui tolomac înarmat cu o mitralieră era total în dezavantaj. Aşa că nu putea decât spera că vestea cea mare a zilei îi va potoli pe chinezi, însă CIA şi Departamentul de Stat estimau că acea posibilitate era în mod clar îndoielnică.

— Scott? îl chestionă Ryan pe Secretarul de Stat.

— Jack, nu ştiu ce să zic. Manevra de azi ar trebui să-i descurajeze, dar nu putem fi siguri cât de băgați la colț se consideră ei. Dacă se simt prinşi în capcană, s-ar putea dezlănțui.

— Fir-ar să fie, Scott, ăsta-i felul în care o națiune face afaceri? se supără Jack. Percepții eronate? Temeri? Stupizenie scandaloasă?

Adler ridică din umeri.

— E o greşeală să consideri că un şef de guvern este mai deştept decât noi ceilalți, Jack. Oamenii iau decizii exact în acelaşi mod, indiferent de cât de mari şi de deştepți sunt. Totul se reduce la felul cum percep ei problema şi cât de bine îşi pot rezolva propriile nevoi, păstrându-şi felul personal de-a fi. Adu-ți aminte că aici nu tratăm cu nişte fețe bisericeşti. Oamenii ăia nu au aproape deloc conştiință. Noțiunea noastră de bine şi rău nu se aplică în cazul lor. Ei traduc ce-i bine pentru țara lor în ceea ce-i bine pentru ei înşişi, exact ca un rege din secolul doisprezece, însă în cazul de față nu există niciun episcop prin preajma lui care să-i atragă atenția că există un Dumnezeu care-l priveşte de sus, cu carnețelul de însemnări în mână. Au luat-o razna, omise Adler să spună, ucigând un cardinal şi vârându-se în toată mizeria asta.

— Sociopați? încercă preşedintele să ghicească.

Secretarul ridică iarăşi din umeri.

— Nu sunt medic, ci diplomat. Când negociezi cu oameni de teapa lor, te agăți de ce-i bun pentru țara lor – pentru ei –

conform părerii lor, şi speri că vor înghiți nada. Joci un joc pe care nici măcar nu-l pricepi complet. Oamenii ăia fac nişte lucruri pe care niciunul dintre noi nu le-ar face. Şi conduc una dintre națiunile majore ale planetei, care dispune şi de arme nucleare.

— Grozav, suspină Ryan. Se ridică şi îşi luă haina. Hai să mergem să-l vedem pe noul nostru aliat cum iscăleşte.

Zece minute mai târziu erau în sala de recepții a Palatului Lazienski. Era obişnuitul moment în care camerele de luat vederi nu erau prezente şi şefii de stat puteau socializa, bea apă Perrier şi ronțăi un fursec, asta până ce un individ oarecare de la protocol deschise uşile duble către masa de conferințe, fotolii, documente şi camere TV.

Discursul preşedintelui Gruşavoi fu unul previzibil până în cele mai mici detalii. Alianța NATO fusese înființată pentru a proteja Europa occidentală împotriva a ceea ce fusese odinioară țara sa, iar patria lui îşi înființase propria alianță, numită Pactul de la Varşovia, chiar în acel oraş. Dar lumea se schimbase şi în prezent Rusia era fericită să se alăture restului Europei într-o alianță de state prietene, a cărei dorință era pacea şi prosperitatea pentru toate națiunile. Gruşavoi era cu adevărat fericit să fie primul rus care, după foarte mult timp, să simtă realmente că este parte a comunității europene şi promise că va fi un demn prieten şi partener al noilor săi vecini (ramificația militară a Tratatului Atlanticului de Nord nici măcar nu fusese pomenită). Toți cei prezenți îl aplaudară. Iar Gruşavoi scoase un străvechi toc, împrumutat din colecțiile Muzeului Ermitaj din Sankt-Petersburg, pentru a semna în numele țării sale, mărind astfel numărul membrilor NATO cu încă unul. Şi iarăşi cei din sală aplaudară, în vreme ce şefii de stat şi guvern se perindau pentru a strânge mâna noului aliat. Iar forma lumii se modifica din nou.

— Ivan Emmetovici, zise Golovko, apropiindu-se de preşedintele american.

— Serghei Nikolaici, replică încet Ryan.

— Ce va crede Beijingul despre asta? întrebă şeful serviciului rus de informații.

— Cu puțin noroc, vom afla în douăzeci şi patru de ore, răspunse Ryan, ştiind că ceremonia era transmisă în direct de canalul CNN şi fiind absolut sigur că era urmărită în China.

— Sper că vor folosi un limbaj profan.

— În ultima vreme au zis nişte chestii dure la adresa mea, îl asigură Jack.

— Că ar trebui să ai relații carnale cu mama ta, fără îndoială.

— De fapt, că ar trebui să fac sex oral cu ea, confirmă preşedintele, dezgustat. Cred că oricine spune asemenea lucruri în intimitate.

— Dac-ar face-o pe față, ar putea fi împuşcat.

Ryan zâmbi, amuzat.

— Poți fi sigur de asta, Serghei.

— Va ține figura? întrebă Golovko.

— Urma să te-ntreb acelaşi lucru. Voi sunteți mai apropiați de ei decât suntem noi.

— Habar n-am, rosti rusul, luând o mică înghițitură din paharul cu vodcă. Şi dacă nu ține…

— Pentru situația aceea te-ai ales cu câțiva aliați noi.

— Şi dacă se aplică strict prevederile articolelor cinci şi şase din tratat?

— Serghei, îi poți spune preşedintelui tău că Statele Unite vor privi un atac împotriva oricărei părți a teritoriului Federației Ruse ca fiind o operațiune contra Tratatului Atlanticului de Nord. Ai cuvântul şi asigurarea Statelor Unite ale Americii, îi spuse POTUS amicului său rus.

— Jack, dacă-ți pot spune pe numele mic, i-am spus de multe ori preşedintelui că eşti un om de onoare, care-şi respectă cuvântul. Uşurarea care i se citea pe față era evidentă.

— Serghei, vorbele acestea, venite din partea ta, mă flatează. Este simplu, să ştii. E vorba de pământul vostru, iar națiunile precum cele ale noastre nu pot sta cu mâinile în sân văzând cum are loc un jaf la o asemenea scară. Corupe fundamentele păcii mondiale. Este datoria noastră să reclădim lumea într-o postură paşnică. Au fost prea multe

războaie.

— Mă tem că va mai fi unul, spuse Golovko, cu onestitatea tipică lui.

— Atunci țările noastre, acționând împreună, vor face să fie ultimul.

— Platon a zis „Numai morții au văzut sfârşitul războiului".

— Ne lăsăm pe seama vorbelor unui grec care a trăit acum douăzeci de secole? Eu prefer vorbele unui Evreu care a trăit cinci veacuri mai târziu. A venit vremea, Serghei! Să fiu al naibii dacă n-a venit, spuse Ryan cu putere.

— Sper să ai dreptate. Voi, americanii, sunteți întotdeauna de-un optimism nebunesc…

— Avem un motiv să fim aşa.

— Oh? Care ar fi acela? întrebă rusul.

Jack îşi pironi ochii în cei ai colegului său rus.

— În țara mea *totul* este posibil. Şi-n țara ta va fi la fel, dacă o să permiteți asta. Îmbrățişați democrația, Serghei. Îmbrățişați libertatea. Americanii nu se deosebesc genetic de restul oamenilor de pe glob. Suntem nişte corcituri. Prin venele noastre curge sângele fiecărei țări de pe pământ. Singurul lucru care ne deosebeşte de restul lumii este Constituția noastră. Un simplu set de legi. Asta-i tot, Serghei, dar ne-a servit al naibii de bine. De cât timp ne studiezi?

— De când am intrat în KGB? Peste treizeci şi cinci de ani.

— Şi ce-ai aflat despre America şi modul ei de-a funcționa? se interesă Ryan.

— În mod evident, nu destul, replică onest Golovko. Spiritul națiunii voastre m-a pus mereu în dilemă.

— Pentru că este prea simplu. Tu căutai complexitatea. Noi le permitem oamenilor să urmărească împlinirea viselor, iar când reuşesc îi răsplătim. Alți oameni văd ce se petrece şi pornesc la rândul lor în cursa pentru atingerea propriului vis.

— Dar problema claselor sociale?

— Ce problemă? Serghei, nu toată lumea merge la Harvard. Eu n-am fost acolo, îți aduci aminte? Tatăl meu a fost polițist. Am fost primul băiat din familie care a terminat o facultate. Priveşte ce-am devenit. Serghei, în America noi

nu facem distincție între clasele sociale. Poți fi ceea ce îți dorești, dacă ai voința să munceşti pentru asta. Poți reuşi sau poți eşua. Norocul te poate ajuta, recunoscu Ryan, dar munca e pe primul plan.

— Toți americanii au stele în priviri, observă laconic directorul SVR.

— Ca să poată vedea mai bine cerul, răspunse Ryan.

— Poate. Doar aşa acesta nu se va prăbuşi fără ştirea noastră.

— Ce înseamnă asta pentru noi? îl chestionă Xu Kun Piao, cu o voce absolut neutră.

Zhang Han San şi primul secretar urmăriseră transmisiunea postului CNN în biroul personal al celui din urmă, completată de traducerea simultană auzită în căştile pe care tocmai şi le scoseseră.

— Am citit Tratatul Atlanticului de Nord, zise el. Nu se aplică deloc cazului nostru. Articolele cinci şi şase limitează aplicațiile sale militare numai la evenimentele care au loc în Europa şi America de Nord – în regulă, sunt incluse şi Turcia plus, în forma originală, Algeria, care în 1949 era parte componentă a Franței. Pentru incidentele petrecute pe mare se aplică numai în cazul Oceanului Atlantic şi Mediteranei, doar pentru zona aflată la nord de Tropicul Cancerului. Altfel țările NATO ar fi fost obligate să se alăture Americii în războiul din Coreea şi cel din Vietnam. Nu s-a întâmplat astfel pentru că tratatul nu se aplică în exteriorul zonei stipulate. Deci nici nouă nu ni se aplică. Documentele tratatelor au un limbaj discret şi aplicații discrete, îi aminti el şefului de partid. Nu sunt nelimitate.

— Chiar şi aşa eu tot sunt îngrijorat, răspunse Xu.

— Ostilitățile nu sunt un lucru pe care-l accepți cu uşurință, admise Zhang. Dar adevăratul pericol pentru noi este colapsul economic şi haosul social rezultat pe urma lui. *Asta,* tovarăşe, ne poate distruge întreaga ordine socială, lucru pe care nu-l putem risca. Dar când vom reuşi să capturăm petrolul şi aurul nu ne vom mai face griji pentru toate astea. Cu propria rezervă bogată de petrol nu vom fi

puşi în faţa unei crize energetice, iar cu aurul putem cumpăra tot ce ne trebuie din restul lumii. Prietene, trebuie să înţelegi Occidentul. Zeul lor este banul şi întreaga lor economie se bazează pe petrol. Având aceste două lucruri vor fi nevoiţi să facă afaceri cu noi. De ce a intervenit America în Kuweit? Petrol. De ce Marea Britanie, Franţa şi celelalte naţiuni s-au alăturat? Petrol. Cel care are petrol este prietenul lor. Vom avea petrol. Este foarte simplu, trase concluzia Zhang.

— Eşti foarte încrezător.

Ministrul îşi înclină capul.

— Da, Xu, sunt, pentru că timp de mulţi ani am studiat Occidentul. Felul lor de-a gândi e foarte previzibil. Presupun că scopul acestui tratat este să ne înspăimânte, dar e mai curând un tigru de hârtie. Chiar dacă ar dori să ofere asistenţă militară Rusiei, nu au capacitatea s-o facă. Şi nici nu cred că-şi doresc să-i ajute. N-au cum să ştie de planurile noastre, căci dacă fi ştiut ar fi valorificat acest avantaj la tratativele comerciale, presându-ne în legătură cu rezervele valutare, însă nu au făcut-o, deci nu ştiu nimic.

— Nu există absolut nicio modalitate să afle?

— E extrem de puţin probabil. Tovarăşul Tan n-are niciun indiciu despre activităţi de spionaj la nivel înalt pe teritoriul ţării noastre, iar sursele sale din Washington şi din alte părţi n-au mirosit nicio urmă că o asemenea informaţie le-ar fi disponibilă occidentalilor.

— Atunci de ce-au extins NATO? vru să afle Xu.

— Nu-i destul de clar? Rusia a devenit bogată datorită aurului şi petrolului, iar statele capitaliste vor să-şi asigure o părticică din averea norocoasă a Rusiei. Exact asta s-a scris şi-n ziarele lor, nu-i aşa? Este în deplin acord cu crezul capitalist: lăcomie mutuală. Cine poate şti dacă peste cinci ani nu ne vor invita şi pe noi, din acelaşi motiv, în NATO? sublinie cu ironie Zhang.

— Eşti încredinţat că planurile noastre n-au fost compromise?

— Cum vom trece la un nivel superior de alertă şi ne vom deplasa trupele spre graniţă sunt de aşteptat unele reacţii

din partea rusă. Dar restul alianței? Deloc! Tan şi mareşalul Luo sunt la fel de încrezători.

— Foarte bine, rosti Xu, nefiind convins pe deplin, dar dându-şi totuşi acordul.

La Washington era dimineață. Vicepreşedintele Jackson era şeful *de facto* al celulei de criză, un post asigurat în virtutea fostei sale ocupații, şeful operațiunilor – J-3 – în cadrul Comitetului întrunit al Şefilor de Stat Major. Un lucru pozitiv referitor la Casa Albă era nivelul ridicat al securității, care sporea prin aducerea oamenilor în interior cu elicopterul sau la bordul maşinilor, plus faptul că şefii de stat-major puteau purta o teleconferință din interiorul sălii de şedință – poreclită „tancul" – prin intermediul unei rețele securizate de fibră optică.

— Cum stăm? întrebă Jackson privind la marele ecran TV atârnat pe peretele Camerei de Criză.

— În Hawaii, Mancuso şi-a pus oamenii la treabă. Marina le poate face zile negre chinezilor, iar aviația poate transfera o mulțime de avioane în Rusia dacă va fi nevoie, zise generalul de armată Mickey Moore, şeful Statului-Major Interarme. Ceea ce mă sâcâie e o ramură secundară a problemei. Teoretic noi putem deplasa o divizie grea – Divizia 1 Blindată – din estul Germaniei, împreună cu unele unități auxiliare, plus unele mijloace suplimentare pe care le-ar putea oferi NATO, însă armată rusă se găseşte în prezent într-o condiție mizerabilă, mai ales trupele sale din Orientul îndepărtat; pe deasupra, ca să complice problema, China dispune de douăsprezece rachete balistice intercontinentale CSS-4. Apreciem că cel puțin opt dintre ele sunt ațintite asupra noastră.

— Spune-mi mai multe despre ele, îi ordonă TOMCAT.

— Sunt copiile rachetelor Titan-II. Să le ia dracu, continuă Moore, tocmai am aflat azi-dimineață care-i povestea lor. Au fost proiectate de un colonel de aviație de-al nostru, educat la o universitate tehnică din California, care fiind de etnie chineză a dezertat în anii 1950. Câteva capete seci au făcut mare tămbălău, acuzându-l de încălcarea regulilor de

securitate – îți vine să crezi că ulterior s-a dovedit că toți mâncau rahat – aşa că băiatul s-a văzut silit să-şi ia zborul, cu valizele pline cu documente tehnice valoroase. Aşa au ajuns comuniştii chinezi să construiască o copie virtual fidelă a vechiului model de rachetă al firmei Martin-Marietta, şi, aşa cum am mai zis, opt dintre ele presupunem că sunt ațintite spre noi.

— Încărcătura de luptă?

— Cea mai bună estimare a noastră zice că are o putere de cinci megatone. „Distrugătoare de oraşe". Păsările astea sunt un coşmar pentru băieții de la întreținere, la fel cum erau ale noastre. Credem că mai tot timpul le țin golite de combustibil, aşa că e nevoie de două până la patru ore pentru a le aduce în condiție de lansare. Astea sunt veştile bune. Veştile rele spun că în ultima decadă au întărit protecția silozurilor, probabil ca urmare a rezultatelor campaniei noastre de bombardament din Irak şi a raidurilor de bombardament efectuate de aparatele noastre B-2 împotriva rachetelor japoneze SS-19. Estimările actuale apreciază că acoperişul e constituit dintr-o placă groasă de patru metri şi jumătate din beton armat, plus un strat de un metru grosime de oțel folosit la blindaje. Nu avem nicio bombă convențională aptă să penetreze aşa ceva.

— De ce? întrebă Jackson, surprins.

— Pentru că modelul GBU-29 pe care l-am pus la punct pentru a anihila buncărul acela subteran din Bagdad a fost proiectat să fie acroşat de un avion de atac F-111. Are dimensiuni total nepotrivite pentru cala de bombe a unui bombardier strategic B-2, iar aparatele 111 sunt toate la fiare vechi, în Arizona. Deci avem bombele, dar niciun avion cu care să le aruncăm. Cea mai bună opțiune pentru a elimina acele silozuri ar fi rachete de croazieră lansate din avion, purtând focoase nucleare W-80, asta presupunând că preşedintele va autoriza folosirea armelor nucleare împotriva lor.

— Ce avertisment vom avea că pregătesc rachetele de lansare?

— Nu prea vom avea, recunoscu Moore. Noua configurație

a silozurilor împiedică asta. Acoperişurile silozurilor sunt adevărate bestii uriaşe. Presupunem că plănuiesc să le arunce în aer cu exploziv, aşa cum procedam şi noi.

— Avem rachete de croazieră echipate cu focoase nucleare?

— Nu, pentru aste e nevoie de autorizaţia preşedintelui. Păsările şi încărcăturile de luptă sunt depozitate împreună la Baza Aeriană Whiteman, unde se află şi aparatele B-2. Ar dura cam o zi să le echipăm şi să le încărcăm pe bombardiere. Eu unul recomand ca preşedintele să autorizeze această operaţiune în caz că situaţia din China evoluează spre rău, concluzionă Moore.

Şi tocmai cel mai bun mod de-a expedia o rachetă de croazieră cu focos nuclear – de pe submarinele marinei sau cu avioanele de atac de pe portavioane – devenise o imposibilitate, deoarece marina fusese complet despuiată de arsenalul său de arme nucleare, iar repararea problemei nu avea să fie deloc uşoară, Jackson ştia asta. Urmările exploziei nucleare din Denver, care adusese lumea în pragul unui război nuclear pe scară largă, determinase atât Rusia, cât şi America să ia o hotărâre drastică şi să elimine toate lansatoarele lor balistice intercontinentale. Fireşte, ambele tabere dispuneau încă de arme nucleare. De partea americană arsenalul era constituit din bombe gravitaţionale B-61 şi B-83, plus focoasele termonucleare W-80 care puteau fi ataşate rachetelor de croazieră. Ambele tipuri de arme puteau fi lansate cu un grad înalt de siguranţă şi acurateţe fără a fi detectate. Bombardierul B-2A era *„stealth”* (invizibil pentru radar şi foarte dificil de reperat vizual, cu excepţia momentului când te aflai exact lângă el) iar rachetele de croazieră zburau atât de jos, încât pe radar erau acoperite nu numai de ecourile determinate de teren, cât şi de cele oferite de traficul de pe autostrăzi. Însă le lipsea iuţeala unei rachete balistice. Temuta armă avea avantajul vitezei. Treceau doar douăzeci şi cinci de minute de la rotirea cheii care permitea lansarea până la impact – în cazul rachetelor intercontinentale lansate de pe mare chiar mai puţin de-atât, căci parcurgeau o distanţă mai scurtă. Dar rachetele balistice erau toate duse, cu excepţia celor păstrate pentru testele

antirachetă, iar acelea fuseseră modificate pentru a nu putea fi echipate decât foarte greu cu o încărcătură nucleară.

— Pur şi simplu încercam să păstrăm rachetele de croazieră în versiune convenţională. Câte arme nucleare putem lansa dacă situaţia ne-o impune?

— Lovitura iniţială executată cu avioane B-2? întrebă Moore. Oh, cred că circa optzeci. Dacă luăm în calcul două pentru fiecare ţintă, sunt suficiente pentru a transforma fiecare oraş mare din R.P.C. într-un teren plat. Vor fi ucise peste o sută de milioane de persoane, adăugă generalul.

Nu trebuia să adauge că nu dorea deloc să facă aşa ceva. Până şi cei mai însetaţi de sânge soldaţi sunt oripilaţi de ideea uciderii unui număr atât de mare de civili, iar cei care aveau pe umăr patru stele ajungeau la acel rang fiind raţionali, nu psihopaţi.

— Dacă-i lăsăm să afle acest lucru, s-ar putea să se gândească de două ori înainte de-a face ceva care să ne oftice rău, decise Jackson.

— Măcar *atâta* creier presupun că au şi ei, întări Mickey Moore. Cine vrea să fie stăpân peste un ţinut plat? Însă, omise el să adauge, problema cu indivizii care porneau un război de agresiune era că niciodată nu se dovedeau a fi complet raţionali.

— Cum facem să mobilizăm rezerviştii? lansă Bondarenko întrebarea.

Teoretic, aproape fiecare cetăţean rus de sex masculin era apt pentru chemarea la arme, căci majoritatea serviseră în armată, pentru o anumită perioadă de timp. Era o tradiţie care data din vremea ţarilor, când armata rusă era comparată cu un cilindru compactor datorită efectivului ei numeros.

Problema actuală era că statul oricum nu ştia unde locuiesc toţi aceşti rezervişti. Statul cerea ca toţi cei care efectuaseră stagiul militar să anunţe armata atunci când îşi schimbau reşedinţa, însă oamenii în cauză, care până de curând aveau nevoie de permisiunea statului pentru a se muta undeva, presupuneau că statul ştie unde sunt şi nu se

mai oboseau să anunțe, iar vastul şi greoiul aparat birocratic al statului era prea uriaş ca să se ocupe cu astfel de mărunțişuri. Drept rezultat, nici Rusia şi nici înaintaşa ei, Uniunea Sovietică, nu făcuseră mare lucru pentru a-şi testa posibilitatea chemării sub arme a celor care puseseră uniforma în cui. Existau materiale, majoritatea de factură modernă, pentru echiparea unor divizii întregi de rezervişti, dar care nu fuseseră niciodată mutate după ce fuseseră băgate în depozite; erau îngrijite numai de către un personal redus, format din cadre cu pregătire mecanică, aflate în serviciu activ, care-şi petreceau mare parte din timp cu întreținerea, pornind din când în când motoarele conform programărilor pe care le urmăreau în mod automat, la fel ca pe ordinele pe care le primeau. Aşa se face că generalul comandant al teatrului de operațiuni din Extremul Orient avea acces la mii de tancuri şi tunuri, însă n-avea soldați pentru ele. Ca să nu mai socotim munții de proiectile şi adevăratele lacuri de motorină.

Cuvântul „camuflaj”, care desemna un truc ce urma a fi executat sau o viclenie, era de origine franceză. Ar fi trebuit oricum să fie de sorginte rusească, pentru că ruşii erau lideri mondiali în această artă militară. Locurile de staționare ale adevăratelor tancuri care constituiau coloana vertebrală a armatei teoretice a lui Bondarenko erau atât de bine ascunse, încât numai membrii statului său major ştiau unde se află. O bună parte a acelor locații scăpase chiar şi de sateliții americani de spionaj, care le căutau de ani de zile. Până şi drumurile care duceau la spațiile de depozitare erau vopsite în culori de camuflaj sau mascate de arbori falşi. Era încă una dintre lecțiile celui de-al Doilea Război Mondial, în care armata sovietică îi prostise de-atâtea ori pe germani, încât unii se-ntrebau de ce Wehrmacht-ul se mai oboseşte să angajeze ofițeri de informații, căci erau în mod frecvent făcuți mat.

— Chiar acum expediem ordinele de chemare, replică Aliev. Cu puțin noroc, jumătate dintre ele vor da de cei care-au purtat uniformă. Am obține un rezultat mai bun dacă am da un anunț public.

— Nu, se opuse Bondarenko. Nu-i putem lăsa pe inamici să ştie că ne pregătim. Cum stăm cu corpul ofițeresc?

— Pentru detaşamentele de rezervişti? Păi avem o amplă colecție de locotenenți şi căpitani, dar nu şi subofițeri pe care să-i comande. Presupun că la nevoie va trebui să trimitem pe front un regiment întreg de sublocotenenți pe post de conductori de tanc, observă sec Aliev.

— Păi un astfel de regiment ar trebui să fie foarte eficient, glumi generalul. Cât de repede puteți expedia ordinele de chemare?

— Scrisorile sunt deja cu adresa pe plic şi timbrate. Vor fi expediate toate în interval de trei zile.

— Pune-le imediat la poştă. Ocupă-te personal de asta, Andrei, ordonă Bondarenko.

— La ordinele dumneavoastră, tovarăşe general. Apoi făcu o pauză. Ce va ieşi din chestia cu NATO?

— Dacă ne aduc ajutoare, atunci sunt prointegrare. Ador să am sub comandă avioane americane. Îmi aduc aminte ce-au făcut în Irak. Pe cursurile de apă peste care vor trece chinezii sunt o mulțime de poduri pe care aş vrea să le văd prăvălite.

— Şi forțele lor de uscat?

— Să nu le subestimezi. I-am văzut cum se antrenează şi am condus câteva vehicule de-ale lor. Sunt excelente şi soldații americani ştiu să le folosească. O companie de tancuri americană, condusă competent şi bine sprijinită, poate ține în loc un regiment întreg. Aminteşte-ți ce-au făcut cu armata Republicii Islamice Unite. Două regimente regulate şi o brigadă de rezervişti au zdrobit două corpuri de armată de parcă era un exercițiu la lada cu nisip. De-asta vreau să modernizez antrenamentul trupelor noastre. Soldații noştri sunt la fel de buni ca ai lor, Andrei Petrovici, însă pregătirea americanilor e cea mai bună din câte mi-a fost dat să văd. Combină asta cu calitatea materialului şi vei afla care-i avantajul lor.

— Şi comandanții lor?

— Buni, dar nu mai buni ca ai noştri. Să-i ia naiba, ne-au copiat de-atâtea ori doctrina. I-am provocat pe față şi au

admis în mod liber că admiră gândirea noastră operațională. Însă ei s-au folosit de doctrina noastră mai bine decât am făcut-o noi – pentru că-şi antrenează oamenii mai bine.

— Şi se antrenează mai bine pentru că au mai multe fonduri.

— Aici ai nimerit-o. Comandanții lor de tanc nu vopsesc bolovanii în jurul garajelor, cum fac ai noştri, punctă Bondarenko cu părere de rău. Tocmai începuse să schimbe situația, dar de la a porni ceva până la a raporta „misiune îndeplinită" era cale lungă. Expediază ordinele de chemare şi nu uita că trebuie să păstrăm totul secret. Du-te. Trebuie să discut cu Moscova.

— Da, tovarăşe general. Ofițerul G-3 plecă.

— Ei, nu-i aşa că asta chiar e o figură? comentă generalul-maior Diggs după urmărirea emisiunii TV.

— Începi să-ți pui întrebări pentru ce-au mai făcut NATO, adăugă colonelul Mastermann.

— Duke, am crescut aşteptându-mă să văd tancurile ruseşti T-72 năvălind prin Breşa Fulda precum gândacii pe podeaua unui apartament din Bronx. La dracu, acum sunt prietenii noştri? Dădu din cap a neîncredere. Am întâlnit câțiva ofițeri superiori de-ai lor, precum tipul acela care conduce teatrul de operațiuni din Extremul Orient, Bondarenko. E foarte isteț şi bun profesionist. M-a vizitat la Fort Irwin. Învăța foarte rapid, antrenându-se cu băieții din Blackhorse ai lui Al Hamm. Genul nostru de militar.

— Ei bine, domnule general, bănuiesc că acum chiar e al nostru, nu?

În clipa acea telefonul porni să sune. Diggs ridică receptorul.

— Generalul Diggs. Bine, fă-mi legătura… Bună dimineața, domnule… Foarte bine, mulțumesc, şi – da? Ce-i asta?… Presupun că-i serios… Am înțeles, domnule. Da, domnule, suntem al naibii de pregătiți. Foarte bine, domnule. La revedere. Puse receptorul în furcă. Duke, ce bine că stai jos.

— Care-i vestea?

— Era comandantul suprem al forțelor americane din

Europa. Am primit ordin să trecem în stare de alarmă şi să fim gata de îmbarcare în tren pentru deplasarea spre est.

— Unde în est? întrebă directorul de operațiuni al diviziei, surprins. Poate un exercițiu neprogramat, în Germania de est?

— Poate chiar mai la est, în partea răsăriteană a Rusiei. Siberia, probabil, adăugă Diggs cu o voce care spunea că nici el nu crede în vorbele sale.

— Ce mama dracului?

— NCA e îngrijorată de o posibilă încăierare între ruşi şi chinezi. Dacă se declanşează, s-ar putea să mergem în est pentru a-l sprijini pe Ivan.

— Ce naiba? tresări încă o dată Mastermann.

— Îşi trimite încoace ofițerul J-2 pentru a ne informa asupra ştirilor primite de la Washington. Ar trebui să sosească într-o jumătate de oră.

— Cine altcineva în afară de noi? E o operație NATO?

— Nu mi-a zis. Presupun că vom trăi şi vom vedea. Deocamdată la şedința de informare vor participa doar tu, statul-major şi comandanții de brigăzi.

— Am înțeles, domnule general, rosti Mastermann, căci nu-i mai rămânea nimic altceva de spus.

Forțele Aeriene trimiteau câteva avioane în misiune atunci când preşedintele călătorea. Printre acestea se număra aparatul cargo C-5B Galaxy. Cei din marină îi spuneau „norul din aluminiu” din cauza fuzelajului său uriaş, avionul de transport fiind capabil să transporte câteva tancuri în pântecele său imens. În cazul de față încărcătura era compusă din elicoptere VC-60, mai mari în dimensiuni decât tancurile, dar mult mai uşoare ca greutate.

Aparatele erau o versiune a elicopterului de transport de trupe Sikorsky Blackhawk, care fusese amenajat în configurație VIP. Pilotul era colonelul Dan Malloy, din infanteria marină, care avea mai mult de cinci mii de ore de zbor la manşa elicopterelor şi al cărui nume de apel radio era „Ursul”. Cathy Ryan îl cunoştea bine. El era cel care o conducea de regulă dimineața la Johns Hopkins într-un

aparat identic cu acela. Mai exista copilotul, un locotenent care părea atât de tânăr, încât era imposibil să fie aviator profesionist, şi un însoțitor de bord din infanteria marină, cu grad de sergent, care avea rolul să verifice dacă toată lumea îşi legase centura, lucru pe care Cathy îl executa mult mai bine decât Jack, care nu prea era obişnuit cu mijloacele de asigurare din acel aparat de zbor.

Elicopterul Blackhawk zbura excelent, fără a da senzația de călare-pe-un-candelabru-agitat-de-un-cutremur-de-pământ pe care mulți oameni o asociau cu acel mijloc de transport. Zborul dură circa o oră, timp în care preşedintele ascultă ceva la căşti, care aveau şi rolul de protecție fonică. În acea zonă tot traficul aerian fusese interzis, inclusiv cursele comerciale regulate care veneau şi plecau de pe aeroporturile învecinate. Guvernul polonez era preocupat de siguranța lui.

— Iată complexul, anunță Malloy prin intercom. În direcția orei unsprezece.

Aparatul se înclină uşor spre stânga, pentru a oferi tuturor o bună privelişte prin ferestrele de plexiglas. Ryan simți cum este asaltat de un val subit de sobrietate. Sub ei se zărea o gară rudimentară cu două linii de cale ferată, plus o derivație care se arcuia într-o curbă largă, pătrunzând într-o altă clădire. Mai rămăseseră câteva clădiri în picioare, dar la majoritatea supraviețuise doar podeaua de beton, pentru a arăta locația şi numărul lor, iar cu ochii minții Ryan şi le aminti din imaginile alb-negru ale unui film făcut, probabil, dintr-un avion sovietic, în al Doilea Război Mondial. Semănau în mod evident cu nişte hangare pentru depozitare, numai că marfa păstrată în ele era compusă din ființe umane, cu toate că cei care construiseră complexul nu le considerau aşa; le priveau ca pe o plagă, insecte ori şobolani, ceva care trebuia eliminat cât mai eficient şi mai insensibil cu putință.

În acel moment îl trecu un fior. Nu era o dimineață călduroasă, temperatura abia trecea de zece grade, aprecie Jack, numai că pielea sa îi indica faptul că e mai frig decât arăta termometrul. Elicopterul ateriză lin, iar sergentul

deschise uşa şi preşedintele păşi afară pe heliportul care fusese instalat recent, doar pentru vizita sa. Un oficial al guvernului polonez veni şi-i strânse mâna, prezentându-se, dar Ryan nu-l luă în seamă, simțindu-se brusc asemenea unui turist aflat în Iad. Oficialul care urma să le servească drept ghid îi conduse la o maşină pentru scurtul drum până la clădiri. Jack se lipi de soția sa.

— Jack… şopti ea.

— Da, îi zise el. Da, dragă, ştiu. Apoi nu mai scoase niciun cuvânt, nici măcar nu auzi explicațiile bine documentate pe care le oferea ghidul.

„Arbeit Macht Frei” spunea sloganul din litere metalice ce trona într-un arc de cerc deasupra porții. „Munca te eliberează” era înțelesul literar, probabil cel mai cinic motto făurit vreodată de mințile sucite ale unor oameni care pretindeau că sunt civilizați. În cele din urmă, maşina opri, iar ei ieşiră din nou în aer liber, lăsându-se conduşi din loc în loc de ghidul lor, care le povestea despre lucruri pe care nu le înregistrau cu urechile, ci mai curând le simțeau, căci toată atmosfera din jur părea încărcată de răutate. Iarba era de un verde minunat, ca un gazon de golf după o ploaie de primăvară… oare nutrienții din sol să fi fost cauza? problematiză Jack. Pământul avea nutrienți din belşug acolo, căci mai bine de două milioane de oameni îşi găsiseră moartea în acel lagăr. Două milioane. Poate trei. După un timp, numărătoarea îşi pierdea înțelesul, rămânând doar o înşiruire de cifre, o notă într-un catastif scrisă de un contabil oarecare, ce încetase de mult timp să conştientizeze ce reprezentau acele numere.

Cu ochii minții putea zări toate acele forme umane, corpurile, capetele, dar din fericire nu şi chipurile celor morți. Se trezi păşind pe ceea ce gardienii germani numeau *Himmel Straße,* Calea spre Rai. De ce o botezaseră aşa? Era doar o dovadă de cinism sau credeau cu adevărat că există un Dumnezeu care vede ce fac ei şi, dacă era aşa, ce credea El despre acel loc şi activitatea lor? Ce fel de oameni erau acei gardieni? Femei şi copii erau măcelăriți aproape imediat după sosirea acolo, pentru că nu aveau valoare ca lucrători în

complexul industrial pe care îl construise consorțiul I.G. Farben pentru a stoarce şi ultima fărâmă de utilitate din acei oameni trimişi acolo să moară – să scoată profit pe seama ultimelor luni de viață ale prizonierilor din lagăr. Fireşte, nu doar evreii erau trimişi în lagăr; aristocrația poloneză şi clerul polonez fuseseră ucise acolo. Țiganii. Homosexualii. Martorii lui Iehova. Alți oameni considerați indezirabili de către guvernul lui Hitler. Erau doar insecte care trebuiau eliminate cu ajutorul gazului Zyklon-B, un derivat al pesticidelor produs de industria chimică germană.

Ryan nu-şi făcuse iluzii că va fi o excursie de plăcere. Anticipase că urma să fie o experiență educativă, ca de exemplu vizitarea câmpului de bătălie de la Antietam[85].

Dar acela nu fusese un câmp de bătălie şi nu simțea nimic asemănător cu senzațiile trăite pe un fost câmp de luptă.

Oare ce simțiseră bărbații care eliberaseră acel loc în septembrie 1944? se întrebă Jack. Chiar şi cei mai căliți soldați, oameni care de câțiva ani de zile priveau zilnic moartea în față, fuseseră şocați de cele găsite acolo. Lăsând deoparte toate ororile sale, un câmp de luptă rămânea un loc de onoare, unde bărbații erau puşi la încercare de către alți bărbați, în cel mai elocvent mod – o soluție crudă şi finală, fireşte, dar exista puritatea omului luptător care provoacă alt luptător, folosind arme, însă... însă toate erau prostii, socoti Jack. În război găseai puțină noblețe... Dar aici nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Pe câmpul de bătălie, indiferent de scop şi de mijloace, bărbații luptau contra bărb*aților, nu* a femeilor şi copiilor. Era o onoare să înfrunți un bărbat înarmat, dar nu şi când înfruntai... civili. Era o crimă la scară largă şi, oricât de rău era războiul, el se oprea brusc acolo unde începea crima, actul deliberat provocator de leziuni asupra unei persoane inocente. Cum puteau oamenii să comită asemenea fapte? Germania era în prezent, aşa cum fusese şi

[85] Antietam – localitate din Virginia, SUA, unde s-a desfăşurat, în ziua de 17 septembrie 1862, cea mai sângeroasă bătălie din timpul Războiului Civil, (n.tr.).

atunci, o țară creştină, aceeaşi naţie care-i dăduse pe Martin Luther, Beethoven şi Thomas Mann. Oare tot răul provenise numai de la liderul ei? Adolf Hitler, un oarecare, fiul unui mărunt funcționar, un individ care eşuase în tot ce şi-a propus… cu excepția demagogiei. Era un adevărat geniu la acest capitol…

… Însă de ce urâse Hitler pe toată lumea într-atât de mult încât să rişte puterea industrială a naţiunii sale nu pentru cucerire, care şi ea era un lucru tare rău, ci pentru motivul fundamental al unei exterminări efectuate cu sânge rece? Acesta era unul dintre misterele cele mai sâcâitoare ale istoriei şi Jack o ştia. Unii spuneau că Hitler îi ura pe evrei doar fiindcă văzuse unul pe străzile Vienei şi nu-i plăcuse. Un alt expert în domeniu, evreu sadea, avansase ideea că o prostituată evreică îi dăduse austriacului ratat o boală ruşinoasă, dar nu avea niciun fel de documente cu care să-şi probeze afirmația. O altă şcoală de istorici era şi mai cinică, spunând că lui Hitler puțin îi păsa de evrei, fie ei buni sau răi, însă avea nevoie de un inamic pe care poporul să-l urască şi el să devină lider al Germaniei, alegându-i pe evrei ca țintă, ceva împotriva căruia să mobilizeze naţiunea. Ryan considera această variantă ca improbabilă, însă cea mai ofensatoare dintre toate. Indiferent de motive, Hitler pusese mâna pe puterea cu care-l investise poporul şi o folosise în interesul său. Procedând astfel, Hitler îşi asigurase pentru eternitate blestemul omenirii, dar asta nu era o consolare pentru oamenii care îngrăşau solul. Şeful soției sale la spitalul Johns Hopkins era un doctor evreu numit Bernie Katz, un prieten al familiei Ryan de mulți ani. Câți oameni asemenea lui Bernie muriseră în acel loc? Câți potențiali Einstein? Poate unul, sau doi? Câți poeți, actori sau simpli muncitori care puteau face şi creşte copii…

Iar când Jack, la preluarea mandatului, depusese jurământul cu mâna pe Constituția Statelor Unite, el se legase să apere oameni ca cei ce muriseră acolo. Ca bărbat, ca american şi ca preşedinte al Statelor Unite, nu avea el oare datoria să împiedice repetarea unor astfel de orori? De fapt, el era încredințat că folosirea forței armate era

justificată doar de protejarea vieților cetățenilor americani şi a intereselor vitale de securitate ale Americii. Dar era oare vorba numai de America? Cum rămânea cu principiile pe care fusese clădită națiunea sa? Le aplica America numai în cazuri specifice, pentru anumite scopuri şi în anumite locuri? Şi cu restul lumii cum rămânea? Ce vedea el aici nu erau mormintele reale ale unor oameni reali?

John Patrick Ryan privi împrejurul său cu fața şi sufletul pustii, încercând să înțeleagă ce se petrecuse acolo şi ce putea el – ce *trebuia* el să învețe din acel loc. La Casa Albă se bucura de o putere imensă, aflată la discreția sa. Cum putea să folosească acea putere? Împotriva a ce să lupte? Mai corect zis, pentru *ce* să lupte?

— Jack, rosti încet Cathy, atingându-i umărul.

— Da, am văzut destul aici. Hai să ieşim dracului din locul acesta.

Se răsuci către ghidul polonez şi-i mulțumi pentru vorbele pe care abia dacă le auzise şi se îndreptă spre locul unde-i aştepta maşina. Încă o dată, trecură pe sub arcul cu litere de fier al minciunii, un lucru pe care două sau trei milioane de oameni nu reuşiseră să-l facă.

Dacă acolo existau fantome, îi vorbeau fără cuvinte, dar la unison: *Niciodată nu se va mai repeta.* Şi Ryan, în tăcere, le aprobă. Niciodată cât va trăi el. Niciodată cât va exista America.

CAPITOLUL 46

Drumul spre casă

Aşteptau raportul SORGE şi rareori cineva aşteptase naşterea primului copil cu o nerăbdare mai mare decât acei oameni. Exista şi un grad oarecare de dramatism, căci rapoartele SORGE nu erau zilnice şi nici nu aveau o ordine precisă ca să poţi spune dacă vei primi sau nu unul într-o anume zi. Ed şi Mary Pat Foley se treziseră amândoi foarte devreme în acea dimineaţă şi leneviseră timp de o oră în pat căci n-aveau nimic de făcut, apoi se sculaseră în fine pentru a-şi bea cafeaua la micul dejun şi a citi ziarele în bucătăria căsuţei lor de cetăţeni din clasa de mijloc, aflată la periferia Virginiei. Copiii plecaseră la şcoală, apoi părinţii îşi terminaseră toaleta şi păşiseră afară spre maşina „companiei", completată cu şofer şi vehicul de escortă. Straniu era faptul că maşina le era păzită, dar casa nu, aşa că un terorist trebuia să fie doar atât de inteligent încât să le atace reşedinţa, lucru care nu era prea greu de realizat. Matinalul *Early Bird* îi aştepta pe bancheta din spate a automobilului, dar în acea dimineaţă nu atrase atenţia nici unuia dintre soţi. Caricaturile din *Post* erau mult mai interesante, ca şi paginile de sport.

— Ce părere ai? îl interpelă Mary pe Ed.

Ed fu luat prin surprindere, căci soţia sa rareori îi cerea opinia despre operaţiuni aflate în desfăşurare.

El ridică din umeri, în timp ce maşina trecea pe lângă o gogoşerie.

— Dăm cu banul, Mary.

— Aşa văd şi eu lucrurile. Trag speranţa că de data asta va fi cap.

— Jack ne va cere opinia în… o oră şi jumătate, cred.

— Cam aşa ceva, confirmă directorul adjunct cu o voce întretăiată.

— Chestia cu NATO trebuie să țină, trebuie să-i facă pe chinezi să reanalizeze lucrurile, raționă cu voce tare directorul CIA.

— Nu paria ferma noastră pe asta, iepuraşule, îl avertiză Mary Pat.

— Ştiu. Făcu o scurtă pauză. Când se suie Jack în avion ca să se-ntoarcă acasă?

Ea îşi consultă ceasul.

— Peste aproximativ două ore.

— Până atunci vom şti sigur cum stau lucrurile.

— Da, fu Mary Pat de acord.

Zece minute mai târziu, informați pe drum de emisiunea matinală de ştiri a postului național public de radio despre cum arată lumea, ajunseră la Langley şi parcară în garajul subteran, luară liftul până la etajul şapte unde se despărțiră, mergând fiecare spre biroul său. De data asta Ed fu cel care-şi uimi nevasta. Ea se aşteptase ca el să se aplece peste umărul ei în timp ce dădea drumul la computer, căutând din priviri o nouă „rețetă", cum numea ea mesajele. Evenimentul se petrecu la ora şapte patruzeci şi patru.

— Ai un mesaj, anunță vocea electronică atunci când ea îşi accesă contul de internet.

Mâna îi tremură doar un pic atunci când mişcă mouse-ul spre simbolul potrivit. Scrisoarea apăru, trecu prin procesul de decriptare, apoi apăru ca un text clar, ce putea fi citit. Ca întotdeauna, M.P. salvă documentul pe hard, aşteptă confirmarea că fusese salvat, scoase o copie la imprimantă, iar în cele din urmă şterse mesajul din poşta electronică, făcându-l să dispară de pe internet. Abia apoi ridică receptorul.

— Vă rog să-l trimiteți imediat sus pe dr. Sears, îi spuse ea secretarei.

Joshua Sears venise şi el devreme în acea dimineață şi stătea la masa de lucru citind pagina financiară a jurnalului *The New York Times* când primi apelul telefonic. În mai puțin de un minut era în lift, apoi în biroul directorului adjunct pentru operațiuni.

— Iată, zise Mary Pat, întinzându-i şase pagini acoperite cu

ideograme. Ia loc.

Sears se aşeză pe un scaun confortabil şi începu traducerea. Putea vedea că directorul adjunct nu era deprins cu acest proces, iar diagnosticul său iniţial veni după ce parcurse primele două pagini.

— Nu sunt veşti bune, rosti el, fără a ridica privirea. Zhang îl ghidează pe primul secretar în direcţia dorită de el. Nici lui Fang nu-i vine uşor s-o facă, dar se raliază lor. Mareşalul Luo e complet de partea planului. Dar din partea sa mă aşteptam la asta. Luo a fost întotdeauna un tip hotărât, comentă Sears. Discută despre securitatea operaţiunii, temându-se că noi am putea şti ce pun ei la cale – însă se cred în siguranţă, o asigură Sears pe directorul adjunct.

De câte ori auzea genul acesta de lucruri, Mary Pat nu reuşea să scape de un uşor tremurat, auzind cum inamicul (pentru ea aproape oricine era un inamic) discută chiar despre problema căreia ea îi dedicase întreaga ei viaţă profesională ca s-o realizeze. Numai că aproape de fiecare dată îl auzea pe inamic spunând că nu, nu mai există nimeni care să-i cunoască gândurile. Se purta de parcă se afla tot la postul ei în Moscova, pe vremea când era ofiţerul de legătură al CARDINALULUI. Acela era suficient de vârstnic pentru a-i putea fi bunic, numai că ea îl trata ca pe fiul ei şi de fiecare dată când îi trasa o sarcină sau primea datele strânse de el pentru a le transmite la Langley, îşi făcea griji pentru siguranţa lui. Acum ieşise din joc, dar ajunsese la aceeaşi stare. Undeva, acolo, se afla un cetăţean străin care trimitea Americii informaţii vitale. Ştia numele persoanei, dar nu-i cunoştea chipul, nici motivaţia, doar că-i plăcea să-mpartă patul cu unul dintre agenţii ei şi ţinea jurnalul ministrului Fang, pe care computerul ei îl transmitea pe internet, capătul firului sfârşind la biroul ei de la etajul şapte.

— Rezumatul? îi ceru ea lui Sears.

— Merg încă pe cartea războiului, replică analistul. Poate vor opri totul la o dată ulterioară, dar aici nu sunt indicaţii în acest sens.

— Dacă i-am avertiza…?

Sears ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să zic. Singura lor grijă o constituie disensiunile politice interne şi posibilul colaps. Criza economică îi face să se teamă de ruina politicii lor şi asta-i tot ce-i doare.

— Războaiele sunt pornite de oameni înspăimântați, remarcă directorul adjunct.

— Exact asta ne spune istoria, fu Sears de acord. Şi se petrece din nou, chiar sub ochii noştri.

— Rahat, observă doamna Foley. Bine, scoate traducerea la imprimantă şi adu-mi-o înapoi, cât poți de repede.

— Da, doamnă. O jumătate de oră. Vreți să-i arăt asta lui George Weaver?

— Da, acceptă ea. Academicianul fusese cooptat de câteva zile în afacerea SORGE, dar îşi formula partea sa de concluzii din rapoartele SNIE lent şi cu meticulozitate, căci acesta era stilul lui de muncă. Te deranjează că lucrați împreună?

— Nu prea. Le cunoaşte destul de bine personalitatea, poate chiar ceva mai bine decât mine – în fond are un masterat în psihologie la Yale. Doar că e puțin cam lent la formularea concluziilor.

— Spune-i că vreau ceva pe care să mă pot baza până la sfârşitul zilei.

— Aşa voi face, promise Sears, îndreptându-se către uşă.

Mary Pat îl urmă, însă în cu totul altă direcție.

— Ce-i? îi zise Ed, atunci când ea intră în birou.

— Vei avea raportul scris în circa o jumătate de oră. Pe scurt: nu sunt impresionați de spectacolul cu NATO.

— Oh, rahat, observă imediat directorul.

— Mda, îl aprobă soția. Mai bine hai să aflăm cât de rapid îi putem transmite informația lui Jack.

— Bine.

Directorul adjunct ridică receptorul telefonului securizat şi apăsă butonul de apel pentru Casa Albă.

Înaintea plecării, se ținu la ambasada Americii o ultimă întrevedere semioficială, şi din nou Golovko fu cel care vorbi în numele preşedintelui său, care se afla într-un colț, şuşotind cu premierul britanic.

— Ce-ai făcut la Auschwitz? întrebă rusul.

— N-a fost ca la Disney World, comentă Jack, luând o gură de cafea. Ai fost acolo?

— Unchiul meu Saşa a făcut parte din forțele care-au eliberat lagărul, replică Serghei. Era comandant de tancuri – colonel – în Marele Război al Patriei.

— Ți-a vorbit despre asta?

— Când eram băiețel. Saşa – era fratele mamei – a fost un soldat adevărat, un bărbat dur, cu reguli dure de viață, şi un comunist convins. Totuşi evenimentul l-a zguduit, continuă Golovko. N-a prea vorbit de efectul pe care l-a avut asupra sa. Doar că a fost hidos şi i-a dovedit justețea cauzei pentru care lupta. Spunea că după aceea a avut o campanie foarte bună – a început să ucidă mai mulți germani.

— Dar în legătură cu lucrurile…

— Pe care le-a făcut Stalin? Nu vorbeam despre aşa ceva în familie. Tata era ofițer NKVD, după cum ştii. Credea că tot ceea ce face statul este corect. Nu făcea chiar ce făceau *fasciştii* la Auschwitz, admit asta, dar el nu vedea lucrurile astfel. Erau vremuri diferite, Ivan Emmetovici. Vremuri grele. După cum îmi amintesc, şi tatăl tău a luptat în război.

— Paraşutişti, Divizia 101. Nu prea vorbea despre asta, ne istorisea doar întâmplările amuzante. Spunea că-n noaptea desantului în Normandia era foarte speriat, dar asta-i totul – n-a spus niciodată cum era să te învârți prin întuneric înconjurat de oameni care trăgeau în el.

— Nu-i foarte plăcut să fii un soldat prins în mijlocul luptei.

— Nici nu-mi închipuiam că ar fi. Nici să-i trimiți pe oameni la război nu-i nostim. Fir-ar să fie, Serghei! Ar trebui să-i protejez pe oameni, nu să le risc viețile.

— Deci nu-i semeni lui Hitler. Şi nici lui Stalin, adăugă politicos rusul. Eduard Petrovici e la fel ca tine. Lumea în care trăim e mai blândă decât cea în care-au trăit părinții şi unchii noştri. Dar încă nu suficient de blândă. Când vei afla cum vor reacționa amicii noştri chinezi la evenimentele de ieri?

— Curând, sper, dar nu ştiu cu certitudine. Ştii cum

funcționează treburile astea.

— Da. Depindeai de rapoartele agenților tăi, însă nu erai niciodată sigur când vor veni ele, iar odată cu aşteptarea venea şi frustrarea. Uneori îți venea să le frângi gâtul, dar asta ar fi fost atât un gest prostesc, cât şi imoral, aşa cum amândoi ştiau.

— Vreo reacție publică? întrebă Ryan. Ruşii urmau s-o observe mult mai devreme decât poporul său.

— Nicio reacție, domnule preşedinte. Absolut niciun comentariu public. Nu-i ceva neaşteptat, însă cumva e dezamăgitor.

— Dacă chinezii se mişcă, îi puteți opri?

— Preşedintele Gruşavoi a pus chiar această întrebare celor din Stavka, şefilor săi de state-majore, dar încă n-a primit un răspuns substanțial. Suntem îngrijorați de securitatea operațiilor. Nu vrem ca inamicul să ştie că noi ştim totul.

— Asta se poate întoarce împotriva voastră, îl preveni Ryan.

— Azi-dimineață am susținut acelaşi lucru, însă militarii au propriul fel de-a vedea lucrurile. Mobilizăm rezervele şi am emis ordin de alarmare către unele unități mecanizate. Oricum, aşa cum ziceți voi americanii, cufărul este aproape gol în momentul acesta.

— Ce-ați făcut în privința celor care-au încercat să te ucidă? se interesă Ryan, schimbând subiectul.

— Suspectul principal este sub supraveghere continuă. Dacă mai încearcă ceva, îl vom lua la întrebări, promise Golovko. Conexiunile acestui caz duc, din nou, aşa cum ştii deja, către China.

— Am aflat.

— Agentul vostru FBI de la Moscova, Reilly, e foarte talentat. L-am fi putut folosi în Direcția a II-a.

— Da, directorul Murray îl apreciază.

— Dacă problema cu chinezii se adânceşte, va trebui să instituim un grup de legătură între militarii voştri şi ai noştri.

— Legătura se va face prin SACEUR, îi spuse Ryan. El s-a gândit deja la asta. A primit instrucțiuni să coopereze cu

băieții voştri.

— Mulțumim, domnule preşedinte. Voi transmite ştirea. Ia spune, familia e bine? Nu puteai avea o discuție de acest gen fără finețuri irelevante.

— Fiica mea cea mare, Sally, iese cu băieții. Lui tati îi pică cam greu asta, admise Ryan.

— Da. Golovko îşi permise să surâdă. Trăieşti cu teama că-ntr-o zi va veni la tine de mână cu unul dintre acei băieți, nu?

— Serviciul Secret îmi dă o mână de ajutor ținându-l sub control pe micul ticălos.

— Se zic o mulțime de chestii despre pistoalele băieților, completă rusul cu umor, pentru a destinde atmosfera.

— Da, însă uneori consider că fiicele sunt pedeapsa Domnului pentru faptul că suntem bărbați. Observația sa provocă un hohot de râs.

— Chiar aşa, Ivan Emmetovici, chiar aşa. Apoi Serghei făcu din nou o pauză. Reveni la afaceri: Trecem amândoi prin clipe grele, nu?

— Da, aşa este.

— Probabil chinezii vor vedea că America şi Rusia sunt împreună şi îşi vor potoli lăcomia. Părinții noştri au luptat împreună pentru îndepărtarea lui Hitler. Cine poate sta împotriva noastră?

— Serghei, războaiele nu sunt acțiuni raționale. Nu sunt inițiate de oameni raționali. Sunt iscate de indivizi care n-ar da niciun şobolan mort pe poporul care-l conduc, care doresc să-şi vadă cetățenii ucişi pentru realizarea scopurilor lor. De dimineață am văzut un loc în care s-a petrecut aşa ceva. Un parc de distracții pentru Satana, poate, dar nu pentru oameni asemenea mie. M-am întors de-acolo furios. Nu mi-ar fi displăcut să am şansa să-l întâlnesc pe Hitler atâta timp cât aş fi avut o armă la îndemână. Era un gând nebunesc, dar Golovko pricepu.

— Cu puțină şansă, vom preveni amândoi această aventură chinezească.

— Şi dacă nu reuşim?

— Atunci îi vom învinge împreună, prietene. Şi poate

acesta va fi ultimul război dintre toate.

— N-aş paria pe asta, replică preşedintele. Am avut şi eu acelaşi gând şi am presupus că e un ţel care merită.

— Când vei afla ce-au spus chinezii…

— Îţi voi da de ştire.

Golovko se ridică.

— Mulţumesc. Voi transmite ştirea preşedintelui meu.

Ryan îl conduse pe rus până la uşă, apoi se îndreptă către biroul ambasadorului.

— Asta abia a sosit. Ambasadorul Lewendovski îi întindea un fax. E chiar aşa de rău precum arată? Faxul fusese adresat EXCLUSIV PREŞEDINTELUI, însă sosise în ambasada *sa.*

Ryan luă paginile şi începu să le citească.

— Probabil. Dacă ruşii au nevoie de asistenţă din partea NATO, polonezii se vor implica?

— Nu ştiu. Mă pot interesa.

Preşedintele îi făcu semn că nu.

— E prea devreme să facem asta.

— I-am adus pe ruşi în NATO cu bună ştiinţă, cunoscând deja intenţiile Chinei? Din întrebare răzbătea îngrijorarea, care înăbuşise scurt furia provocată de încălcarea protocolului diplomatic.

— Tu ce crezi? Apoi Ryan schimbă subiectul. Am nevoie de telefonul tău securizat.

Patruzeci de minute mai târziu, Jack şi Cathy Ryan urcau treptele spre uşa avionului care urma să-i ducă acasă. CHIRURGUL nu fu surprinsă să-şi vadă soţul dispărând spre compartimentul de comunicaţii al aeronavei, împreună cu Secretarul de Stat. Începuse să suspecteze faptul că soţul ei se duce acolo pentru a trage pe furiş câteva fumuri, însă în momentul când el reveni, Cathy aţipise.

Din partea sa, Ryan ar fi vrut cu adevărat să tragă o ţigară sau două, însă prin preajma lui nu se găsea niciun fumător. Singurele două persoane din anturaj care fumau îşi lăsaseră pachetele în cala de bagaje, pentru a nu fi ispitiţi să violeze legile care interziceau fumatul la bordul aparatelor USAF. Preşedintele bău un pahar cu tărie şi se întinse să tragă un

pui de somn, în cursul căruia visă că se afla la Auschwitz, amestecând în reveria sa scene pe care şi le amintea din filmul *Lista lui Schindler.* Se trezi plin de sudoare atunci când survolau Islanda. Zări chipul angelic al soției sale adormite, care voia parcă să-i spună că oricât de rea era lumea, exista şi un pic de bine. Iar datoria lui era să păstreze acel bine.

— OK, există vreo modalitate de a-i face să bată în retragere? le chestionă Robby Jackson pe persoanele reunite în Celula de Criză a Casei Albe.

Profesorul Weaver porni discursul, într-o manieră demnă de un academician, cu o expunere lungă, dar concluzii succinte. Jackson îl ascultă oricum. Individul ştia multe despre felul de-a gândi al chinezilor. Trebuia să ştie. Explicația lui devenea tot mai de neînțeles pe măsură ce se străduia să înfățişeze mai limpede esența gândurilor sale.

— Profesore, îi zise Jackson în cele din urmă, toate bune şi frumoase, dar ce dracului are de-a face ceva care s-a petrecut în urmă cu nouă secole cu ce se petrece acum? Ăştia sunt maoişti, nu regalişti.

— De regulă ideologia este doar o scuză pentru comportament, domnule vicepreşedinte, nu un motiv al lui. Motivațiile lor actuale sunt identice cu cele din timpul Dinastiei Chin şi se tem de acelaşi lucru ca şi atunci: revolta țăranilor dacă economia merge prost, îi explică Weaver pilotului, pe care îl considera un tehnician, deci nu un intelectual.

Preşedintele avea măcar ceva acreditive fiindcă predase istorie, cu toate că nu erau impresionante pentru profesor.

— Să revenim la întrebarea reală: ce putem face să bată în retragere, renunțând la război?

— Dezvăluindu-le faptul că le cunoaştem planurile am putea să-i stopăm un timp, dar vor lua o decizie bazându-se pe rezultatul general al corelației de forțe, pe care ei îl cred a fi total în favoarea lor, judecând după cele citite de la amicul SORGE.

— Deci nu vor ceda? întrebă vicepreşedintele.

— Nu pot garanta asta, răspunse Weaver.

— Iar deconspirarea sursei noastre ar provoca moartea ei, le reaminti Mary Pat celor adunați.

— Este doar o viață în schimbul multor altora, sublinie Weaver.

Fapt cu totul remarcabil, directorul adjunct pentru operațiuni nu sări peste masă să-i sfâşie fața de academician. Îl respecta pe Weaver ca pe un consultant specialist în domeniul său. Dar în esență nu era decât un alt teoretician izolat în turnul lui de fildeş, care nu lua în considerare faptul că viețile oamenilor depindeau de decizii precum cea care trebuia luată de ei în acel moment. Oamenii reali erau muritori, ceea ce pentru ei conta enorm, chiar dacă pentru profesorul ăsta din Rhode Island, care lenevea confortabil într-un birou, nu însemna mare lucru.

— Ar anula totodată o sursă vitală de informații în eventualitatea că îşi vor continua planurile – ceea ce ar influența negativ abilitatea noastră de a face față unei amenințări militare reale.

— O fi cum ziceți voi, cedă Weaver.

— Ruşii nu-i pot opri? îi interpelă Jackson.

Generalul Moore îşi luă sarcina de-a răspunde.

— Chinezii au o forță de luptă teribilă, gata pentru a fi aruncată peste graniță. Ruşii au o groază de spațiu pentru a absorbi această forță, dar nu suficiente mijloace pentru a o înfrunta într-o încleştare clasică. Dacă ar fi să pariez pe cineva, mi-aş pune banii pe R.P.C. – numai dacă nu ne băgăm şi noi. Superioritatea noastră aeriană ar putea întru câtva altera rezultatul, iar dacă NATO intervine şi ea cu forțe terestre, sorții se schimbă. Totul depinde de întăririle pe care noi şi ruşii le putem trimite în teatrul de operațiuni.

— Logistica?

— Asta-i problema, concluzionă Mickey Moore. Totul se transportă pe o singură magistrală feroviară. Are două perechi de linii şi este complet electrificată, dar veştile bune în legătură cu ea se opresc aici.

— Are cineva idee cum să dirijezi o asemenea operațiune utilizând doar o singură cale ferată? La naiba, noi n-am mai făcut aşa ceva din timpul Războiului Civil, reflectă Jackson

cu glas tare.

— Vom trăi şi vom vedea cum ne descurcăm, domnule vicepreşedinte, dacă se va ajunge în acea situație. Fără îndoială că ruşii s-au gândit de multe ori la această problemă. Ne bazăm pe ei în privința transportului materialului şi a personalului.

— Grozav, murmură vicepreşedintele.

Petrecându-şi întreaga viață în marină, învățase să nu conteze decât pe oamenii care vorbeau engleza americană şi purtau uniforme albastre.

— Dacă toate variabilele sunt complet în favoarea noastră, chinezii n-ar mai trebui să se gândească atât de serios la invazie, însă e evident că ei o fac.

— Problema este, le spuse George Winston, că prada e pur şi simplu a naibii de tentantă. E ca şi cum uşile băncii unui oraş ar fi lăsate deschise în weekend, iar poliția locală s-ar afla în grevă.

— Jack a susținut mereu că războiul de agresiune este doar un jaf armat scris cu majuscule, le reaminti Jackson.

— Comparația nu-i departe de adevăr, fu de acord secretarul Trezoreriei.

Profesorul Weaver consideră comparația ca fiind simplistă, dar la ce altceva te puteai aştept de la unul ca el?

— Putem da totul în vileag atunci când primele secvențe ale pregătirilor chineze vor apărea în imaginile luate de sateliții noştri, propuse Ed Foley. Mickey, în cât timp putem vedea asta?

— Să zicem două zile. Să presupunem că le ia o săptămână să termine comasarea trupelor. Cea mai mare parte a forțelor de atac se află deja în teatrul de operațiuni, rămânând doar problema poziționării lor – să fie aduse cât mai aproape de punctele de pornire a ofensivei. Manevrele de apropiere se vor petrece cu, hm, treizeci şi şase de ore înainte de-a începe pregătirea de artilerie.

— Şi Ivan chiar nu-i poate opri?

— La graniță? N-are nicio şansă, răspunse generalul, scuturând emfatic din cap. Trebuie să tragă de timp. Vor ceda teren, câştigând timp. Chinezii au de făcut un drum

lung până să atingă câmpul petrolier. Asta-i punctul lor slab, un flanc uriaş de protejat şi o rută de aprovizionare îngrozitor de vulnerabilă. Sunt îngrijorat de posibilitatea unui atac aeropurtat fie asupra minei de aur, fie asupra zăcământului de petrol. Chinezii nu deţin multe trupe aeropurtate şi nici n-au cine ştie ce capacităţi de transport aerian, însă trebuie să ne imaginăm că vor încerca oricum manevra. Ambele sunt ţinte uşoare.

— Ce putem trimite în Siberia?

— În primul rând, o mulţime de avioane, aparate de vânătoare, vânătoare-bombardament şi fiecare cisternă aeriană pe care o putem aduna. Poate nu vom reuşi să obţinem superioritatea aeriană, dar îi putem rapid împiedica pe chinezi să ajungă la asta, impunând la început un raport de cincizeci/cincizeci la sută, urmând ca apoi să determinăm forţele lor aeriene să bată în retragere. Din nou e o problemă de număr, Roby, şi se pune întrebarea cât de bine antrenaţi sunt zburătorii lor. Probabil mai bine decât cei ruşi, pentru că au mai multe ore de zbor, dar, din punct de vedere tehnic, ruşii au avioane mai bune şi, probabil, o tehnică superioară – numai că n-au avut şansa s-o exerseze.

Lui Robby Jackson îi venea să urle fiindcă situaţia avea prea multe necunoscute, însă dacă n-ar fi avut, după cum subliniase Mickey Moore, chinezii nu s-ar mai fi adunat la graniţa lor de nord. Borfaşii le atacau pe bătrânele care tocmai îşi încasaseră banii de pensie, nu pe poliţiştii care se duceau acasă după ce-şi primiseră salariul. Mai erau multe lucruri de zis despre cei care umblau înarmaţi pe stradă şi, oricât de iraţională era o crimă sau iscarea unui război, cei care comiteau asemenea fapte erau *oarecum* chibzuiţi în acţiunile lor.

Pe tot parcursul zborului, Scott Adler nu dormise absolut deloc, pentru că răsucea la nesfârşit în minte chestiunea opririi războiului înainte ca acesta să izbucnească. În asta consta misiunea primară a unui diplomat, nu? În principal stătuse să-şi analizeze propriile neajunsuri. Ca cel dintâi agent diplomatic al ţării sale, ar fi trebuit să ştie – era *plătit*

să ştie – ce să le spună oamenilor pentru a-i abate de la acțiuni irațională. În principiu asta însemna să le spună „Faceți asta şi întreaga putere şi furie a Americii se va abate asupra voastră, stricându-vă socotelile”. Era mai bine să-i conjure să fie raționali, căci în raționalitate rezida salvarea lor ca națiune membră a comunității planetare. Însă adevărul era că chinezii gândeau într-un fel care nu putea fi imitat de către mintea sa, aşa că el nu ştia sigur ce să le zică pentru a le lumina creierele. Partea cea mai rea era că pe lângă ministrul de externe, Shen, trebuia să-l convingă şi pe individul acela, Zhang, iar tot ce ştia cu certitudine despre ei era faptul că nu vedeau realitatea aşa cum o percepea el. Vedeau albastru unde el vedea verde, iar el nu putea înțelege strania lor versiune de verde suficient de bine pentru a o înfățişa drept albastru. O voce subțirică din subconştient îl ocăra că era puțin cam rasist, însă situația mersese prea departe pentru a se purta corect din punct de vedere politic. Avea de stopat un război şi nu ştia cum s-o facă. Sfârşi prin a se zgâi la panoul din fața fotoliului său confortabil, îmbrăcat în piele, dorindu-şi să fi fost un ecran de cinema. Se simțea ca un spectator care urmăreşte un film, pentru a scăpa de morişca ce se rotea continuu în creierul său. Apoi simți o bătaie pe umăr şi se răsuci pentru a da ochii cu preşedintele, care-l împinse către scara în spirală ce ducea pe puntea superioară. Din nou goniră doi transmisionişti ai forțelor aeriene din scaunele lor.

— Te gândeşti la ultimele informații SORGE?

— Da, confirmă VULTURUL.

— Ceva idei?

De data asta urmă un gest de negație.

— Regret, Jack, dar am creierul gol. Poate trebuie să-ți iei un nou Secretar de Stat.

— Nu, poate doar alți inamici, mârâi Jack. Singurul lucru care-mi trece prin cap e să le zicem că ştim ce pun la cale şi că ar fi bine să se oprească.

— Şi când ne vor zice să-i pupăm în fund, ce vom face?

— Ştii ce ne-ar prinde bine acum? îl întrebă POTUS.

— Oh, da, vreo două sute de rachete Minuteman sau

Trident ar fi excelente ca să le lumineze creierele. Din nefericire…

— … am renunțat la ele pentru a face planeta mai sigură. Ups, trase Ryan concluzia.

— Păi avem încă bombele nucleare şi avioanele necesare lansării lor şi…

— Nu! şuieră Ryan. Nu, să mă bată Dumnezeu dacă am de gând să inițiez un război nuclear cu scopul de-a opri unul convențional. Câți oameni vrei să ucid?

— Uşurel, Jack. E de datoria mea să-ți prezint opțiuni, îți aduci aminte? Nu să pledez în favoarea lor – oricum nu pentru una ca cea amintită de tine. Făcu o pauză. Ce părere ai de Auschwitz?

— E un motiv de coşmaruri… ia stai aşa, părinții tăi, am dreptate?

— Tatăl meu – a fost în lagărul Belzec; a avut şansa să supraviețuiască.

— A vorbit vreodată de asta?

— Niciodată. N-a scos măcar o vorbă, nici măcar în fața rabinului. Poate să se fi destăinuit unui psihiatru. S-a dus vreme de câțiva ani la unul, dar nu ştiu pentru ce.

— Nu pot permite să se mai întâmple aşa ceva. Ca să oprim asta… da, ca să oprim asta, speculă Ryan cu voce tare, aş putea permite lansarea unei B-83.

— Eşti la curent cu argoul militar?

— Puțin. Cu multă vreme în urmă am trecut printr-o şedință de instruire, iar numele echipamentelor militare mi-au rămas în memorie. Amuzant e faptul că niciodată n-am avut coşmaruri legate de *asta.* Ei bine, niciodată n-am citit SIOP – Planul Operativ Integrat Unic, cartea de bucate pentru sfârşitul lumii. Cred că mi-aş băga un pistol în gură şi aş apăsa pe trăgaci înainte să fac aşa ceva.

— O mulțime de alți președinți s-au gândit la această problemă, punctă Adler.

— A fost înaintea mandatului meu, Scott, iar ei oricum nu s-au aşteptat să-nceapă un război nuclear. Toți au considerat că o vor scoate la capăt prin istețime. Până a venit Bob Fowler care era cât pe ce să introducă cifrul de lansare. A fost

o noapte de duminică de pomină, îşi aminti Ryan.

— Da, cunosc povestea. Ți-ai menținut mintea limpede. Puțini alții au reuşit.

— Mda. Şi uite unde-am ajuns, observă POTUS cu un râs cinic.

Privi afară prin fereastră. Se aflau deasupra uscatului în acel moment, poate era Peninsula Labrador, dedesubt erau o sumedenie de câmpuri şi lacuri şi câteva linii drepte care aminteau de prezența omului.

— Ce ne facem, Scott?

— Încercăm să-i avertizăm. Chestiile pe care le fac pot fi observate de sateliți, aşa că putem pune totul pe seama lor. Ultima carte pe care o vom pune pe masă va fi faptul că Rusia este acum aliata Americii, iar a se pune cu Ivan înseamnă să se pună cu Unchiul Sam. Dacă nici asta nu-i opreşte, nimic altceva nu va reuşi.

— Le oferim vreun bir? întrebă preşedintele.

— Pierdere de timp. Nu cred că va funcționa, însă sunt absolut sigur că-l vor interpreta ca un semn de slăbiciune şi vor prinde curaj. Nu, ei respectă doar forța, iar noi va trebui să le arătăm asta. Apoi depinde de ei în ce fel vor reacționa.

— Vor porni atacul, socoti Jack.

— E pură loterie. Să sperăm că tragem lozul câştigător, amice.

— Da. Ryan se uită la ceas. E dis-de-dimineață la Beijing.

— Se trezesc şi pleacă la muncă, adăugă Adler. Ce-mi poți spune cu precizie despre sursa SORGE?

— Mary Pat nu mi-a spus multe şi probabil bine a făcut. E unul dintre lucrurile pe care le-am învățat la Langley. Uneori ajungi să ştii prea multe. E mai bine să nu le cunoşti chipurile şi mai ales numele.

— În caz că se petrece ceva rău?

— Când se petrece, e de rău. N-ai vrea să ştii ce sunt oamenii ăia în stare să facă. Versiunea lor de a-i aduce la cunoştință drepturile unui suspect este „Poți să urli cât vrei. Nouă nu ne pasă”.

— Nostim, aprecie Secretarul de Stat.

— De fapt nu este cea mai eficientă tehnică de interogare.

Sfârşesc prin a-ți spune exact ce vrei tu să auzi, iar tu sfârşeşti prin a le dicta lor în locul faptelor reale pe care ei le ştiu.

— Cum rămâne cu procesul, cu dreptul la apel? se interesă Scott, căscând. În sfârşit, i se face şi lui somn, cu întârziere.

— În China? Ai dreptul să alegi în ce parte să tragă cel care te execută: în urechea dreaptă sau în cea stângă. Ryan se opri. De ce făcea glume proaste în legătură cu *acest* subiect?

La Biroul Național de Recunoaştere – National Reconnaissance Office – din Washington, D.C. Era agitație. Rod al colaborării dintre CIA şi Pentagon, NRO coordona activitatea sateliților de recunoaştere, care se roteau în jurul globului pe orbite aflate la altitudini joase şi medii, dotați cu camere de luat vederi astronomic de scumpe, care rivalizau ca precizie şi costuri de operare cu telescopul spațial Hubble. Pe cer se aflau trei sateliți spioni, fiecare făcând o rotație completă a pământului în circa două ore şi survolând acelaşi punct de pe suprafața globului de două ori pe zi. Mai exista un satelit de recunoaştere radar care avea o rezoluție mult mai slabă decât modelele KH-11 construite de Lockheed şi TRW, dar care putea „vedea" prin straturile de nori. Acesta se dovedea a fi cel mai valoros pentru moment, căci un front de aer rece călătorea deasupra graniței siberiene a Chinei, iar norii din marginea lui frontală acopereau orice obiect vizibil prin metode clasice, spre marea frustrare a tehnicienilor NRO şi a personalului ştiințific care vedeau cum sateliții lor de miliarde de dolari erau buni deocamdată doar pentru prognoze meteo. Cer noros cu precipitații locale, temperaturi scăzute, cu maxima termică de zece grade, scăzând în cursul nopții sub punctul de îngheț.

Analiştii examinau, totuşi, cu atenție, „imaginile" primite de la satelitul radar de spionaj Lacrosse, pentru că în acel moment era singura distracție care le era la îndemână.

— Plafonul de nori coboară până la o înălțime de o mie opt

sute de metri. Nici măcar un Blackbird[86] nu ne-ar fi de mare folos acum, observă unul dintre analişti. Bun, ce avem noi aici...? Aduce cu o sporire a traficului feroviar, majoritatea vagoanelor par a fi de tip platformă. Pe ele se află ceva, dar imaginea e prea neclară pentru a preciza forma obiectelor.

— Ce se transportă pe vagoane platformă? întrebă un ofițer de marină.

— Vehicule cu şenile, răspunse un maior din forțele terestre, plus tunuri grele.

— Putem confirma această supoziție din datele pe care le avem? întrebă iarăşi marinarul.

— Nu, replică tehnicianul civil. Însă... iată, acolo este un depou. Vedem şase garnituri lungi stând nemişcate. Bun, unde sunt... Accesă computerul de pe birou şi afişă câteva imagini. Iată. Vedeți aceste rampe? Sunt proiectate pentru descărcarea materialului rulant din trenuri. Se întoarse către „prada" adunată de Lacrosse. Da, chestiile de-aici arată ca nişte tancuri ce coboară pe rampe, şi se raliază chiar în aceste zone de adunare, iar aceea e forma unui regiment de blindate. Sunt trei sute douăzeci şi două de tancuri grele, circa o sută douăzeci şi cinci de transportoare blindate de infanterie şi aşa mai departe... da, estimez că acolo debarcă din trenuri o întreagă divizie blindată. Uite şi parcul de camioane... iar grupul ăsta de-aici, nu sunt sigur ce-ar putea fi. Par obiecte masive... forme pătrate sau dreptunghiulare. Hm, concluzionă analistul. Reveni la computer şi căută prin fişiere după alt set de imagini. Ştiți cu ce seamănă?

— Ai de gând să ne spui?

— Seamănă cu nişte camioane de cinci tone având pe platformă secțiuni dintr-un pod de pontoane. Chinezii au copiat modelul rusesc de pod – pe naiba, toată lumea l-a copiat. E un proiect al naibii de drăguț născocit de Ivan. Oricum, pe radar cu asta aduce şi – se întoarse spre

---

[86] Aparatul de recunoaştere aeriană SR-71 Blackbird, avion capabil să zboare la foarte mare altitudine cu viteza maximă de 3600 km/h, fiind cel mai rapid avion de serie din lume şi un excelent mijloc de spionaj aerian, (n.tr).

recentele imagini primite de la satelit – este o asemănare destul de mare între imagini, nu? Afirm cu o probabilitate de optzeci la sută că sunt segmente de pod. Deci gruparea de-aici o apreciez ca fiind două regimente de geniu care însoțesc divizia de tancuri.

— Atât de mulți genişti în sprijinul unei singure divizii de tancuri? se miră ofițerul de marină.

— Al naibii de sigur, confirmă maiorul din forțele terestre.

— Şi eu zic la fel, întări interpretul. Statul de organizare de război prevede un batalion de geniu per divizie. Aşadar ce vedem este un corp de armată sau avangarda în formare a unei armate şi pot spune că plănuiesc să traverseze nişte fluvii, băieți.

— Continuă, îl îndemnă un civil cu funcție mare.

— Se poziționează pentru un atac spre nord.

— În regulă, zise ofițerul de armată. Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

— Acum doi ani au întreprins un exercițiu, însă era doar un singur regiment de geniu, nu două, iar atunci au părăsit depoul acela şi s-au îndreptat către sud-est. Exercițiul acela a fost la scară mare. Am obținut o mulțime de fotografii aeriene. Au simulat o invazie sau cel puțin un atac important. În manevră a fost implicat un întreg Grup de Armată categoria A, cu o divizie blindată şi două mecanizate jucând rolul forței de asalt, iar o altă divizie mecanizată simula forța aflată în defensivă. Exercițiul a fost câştigat de forța de asalt.

— Cât de diferit era exercițiul față de modul cum sunt dispuşi ruşii la graniță? De data asta întrebarea o pusese ofițerul din serviciul de informații al marinei.

— Mai solid – vreau să zic că în acel exercițiu chinezii care jucau rolul apărătorilor erau mai tari şi mai numeroşi decât forțele terestre ruse aflate în prezent pe linia frontierei.

— Şi forța ofensivă a câştigat?

— Corect.

— Cât de realist a fost exercițiul? întrebă maiorul.

— N-a fost ca la Fort Irwin, însă pe cât de corect pot organiza chinezii unul şi, probabil, fidel. Atacatorii au avut

avantajul obişnuit al numărului şi al inițiativei. Au străpuns frontul şi au început să facă manevre în zona din spatele liniilor, ca în vremurile bune.

Ofițerul de marină privi spre omologul său din armata terestră.

— Exact ca în situația în care ar plănui să se-ndrepte spre nord.

— De acord cu tine.

— Ar fi mai bine să anunțăm asta, Norm.

— Mda. Ambii ofițeri se duseră să dea telefon.

— Când se limpezeşte atmosfera? îl întrebă civilul pe tehnician.

— Aproximativ treizeci şi şase de ore. Cerul va-ncepe să se însenineze mâine-noapte, iar sateliții sunt deja programați.

Nu mai era nevoie să spună că posibilitățile de observare nocturnă a sateliților KH-11 erau la fel ca cele diurne – nu puneau accentul pe culori.

CAPITOLUL 47

Perspective şi nopţi albe

Diferența de fus orar a unei călătorii cu avionul spre vest, sau şocul de călătorie, cum prefera preşedintele Ryan să-i spună, era întotdeauna mai uşor de suportat decât cea spre est – în plus, apucase să doarmă în avion. Jack şi Cathy păşiră afară din Air Force One, către elicopterul care îi aştepta şi care îi duse, în zece minute, la heliportul de pe Peluza Sudică. De data asta Prima Doamnă se îndreptă direct către Casa Albă, în vreme ce POTUS coti spre stânga, către Aripa de Vest, dar pentru a se duce în Celula de Criză, nu în Biroul Oval. Vicepreşedintele Jackson îl aştepta deja înăuntru, împreună cu obişnuiții acoliți.

— Salut, Robby.

— Cum a fost zborul, Jack?

— Lung. Ryan se-ntinse de-i trosniră oasele. Bine, ce se mai petrece?

— Nimic bun, amice. Avem imagini cu trupe mecanizate chineze îndreptându-se către granița cu Rusia. Iată ce-am primit de la NRO. Jackson distribui personal pozele obținute de specialiştii în recunoaştere foto. Avem unități mecanizate aici, aici şi aici, iar aceia sunt genişti cu echipament de construit poduri.

— Cât mai durează până vor fi gata de asalt? îl chestionă Ryan.

— Cel puțin trei zile – e termenul minim, răspunse Mickey Moore. Cel mai probabil, cinci sau şapte.

— Ce facem?

— Am emis o mulțime de ordine de alarmare, dar deocamdată nimeni nu reacționează.

— Chinezii ştiu că noi suntem la curent? fu următoarea întrebare pusă de preşedinte.

— Probabil că nu, dar ar trebui să ştie că tragem cu ochiul

la pregătirile lor, căci în mod sigur ne cunosc capacitățile de recunoaştere aeriană. E un subiect aflat în atenția presei de peste douăzeci de ani, replică Moore.

— N-am primit nimic de la ei prin intermediul canalelor diplomatice?

— Răbdări prăjite, zise Ed Foley.

— Să nu-mi spui că nu le pasă. Trebuie să le pese.

— Poate că le pasă, Jack, răspunse directorul CIA. Dar ceea ce nu-i lasă cu adevărat să doarmă sunt problemele de politică internă.

— Nimic nou de la SORGE?

Foley făcu semn că nu.

— Nimic de dimineață până acum.

— Bine, la Beijing cine-i diplomatul american cel mai mare în grad?

— Ambasadorul adjunct, dar e prea tânăr şi abia numit în post, îl informă directorul CIA.

— Ei bine, nota diplomatică pe care o vom trimite chinezilor nu va fi o treabă de începători, zise Ryan. Ce oră e la Beijing?

— Opt şi douăsprezece minute, dimineața, anunță Jackson, arătând spre un ceas de perete reglat pe ora Chinei.

— Deci SORGE n-a raportat nimic din ziua lor de muncă de ieri?

— Nimic. Nu-i deloc ceva ieşit din comun. Se-ntâmplă de trei-patru ori pe săptămână, sublinie Mary Pat. Uneori asta înseamnă că următoarea informație va fi mai suculentă.

Toți ridicară capetele când intră Secretarul Adler; de la Andrews venise cu maşina, în loc să meargă cu elicopterul. Încercă să se pună rapid în temă.

— Cât e de rău?

— Chinezii par a fi foarte decişi, omule, îi zise Jackson Secretarului de Stat.

— Cred că trebuie să le trimitem notificarea.

— Au mers prea departe să se mai poată opri, rosti altă persoană. Este improbabil ca o notă diplomatică să aibă succes.

— Cine sunteți? îl interpelă Ryan.

— George Weaver, domnule, de la Universitatea Brown. Sunt consultantul Agenției pe probleme chineze.

— Oh, în regulă. Am citit unele dintre lucrările dumneavoastră. Un material destul de bun, dr. Weaver. Deci susțineți că nu vor da înapoi. Explicați-ne de ce, ordonă preşedintele.

— Nu-i din pricina temerii provocate de revelația că suntem la curent cu ce fac ei. Poporul lor nu ştie nimic şi nici nu va şti până când guvernul de la Beijing nu îl va informa. După cum ați aflat, problema este că ei se tem de un potențial colaps economic. Dacă economia lor o ia la vale, domnule preşedinte, se vor confrunta cu o revoltă a maselor, acesta fiind unicul lucru de care se tem cu adevărat. Nu pot vedea alt mod de evitare a unui asemenea eveniment decât prin îmbogățire, iar felul prin care vor ei să devină bogați este să captureze noile bogății ale Rusiei.

— Un nou Kuweit la scară mai mare? întrebă Ryan.

— Mai mare şi mai complexă, dar într-adevăr, situația este fundamental similară, domnule preşedinte. Ei consideră petrolul ca fiind atât o marfă, cât şi un card de acces în legitimitatea internațională. Îşi imaginează că având petrol restul lumii va fi obligată să facă afaceri cu ei. Modul cum privesc ei aurul este şi mai evident. Metalul nobil este chintesența tuturor produselor care fac obiectul comerțului. Dacă ai aur, îl poți vinde în schimbul oricărui bun pe care doreşti să-l cumperi. Cu aceste două produse şi banii obținuți din urma lor îşi închipuie că pot da un impuls economiei lor, trecând la o treaptă superioară de dezvoltare, iar restul lumii le va cânta în strună pentru că ei vor fi bogați şi capitaliştii sunt interesați numai de bani.

— Nemernicii aceia sunt chiar atât de cinici? rosti Adler, oarecum şocat de idee, chiar şi după ce se gândise deja la ea.

— Studiile lor de istorie justifică această perspectivă, domnule Secretar. Analiza acțiunilor noastre din trecut şi cele ale restului lumii îi conduce la această concluzie. Vă garantez că au eşuat în aprecierea a ceea ce noi intitulăm temeiuri pentru acțiunile pe care le întreprindem, dar pe scurt şi strict în termeni faptici, acesta-i felul cum privesc ei

lumea.

— Sunt idioți, observă cu lehamite Ryan. Ne confruntăm cu nişte idioți.

— Domnule preşedinte, vă confruntați cu animale politice extrem de sofisticate. Perspectiva lor asupra lumii e total diferită de-a noastră, şi e adevărat că nu ne înțeleg ei prea bine, dar asta nu-i face proşti, le spuse Weaver celor adunați.

„Foarte bine, raționă Ryan a suta oară, atunci înseamnă că sunt Klingonieni[87]". N-avea niciun sens să i-o spună lui Weaver. Acela s-ar fi lansat într-o nouă expunere lungă şi încâlcită care n-ar fi dus nicăieri. Şi totuşi ar fi putut avea dreptate. Proşti sau geniali, pe chinezi trebuia să-i înțelegi numai prin prisma a *ce* făceau, nu *de ce* făceau. Iar *ce* făceau putea să pară lipsit de sens, însă dacă ştiai sensul, ştiai totodată şi cum poți să-i opreşti.

— Păi hai să vedem dacă ei vor pricepe asta, spuse Ryan. Scott, informează R.P.C. că în cazul invadării Rusiei, America va veni în ajutorul Federației, aşa cum este stipulat de Tratatul Atlanticului de Nord şi…

— De fapt Tratatul NATO nu spune asta, îl avertiză Adler.

— Eu zic că da, Scott şi, ca să fiu mai clar, le-am spus ruşilor că tratatul prevede asta. Dacă asiaticii vor realiza că nu glumim, mai are importanță ce scrie în Tratat?

— Prin asta vom deschide un uriaş fruct putred, Jack, îl preveni Adler. Avem mii de cetățeni americani în China. Oameni de afaceri, turişti, o mulțime de oameni.

— Dr. Weaver, cum îi tratează China pe cetățenii străini pe timp de război?

— N-aş vrea să mă aflu acolo pentru a afla. Chinezii pot fi nişte gazde extraordinare, însă în timp de război vor crede, de exemplu, că eşti spion sau ceva de felul acesta, ceea ce poate fi extrem de dificil pentru un străin. Felul în care-şi tratează proprii cetățeni… mă rog, am văzut cu toții la televizor, nu?

— Scott, le vom spune totodată că-i considerăm pe liderii guvernului chinez *personal* răspunzători pentru siguranța şi

---

[87] Personaje din serialul S.F. *Star Trek,* rasă de extratereştri războinici.

integritatea cetățenilor americani aflați în țara lor. Vorbesc foarte serios, Scott. Dacă va fi necesar, voi semna ordinul de a fi urmăriți şi eliminați. Adu-le aminte de Teheran şi de vechiul nostru amic, Daryaei. Zhang s-a întâlnit o dată cu el, conform celor spuse de fostul premier al Indiei, şi îl consider responsabil de tot ce-a urmat, anunță Ryan glacial. Zhang ar face bine să se gândească la asta.

— Nu vor reacționa pozitiv la asemenea amenințări, îi avertiză Weaver. E foarte simplu să le spunem că avem o mulțime de cetățeni de-ai lor la noi şi…

— Nu putem face asta, iar ei o ştiu, ripostă Ryan.

— Domnule preşedinte, abia v-am spus că pentru ei concepțiile noastre legate de lege sunt total străine. Însă aceasta este o amenințare pe care *o vor* pricepe şi o vor lua în serios. Întrebarea care se pune este cât de mult valorează pentru ei viețile propriilor cetățeni.

— Ambasadorul nostru adjunct la Beijing le va spune asta în mod clar. De asemenea, îi putem alerta pe cetățenii noştri să ia primul avion care părăseşte China.

— Da, aş ieşi imediat din viesparul acela, remarcă Robby Jackson. Şi poți difuza avertizarea prin intermediul postului CNN.

— Asta depinde de felul cum vor răspunde notei diplomatice. În China e opt treizeci dimineața. Scott, nota va trebui să ajungă în mâinile lor înaintea prânzului.

— Bine, confirmă Secretarul de Stat.

— Generale Moore, avem ordinele de alarmare pregătite pentru forțele pe care le putem disloca?

— Da, domnule. Putem trimite unități de aviație în Siberia în mai puțin de douăzeci şi patru de ore. La douăsprezece ore după sosire vor fi gata de luptă.

— Ce facem cu bazele, Mickey? îl interpelă Jackson.

— Sunt cu sutele, datând din vremea când ruşii erau preocupați să ne doboare bombardierele strategice B-52. Coasta de nord a Siberiei e înțesată de aerodromuri. Chiar în acest moment, ataşatul aero la Moscova discută cu ruşii, anunță generalul Moore. Colonelul în cauză avusese o noapte albă. Ne-a comunicat că Ivan e foarte cooperant.

— Cât de sigure vor fi bazele? se interesă în continuare vicepreşedintele.

— Principala lor apărare va fi asigurată de distanță. Pentru a-i lovi, chinezii trebuie să parcurgă o mie şase sute de kilometri. Am selectat zece aeronave E-3B AWACS[88] de la baza aeriană Tinker pentru a le deplasa în Siberia şi a stabili o zonă de supraveghere radar continuă, plus o mulțime de avioane de vânătoare care să asigure acoperirea aeriană a bazelor. Îndată ce vom realiza aceste obiective, ne vom gândi ce misiuni să-i dăm aviației. La început vor avea numai caracter defensiv, până ce ne vom consolida pozițiile.

Moore nu mai avea nevoie să-i explice lui Jackson că era cu mult mai greu să muți o întreagă forță aeriană decât avioanele în sine. Fiecare escadrilă de avioane de luptă era însoțită de mecanici, personal de aprovizionare şi controlori de trafic aerian. Un avion de vânătoare avea un singur pilot, dar pe lângă el îi mai erau necesare douăzeci şi ceva de persoane ca să devină o armă funcțională. Pentru aparatele mai complexe, numărul personalului auxiliar sporea.

— Ce face CINCPAC? întrebă Jackson.

— Crede că-i poate da marinei chineze serioase bătăi de cap. Mancuso a început să-şi mute submarinele şi alte categorii de nave.

— Imaginile astea nu sunt prea grozave, comentă Ryan privind fotografiile obținute de la satelitul radar.

— Mâine după-amiază vom avea unele mai bune, îl informă Ed Foley.

— Bun, la momentul potrivit va trebui să le arătăm celor din NATO, ca să vedem cu ce ne pot ajuta şi ei.

— Divizia 1 Blindată are ordin să fie pregătită de îmbarcare în trenuri. Rețeaua feroviară germană este astăzi într-o stare mult mai bună decât în 1990, în timpul operațiunii SCUTUL DEŞERTULUI de dislocare a trupelor în Arabia Saudită, îi anunță preşedintele Statului-Major Reunit. Chiar la est de

---

[88] AWACS – Airborne Warning And Control System – Sistem aeropurtat de alarmare şi control al traficului aerian, (n.tr.).

Berlin putem schimba trenurile. Căile ferate ruse au un alt ecartament. Este mai lat. E un fapt care ne ajută, căci vagoanele platformă pe care vor călători vehiculele noastre şenilate vor fi mai largi. Apreciem că putem muta Divizia 1 Blindată la răsărit de munții Ural în şapte zile.

— Alte trupe în afară de asta? întrebă Ryan.

— Nu ştiu sigur, răspunse Mancuso.

— Britanicii vor merge cu noi. Putem conta pe ei, le spuse Adler. Gruşavoi a vorbit cu premierul lor. Trebuie să luăm şi noi legătura cu Downing Street să vedem ce rezultat a avut discuția.

— Bine, Scott, te rog să te ocupi de problemă. Dar întâi de toate, schițează nota diplomatică pentru Beijing.

— Corect, aprobă Secretarul de Stat, îndreptându-se către uşă.

— Dumnezeule, sper că-i putem face să fie raționali, vorbi Ryan în timp ce privea hărțile şi fotografiile din fața sa.

— Şi eu la fel, Jack, întări vicepreşedintele. Dar nu-ți pune averea la bătaie pe asta.

Îşi aduse aminte de ce-i spusese Adler în avion, când se întorceau de la Varşovia. Dacă America ar mai fi avut rachete balistice intercontinentale, ar fi reuşit să-i descurajeze mult mai uşor. Însă Ryan jucase un rol important în eliminarea acelor blestemății, iar acum simțea un straniu sentiment de regret.

Nota a fost concepută şi expediată ambasadei americane din Beijing în mai puțin de două ore. Ambasadorul adjunct era un agent diplomatic de carieră, se numea William Kilmer. Nota formală sosise prin e-mail, aşa că pusese o secretară s-o listeze într-o formă corespunzătoare, pe o hârtie scumpă, de calitate, care apoi fusese pusă într-un plic dintr-un material fin, gata să fie înmânată. Sună la Ministerul de Externe chinez, cerând o întâlnire urgentă cu ministrul Shen Tang. Obținu permisiunea cu o rapiditate surprinzătoare, iar Kilmer păşi spre automobilul personal, un Lincoln Town, conducând chiar el spre Ministerul de Externe.

Kilmer avea treizeci şi cinci de ani şi era licențiat al

Colegiului William şi Mary din Virginia şi al Universității Georgetown din Washington. Era un bărbat aflat în plină ascensiune, poziția actuală fiind mult prea sus pentru cineva de vârsta sa, iar singura explicație pe care-o obținuse pentru acest fapt era că ambasadorul Carl Hitch era considerat un bun mentor ca să-i aducă pe tinerii diplomați din liga de juniori în liga mare. Misiunea sa actuală, remiterea *acelei* note, îl făcea să se-ntrebe cât de junior era în realitate. Dar nu putea să fugă de acea însărcinare, considerând cu înțelepciune că putea constitui un pas major în cariera sa. Presupunând că nu urma să fie împuşcat. Lucru puțin probabil, însă…

Drumul către biroul lui Shen îl făcu singur. Coridorul părea să se lungească la infinit în timp ce el păşea de-a lungul lui, îmbrăcat în cel mai bun costum al său şi încălțat cu pantofi negri de lac. Clădirea şi dependințele sale fuseseră concepute să impună, să arate reprezentanților țărilor străine cât de impresionantă era Republica Populară Chineză. Fiecare națiune proceda astfel, unele reuşind mai bine decât altele. În cazul de față, arhitectul îşi meritase banii, consideră Kilmer. În cele din urmă – dar mult mai devreme decât şi-ar fi închipuit – găsi uşa şi făcu la dreapta pentru a intra în secretariat. Asistentul lui Shen îl conduse pe oaspetele american într-o sală de aşteptare mai confortabilă şi îi aduse un pahar cu apă. Kilmer aşteptă cele cinci minute obligatorii, pentru că nu dai buzna imediat să întâlneşti un ministru superior al unei puteri mondiale, dar în acel moment uşile masive – la acest nivel diplomatic uşile întotdeauna erau duble – se deschiseră şi fu condus înăuntru.

În acea zi, Shen purta un veston tip Mao de culoare albastru-închis în locul obişnuitului costum în stil occidental. Se apropie de oaspete şi îi întinse mâna.

— Domnule Kilmer, e o plăcere să vă revăd.

— Vă mulțumesc că ați acceptat această audiență neaşteptată, domnule ministru.

— Vă rog să luați loc. Shen arată spre scaunele care înconjurau obişnuita măsuță de ceai.

După ce amândoi se aşezară, Shen întrebă:

— Ce pot face astăzi pentru dumneavoastră?

— Domnule ministru, am o notă din partea guvernului meu care trebuie să vă fie înmânată. Spunând acestea, Kilmer scoase plicul din buzunarul hainei şi îl întinse peste masă.

Plicul nu era sigilat. Shen extrase mesajul diplomatic lung de două pagini şi se rezemă de spătar pentru a-l citi. Niciun muşchi de pe faţa sa nu se clinti cât timp citi.

— Este un comunicat cu totul neobişnuit, domnule Kilmer.

— Domnule ministru, guvernul meu este extrem de preocupat de recentele desfăşurări ale forţelor voastre armate.

— Ultima notă diplomatică livrată de ambasada voastră a constituit o intervenţie jignitoare la adresa afacerilor noastre interne. Acum ne ameninţaţi cu războiul?

— Domnule, America nu face ameninţări. Vă reamintim că de vreme ce Federaţia Rusă este în prezent semnatară a Tratatului Atlanticului de Nord, orice ostilităţi direcţionate contra Rusiei vor obliga America să onoreze angajamentele stipulate de Tratat.

— Şi îi ameninţaţi pe reprezentanţii superiori ai acestui guvern dacă ceva defavorabil s-ar întâmpla americanilor din ţara noastră? Drept cine ne luaţi, domnule Kilmer? întrebă Shen cu o voce plată, lipsită de emoţie.

— Domnule ministru, pur şi simplu am subliniat că, aşa cum America extinde asupra tuturor vizitatorilor ei protecţia legii, aşa sperăm să procedeze şi Republica Populară.

— De ce-am trata cetăţenii americani într-un mod diferit de cel al propriilor noştri cetăţeni?

— Domnule ministru, nu vă cerem decât asigurarea că exact aceasta va fi maniera în care îi veţi trata.

— De ce n-ar fi? Ne acuzaţi că plănuim un război de agresiune împotriva vecinului nostru?

— Am luat notă de recentele acţiuni militare ale Republicii Populare şi cerem lămuriri.

— Înţeleg. Shen împături la loc hârtiile şi le aşeză pe masă. Când solicitaţi un răspuns?

— Îndată ce consideraţi dumneavoastră că este cazul să

răspundeți, domnule ministru, replică Kilmer.

— Foarte bine. Voi discuta problema cu colegii mei din Biroul Politic şi vă vom răspunde cât de repede putem.

— Voi transmite aceste veşti bune la Washington, domnule ministru. Nu vă mai răpesc din timp, domnule. Vă mulțumesc foarte mult pentru atenția acordată.

Kilmer străbătu anticamera fără a arunca priviri în dreapta sau stânga, făcu la stânga pe coridor şi se orientă către lift. Coridorul părea la fel de lung şi sunetul tocurilor sale pe pardoseală era neobişnuit de puternic, reflectă el. Kilmer avea suficientă vechime ca agent diplomatic pentru a şti că Shen ar fi trebuit să reacționeze cu mai multă iritare la nota diplomatică. În loc să fie aşa, o primise de parcă ar fi fost o invitație la ambasadă, pentru a lua o gustare. Asta însemna ceva, însă Kilmer nu ştia cu certitudine ce anume. Îndată ce ajunse la bordul automobilului începu să compună mesajul către Departamentul de Stat, apoi realiză rapid că era mai bine să raporteze oral, prin intermediul STU.

— Cât de bun este, Carl? îl chestionă Adler pe ambasador.

— Puştiul este OK, Scott. Memorie fotografică şi un talent pe care şi eu mi l-aş fi dorit. Poate a fost promovat un pic cam repede, dar minte are destulă, îi lipseşte doar ceva mai multă experiență. Apreciez că peste trei ani va fi capabil să conducă o ambasadă şi să înceapă urcuşul în ierarhie.

„Într-o capitală precum Lesotho", rațională Secretarul de Stat, un loc sub orice critică. Ei bine, trebuia să înceapă de undeva.

— Cum va reacționa Shen?

— Depinde. Dacă trupele lor fac doar manevre de rutină, ar trebui să fie furios. Dacă-i pe bune şi i-am prins cu mâna în borcanul cu dulceață, atunci se va da lezat şi surprins. Hitch se opri şi scoase un căscat. Scuză-mă. Întrebarea e dacă nota îi va face să-şi regândească planurile.

— O vor face? Tu îi cunoşti pe majoritatea celor din Biroul Politic.

— Nu ştiu, admise Hitch cu greu. Scott, am stat acolo o vreme, însă nu pot spune că i-am înțeles pe deplin. Ei iau

decizii pe o bază politică care i-ar fi extrem de greu Americii s-o priceapă.

— Preşedintele îi numeşte klingonieni, îi spuse Adler ambasadorului.

Hitch surâse.

— Eu n-aş merge aşa departe, însă e un dram de logică în aprecierea preşedintelui.

În acel moment interfonul lui Adler începu să bâzâie.

— Un apel prin STU de la William Kilmer, din Beijing, domnule Secretar, anunță secretara.

— Scott Adler la aparat, rosti Secretarul de Stat când ridică receptorul. Ambasadorul Hitch e lângă mine. Te-am pus pe speaker.

— Domnule, am executat livrarea. Ministrul Shen abia dacă a clipit. A spus că ne va răspunde în curând, dar n-a precizat exact când, după ce va vorbi cu colegii săi din Biroul Politic. Pe lângă asta, aproape niciun fel de reacție. Vă pot transmite prin fax transcrierea convorbirii în circa o jumătate de oră. Întrevederea a durat mai puțin de zece minute.

Adler îi aruncă o privire lui Hitch, care clătină din cap părând foarte nemulțumit de veşti.

— Bill, cum era mimica lui? întrebă Hitch.

— Parcă era drogat cu Prozac, Carl. N-a avut niciun fel de reacție fizică.

— Shen are tendințe de hiperactivitate, explică Hitch. Uneori are probleme să stea nemişcat. Concluzia, Bill?

— Sunt îngrijorat, replică imediat Kilmer. Cred că avem o problemă cu ei.

— Mulțumesc, domnule Kilmer. Trimite faxul cât poți de repede.

Adler închise telefonul şi se uită la invitatul său.

— Oh, rahat.

— Da. Cât de repede vom şti care va fi reacția lor la notă?

— Mâine-dimineață, sper, avem…

— Avem o sursă în interiorul guvernului lor? continuă Hitch.

Privirea goală pe care o primi constituia un răspuns suficient.

— Mersi, Scott, rosti Ryan, apoi puse receptorul în furcă. Acum se afla iarăşi în Biroul Oval, stând în scaunul pivotant fabricat după dimensiunile sale şi care era extrem de confortabil. Pe moment, faptul că stătea comod nu-i era de mare folos, însă măcar era o grijă mai puțin cu care să-şi bată capul.

— Deci?

— Deci aşteptăm să vedem dacă SORGE ne trimite ceva.

— SORGE? întrebă profesorul Weaver.

— Dr. Weaver, avem o sursă sensibilă de informații care uneori ne dă de ştire despre ce gândeşte Biroul Politic chinez, îi zise Ed Foley academicianului. Această informație nu trebuie să părăsească încăperea.

— Am priceput. Academician sau nu, Weaver respecta regulile jocului. Acesta-i numele dat materialului special pe care ați început să mi-l arătați?

— Corect.

— E o sursă a naibii de bună, indiferent cine-o fi. Seamănă cu o înregistrare a şedințelor, surprinzând personalitatea fiecăruia, dar mai ales a lui Zhang. El are principalul rol negativ în piesa noastră. Îl are la degetul mic pe primul secretar Xu.

— Adler l-a întâlnit în timpul rundei de negocieri ținută după doborârea avionului Airbus la Taipei, zise Ryan.

— Şi? vru Weaver să ştie mai multe. Îi cunoştea numele şi ştia ce vorbeşte, dar nu cunoştea şi omul.

— Este un tip puternic şi un tovarăş nu tocmai drăguț, răspunse preşedintele. A avut un rol în conflictul nostru cu Japonia şi, de asemenea, în frecuşurile de anul trecut cu Republica Islamică Unită.

— Machiavelli?

— O apreciere destul de apropiată de adevăr, însă el era mai curând un teoretician decât un actor principal, genul de om din spatele tronului. Nu un ideolog în sine, ci un individ căruia îi place să joace pe scena reală a lumii – un patriot, Ed? îl întrebă Ryan pe directorul CIA.

— Avem evaluarea lui psihologică, dădu Foley din umeri.

Parte sociopat, parte operator politic. Un individ căruia exercitarea puterii îi face plăcere. Fără slăbiciuni cunoscute. Activ sexual, însă mulți dintre membri Biroului Politic sunt. Poate e un fapt care ține de cultura lor, nu Weaver?

— Mao era aşa, după cum ştim toți. Împărații obişnuiau să aibă herghelii de concubine.

— Cred că înainte de apariția televizorului, oamenii îşi omorau timpul făcând sex, remarcă Arnie van Damm.

— Practic nu sunteți departe de adevăr, acceptă Weaver. Transmiterea obiceiului până în ziua de azi este de sorginte culturală şi constituie o formă de putere personală pe care mulți oameni o exercită cu plăcere. Dreptul femeilor la libertate încă n-a ajuns în R.P.C.

— Probabil că sunt eu prea catolic, medită preşedintele cu voce tare. Ideea cu Mao dezvirginând fetițe îmi face pielea de găină.

— Pe ele nu le deranjează, domnule preşedinte, îl informă Weaver. Unele îşi aduceau şi surorile mai mici după ce treceau prin aşternutul Marelui Lider. E o cultură diferită, cu reguli diferite față de-a noastră.

— Da, doar uşor diferită, observă părintele a două fete, dintre care una abia începuse să-şi dea întâlniri. Oare tații acelor fete virgine ce gândeau? Erau mândri că ele fuseseră deflorate de marele Mao Zedong? Ryan fu străbătut de un mic fior la acest gând, apoi scăpă de el. Oare le pasă cumva de viața oamenilor? Cum se poartă cu soldații lor?

— Domnule preşedinte, Biblia iudeo-creştină n-a fost răspândită în China, iar eforturile misionarilor de-a aduce acolo creştinismul n-au avut un succes teribil – iar când Mao a murit, suprimase extrem de eficient această credință, după cum am avut recent ocazia să revedem. Ideea lor despre locul omului în natură e diferită de-a noastră, şi nu, nu prețuiesc viața individului aşa cum o facem noi. Vorbim aici despre comuniști care văd totul prin prisma politicii, ea fiind mai presus de o cultură în care viața omului are mică importanță. Aşadar putem spune, din punctul nostru de vedere, că avem de-a face cu o confluență nefericită a unor sisteme de valori.

„Nefericită, aprecie Ryan, e o formulare delicată. Vorbim

despre un guvern care a ucis mai bine de douăzeci de milioane din populația sa, pe parcursul a numai câteva luni, în urmărirea asigurării perfecțiunii politice."

— Dr. Weaver, dați-mi cea mai bună estimare: Ce va spune Biroul Politic?

— Vor continua exact pe aceeaşi linie ca şi până acum, răspunse Weaver rapid. Fu surprins de reacția generată de răspunsul său.

— Să mă ia naiba, oare nu vede nimeni că bunul-simț se duce dracului? urlă Ryan. Privi în jurul camerei, observând că oamenii începuseră să fixeze carpeta de culoare albastră.

— Domnule preşedinte, de război se tem mai puțin decât de alternativele la război, îi răspunse Weaver cu mult curaj, după cum aprecie Arnie van Damm. Repet, dacă nu îşi îmbogățesc țara cu petrolul şi aurul rusesc se tem că un colaps economic le va distruge întreaga ordine politică, lucru care, pentru ei, este mai înspăimântător decât perspectiva pierderii a o sută de mii de soldați într-un război de cucerire.

— Şi eu nu-i pot opri decât lansând o bombă nucleară asupra capitalei lor – apropo, gestul acesta va ucide două milioane de oameni obişnuiți. Să fiu al naibii! înjură iarăşi Ryan.

— Mult mai probabil ca pierderile să fie între cinci şi zece milioane, preciza generalul Moore, atrăgând asupra sa o căutătură urâtă din partea Comandantului Suprem. Da, domnule, soluția va funcționa, dar sunt de acord că prețul ei este cam prea ridicat.

— Robby? se întoarse Ryan către vicepreşedinte, sperând să audă ceva încurajator.

— Ce vrei să zic, Jack? Sperăm ca ei să realizeze că-i va costa mult mai mult decât se aşteaptă, însă se pare că sorții sunt în defavoarea acestei variante.

— Un alt lucru care trebuie făcut este să anunțăm poporul, spuse Arnie. Mâine ar fi cazul să alertăm presa, apoi va trebui să apari la televizor şi să spui în public, tuturor, ce se petrece şi de ce.

— Ştii, slujba asta chiar nu-mi place… iartă-mă. Am spus o prostie, nu? se scuză POTUS.

— N-a zis nimeni că va fi distractivă, Jack, observă van Damm. Până acum ti-ai jucat bine cărțile, dar nu îi poți controla întotdeauna pe ceilalți jucători de la masă.

Telefonul preşedintelui porni să sune. Jack răspunse.

— Da? Bine. Îşi înălță privirea. Ed, e pentru tine.

Foley se ridică şi merse la telefon.

— Foley… În regulă, bine, mulțumesc. Închise telefonul. Cerul se înseninează deasupra părții de nord-est a Chinei. Într-o jumătate de oră vom avea imagini din satelit.

— Mickey, cât de repede putem trimite acolo mijloace de recunoaştere aeriană? întrebă Jackson.

— Va trebui mai întâi să le transportăm la fața locului. Avem unele chestii care pot opera din California, dar mult mai eficient este să le îmbarcăm într-un avion de transport C-17, să le ducem pe un aeroport din Siberia şi să decoleze de-acolo. Putem realiza asta în, oh… treizeci şi şase de ore de la primirea ordinului.

— Consideră că ordinul a fost dat, zise Ryan. Ce fel de aeronave sunt?

— UAV – avioane de recunoaştere fără pilot, domnule. Noi obişnuim să le zicem drone. Sunt greu detectabile de radar şi pot sta multă vreme în aer. Putem obține imagini video în timp real de la ele. Sunt fabuloase ca mijloace de recunoaştere a câmpului de luptă, cele mai noi şi mai bune jucării pe care aviația le-a introdus în dotare. Le pot ordona chiar acum să plece.

— Fă-o, îi comandă Ryan.

— Presupun că avem un loc unde să le stabilim baza la sol. Dacă nu, le putem trimite în misiune, la nevoie, de la baza Elmendorf din Alaska.

Moore ridică receptorul şi apelă Centrul Militar Național de Comandă – NMCC – din Pentagon.

Generalul Peng începea să fie aglomerat. Ordinul de operațiuni avea ca antet ideogramele *Long Chun,* DRAGONUL DE PRIMĂVARĂ. Partea cu dragonul era de bun augur, căci vreme de mii de ani bestia mitologică fusese simbolul stăpânirii imperiale şi semn de prosperitate. Încă mai era

destulă lumină naturală. Asta-i convenea lui Peng, care spera să le convină şi soldaților săi. Lumina zilei era propice pentru vânătoare, făcând imposibil ca grupuri mari de oameni să se ascundă sau să se mişte fără a fi observate, lucru care-i favoriza misiunea.

Nu era lipsit de griji. Era general şi i se ordonase să ducă un război şi nimic nu putea face un asemenea om mai meditativ decât comanda de-a îndeplini lucrurile pe care susținea că le poate face. Ar fi preferat să aibă mai multă artilerie la dispoziție şi mai mult sprijin aerian, dar avea destule tunuri şi probabil suficient suport din partea aviației. Pe moment, parcurgea estimările serviciului de informații şi studia hărțile. De ani de zile studiase lucrările de apărare de pe partea opusă a graniței, mergând până la trimiterea ocazională de cercetaşi pe celălalt mal al fluviului pentru a face recunoaşterea buncărelor care stăteau de cincizeci de ani ațintite către sud. Ruşii erau buni genişti, iar acele mijloace fixe de apărare îi vor da de lucru.

Dar planul său de atac era simplu. În spatele unui masiv baraj de artilerie urma să-şi treacă infanteria, în bărci de asalt, pe celălalt mal al fluviului Amur, pentru a se ocupa de buncărele inamice, aducând simultan genişti care să unească cele două maluri cu poduri de pontoane în scopul de a-şi împinge unitățile mecanizate peste dealuri, iar de-acolo mai departe, spre nord. Avea elicoptere de atac, totuşi nu destul de multe aşa cum şi-ar fi dorit. Se plânsese în legătură cu asta, dar aşa făceau toți comandanții Armatei Populare de Eliberare. Singurul obiect din dotarea armatei ruse care-l îngrijora era elicopterul de atac Mi-24. Erau nişte maşinării greoaie, însă cu capacități letale, dacă erau folosite cu înțelepciune.

Cele mai bune informații proveneau din surse HUMINT, adică cetățeni chinezi care trăiau ilegal, însă confortabil, în Rusia – vânzători în magazine sau muncitori, dintre care un mare număr erau agenți sau ofițeri ai Ministerului Securității Statului. Ar fi preferat să aibă mai multe fotografii, însă țara sa nu avea pe orbită decât un singur satelit de recunoaştere şi adevărul era că imaginile achiziționate de la sateliții

comerciali ai companiei franceze SPOT erau mai bune, având rezoluția de un metru, performanță la care țara sa încă nu ajunsese. Totodată imaginile erau mai uşor de obținut de pe internet, şi în acest scop ofițerul său coordonator de la informații avea un cec în alb. Imaginile arătau că cele mai apropiate unități mecanizate ruse se găseau la peste o sută de kilometri. Ele confirmau cele spuse de sursele umane, cum că singurele obiective militare aflate în raza de acțiune a artileriei erau unitățile de grăniceri alocate pazei de frontieră. Era interesant faptul că structurile superioare de comandă ruseşti nu împinseseră în grabă forțe spre graniță, dar nici nu prea aveau ce trimite, iar apărarea unei linii de frontieră, cu numeroasele ei creste şi meandre, absorbea efective aşa cum un burete absorbea apa – şi ruşii nu aveau suficiente trupe ca să le risipească. Dispunea totodată de informații că general-colonelul Bondarenko îşi antrena trupele mai intens decât predecesorul său, dar asta nu constituia o sursă de îngrijorare. Chinezii se antrenau din greu de ani de zile, iar lui Ivan i-ar fi trebuit mult timp să ajungă la acelaşi nivel cu ei.

Nu, singurul lui motiv de grijă era distanța. Armata sa şi celelalte mari unități învecinate aveau un drum lung de parcurs. Asigurarea aprovizionării lor urma să fie o problemă, căci aşa cum odinioară Napoleon spusese că o armată mărşăluieşte pe stomacul ei, tancurile şi vehiculele şenilate mergeau pe o mare de motorină. Spionii îi oferiseră locația câtorva mari depozite ruseşti de combustibil, însă nu putea conta pe faptul că le va captura intacte, oricât de dezirabil era acel gând – dar chiar şi aşa, făcuse planuri pentru un desant cu elicoptere la fiecare depozit însemnat pe hartă.

Peng stinse cea de-a şaisprezecea țigară din ziua respectivă şi se uită la directorul de operațiuni.

— Da?

— Ordinul final a sosit. Plecarea la asalt este la ora 03.30, peste trei zile.

— Până atunci vei avea toate forțele poziționate la locul lor? se interesă Peng.

— Da, tovarăşe general, cu o rezervă de douăzeci şi patru

de ore.

— Bun. Să avem grijă ca toți oamenii noştri să fie bine hrăniți. În următoarele săptămâni ar putea să treacă lungi perioade de timp între două mese.

— Ordinul acesta a fost deja transmis, tovarăşe general, îl informă colonelul.

— Şi linişte radio totală.

— Desigur, tovarăşe general.

— Nicio şoaptă, anunță sergentul. Nici măcar unde purtătoare.

Avionul RE-135 Rivet Joint era primul aparat de zbor al USAF[89] trimis în misiune, care-şi luase zborul de la baza aeriană Anderson, din insula Guam. Fusese realimentat în zbor deasupra Mării Okhotsk şi pătrunsese în spațiul aerian rus prin dreptul oraşului port Ayan, iar acum, după două ore, se afla la est de Skovorodino, pe partea rusească a graniței. Rivet Joint era o versiune radical modificată, lipsită de geamuri, a bătrânului Boeing 707, înțesat cu echipament de radio recepție şi având la bord un echipaj experimentat, specializat în ascultare, unul din cele doar două echipaje aparținând USAF care vorbea o chineză acceptabilă.

— Sergent, ce-nseamnă când pe teren ai desfăşurați o mulțime de soldați, dar nu-i nici urmă de trafic radio? întrebă colonelul aflat la comanda misiunii. Fireşte, întrebarea era retorică.

— Tot acelaşi lucru ca atunci când puştiul dumneavoastră de doi ani nu scoate niciun zgomot, domnule colonel. Mâzgăleşte pereții cu creionul sau face altceva care merită o bătaie la fund.

Sergentul se lăsă pe spătarul scaunului care era aidoma cu cele folosite de piloți, privind numeroasele scanere acordate pe frecvențele cunoscute ale Armatei Populare. Ecranele, cu excepția descărcărilor statice, erau goale. Fuseseră ceva convorbiri câtă vreme Armata Populară îşi

[89] USAF – Forțele Aeriene ale Statelor Unite.

mutase unitățile pe poziții, însă acum nu mai prindeau decât emisii ale posturilor FM comerciale, care emiteau un gen de muzică total necunoscută celor din echipajul avionului, la fel cum le-ar fi fost străină muzica de origine country celor din Beijing. Doi aviatori care ascultau stațiile civile de radio remarcaseră că versurile baladelor chinezeşti de dragoste erau la fel de fără noimă ca şi cele compuse la Nashville, deşi în acel moment stațiile înclinau mai mult spre transmiterea de cântece patriotice.

Acelaşi fapt fu remarcat la Fort Meade, Maryland. NSA avea mulți sateliți de ascultare înconjurând globul, inclusiv doi sateliți monstruoşi, tip Rhyolite, poziționați pe o orbită geosincronă deasupra Ecuatorului, ambii monitorizând canalele folosite de armata şi guvernul Chinei. Traficul radio asociat formațiunilor militare scăzuse la zero în ultimele douăsprezece ore, iar aceasta nu putea să-nsemne decât un singur lucru atât pentru analiştii civili, cât şi pentru cei militari: o armată tăcută este cea care plănuieşte să întreprindă ceva.

Angajații Biroului Național de Recunoaştere aveau sarcina de a scrie un raport SNIE, căci oamenii aveau tendința să dea crezare fotografiilor, mai mult decât vorbelor goale. Imaginile foto fuseseră corelate prin computer cu cele luate de satelitul radar, dar, lucru care nu surprinse pe nimeni, toate zonele de adunare erau acum în majoritate pustii. Tancurile şi celelalte vehicule şenilate staționaseră numai atât cât era necesar să se reorganizeze după călătoria cu trenul, apoi se mutaseră către nord, judecând după făgaşele lăsate în drumurile de pământ care erau predominante în regiune. Ar fi avut timp să-ntindă plase de camuflaj peste tancuri, însă era o pierdere de timp, căci nu puteau ascunde urmele lăsate de sutele de vehicule, aşa cum nu puteau ascunde un lanț muntos. Şi abia dacă luaseră câteva măsuri de mascare pentru sutele de camioane de aprovizionare care, aşa cum văzură cei de la NRO, încă se deplasau în convoaie strânse, cu circa treizeci de kilometri pe oră, îndreptându-se către

zonele de adunare aflate doar la câțiva kilometri spre sud față de locul unde fuseseră luate imaginile. Fotografiile fuseseră imprimate cu ajutorul a şase uriaşe imprimante laser, construite la comandă special pentru NRO, apoi pozele fură duse la Casa Albă, unde oamenii stăteau de jur împrejurul Biroului Oval, făcând o noapte albă împreună cu preşedintele. Fotografiile fură livrate de un sergent al armatei. Analistul civil care-l însoțea rămase înăuntru în vreme ce subofițerul ieşi afară şi se întoarse la bordul maşinii Ford de serviciu, după ce-i lăsase preşedintelui un pachet de țigări Newport.

— Jack, ai fost rău, îl tachină Jackson. Să-l laşi fără țigări pe tânărul acela inocent.

— Mai lasă-mă, Robby, replică preşedintele zâmbind. Țigara îl făcu să tuşească, însă îl ajuta să rămână treaz la fel de mult ca şi cafeaua de calitate. Tu te descarci de stres în felul tău, eu în al meu. Bun, ce-avem aici? îl întrebă preşedintele pe analist.

— Domnule, în zona aceea sunt tot atât de multe vehicule blindate câte am văzut eu în China, plus întregul lor echipament auxiliar. Vor ataca spre nord şi asta curând, cam în trei zile după părerea mea.

— Ce ştii despre aviația lor? întrebă Jackson.

— Uitați aici, domnule. Degetul analistului indică rapid ceva pe o fotografie. Baza de la Jinxi, special construită pentru aparate de vânătoare, e un bun exemplu. Aici e o escadrilă de avioane Su-27 de proveniență rusească, iar aici un întreg regiment de aparate J-7. Suhoi e un avion de vânătoare foarte bun, similar ca performanțe şi rol primelor versiuni ale aparatului nostru F-15. J-7 este un interceptor de zi evoluat din bătrânul MiG-21 şi poate fi modificat pentru atac la sol. Puteți număra şaizeci şi opt de aeronave. Probabil cel puțin patru se aflau în aer când a trecut satelitul deasupra zonei. Remarcați cisternele de alimentare aliniate pe rampă şi acel avion la care meştereşte o echipă de întreținere. Estimăm ca această bază stă în expectativă de cinci zile…

— … aşteptând să fie totul pus la punct? întrebă Jackson.

Aşa procedau chinezii.

— Da, domnule. Totodată puteți remarca vârfurile rachetelor care se ițesc de sub aripile avioanelor. Toate aparatele sunt înarmate pentru luptă.

— Rachetele albe de pe pilonii de acroşare, sublinie Robby. Au de făcut puțină treabă pe undeva.

— Numai dacă nota noastră nu-i calmează, rosti Ryan, cu o fărâmă de speranță în voce. O fărâmă minusculă, după cum realizară cei din cameră. Preşedintele trase un ultim fum din țigara Newport, apoi stinse chiştocul. Ar fi de folos dacă i-aş telefona personal primului secretar Xu?

— Vreți un răspuns cinstit? Era profesorul Weaver, cel mai obosit dintre toți la patru dimineața, cât era ora la Washington.

— Alt gen de răspuns nu-mi serveşte la nimic în acest moment, replică Ryan, nu tocmai morocănos.

— Nota va da probabil bine în ziare sau în cărțile de istorie, dar este improbabil să le afecteze procesul decizional.

— Merită să încercăm, îl contrazise Ed Foley. Ce-avem de pierdut?

— Aşteaptă până la opt, Jack, reflectă van Damm. Nu vrem ca el să ştie că am stat treji toată noaptea. S-ar simți măguliți.

Ryan se răsuci să arunce o privire prin fereastra peretelui sudic. Draperiile nu erau trase şi orice trecător ar fi putut remarca atunci că luminile stătuseră aprinse toată noaptea. Dar, lucru ciudat, nici măcar nu ştia dacă cei din Serviciul Secret le stingeau vreodată peste noapte.

— Când începem mutarea forțelor noastre? fu următoarea întrebare pusă de Jack.

— Ataşatul aero ne va suna din Moscova imediat ce va ajunge la un rezultat cu ruşii. Poate să se întâmple oricând.

Preşedintele zâmbi.

— A avut o noapte mai lungă decât noi.

— Este mai tânăr decât noi, sublinie Mickey Moore. E abia colonel.

— Dacă se ajunge la conflict, cum arată planurile noastre? întrebă van Damm.

— Super-război, răspunse Moore. Lumea încă nu cunoaşte noile arme pe care le dezvoltăm. Va face ca Operațiunea Furtună în Deşert să pară un film rulat cu încetinitorul.

CAPITOLUL 48

Pregătirea de artilerie

Pe când alții făceau o noapte albă, Ghenadi Iosifovici Bondarenko uitase ce era acela somn. Imprimanta telexului se înroşise de atâtea mesaje venite de la Moscova, iar citirea lor îi lua timp, de care ar fi putut profita în alt mod. Rusia încă nu învățase să lase oamenii în pace să-şi facă meseria, iar ca urmare, ofițerul comandant al secției sale de comunicații se cocoşase de tot, venind cu maldăre de mesaje FULGER.

— Uite ce-i, îi spunea generalul ofițerului său cu informațiile. Am nevoie de date referitoare la ce fel de echipament au, unde se află el şi cum sunt poziționați chinezii pentru atacul spre nord, contra noastră. Politica şi obiectivele lor nu sunt la fel de importante pentru mine ca locul unde se găsesc ei chiar acum!

— Momentan mă aştept să primim de la Moscova informații solide. Observarea prin satelit făcută de americani şi…

— Fir-ar să fie! Mi-aduc aminte de vremea când aveam sateliții noştri nenorociți. Dar recunoaşterea aeriană?

— Avioanele potrivite acestui rol se află în drum către noi. Mâine, la ora prânzului, vor fi capabile să plece în misiune, dar vom îndrăzni să le trimitem deasupra teritoriului chinez? întrebă colonelul Tolkunov.

— Oare avem îndrăzneala să nu le trimitem? replică generalul.

— Tovarăşe general, zise ofițerul G-2, ne îngrijorează faptul că asta le va da chinezilor o scuză politică pentru atac.

— Cine zice asta?

— Stavka.

Capul lui Bondarenko se înclină deasupra mesei cu hărți. Respiră adânc şi ținu ochii închişi timp de trei secunde, dar

tot ce reuşi să obţină era dorinţa de-a dormi pentru o oră… nu, măcar treizeci de minute. Atâta tot, raţionă el, doar treizeci de minute.

— O scuză politică, observă generalul. Ştii, Vladimir Konstantinovici, a fost odată o perioadă când germanii trimiteau avioane de recunoaştere de mare altitudine adânc în teritoriile apusene ale Rusiei, cercetând terenul pentru invazia lor. Exista o escadrilă specială de avioane de vânătoare capabilă să ajungă la altitudinea lor, iar comandantul lor de regiment a cerut permisiunea să intercepteze aparatele de recunoaştere. A fost pe loc demis din funcţie. Cred că a avut mare noroc să nu fie împuşcat. A ajuns un mare as şi Erou al Uniunii Sovietice înainte ca nişte avioane de vânătoare germane să-l doboare. Vezi, şi Stalin se temea să-l provoace pe Hitler!

— Tovarăşe colonel?

Capetele se răsuciră. Era un tânăr sergent cu un vraf de fotografii de format mare.

— Aici, repede!

Sergentul le întinse pe masă, acoperind hărţile topografice care stătuseră pe tăblia ei în cele patru ore anterioare. Calitatea nu era grozavă. Pozele fuseseră transmise prin fax în loc de o imprimantă fotografică, dar pentru ce le trebuia lor erau suficient de bune. Existau chiar şi casete text inserate, cu legenda scrisă în limba engleză, pentru a le explica necunoscătorilor ce se găsea în acele fotografii. Ofiţerul de informaţii fu primul care interpretă imaginile.

— Iată-i, şopti colonelul. Verifică setul de coordonate şi ora indicată în colţul din dreapta jos al primei imagini. Asta-i o divizie completă de tancuri şi se află – reveni la hărţile tipărite – chiar aici, exact cum ne aşteptam. Punctul lor de plecare e Harbin. Nici n-avea cum să fie altul. Toate liniile lor ferate converg spre el. Primul lor obiectiv va fi Belogorsk.

— Şi valea asta mai sus de el, confirmă Bondarenko. Vor trece prin acest pas, iar apoi vor înainta spre nord-vest. Nu trebuia să fie laureat al premiului Nobel ca să prezică direcţia de înaintare. Primul lucru de care orice plan militar, oricât de ambiţios, trebuia să ţină cont în realizarea obiectivelor, era

configurația terenului. Bondarenko putea ghici destul de precis intențiile comandantului inamic, deoarece orice militar instruit putea citi liniile de contur de pe hartă, interpretându-le în acelaşi mod. Terenul plat era de preferat celui în pantă. Zonele degajate erau mai bune decât cele împădurite. Solul uscat era mai bun decât cel umed. Pe linia frontierei se găseau destule pante, dar care se îndulceau, şi mai existau multe văi care asigurau o avansare rapidă. Cu destule efective ar fi putut face din fiecare vale o capcană mortală, dar dacă ar fi avut soldații doriți, atunci chinezii nu s-ar mai înşira acum la granița sa. Ar fi stat în propriile poziții defensive, temându-se de el. Dar lumea reală nu se prezenta astfel pentru comandantul din Extremul Orient.

Divizia 265 Infanterie Motorizată se găsea la o sută de kilometri în spatele graniței. Soldații săi făceau acum exerciții intense de tragere, încercând să arate că banii investiți în pregătirea lor dau rezultate. Ofițerii de batalion şi de regiment stăteau în posturile de comandă, făcând manevre simulate pe hartă, deoarece Bondarenko avea nevoie ca ei să gândească, nu să tragă cu arma. Pentru asta îi avea pe sergenți. Vestea bună pentru general era că soldaților săi le făcea plăcere să tragă cu muniție reală, iar talentele lor de țintaşi se îmbunătățeau cu repeziciune. Veste proastă era că pentru fiecare echipaj de tanc antrenat de partea rusă, inamicul avea douăzeci.

— Ce ambuscadă am putea întinde, dacă am avea oamenii necesari, oftă Tolkunov.

— Când eram în America, urmărindu-i cum se antrenează, am auzit o glumă bună: Se zicea că dacă mătuşa ta ar fi avut boaşe, ar fi fost unchiul tău, Vladimir Konstantinovici.

— Chiar aşa, tovarăşe general.

Reveniră amândoi la studiul hărților şi al fotografiilor.

— Aşadar ei ştiu ce-avem de gând să facem, observă Qian Kun. Asta nu-i o evoluție pozitivă.

— Poți şti ce va face un tâlhar, însă dacă el are un pistol şi tu n-ai, ce mai contează? îi întoarse întrebarea Zhang Han San. Tovarăşe mareşal?

— Nimeni nu poate masca mişcări de trupe de o asemenea anvergură, spuse mareşalul Luo cu o voce plată. Obținerea surprizei tactice este întotdeauna dificil de realizat. Dar avem totuşi surpriza strategică.

— Este adevărat, le spuse Tan Deshi celor din Biroul Politic. Ruşii au alertat câteva dintre diviziile lor, pregătindu-le pentru deplasare, însă toate se află în vest, la zile întregi distanță, iar apropierea se poate face numai pe o singură magistrală feroviară, pe care aviația noastră o poate întrerupe, nu-i aşa, Luo?

— Cu uşurință, confirmă ministrul apărării.

— Dar ce facem cu americanii? întrebă Fang Gan. În nota pe care tocmai am primit-o ne spun că Rusia e considerată aliata lor. De câte ori i-a subestimat lumea pe americani, Zhang? Inclusiv tu, completă el.

— Există anumite condiții obiective care se aplică chiar şi americanilor, cu toată măreția lor, îi asigură Luo pe cei prezenți.

— Iar peste trei zile le vom vinde petrol şi aur, întări Zhang la rândul său. Americanii n-au memorie politică. Întotdeauna se adaptează la situația schimbătoare de pe glob. În 1949 au scos Tratatul NATO, care includea, în persoana Germaniei, vechiul lor inamic. Uitați-vă ce-au făcut cu Japonia, după ce-au aruncat două bombe atomice asupra ei. Singurul lucru pe care trebuie să-l luăm în considerare e acesta: cu toate că americanii vor desfăşura câteva unități, căci trebuie să arate că-şi respectă angajamentele, poate vom reuşi să nu le provocăm prea multe pierderi. Totodată am face bine să tratăm prizonierii şi civilii capturați cu blândețe – cred că lumea are sensibilități de care trebuie să ținem cont cumva.

— Tovarăşi, zise Fang, adunându-şi tot curajul pentru a da glas pentru ultima oară temerilor sale interioare. Încă avem şansa de-a opri un conflict, aşa cum ne-a spus mareşalul Luo zilele trecute. Încă nu suntem total implicați, până când n-au fost trase primele focuri. Până atunci putem pretinde că facem un exercițiu de apărare, iar lumea va accepta explicația, din motivele pe care prietenul meu Zhang tocmai ni le-a amintit. Dar îndată ce încep ostilitățile, tigrul a scăpat

din cuşcă. Oamenii apără cu îndârjire bunurile personale. Vă aduceți aminte că Hitler, spre nenorocirea lui, i-a subestimat pe ruşi. Exact acum un an Iranul i-a subestimat pe americani, cauzând un dezastru pentru țara lor şi moartea liderului ei. Suntem *siguri* că vom ieşi învingători din această aventură? întrebă el. Aici punem în joc soarta patriei. Nu trebuie să uităm asta.

— Fang, vechiul meu tovarăş, eşti înțelept şi profund ca întotdeauna, răspunse cu grație Zhang. Şi ştiu că vorbeşti în numele națiunii noastre şi a poporului ei, dar aşa cum nu trebuie să ne subestimăm inamicii, nu trebuie să ne subestimăm nici pe noi înşine. Am mai luptat o dată cu America şi le-am administrat cea mai grea înfrângere din istoria lor, nu-i aşa?

— Da, i-am luat prin surprindere, dar într-un final am pierdut *un milion* de oameni, printre care şi pe fiul lui Mao. Şi de ce? Pentru că ne-am *supraestimat* posibilitățile.

— Nu şi de data asta, Fang, îl asigură Luo. Le vom face ruşilor ce le-am făcut americanilor în 1950 pe Fluviul Yalu. Vom ataca în forță, profitând de surpriză. Vom pătrunde acolo unde pozițiile lor sunt slabe. Unde sunt puternice, le vom flanca şi ocoli. În 1950 aveam o armată compusă din țărani înarmați numai cu armament uşor. Astăzi, continuă Luo, suntem o armată în întregime modernă. Putem face nişte chestii la care americanii nici nu visau în vremurile acelea. *Vom reuşi,* concluzionă ministrul apărării cu o convingere fermă.

— Tovarăşi, vrem să ne oprim tocmai acum? întrebă Zhang pentru a focaliza dezbaterea. Vrem să condamnăm la ruină viitorul economic şi politic al patriei noastre? Aceasta e problema cu care ne confruntăm. Dacă stăm şi nu facem nimic, riscăm moartea națiunii. Cine dintre noi doreşte să stăm?

În mod previzibil, nu dorea nimeni, nici măcar Qian nu ridică mănuşa aruncată de Zhang. Votul fu unanim. Ca întotdeauna, pentru propria siguranță de membri ai Biroului Politic, puseseră colegialitatea înaintea rațiunii. Miniştrii reveniră la birourile lor. Zhang îl opri timp de câteva minute

pe Tan Deshi pentru a discuta cu el, apoi reveni la biroul său. La o oră după aceea, pică pe capul amicului său, Fang Gan.

— Nu eşti supărat pe mine? îl întrebă Fang.

— Vocea prudenței nu mă ofensează, bătrâne prieten, zise cu mărinimie Zhang, ocupând fotoliul din partea opusă a biroului lui Fang. Îşi permitea să fie mărinimos. Câştigase.

— Mi-e frică de mutarea asta, Zhang. În 1950 *i-am subestimat* cu adevărat pe americani şi ne-a costat o mulțime de oameni.

— Avem destui cu care să-i înlocuim, punctă ministrul fără portofoliu. Şi îl va face pe Luo să se considere valoros.

— De parcă ar mai avea nevoie de asta.

Fang îşi arătă printr-un gest disprețul la adresa militarului acela țanțoş.

— Chiar şi un dulău are rostul lui, sublinie vizitatorul.

— Zhang, dacă ruşii sunt mai formidabili decât crezi?

— Am avut grijă de asta. Peste două zile vom crea instabilitate în țara lor, exact în ziua când va începe atacul nostru.

— Cum?

— Îți aminteşti că am avut o tentativă eşuată de asasinat împotriva consilierului-şef al lui Gruşavoi, individul ăla, Golovko?

— Da, şi te-am sfătuit să n-o facem, îi reaminti Fang oaspetelui său.

— Atunci, poate, ai avut dreptate, admise Fang, pentru a gâdila orgoliul gazdei. Dar Tan a pus la cale acțiunea şi ce alt mijloc mai bun avem pentru destabilizarea Rusiei decât eliminarea preşedintelui ei? Putem reuşi, iar Tan a primit deja ordin.

— Asasinezi un şef de stat pe teritoriul unei țări străine? întrebă Fang, surprins de îndrăzneala acțiunii. Dacă ratezi?

— Oricum comitem un act de război contra Rusiei. Ce am avea de pierdut prin asta? Nimic – însă câştigul ar fi mare.

— Dar implicațiile politice… se înecă Fang.

— Ce-i cu ele?

— Dacă ne răspund cu aceeaşi monedă?

— Adică să-l atace pe Xu? Expresia de pe chipul său oferea răspunsul real la întrebare: Chinei i-ar fi mai bine fără acea nulitate. Dar nici măcar Zhang nu putea rosti asta cu voce tare, chiar şi în intimitatea acelei încăperi. Tan m-a asigurat că securitatea fizică a premierului este perfectă. Perfectă, Fang. În țara noastră nu există operațiuni ale serviciilor străine de spionaj.

— Am impresia că fiecare națiune susține asta – chiar înainte de a-i cădea tavanul în cap. Spionii noştri s-au descurcat bine în America, de exemplu, iar tovarăşul Tan merită felicitări pentru acest fapt, însă aroganța se risipeşte în fața unei lovituri, iar loviturile de acest gen nu sunt niciodată anticipate. Am face bine să ținem minte lucrul acesta.

Zhang îndepărtă printr-un gest ideea.

— Nu ne putem speria chiar de orice.

— Adevărat, dar să nu te temi de nimic e iarăşi imprudent. Fang făcu o pauză pentru a drege propriul zid de apărare. Zhang, cred că mă consideri o babă.

— Babă? surâse celălalt ministru. Nu, Fang, eşti un tovarăş cu mulți ani de vechime la activ şi unul dintre cei mai raționali gânditori ai noştri. Oare de ce, cred că ți-ai pus întrebarea, te-am adus în Biroul Politic?

„Ca să te foloseşti de votul meu, fireşte”, evită Fang să răspundă. Avea cel mai mare respect pentru colegul său mai mare în rang, dar nu era orb la greşelile lui.

— Pentru asta îți sunt recunoscător.

— *Poporul* ar trebui să fie cel recunoscător, căci eşti foarte atent la nevoile sale.

— Mă rog, cineva trebuie să-şi aducă aminte de țăranii şi muncitorii de-afară. La urma urmei, noi îi servim pe ei. Ideologia era perfectă pentru momentul respectiv. Nu avem o slujbă uşoară.

— Ai nevoie de puțină destindere. Ia-o pe fata aia, Ming, du-o în patul tău. Ai mai făcut asta. Era o slăbiciune împărtăşită de ambii bărbați. Tensiunea momentului se risipi, exact după cum dorise Zhang să se-ntâmple.

— Chai face un sex oral mai de calitate, replică Fang cu un

zâmbet timid.

— Atunci du-o la apartamentul tău. Cumpără-i nişte lenjerie de mătase. Dă-i să bea. Le plac chestiile astea.

— Nu-i o idee rea, admise Fang. Cu siguranță mă va ajuta să dorm mai bine.

— Atunci fă-o, indiferent de mijloace! Avem nevoie de odihnă. Următoarele două săptămâni vor fi epuizante pentru noi – dar pentru inamici va fi şi mai rău.

— Încă ceva, Zhang. Aşa cum ai spus, trebuie să-i tratăm bine pe captivi. Un lucru pe care americanii nu-l iartă uşor este cruzimea față de cei neajutorați, aşa cum s-a întâmplat chiar aici, în Beijing.

— Acum *ei* sunt nişte babe. Nu pot pricepe care-i modul corect de utilizare a forței.

— Poate aşa o fi, însă dacă vrem să facem afaceri cu ei, după cum ai spus chiar tu, de ce să-i jignim gratuit?

Zhang dădu aprobator din cap, tranşând problema, ştiind că el este jucătorul mai tare.

— Foarte bine. Îi voi spune lui Luo. Aruncă o privire la ceas. Trebuie să plec. Diseară iau cina cu Xu.

— Transmite-i cele mai bune urări din partea mea.

— Fireşte. Zhang se ridică, se înclină în fața amicului său, apoi plecă. Fang aşteptă un minut înainte de-a se ridica şi a păşi până la uşă. Ming, o chemă el prin uşa deschisă. Vino aici.

Rămase în cadrul uşii cât timp intră secretara, admirând-o pe Chai. Ochii ei îi întâlniră privirea şi clipi, adăugând un mic zâmbet cochet. Da, trebuia să fie bine odihnit, iar ea îl va ajuta.

— Şedința Biroului Politic s-a prelungit până târziu astăzi, rosti Fang, reocupându-şi scaunul şi începând să dicteze.

Dură douăzeci şi cinci de minute, apoi o concedie pe Ming, trimițând-o să facă transcrierea. Apoi o chemă înăuntru pe Chai, îi dădu un ordin şi o concedie şi pe ea. După o oră programul de lucru luă sfârşit. Fang păşi către maşina sa oficială, cu Chai pe urmele sale. Împreună călătoriră până la apartamentul său confortabil, iar acolo trecură la treabă.

Ming îşi întâlni iubitul la un restaurant nou, numit Calul de Jad, unde mâncarea era mai bună decât în alte părți.

— Pari supărată, observă Nomuri.

— Am avut un program încărcat la serviciu, explică ea. Neaşteaptă o mare belea.

— Oh? Ce fel de belea?

— Nu pot să-ți spun, se eschivă ea. Probabil compania ta nu va fi afectată.

Nomuri remarcă faptul că reuşise să aducă agenta la pasul următor – de fapt era ultimul. Nu mai amintise de programul instalat în computerul ei. Niciodată nu va mai aduce în discuție acel subiect. Era foarte bine să dea uitării ce făcea. Conştiința nu se mai preocupa de lucrurile uitate. După cină merseră la apartamentul ofițerului CIA, iar el făcu tot posibilul s-o destindă. Nu avu succes decât parțial, dar ea îi aprecie în mod corespunzător prestația şi îl părăsi la unsprezece fără un sfert. Nomuri bău o porție dublă de tărie şi verifică în computer să vadă dacă raportul ei aproape zilnic fusese transmis. Spera ca săptămâna următoare să poată instala un program care să permită trimiterea raportului, prin internet, direct către site-ul cu rețete. Dacă în Beijing urmau să se petreacă evenimente rele, NEC ar fi putut să-l cheme înapoi în Japonia, iar el nu dorea ca rapoartele lui SONGBIRD să nu mai ajungă la Langley.

Când actualul raport sosi la sediul CIA generă mari emoții.

După citirea lui, Ed Foley îşi dorea să-i fi împrumutat un STU lui Serghei Golovko, însă America nu-şi dezvăluia prea uşor mijloacele secrete de comunicație, aşa că raportul a trebuit să fie rescris şi transmis printr-o linie sigură de fax ambasadei americane de la Moscova, apoi dus personal la sediul SVR de către un agent diplomatic american ce nu avea legături cu CIA. Fireşte, ruşii urmau să presupună că-i spion, lucru care va face să fie urmărit oriunde s-ar duce, de către personalul de specialitate din FSB. Afacerile rămâneau afaceri, chiar şi în acea Nouă Ordine Mondială.

În mod previzibil, la citirea mesajului Golovko sări până aproape de tavanul biroului.

John Clark află veştile prin intermediul telefonului său securizat, cu transmisie via satelit.

— Ce naiba? întrebă RAINBOW SIX, stând în maşina personală, staționată nu departe de Piața Roşie.

— Exact cum ai auzit, întări Ed Foley.

— Bine, acum ce facem?

— Ai legături cu băieții lor de la operațiuni speciale, da?

— Oarecum, admise Clark. Noi îi antrenăm.

— Vezi că s-ar putea să vină la tine pentru anumite sfaturi. Trebuie să fii la curent cu ce se petrece.

— Îi pot spune lui Ding?

— Da, acceptă directorul CIA.

— Bine. Ştii, prin asta se adevereşte Premisa Chavez.

— Ce-i aia? se miră Foley.

— Îi place să spună că relațiile internaționale constau în mare măsură în modul în care şi-o trag națiunile reciproc.

Vorbele fură suficiente pentru a-l face pe Foley să râdă, la o depărtare de opt mii de kilometri şi opt fusuri orare diferență.

— Mda, amicii noştri chinezi cu certitudine joacă tare.

— Cât de bună e informația?

— Vorbă sfântă, John, îl asigură Ed pe îndepărtatul lui agent operativ.

„Avem o anumită sursă în Beijing", rațională Clark.

— Bine, Ed. Dacă ruşii vin la mine, îți dau de ştire. Presupun că vom coopera.

— Pe deplin, îl asigură directorul CIA. Acum suntem aliați. Tu nu te uiți pe CNN?

— Credeam că e canalul cu filme SF.

— Nu erai singurul care credea asta. Să ai o zi bună, John.

— Şi tu, Ed. Pa. Clark apăsă pe butonul STOP, apoi rosti pentru el însuşi: Dumnezeule mare. Apoi porni maşina şi se îndreptă spre punctul de întâlnire cu Chavez Domingo.

Ding era în barul pe care trupa RAINBOW îl adoptase pe parcursul staționării ei în zona Moscovei. Băieții se adunaseră într-un colț al unui separeu încăpător, plângându-se de berea autohtonă, dar apreciind alcoolul pur

preferat de către localnici.

— Salut, domnule C., îl întâmpină Chavez.

— Tocmai m-a sunt Ed pe telefonul mobil.

— Şi?

— Şi John Chinezul plănuieşte să-nceapă un mic război cu gazdele noastre, iar asta-i vestea cea bună, adăugă Clark.

— Care naiba e vestea cea proastă? întrebă Chavez, cu o doză de nesiguranță în voce.

— Ministerul Securității Statului de la Beijing tocmai a pus un contract pe capul lui Eduard Petrovici, continuă John.

— Ăştia sunt ţicniţi? se miră celălalt ofițer CIA.

— Păi declanşarea unui război în Siberia nu-i tocmai un gest rațional. Ed ne-a pus la curent deoarece crede că localnicii ar putea apela în curând la ajutorul nostru. Presupunând că ştiu deja care sunt contactele locale ale comuniştilor chinezi. Îți poți imagina că se va lăsa cu nişte descinderi în forță, iar noi le-am antrenat băieții. Cred că vom fi invitați să privim, dar probabil nu vor dori să-i şi asistăm.

— De acord.

Atunci îşi făcu apariția generalul Kirillin, însoțit de un sergent. Sergentul rămase în preajma uşii, cu mantaua descheiată şi mâna dreaptă ținută aproape de piept. Ofițerul superior îl zări pe Clark şi veni direct spre el.

— N-am avut numărul tău de mobil.

— Ce aveți astăzi pentru noi, generale? întrebă Clark.

— Am nevoie de tine să mă însoțeşti. Trebuie să-l vedem pe directorul Golovko.

— Te deranjează dacă vine şi Domingo?

— Nicio problemă, spuse Kirillin.

— De curând am vorbit cu cineva de la Washington. Cât de multe ştii? îl interpelă Clark pe amicul său rus.

— Multe, dar nu totul. De-asta trebuie să-l vedem pe Golovko. Kirillin îi împinse către uşă, unde sergentul său încerca din răsputeri să imite un câine de pază.

— S-a întâmplat ceva? se interesă Eddie Price. Nimeni nu-şi controla expresia feței, iar Eddie ştia să le interpreteze mimica.

— Îți zicem când revenim, îi spuse Chavez.

Maşina de comandament aştepta afară, în urma ei fiind un automobil de escortă cu patru inşi înăuntru, iar sergentul care-l însoțea pe general era unul dintre puținii oameni selectați în cursul de antrenament ținut de echipa RAINBOW. Ruşii prindeau foarte repede lecția. Nu strica să selecteze oameni aleşi pe sprânceană din unități considerate deja de elită.

Maşina se strecură prin traficul de pe străzile Moscovei fără a respecta prea mult regulile de circulație, apoi trase în dreptul porții principale a clădirii cu nr. 2 din Piața Djerjinski. Liftul îi aştepta la parter şi ajunseră în grabă la ultimul etaj.

— Vă mulțumesc că ați venit atât de repede. Îmi imaginez că ai vorbit deja cu cei de la Langley, remarcă Golovko.

Clark îi arătă telefonul mobil.

— Dispozitivul de criptare este atât de miniatural?

— Progresul, domnule director, sublinie Clark. Mi s-a spus că informația trebuie luată foarte în serios.

— Foleyeva are o sursă bună la Beijing. Am văzut câteva materiale provenind de la ea. S-a dovedit că prima oară a fost o tentativă deliberată de eliminare a mea, iar acum plănuiesc alta pentru preşedintele Gruşavoi. Deja l-am anunțat. Oamenii din serviciul său de securitate sunt în alertă maximă. Agentul principal al chinezilor în Moscova a fost identificat şi se află sub supraveghere. Când îşi va primi instrucțiunile, îl vom aresta. Dar nu ştim care sunt contactele sale. Presupunem că sunt foşti soldați Spetsnaz loiali lui, infractori, desigur, care îndeplinesc treburi murdare pentru lumea interlopă care este în plină dezvoltare la noi.

Ce spunea el era logic, raționă John.

— Unii oameni ar face orice pentru bani, Serghei Nikolaici. Cum vă putem ajuta?

— Foley ți-a dat instrucțiuni să ne asistați? A procedat bine. Datorită felului cum ajung informațiile la noi, un observator american ar fi foarte nimerit. Pentru ridicarea suspectului vom folosi poliția, acoperită de soldații generalului Kirillin. În calitate de comandant al RAINBOW,

aceasta va fi misiunea ta.

Clark făcu un semn de acceptare. Nu era o acțiune solicitantă.

— Mi se pare destul de corect.

— Te vom proteja, îl asigură generalul.

— Şi vă aşteptați ca R.P.C. să pornească un război contra Rusiei?

— În mai puțin de-o săptămână, confirmă Golovko.

— Aurul şi petrolul? adăugă Chavez.

— Da, din câte se pare.

— Vezi, aşa e viața într-o mare metropolă, comentă Ding.

— Îi vom face să regrete acest gest barbar, îi asigură Kirillin pe toți cei prezenți.

— Rămâne de văzut, se arătă mai precaut Golovko. Ştia ce le spusese Bondarenko celor din Stavka.

— Şi acum că sunteți în NATO, noi venim să vă ajutăm? vru Clark să ştie.

— Preşedintele Ryan e un tovarăş adevărat, confirmă rusul.

— Asta înseamnă că şi RAINBOW vine în ajutorul vostru, reflectă John cu glas tare. Cu toții suntem soldați NATO.

— N-am mai luptat vreodată într-un război real, îşi exprimă gândul Chavez, cu voce tare. Dar acum avea gradul de maior şi era tare posibil să fie implicat într-unul. Îşi aduse aminte că avea plătite la zi ratele la asigurarea de viață.

— Nu-i amuzant, Domingo, îl asigură Clark. „Şi am devenit puțin cam bătrân pentru rahatul ăsta."

Ambasada Chinei se afla sub supravegherea permanentă a unei vaste echipe de ofițeri experți ai Serviciului de Securitate al Federației Ruse. Aproape toți făcuseră parte din Direcția a II-a a fostului KGB. Reuniți sub egida noii agenții, ei îndeplineau aceleaşi funcții ca Divizia de Informații a FBI, deosebindu-se foarte puțin de omologii lor americani. Nu mai puțin de douăzeci de ofițeri fuseseră desemnați pentru acea misiune. Aveau tot spectrul de aspecte fizice – bărbați şi femei, cu înfățişare de bogați sau sărăntoci, de vârstă medie sau bătrâni, dar niciunul foarte tânăr, deoarece cazul era

mult prea important ca să folosească ofițeri neexperimentați. Vehiculele destinate misiunii cuprindeau orice, de la camioane de salubritate până la motociclete, iar fiecare unitate mobilă avea cel puțin un radio, de factură tehnică atât de avansată, încât armata rusă nu le avea încă în dotare.

Kong Deshi ieşi din ambasada R.P.C. la 7.40. Merse pe jos până la cea mai apropiată stație de metrou şi coborî cu scara rulantă. Aceea era doar o plimbare de rutină. La aceeaşi oră un alt agent diplomatic de rang mai mic părăsi ambasada, apucând într-o altă direcție, însă pe acesta ofițerii FSB nu-l urmăriră. Chinezul merse pe jos la trei cvartale de blocuri distanță, pe o stradă aglomerată, se îndreptă către al doilea lampion şi, din mers, scoase din buzunarul hainei o fâşie de bandă adezivă de culoare albă şi o lipi vertical de stâlpul metalic. După aceea merse la un restaurant şi cină de unul singur, îndeplinind o misiune al cărei scop nici el nu-l ştia. Era folosit de ofițerul MSS din ambasadă, dar nu avea pregătire de agent de informații.

Secretarul III Kong merse cu metroul un anumit număr de stații, apoi coborî, având pe urmele sale patru ofițeri FSB, încă unul aşteptând în stație, şi alți doi în capătul lungilor scări rulante care duceau către suprafață. Pe drum, Kong cumpără un ziar de la unul dintre chioşcurile de pe stradă. Se opri de două ori, o dată ca să-şi aprindă o țigară şi a doua oară ca să privească în jur, ca şi cum s-ar fi rătăcit şi încerca să se orienteze. Ambele manevre aveau, fireşte, rolul să descopere filajul, însă ofițerii FSB erau prea numeroşi, unii aflându-se chiar lângă el, iar cel mai apropiat avea un aer de trecător curios, uitându-se în altă parte. Adevărata problemă, după cum ştiau atât FBI, cât şi Serviciul de Securitate britanic, era că, odată un contact identificat, el devenea la fel de vulnerabil şi de neajutorat ca un nou-născut în junglă, atâta vreme cât cei care-l urmăreau din umbră nu erau complet idioți. Acei profesionişti antrenați de KGB erau orice, numai idioți nu. Singurul lucru pe care nu-l cunoşteau era identitatea omului care lipea semnele, dar asta, aşa cum se întâmpla de obicei, era un lucru care rămânea necunoscut. Problema era că nu ştiai niciodată când urma să se facă

livrarea decât aproape de momentul executării ei.

O altă problemă pentru agentul de control Kong Deshi era că, odată identificată locația căsuței poştale, ea era la fel de uşor de supravegheat ca şi un nor singuratic pe cerul senin. Mărimea trupei de supraveghere se explica numai prin faptul că voiau să se asigure că nu mai există şi altă căsuță. Şi nu exista. Kong se aşează pe banca respectivă şi care era supravegheată. Acolo violă regulile din manualul de spionaj, prefăcându-se că ar putea citi ziarul în lumina care se diminua, dar cum în apropiere se afla un stâlp de iluminat, gestul său n-ar fi constituit un indiciu pentru un observator întâmplător.

— Acolo, observă unul dintre ofițerii FSB. Mâna dreaptă a lui Kong făcuse înlocuirea.

Trei minute mai târziu împături ziarul şi plecă, în aceeaşi direcție ca şi în cazurile precedente. Echipa FSB îl lăsă să se îndepărteze o bună bucată de drum înainte de-a trece la acțiune.

Aceasta avu loc tot într-o dubiță, în care aştepta obişnuitul lăcătuş cu cheia făcută la comandă pregătită. De asemenea, în dubiță se găsea un laptop ultra-performant de fabricație americană, având preprogramat cifrul de unică utilizare, o copie exactă a celui din computerul lui Suvorov/Koniev aflat în apartamentul de pe şoseaua de centură. Şi astfel, reflectă ofițerul superior FSB aflat la comanda acțiunii, prada lor era precum un tigru plecat în junglă la vânătoare, fără să ştie că zece țevi de puşcă sunt ațintite asupra sa; puternic şi periculos, însă condamnat irevocabil.

Caseta fu adusă în dubiță. Lăcătuşul o deschise. Conținutul fu dezvăluit şi fotocopiat, apoi înlocuit, iar cutia se-ntoarse la locul ei, pe placa metalică de sub bancă. Deja un operator introducea de la tastatură literele aleatorii ale mesajului, iar în mai puțin de patru minute textul în clar îşi făcu apariția pe ecran.

— *Lob tvoiu mat!* sublinie ofițerul superior. Vor să-l ucidă pe preşedintele Gruşavoi!

— Poftim? întrebă un ofițer tânăr.

Comandantul îi dădu laptopul, permițându-i să citească

mesajul afişat pe ecran.

— Asta-i un act de război, şuieră maiorul.

Colonelul îl aprobă.

— Este, Gregori. Dubița o luă din loc. Trebuia să dea raportul şi încă foarte repede.

Locotenentul Provalov era acasă când primi apelul telefonic. Scoase numărul obişnuit de imprecații cât timp se reechipă şi se îndreptă către cartierul general al FSB. Nu-i îndrăgea pe cei din Serviciul Federal de Securitate, dar ajunsese să-i respecte. Cu resursele lor ar fi putut eradica total criminalitatea în Moscova, numai că cei din FSB nu-şi împărțeau cu nimeni resursele şi îşi păstrau aroganța de tipi mai presus de lege pe care o afişaseră şi angajații fostei agenții. Poate era un lucru necesar. Cazul investigat de ei nu era cu nimic mai puțin grav decât o crimă, exceptând scara. Trădătorii nu asasinau doar persoane separate, ci regiuni întregi. Trădarea era o infracțiune privită cu multă seriozitate în țara lui de secole întregi, iar paranoia instituționalizată a aparatului de stat se temea de ea şi o ura în egală măsură.

Provalov văzu că acolo se lucra cu mult peste orele normale de program. Iefremov stătea la biroul său, citind o bucată de hârtie cu acel gen de căutătură pustie, care de multe ori denotă monstruozitatea lucrurilor înregistrate de ea.

— Bună seara, Pavel Georgievici.

— Locotenent Provalov. Iată. Yefremov îi întinse hârtia. Ambițiile suspectului nostru au crescut. Sau cel puțin cele ale agentului său de control.

Locotenentul de miliție luă pagina şi o citi rapid, apoi o luă de la cap, pentru a o digera din nou, mai lent.

— Când s-a petrecut asta?

— Acum mai puțin de-o oră. Ce observații ai de făcut?

— Ar trebui să-l arestăm imediat! sună replica previzibilă a ofițerului de miliție.

— Mi-am închipuit că aşa vei zice. Dar în loc să procedăm aşa vom aştepta şi vom vedea pe cine contactează. Apoi îl săltăm. Dar întâi de toate vreau să văd ce oameni pune la

curent.

— Dacă o face printr-un telefon mobil, sau unul public?

— Atunci îi vom pune pe cei de la compania de telefoane să-i identifice pentru noi. Dar vreau să văd dacă are vreun contact într-un birou guvernamental important. Suvorov are mulți colegi de pe vremea când lucra în KGB. Vreau să aflu care dintre ei s-au transformat în mercenari, ca să putem elimina tot răul, de la rădăcină. Atacul împotriva lui Serghei Nikolaici a dovedit că au resurse înfricoşătoare. Vreau să pun capăt activității rețelei, să-i adun pe toți şi să-i trimit într-un lagăr de muncă sub cel mai strict regim.

Sistemul penal al Rusiei avea trei nivele de lagăre. Cele de regim „blând" erau neplăcute. Cele de nivel „mediu" erau locuri demne de evitat. Însă cele cu regim „strict" erau iadul pe pământ. Erau utile mai ales în a-i face pe recalcitranți să dezvăluie lucruri pe care în alte circumstanțe le-ar fi păstrat sub tăcere. Iefremov avea autoritatea de-a controla ce grad de pedeapsă merita un om. Suvorov merita deja pedeapsa cu moartea, care în Rusia se realiza prin împuşcare… însă existau lucruri mai rele decât moartea.

— Echipa care asigură securitatea preşedintelui a fost avertizată?

— Da, încuviință ofițerul FSB, deşi răspunsul lui suna neconvingător. Cum putem fi siguri că unul dintre ei nu este compromis? Preşedintelui american era cât pe ce să i se întâmple asta anul trecut, cred că ai auzit, deci este o posibilitate care trebuie s-o luăm în considerare. Toți au fost supravegheați. Dar pe când era în KGB Suvorov a avut unele contacte în cadrul Direcției a VIII-a şi niciunul dintre cei pe care i-a cunoscut n-a părăsit acel serviciu.

— Eşti sigur de asta?

— Am terminat verificarea acum trei zile. Am fost destul de ocupați cu cercetarea dosarelor din arhive. Avem chiar şi o listă cu oamenii pe care Suvorov i-ar putea suna. Practic, sunt şaisprezece inşi. Telefoanele lor sunt interceptate şi ei toți sunt urmăriți. Dar nici măcar FSB n-avea suficiente efective pentru a detaşa echipe complete de supraveghere pentru toți acei suspecți. Cazul devenise cel mai mare din

istoria FSB şi doar puține dintre anchetele KGB utilizaseră atâtea resurse umane, chiar şi pe vremea lui Oleg Penkovski.

— Ce-ați aflat despre Amalrik şi Zimianin?

— Numele de Zimianin apare în verificarea noastră, însă nu şi celălalt. Suvorov nu-l cunoştea, însă Zimianin da – fuseseră camarazi în Afganistan – şi probabil l-a recrutat el însuşi pe celălalt. Dintre ceilalți şaisprezece, şapte sunt suspecți principali, toți din Spetsnaz, trei ofițeri şi patru subofițeri; şi-au pus cu toții talentele şi antrenamentul la bătaie pe piața liberă. Doi locuiesc în Sankt-Petersburg şi e posibil să fie implicați în eliminarea lui Amalrik şi Zimianin. Se pare că există unele scăpări în camaraderia lor, observă sec Iefremov. Aşadar, Provalov, mai ai ceva de adăugat?

— Nu, se pare că ai acoperit toate pistele posibile.

— Mulțumesc. De vreme ce rămâne un caz de crimă, ne vei însoți când vom face arestarea.

— Americanul care ne-a asistat…?

— Poate veni şi el, zise Iefremov cu generozitate. Îi vom arăta cum se face treaba aici, în Rusia.

Reilly se afla la sediul ambasadei Statelor Unite, vorbind prin STU cu Washingtonul.

— Sfinte Sisoe! remarcă agentul.

— E un mare rahat, aprecie directorul Murray. Cât de bună e echipa care asigură garda preşedintelui?

— Foarte bună. La fel de bună ca Serviciul Secret? Nu ştiu cât de bine stau ei pe latura investigativă, însă la capitolul constituție fizică sunt buni.

— Bun, cu siguranță au fost puşi în gardă până acum. Indiferent ce băieți au, îi vor mai trece o dată sau de două ori prin sită. Când îl vor aresta pe Suvorov?

— O manevră isteață ar fi să stea până când face el prima mutare. Să ne imaginăm că chinezii îi vor da curând de ştire… poate chiar acum, presupun… şi atunci el o să dea câteva telefoane. Atunci aş pune eu mâna pe el, nu înainte.

— De acord cu tine, acceptă directorul Murray. Vrem să fim informați de tot ce se petrece. Aşa că scutură-l pe amicul tău din poliție, bine?

— Da, domnule. Apoi Reilly făcu o pauză. Teama că va fi război e reală?

— Aşa se pare, confirmă Murray. Ne străduim să-i ajutăm, dar nu sunt sigur ce formă va lua ajutorul. Preşedintele speră că chestia cu NATO îi va speria pe chinezi, dar nici de asta nu suntem siguri. Agenția se-nvârte în cerc încercând să afle ce-i în mintea chinezilor. În afară de ştirile astea, nu ştiu mare lucru.

Faptul îl surprinse pe Reilly. Credea că Murray e un apropiat al preşedintelui, dar apoi presupuse că genul acela de informații era prea bine compartimentat.

— Iau eu astea, îi spuse colonelul Aliev ofițerului de transmisiuni.

— Este adresată…

— Are nevoie de somn. Ca să-i duci lui mesajele, va trebui să treci de mine, îl anunță şeful de stat-major, citind depeşele. Asta poate să aştepte… de asta mă ocup eu. Altceva?

— Asta-i de la preşedinte!

— Preşedintele Gruşavoi are nevoie de-un general lucid mai mult decât de răspunsul la depeşa asta, Paşa. Şi lui Aliev i-ar fi prins bine un pui de somn, iar în cameră se afla o sofa a cărei moliciune îl atrăgea.

— Ce face Tolkunov?

— Aduce la zi estimările.

— Ceva semne că situația se îmbunătățeşte? întrebă ofițerul de transmisiuni.

— Tu ce crezi? replică superiorul său.

— Rahat.

— Ai dreptate, camarade. Ştii de unde ne putem procura nişte beţişoare, să învățăm cum mâncăm cu ele?

— Nu atâta timp cât am pistolul de serviciu, răspunse colonelul. La aproape doi metri înălțime era prea mare pentru a fi tanchist sau infanterist. Asigură-te că generalul citeşte mesajele când se trezeşte. Rezolv eu cu Stavka.

— Bun. Voi dormi şi eu câteva ore, dar trezeşte-mă pe mine, nu pe el, îi zise Aliev camaradului său.

— Da.

În general erau bărbați mici de statură. Începuseră să sosească la Never, un orăşel feroviar aflat la est de Skovorodino, în vagoanele de călători ale trenurilor care făceau curse regulate pe Magistrala Transsiberiană. Odată debarcați, găseau ofițeri în uniformă care îi dirijau către autobuze. Acelea se îndreptau către sud-est pe un drum paralel cu calea ferată, către un tunel săpat cu multă vreme în urmă în dealurile care dominau Fluviul Urkan. La gura tunelului era o deschidere care unui observator ocazional, i se părea o linie secundară pentru parcarea echipamentului de întreținere a căii ferate. Aşa şi era, numai că acel tunel de serviciu se continua adânc pe sub dealuri, ramificându-se în mai multe galerii, toate construite în anii 1930 de către deținuții politici, parte a imperiului „gulag" a lui Iosif Stalin. În acele caverne făcute de mâna omului erau trei sute de tancuri T-55, construite la jumătatea anilor 1960 şi niciodată utilizate, dar stocate acolo ca mijloace de apărare împotriva unei invazii chineze, împreună cu alte două sute de transportoare blindate de infanterie pe roți, BTR-60, plus tot parcul rulant al unei întregi divizii sovietice de tancuri. Unitatea era deservită pe timp de pace de patru sute de militari în termen care, precum generațiile dinaintea lor, îşi satisfăceau serviciul militar întreținând tancurile şi transportoarele, deplasându-se de la un vehicul la altul şi pornind motoarele diesel, lustruind suprafețele metalice – un lucru necesar datorită apei care se infiltra prin bolta de piatră. Pe hărțile secrete apărea cu denumirea „Depoul Never", fiind unul dintre numeroasele astfel de amplasamente aflate în apropierea liniei principale de cale ferată care lega Moscova de Vladivostok. Ascunse cu mare dibăcie, constituiau unul dintre aşii pe care generalul-colonel Bondarenko îi ținea în mânecă.

Un alt as erau oamenii. Majoritatea trecuți de treizeci de ani, erau confuzi şi mai mult decât furioşi că fuseseră rupți de căminele lor. Oricum, ca nişte ruşi adevărați, sau ca orice bun cetățean al oricărei țări de pe pământ, luaseră ordinele

de chemare, imaginându-şi că țara e la nevoie şi era țara *lor,* aşa că răspunseseră la apel în proporție de trei sferturi. Unii dintre ei întâlneau fețe cunoscute din vremea serviciului efectuat în armata sovietică – acei bărbați erau mai ales din contingentele acelei epoci – îşi salutau vechii prieteni sau îi ignorau pe cei care le stârneau amintiri neplăcute. Fiecare primea o cartelă dinainte pregătită, care îi indica unde să meargă, formându-se astfel echipajele tancurilor şi unitățile de infanterie, cele din urmă găsindu-şi uniformele şi armamentul uşor, plus muniția, aşteptându-i în transportorul destinat fiecăreia. Toți componenții echipajelor de tanc erau bărbați scunzi, de 1,67 metri înălțime, deoarece interiorul vechilor modele de tancuri ruseşti nu permitea accesul unui bărbat înalt.

Tanchiştii care se întorceau la armăsarii de oțel din tinerețea lor cunoşteau toate punctele tari şi slabe ale modelului T-55. Motoarele erau fabricate din piese prelucrate rudimentar, nefinisate, care în primele ore de funcționare acopereau fundul băii de ulei cu un strat de pilitură de fier greu de un kilogram, dar îşi imaginau că rodajul fusese deja făcut prin pornirea repetată a motoarelor în depou, de către echipele de întreținere. Tancurile erau, practic, într-o condiție surprinzător de bună, mult mai bună decât cea a vehiculelor folosite de ei în anii de militărie. Faptul li se părea soldaților rechemați sub arme lipsit de surpriză şi straniu, căci Armata Roşie în care serviseră ei nu prea avea logică, lucru care era cunoscut tuturor cetățenilor sovietici din anii ’70 şi ’80. Mulți îşi aminteau cu oarecare nostalgie de zilele serviciului militar, din motive uzuale, cum ar fi şansa de-a călători şi a vedea lucruri noi, deosebite, plus camaraderia bărbaților de aceeaşi vârstă – o perioadă a vieții în care tinerii explorează tot ce-i nou şi excitant. Mâncarea proastă, solda mizerabilă şi antrenamentul istovitor erau de mult uitate, cu toate că apropierea de echipamentul rulant le readusese pe unele instantaneu în memorie, acompaniate de sunetele şi mirosurile familiare din trecut. Toate tancurile aveau rezervoarele pline ochi de combustibil, plus butoaiele acroşate în partea din spate, care-i făceau pe toți tanchiştii

să se-nfioare la gândul unei bătălii – orice proiectil putea transforma un tanc într-o coloană de flăcări, aşa că prima dată consumau combustibilul din ele, ca să poată trage de mânerul de largare, scăpând de afurisitele de butoaie atunci când prin aer începeau să zboare proiectilele.

Cel mai mult le plăcu, după ce conductorii apăsară butoanele de pornire, să simtă şi să audă murmurul familiar al motorului după numai câteva rotaţii ale demarorului. Mediul ambiant al cavernelor fusese blând cu aceste vechi, dar în esenţă nefolosite, tancuri. Părea că sunt nou-nouţe, proaspăt ieşite de pe liniile de asamblare ale masivei fabrici de la Nizhnyi Tagil, care decenii întregi construise armament pentru Armata Roşie. Singurul lucru care se schimbase, după cum observară cu toţii, era că steaua roşie dispăruse de pe blindajul înclinat, înlocuită de o reprezentare ce ieşea puternic în evidenţă a noului drapel alb-albastru-roşu al ţării, care, aşa cum socotiră toţi, era un reper de ochire mult mai bun decât vechea emblemă. Într-un târziu fură cu toţii chemaţi de la vehicule de către tinerii ofiţeri de rezervă, care, observară echipajele, arătau cam îngrijoraţi. Apoi începură discursurile şi rezerviştii aflară de ce.

— Să fiu al naibii, nu-i aşa că e încântătoare? spuse ofiţerul FSB, urcându-se în maşină.

Îl urmăriseră pe suspect până la alt restaurant scump, unde cinase singur, apoi mersese la bar, fixându-se în mai puţin de cinci minute asupra unei femei care era tot singură, foarte drăguţă în rochia ei neagră, cu dungi roşii, care părea să fie copiată după modelul unui designer italian. Suvorov/Koniev îşi conducea automobilul înapoi către apartament, cu şase maşini pe urmele sale, trei dintre ele având instalate pe panoul de bord comutatoare de schimbare a luminii farurilor, pentru a le schimba aspectul vizual pe timp de noapte. Miliţianul care conducea maşina numărul doi îşi spunea că era un echipament foarte isteţ.

Suspectul conducea încet, nu gonea pentru a-şi arăta curajul faţă de noua cucerire, în schimb o vrăjea cu farmecul său de om ieşit în lume, considerau anchetatorii. Maşina

încetini în timp ce vira pe o stradă flancată de vechi lampioane din fier forjat, apoi schimbă direcția, dacă nu abrupt, cel puțin neașteptat.

— Rahat, se duce către parc, spuse ofițerul superior FSB, luând microfonul stației radio pentru a anunța în eter. Trebuie să fi zărit un semn pe undeva.

Așa se și întâmplase, însă mai întâi suspectul debarcă femeia care părea a fi foarte dezamăgită, dar care strângea în pumn niște bancnote pentru a-și mai alina supărarea. Una dintre mașinile FSB se opri pentru a culege femeia în vederea interogării ei, în timp ce celelalte își continuară urmărirea de la distanță, iar după cinci minute evenimentul se produse. Suvorov/Koniev își parcă mașina pe-o latură a parcului și o luă peste iarbă spre latura opusă, privind împrejur, dar fără să remarce faptul că în preajmă circulau cinci mașini.

— Asta-i. A luat pachetul.

O făcuse cu mare măiestrie, dar nu mai avea importanță atunci când știai la ce să fii atent. Apoi păși înapoi către automobilul său. Două dintre mașinile de urmărire o luară înainte, direct către apartamentul său, iar cele trei din spate pur și simplu trecură pe lângă el, continuându-și drumul, atunci când el parcă în fața locuinței.

— A spus că i s-a făcut brusc rău. I-am dat cartea mea de vizită, spunea femeia celor care-o interogau. Mi-a oferit cincizeci de euro pentru deranj. Ceea ce constituia o răsplată mărinimoasă, aprecie ea, pentru pierderea unei jumătăți de oră din prețiosul ei timp.

— Nimic altceva? Părea bolnav?

— A spus că mâncarea îi căzuse greu la stomac. M-am întrebat dacă mâncase hrană rece, așa cum fac majoritatea bărbaților, dar nu era genul. E un bărbat sofisticat. Mereu îmi dau seama.

— Foarte bine. Mulțumim, Elena. Dacă te contactează, te rog să ne anunți.

— Cu siguranță. Fusese un interogatoriu total lipsit de brutalitate, lucru surprinzător pentru ea, din această cauză cooperând pe deplin, în timp ce-și punea întrebarea în ce

naiba intrase. Era un infractor? Poate traficant de droguri? Dacă urma s-o sune, îi va anunța pe aceşti oameni şi să-l ia naiba pe tip. Viața era şi aşa destul de grea pentru o femeie cu meseria ei.

— A deschis computerul, anunță un specialist în electronică la cartierul general al FSB. Citi tastele apăsate prin intermediul „ploşniței" plantate în calculatorul suspectului, iar acelea nu numai că apăreau pe ecranul său, dar rulau live pe un sistem care îl reproducea fidel pe cel al celui urmărit. Iată, iată textul în clar. A recepționat mesajul.

Urmă un minut de pauză în care individul reflecta, apoi începu din nou să scrie la tastatură. Se legă la sistemul de poştă electronică şi începu să trimită mesaje. Toate erau variațiuni ale temei „contactează-mă îndată ce vei putea", asta indicându-le ce avea suspectul de gând. Un total de patru mesaje fură expediate, deşi unul dintre ele sugera că vor mai urma şi altele. Apoi se deconectă şi închise computerul.

— Acum hai să vedem dacă-i putem identifica şi corespondenții, le spuse celor din echipa sa investigatorul-şef. Le luă doar douăzeci de minute. Ceea ce începuse ca un caz de rutină devenea acum la fel de palpitant ca finala Cupei Mondiale la fotbal.

Avionul de recunoaştere Miasişchev M-5 decolă din Taza exact înaintea zorilor. Cu forma sa ciudată, cu fuzelaj dublu, bimotorul era o versiune rusă cu patruzeci de ani mai tânără a venerabilului Lockheed U-2, capabil să zboare la douăzeci şi unu de mii de metri altitudine, cu o viteză de croazieră de nouă sute de kilometri pe oră şi apt să ia un mare număr de imagini de înaltă rezoluție. Pilotul era un maior experimentat al forțelor aeriene ruse, care avea ordin să nu pătrundă mai mult de zece kilometri în interiorul granițelor Chinei. Asta ca să nu-i provoace pe potențialii inamici ai țării sale, însă ordinul era mai uşor de redactat la Moscova decât de executat, căci frontierele dintre state rareori urmează o linie dreaptă. Maiorul îşi programă cu mare atenție pilotul

automat, apoi se rezemă în scaun şi începu să monitorizeze instrumentele de bord, în timp ce sistemul de aparate foto făcea toată munca. Principalul instrument pe care-l supraveghea era aparatul de detectare a ameninţărilor, în esenţă un scaner radio programat să detecteze emisiile staţiilor radar. Erau multe asemenea staţii amplasate în vecinătatea frontierei, majoritatea fiind de tipul celor de căutare, care emiteau pe frecvenţe joase şi medii, apoi un nou tip de semnal îşi făcu apariţia. Acesta era în banda X şi venea dinspre sud, asta însemnând că o baterie chineză de rachete sol-aer îl „ilumina" cu un radar de control al tirului. *Acesta* îi captă atenţia, căci deşi altitudinea de zbor de douăzeci şi unu de mii metri era cu mult peste plafonul de zbor al avioanelor comerciale şi mai sus decât puteau ajunge majoritatea avioanelor de interceptare, se afla totuşi în raza de acţiune a unei rachete SAM, după cum se convinsese pe pielea sa pilotul american de avion U-2, Francis Gary Powers, pe când executa un zbor de spionaj deasupra părţii centrale a Rusiei, cu mulţi ani în urmă. Un avion de vânătoare putea păcăli prin manevre o rachetă antiaeriană, însă aparatul M-5 nu era un avion de luptă şi avea probleme până şi cu ocolirea norilor într-o zi calmă, fără vânt. Aşa că ochii îi rămaseră fixaţi pe indicaţiile afişate de radar, în timp ce în căşti auzea bipurile alertei acustice. Afişajul aparatului îi arăta că frecvenţa pulsatorie a radarului era în modul de urmărire, nu în cel de fixare pe ţintă. Aşadar nu fusese lansată nicio rachetă, iar cerul era destul de degajat încât să poată zări dâra de fum pe care întotdeauna o lăsau acest gen de rachete – însă nu, niciun fel de dâră de fum nu se înălţa de la sol. Ca sisteme defensive nu avea decât un dispersor de pulbere metalică[90] şi o rugăciune. Nici măcar un sistem de bruiaj, bombăni maiorul. Dar n-avea rost să-şi facă griji. Era la zece

[90] Mijloc pasiv de apărare al aeronavelor împotriva armelor antiaeriene ghidate prin radar; în aer este ejectată o capsulă care conţine panglici de aluminiu sau pilitură de fier, care formează un „nor" de particule metalice ce reflectă undele radar, derutând operatorii de la sol şi radarele de căutare ale rachetelor sol-aer, (n.tr.).

kilometri în interiorul spațiului aerian *amic* şi indiferent ce sisteme SAM aveau chinezii, acelea se găseau probabil cu mult în interiorul granițelor proprii. Ca să-l atingă, o rachetă ar fi trebuit să zboare la limita maximă a autonomiei ei, iar el ar fi putut oricând să întoarcă spre nord şi să fugă, lansând în urmă câteva kilograme de foițe de aluminiu, pentru a-i oferi rachetei altă țintă pe care s-o vâneze. Conform scenariului, misiunea implica patru treceri de-a lungul întregii zone de graniță, iar pentru asta îi erau necesare alte nouăzeci de minute plictisitoare înainte de a putea reprograma aparatura de navigație a avionului M-5 pentru drumul de întoarcere la vechea bază a aviației de vânătoare de la Taza.

Echipa de întreținere de la sol fusese dislocată tot din zona Moscovei. Îndată ce aparatul M-5 îşi încheie rulajul pe pistă, casetele cu film fură descărcate şi duse la un laborator mobil de developare, apoi, încă ude, fură pasate analiştilor pentru interpretare. Zăriră doar câteva tancuri, dar o mulțime de urme pe sol, iar asta era tot ce-aveau nevoie să ştie.

CAPITOLUL 49

Dezarmarea

— Ştiu, Oleg. Înţeleg că prelucrăm informaţiile în Washington şi le înmânăm imediat oamenilor voştri, îi spuse Reilly amicului său.

— Cred că sunteţi mândri de realizare, observă Provalov.

— Nu e opera Biroului, răspunse Reilly. Ruşii erau mişcaţi de faptul că americanii le furnizau informaţii atât de sensibile. Dar oare cetăţenii americani ar fi reacţionat la fel? Oricum, ce-aveţi de gând să faceţi acum?

— Încercăm să dăm de urma corespondenţilor săi electronici. Avem adresele lor şi toţi sunt abonaţi ai companiilor ruseşti furnizoare de servicii de internet. Probabil că până în acest moment FSB i-a identificat deja pe toţi.

— Când îi veţi aresta?

— Când se vor întâlni cu Suvorov. Avem acum destule probe ca să-i arestăm.

Reilly nu era chiar atât de sigur de asta. Persoanele pe care Suvorov intenţiona să le întâlnească puteau susţine că veniseră la invitaţia sa, fără a avea nici cel mai mic indiciu despre scopul întâlnirii, iar un avocat experimentat ar fi putut imediat convinge juriul că existau motive îndoielnice pentru reţinerea clienţilor săi. Mai bine să aştepte până comiteau un act incriminator, şi apoi să-i strângă cu uşa suficient de tare ca să obţină restul de probe. Dar în Rusia legile şi sistemul juridic erau diferite.

— Anatoli, la ce te gândeşti? îl chestionă Golovko.

— Tovarăşe director, mă gândesc că Moscova a devenit subit un loc periculos, replică maiorul Şelepin. Ideea că foşti soldaţi Spetsnaz conspiră pentru a comite un act de trădare la o scară aşa de mare îmi face greaţă. Nu doar ameninţarea mă îngreţoşează, dar şi infamia asociată ei. Oamenii aceia au

fost camarazii mei de armă, antrenați ca şi mine să devină păzitori ai Statului. Chipeşul şi tânărul ofițer scutură din cap.

— Ei bine, pe vremea când locul acesta se numea KGB, s-a întâmplat de mai multe ori. Este neplăcut, da, însă e realitatea. Oamenii sunt coruptibili. E caracteristic pentru natura umană, zise Golovko liniştit. „Amenințarea nu mai îmi este adresată mie", omise el să adauge. Un gând josnic, poate, dar asta era iarăşi natura umană. Ce face în acest moment echipa de protecție a preşedintelui Gruşavoi?

— Îmi imaginez că năduşeşte. Cine poate să ştie dacă asta este singura amenințare? Dacă ticălosul ăla de Kong are mai mult de-un agent în Moscova? Ar trebui să-l ridicăm şi pe el.

— Chiar aşa vom face, când va sosi momentul. În ultima săptămână a fost observat făcând o singură livrare la căsuța poştală, iar pe aceea am controlat-o… da, da, înțeleg, adăugă Serghei, când începu să priceapă unde bătea Anatoli cu remarcile sale. Nu este singurul agent operativ al MSS la Moscova, dar probabil e unicul care lucrează la acest caz. Considerentele de securitate sunt universal valabile. Ei se pot teme că unul dintre ofițerii lor este în serviciul *nostru*, în cele din urmă. Într-o asemenea operațiune sunt incluse multe angrenaje şi nu toate se rotesc în aceeaşi direcție, tinere prieten. Realizezi ce-mi lipseşte?

— Îmi închipui că vreți să aveți sub acelaşi acoperiş şi conducerea Direcției a II-a. În felul acesta operațiunea va fi condusă într-un mod cooperativ.

Golovko zâmbi.

— Corect, Anatoli Ivanovici. Deocamdată nu putem decât să ne facem datoria, sperând că şi alții şi-o vor face pe-a lor. Da, aşteptarea n-a fost niciodată un mod distractiv de petrecere a timpului. Cu această observație, amândoi bărbații continuară să fixeze telefoanele de pe birou, aşteptând ca ele să sune.

Singurul motiv pentru care supravegherea nu era mai strânsă consta în faptul că nu mai era suficient spațiu pentru personalul adițional, iar Suvorov şi-ar fi putut sa

seama de prezența celor treizeci de oameni care-l urmau pretutindeni. În ziua acea se trezi la ora obişnuită, se spălă, îşi bău cafeaua, părăsi apartamentul la ora 9.15 şi plecă spre centrul oraşului cu maşina, având un alai apreciabil de urmăritori pe urmele sale. Îşi parcă maşina la două străzi distanță de parcul Gorki şi restul drumului îl făcu pe jos.

Aşa procedară şi ceilalți patru oameni, aflați de asemenea sub urmărire. Se întâlniră la un chioşc de reviste, exact la ora 9.45 şi merseră împreună spre o cafenea dezagreabil de aglomerată, care nu le permitea urmăritorilor să se apropie suficient de mult pentru a auzi ce se vorbeşte, însă le puteau observa mimica fețelor. Suvorov/Koniev vorbi cel mai mult, ceilalți patru ascultând cu atenție şi dând din cap în semn de înțelegere.

Iefremov se ținea la distanță. Avea destulă vechime în branşă încât să nu poată garanta că fața îi este necunoscută, aşa că trebuia să se bazeze pe ofițerii mai tineri pentru a se apropia de suspecți, cu căştile radio scoase din ureche şi transmițătoarele oprite, dorindu-şi ca ei să poată citi pe buze, precum eroii din filmele cu spioni.

Pentru Pavel Georgievici Iefremov se punea întrebarea ce urma să facă atunci? Să-i aresteze pe toți riscând să deconspire cazul – sau să rămână în umbră, riscând ca suspecții să-şi vadă de plan… şi probabil să îndeplinească misiunea?

Răspunsul la întrebare urma să-l ofere unul dintre cei patru inşi contactați de Suvorov. Era cel mai în vârstă, de aproximativ patruzeci de ani, veteran Spetsnaz din Afganistan, având trecut în dreptul numelui său decorația Ordinul Drapelul Roşu. Se numea Igor Maximov. Îşi ridică mâna frecând degetul arătător de cel mare şi, obținând răspunsul la întrebare, clătină din cap şi îşi luă politicos la revedere. Plecarea sa fu una cordială, iar echipa sa de filaj, compusă din doi oameni, îl urmară până la cea mai apropiată stație de metrou, în timp ce suspecții rămaşi în cafenea îşi continuau discuția.

Aflând toate astea, Iefremov dădu ordin să fie săltat. Asta se întâmplă când se dădu jos din metrou, la cinci kilometri

depărtare, în stația de lângă blocul în care locuia împreună cu soția şi fiul său. Omul nu opuse rezistență şi era neînarmat. Docil ca un miel, îi însoți pe cei doi ofițeri FSB la cartierul general.

— Numele tău e Maximov, Igor Ilici, îi spuse Iefremov. Te-ai întâlnit cu amicul tău Suvorov, Klementi Ivanovivi pentru a discuta participarea la un act criminal. Vrem să ascultăm versiunea ta referitoare la cele discutate.

— Tovarăşe Iefremov, m-am întâlnit azi-dimineață la o cafea cu nişte foşti amici, apoi am plecat. Nu s-a discutat nimic deosebit. Nu ştiu despre ce vorbiți.

— Da, fireşte, replică angajatul FSB. Spune-mi, cunoşti doi foşti combatanți Spetsnaz, aşa ca tine, Amalrik şi Zimianin?

— Am auzit de numele lor, însă nu ştiu cum arată.

— Iată cum arată. Iefremov îi întinse pozele de la Miliția Leningrad. Nu sunt plăcute la vedere.

Maximov nici nu se îngălbeni, dar nici nu privi cu afecțiune pozele.

— Ce li s-a întâmplat?

— Au îndeplinit o treabă pentru tovarăşul tău Suvorov, însă el a fost în mod evident nemulțumit de felul cum au executat-o ei, astfel că i-a trimis să înoate în fluviul Neva. Maximov, ştim că ai fost în Spetsnaz. Ştim că în prezent îți câştigi existența făcând lucruri ilegale, dar nu asta ne preocupă pe moment. Vrem să ştim precis ce s-a discutat la cafenea. Într-un fel sau altul, ne vei spune. Poate fi calea uşoară sau cea grea, tu alegi.

Când voia, Iefremov putea deveni foarte dur cu musafirii săi oficiali. În cazul de față nu era nevoie. Maximov nu era străin de violență, cel puțin din partea celui care-o administrează. Şi n-avea nici cel mai mic gând să afle cum era de partea celui care o încasează.

— Ce-mi oferi?

— Libertatea în schimbul cooperării. Ai părăsit întâlnirea înainte să se fi luat o decizie. De asta te afli aici. Aşadar vrei să vorbeşti acum sau vrei să aşteptăm câteva ore ca să te decizi?

Maximov nu era laş – trupele Spetsnaz nu aveau aşa ceva

în rândurile lor, după cunoştinţa lui Iefremov – dar era un tip realist, iar realismul îi spunea că printr-o atitudine necooperantă nu avea nimic de câştigat.

— Mi-a cerut mie şi celorlalţi să luăm parte la un asasinat. Presupun că urmează să fie o operaţiune dificilă, altfel de ce-ar avea nevoie de atâţia oameni? Oferă pentru ea douăzeci de mii de euro de căciulă. Am decis că timpul meu costă mai mult de-atât.

— Cunoşti numele ţintei?

Maximov clătină din cap:

— Nu. El n-a spus, iar eu n-am întrebat.

— Asta-i bine. Vezi tu, ţinta este preşedintele Gruşavoi. Ştirea stârni o reacţie, căci ochii lui Maximov străluciră.

— Asta-i trădare de stat, gâfâi fostul sergent Spetsnaz, încercând să inducă ideea că el n-ar face niciodată aşa ceva. Învăţa repede.

— Da. Ia zi-mi, sunt douăzeci de mii de euro un preţ suficient de mare pentru o crimă?

— N-am cum să ştiu. Dacă vrei să mă faci să declar că aş ucide pentru bani, nu, tovarăşe Iefremov, n-o să zic asta.

„Dar ai fi ucis, iar dacă preţul ar fi fost destul de mare, te-ai fi amestecat şi în afacerea de-acum." În Rusia douăzeci de mii de euro reprezentau o sumă considerabilă. Dar Iefremov avea un peşte mai mare de prins.

— Ceilalţi participanţi la întâlnire, ce ştii despre ei?

— Toţi sunt veterani Spetsnaz. Ilia Suslov şi eu am servit împreună, la est de Qandahar. Este un foarte bun lunetist. Pe ceilalţi i-am cunoscut întâmplător, însă n-am servit cu ei.

Lunetist. Păi ăştia erau foarte utili, iar preşedintele Gruşavoi apărea de foarte multe ori în public. Chiar în ziua următoare avea programată participarea la o adunare ţinută în aer liber. Era momentul să termine cu povestea asta.

— Deci Suvorov a vorbit că vă tocmeşte pentru o crimă?

— Da, aşa a spus.

— Bine. Îţi vom lua o declaraţie. Ai fost deştept să cooperezi, Igor Ilici. Iefremov îl puse pe un tânăr ofiţer să-l scoată din cameră. Apoi luă telefonul. Arestează-i pe toţi, îi ordonă comandantului din teren.

— Întâlnirea s-a terminat. Îi avem pe toți patru sub urmărire. Suvorov e pe drum spre apartamentul său cu unul dintre cei trei.

— Strânge echipa şi arestează-i pe amândoi.

— Te simți mai bine? se interesă colonelul Aliev.

— Ce oră este?

— E 15.40, tovarăşe general, replică Aliev. Ați dormit treisprezece ore. Iată câteva depeşe de la Moscova.

— M-ai lăsat să dorm atât de mult? se supără instantaneu generalul.

— Războiul n-a început. Pregătirile noastre, aşa cum sunt, progresează, deci n-avea rost să vă trezim. Oh, avem primul set de fotografii de la recunoaşterea aeriană. Nu sunt mai bune decât cele americane care ne-au fost trimise prin fax. Serviciul de informații şi-a confirmat estimările. Nu sunt deloc favorabile. Avem acum sprijin de la un avion american ELINT, care ne comunică faptul că chinezii nu folosesc transmisiile radio, ceea ce nu-i o surpriză.

— Fir-ar să fie, Andrei! răspunse generalul, frecându-şi ochii cu ambele mâini.

— Mă trimiteți la curtea marțială abia după ce vă beți cafeaua. Am tras şi eu un pui de somn. Aveți un stat-major. Şi eu am unul, aşa că am decis să-i las să facă ei treaba în timp ce dormim, rosti sfidător şeful operațiunilor.

— Ce veşti de la Depoul Never?

— Avem în total o sută optzeci de tancuri în stare de luptă, cu echipaje complete. Stăm mai prost la infanterie şi artilerie, însă rezerviştii par a reacționa cu un anumit grad de entuziasm, iar 265 Infanterie Motorizată începe pentru întâia oară să se poarte ca o divizie adevărată. Aliev se duse până la un ibric cu cafea amestecată cu lapte şi zahăr, exact aşa cum îi plăcea lui Bondarenko. Beți asta, Ghenadi Iosifovici. Apoi arătă spre o masă încărcată cu o stivă de felii de pâine cu unt şi şuncă.

— Dacă supraviețuim, te promovez, colonele.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu general. Însă totodată vreau să-mi văd copiii intrând la facultate. Aşa că haideți să

încercăm să rămânem în viață.

— Ce fac trupele de pe linia graniței?

— Am alocat un mijloc de transport pentru fiecare post – acolo unde a fost posibil, chiar două vehicule. Am trimis câțiva rezerviști cu transportoare BTR, pentru a mă asigura că au măcar puțină protecție împotriva artileriei când se va dezlănțui totul. În fotografiile luate de M-5 apar multe tunuri, tovarăşe general. Şi munți de obuze. Însă trupele de la graniță sunt protejate de lucrările ample ale genieştilor, iar ordinele au fost deja date, aşa că nu vor mai avea nevoie de permisiune să-şi părăsească posturile atunci când devin imposibil de menținut – hotărârea se va lua de către ofițerii comandanți de companie, adăugă Aliev. Ofițerii de carieră erau mai puțin dornici să fugă decât soldații în termen.

— Nicio ştire despre momentul când va începe?

Ofițerul G-3 dădu din cap a negație.

— Nimic util de la serviciul de informații. Chinezii încă mai deplasează camioane de colo încoace, din câte ştim noi. Aş zice cel puțin o zi, poate chiar trei.

— Deci? întrebă Ryan.

— Fotografiile din satelit indică faptul că încă îşi aranjează piesele de şah pe tablă, răspunse Foley. Dar cea mai mare parte se află deja la locul lor.

— Moscova ce zice?

— Curând îi vor aresta pe suspecți. Probabil îl vor ridica şi pe ofițerul lor de control din Moscova. O să-l perpelească puțin, însă are imunitate diplomatică, aşa că nu vor putea să-l strângă prea mult cu uşa.

Ed Foley îşi amintea de vremea când KGB îi arestase soția la Moscova. Pentru ea fusese un moment neplăcut – şi pentru el totodată – dar n-o trataseră prea brutal. Nu se întâmpla prea des să te pui cu oameni care călătoreau cu paşaport diplomatic, în ciuda celor văzute la televizor cu doar câteva săptămâni înainte. Iar chinezii probabil regretau mult acel gest, cu toate că cele transmise de SORGE susțineau contrariul.

— Nimic din interior care să ne încurajeze?

— Nimic, îl informă directorul CIA.

— Ar trebui să începem dislocarea forței aeriene, îi zori vicepreşedintele Jackson.

— Dar ar putea să pară o provocare, sublinie Secretarul Adler. Nu le putem oferi nicio scuză.

— Putem muta Divizia 1 Blindată în Rusia pretinzând că ia parte la un exercițiu comun cu noii aliați din NATO, zise TOMCAT. Asta ne-ar ajuta să câştigăm timp.

Ryan cumpăni sugestia şi se uită spre preşedintele Statului-Major Reunit.

— Ce zici, generale?

— N-ar strica. Deja colaborează cu cei de la căile ferate germane pentru a organiza mutarea.

— Atunci hai s-o facem, ordonă preşedintele.

— Am înțeles, să trăiți. Generalul Moore se duse să transmită ordinul.

Ryan îşi privi ceasul.

— Am o întâlnire cu un reporter.

— Distracție plăcută, îi ură Robby amicului său.

Oraşul Jigansk, aflat pe malul de vest al Fluviului Lena, fusese odinioară un important centru regional al Apărării Aeriene Sovietice, numită PVO Strany[91] şi transformată acum în Comandamentul Apărării Aeriene al Rusiei. Cuprindea un aerodrom de mari dimensiuni, cu cazărmi şi hangare, şi fusese în mare măsură abandonat de forțele armate ale noii Federații, păstrându-se doar un personal de întreținere redus la minimum, care să îngrijească baza în caz că într-o bună zi ar fi fost nevoie de ea. S-a dovedit a fi o măsură de prevedere salutară, căci forțele aeriene ale Statelor Unite începură în acea zi transferul, primul eşalon fiind compus mai ales din avioane de transport decolate din partea centrală a Americii, care făcuseră escală în Alaska şi apoi zburaseră peste Polul

[91] Protivo Vozdujnaia Oborona – Apărarea Antiaeriană a Teritoriului (armă de sine stătătoare în cadrul forțelor militare, separată în acea vreme de Forțele Aeriene).

Nord pentru a ajunge la Jigansk. Primul dintre cele treizeci de avioane cargo C-5 Galaxy ateriză la ora locală zece şi rulă către rampele de descărcare pustii şi încăpătoare, sub îndrumarea echipelor de sol care călătoriseră în vastul compartiment de pasageri aflat în spatele secțiunii unde aripile se încastrau în fuzelajul uriaşului aparat de transport. Primele obiecte care fură descărcate erau aparatele UAV „Dark Star". Arătau ca nişte felii de franzele franțuzeşti cuplate deasupra unor aripi subțiri, fiind aparate cu mare autonomie de zbor şi prea puțin zgomotoase, ideale pentru recunoaştere, care aveau nevoie de doar şase ore de pregătire înainte de-a fi gata de zbor. Echipajele trecură imediat la muncă, utilizând echipamentul mobil transportat cu acelaşi avion cargo.

Avioanele de vânătoare şi de asalt aterizară la Suntar, mult mai aproape de granița cu China, împreună cu avioane-cisternă şi alte aeronave de sprijin – incluzând radarele aeropurtate E-3 „Sentry" AWACS – care îşi stabiliră baza la vest de Mirnîi. Pe acele două baze aeriene, americanii tocmai sosiți îi găsiră pe colegii lor ruşi şi imediat echipele acelea atât de diferite începură să lucreze cot la cot. Avioanele-cisternă americane nu puteau realimenta în zbor aparatele ruseşti, dar spre uşurarea tuturor pompele destinate alimentării la sol erau identice, aşa că americanii se puteau folosi de combustibilul de aviație stocat de ruşi, care, după cum aveau să afle, era depozitat în rezervoare uriaşe, subterane, care puteau rezista unui bombardament nuclear. Cel mai important element al cooperării consta în repartizarea de controlori de trafic aerian ruşi în avioanele AWACS americane, astfel încât aparatele de luptă ruseşti să poată fi controlate şi dirijate de radarele aeropurtate ale aliaților. Aproape imediat, câteva E-3 decolară pentru a testa noua schemă, utilizând avioanele de vânătoare americane care soseau în Siberia pe post de ținte pentru exersarea unor interceptări simulate. Aflară repede că piloții de vânătoare ruşi reacționau bine la instrucțiunile controlorilor, spre plăcuta surpriză a personalului american.

Un alt lucru pe care-l aflară aproape imediat era că

avioanele de atac la sol americane nu puteau utiliza bombe sau alt gen de muniție de fabricație rusă. Chiar dacă ghearele de acroşare de pe piloni s-ar fi potrivit (dar nu se potriveau), bombele ruseşti aveau altă configurație aerodinamică decât cele americane, astfel că programul calculatoarelor de ochire de pe avioanele americane nu putea lovi obiectivele cu acel model de bombe – era ca şi cum ar fi îndesat un cartuş de calibru greşit în țeava unei puşti; chiar dacă ar fi slobozit glonțul, linia de ochire ar fi fost cu totul alta, trimițându-l într-un punct de impact eronat. Aşa că americanii erau nevoiți să aducă pe calea aerului bombele care urmau să fie folosite, iar transportul lor cu avionul era la fel de rentabil ca atunci când construiai un drum şi cărai pietrişul cu aeronavele. Bombele ajungeau la un aeroport transportate de nave, trenuri, camioane şi motostivuitoare, nu de către avioane. Din acest motiv, avioanele B-1 şi alte bombardiere grele fură trimise la baza aeriană Andersen din Guam, unde *existau* depozitate câteva bombe care puteau fi utilizate, cu toate că în acest fel se mărea distanța parcursă până la presupusele ținte.

Forțele aeriene ale ambelor țări stabiliră pe loc un raport amical, iar după câteva ore – timp în care piloții americani se bucuraseră de o odihnă binemeritată – plănuiau misiuni şi zburau împreună cu destulă uşurință.

Cavalerie 4 fu prima unitate care plecă. Sub ochii atenți ai locotenent-colonelului Angelo Giusti, tancurile grele M1A2 şi vehiculele blindate de recunoaştere M-3 Bradley rulară pe platforma vagoanelor de transport ale Căilor Ferate Germane, acompaniate de autocisterne şi camioane de transport. Soldații se îmbarcară în vagoanele de călători aflate în partea din față a garniturii, care în curând se îndrepta către Berlinul de Est, unde schimbară vagoanele cu unele având ecartamentul mai mare, conform standardelor ruseşti, pentru a putea călători în continuare spre răsărit. Giusti observă că în mod cu totul ciudat nu existau camere TV care să surprindă momentul. Asta nu putea dura la nesfârşit, însă era o distracție în minus pentru soldații care constituiau

ochii şi urechile Diviziei 1 Blindate. Brigada de elicoptere a diviziei stătea la propria ei bază, aşteptând ca aviaţia să le aloce câteva avioane de transport care să o ducă în est. Nişte minţi geniale luaseră hotărârea ca elicopterele să nu facă drumul prin mijloace proprii, cu toate că, socoti Giusti, erau perfect capabile să facă asta, însă generalul Diggs îi spusese să nu-şi mai bată capul. Giusti îşi făcea totuşi în continuare probleme, însă nu le mai dădea glas. Stătea într-un fotoliu confortabil în primul vagon de călători al trenului, împreună cu statul său major, cercetând hărţile care abia fuseseră imprimate de unitatea cartografică a diviziei, parte integrantă a secţiei de informaţii. Hărţile înfăţişau terenul pe care era posibil să se ducă lupte. În general reuşeau să ghicească pe unde o vor lua chinezii, căci nu era o activitate prea complicată.

— Ce urmează să facem? îl chestionă Bob Holtzman.

— Începem desfăşurarea forţelor noastre pentru a ne sprijini aliaţii, răspunse Ryan. Sperăm că R.P.C. va observa asta şi îşi va reconsidera acţiunile care sunt acum în curs de aplicare.

— Ţinem legătura cu guvernul din Beijing?

— Da, încuviinţă sobru Ryan. Ambasadorul nostru adjunct din capitala Chinei, William Kilmer, a remis o notă diplomatică guvernului chinez, iar acum aşteptăm replica, aşa cum cer uzanţele.

— Credeţi că va avea loc un conflict armat între Rusia şi China?

— Bob, guvernul nostru lucrează din răsputeri pentru a împiedica această posibilitate şi am făcut apel la guvernul chinez să-şi analizeze profund poziţia şi acţiunile. În lumea actuală războiul nu mai constituie o opţiune politică. Altădată presupun că aşa era, însă acum s-a terminat. Războiul aduce popoarelor numai moarte şi ruină. Lumea şi-a schimbat mult părerea despre război. Vieţile oamenilor – inclusiv cele ale soldaţilor – sunt mult prea preţioase pentru a fi irosite. Bob, raţiunea de a fi a guvernelor este să servească nevoilor *popoarelor,* nu ambiţiilor conducătorilor.

Sper că liderii R.P.C. vor înțelege asta. Făcu o pauză. Acum două zile am fost la Auschwitz. Bob, a fost exact genul de experiență care te pune pe gânduri. Acolo puteai *simți* ororile trecutului. Puteai auzi țipetele, simți mirosul morții, puteai *vedea* şirurile de oameni conduse sub amenințarea armelor spre locul de execuție. Bob, dintr-odată nu mai erau doar secvențe dintr-un film alb-negru.

Dintr-odată m-a izbit revelația că nu există niciun fel de scuză pentru guvernul unei țări, indiferent care, angajată în genocid de dragul profitului. Infractorii ordinari tâlhăresc magazinele de băuturi pentru a face rost de bani. Statele jefuiesc alte state pentru a obține petrol, aur şi teritorii. Hitler a invadat Polonia pentru *Lebensraum,* spațiu pentru extinderea Germaniei – însă erau deja oameni care locuiau în acel spațiu şi ce-a făcut el a fost furt. Asta-i tot. Nu interese de stat, nu viziune politică. Înainte de-a fi un criminal, Hitler a fost un *hoț.* Ei bine, Statele Unite ale Americii nu vor mai sta cu brațele încrucişate privind cum istoria se repetă.

Ryan luă o pauză pentru a bea o gură de apă.

— Unul dintre lucrurile pe care le înveți pe parcursul vieții este că pe lume există un singur lucru demn de obținut, iar acela este dragostea. Păi după aceleaşi reguli există un singur lucru pentru care merită să lupți, iar acela este dreptatea. Bob, pentru asta luptă America, iar dacă China va lansa un război de agresiune – un război în scop de jaf – America va sta alături de aliata sa şi va preveni realizarea unui asemenea act.

— Mulți susțin că politica dumneavoastră față de China a contribuit la faptul că s-a ajuns în această situație, că recunoaşterea diplomatică a Taiwanului… Ryan îl întrerupse plin de furie.

— Bob, nu permit aşa ceva! Guvernul Republicii Chineze a Taiwanului este ales în mod democratic, prin votul liber consimțit al cetățenilor. America *sprijină* guvernele democrate. De ce? Deoarece susținem libertatea şi autodeterminarea. Nici eu şi nici America n-avem de-a face cu crimele comise cu sânge rece pe care le-am văzut cu toții la televizor, moartea Nunțiului Papal, a cardinalul DiMilo şi

uciderea reverendului chinez Yu Fa An. N-avem nimic în comun cu asta. Repulsia întregii lumi civilizate a izbucnit din pricina acțiunilor Republicii Populare. Chiar şi atunci China ar fi putut salva situația anchetându-i şi pedepsindu-i pe criminali, dar au ales să nu facă aşa, iar lumea a reacționat – tot ce s-a întâmplat a fost numai din vina lor.

— Dar din ce cauză se întâmplă toate aceste lucruri? De ce masează trupe la granița cu Rusia?

— Se pare că îşi doresc ceea ce deține Rusia, noile zăcăminte de petrol şi aur. Exact cum odinioară Irakul a invadat Kuweitul pentru petrol şi pentru bani. A fost un jaf armat, exact cum fac bandele de cartier care le jefuiesc pe bătrânele după ce iau pensia, numai că, din nu se ştie ce motiv, noi ridicăm în slăvi gestul atunci când se petrece la nivel de state. Ei bine, s-a terminat, Bob. Lumea nu mai tolerează asemenea acte. America nu va mai sta să privească la jefuirea aliatei sale. Cicero a spus odinioară că Roma şi-a clădit măreția nu prin cuceriri, ci mai curând prin apărarea aliaților ei. O națiune capătă respect acționând *pentru* anumite lucruri, nu *împotriva* lor. Apreciezi un popor nu prin prisma lucrurilor cărora sunt contra, ci prin cele pentru care sunt pro. America este *pro* democrație, *pro* autodeterminare. Suntem *pro* libertate. Suntem *pro* justiție. Am spus Republicii Populare Chineze că în cazul stârnirii unui război de agresiune, America se va alătura Rusiei împotriva agresorului. Credem într-o lume paşnică, în care națiunile să se concureze pe câmpul de bătălie economic, nu cu tancuri şi tunuri. Au fost destule crime. E momentul ca ele să înceteze, iar America va fi acolo pentru a le face să înceteze.

— Jandarmul mondial? întrebă Holtzman. Imediat, preşedintele negă.

— Nici chiar aşa, însă ne vom apăra aliații, iar Federația Rusă este aliată cu noi. Am luptat alături de poporul rus pentru a-l opri pe Hitler. Vom lupta din nou alături de el, rosti Ryan.

— Şi din nou îi vom trimite pe tinerii noştri la război?

— S-ar putea să nu fie niciun război, Bob. În prezent nu este. Nici America şi nici Rusia n-au iscat vreunul.

Chestiunea asta stă în mâinile altora. Nu este greu, nu este extrem de solicitant pentru o națiune să-şi țină în frâu forțele armate. Sunt rari soldații profesionişti care doresc să fie război. Cu certitudine veteranii unui câmp de bătălie nu se vor grăbi să vadă un altul. Dar uite ce-ți zic: dacă R.P.C. începe un război de agresiune din pricina căruia viețile cetățenilor americani vor fi puse în primejdie, atunci cei care-au luat decizia de-a asmuți câinii războiului îşi pun ei înşişi viețile în primejdie.

— Doctrina Ryan? enunță Holtzman.

— Spune-i cum vrei. Dacă-i acceptabil să ucizi un simplu infanterist că face ce-i spune guvernul său să facă, atunci e de asemenea acceptabil să-i ucizi pe oamenii care-i spun guvernului ce să facă, oamenii care l-au trimis pe acel biet soldat lipsit de minte în calea primejdiei.

„Oh, rahat, socoti Arnie van Damm, care se învârtea prin fața uşii Biroului Oval. Chiar trebuia să spui asta, Jack?"

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule preşedinte, zise Holtzman. Când vă veți adresa națiunii?

— Mâine. Să sperăm că vor fi veşti bune, că voi putea anunța faptul că R.P.C. a dat înapoi. Curând îl voi contacta pe primul secretar Xu, ca să fac un apel personal către el.

— Mult succes.

— Suntem gata, îi anunță mareşalul Luo pe ceilalți. Operațiunea va începe mâine dimineață, în zori.

— Ce-au făcut americanii?

— Au trimis ceva avioane, însă nu ele mă îngrijorează, replică ministrul apărării. Pot să înțepe, precum un țânțar, dar nu-i pot face cu adevărat rău unui om. În prima zi vom avansa douăzeci de kilometri, iar în zilele următoare vom progresa zilnic cu cincizeci – poate chiar mai mult, depinde de cum vor lupta ruşii. Aviația rusă nu este nici măcar un tigru de hârtie. O putem distruge, sau măcar îndepărta din calea noastră. Ruşii au început să deplaseze trupe mecanizate către est, pe calea ferată, însă le vom lovi repetat instalațiile feroviare de la Chita cu mijloacele noastre aeriene. Îi putem bloca şi opri, protejându-ne astfel flancul stâng

până ce vom putea deplasa trupe care să completeze zidul defensiv în acea parte a frontului.

— Sunteți sigur, mareşale? întrebă Zhang – retoric, fireşte.

— În opt zile vom cuceri mina lor de aur, apoi vor mai trece zece până ce vom ajunge la câmpul petrolier, prezise mareşalul, de parcă ar fi descris cât îi lua să ridice o casă.

— Deci sunteți pregătiți?

— Pe deplin, insistă Luo.

— Ceva mai încolo în cursul zilei să vă aşteptați la un telefon din partea preşedintelui Ryan, îl preveni ministrul de externe Shen pe Xu.

— Ce va spune? se interesă premierul.

— Vă va ține o pledoarie personală de-a opri războiul până nu-i prea târziu.

— Dacă o face, ce să-i răspund?

— Instruiți-vă secretarul să-i spună că sunteți plecat la un miting popular, îl sfătui Zhang. Nu vorbiți cu nebunul ăla.

Ministrul Shen nu era pe deplin de acord cu politica țării sale, însă dădu oricum aprobator din cap. Era cel mai bun mod de-a evita o confruntare personală, pe care Xu n-ar fi reuşit s-o stingă. Ministerul său încă se străduia să înțeleagă cum să-l manipuleze pe preşedintele american. Era atât de atipic față de alți şefi de stat, încât aveau încă dificultăți în a pricepe cum să discute cu el.

— Ce facem în privința răspunsului la nota lor? interveni Fang.

— Nu le vom da un răspuns oficial, îi spuse Shen.

— Mă gândesc că în acest fel nu vor fi capabili să ne numească mincinoşi, zise Fang. N-ar fi de dorit, comentă Fang.

— Îți faci prea multe griji, Fang, îi spuse Zhang, cu un zâmbet crud.

— Nu, aici are dreptate, rosti Shen, ridicându-se în apărarea colegului său. Națiunile trebuie să fie capabile să creadă în vorbele altor națiuni, altfel comunicarea nu ar fi posibilă. Tovarăşi, nu trebuie să uităm că va exista un moment „post război", când va trebui să fim apți să restabilim relații normale cu națiunile lumii. Dacă ne

consideră nişte proscrişi, va fi foarte dificil să restabilim legăturile.

— Are logică, observă Xu, exprimându-şi măcar o dată propria opinie. Nu, nu voi accepta apelul de la Washington şi nu, Fang, nu voi permite Americii să ne numească mincinoşi.

— Încă o evoluție a situației, continuă Luo. Ruşii au început să execute zboruri de recunoaştere la mare altitudine pe partea lor a graniței. Propun să le doborâm următorul avion şi să pretindem că a pătruns în spațiul nostru aerian. Ne vom folosi de acest fapt ca un act de provocare din partea lor.

— Excelent, remarcă Zhang.

— Aşadar? ceru lămuriri John.

— Deci suspectul e în clădirea asta, clarifică generalul Kirillin. Echipa de descindere e gata să urce şi să deruleze arestarea. Vrei să-i observi?

— Sigur, acceptă Clark. El şi Chavez erau echipați în ținutele RAINBOW de culoare complet neagră, inclusiv vestele protectoare, ceea ce-i făcea să pară cam teatrali, însă ruşii se dovedeau a fi extrem de grijulii cu oaspeții lor, fiind preocupați în mod oficial de securitatea lor. Care-i aşezarea băieților?

— Avem patru oameni în apartamentul de alături. Nu ne aşteptăm la probleme, le spuse Kirillin invitaților. Dacă vreți să mă urmați…

— Pierdere de timp, John, observă Chavez în spaniolă.

— Da, dar vor să se dea în spectacol, să aibă cu ce se lăuda.

Cei doi îi urmară pe Kirillin şi un ofițer de rang inferior până la lift, care-i conduse la etajul corespunzător. O privire rapidă, discretă, îi asigură că palierul era liber şi se deplasară tăcuți ca nişte pisici spre apartamentul ocupat.

— Suntem gata, tovarăşe general, îi comunică ofițerul superior Spetsnaz, un maior, comandantului său. Amicul nostru se află în bucătărie discutând cu oaspetele său. Plănuiesc cum să-l asasineze pe preşedintele Gruşavoi mâine, în drumul său către parlament. Un lunetist, încheie

el, de la opt sute de metri.

— Văd că aveți trăgători buni aici, observă Clark. Opt sute de metri reprezenta o distanță destul de mică pentru un bun ochitor, mai ales împotriva unei ținte care se deplasa încet, în cazul de față un om care păşea.

— Treci la acțiune, maiorule, ordonă Kirillin.

La auzul comenzii, cei patru oameni ai echipei ieşiră afară pe coridor. Erau echipați în uniforme RAINBOW negre şi purtau armamentul adus de către Clark şi subordonații săi, pistoale mitralieră Heckler & Koch MP-10 de fabricație germană şi pistoale Beretta .45, plus setul de comunicații E-Systems. Clark şi Chavez erau echipați în mod identic, dar nu erau înarmați. Probabil că motivul real pentru care Kirillin îi adusese aici, medită John, era ca să le arate cât de multe învățaseră oamenii săi, iar asta era destul de corect. Soldații ruşi erau pregătiți. Alerți şi încordați, dar nu nervoşi, fiind tensionați exact atât cât trebuia.

Ofițerul comandant se prelinse pe coridor până la uşă. Expertul său pirotehnist aplică un cordon subțire de exploziv pe marginile uşii şi se dădu în lături, privind către liderul echipei în aşteptarea ordinului.

— Trage, îi spuse maiorul…

… şi înainte ca mintea lui Clark să poată înregistra comanda laconică, coridorul vui de zgomotul exploziei care propulsă uşa de lemn solid în interiorul apartamentului cu o viteză de aproximativ nouăzeci de metri pe secundă. Apoi maiorul şi un locotenent rus aruncară înăuntru grenade paralizante, pentru a fi siguri că dezorientează pe oricine s-ar fi găsit în interior cu o armă în mână. Chavez şi Clark ştiau ce-o să urmeze şi aveau deja mâinile puse deasupra urechilor, dar cu toate astea zgomotul fu destul de greu de suportat. Ruşii țâşniră în apartament aşa cum fuseseră antrenați s-o facă, în perechi, apoi nu mai urmă niciun alt sunet cu excepția unui țipăt venit dinspre hol, provenind de la un rezident care nu fusese prevenit asupra acțiunii. John Clark şi Domingo Chavez rămaseră pe coridor până ce un braț apăru din interior şi le făcu semn să se apropie.

În apartament era o dezordine uşor de bănuit. Uşa de la

intrare era făcută aşchii, numai bune de folosit pe post de scobitori, iar tablourile care decorau pereții rămăseseră fără sticlă la rame. Canapeaua albastră avea o urmă puternică de arsură pe una din laturi, iar carpeta era găurită, pagubele fiind opera grenadelor paralizante.

Suvorov şi Suslov stăteau în bucătărie, care constituia dintotdeauna inima unei locuințe ruseşti. Asta îi plasase la distanță suficient de mare de explozie ca să nu fie vătămați, cu toate că amândoi păreau şocați, pe drept motiv. Nu erau niciun fel de arme vizibile, fapt surprinzător pentru echipa rusă, însă nu şi pentru Clark, iar acum cei doi suspecți erau întinşi cu fața la podeaua acoperită cu plăci de gresie, având mâinile legate la spate şi un pistol înfipt în ceafă.

— Salutări, Klementi Ivanovici, îl abordă Kirillin. Avem de vorbit.

Cel mai vârstnic dintre cei doi bărbați de la podea nu prea reacționă. În primul rând nu era capabil s-o facă, şi în al doilea rând ştia că vorbind n-o să-şi îmbunătățească situația. Dintre toți spectatorii, Clark simțea cea mai mare simpatie pentru el. Era destul de mare tensiunea conducerii unei operațiuni clandestine. Dar să ratezi una – nu i se întâmplase niciodată lui John, dar se gândise deseori la acea posibilitate – nu era un fapt pe care voia să-l trăiască în realitate. Mai ales într-o asemenea țară, deşi Suvorov se putea împăca lesne cu ideea că i-ar fi putut fi ceva mai rău dacă în continuare ar fi existat Uniunea Sovietică. Dar nu foarte rău, John era încredințat de asta. Venise momentul să spună ceva.

— Ai făcut o treabă grozavă, domnule maior. Cam mare zgomotul cu exploziile, însă toți facem aşa. Le spun asta de fiecare dată oamenilor mei.

— Vă mulțumesc, domnule general Clark.

Ofițerul comandant al echipei de asalt se îmbățoşă, dar nu prea mult, încercând să pară indiferent în fața subordonaților. Tocmai îndepliniseră prima lor misiune reală, şi, mulțumiți cum erau, trebuiau să adopte o atitudine gen „fireşte că ne-am descurcat bine”. Problemă de mândrie profesională.

— Spune-mi, Iuri Andreievici, ce se va întâmpla acum cu ei? întrebă Clark în cea mai bună rusă cu accent de Leningrad.

— Vor fi interogați pentru crimă şi conspirație în vederea săvârşirii unei crime, plus trădare de stat. Acum o jumătate de oră l-am săltat pe Kong, care a vorbit, minți Kirillin. Era posibil ca Suvorov să nu creadă, însă mintea sa ar fi început să rătăcească spre direcții nu tocmai plăcute. Luați-i! ordonă generalul.

Nu mult după asta, un ofițer FSB apăru şi deschise computerul pentru a începe o verificare temeinică a conținutului său. Programul de protecție instalat de Suvorov fu depăşit deoarece ştiau cheia de acces, datorită „ploşniței" instalate în tastatură. Computerele, se gândeau toți, fuseseră proiectate având în minte spionajul – însă funcționau şi în sens contrar.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă un necunoscut în haine civile.

— John Clark. Iar dumneavoastră? veni surprinzător replica în limba rusă.

— Provalov. Sunt locotenent de miliție şi anchetez această afacere.

— Aha, cazul cu lansatorul de proiectile reactive?

— Corect.

— Cred că v-ați găsit omul.

— Da, un criminal.

— Mai rău de-atât, se băgă Chavez în discuție.

— Nu există nimic mai rău decât crima, răspunse Provalov, rămânând fidel meseriei.

Chavez avea o perspectivă mult mai practică.

— Poate, depinde dacă ai sau nu nevoie de-un contabil să țină numărătoarea cadavrelor.

— Ce zici de operațiune, Clark? întrebă Kirillin, avid să audă părerea americanului.

— A fost perfectă. O operațiune simplă, însă executată fără cusur. Sunt băieți buni, Iuri. Învață repede şi muncesc din greu. Sunt gata să fie instructori pentru soldații tăi din trupele speciale.

— Da, l-aş lua pe oricare dintre ei cu mine în misiune, confirmă Ding. Kirillin se bucură la auzul veştilor, cu toate că nu erau surprinzătoare.

CAPITOLUL 50

Tunete şi fulgere

— L-au prins, îl anunță Murray pe Ryan. Amicul nostru Clark a fost de față pe post de observator. Al naibii de frumos din partea ruşilor.

— Cred că vor doar să arate că ne sunt aliați, iar RAINBOW este o trupă NATO. Eşti de părere că Suvorov va ciripi?

— Ca un canar, prezise directorul FBI. Chestia cu drepturile celui arestat n-a ajuns niciodată în Rusia, Jack, iar metodele lor de interogare sunt mai... hm, entuziaste decât ale noastre. Oricum, merită să dea ştirea la televizor, pentru a atrage cu adevărat atenția poporului. Deci, şefu', războiul ăsta se opreşte sau merge înainte?

— Încercăm să-l oprim, Dan, însă...

— Mda, am priceput, zise Murray. Uneori marii mahări acționează ca nişte derbedei de cartier. Numai că au arme mai mari.

„Gaşca ăstora are bomba cu hidrogen", omise Ryan să adauge. Nu era tocmai subiectul pe care dorea să-l discute după micul dejun. Murray întrerupse legătura şi Ryan îşi consultă ceasul. Apăsă butonul interfonului.

— Ellen, poți veni înăuntru, te rog?

Ca de obicei, nu trecură decât cinci secunde.

— Da, domnule preşedinte.

— Am nevoie de o țigară şi a venit timpul să sun la Beijing.

— Am înțeles, domnule. Îi oferi lui Ryan o Virginia Slim şi se-ntoarse în secretariat.

Ryan observă unul dintre beculețele telefonului aprinzându-se şi aşteptă, aprinzându-şi țigara. Îşi pregătise cu mare iscusință discursul pentru premierul Xu, ştiind că liderul chinez urma să aibă în preajma sa un bun traducător. Mai ştia că Xu ar fi putut fi încă în biroul său. În ultimele zile

lucrase mult peste program – nu era greu să-şi închipuie de ce. Iscarea unui potențial război mondial era o afacere consumatoare de timp. Deci erau necesare treizeci de secunde ca aparatul de la capătul liniei să sune, apoi Ellen Sumter să discute cu operatorul care prelua apelul – chinezii aveau angajați operatori telefonici cu normă întreagă, nu secretare-recepționere ca la Casa Albă – urmând ca după aceea să i se facă legătura. Ryan socoti că vor mai trece încă treizeci de secunde, apoi va veni clipa să-şi pledeze cauza în fața lui Xu: „Hai să reanalizăm lucrurile, amice, altfel se va întâmpla ceva rău. Rău atât pentru țara noastră cât şi pentru a voastră." Mickey Moore promisese că va purta ceea ce el numise Hyperwar, iar asta putea fi o veste extrem de gravă pentru cineva nepregătit. Beculețul rămânea aprins, însă Ellen nu-i dădea semn să preia legătura… de ce? Xu se afla încă la birou. Se ştia că ambasada americană din Beijing stă cu ochii pe individ. Ryan nu ştia cum de reuşeau băieții aceia să-şi ducă sarcina la îndeplinire, însă era ferm convins că-şi cunoşteau cu toții meseria. Probabil că cea mai simplă metodă era să posteze un angajat al ambasadei – probabil agent CIA – dotat cu telefon mobil, pe stradă, care să vegheze dacă fereastra biroului e luminată, iar apoi să raporteze la ambasadă, care ținea permanent legătura cu Departamentul de Stat, acesta având mai multe conexiuni telefonice directe cu Casa Albă. Însă în acel moment luminița de pe telefon clipi şi se stinse, iar intercomul se activă:

— Domnule preşedinte, au spus că e plecat pe teren, anunță doamna Sumter.

— Oh? Ryan trase cu sete din țigară. Spune-le celor de la Departamentul de Stat să-i confirme locația.

— Da, domnule preşedinte. Urmară patruzeci de secunde de tăcere. Domnule preşedinte, ambasada zice că e în biroul lui, după câte pot spune ei.

— Iar oamenii lui Xu spun…?

— Spun că a ieşit, domnule.

— Când va reveni la birou?

— Am întrebat. Pretind că nu ştiu.

— Rahat, scăpă Ryan. Dă-mi-l te rog pe Secretarul Adler.

— Da, Jack, rostea, câteva clipe mai târziu, Secretarul de Stat.

— S-a eschivat să-mi răspundă la apel, Scott.

— Xu?

— Da.

— Nimic surprinzător. Ei – Biroul Politic chinez – n-au încredere în el ca să-l lase să vorbească de unul singur, fără un scenariu deja scris.

„Exact ca Arnie şi cu mine", aprecie Ryan cu un amestec de furie şi umor.

— În regulă, ce-nseamnă asta, Scott?

— Nimic bun, Jack, replică Adler. Deloc bun.

— Ce facem acum?

— Diplomatic, nu putem face mare lucru. Le-am trimis o notă dură şi ei n-au răspuns. Poziția ta vizavi de ei şi de ruşi e pe cât de clară am putut noi s-o înfățişăm. Ei ştiu ce gândim noi. Dacă nu vor să discute cu noi înseamnă că nu le mai pasă de nimic.

— Rahat!

— Ai dreptate, întări Secretarul de Stat.

— Îmi spui că nu putem opri evoluția situației?

— Corect. Tonul lui Adler exprima o stare de fapt.

— Bine, altceva?

— Le vom spune cetățenilor noştri să plece dracului din China. Aici am făcut pregătirile necesare demarării acțiunii.

— Bine, dați-i drumul, comandă Ryan, cu un mare gol în stomac.

— Imediat.

— Te mai sun eu. Ryan schimbă liniile şi apăsă pe butonul de apel al Secretarului Apărării.

— Da, răspunse Tony Bretano.

— Se pare că va începe, îl puse Ryan la curent.

— Bine, îi voi alerta pe toți comandanții şefi ai teatrelor de operațiuni.

În numai câteva minute mesaje cu regim FLASH fură transmise tuturor comandanților aflați în posturi importante de comandă. Erau mulți la număr, dar pe moment cel mai important era CINCPAC, amiralul Bart Mancuso din Pearl

Harbour. Abia trecuse de ora trei dimineața când telefonul STU de la capătul patului său prinse să sune.

— Aici amiralul Mancuso, îngăimă el, pe trei sferturi adormit.

— Domnule, aici ofițerul de cart. Avem un avertisment de război de la Washington referitor la China. „Aşteptați-vă, în următoarele douăzeci şi patru de ore, la declanşarea ostilităților între R.P.C. şi Federația Rusă. Vi se ordonă să luați toate măsurile necesare asigurării siguranței unităților aflate sub comandă.” Semnat Bretano, Secretar al Apărării, domnule amiral, îl informă locotenentul comandor.

Mancuso era deja cu amândouă picioarele pe podeaua dormitorului.

— OK, adună-mi statul major. În zece minute voi fi în birou.

— Am înțeles, să trăiți.

Subofițerul ce-i fusese repartizat pe post de şofer îl aştepta deja în fața uşii, iar Mancuso remarcă în fundal prezența a patru infanterişti de marină înarmați. Comandantul lor îl salută, iar ceilalți priviră cu o atenție studiată în altă direcție, către o amenințare care probabil nu se afla acolo… însă ar fi putut fi. Câteva minute mai târziu intră în postul său de comandă de pe culmea dealurilor ce dominau baza navală. Generalul de brigadă Lahr se afla acolo, aşteptându-l.

— Cum de-ai ajuns aşa de repede, se miră CINCPAC.

— S-a nimerit să fiu în vecinătate, domnule amiral, îi spuse ofițerul J-2. Îl urmă pe Mancuso în birou.

— Ce se petrece?

— Preşedintele a încercat să-i telefoneze premierului Xu, care n-a acceptat convorbirea. Nu-i un semn bun din partea frățiorilor chinezi, remarcă directorul biroului de informații al teatrului de operațiuni.

— Bun, ce face John Chinezul? îl chestionă Mancuso, în timp ce un matelot steward îi aducea cafeaua.

— Nu mare lucru în aria noastră imediată de interes, dar a mutat o forță de luptă destul de mare în Districtul Militar Shenyang, majoritatea exact pe marginea Fluviului Amur. Lahr desfăşură o hartă pe un stativ şi începu să-şi plimbe

degetul pe folia de plastic protectoare, care avea o mulțime de semne roşii pe ea. Pentru prima dată în viața lui, Mancuso văzu unitățile ruse reprezentate cu albastru, care reprezenta culoarea „amicilor". Fu prea surprins ca să mai comenteze.

— Noi ce facem?

— Deplasăm un mare număr de aeronave în Siberia. Avioanele de luptă se găsesc aici, la Suntar. Cele de recunoaştere mai în spate, la Jigansk. Aparatele Dark Star trebuie să fie gata curând să-şi ia zborul. Este prima dată când le desfăşurăm într-un conflict adevărat, iar aviația îşi pune mari speranțe în ele. Avem câțiva sateliți deasupra zonei de concentrare a chinezilor. Şi-au camuflat echipamentul greu, însă satelitul Lacrosse poate vedea prin plasele de camuflaj.

— Şi?

— Şi sunt peste o jumătate de milion de oameni, cinci corpuri de armată mecanizate de categoria A. Fiecare are în compunere o divizie de tancuri, două de infanterie mecanizată şi una de infanterie motorizată, plus unitățile auxiliare care depind direct de comandanții de armată. Efectivele desfăşurate sunt puternice la numărul de tancuri şi transportoare blindate, ridicate în materie de piese de artilerie, dar slabe la capitolul elicoptere. Mijloacele aeriene aparțin altcuiva. Structura lor de comandă destinată coordonării forțelor aeriene şi terestre nu-i chiar atât de liniară cum ar trebui să fie, iar aviația lor nu e prea grozavă după standardele noastre, însă e mai numeroasă decât cea rusă. Folosind cu înțelepciune numărul covârşitor, chinezii pot obține un avantaj hotărâtor la sol. Ruşii au de partea lor distanțele, însă dacă se va ajunge la un meci de uzură, pariați-vă banii pe Armata Populară de Eliberare.

— Pe mare cum se prezintă?

— Marina lor nu are multe nave ieşite în larg pe moment, dar sateliții indică faptul că se pregătesc. Nu m-aş mira să trimită câteva nave în larg. Ne aşteptăm să rămână în apropierea coastelor, menținând o linie defensivă, pentru a-şi ține zona de litoral degajată.

Nu era necesar ca Mancuso să-ntrebe ce are el în larg.

După avertismentele din săptămânile precedente, Flota a Şaptea se afla aproape în totalitate pe mare. Portavioanele sale se îndreptau către vest. Avea un număr de şase submarine în preajma coastelor Chinei, iar forțele sale de suprafață goneau într-acolo. Dacă Armata Populară avea chef de joacă, urma să regrete.

— Ce ordine avem?

— Deocamdată doar defensive, îi spuse Lahr.

— Bine, vom continua marşul de apropiere până la o distanță minimă de două sute cincizeci de mile față de coasta lor, în cazul navelor de suprafață. Menține portavioanele cu o sută de mile mai în urmă, cel puțin deocamdată. Submarinele se pot apropia şi mai mult, putând urmări la discreție orice navă a marinei militare chineze, dar să nu deschidă focul decât dacă sunt atacate şi nu vreau ca vreunul să fie detectat. Chinezii au şi ei un satelit de recunoaştere. Nu vreau să zăresc nimic marcat cu gri.

Evitarea unui singur satelit spion nu era greu de realizat, căci cursul şi viteza lui erau previzibile. Te puteai eschiva chiar şi de două. Când numărul sporea la trei lucrurile se complicau.

În marină nu exista un început de zi pentru că practic zilele nu aveau sfârşit, însă asta nu era valabil şi-n cazul unei nave care stătea aşezată pe cavalete de lemn. În cazul ei lucrurile funcționau altfel, activitatea de la bord semănând, dacă nu cu un program de muncă de opt ore, măcar cu un program semicivil în care marinarii din echipaj plecau seara acasă şi veneau în fiecare dimineață la muncă la bordul maşinilor personale. Muncă însemnând mai ales lucrări de întreținere, care constituiau un fel de religie în US Navy. Al Gregory avea un program similar, numai că el venea cu o maşină închiriată de la motelul din Norfolk şi îi făcea bezele paznicului din ghereta de gardă, care le făcea tuturor semn să intre-n bază. Altădată, la poartă dădea de gărzile înarmate formate din puşcaşi marini, dar marina renunțase la ei de când fusese deposedată de armele nucleare tactice. Se mai găseau câteva „nucleare” la stația de stocare a muniției din

Yorktown, deoarece unele focoase ale rachetelor Trident nu fuseseră încă dezafectate la Pantex, Texas, aşa că unele încă mai ocupau buncărele aflate în avalul Fluviului York, aşteptându-şi transportul către vest, pentru dezafectare. La Norfolk navele se bazau în general pe echipele de marinari pentru protecție, care purtau la şold pistolete Beretta M9 pe care ştiau, sau măcar ar fi trebuit să ştie, să le folosească în mod adecvat. Aşa stăteau lucrurile şi-n cazul lui *USS Gettysburg,* ai cărei marinari de pază îl recunoscură pe Gregory şi îl poftiră la bord cu zâmbete şi cuvinte de salut.

— Salut, Doc, rosti maistrul principal Leek, când civilul intră în CIC. Arătă spre vasul cu cafea. Adevăratul combustibil al marinei era cafeaua, nu produsele distilate, aşa că şefii n-aveau de ce să-şi facă griji.

— Ceva veşti bune?

— Păi astăzi vor monta o morişcă nouă.

— Morişcă?

— Mijlocul de propulsie, explică Leek. Elice cu pas variabil şi reversibil, turnată dintr-un aliaj mangan-bronz. Mi se pare că sunt fabricate în Philadelphia. E interesant să vezi cum execută operația, atâta timp cât nu scapă drăcia aia.

— Şi magazinul vostru de jocuri?

— Complet funcțional, dom doctor. Ultima placă de circuite integrate am băgat-o acum douăzeci de minute, nu-i aşa domnule Olson? Maistrul principal îl întrebase pe tânărul ofițer adjunct responsabil cu CIC, care păşi din umbră, venind la vedere. Domnule Olson, iată-l pe dr. Gregory de la TRW.

— Bună, salută tânărul ofițer, întinzând mâna. Gregory i-o strânse.

— Dartmouth, corect?

— Da, matematică şi fizică. Dumneavoastră?

— West Point şi Stony Brook, matematică, rosti Gregory.

— Academia militară? se miră Leek. Nu mi-ați zis asta.

— Ce naiba, între cursurile din anii unu şi doi am absolvit şi Şcoala de Rangers, îi surprinse el pe marinari. De câte ori oamenii se uitau la el îl etichetau drept „pămpălău". Îi făcea plăcere să-i surprindă. Am făcut şi Şcoala de Paraşutişti. Am

nouăsprezece salturi la activ, pe vremea când eram tânăr şi fără minte.

— Apoi v-aţi alăturat programului SDI, bănuiesc, remarcă Olson, luându-şi o porţie de cafea. Cafeaua neagră, preparată de mecanici, era în mod tradiţional cea mai bună servită pe nave, iar cea de la bordul lui *Gettysburg* nu era rea deloc.

— Da, mi-am petrecut mulţi ani lucrând în cadrul acelei iniţiative, însă am fost cam dezamăgit şi TRW m-a angajat înainte s-apuc să fabric un satelit. Când erai la Dartmouth, departamentul era condus de Bob Jastrow?

— Da, era şi el implicat în programul SDI, nu?

Gregory încuviinţă.

— Da, Boby era foarte isteţ. În limbajul marinarilor *foarte isteţ* însemna să poţi face calcule mintal.

— Cu ce vă ocupaţi la TRW?

— Momentan am lăsat baltă iniţiativa de apărarea strategică – SDI – pentru proiectul SAM şi alte chestii. În general scriu programe şi mă ocup de ramura teoretică a mecanicii.

— Iar acum vă jucaţi cu rachetele noastre SM-2?

— Da, am conceput un progrămel care să le rezolve una dintre probleme. Oricum, simularea pe computer a funcţionat, iar următoarea sarcină este reprogramarea capului de căutare de pe Block IV.

— Cum veţi face asta?

— Vino încoace şi-ţi voi arăta, spuse Gregory. El şi Olson merseră la un computer, cu maistrul-şef după ei. Şmecheria constă în modificarea modului de operare a razei laser. Iată cum lucrează programul…

Se adânci într-o expunere ce dură o oră, iar maistrul principal Leek putu vedea un profesionist în domeniul programării explicându-şi ştiinţa în faţa unui amator talentat. Următorul pas era să-i servească aceeaşi expunere ofiţerului cu armamentul – „Weps” – înainte de-a putea rula prima simulare pe computerul navei, dar lui Leek i se părea că Olson era deja cumpărat. Dar pentru a vedea dacă toate porcăriile lor funcţionează, trebuiau întâi de toate să repună nava pe linia de plutire.

„Somnul a dat roade”, îşi zise Bondarenko. Treisprezece ore în care nu se trezise nici măcar pentru a-şi uşura vezica – deci chiar avusese mare nevoie de odihnă. Atunci şi acolo decise că Aliev avusese o prestație demnă de steaua de general.

Intră în sala de şedințe a statului-major simțindu-se foarte bine, până ce observă expresiile de pe chipurile ofițerilor.

— Ei? îi întrebă el, ocupându-şi scaunul.

— Nimic nou de raportat, îi aduse colonelul Tolkunov la cunoştință din partea personalului de la informații. Fotografiile aeriene nu arată mare lucru, dar ştim că sunt acolo, iar chinezii încă mențin tăcerea radio. Presupunem că au întins o mulțime de cabluri telefonice. Avem rapoarte răzlețe despre oameni cu binocluri aflați pe culmile dealurilor din sud. Asta-i tot. Sunt pregătiți şi pot declanşa ofensiva în orice moment – oh, da, abia am primit asta de la Moscova, adăugă ofițerul G-2. Serviciul Federal de Securitate l-a arestat pe un anume K.I. Suvorov bazându-se pe prezumția că acesta conspira pentru a-l asasina pe preşedintele Gruşavoi.

— Poftim? se miră Aliev.

— Un mesaj de un singur rând, fără niciun fel de alte amănunte. Poate însemna o grămadă de lucruri, toate negative, le spuse ofițerul de informații. Dar încă nu s-a făcut o precizare clară.

— O tentativă de destabilizare a clasei politice conducătoare? Acesta-i un act de război, rosti Bondarenko. Decise să-l sune personal pe Serghei Golovko, şi asta cât mai repede! Capacitatea de luptă?

— Divizia 265 Infanterie Motorizată e pregătită. Toate radarele apărării aeriene sunt pornite şi operaționale. Avem avioane de interceptare care patrulează într-o fâşie lată de douăzeci de kilometri de la graniță. Liniile defensive de pe frontieră sunt în alertă maximă, iar formațiunile de rezervă…

— Le-ați dat vreun nume? se interesă generalul comandant.

— BOIAR – Boier – răspunse colonelul Aliev. Am trimis trei

companii de infanterie motorizată pentru a acoperi evacuarea în caz de necesitate a trupelor de la graniță, restul au ieşit din unitate şi se antrenează la nord de Never. Toată ziua au făcut exerciții de tragere.

— Şi?

— S-au descurcat acceptabil pentru nişte rezervişti, replică Aliev. Bondarenko nu mai întrebă ce însemna asta, în parte pentru că se temea s-o facă.

— Mai putem face altceva? Vreau idei, tovarăşi, îi îndemnă Bondarenko. Dar nu văzu decât clătinări din cap. Foarte bine. Eu voi lua cina. Dacă se petrece ceva, vreau să fiu anunțat. Absolut despre orice, tovarăşi.

Ofițerii aprobară, iar el se îndreptă spre zona sa rezidențială. Acolo puse mâna pe telefon.

— Salutări, generale, spuse Golovko. La Moscova erau orele după-amiezii. Cum stau lucrurile în capătul tău de țară?

— Tensiune mare, tovarăşe director. Ce-mi puteți spune despre atentatul la viața preşedintelui?

— Ceva mai devreme am arestat un anume individ Suvorov. Chiar acum îl interogăm pe el şi pe un alt ins. Credem că este agent al Ministerului Securității Statului din China şi conspira să-l ucidă pe Eduard Petrovici.

— Deci ca măsură adițională la pregătirile de invazie intenționau să ne decapiteze conducerea politică?

— Aşa se pare, confirmă cu voce gravă Golovko.

— Noi de ce nu am primit informații complete? dori să afle comandantul Extremului Orient.

— N-ați fost anunțați? Directorul SVR părea surprins.

— Nu! aproape că țipă Bondarenko.

— A fost o eroare. Îmi cer scuze, Ghenadi Iosifovici. Şi acum spune-mi, te rog, sincer: sunteți pregătiți?

— Toate unitățile noastre sunt în alertă maximă, dar corelația de forțe ne este extrem de nefavorabilă.

— Îi puteți opri?

— Dacă îmi dați mai multe efective, probabil că da. Dacă nu-mi dați, probabil că nu. La ce sprijin mă pot aştepta?

— Avem trei divizii de infanterie motorizată îmbarcate în

trenuri, care în acest moment traversează munții Ural. Avem forțe aeriene proaspete care se îndreaptă chiar acum spre tine, iar americanii încep să sosească. Ce plan ai?

— Nu voi încerca să-i opresc la graniță. Nu voi reuşi decât să-mi pierd toate trupele, fără a câştiga mare lucru. Îi voi lăsa pe chinezi să pătrundă şi să mărşăluiască spre nord. Îi voi hărțui cât mai mult posibil, iar atunci când se vor afla adânc în teritoriul nostru voi zdrobi trupul şarpelui şi voi vedea capul cum piere. *Dacă,* subliniez acest lucru, îmi dați ajutorul de care am nevoie.

— Ne străduim. Americanii ne sunt de mare ajutor. Una dintre diviziile lor de tancuri se apropie, îmbarcată în trenuri, de frontiera Poloniei. O vom trimite direct la tine.

— Ce unitate este?

— Divizia 1 Blindate, comandată de un negru pe nume Diggs.

— Marion Diggs? Îl cunosc.

— Oh?

— Da, a comandat Centrul lor Național de Antrenament şi totodată forța expediționară pe care au dislocat-o anul trecut în Arabia Saudită. E un militar excelent. Când va ajunge?

— Peste cinci zile, după câte îmi imaginez. Până să vină el vei avea la dispoziție trei divizii ruseşti. Îți vor fi suficiente, Ghenadi?

— Habar n-am, replică Bondarenko. Încă nu ştim ce pot chinezii. Cel mai mult mă îngrijorează aviația lor. Dacă ne atacă punctul terminus de la Chita al magistralei feroviare, desfăşurarea întăririlor noastre se va efectua cu foarte mare dificultate. Bondarenko se opri pentru câteva clipe. Suntem bine poziționați pentru a ne deplasa forțele în lateral, de la vest la est, dar pentru a-i opri trebuie să-i obligăm să se dirijeze către nord-est față de punctele în care vor forța fluviul. În mare măsură va fi o întrecere pentru a vedea cine ajunge mai repede în nord. Chinezii vor folosi infanteria pentru a crea un zid defensiv pe flancul vestic al pătrunderii. Mi-am antrenat oamenii din răsputeri. Au devenit mai buni, însă am nevoie de mai mult timp şi de mai multe efective. Există vreo modalitate politică prin care să-i putem încetini?

— Toate tentativele de abordare politică au fost ignorate. Se prefac a nu şti nimic până în momentul declanşării invaziei. Americanii au încercat la rândul lor să-i contacteze, cu scopul de a-i descuraja, însă în van.

— Deci se va ajunge la o confruntare armată?

— Probabil, confirmă Golovko. Eşti cel mai bun militar al nostru, Ghenadi Iosifovici. Avem încredere-n tine şi vei avea tot sprijinul pe care-l putem oferi.

— Foarte bine, replică generalul, întrebându-se dacă suportul va fi suficient. Te voi ține la curent cu evoluția situației.

Generalul Bondarenko era conştient că un general ideal – aşa cum erau cei înfățişați în filme – ar fi mâncat în acele clipe rațiile de luptă pe care le primise trupa, însă el mânca acum cea mai bună hrană posibilă, căci avea nevoie de toată puterea sa, iar falsa modestie nu i-ar fi impresionat deloc pe soldați. Mai redusese totuşi alcoolul, gestul său fiind mai radical decât cel al soldaților şi sergenților săi. Soldatul rus adora rația de vodcă, iar rezerviştii aduseseră probabil toți sticle de băutură la ei, pentru a trece mai uşor prin nopțile geroase – asta era scuza generală a tuturor. Ar fi putut emite un ordin care să interzică băutura, dar nu era logic să dai un ordin pe care oamenii oricum aveau să-l ignore. N-ar fi făcut decât să submineze disciplina, exact una dintre virtuțile de care avea nevoie. Totul trebuia să vină din interiorul oamenilor săi. Lui Bondarenko îi plăcea să numească asta „marea necunoscută". Când Hitler atacase Rusia în 1941 – ei bine, devenise o parte a folclorului rus felul cum oamenii obişnuiți ai acelui tărâm se ridicaseră cu o determinare feroce împotriva invadatorilor. Încă din prima zi a războiului, curajul soldatului rus dăduse de gândit germanilor. Poate că ruşilor le lipseau deprinderile de buni luptători, însă nu şi curajul. Din punctul de vedere al lui Bondarenko, era nevoie de ambele calități: un soldat priceput trebuia să fie în egală măsură brav, căci priceperea putea învinge ceea ce bravura doar sfida. Antrenament. Totul se reducea la antrenament. Se zbătuse ca soldații ruşi să se antreneze la fel ca cei americani. Mai presus de orice, dorea să-i antreneze să

gândească – să-i încurajeze să raționeze. Un soldat *german* rațional aproape distrusese Uniunea Sovietică – cât de aproape fusese să-şi atingă scopul era un lucru pe care filmele nu voiau să-l admită, iar la academia de pregătire a ofițerilor superiori nu se învăța despre asta, cu toate că nemții fuseseră foarte aproape, în trei rânduri, să-şi realizeze scopurile, dar din nu se ştie ce motiv zeii războiului fuseseră alături de Maica Rusia, în toate cele trei ocazii.

Oare ce ştiau acei zei? Aceasta era întrebarea. Oamenii săi se vor ridica la înălțimea situației? Va putea *el* face față? În cele din urmă numele său va fi pomenit, de bine sau de rău, în cărți, nu cele ale simplilor soldați care cărau un AK-74 sau conduceau un tanc ori transportor blindat. Ghenadi Iosifovici Bondarenko, general-colonel al armatei ruse, comandant-şef al Extremului Orient, erou sau nătâng? Ce anume va fi? Oare viitorii cădeți de pe băncile academiei militare îi vor studia acțiunile şi vor cloncăni din limbă la auzul stupidității sale, sau vor da din cap cu admirație în fața sclipitoarelor sale manevre?

Ce bine ar fi fost să fie iarăşi colonel, apropiat de oamenii regimentului său, uneori cărând el însuşi o puşcă, aşa cum se întâmplase la Duşanbe, în Afganistan, cu mulți ani în urmă, când participase personal la lupte, deschizând focul împotriva inamicilor pe care-i putea zări cu ochiul liber. Asta îi revenea în memorie în acea clipă, bătălia dusă împotriva afganilor, apărând un bloc de apartamente, prost amplasat, în zăpadă şi întuneric. În ziua aceea îşi câştigase decorațiile, dar medaliile întotdeauna țineau de trecut. Oamenii îl respectau pentru ele, chiar şi camarazii de arme, însă ce reprezentau de fapt toate acele panglici drăguțe, stele şi medalioane care atârnau pe piept? Va găsi curajul necesar de-a fi un bun comandant? Era sigur, acolo, pe loc, că acel gen de curaj era mai greu de găsit decât cel care provenea din instinctul de supraviețuire, care era generat de înfruntarea unor oameni înarmați hotărâți să-ți ia viața.

Era atât de uşor să priveşti într-un viitor nedeterminat cu încredere, să ştii ce trebuie făcut, să faci sugestii şi să insişti atunci când stăteai la masa tratativelor, la o conferință de

pace. Însă în prezent el se afla la cartierul său general, comandând o armată de hârtie care se întâmpla să se confrunte cu una adevărată, compusă din oameni şi oţel, iar dacă el dădea greş în înfruntarea cu ea, numele său va fi blestemat pe veci. Istoricii i-ar fi examinat caracterul şi însemnările şi ar fi spus da, a fost un conducător curajos şi chiar un teoretician adecvat, însă când a sosit clipa confruntării reale nu a fost la înălțimea misiunii. Iar dacă el dădea greş urmau să moară oameni, iar națiunea pe care cu treizeci de ani în urmă jurase s-o apere urma să aibă de suferit, dacă nu de mâna sa, atunci datorită responsabilității sale.

Şi astfel generalul Bondarenko privea fix mâncarea de pe farfurie însă nu mânca, doar o plimba de colo-colo cu furculița, dorindu-şi o stacană de vodcă, pe care conştiința sa o interzisese.

Generalul Peng Xi-Wang termina de mâncat ceea ce socotea a fi ultima sa masă decentă pentru următoarele câteva săptămâni. Îi era dor de orezul cu bobul lung care nu făcea parte din rațiile de luptă – niciodată nu înțelesese de ce se petrecea asta; generalul care conducea imperiul industrial care prepara pachetele cu rații pentru soldații de pe front nu se obosise niciodată să-i explice, deşi Peng era convins că el niciodată nu se hrănise cu acea oribilă hrană conservată. La urma urmei, avea un întreg stat-major pe care să-i testeze gustul. Peng aprinse o țigară pe post de desert şi savură un pic de vin din orez. Era ultima băutură pe care o punea în gură pentru mult timp de-atunci încolo. Odată terminată masa dinaintea luptei, Peng se ridică şi îşi îmbrăcă tunica. Epoleții strălucitori îi indicau rangul, trei stele şi o cunună.

În exteriorul rulotei sale de comandament, subordonații aşteptau. Când ieşi afară, luară poziție de drepți şi salutară toți odată, iar Peng le răspunse la salut. Cel mai aproape se găsea colonelul Wa Cheng-Gong, şeful operațiunilor. Wa avea un nume de botez predestinat. Cheng-Gong însemna „succes”.

— Wa, suntem gata?

— Pe deplin, tovarăşe general.

— Atunci să mergem şi să privim. Peng se îndreptă în fruntea tuturor către transportorul Type 90 care-i servea ca vehicul de comandament. Interiorul său era inconfortabil chiar şi pentru oamenii de statură redusă, fiind şi mai mic ca spațiu din pricina echipamentului suplimentar de comunicații înghesuit înăuntru, care alimenta cele patru antene metalice de zece metri înălțime, postate în fiecare colț al blindatei. Abia de era loc pentru măsuța destinată hărților, însă în acel spațiu lucra echipa sa de stat-major formată din şase oameni, chiar şi atunci când vehiculul se afla în mişcare. Conductorul şi trăgătorul erau ofițeri de rang inferior, nu soldați în termen.

Motorul diesel cu supra-alimentare tuşi pe loc şi imediat transportorul blindat începu să se târască spre linia întâi. În interior, măsuța pentru hărți fusese deja depliată şi ofițerii de stat-major indicau cu ajutorul ei poziția şi direcția trupelor care ştiau deja ce au de făcut. Trapa de mari dimensiuni din plafon era deschisă, pentru a permite evacuarea fumului. Toți cei de la bord fumau în acel moment.

— Ai auzit? Locotenentul Valeri Mihailovici Komanov scoase capul prin chepengul turelei de tanc ce constituia partea superioară a buncărului său.

Era turela unui bătrân – antic – tanc IS-3. Altădată, cea mai înspăimântătoare componentă a celui mai greu tanc de luptă din lume, acea turelă n-avea altă libertate de mişcare decât în plan circular, blindajul ei deja formidabil fiind întărit prin aplicarea unui strat adițional de douăzeci de centimetri de oțel. Ca parte componentă a unui buncăr, mişcarea de rotație era doar cu o idee mai lentă decât atunci când se afla pe tancul de origine, care dispunea de un mecanism de acționare subdimensionat ca putere, dar monstruosul tun de 122 mm încă funcționa, chiar mai eficient, căci sub cupolă nu se afla compartimentul înghesuit al unei caroserii de tanc, ci o structură spațioasă din beton, care oferea echipajului suficient loc de manevră. Noua amplasare redusese timpul de reîncărcare al tunului la mai puțin de jumătate, fără a-i

afecta precizia, căci turela dispunea acum de aparate optice de ochire performante. Locotenentul Komanov era, ca pregătire, tanchist, iar plutonul său actual echivala cu efectivul a douăsprezece tancuri în loc de trei, cât era normal, pentru că „tancurile" în cauză nu se mişcau. Comanda a douăsprezece echipaje de câte şase oameni nu era o sarcină solicitantă, căci personalul nu se ducea afară decât la toaletă, sau când făceau exerciții de tir într-o copie fidelă a poziției lor dintr-un poligon aflat la douăzeci de kilometri depărtare. De curând făceau mai des exerciții, de fapt la ordinul nou-numitului comandant, iar atât Komanov, cât şi oamenii săi nu se plângeau deloc de acest fapt, pentru că oricărui soldat din lume tragerile i se par amuzante, iar cu cât arma de foc e mai mare, cu atât creştea plăcerea. Piesa lor de 122 mm avea o viteză relativ mică la gura țevii, însă masa proiectilului era suficient de mare pentru a compensa acest neajuns. În ultima vreme trăseseră împotriva unor T-55 uzate şi aruncaseră în aer turela fiecăruia dintr-o singură lovitură, cu toate că, pentru a obține acea lovitură unică, fiecărui echipaj îi erau necesare, în medie, 2,7 focuri trase.

Acum se aflau în alertă, un lucru pe care tânărul şi ambițiosul lor locotenent îl lua în serios. Chiar îşi scosese oamenii afară în fiecare dimineață în ultimele două săptămâni, punându-i să alerge, o activitate nu tocmai plăcută pentru nişte soldați însărcinați să vegheze în interiorul amplasamentelor de beton timp de doi ani, atât cât dura stagiul militar. Nu era uşor să-i mențină în formă. Soldații se simțeau în mod firesc în siguranță în construcțiile subterane betonate, acoperite cu blindaj gros şi înconjurate de tufişuri care le făceau buncărul invizibil de la o depărtare mai mare de cincizeci de metri. Al lor era printre cele mai retrase ale plutonului, aşezat pe panta sudică a Cotei 432 – un deal cu o altitudine de 432 de metri înălțime – având în față coasta de nord a primului rând de dealuri care domina Valea Amur. Dealurile din față erau puțin mai scunde decât cel pe care stăteau ei şi avea de asemenea buncăre amplasate pe el, numai că acelea erau toate false – dar nu puteai să-ți dai seama decât dacă intrai în ele, deoarece erau construite

tot din vechi turele de tanc – în cazul lor provenind de la modelele cu adevărat antice KV-2 care îi înfruntaseră pe germani înainte de-a fi retrase din serviciu şi a începe să ruginească – aşezate pe cuburi de beton. Înălțimea superioară a dealului lor însemna că ei puteau vedea în China, al cărei teritoriu începea doar la patru kilometri depărtare. O distanță suficient de mică pentru a fi capabili să audă zgomote în nopțile calme.

Mai ales dacă zgomotul pe care-l auzeau era produs de câteva sute de motoare diesel care porniseră toate ca la comandă.

— Motoare, confirmă sergentul lui Komanov. O mulțime de motoare afurisite.

Locotenentul coborî din chepeng în interiorul turelei şi făcu trei paşi până la telefon. Ridică receptorul şi apăsă butonul care-i făcea legătura cu postul de comandă al regimentului, aflat cu zece kilometri mai spre nord.

— Aici Postul Cinci Şase Alfa. Putem auzi motoare la sud de noi. Par a fi motoare de tanc şi sunt o mulțime.

— Poți zări ceva? întrebă comandantul de regiment.

— Nu, tovarăşe colonel. Dar sunetul este inconfundabil.

— Foarte bine. Ține-mă la curent.

— Da, tovarăşe. Terminat. Komanov aşeză receptorul la loc.

Buncărul cel mai înaintat era Postul Cinci Nouă, pe panta de sud a primului şir de dealuri. Apăsă butonul acela.

— Aici locotenentul Komanov. Puteți vedea sau auzi ceva?

— Nu vedem nimic, răspunse caporalul care răspundea de buncăr. Însă auzim motoare de tancuri.

— Nu vedeți nimic?

— Nimic, tovarăşe locotenent, îl asigură caporalul Vladimirov.

— Sunteți pregătiți?

— Complet pregătiți, zise plin de încredere Vladimirov. Supraveghem zona de sud.

— Ține-mă la curent, ordonă Komanov, inutil.

Oamenii săi erau în alertă şi gata de acțiune. Privi în jur. Avea în total două sute de lovituri pentru tun, toate

proiectilele fiind aşezate în rastele aflate la îndemâna celor din turelă. Încărcătorul şi ochitorul erau la posturi, ultimul cercetând terenul prin luneta de ochire care era mai eficientă decât propriul său binoclu ofițeresc. Echipajul de rezervă stătea aşezat pe scaune, aşteptând ca cineva să moară pentru a-i lua locul. Uşa care dădea către tunelul de scăpare era deschisă. La o sută de metri mai încolo se afla un transportor amfibiu blindat cu opt roți, model BTR-60, gata să-i ducă oriunde vedeau cu ochii, cu toate că subordonații lui nu se aşteptau să fie siliți a-l folosi. Postul lor era inexpugnabil, nu? În jurul afetului tunului aveau o centură de oțel groasă de un metru, plus trei metri de beton armat, cu un metru de pământ pus deasupra – în plus, erau ascunşi de un tufiş. Nu-i aşa că nu puteai lovi ceea ce nu vedeai? Iar chinezii aveau nişte ochi mici şi oblici, cu care nu vedeau prea bine, nu? Precum toți oamenii din echipajul acelei turele, Komanov era din partea europeană a Rusiei, deşi în pluton avea şi asiatici. Acea parte a țării era un amalgam de naționalități şi de graiuri, deşi toți învățaseră rusa, dacă nu acasă, atunci la şcoală.

— Mişcare, anunță ochitorul. Mişcare pe Dealul de Orez. Aşa numeau ei prima linie de dealuri de pe teritoriul chinez. Infanterişti.

— Eşti sigur că sunt soldați? îl chestionă Komanov.

— Aş fi presupus că sunt păstori, dacă aş fi văzut vreo oaie, tovarăşe locotenent. Ochitorul avea un adevărat simț al umorului.

— Mişcă, îi ordonă locotenentul soldatului care-i luase locul pe scaunul din chepengul turelei. Era scaunul comandantului de tanc. Dă-mi căştile, fu următorul ordin. Acum se putea conecta la sistemul de telefonie prin simpla apăsare pe butonul microfonului. Putea astfel vorbi cu ceilalți unsprezece membri ai echipajului, sau cu regimentul.

Însă Komanov încă nu-şi puse căştile pe urechi. Dorea să aibă auzul limpede. Noaptea era calmă, vântul era potolit, adia doar o briză blândă, din timp în timp. Se aflau la o bună distanță de orice aşezare omenească, aşa că nu existau sunete de trafic care să-i stânjenească ascultarea. Apoi ridică

binoclul şi-l aţinti spre creasta opusă. Da, era o sugestie fantomatică aceea că acolo se mişca ceva, ca şi cum părul cuiva ar fi fost umflat de vânt. Dar nu era păr. Nu puteau fi decât oameni. Şi aşa cum remarcase ochitorul său, nu puteau fi păstori.

De zece ani ofiţerii staţionaţi în buncărele de pe linia frontierei plângeau după ochelari de vedere pe timp de noapte cu intensificare de lumină, aşa cum erau cei repartizaţi băieţilor din Spetsnaz sau alte formaţiuni de elită, dar nu, ochelarii erau prea scumpi pentru posturile cu prioritate redusă, aşa că asemenea aparate erau văzute pe-acolo doar când urma să pice vreo inspecţie importantă, fapt suficient pentru echipajele buncărelor să saliveze după ei. Nu, mahării se aşteptau ca ei să-şi adapteze ochii la întuneric… „de parcă ne-ar considera pisici", reflectă Komanov. Însă toate luminile de luptă din interiorul buncărului erau de culoare roşie, iar asta îi ajuta să nu le afecteze vederea nocturnă. În ultima săptămână interzisese folosirea luminii albe în interior.

Suratele acelei turele de tanc intraseră pentru prima oară în producţie în ultima perioadă a anului 1944 – tancul Iosif Stalin-3 rămăsese timp de mulţi ani în producţie, de parcă nimeni n-avea curajul să oprească producţia unui obiect care purta numele lui Stalin, observă locotenentul. Unele dintre ele rulaseră pe pământul Germaniei, invulnerabile la tot ce nemţii desfăşuraseră împotriva lor.

Iar aceleaşi vehicule le dăduseră serioase bătăi de cap israelienilor, cu tancurile lor de fabricaţie americană şi engleză.

— Aici Postul Cincizeci. Reperăm multe mişcări, de infanterie din câte se pare, pe panta nordică a Dealului de Orez. Estimăm că sunt de tăria unui regiment, pârâi o voce în căşti.

— Câte proiectile brizante avem? se interesă Komanov.

— Treizeci şi cinci, răspunse încărcătorul.

O cantitate decentă. Existau cincisprezece tunuri grele care aveau în raza de acţiune Dealul de Orez, toate fiind obuziere de model vechi ML-20 calibru 152 mm, toate aşezate

pe platforme betonate aflate în preajma unor masive buncăre cu muniții. Komanov îşi privi ceasul. Aproape 3.30. Nouăzeci de minute până la prima geană de lumină. Cerul era senin. Putea ridica privirea să zărească o mulțime de stele, lucru pe care nu-l putea face la Moscova, cu atmosfera ei puternic poluată. Nu, cerul Siberiei era senin şi curat, deasupra lui fiind un ocean de luminițe a căror strălucire era sporită de luna plină aflată încă sus, spre orizontul apusean. Din nou îşi focaliză binoclul. Da, *erau* mişcări de trupe pe Dealul de Orez.

— Ei? îi întrebă Peng.

— La comanda dumneavoastră, replică Wa.

Peng şi statul său major se aflau în fața propriilor poziții de artilerie, cel mai bun loc pentru a observa efectul focului.

Însă la douăzeci şi unu de mii de metri deasupra capului generalului Peng se afla *Marilyn Monroe.* Fiecare dronă Dark Star avea un nume, iar dat fiind numele oficial al platformei de cercetare, echipajele optaseră să le boteze cu numele stelelor de cinema, fiind, bineînțeles, toate de origine feminină. Aparatul în cauză avea chiar şi imaginea vedetei din posterul din 1953 al revistei *Playboy*, pictată cu măiestrie pe bot, însă ochii care priveau în jos de la bordul furtivului UAV nu erau albaştri, ci electronici, putând opera într-un amplu registru de spectre, în interiorul conului din fibră de sticlă din botul aparatului o antenă parabolică direcțională transmitea „capturile" către un satelit, iar de-acolo imaginile erau distribuite în diverse locații. Cea mai apropiată era Jigansk. Cea mai depărtată era Fort Belvoir, Virginia, la o aruncătură de băț de Washington, D.C., iar această stație trimitea imaginile recepționate, printr-o rețea de fibră optică, unui număr de locații secrete. Spre deosebire de majoritatea sistemelor de spionaj, cel de față transmitea imagini în timp real.

— Se pare că sunt gata, domnule, îi spuse un sergent de armată celui mai apropiat şef, un căpitan.

Cu destulă claritate, putea vedea soldați introducând

obuze pe la culata tunurilor, urmate de săculeții de pânză care conțineau încărcătura propulsivă. Apoi închizătoarele fură trântite şi etanşate, iar țevile prinseră să se ridice. Capse din clasa 30 fură inserate în găurile de dare a focului şi tunurile erau complet gata de tragere. Ultimul pas era numit „tragerea corzii" şi reda fidel realitatea. Nu trebuia decât să tragi de o frânghie pentru a detona capsa, care aprindea săculeții de pulbere, apoi proiectilul era azvârlit cu mare viteză spre nord.

— Câte tunuri sunt în total, sergent? întrebă căpitanul.

— Sunt destule cât să umpli o afurisită de gaură de WC cât lumea de mare, domnule.

— Văd şi eu asta. Dar care-i numărul?

— Mai mare de şase sute şi asta numai în sectorul acesta, domnule căpitan. Plus patru sute de lansatoare mobile de rachete.

— Ai zărit cumva mijloace aeriene de luptă?

— Încă nu, domnule. Deocamdată chinezii n-au piloți care să poată zbura noaptea, cel puțin nu piloți de bombardament.

— Vulturul Şapte către Zebra, recepție, transmise controlorul-şef de pe aparatul AWACS către Jigansk.

— Zebra către Şapte, te recepționez perfect, replică maiorul care conducea baza.

— Avem spectre[92], treizeci şi două la număr, venind către nord dinspre Siping, estimăm că sunt Sierra-Uniform Doi-Şapte.

— Pare logic, îi spuse maiorul comandantului grupului aerian. La Siping e Regimentul 667 Aviație de Vânătoare. Are cea mai bună dotare, iar piloții au cele mai multe ore de zbor din aviația lor. E crema lor, domnule colonel.

— Pe cine trimitem să-i întâlnească?

— Pe amicii noştri ruşi de la Nelkan. Cele mai apropiate avioane americane sunt cu mult spre nord şi…

---

[92] Spectre – ținte identificate de radar.

— … şi încă n-am primit ordin de angajare în luptă, continuă colonelul. Bine, hai să-i alertăm pe ruşi.

— Vulturul Şapte către Şoimul Negru Zece, avem avioane de vânătoare chineze la trei sute de kilometri pe cap compas unu-nouă-şase față de poziția voastră, altitudine treizeci, viteza nouă sute de kilometri pe oră. Se află încă deasupra teritoriului chinez, dar nu pentru mult timp.

— Am înțeles, răspunse căpitanul rus. Dă-mi un vector de interceptare.

— Recomand curs doi-zero-zero, zise controlorul american. Vorbea destul de bine ruseşte. Mențineți viteza şi altitudinea de-acum.

— Confirm.

Pe ecranul radar al avionului E-3B, avioanele ruseşti SU-27 virară pentru a se îndrepta spre avioanele SU-27 chineze. Ruşii urmau să aibă contact pe propriile radare de bord în nouă minute.

— Domnule general, asta nu arată deloc frumos, îi spunea un alt maior din Jigansk ofițerului comandant.

— Atunci e vremea să lansăm un avertisment, fu de acord generalul cu două stele din USAF. Ridică telefonul ce-l lega de postul regional de comandă rusesc, încă nu avuseseră timp să le instaleze o consolă pentru recepția imaginilor luate de UAV.

— Tovarăşe general, un telefon din partea misiunii tehnice americane de la Jigansk, anunță Tolkunov.

— Aici generalul Bondarenko.

— Alo, aici generalul-maior Gus Wallace. Abia am instalat aici aparatura de recepție a imaginilor de la avioanele de recunoaştere. Tocmai am poziționat o dronă deasupra graniței ruso-chineze la… citi coordonatele. Observăm oameni care se pregătesc să tragă cu tunurile asupra voastră, domnule general.

— Cât de multe tunuri? întrebă Bondarenko.

— Din câte-am văzut până acum, mai bine de o mie de guri de foc. Sper că oamenii voştri sunt pitiți bine, amice.

Întreaga lume e pe cale să se prăbuşească dracului pe capul lor.

— Ce puteți face pentru a ne ajuta? se interesă Bondarenko.

— Ordinele mele sunt să nu trec la niciun fel de acțiune până când ei nu deschid focul, replică americanul. Când se va produce asta, voi fi apt să ridic în aer aparate de vânătoare, dar nu prea am cum să trimit în misiune bombardierele. Abia au ce să arunce în capul lor, raportă Wallace. În momentul de față am în aer un AWACS care vă ajută interceptoarele în zona Chulman, dar asta-i tot deocamdată. Mâine-dimineață vă trimitem un avion cargo C-130 să vă aducă aparatura de recepție astfel încât să puteți obține direct informații. Oricum, fiți atenți, generale, căci totul arată ca şi cum chinezii ar fi gata să lanseze ofensiva în orice moment.

— Mulțumesc, generale Wallace. Bondarenko închise şi privi spre statul-major. A zis că poate începe în orice moment.

Vorbele lui Wallace se adeveriră. Locotenentul Komanov fu primul care văzu asta. Linia de dealuri intitulată de oamenii săi Dealul de Orez fu brusc iluminată din spate de flăcări galbene care nu puteau proveni decât de la gura a numeroase piese de artilerie. Apoi urmară meteoriții cu cozi arcuite de foc reprezentând proiectilele reactive.

— Uite că începe, le spuse oamenilor săi. Fapt deloc surprinzător, îşi ținu capul ridicat, astfel încât să poată vedea. După cum socotea el, capul reprezenta o țintă mică.

Înainte ca obuzele să aterizeze, simți unda de şoc provocată de salva care le lansase; tremurul se transmise prin sol ca un cutremur îndepărtat, făcându-l pe servant să murmure un „Oh, rahat”, probabil observația universală a oamenilor aflați în situația lor.

— Dă-mi legătura cu regimentul, ordonă Komanov.

— Da, tovarăşe locotenent, îi răspunse o voce.

— Suntem atacați, tovarăşe colonel; foc masiv de artilerie dinspre sud. Cu proiectile reactive şi de tun…

Atunci veni prima salvă, în apropierea fluviului, cu mult spre sud față de poziția sa. Exploziile obuzelor nu fură strălucitoare, ci doar nişte jeturi de scântei țâşnind din norii de țărână aruncați în aer, însoțite de zgomot. Acum *chiar* suna ca un cutremur. Komanov avusese ocazia să audă explozii de artilerie şi văzuse ce erau în stare să facă, dar experiențele lui precedente erau, față de aceea, ca flacăra unei brichete față de explozia unui rezervor de petrol.

— Tovarăşe colonel, țara noastră se află în război, raportă Postul Cinci Şase Alfa comandantului de regiment. Încă nu pot vedea mişcări de trupe inamice, dar sunt sigur că vin.

— Ai vreo țintă? îl chestionă regimentul.

— Nu, nu în acest moment. Privi în jos, către interiorul buncărului. Diferitele amplasamente puteau doar indica direcția unei ținte, iar când un alt amplasament confirma şi dădea propriul vector puteau calcula poziția țintei şi stabili elementele de tragere pentru bateriile aflate în spate…

Însă acelea erau deja lovite. Rachetele chineze ținteau undeva departe în spatele poziției sale, acolo unde trebuiau să se afle bateriile ruseşti. Întoarse capul pentru a vedea străfulgerările şi auzi detunăturile din spatele frontului, de la zece kilometri. O clipă mai târziu, se înălța spre cer o arteziană de flăcări. Una dintre primele rachete chineze lansate avusese noroc şi lovise una dintre pozițiile de artilerie din spatele liniei frontului. „Veşti proaste pentru servanții acelui tun", gândi Komanov. Primele pierderi în acest război. Vor fi mult mai multe… poate se va număra şi el printre ele. Surprinzător, gândul îl lăsa rece. Cineva îi ataca țara. Nu mai era o supoziție sau o posibilitate. O putea vedea şi simți. Cea atacată era țara *lui.* Era pământul pe care crescuse. Părinții săi trăiseră acolo. Acolo îi înfruntase bunicul său pe germani. Cei doi frați ai bunicului se bătuseră la rândul lor cu nemții şi muriseră pentru țară, unul la vest de Kiev, celălalt la Stalingrad. Şi acum ticăloşii ăia de chinezi atacau la rândul lor țara *sa?* Mai mult de-atât, îl atacau pe el, locotenentul Valeri Mihailovici Komanov. Acei *străini* încercau să-l ucidă pe el, pe oamenii săi *şi* să fure o parte din țară.

„Ei bine, să-i ia dracu!" socoti el.

— Încarcă un proiectil brizant[93]! îi comandă servantului.

— Încărcat! anunță soldatul. Cu toții auziră capacul culatei pocnind atunci când se închise.

— N-am țintă, tovarăşe locotenent, observă ochitorul.

— Curând o să ai.

— Postul Cinci Nouă, aici Cinci Şase Alfa. Ce vezi?

— Tocmai am reperat o barcă, una de cauciuc, ieşind dintre copacii de pe malul sudic… mai multe, încă şi încă, multe bărci, poate o sută, poate mai mult.

— Regiment, aici Cinci Şase Alfa, deschideți focul! apelă Komanov prin telefon.

Tunarii aflați la zece kilometri în spate stăteau lângă piesele lor, în ciuda obuzelor şi rachetelor chineze care cădeau în jur şi care eliminaseră deja trei din cele cincisprezece echipe de servanți. Se primise ordinul de deschidere a focului şi elementele fuseseră puse din nişte tabele de tragere atât de vechi, încât puteau fi gravate în marmură. La fiecare tun în parte proiectilul exploziv fu introdus pe la culată, urmat de încărcătura propulsivă, apoi manivelele fură rotite pentru a aduce țeava pe azimutul şi înălțătorul corect, se întinseră corzile şi Rusia trase primele ei lovituri de răspuns în acel război.

Fără ca tunarii ruşi să ştie, la cincisprezece kilometri depărtare, un radar de descoperire a direcției de tir se fixase pe poziția lor. Radarul care emitea pe lungimi de undă milimetrice putea urmări traiectoria obuzelor în zbor, iar un computer le calcula punctul de lansare. Chinezii ştiau că ruşii au tunuri care acoperă frontiera, cunoscând cu aproximație zona lor de amplasare – performanța tunurilor chineze spunea toată povestea – dar nu cu exactitate, din pricina iscusitelor eforturi de camuflare ale ruşilor. În cazul de față acele eforturi nu contară. Poziția estimată a şase

[93] Proiectil cu mare putere explozivă, destinat nimicirii infanteriei neprotejate, a vehiculelor şi oricăror obiective uşoare, lipsite de blindaj sau de alt gen de protecție, (n.tr.).

obuziere ruseşti fu imediat transmisă prin radio lansatoarelor de rachete care aveau rolul de arme contrabaterie. Câte un lansator Type 89 fu alocat fiecărei ținte, fiecare având pe rampe patru rachete monstruoase de 273 mm şi fiecare dintre rachete având o încărcătură ofensivă de 150 de kilograme, în cazul respectiv optzeci de minibombe de mărimea unei grenade de mână. Prima rachetă fu lansată la trei minute după prima salvă de răspuns a ruşilor, fiindu-i necesare mai puțin de două minute de zbor de la punctul ei de lansare aflat la zece kilometri în interiorul teritoriului Chinei. Din primele şase rachete trase, cinci îşi distruseră țintele, apoi urmară altele, iar focul artileriei ruse încetă în mai puțin de cinci minute.

— De ce s-au oprit? se miră Komanov. Văzuse câteva proiectile lovind în mijlocul infanteriei chineze care tocmai sărea din bărci pe malul rusesc al fluviului. Însă fluieratul obuzelor trecând în zbor pe deasupra capului său spre sud încetase după câteva minute. Regiment, aici Cinci Şase Alfa, de ce s-a oprit focul nostru?

— Tunurile noastre au fost lovite cu foc de contrabaterie de către chinezi. Chiar în clipa asta încearcă să-şi revină, veni o replică încurajatoare. Care-i situația voastră?

— Poziția Cinci Zero a fost uşor bombardată, dar nu prea mult. În general artileria lor loveşte panta opusă a dealului sudic.

Acolo se aflau buncărele false, iar momelile de beton îşi îndeplineau misiunea pasivă. Liniile de apărare fuseseră ridicate contrar celor publicate în cărțile ruseşti de doctrină militară, deoarece cei care le puseseră la punct ştiau că tot soiul de oameni erau în stare să citească o carte. Poziția lui Komanov acoperea o mică şa dintre două dealuri, un loc propice pentru trecerea tancurilor. Dacă chinezii treceau în forță granița – şi nu era doar o misiune sondă, aşa cum fusese cea de la sfârşitul anilor 1960 – aceea era o rută prioritară de invazie. Hărțile şi terenul determinau asta.

— Asta-i bine, locotenente. Acum ascultă: nu-ți expune în mod nejustificat poziția. Lasă-i să se apropie mult înainte de-

a deschide focul. Lasă-i foarte aproape. Komanov ştia că asta însemna aproximativ o sută de metri. Pentru acea eventualitate dispunea de două mitraliere grele. Însă voia să distrugă tancuri. Pentru asta fusese proiectat tunul din turelă.

— Ne putem aştepta la mai mult sprijin de artilerie? îşi întrebă comandantul.

— Te voi informa eu. Continuă să ne dai indicații despre ținte.

— Da, tovarăşe colonel.

Pentru avioanele de vânătoare războiul începu atunci când primul aparat al Forțelor aeriene ale Armatei Populare trecu fluviul Amur. În aer se aflau patru aparate de vânătoare-interceptare ruseşti şi, exact ca cele chineze, erau Sukhoi-27. Avioanele ambelor tabere fuseseră construite în aceeaşi fabrică, numai că piloții chinezi aveau un număr de ore de zbor de trei ori mai mare decât apărătorii ruşi, care erau şi copleşiți numeric, în raport de opt la unu.

Pentru a compensa acest dezavantaj, ruşii aveau sprijinul avionului E-3B AWACS al USAF, care-i dirija să intercepteze inamicul. Ambele formații zburau cu radarele de achiziție a țintelor trecute pe regim pasiv. Chinezii însă nu ştiau cine se mai află în aer. Rusii ştiau. Era o diferență.

— Şoimul Negru Zece, aici Vulturul Şapte. Recomand să faceți dreapta, luând noul curs doi-şapte-zero. Încerc să vă aduc asupra formației chineze din direcția orei şapte. Manevra urma totodată să-i ferească de zona acoperită de radarele inamice.

— Înțeles, Vultur. Venim pe doi-şapte-zero. Liderul patrulei ruse îşi lărgi formația şi încercă să se calmeze cât de bine putu, ochii fugindu-i mereu spre partea stângă.

— În regulă, Şoimule Negru Zece, acum este bine. Țintele voastre sunt acum la ora nouă, distanța treizeci de kilometri. Vino acum la stânga pe unu-opt-zero.

— Virăm stânga, confirmă ofițerul rus. Vom încerca să inițiem atacul Vulpea Doi, anunță el. Cunoştea terminologia americană. Vulpea Doi însemna că va lansa rachete ghidate

în infraroşu, care nu aveau nevoie de radar, astfel că nu avertizau ținta că se află în primejdie.

— Confirm, Şoimule. Băiatul e isteț, comentă controlorul cu superiorul său.

— În afacerea asta numai aşa poți rămâne în viață, îi spuse locotenent-colonelul tânărului locotenent de la ecranul consolei.

— În regulă, Şoim Zece, îți recomand să virezi iarăşi stânga. Țintele se află acum la cincisprezece kilometri… acum şaptesprezece kilometri la nord de tine. În curând vei avea ton de locație.

— *Da,* am ton, raportă pilotul rus, auzind pulsația din căşti. Formație, pregăteşte-te de tragere… Vulpea Doi!

Trei dintre cele patru avioane lansară fiecare câte o singură rachetă. Cel de-al patrulea pilot avu probleme cu scanerul infraroşu. Oricum, motoarele arzând ale rachetelor care plecaseră le alteraseră vederea nocturnă, căci niciunul dintre piloți nu privise în altă parte, aşa cum fuseseră antrenați să facă, ci îşi urmăriseră rachetele cum se duc să lovească în tovarăşii lor de meserie care nici măcar nu ştiau ce-i aşteaptă. Cursa rachetelor dură douăzeci de secunde şi, după cum se dovedi, două dintre ele fuseseră țintite spre acelaşi aparat de zbor. Avionul chinez primi două lovituri şi explodă. Cel de-al doilea pieri în urma impactului unei singure rachete, apoi lucrurile deveniră confuze. Vânătorii chinezi se împrăştiară la comanda liderului formației, printr-o manevră dinainte pregătită şi îndelung exersată, prima oară în două grupe, apoi în patru, fiecare dintre ele având o anumită porțiune din cer de apărat. Radarele tuturor fură activate, iar în următoarele douăzeci de secunde un număr de patruzeci de rachete fură lansate şi începu un joc mortal de-a „cine-i laşul”. Rachetele ghidate prin radar aveau nevoie de un fascicul de unde radar pentru a fi ghidate, asta însemnând că aparatul de vânătoare care le lansase nu putea închide radarul şi degaja, ci numai să spere că arma lui îşi va distruge ținta pentru a-şi putea închide radarul înainte să devină el însuşi ținta vreunei alte rachete.

— Ce blestemăție, comentă locotenentul din scaunul său

comod de control, de la bordul aeronavei E-3B.

Încă două aparate chineze clipiră pe ecranul radarului, transformându-se în spectre din ce în ce mai mari şi apoi începând să pălească, urmate de încă unul, însă în aer erau pur şi simplu prea multe rachete aer-aer asiatice şi nu toate radarele de iluminare a țintelor din tabăra chineză fuseseră închise. Un aparat rus de vânătoare primi trei lovituri şi se dezintegră. Un altul ieşi şchiopătând din luptă, cu avarii grave, şi, pe cât de repede se iscase, înfruntarea aeriană se încheie. Statistic era o victorie rusă, cu patru victorii aeriene pentru o singură pierdere, însă chinezii urmau să pretindă c-au dobândit mai multe victorii.

— Sunt ceva paraşute? întrebă prin intercom controlorul-şef. Radarul aparatului E-3B le putea urmări şi pe acelea.

— Avem trei, poate patru desfăcute. Nu sunt sigur din ce tabere sunt, până ce nu vom derula banda şi revedea imaginile. Fir-ar să fie, a fost o încăierare rapidă.

„Ruşii n-au avut suficiente avioane în aer pentru o bătălie aeriană decentă. Poate data viitoare", gândi colonelul. Posibilitățile depline ale tandemului avion de vânătoare – AWACS încă nu fuseseră demonstrate cum trebuie în luptă, însă războiul acela promitea să îndrepte lucrurile şi, atunci când urma să se întâmple, vor avea ce vedea.

CAPITOLUL 51

Retragerea

Locotenentul Valeri Mihailovici Komanov învățase ceva ce niciodată nu bănuise. Cea mai rea parte a unei bătălii – cel puțin pentru soldatul aflat într-un amplasament fix – era să ştie că inamicul era undeva acolo, dar să nu poată deschide focul asupra lui. În mod sigur pantele dealului aflat în imediata lui vecinătate sudică mişunau de infanterişti chinezi, iar artileria sa de sprijin fusese scoasă din acțiune încă din primele minute ale bătăliei. Oricine aşezase tunurile acolo făcuse greşeala să presupună că acelea se aflau prea departe în spatele liniilor şi prea bine protejate de teren pentru ca inamicul să le atace. Sistemul radar de determinare a poziției, împreună cu computerele de calcul a traiectoriei schimbase acest lucru, iar absența acoperirii aeriene condamnase rapid la moarte echipele de servanți, numai dacă unele nu reuşiseră cumva să-şi găsească adăpost în tranşeele cu pereții întăriți cu beton construite lângă pozițiile lor. Tunul aflat la dispoziția lui era puternic, însă cu tragere razantă, neputând expedia proiectile peste coamele dealurilor. După cum fusese gândită, linia de apărare trebuia să includă infanterie care depinde de punctele fortificate şi în aceeaşi măsură le proteja – fiind dotată cu aruncătoare care puteau bate peste dealuri şi îi putea pedepsi pe cei pe care el nu-i putea zări din cauza formei terenului. Komanov nu-i putea angaja decât pe cei care-i zărea, iar ei…

— Acolo, tovarăşe locotenent, zise ochitorul. Puțin mai la dreapta de ora douăsprezece, infanterişti care tocmai traversează creasta. Raza o mie cinci sute de metri.

— Îi văd. Pe orizontul de la răsărit abia apăruse o geană de lumină. Curând lumina urma să fie destul de puternică

pentru a putea vedea bine. Le va uşura ochirea, atât lor, cât şi chinezilor. Într-o oră buncărul său va fi luat ca țintă, urmând atunci să vadă cât de gros era cu adevărat blindajul său.

— Cinci Şase Alfa, aici Cinci Zero. Avem infanterie la o mie o sută de metri sud de noi. Este de tăria unei companii şi se deplasează spre nord, către noi.

— Foarte bine. Nu-i angajați până ce nu se apropie sub două sute de metri. Komanov dublă în mod automat distanța la care fusese antrenat să deschidă focul. Ce mama dracului, aprecie el, oricum servanții lui gândeau acelaşi lucru. Părerile omului se schimbă atunci când în jurul său fluieră gloanțe adevărate.

Ca pentru a întări asta, obuzele începură să cadă pe creasta aflată imediat în spatele poziției sale, suficient de aproape pentru a-l face să se ghemuiască.

— Va să zică ne-au reperat? întrebă servantul încărcător.

— Nu, doar execută foc de baraj asupra următoarei linii de dealuri pentru a-şi sprijini infanteria.

— Priviți, priviți acolo, sunt pe acoperişul buncărului fals Unu Şase, îi anunță ochitorul. Komanov întoarse lentilele binoclului într-acolo…

Da, erau acolo, examinând vechea turelă de tanc KV-2, cu pereții ei verticali şi bătrânul tun de 155 mm. În timp ce-i urmărea, unul dintre soldați agăță o încărcătură explozivă de flancul turelei şi se dădu înapoi. Încărcătura explodă, distrugând un obiect care oricum nu funcționase niciodată. „Asta cred că l-a făcut pe un locotenent chinez să se simtă foarte bine”, medită Komanov. Ei bine, Cinci Şase Alfa urma să-i schimbe perspectiva, în viitoarele douăzeci sau treizeci de minute.

Partea proastă era că în acel moment chinezii ar fi constituit o țintă ideală pentru artileria rusă de sprijin, iar demodatele tunuri de şase țoli ar fi secerat infanteria inamică precum coasa spicele dintr-un lan. Numai că asiaticii *încă* bombardau pozițiile artileriei ruse, cu toate că focul ei încetase. Sună din nou comanda regimentului pentru a-şi transmite informațiile.

— Locotenente, răspunse colonelul, bateria de sprijin a fost grav lovită. Sunteți pe cont propriu. Ține-mă la curent.

— Da, tovarăşe colonel. Terminat. Privi către echipajul său. Nu mai aşteptați suport de artilerie. Armele celui de-al Treilea Război Mondial le distruseseră pe cele datând din primul.

— Rahat, remarcă încărcătorul.

— Curând intrăm în horă, băieți. Fiți pregătiți. Inamicul se apropie…

— Cinci sute de metri, confirmă ochitorul.

— Cum e? întrebă generalul Peng de la postul său, aflat pe culmea Dealului de Orez.

— Am găsit câteva buncăre, dar toate erau neocupate, raportă colonelul Wa. Până acum singurul foc îndreptat contra noastră a fost cel indirect, de artilerie, pe care l-am redus la tăcere prin foc de nimicire. Atacul merge exact conform planului, tovarăşe general.

Puteau vedea cu ochii lor adevărul celor exprimate în raport. Pontonierii rulau acum pe malul de sud al fluviului cu secțiuni pliate de pod puse pe platforma camioanelor. Peste o sută de tancuri grele Type 90 se apropiau de fluviu, turelele lor căutând în van vreo țintă pentru a sprijini infanteria proprie aflată în ofensivă, dar nu era nimic împotriva căruia să deschidă focul, aşa că tanchiştii, ca şi generalul, nu aveau altceva de făcut decât să-i privească pe genişti cum lucrau. Prima secțiune de pod ajunse în apă, depliindu-se pentru a da naştere primilor opt metri de şosea aruncați peste fluviu. Peng privi ceasul. Da, aveau cinci minute avans față de plan, ceea ce era foarte bine.

Postul Cinci Zero deschise focul cu mitralierele sale de 12,7 mm. Sunetul lor țăcăni peste dealuri. Cinci Zero se găsea la trei mii cinci sute de metri mai spre est față de amplasamentul său şi era comandat de un tânăr sergent sclipitor, numit Ivanov. „A deschis focul prea devreme”, aprecie Komanov, asupra unor ținte aflate la peste patru sute de metri depărtare, dar nu avea de ce se plânge, căci mitralierele grele băteau cu uşurință la acea distanță… da,

putea zări trupuri chircindu-se sub impactul gloanțelor de calibru mare…

… apoi un bubuit tunător răsună atunci când tunul slobozi un proiectil, care ajunse în şaua pe care o apărau, explodând în mijlocul unei subunități.

— Tovarăşe locotenent, putem trage şi noi? ceru permisiunea ochitorul.

— Nu, nu încă. Răbdare, sergent, replică iute Komanov, privind către răsărit pentru a observa cum reacționau chinezii la focul rusesc.

Da, tactica lor era previzibilă, dar sănătoasă. Prima mişcare a locotenentului care-i comanda fu să-şi întindă oamenii pe burtă. Apoi stabiliră o bază de foc pentru a angaja poziția rusă şi începură să manevreze pe flancuri. Aha, o subunitate instala ceva… ceva montat pe un trepied. Probabil o armă antitanc fără recul. Ar fi putut roti tunul său pentru a-i veni de hac, dar Komanov încă nu dorea să-şi trădeze poziția.

— Cinci Zero, aici Cinci Şase Alfa, un aruncător fără recul se poziționează la ora două, razã opt sute, îi preveni el.

— Da, îl văd! replică sergentul. Şi avu bunul simț să-l angajeze cu mitraliera sa. În două secunde, trasoarele verzi atinseră şi sfâşiară subunitatea inamică o dată, de două, de trei ori, pentru a fi sigure că şi-au îndeplinit misiunea. Prin binoclu putea vedea unele corpuri zvârcolindu-se şi asta fu totul.

— Bine lucrat, sergent Ivanov! Atenție, te învăluie pe flancul stâng, la adăpostul terenului.

Numai că nu prea avea ce adăpost să fie acolo. Câmpul de tragere al fiecărui buncăr fusese degajat cu buldozerele, care nivelaseră solul pe o rază de opt sute de metri în jurul lui.

— Mai vedem noi dacă reuşesc, tovarăşe locotenent. Iar mitraliera începu din nou să latre. Acum i se răspundea cu foc. Komanov putea vedea trasoarele ricoşând în înaltul cerului din blindajul gros al turelei.

— Comanda regimentului, aici Cinci Şase Alfa. Postul Cinci Zero se află sub atacul infanteriei şi…

Atunci începură să aterizeze mai multe obuze, focul

artileriei fiind dirijat asupra postului Cinci Zero. Spera că Ivanov închisese trapa şi se pusese la adăpost. Coaxial cu tunul, turela avea o mitralieră, un vechi dar puternic model PK de calibrul 7,62 mm. Komanov îşi lăsă ochitorul să supravegheze ameninţările la adresa buncărului său, în vreme ce el privea cum atacau chinezii poziţia sergentului Ivanov. Infanteria lor se mişca bine, cu îndemânare, utilizând orice denivelare de teren găsită, menţinând un foc constant asupra turelei expuse – în apropiere căzuseră destule proiectile pentru a o văduvi de tufişurile care o mascaseră la început. Chiar dacă gloanţele chinezilor ricoşau, le distrăgeau atenţia celor din interior. Ce-l îngrijora pe locotenent erau obuzele grele. O lovitură directă ar fi putut penetra blindajul mai subţire al cupolei, nu? Cu o oră mai devreme ar fi răspuns negativ, însă acum putea vedea ce urme lăsaseră obuzele în sol, iar încrederea sa se măcina rapid.

— Tovarăşe locotenent, spuse ochitorul său. Indivizii care veneau spre noi se întorc să-l atace pe Ivanov. Priviţi.

Komanov se răsuci să vadă. Nu mai avea nevoie de binoclu. Lumina sporise şi acum putea vedea nu doar nişte umbre. Erau forme umane, care purtau arme. O subunitate se precipita spre stânga sa, trei soldaţi cărând ceva greu. Ajungând la o linie de creastă intermediară, îngustă, se opriră şi începură să asambleze ceva, care aducea cu un tub…

Un lansator de rachete antitanc HJ-8, îi spuse memoria, pescuind informaţia din lunile întregi de şedinţe de pregătire. Erau la aproximativ o mie de metri în faţa şi stânga sa, în afara razei de acţiune a lui Ivanov…

Însă în raza mitralierei sale DshKM[94]. Komanov se ridică la postul de tragere şi trase cu putere înapoi de pârghia de armare, poziţionând arma şi ochind cu atenţie. Tunul său de tanc se putea ocupa de problemă, însă dorea s-o facă

[94] Mitralieră grea de calibru 12,7 mm, utilizată iniţial ca mijloc antiaerian, dar şi antiinfanterie, putând fi montată şi pe vehicule blindate, (n.red.).

personal…

„Aşadar vreți să-l ucideți pe sergentul Ivanov?” se întrebă în sinea lui. Apoi apăsă trăgaciul şi mitraliera trepidă în mâinile sale. Prima rafală fu cu aproape treizeci de metri mai scurtă, însă a două ajunse exact la țintă şi cei trei oameni căzură. Continuă să tragă pentru a fi sigur că le distrugea lansatorul de rachete. O clipă mai târziu realiza că strălucitoarele trasoare verzi tocmai îi anunțaseră pe toți unde se află amplasamentul său – trasoarele erau cu două tăişuri. Lucrul deveni evident în două minute, când primele obuze de artilerie începură să aterizeze în jurul poziției Cinci Şase Alfa. Nu aştepta decât ca o explozie să fie mai apropiată, ca să coboare şi să închidă trapa. Chepengul era cea mai slabă parte a protecției oferită de turelă, armura lui fiind de cinci ori mai subțire decât în restul zonelor – altfel nici n-ar fi fost capabil să-l deschidă, fireşte – iar dacă un obuz lovea *acolo,* el şi echipajul său ar fi fost morți. Acum inamicul ştia care era locația lor, deci nu mai avea rost să se ascundă.

— Sergent, comandă el ochitorului. Foc de voie.

— Da, tovarăşe locotenent! Terminând de vorbit, sergentul slobozi primul proiectil brizant împotriva servanților unei mitraliere care se afla la opt sute de metri depărtare. Obuzul lovi chiar arma în sine şi vaporiză oamenii care o mânuiau. Iată trei chinezi îngeraşi! jubilă el. Încărcați alt proiectil! Turela începu să se rotească, acționată de ochitorul pornit la vânătoare.

— Acum întâmpinăm ceva rezistență, îi zise Wa lui Peng. Pe versantul sudic al celui de-al doilea lanț de dealuri sunt câteva poziții ruseşti. În momentul acesta le lovim cu artileria.

— Pierderi?

— Uşoare, raportă directorul de operații, ascultând la radio pe o frecvență tactică.

— Bun, rosti generalul Peng. Atenția sa era aproape în întregime concentrată asupra fluviului. Primul pod era complet în proporție de treizeci la sută.

— Pontonierii aceia sunt destul de buni, aprecie generalul Wallace, urmărind „capturile” video de la *Marilyn Monroe.*

— Da, domnule, dar la fel de bine ar putea fi un exercițiu de rutină din vreme de pace. Nu se trage deloc asupra lor, observă un ofițer inferior, privind cum o nouă secțiune de pod era amarată. Iar proiectul podului e foarte eficient.

— Rusesc?

Maiorul făcu un gest de aprobare.

— Da, domnule. Şi noi l-am copiat.

— Cât mai durează?

— La ritmul lor de lucru? Cam o oră, o oră şi zece minute.

— Comută înapoi pe schimbul de focuri.

— Sergent, să revenim la dealuri, îi ordonă maiorul subofițerului care dirija aparatul UAV. Treizeci de secunde mai târziu ecranul înfățişa ceva ce semăna cu un tanc scufundat în țărână, înconjurat de o gaşcă de infanterişti.

— Dumnezeule, arată haios, aprecie Wallace. Fiind pilot ca pregătire, ideea unei lupte în praf i se părea la fel de atractivă ca sexul anal.

— Nu vor mai rezista multă vreme, prezise maiorul. Priviți aici. Pifanii au ajuns în spatele buncărelor.

— Şi uite câtă artilerie.

Un număr de o sută de piese grele de artilerie ciocăneau acum plutonul imobil al lui Komanov. Asta însemna că o întreagă baterie era fixată pe fiecare buncăr şi, oricât de rezistent şi bine îngropat era betonul, acum tremura, şi aerul din interior era plin cu praf de ciment, în vreme ce Komanov şi echipajul său se luptau să nimicească toate țintele.

— Devine palpitant, tovarăşe locotenent, remarcă ochitorul, trăgând cel de-al cincisprezecelea proiectil de tun.

Komanov se afla în cupola comandantului, privind în jur şi observând, spre surprinderea sa, că buncărul său şi toate celelalte aflate sub comanda sa nu puteau face față atacatorilor. Era situația unei concluzii intelectuale care ajungea în cele din urmă în acord cu ceea ce subconştientul său proclamase cu mult timp înainte ca o apreciere de bun-simț. De fapt, *nu* era invincibil în acea poziție. În ciuda

tunului de tanc de calibru mare şi a celor două mitraliere grele, nu putea nimici toate acele *insecte* care roiau în jurul său. Era ca şi cum ar fi vrut să omoare muşte cu o toporişcă de spart gheaţa. Aprecia că el şi echipajul său uciseseră sau răniseră peste o sută de atacatori – însă niciun tanc. Unde erau tancurile pe care-ar fi trebuit să le distrugă? Putea îndeplini bine acea misiune. Însă pentru a face faţă infanteriei, i-ar fi trebuit artilerie de sprijin plus propria infanterie în întărire. Fără ele era ca o stâncă mare de pe ţărm, indestructibilă, dar pe lângă care se prelingeau valurile. Iar chinezii exact asta făceau în acel moment, iar Komanov îşi aminti că toate stâncile de pe mal erau *erodate* de valuri şi, în cele din urmă, răsturnate de ele. Războiul său durase trei ore, poate nici chiar atât, şi era deja încercuit, iar dacă dorea să supravieţuiască ar fi fost cazul să-şi părăsească poziţia cât mai curând.

Ideea îl făcu să turbeze. Să dezerteze de la post? *Sa fugă?* Apoi îşi aminti că avea ordine care-i permiteau să facă acel lucru, dacă şi când poziţia sa nu mai putea fi menţinută. Primise ordinele plin de încredere. Să fugă dintr-o minifortăreaţă inexpugnabilă? Prostii. Însă acum era singur. Fiecare din buncărele sale era izolat. Şi…

Turela răsună ca un clopot sub lovitura directă a unui obuz greu, iar atunci…

— *Rahat!* urlă ochitorul. Rahat! Tunul e avariat!

Komanov privi afară prin una din fantele de observaţie şi atunci putu vedea. Ţeava tunului era arsă şi… îndoită. Era oare posibil? O ţeavă de tun constituia una dintre cele mai rezistente structuri fabricate de om – dar acum era uşor curbată. Astfel că nu mai putea fi o ţeavă de tun, ci doar o bâtă de oţel imposibil de manevrat. Trăsese treizeci şi patru de proiectile, dar de-acum gata. Odată cu pierderea tunului îi era imposibil să mai distrugă tancurile chinezeşti. Komanov respiră profund pentru a se aduna şi a-şi limpezi gândurile. Da, venise clipa.

— Pregătiţi postul pentru distrugere! comandă el.

— Acum? întrebă ochitorul, nevenindu-i a crede.

— Acum! ordonă locotenentul Dați-i drumul!

Exista o anume procedură, pe care ei o exersaseră. Servantul încărcător luă o încărcătură explozivă şi o fixă pe rastelurile cu proiectile. Cablul electric era înfăşurat pe o bobină, pe care el începu s-o desfăşoare. Ochitorul ignoră toate astea, rotind turela către dreapta, pentru a trage cu mitraliera coaxială împotriva unor soldați care se apropiau, apoi o răsuci rapid în direcția opusă pentru a-i lovi pe cei care profitaseră de reacția sa la mişcarea primilor soldați pentru a-şi acoperi propria mişcare. Komanov părăsi scaunul din cupola turelei şi privi în jur. Acolo se afla patul său şi masa la care îşi consumau rațiile de hrană, baia cu toaletă şi duş. Buncărul devenise casa lor, un loc de destindere şi de muncă, iar acum trebuiau s-o predea chinezilor. Era aproape insuportabil, însă nu se putea opune. În filme, soldații luptau până la moarte într-un astfel de loc, însă faza cu moartea era mai uşor de acceptat de către nişte actori care după o săptămână puteau începe turnarea unui alt film.

— Haide, sergent, îi ordonă ochitorului, care mai trase o ultimă rafală lungă înaintea de-a coborî din locul său şi a se îndrepta spre tunelul de evacuare.

Komanov număra oamenii în timp ce ieşeau, apoi părăsi şi el buncărul. Realiză că nu-şi înştiințase prin telefon comandantul de intenția sa, ezită, dar decise că nu mai avea timp pentru aşa ceva. Va transmite ştirea prin intermediul stației radio de la bordul transportorului BTR.

Tunelul era destul de scund, aşa că erau nevoiți să alerge aplecați, dar era iluminat şi undeva în față se zărea ieşirea. Când servantul încărcător de rezervă o deschise, fură salutați de sunetul mult mai puternic al obuzelor care explodau.

— Ce mama dracului v-a luat atâta timp? urlă la ei un sergent trecut de treizeci de ani. Haideți! îi zori el, împingându-i spre blindatul BTR-60.

— Aşteaptă. Komanov apucă detonatorul şi ataşă cablul la cele două borne ale sale. Se adăposti în spatele biutei betonate care proteja uşa de oțel şi răsuci mânerul.

Încărcătura explozivă avea zece kilograme de TNT. Acesta plus proiectilele depozitate dădură naştere unei explozii care

se revărsă tunând de-a lungul tunelului de evacuare cu un sunet apocaliptic, iar pe partea cealaltă a dealului turela grea a tancului IS-3 țâşni în aer ca o rachetă, spre plăcerea şi uimirea infanteriştilor chinezi. Se răsuci şi îşi urmă oamenii la bordul transportorului amfibiu blindat cu opt roți. Acela era adăpostit într-o alveolă de beton, al cărei acoperiş era acoperit cu brazde de iarbă, care-i asigurau camuflajul, iar acum ieşi afară şi goni în josul dealului către nord şi către siguranță.

— Şi-au luat roiul, îi comunică sergentul maiorului, indicând pe ecranul TV imaginile captate de *Marilyn Monroe.* Oamenii ăia tocmai şi-au aruncat în aer turela. E al treilea echipaj care-o face.

— E surprinzător că au rezistat atâta, zise generalul Wallace. Să stai nemişcat într-o zonă de conflict îi era o idee complet străină. Niciodată nu dusese o bătălie la o viteză de deplasare mai mică de şapte sute de kilometri pe oră, la care el considera că practic stă pe loc.

— Pariez că ruşii vor fi dezamăgiți, spuse maiorul.

— Când le vom da un post de recepție pentru imaginile UAV celor de la Şabarsovil?

— Înainte de ora prânzului, domnule general. Vom trimite o echipă să le arate cum funcționează.

BTR-ul era, într-un fel, cel mai tare automobil SUV din lume, cu opt roți motrice, dintre care primele patru serveau la menținerea direcției, manevrarea făcându-se cu ajutorul unui volan. Rezervistul aflat în spatele volanului era în viața civilă şofer de camion, astfel că nu ştia să conducă altfel decât cu pedala de accelerație lipită de podea, aprecie Komanov. El şi oamenii săi erau zguduiți în compartimentul de transport asemenea zarurilor dintr-un cornet, fiind protejați de lovituri grave numai de căştile de oțel. Dar nu se plângeau. Privind afară prin ambrazurile de tragere puteau zări exploziile obuzelor chineze şi cu cât ieşeau mai rapid din acea zonă, cu atât erau mai mulțumiți.

— Cum a fost la voi? îl întrebă locotenentul pe sergentul

care comanda vehiculul.

— Cea mai mare parte a timpului ne-am rugat ca dumneavoastră să fiți un laş. În jurul nostru cădeau o mulțime de obuze. Să-i dea Dumnezeu sănătate celui care-a construit garajul în care ne ascundeam. Cel puțin un obuz a căzut direct pe el. Aproape c-am făcut pe mine, raportă cu candoare rezervistul. Comunicau stând față în față şi țipând.

— Cât mai avem până la cartierul general al regimentului?

— Aproximativ zece minute. Câți ați omorât?

— Poate două sute, reflectă Komanov, făcând o apreciere generoasă. N-am văzut niciun tanc.

— Probabil că-şi construiesc poduri de pontoane chiar în acest moment. Durează ceva. Am văzut cum se fac atunci când eram în Armata 8 Gardă, în Germania. Practic tot ce făceam era să exersăm forțarea de râuri. Cât de buni sunt inamicii?

— Nu sunt laşi. Avansau prin foc chiar şi-atunci când le ucideai tovarăşii. Ce s-a întâmplat cu artileria noastră?

— Rasă, tovarăşe locotenent, de proiectilele reactive care cădeau din cer ca o grindină, replică el gesticulând cu amândouă mâinile.

— Unde sunt întăririle?

— Dar noi cine naiba credeți că suntem? îi răspunse sergentul tot cu o întrebare. Cu toții fură luați prin surprindere când BTR-ul frână brusc, patinând. Ce s-a întâmplat? urlă sergentul la şofer.

— Priviți, replică bărbatul, arătând cu degetul.

Apoi trapele din spate fură smucite şi zece bărbați se cățărară înăuntru, transformând spațiul redus din interiorul BTR-ul într-o cutie cu sardele.

— Tovarăşe locotenent! Era Ivanov de la Cinci Zero.

— Ce s-a petrecut?

— Am primit un obuz exact pe trapă, replică el, iar bandajele de pe fața sa dovedeau că povestea era reală. Suferea puțin din pricina durerii, însă era fericit că se putea mişca. BTR-ul nostru a încasat o lovitură directă exact în nas, care a ucis şoferul şi a transformat vehiculul într-o epavă.

— N-am mai văzut un bombardament ca ăsta, nici măcar la manevrele din Germania şi Ucraina, rosti comandantul transportorului. E ca-n filmele cu război, însă total diferit când te afli în realitate pe câmpul de luptă.

— *Da,* confirmă Komanov.

Nu era deloc nostim, nici când stăteai într-un buncăr şi nici când stăteai afară. Mai ales aici. Sergentul aprinse o ţigară de fabricaţie japoneză şi o ţinu strâns cu palma făcută căuş pentru a o împiedica să tremure prea mult. Din fericire, şoferul cunoştea drumul iar artileria chineză îşi mută focul, trăgând în mod evident împotriva unor ţinte aleatorii aflate dincolo de raza vizuală a observatorilor care reglau tirul.

— A început, Jack, anunţă Secretarul Apărării, Bretano. Vreau să le dau oamenilor noştri permisiunea să tragă.

— Cui, mai exact?

— Forţelor aeriene, pentru început avioanelor de vânătoare pe care le avem în teatrul de operaţii. Deja avem în aer aparate AWACS care cooperează cu ruşii. Deja a avut loc o bătălie aeriană, una mică. Şi primim informaţii de la aparatele de recunoaştere. Pot retransmite imaginile către tine, dacă vrei.

— În regulă, fă-o, zise Ryan în receptor. Şi, în privinţa celeilalte probleme, dă-le undă verde băieţilor, decise Jack. Se uită spre Robby.

— Jack, pentru asta le plătim solda şi crede-mă că ordinul n-o să-i supere. Piloţii de vânătoare nu trăiesc decât pentru astfel de lucruri – până când văd ce se întâmplă, deşi marea majoritate n-au niciodată ocazia. Ei văd doar un avion care se dezintegrează, nu şi pe amărâtul care sângerează înăuntru, încercând să se catapulteze câtă vreme mai e conştient, îi explică vicepreşedintele Jackson. Mai târziu piloţii vor avea timp să stea şi să se gândească puţin. Eu aşa am făcut. Dar nu toţi o fac. În general, nu vor decât să picteze simbolul unei victorii pe flancul avionului; cu toţii ne dorim asta.

— În regulă, oameni buni, acum suntem vârâţi şi noi în

conflict, le spuse colonelul Bronco Winters piloților săi adunați.

În anul precedent obținuse patru victorii aeriene deasupra Arabiei Saudite, doborându-i pe acei purtători nătângi de turban care zburau în slujba țării care adusese războiul biologic pe tărâm american. Încă o victorie şi va obține titlul de as, lucrul pe care şi-l dorise încă din anii când era puşti, la Colorado Springs. Întreaga sa carieră zburase numai pe avionul de vânătoare F-15 Eagle, deşi spera să facă un pas înainte cu noul model F-22A Raptor, peste doi sau trei ani. Avea 4231 de ore de zbor pe Eagle, îi ştia toate secretele şi nu-şi putea imagina un aparat mai bun cu care să se ridice-n aer la luptă. Acum urma să ucidă chinezi. Nu înțelegea pe moment care era situația politică şi nici nu-i păsa. Se afla pe o bază aeriană rusă, un lucru pe care nu se aşteptase să-l vadă decât prin colimator, dar şi problema asta era OK. Pentru o clipă se gândi că îi plăcea mâncarea chinezească, mai ales cea din legume, însă chinezii care o preparau erau cetățeni americani, nu comuniști. Se afla în Rusia de mai bine de-o zi, o perioadă suficientă pentru a refuza vreo douăzeci de oferte de-a sorbi puțină vodcă. Piloții lor de vânătoare păreau băieți deştepți, poate un pic cam prea nerăbdători să lupte, ceea ce nu era bine pentru sănătatea lor, însă prietenoşi şi plini de respect atunci când zăreau cele patru victorii pictate pe laterala fuzelajului avionului său F-15 Charlie, lider de formație al Escadrilei 390 Vânătoare. Sări din jeepul rusesc – ei le spuneau altfel, dar nu-si mai amintea cum – la scara avionului său. Şeful mecanic era acolo.

— Mi l-ai pregătit, şefule? întrebă Winters, punând piciorul pe prima treaptă.

— Cum să nu, replică sergentul-major Neil Noian. Toți parametri sunt normali. L-am pregătit cât de bine am putut. Du-te şi omoară câțiva şi pentru noi, Bronco. Era regula escadrilei ca atunci când un pilot era în avionul său să nu fie interpelat decât pe numele de apel.

— O să-ți aduc scalpurile lor, Noian. Colonelul Winters continuă să urce treptele, oprindu-se să lustruiască panoul

pictat. Sergentul major Noian se cățără rapid după el, pentru a-l ajuta să-şi lege centurile apoi sări jos, detaşă scara şi se îndepărtă.

Winters începu procedura de pornire, introducând mai întâi coordonatele poziției de la sol, un lucru care încă se practica pe Eagle care, pe lângă noul sistem de poziționare GPS, avea un sistem inerțial de navigație în caz că GPS-ul se strica (nu se întâmplase niciodată, însă procedura era procedură). Instrumentele se activară, informându-l pe Winters că rezervoarele de combustibil ale avionului său erau pline ochi şi că avea o încărcătură de luptă compusă din patru AIM-120 AMRAAM[95] cu ghidare radar, plus patru rachete ghidate în infraroşu, din noua generație, model AIM-9X Sidewinder, ultima generație a unei clase de rachete al cărei proiect data din vreme când mama şi tatăl său se căsătoriseră într-o biserică de pe Lenox Avenue, în Harlem.

— Turnul de control, aici Bronco cu trei avioane, gata pentru rulaj, recepție.

— Turnul către Bronco, ai permisiune să rulezi. Vânt din direcția orei zece, viteza trei-zero-cinci. Baftă, colonele.

— Mersi, turnule. Formația Mistreților, aici liderul, să-i dăm drumul.

Eliberă frânele şi aparatul de luptă începu să se mişte, propulsat de cele două puternice motoare Pratt & Whitney. O adunătură de ruşi, majoritatea din personalul de întreținere de la sol, dar şi câțiva piloți, judecând după ținute, se aflau afară pe rampă privindu-i formația cum decolează. „Bine, judecă el, hai să le arătăm cum se face treaba la noi în cartier.” Cele patru avioane rulară în perechi până la capătul pistei, trecură vuind peste plăcile de beton şi îşi luară zborul în formație pe celule, cu coechipierul foarte aproape de avionul lider. Câteva secunde mai târziu cea de-a doua celulă decolă şi ea şi virară toți către sud, luând deja legătura cu un

---

[95] Air Intercept Missile – rachetă aer-aer. AMRAAM – Advanced Medium Range Air to Air Missile – rachetă aer-aer cu rază medie de acțiune, (n.tr.).

avion AWACS, Vultur Doi.

— Vultur Doi, aici liderul formației Mistreț, aflat în aer cu patru aparate.

— Lider Mistreț, aici Vultur Doi. Vă avem pe radar. Virați sud, curs unu-şapte-zero, urcați şi mențineți nivelul de zbor trei-trei. Se pare că azi o să aveți ceva de muncă, băieți.

— Îmi convine de minune. Terminat.

Colonelul Winters – tocmai fusese promovat de la locotenent-colonel la colonel plin – se foi puțin în scaun pentru a se aşeza într-o poziție cât mai bună, apoi termină de executat urcarea la unsprezece mii de metri. Radarul de bord era stins şi nici nu intenționa să vorbească mult la radio, căci cineva undeva ar fi putut trage cu urechea şi de ce să renunțe la avantajul surprizei? În câteva minute urma să intre în zona acoperită de radarele de supraveghere chineze amplasate în preajma frontierei. Cineva trebuia să ia o măsură împotriva acelor stații. Poate mai târziu în cursul acelei zile, speră el, Little Weasel F-16[96] se va ocupa de ele. Însă meseria lui Bronco era să se ocupe de avioanele chineze de vânătoare şi de toate bombardierele care-i ieşeau în cale. Ordinele sale spuneau ca pe parcursul întregii misiuni să rămână în interiorul spațiului aerian rus, aşa că dacă Joe Chinezul nu voia să vină să se joace peste graniță, urma să fie o zi plictisitoare. Dar Joe avea avioane SU-27, despre care se ştia că sunt foarte performante. Şi probabil că şi chinezii aflați la manşa lor se credeau piloți performanți.

Ei bine, asta rămânea de văzut.

Lăsând la o parte toate astea, era o zi minunată pentru zbor, cu cerul acoperit de nori în proporție de două zecimi şi fără urmă de poluare, mai mare dragul să zbori în el. De-acolo de sus ochii lui de vultur puteau zări pe o rază de peste o sută şaizeci de kilometri, plus că-l avea pe Vultur Doi să-i

---

[96] Misiunile Wild Weasel – „nevăstuica sălbatică" – reprezintă atacuri îndreptate împotriva mijloacelor electronice de detecție şi ghidare ale inamicului şi/sau mijloacelor de apărare aeriană (lansatoare SAM, baterii AA etc.); F-16, avion de luptă din dotarea USAF, monoloc, monomotor, poate fi folosit ca interceptor, dar şi ca avion de atac la sol, (n.tr.).

spună de unde vin inamicii. În spatele lui, o a doua şi a treia patrulă de câte patru aparate Eagle decolară. Mistreții Sălbatici zburau cu întreg efectivul în acea zi.

Călătoria cu trenul era destul de neplăcută. Locotenent-colonelul Giusti se foi în fotoliul său de tren încercând să găsească o poziție ceva mai confortabilă, însă vagonul de călători de producție rusească în care el şi personalul său călătoreau fusese proiectat de ingineri care nu se gândiseră la confort. Afară era întuneric, pentru că nu prea erau surse de lumină pe-acolo. În acea clipă se aflau în partea răsăriteană a Poloniei, un ținut al fermelor, căci Polonia evolua spre a deveni un fel de Iowa europeană, construind o mulțime de ferme de porci pentru a produce şunca aceea care făcuse faimoasă regiunea. Vodca poloneză de asemenea era faimoasă, iar colonelului Giusti i-ar fi prins bine un strop în acele momente. Se ridică şi ieşi din compartiment, păşind pe culoarul vagonului. Aproape toată lumea de la bord dormea sau încerca să doarmă. Doi subofițeri sensibili se întinseseră pe podea în loc să se ghemuiască în scaune. Podeaua murdară le strica uniformele, dar se îndreptau către o zonă de conflict, unde pedanteria nu conta. Armele personale erau aşezate în plasele de bagaje, la care se putea ajunge uşor, căci erau soldați şi nu se simțeau bine fără o armă la îndemână. Continuă să meargă spre partea din spate a trenului. Vagonul următor transporta mai mulți soldați din personalul companiei de comandă. Sergentul major al escadronului său de cercetare se afla acolo, citind un ziar.

— Să trăiți, domnule colonel, îl întâmpină sergentul. Cam lung drumul, nu?

— Mai avem cel puțin trei zile de mers, poate chiar patru.

— Super, observă subofițerul. E mai nasol decât cu avionul.

— Da, ei bine, măcar avem tancurile cu noi.

— Da, domnule.

— Cum stăm cu hrana?

— Păi toți avem pachetele de rații, iar eu mi-am pus deoparte o cutie mare cu batoane Snickers. Aveți idee ce se-

ntâmplă în lume?

— Doar că-n Siberia a-nceput balul. Chinezii au trecut graniţa şi Ivan încearcă să-i oprească. Nu se ştiu amănunte. Ar trebui să obţinem o situaţie la zi atunci când trecem prin Moscova, după ora prânzului, după estimările mele.

— Mi se pare corect.

— Cum apreciază soldaţii situaţia?

— Fără probleme. Sunt plictisiţi de călătoria cu trenul, vor să revină la bordul blindatelor lor, ca de obicei.

— Ce atitudine au?

— Sunt pregătiţi, domnule colonel, îl asigură sergentul-major.

— Bun. Cu acestea spuse, Giusti se întoarse la locul său, sperând că va reuşi să prindă totuşi câteva ore de somn, căci din Polonia nu avea mare lucru de văzut.

Îl enerva că era rupt de lumea exterioară. Avea la bordul vehiculului său o staţie radio cu legătură prin satelit, însă acela se afla pe un vagon platformă din coada trenului, la care nu putea ajunge. Fără radio, nu ştia ce se petrece în zona spre care se îndreptau. Războiul începuse. Ştia asta. Dar nu ştia detalii, nu ştia unde va opri trenul, unde şi când îşi va debarca echipamentul, îşi va organiza escadronul şi-l va pune acolo unde-i era locul, adică pe-un drum rutier.

Partea cu transportul feroviar se derula fără probleme. Ruşii păreau să aibă milioane de vagoane platformă proiectate special pentru transportul vehiculelor cu şenile, destinate fără îndoială pentru a le purta tancurile grele de luptă spre vest, în Germania, în vederea unui război contra NATO. Constructorii lor nu bănuiseră vreodată că vagoanele lor urmau să aducă tancuri americane în est pentru a apăra Rusia contra unui invadator. Nimeni nu putea prezice viitorul pe-o perioadă mai lungă de câteva săptămâni. Pentru moment, lui i-ar fi reuşit o prezicere pentru următoarele cinci zile.

Restul Diviziei 1 Blindată se întindea pe sute de kilometri în spatele său, pe liniile de cale ferată. Brigada a 2-a a colonelului Don Lisle abia termina îmbarcarea în Berlin, ea constituind formaţiunea din coada diviziei. Urma să

traverseze Polonia la lumina zilei, dacă asta avea vreo importanță.

Cavalerie 4 se afla unde-i era locul, în frunte. Indiferent care era punctul terminus, vor instala un perimetru defensiv, apoi vor continua marşul către răsărit, într-o manevră numită „Marş către contact", spre locul unde urma să-nceapă „distracția". Şi pentru ea trebuia să fie bine odihnit, îşi reaminti colonelul Giusti. Aşa că se lăsă în spătarul scaunului şi închise ochii, abandonându-şi trupul în voia hopurilor şi clătinărilor vagonului.

Toți piloții aveau în minte „patrula din zori". Titlul dat acestei activități data din 1930, de la celebrul film cu Errol Flynn, iar termenul îşi avea probabil originea în numele real al unei misiuni, însemnând că eşti primul care decolează într-o nouă zi, pentru a vedea soarele răsărind şi a căuta inamici imediat după micul dejun.

Bronco Winters nu semăna cu Errol Flynn, dar nu mai conta. Nu puteai aprecia un războinic după mutră, ci după privirea sa. El era pilot de vânătoare. Ca tânăr adolescent trăind în New York, lua metroul până la aeroportul La Guardia pentru a sta lipit de gard, privind cum decolează şi aterizează avioanele, ştiind încă de atunci că vrea să fie pilot. Ştia totodată că activitatea unui pilot de luptă e mai distractivă decât cea a unuia de pe un avion de linie, apoi aflase că pentru a zbura pe un avion de vânătoare trebuia să intre la Academie, aşa că trebuia să studieze din greu. Trăsese din greu pe băncile şcolii, tocind mai ales matematica şi fizica, deoarece avioanele erau aparate mecanice şi asta însemna că se supuneau legilor fizicii. Era un magician al matematicii – aşa fusese pe vremea când absolvise la Colorado Springs – însă interesul său pentru matematică pierise în ziua când păşise pe poarta bazei aeriene Columbus din Mississippi, deoarece atunci când pusese prima dată mâinile pe comenzile unui avion – partea de „studiu" a misiunii sale fusese îndeplinită, urmând adevărata parte de „învățare". Fusese primul în clasa lui la Columbus, trecând rapid şi cu uşurință peste cursul primar

de zbor la bordul unui Cessna, apoi urmând antrenamentul de pilot de vânătoare şi, cum fusese şef de promoţie la Columbus, avusese dreptul să aleagă, iar alegerea sa fusese fireşte F-15 Eagle, puternicul şi chipeşul nepot al lui F-4 Phantom. Era un avion plăcut şi uşor de pilotat, dar dificil de folosit în luptă, căci toate butoanele sistemelor de luptă se aflau pe manşă şi maneta de gaze, având o mulţime de culori, forme şi dimensiuni, astfel încât să poţi opera toate sistemele numai prin simpla atingere, simţindu-le, permiţându-ţi astfel să ţii privirea ridicată şi aţintită la ce se întâmpla în exteriorul avionului în loc să te uiţi în jos la instrumente. Era ca şi cum ai fi cântat la două claviaturi de pian în acelaşi timp, şi lui Winters îi trebuiră şase luni dezamăgitor de lungi pentru a stăpâni acele comenzi. Dar acum lucra cu comenzile la fel de firesc cum îşi dădea cu ceară mustaţa răsucită, stil Bismarck, singura lui trăsătură atipică, pe care o modelase după cea a lui Robin Olds, o adevărată legendă în lumea piloţilor de vânătoare americani, un pilot înnăscut şi o minte ascuţită – deci un tactician extrem de periculos. As al celui de-al Doilea Război Mondial, as în Coreea şi, de asemenea, as în Vietnam, Olds fusese unul dintre cei mai buni oameni care stătuseră vreodată la comenzile unui avion de luptă şi a cărui mustaţă îl făcea până şi pe Otto von Bismarck să arate ca o fetiţă.

Însă în acel moment colonelul Winters nu se gândea la asta. Dar gândurile erau totuşi prezente, ca parte a caracterului său şi al simţului realităţii, o funcţie a creierului care-i permitea să ţină tot timpul evidenţa elementelor din lumea tridimensională înconjurătoare. Pentru el zborul era la fel de natural ca şi pentru şoimul cenuşiu, care era mascota Academiei de Aviaţie. Şoimul era un vânător, aşa cum era şi Winters în acel moment. Avionul său avea instrumente de bord care preluau datele transmise de aparatul AWACS aflat la o sută nouăzeci de kilometri. În urma sa, aşa ca îşi împărţea în mod egal atenţia între cer şi ecranul aflat la un metru în faţa ochilor săi căprui…

… acolo… trei sute douăzeci de kilometri, cap compas unu-şapte-zero, patru inamici care veneau către nord. Apoi încă

patru şi alţi patru. Joe Chinezul venea să se joace, iar Mistreţii erau flămânzi.

— Liderul Mistreţ, aici Vultur Doi. Foloseau transmisii radio criptate, cu perioadă mică de emisie, care erau foarte dificil de detectat şi imposibil de ascultat de urechi străine.

— Liderul Mistreţ. Vorbea laconic, pentru mai multă siguranţă. De ce să ruineze elementul surpriză?

— Lider Mistreţ, avem şaisprezece bandiţi, la unu-şapte-zero de poziţia ta, înălţime treizeci, venind exact spre nord cu viteza de nouă sute kilometri pe oră.

— I-am zărit.

— Încă se află de partea sudică a graniţei, dar nu pentru multă vreme, îl avertiză tânărul controlor din aparatul E-3B. Mistreţ, de data asta aveţi permisiunea să angajaţi inamicul.

— Recepţionat, angajez inamicul, confirmă Winters, iar mâna sa stângă răsuci un buton pentru a activa sistemul.

O privire rapidă aruncată pe ecranul cu situaţia armamentului îi indică faptul că rachetele erau pregătite de lansare. Încă nu pornise radarul de urmărire şi de achiziţie a ţintelor, care se afla în modul pasiv de lucru. În esenţă aparatul F-15 fusese construit ca un apendice al monstruoasei antene radar din nasul lui – o caracteristică esenţială care dictase dimensiunile aparatului încă de la primele schiţe de pe planşetă – dar pe parcursul anilor piloţii se obişnuiseră să nu-l mai folosească, deoarece un inamic echipat cu un receptor potrivit putea fi avertizat că prin vecini umblă un Vultur – Eagle – cu ochi ageri şi gheare ascuţite. Acum, în loc să treacă radarul în modul activ, putea obţine informaţiile necesare de la avionul AWACS, ale cărui semnale radar erau detectabile, dar niciun inamic nu avea ce-i face şi nu constituia o ameninţare directă. Chinezii urmau să fie în mod cert ghidaţi de la sol, cu ajutorul unei staţii radar, iar Mistreţii se aflau exact la limita ei de detecţie, aşa că era sau nu posibil să fi fost reperaţi. Undeva mai în spate, un avion EC-135 monitoriza atât emisiile radarelor chineze, cât şi frecvenţele radio folosite de controlorii aerieni chinezi, urmând să transmită orice avertisment aparatului AWACS.

— Vultur, aici Mistrețul, spune-mi tipul inamicilor, recepție.

— Mistreț, nu suntem siguri, dar după locul de decolare şi profilul de zbor par a fi Sierra-Uniform Doi-Şapte[97].

— Înțeles. Pentru Winters era totul bine. Considera SU-27 ca fiind un avion destul de bun, respectabil pentru un avion proiectat de ruşi. Cei mai buni ingineri proiectanți ai Rusiei lucraseră la acel aparat şi aveau cu ce să se mândrească. „OK, Joe, hai să vedem cât de bun eşti.” Mistreți, aici Liderul, virați stânga la unu-trei-cinci.

Celelalte avioane confirmară, şi se înclinară toate spre stânga. Winters aruncă o privire rapidă să se asigure că nu lăsau niciun fel de dâre de condensare care să le trădeze prezența. Apoi îşi verifică avertizorul de amenințări radar. Erau ceva emisii ale radarelor de căutare chineze, dar sub pragul teoretic de detecție. Însă peste aproximativ treizeci de kilometri situația avea să se schimbe. Dar, pe moment, erau nevăzuți pentru radarele chineze. Poate controlorii chinezi vor emite un avertisment prin radio, sau poate doar se vor zgâi la ecrane, încercând să se decidă dacă este vorba despre un contact real sau nu. Culoarea albastru pal în care erau vopsite avioanele Eagle nu le făcea prea uşor de reperat vizual, mai ales dacă aveau soarele în spate, acesta fiind cel mai vechi truc din manualul piloților de vânătoare şi pentru care nu exista încă remediu…

Chinezii trecură prin dreapta sa, la vreo patruzeci şi opt de kilometri, îndreptându-se către nord în căutare de avioane de luptă ruseşti pe care să le angajeze, căci asiaticii doreau să dețină controlul aerian asupra terenului de luptă. Asta însemna că-şi porneau propriile radare de căutare, iar când făceau asta stăteau multă vreme cu privirea îndreptată în jos, la ecran, în loc să supravegheze cerul, un gest periculos. Când se află la sud de ei, Winters îşi aduse avioanele spre dreapta, către vest, şi coborî cu şase mii de metri, mult sub altitudinea de zbor a inamicilor, căci majoritatea piloților de

[97] SU-27.

vânătoare se uită în spate sus, nu în spate jos, căci erau învățați că altitudinea, ca şi viteza, înseamnă supraviețuire. Aşa şi era… în majoritatea cazurilor. În următoarele trei minute erau exact în coada inamicilor şi Winters acceleră la maximum pentru a-i ajunge din urmă. Formația sa de patru se împărți la comandă în două celule. El vira stânga şi atunci îi reperă vizual, nişte săgeți întunecate pe cerul de un albastru strălucitor. Foloseau aceeaşi vopsea gri-deschis preferată de ruşi – putea fi o adevărată problemă dacă aparate ruseşti de acelaşi tip intrau în zonă, căci de cele mai multe ori nu ajungeai într-atât de aproape de țintă încât să vezi dacă pe aripi are stele roşii sau steagul alb, albastru, roşu.

Apoi în căşti îi răsună un ton continuu. Rachetele Sidewinder detectau căldura emisă de motoarele cu postcombustie AL-7 „Liulka", asta însemnând că se apropiase suficient de mult. Coechipierul său, un locotenent tânăr şi isteț, se afla la cinci sute de metri în dreapta, îndeplinindu-şi sarcina de a-l acoperi pe şeful formației. Bronco estimă că avea un surplus de viteză față de chinezi de aproape două sute de kilometri pe oră.

— Mistreț, aici Vultur, te atenționăm că inamicii se îndreaptă chiar spre noi în aceste clipe.

— Nu pentru multă vreme, Vultur, răspunse colonelul. Nu mai arătau ca nişte săgeți. Acum arătau ca nişte aparate de luptă cu derivă dublă. Zburau spre nord, ordonate şi strânse frumos. Arătătorul stâng selectă Sidewinder şi tonul din căşti fu puternic şi încântător. Lansă două rachete, una destinată avionului din flancul stâng, iar cealaltă pentru cel din dreapta.

— Vulpe Doi, Vulpe Doi cu două păsări lansate, raportă Bronco.

Dârele de fum lăsate de rachete se despărțiră, exact aşa cum intenționase el, iar armele îşi loviră țintele. Camera foto era pornită, înregistrând victoria pe bandă video, exact ca în anul precedent, deasupra Arabiei Saudite. Avea nevoie doar de o victorie pentru a deveni as…

Peste şase secunde o obținea, urmată la o altă jumătate de

secundă de încă o victorie. Ambele aparate inamice se prăvăliră spre dreapta. Cel din stânga aproape se ciocni cu coechipierul său, dar îl rată şi se rostogoli violent în timp ce bucăţi de metal se desprindeau din fuzelaj. Celălalt se învârtea şi el, însă apoi făcu explozie într-o uriaşă minge de culoare albă. Primul pilot se catapultase cu succes, însă al doilea nu reuşi.

„Ghinion, Joe", gândi Winters. Cele două aparate chineze rămase ezitară, apoi se despărţiră brusc şi începură să execute manevre de eschivare. Winters porni radarul şi se luă după cel din stânga. Obţinu ton de fixare pe ţintă şi se afla exact în parametrii optimi pentru lansarea rachetelor AMRAAM. Degetul drept apăsă butonul.

— Vulpe Unu, Vulpe unu, lansat un Slammer împotriva tipului care a luat-o spre vest.

Urmări racheta cu ghidare radar – Slammer, cum le numeau piloţii – cum goneşte spre ţintă. Din punct de vedere tehnic era, la fel ca şi Sidewinder, o armă de tipul „trage-şi-uită" care accelera aproape instantaneu la o viteză de peste doi Mach, aşa că acoperi rapid distanţa de cinci kilometri care o despărţea de ţintă. Îi fură necesare doar zece secunde pentru a se apropia de avionul chinez şi a exploda, la câţiva metri distanţă de fuzelajul aceluia, iar aparatul SU-27 Flanker se dezintegră fără ca pilotul să poată sări cu paraşuta.

„Bun, trei." Dimineaţa devenea din ce în ce mai promiţătoare, însă în acele clipe situaţia reveni la stilul Primului Război Mondial. Trebuia să-şi repereze ţintele vizual, iar căutarea cu privirea a unui avion de vânătoare cu reacţie pe un cer senin nu era… acolo…

— Mă urmezi, Skippy? lansă un apel prin staţia radio.

— Te acopăr, Bronco, răspunse coechipierul. Ai un inamic la ora unu, deplasându-se de la stânga la dreapta.

— Pe el, replică Winters, punând botul avionului pe acel punct îndepărtat din văzduh.

Radarul său detectă ţinta, se fixă asupra ei iar

transponderul IFF[98] spunea că nu-i amic. Lansă o a doua Slammer.

— Vulpe Unu asupra tipului dinspre sud! Vultur, aici liderul Mistreților, cum stăm?

— Până acum am înregistrat cinci victorii aeriene confirmate. Inamicii se îndreaptă către est şi intră în picaj. Razorback se apropie dinspre vest cu patru aparate, viteză o mie, altitudine trei-cinci, în dreptul orei zece. Verifică-ți dispozitivul IFF, Lider Mistreț. Controlorul aerian era grijuliu, ceea ce era foarte bine.

— Formația Mistreț, aici liderul, verificați IFF-ul acum!

Toate avioanele din patrulă confirmară primirea ordinului. Înainte ca ultimul să-şi încheie raportul, aparatul său IFF era deja pornit, şi o a doua rachetă Slammer îşi găsi ținta rotunjind scorul lui Bronco din acea dimineață la patru victorii. „Să fiu al naibii, socoti Winters, dimineața asta *chiar* promite mult."

— Bronco, Skippy a pus gheara pe unul! raportă coechipierul său, iar Winters luă poziție în spatele lui, spre stânga jos.

„Skippy" era locotenentul Mario Acosta, un tinerel roşcovan din Wichita, care se descurca foarte frumos pentru un pilot cu doar două sute de ore de zbor pe acel tip de avion.

— Vulpe Doi, anunță Skippy. Ținta sa virase către sud şi se îndrepta aproape exact către racheta ce se apropia şuierând. Winters văzu cum Sidewinderul pătrundea exact în priza de aer din dreapta, iar explozia care rezultă fu impresionantă.

— Vultur, aici Liderul Mistreților, dă-mi un vector, recepție.

— Lider Mistreț, vino la zero-nouă-zero. Am un inamic ceva mai jos, la optsprezece kilometri distanță, altitudine zece, îndreptându-se către sud cu peste o mie de kilometri pe oră.

---

[98] Interogation Friend or Foe – dispozitiv de identificare amic-sau-inamic, care emite un anumit semnal radio, specific fiecărei tabere, recepționând totodată semnalele de acelaşi tip emise de celelalte aeronave, (n.tr.).

Winters execută o întoarcere şi îşi verifică ecranul radar.

— L-am prins! Şi acel inamic se afla în raza de acțiune a rachetelor Slammer. Vulpe Unu cu Slammer. A cincea rachetă lansată de el în acea zi se desprinse de pilonul de acroşare şi îşi aprinse motorul pornind către est într-o traiectorie descendentă, iar Winters ținu din nou botul avionului îndreptat către țintă, pentru a înregistra momentul pe caseta video… da! Am o explozie. Bronco a obținut un impact, cred că este al cincilea.

— Confirm a cincea victorie pentru Bronco, îl aprobă Vultur Doi. Bună treabă, amice.

— Ce mai avem prin împrejurimi?

— Lider Mistreț, inamicii au trecut pe postcombustie şi fug spre sud, depăşind chiar în clipa asta Mach Unu. Scorul general este de nouă victorii confirmate plus un avion avariat, restul de şase inamici fugind înapoi la bază, recepție.

— Am recepționat şi înțeles, Vultur. În momentul acesta se mai petrece ceva?

— Negativ, Lider Mistreț.

— Unde-i cea mai apropiată cisternă?

— Poți realimenta de la Oliver-Şase, curs zero-zero-cinci, distanță trei sute şaizeci, recepție.

— Confirm. Formația Mistreților, aici Bronco. Adunarea, şi hai să mergem către avionul cisternă. Strângeți formația.

Aparatele din subordine se executară.

— Cum stăm?

— Skippy are o victorie, raportă coechipierul.

— Ducky are două, pronunță comandantul celeilalte celule.

— Ghost Man are două plus o avariere.

Scorul nu se potrivea cu cel anunțat de controlor, remarcă Winters. La naiba, poate că tipii de pe AWACS erau confuzi. Tocmai pentru astfel de cazuri erau bune casetele cu înregistrarea video. Una peste alta, nu fusese o dimineață proastă. Mai presus de orice rezultat, reuşiseră să facă o mare gaură în inventarul de aparate SU-27 Flanker al comuniştilor chinezi, zguduind totodată încrederea piloților asiatici în acele aparate. Să dai o lovitură moralului unui

pilot de vânătoare era un fapt la fel de valoros ca obținerea unei victorii aeriene, mai ales dacă reuşiseră să le doboare comandantul de escadrilă. I-ar fi făcut pe supraviețuitori să turbeze de furie, dar totodată îi determina să-şi pună întrebări, îndoindu-se de tacticile lor şi de avioanele din dotare. Iar acesta era un lucru bun.

— Cum e?

— Trupele de apărare de pe linia graniței s-au descurcat pe cât de bine ne puteam aştepta, în mod rezonabil, să se comporte, replică Aliev. Vestea bună e că cea mai mare parte a oamenilor noştri au scăpat cu viață. Numărul total de victime este mai mic de douăzeci, plus cincisprezece răniți.

— Câți au traversat până acum fluviul?

— Cele mai bune estimări arată că au traversat elemente a trei divizii mecanizate. Americanii spun că în prezent chinezii au şase poduri funcționale. Ne aşteptăm ca efectivele de pe malul nostru să sporească rapid. Formațiuni inamice de cercetare au început să avanseze spre interior. Pe unele dintre ele le-am surprins în ambuscade, dar încă n-avem prizonieri. Direcția lor de înaintare este exact cea pe care am anticipat-o, la fel şi viteza lor de înaintare.

— Ai cumva şi vreo veste bună? îl întrebă Bondarenko.

— Da, tovarăşe general. Aviația noastră şi prietenii americani i-au dat sângele pe nas aviației chineze. Până în acest moment le-am distrus treizeci de aparate cu doar patru pierdute de partea noastră, iar doi dintre piloți au fost salvați. Am capturat şase piloți chinezi. Au fost duşi spre vest pentru interogatoriu. E improbabil să ne ofere informații utile, deşi sunt sigur că băieții de la forțele aeriene îi vor prăji ca să afle secrete tehnice. Planurile şi obiectivele lor se desfăşoară fără abatere şi probabil că-şi respectă orarul, sau au chiar un uşor avans față de timpii planificați.

Niciun lucru din cele auzite nu constituia o surpriză pentru Bondarenko, dar chiar şi aşa era neplăcut să le asculți. Echipa sa de informații făcea o muncă minunată spunându-i ce-au aflat şi la ce se aşteaptă, dar era ca atunci când ascultai buletinul meteo iarna: da, era frig şi ningea;

nu, ninsoarea şi frigul probabil nu urmau să înceteze, aşa că nu era păcat că nu avea o haină călduroasă de îmbrăcat? Avea informaţii aproape perfecte, însă nu şi abilitatea de-a întreprinde ceva care să-i aducă veşti bune. Era foarte bine că aviatorii lui ucideau aviatorii chinezi, însă infanteriştii şi tanchiştii erau cei care trebuiau opriţi.

— Când vom putea să trimitem aviaţia în misiuni împotriva elementelor avansate?

— Vom începe misiuni de atac la sol în această după-amiază, cu aparate de asalt SU-31, replică Aliev. Dar…

— Dar ce? îi ceru Bondarenko să continue.

— Dar n-ar fi mai bine să-i lăsăm să avanseze timp de câteva zile fără să-i atacăm?

Era o iniţiativă foarte curajoasă a şefului statului-major. Era totodată un lucru corect, realiză Ghenadi Iosifovici după o scurtă reflecţie. Dacă singura sa opţiune strategică era să le întindă o capcană undeva în adâncimea teritoriului, atunci de ce să risipească puţinele sale resurse înainte de-a fi pregătită capcana? Ăsta nu era frontul de vest din iunie 1941 şi nici n-avea la Moscova un Stalin cu pistolul aţintit înspre ceafa sa.

Nu, probabil că acum la Moscova guvernul isca se un adevărat infern politic, cerând o întrunire de urgenţă a Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite, însă asta era doar o campanie de faţadă. Datoria de a-i învinge pe acei ticăloşi gălbejiţi îi revenea lui, fiind doar o problemă de a şti cum să folosească în cel mai eficient mod posibil puţinele resurse de care dispunea, iar asta însemna să le retragă. Însemna să-l facă pe comandantul chinez să se simtă la fel de încrezător ca bătăuşul şcolii în faţa unui puştan cu cinci ani mai mic decât el. Însemna să le insemineze ceea ce japonezii numiseră odinioară Virusul Victoriei. Să-i facă să se simtă invincibili, iar *atunci* să le sară în cârcă precum un tigru din copac.

— Andrei, numai câteva avioane şi spune-le să nu-şi rişte viaţa aventurându-se prea tare în atac. Putem provoca pagube aviaţiei lor, însă forţele terestre… le vom lăsa să înainteze o vreme. Să-i lăsăm să se înfrupte din ospăţul bogat

aşternut în faţa lor până vor prinde osânză şi se vor lenevi.

— De acord, tovarăşe general. E o pastilă amară pentru noi, însă în final pentru ei va fi şi mai amară – presupunând că liderii noştri politici ne vor lăsa să facem ce trebuie făcut.

— Da, asta-i adevărata problemă cu care ne confruntăm, nu?

CAPITOLUL 52

Bătălie în adâncime

Generalul Peng trecu granița Rusiei în vehiculul său de comandament, cu mult în urma primului regiment de tancuri grele. Se gândise să folosească un elicopter, dar statul său major operativ îl atenționase că în aer bătălia nu decurgea aşa de bine cum îi spuseseră uşuraticii din Forțele Aeriene ale Armatei Populare. Se simțea nesigur, traversând râul la bordul unui vehicul blindat, pe un pod plutitor – era precum o cărămidă legată de un balon – dar continuă, ascultând rapoartele ofițerilor săi de stat-major în legătură cu progresele înregistrate până atunci.

— Americanii au trimis înainte un număr de avioane de vânătoare, iar împreună cu acestea aparatele lor E-3 cu radare aeropurtate pentru dirijarea vânătorilor. Acestea sunt formidabile şi dificil de combătut, în ciuda faptului că tovarăşii de la forțele aeriene spun că au tactici pentru a le contracara. Voi crede asta doar atunci când voi vedea cu ochii mei, observă colonelul Wa. Dar până acum asta este singura veste proastă. Suntem cu câteva ore în avans față de plan. Opoziția ruşilor este mult mai redusă decât m-am aşteptat. Prizonierii pe care i-am luat sunt foarte demoralizați de lipsa lor de sprijin.

— E un fapt real? îl chestionă Peng, în timp ce vehiculul în care se aflau părăsea podul îngust şi cădeau bufnind pe pământul Rusiei.

— Da, am capturat zece oameni din pozițiile lor defensive – le vom zări în câteva minute. Aveau tuneluri prin care să fugă şi transportoare de infanterie pregătite să evacueze personalul. Nu se aşteptau să țină mult timp acele poziții, continuă colonelul Wa. Au *plănuit* să fugă, în loc să reziste până la ultimul om, aşa cum ne-am aşteptat. Cred că le

lipseşte voința de-a lupta, tovarăşe general.

Această informație îi atrase atenția lui Peng. Era important să cunoşti care-i spiritul de luptă al inamicului:

— A fost careva dintre ei care a rămas să lupte până la capăt?

— Numai un singur buncăr. Ne-a costat treizeci de oameni, dar l-am cucerit. Probabil că vehiculul lor de scăpare a fost distrus, astfel că nu aveau de ales, speculă colonelul.

— Vreau să văd imediat una dintre acele poziții, ordonă Peng.

— Desigur, tovarăşe general. Wa se ghemui în interior şi strigă ceva conducătorului blindatului. Transportorul de infanterie Type 90 părăsi traseul virând spre dreapta, luându-l prin surprindere pe soldatul din Poliția Militară care încerca să dirijeze traficul, dar acesta nu protestă. Cele patru antene radio înalte îi spuneau ce fel de blindat este acela. Vehiculul de comandament părăsi drumul bătucit de şenile, îndreptându-se direct spre un buncăr rusesc intact.

Generalul Peng ieşi din vehicul, aplecându-şi capul, apoi păşi către vechea turelă de tun, aflată în stare aproape intactă. Forma de „tigaie răsturnată" îi indică faptul că era vorba de turela unui bătrân Stalin-3 – un tanc formidabil, odinioară, dar acum o redutabilă relicvă de muzeu. O echipă de specialişti de la informații se găsea acolo. Luară poziție de drepți când îl zăriră pe general apropiindu-se.

— Cu ce l-am dat gata? întrebă Peng.

— Nu noi l-am amuțit, tovarăşe general. L-au abandonat după ce-au tras cincisprezece proiectile şi cam trei sute de gloanțe de mitralieră. Nici măcar nu l-au distrus înainte de a-l captura noi, raportă căpitanul de la informații, conducându-l pe general spre trapa turelei. Este sigură. Am verificat să nu fie capcane explozive.

Peng coborî. Observă ceva ce semăna cu o cazarmă în miniatură, confortabilă, cu depozit de proiectile pentru tunul de tanc şi mari rezerve de gloanțe pentru cele două mitraliere. Pe podea se aflau tuburi goale din ambele tipuri de muniție, împreună cu ambalaje ale rațiilor de campanie. Părea a fi o poziție comodă, cu paturi de campanie, duş,

toaletă şi o groază de provizii alimentare. Ceva pentru care merita să te lupți, raționă generalul.

— Cum au fugit? se interesă generalul.

— Pe aici, spuse tânărul căpitan, conducându-l spre nord, printr-un tunel. Vedeți, ruşii au plănuit totul. Tunelul ducea pe sub coama unui deal, către un loc de parcare mascat – probabil pentru un BTR, după cum se pare, lucru confirmat de urmele de pe pământ, acolo unde se termina podeaua de beton.

— Cât de mult timp au rezistat?

— Am cucerit poziția la mai puțin de trei ore de la începerea pregătirii noastre de artilerie. Infanteria a înconjurat amplasamentul tunului, iar curând după aceea ruşii au fugit, îşi informă căpitanul superiorul.

— Înțeleg. O treabă bună a infanteriei noastre de asalt. Atunci observă Peng că blindatul de comandă fusese adus de către colonelul Wa peste creasta dealului, până la capătul tunelului de evadare, permițându-i să se îmbarce imediat.

— Acum ce facem? întrebă Wa.

— Vreau să văd ce le-am făcut amplasamentelor artileriei lor de sprijin.

Wa încuviință şi transmise ordinul conducătorului vehiculului şenilat. Au urmat cincisprezece minute de hopuri şi izbituri. Cele cincisprezece tunuri grele se aflau încă la locul lor, deşi două dintre ele, pe lângă care trecuse Peng, fuseseră lovite şi distruse de focul de ripostă. Poziția vizitată de ei era în principal intactă, cu toate că un anumit număr de rachete căzuse în preajmă, destul de aproape încât trei corpuri zăceau încă lângă tunurile lor, înconjurate de bălți lipicioase de sânge aproape închegat. Probabil că mai mulți oameni supraviețuiseră. În apropierea fiecărui tun se găsea o tranşee îngustă, de doi metri adâncime, căptuşită cu beton, pe care bombardamentul nici măcar n-o zgâriase. De asemenea, în apropiere se găsea un mare buncăr pentru depozitarea muniției, cu şine pentru transportul obuzelor şi a încărcăturilor propulsive către tunuri. Uşa era deschisă.

— Câte focuri au tras? vru generalul să ştie.

— Nu mai mult de zece, replică un alt ofițer de la

informații, de data asta un maior. Focul nostru de contrabaterie a fost admirabil aici. Bateria rusească avea, per total, cincisprezece tunuri. Numai unul dintre ele a reuşit să tragă douăzeci de focuri. Le-am scos din acțiune în mai puțin de zece minute. Radarele de depistare a artileriei au lucrat sclipitor, tovarăşe general.

Peng dădu din cap.

— Aşa se pare. Acest amplasament ar fi fost grozav acum douăzeci sau treizeci de ani – protecție bună pentru tunari şi o mare rezervă de proiectile, dar nu au anticipat un inamic cu posibilitatea de a le localiza tunurile atât de rapid. Wa, ce stă pe loc îl poți distruge. Peng privi în jur. Totuşi, genieştii care au realizat această poziție au fost buni. Numai că acest tip de amplasament este demodat. Care a fost totalul pierderilor noastre?

— În jur de trei sute cincizeci de morți. Răniți, şase sute douăzeci, replică ofițerul cu operațiunile. Nu-i o cifră tocmai mică, dar e mai puțin decât ne-am aşteptat. Dacă ruşii ar fi rămas pe poziții, luptând, ar fi fost mult mai rău.

— De ce-au fugit atât de curând? îi întrebă Peng. Ştim ceva?

— Într-unul din buncăre am găsit un ordin scris, care îi autoriza să se retragă atunci când considerau că poziția nu mai poate fi menținută. Asta m-a surprins, observă colonelul Wa. Din punct de vedere istoric, ruşii luptă foarte dur în apărare, aşa cum au descoperit germanii. Dar asta era sub conducerea lui Stalin. Pe-atunci ruşii erau disciplinați. Şi curajoşi. Se pare că azi nu mai sunt.

— Evacuarea lor a fost condusă cu oarecare talent, rațională Peng cu voce tare. Ar fi trebuit să facem mai mulți prizonieri.

— Au fugit prea repede, tovarăşe general, explică ofițerul cu operațiunile.

— Cel care luptă şi apoi fuge, cită generalul Peng, trăieşte ca să lupte în altă zi. Ține minte asta, colonele.

— Da, tovarăşe general, dar cel care fuge nu reprezintă o amenințare imediată.

— Să mergem, rosti generalul, îndreptându-se către vehiculul şenilat de comandament. Dorea să vadă frontul

exact în starea în care se afla.

— Aşadar? îl întrebă Bondarenko pe locotenent. Tânărul avusese o zi grea, iar faptul că era nevoit să stea în poziție de drepți pentru a-i da raportul comandantului nu-i uşura situația. Pe loc repaus, băiete. Eşti în viață. Ar fi putut fi mai rău.

— Tovarăşe general, am fi putut rezista dacă aveam puțin suport, zise Komanov, dând frâu liber frustrării.

— Nu există niciun sprijin. Continuă. Generalul îi indică harta de perete.

— Au traversat aici, au venit prin trecătoarea asta şi peste acest deal pentru a ne ataca. Infanterie pedestră, n-am văzut vreun vehicul. Aveau arme antitanc portabile, nimic ieşit din comun sau neaşteptat, dar dispuneau de un masiv sprijin de artilerie. Numai asupra poziției mele trebuie să fi fost concentrată o întreagă baterie. Tunuri grele, cel puțin o sută cincizeci de milimetri. Plus proiectile reactive care ne-au ras aproape instantaneu artileria de sprijin.

— Asta a fost surpriza pe care au aruncat-o în luptă, confirmă Aliev. Au mai multe sisteme de detecție a focului de artilerie decât ne-am aşteptat, iar rachetele Type 83 sunt folosite ca arme contrabaterie, aşa cum au procedat americanii în Arabia Saudită. E o tactică eficientă. Înainte de orice, va trebui să le atacăm sistemele contrabaterie, sau să folosim tunuri autopropulsate, pe care să le mutăm, după ce-au tras două sau trei focuri. Nu cunosc nicio modalitate de a le păcăli, iar bruierea unui radar de acest tip este extrem de dificilă.

— Deci trebuie să găsim o modalitate de-a le distruge cât mai curând, rosti Bondarenko. Avem unități cu mijloace de culegere electronică a informațiilor. Să le lăsăm să caute radarele chinezilor şi să le eliminăm la rândul nostru cu rachete. Se răsuci. Continuă, locotenente. Vorbeşte-mi despre infanteria chineză.

— Nu sunt fricoşi, tovarăşe general. Suportă bine tirul advers şi acționează corect când sunt atacați. Sunt bine antrenați. Poziția mea şi cea învecinată mie au doborât cel

puțin două sute şi ei au continuat să avanseze. Pregătirea lor de luptă este foarte bună, parcă sunt o echipă de fotbal. Dacă noi facem *asta*, ei răspund prin *aia* şi asta aproape instantaneu. Cu siguranță sunt foarte talentați în cererea suportului de artilerie.

— Au avut bateriile deja poziționate, reglate şi în aşteptare, îi spuse Aliev tânărului ofițer. Te ajută mult urmarea unui scenariu dinainte pregătit. Altceva?

— Nu am văzut niciun tanc. Ne-au scos din luptă înainte de a-şi termina podurile. Infanteria lor arată a fi bine antrenată şi pregătită, chiar dornică să înainteze. N-am văzut dovezi ale unui sistem flexibil de gândire, dar de fapt n-am apucat să văd mare lucru din niciun domeniu şi, aşa cum ați spus, operațiunea lor a fost planificată dinainte, aşadar exersată în mod repetat.

— Tipic pentru chinezi să le spună dinainte oamenilor o mulțime de lucruri despre operațiunile planificate. Nu cred în secretizare la fel de mult ca noi, spuse Aliev. Poate contează pe camaraderia de pe câmpul de luptă.

— Lucrurile merg însă în favoarea lor, Andrei. O armată este evaluată după cum reacționează atunci când situația este rea. Până acum noi n-am apucat să vedem asta. „Oare vom apuca s-o facem?" se întrebă Bondarenko. Îşi scutură capul. Trebuia să alunge din mintea sa asemenea gânduri. Dacă el nu avea încredere, cum să aibă atunci oamenii săi? Dar oamenii tăi, Valeri Mihailovici? Cum au luptat?

— Am *luptat,* tovarăşe general, îl asigură Komanov pe ofițerul superior. Am ucis două sute şi am fi ucis şi mai mulți cu ceva sprijin de artilerie.

— Vor putea oamenii tăi să mai lupte? întrebă Aliev.

— Da, ce naiba! se răsti Komanov. Piticii ăia ticăloşi invadează patria *noastră.* Dați-ne armele potrivite şi-i ucidem pe toți afurisiții ăia!

— Ai absolvit şcoala de tanchişti?

Komanov îşi smuci capul precum un cadet.

— Da, tovarăşe general, al optulea din promoția mea.

— Dă-i o companie din BOIAR, îi ordonă generalul ofițerului cu operațiunile. Duc lipsă de ofițeri.

Generalul-maior Marion Diggs se afla în al treilea tren care părăsise Berlinul; nu fusese alegerea sa, pur şi simplu aşa funcţiona organizarea. Se afla la treizeci de minute în urma escadronului de cavalerie al lui Angelo Giusti. Ruşii îşi dirijau trenurile atât de aproape unul de celălalt, pe cât le permiteau măsurile de siguranţă şi, probabil, chiar le încălcau cumva. Ceea ce făcea ca lucrurile să meargă bine era faptul că sistemul rusesc de căi ferate era complet electrificat, asta însemnând că locomotivele accelerau puternic la ieşirea din staţii şi la terminarea tronsoanelor cu restricţii de viteză impuse de problemele şinelor, zone care abundau.

Diggs crescuse în Chicago. Tatăl său fusese însoţitor de vagon de dormit la compania de căi ferate Atcheson, Topeka şi Santa Fe, lucrând pe trenul Superchief dintre Chicago şi Los Angeles până când serviciul de transport pasageri sucombase la începutul anilor 1970; apoi, lucru destul de remarcabil, schimbase sindicatul, devenind mecanic de locomotivă. Marion îşi amintea cum, copil fiind, conducea trenul alături de tatăl său şi iubea senzaţia dată de o maşinărie atât de imensă care asculta de mâinile sale – astfel că, atunci când a mers la West Point, a decis să fie tanchist şi, mai mult de-atât, cavalerist. Acum era la comanda unei mulţimi de maşini grele.

Se afla pentru întâia oară în Rusia, un loc în care, în prima jumătate a carierei sale militare, cu siguranţă nu se aştepta să fie; pe vremea aceea ruşii de care se temea că-i va întâlni făceau parte din Armatele I Tancuri de Gardă şi a III-a de Şoc, acele masive formaţiuni care odinioară staţionaseră în Germania de Est, întotdeauna suspectate că vor face o mică plimbare până la Paris, sau cel puţin de aşa ceva se temea NATO.

Dar acum, când Rusia făcea parte din NATO, acea idee părea demnă de un film SF prost. Nu încăpea nicio îndoială. Privind afară prin fereastra trenului putea zări cupolele în formă de ceapă ale bisericilor ortodoxe ruseşti, pe care Stalin ratase să le dărâme. Gările îi erau destul de familiare. Niciodată nu fuseseră un exemplu artistic de arhitectură sau

de urbanism, fiind aidoma triajelor mohorâte de lângă Chicago sau oricare alt oraş american. Nu, doar gările pe care le construiesc copiii an de an sub bradul de Crăciun sunt frumoase. Dar aici nu se zărea niciun brad de Crăciun. Trenul se opri, aşteptând probabil un semnal pentru a continua…

… Dar nu, după toate aparențele se aflau într-un terminal militar. În dreapta se vedeau tancuri ruseşti şi o mulțime de rampe de încărcare din beton – ruşii construiseră acest loc pentru a-şi expedia propriile vehicule cu şenile spre vest, gândi generalul.

— Domnule general? apelă o voce.

— *Da!*

— Cineva doreşte să vă vadă, domnule, anunță aceeaşi voce.

Diggs se ridică şi păşi în direcția din care venise glasul. Era unul dintre tinerii săi ofițeri de stat-major, abia ieşit de la Leavenworth, iar în spatele său stătea un general rus.

— Dumneavoastră sunteți Diggs? întrebă rusul într-o engleză destul de bună.

— Corect.

— Vă rog să veniți cu mine. Rusul păşi pe peron. Aerul era proaspăt, dar în acea dimineață se adunaseră nişte nori cenuşii, joşi.

— Îmi puteți spune cum se desfăşoară lucrurile în est? ceru Diggs să afle.

— Vrem ca dumneavoastră şi câțiva ofițeri din statul vostru major să zburați până la Chabarsovil pentru a vedea voi înşivă.

„O idee de bun-simț”, judecă Diggs.

— Câți?

— Şase, plus dumneavoastră.

— Bine. Generalul dădu aprobator din cap şi se duse la căpitanul care-l strigase în compartiment. Îi vreau pe coloneii Masterman, Douglas, Welch, Turner, maiorul Hurst şi locotenent-colonelul Garvey.

— Am înțeles, domnule. Băiatul se făcu nevăzut.

— Cât de repede?

— Mijlocul de transport vă aşteaptă în clipa de faţă.

„Unul de-al lor”, gândi Diggs. Nu mai zburase până atunci cu un avion rusesc. Cât de sigur era? Cât de sigur era să zbori într-o zonă de conflict? Ei bine, armata nu-l plătea ca să stea în locuri sigure.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Nosenko, Valentin Nosenko, general-maior, Stavka.

— Cât de rău este?

— Nu-i bine, generale Diggs. Principala noastră problemă constă în aducerea de întăriri în teatrul de operaţiuni. Însă inamicul are multe râuri de traversat. Dificultăţile, după cum spuneţi voi, americanii, se vor eşalona.

Principala grijă a lui Diggs era aprovizionarea. Tancurile sale şi transportoarele Bradley aveau toate rezerva standard de muniţie deja îmbarcată, iar două plinuri şi jumătate de muniţie pentru fiecare vehicul se găseau în camioanele de aprovizionare îmbarcate în trenuri precum al lui. În definitiv, toate lucrurile deveneau puţin îngrijorătoare, în special în cazul artileriei. Dar cea mai mare grijă dintre toate era motorina. Avea destulă pentru a-şi deplasa divizia vreo cinci sau şase sute de kilometri. În linie dreaptă era o distanţă bunicică, dar războaiele n-au permis niciodată trupelor să se deplaseze în linii drepte. Transformată, distanţa de marş se cifra la vreo trei sute de kilometri în cel mai bun caz, iar aceasta nu era deloc o cifră impresionantă. Apoi mai era problema combustibilului pentru aviaţia diviziei. Aşa că primul ofiţer de care avea nevoie după Masterman, creierul său în materie de operaţiuni, era şeful logisticii, colonelul Ted Douglas. Ofiţerii începură să-şi facă apariţia.

— Ordonaţi, domnule? ceru Masterman.

— Zburăm spre est pentru a vedea ce se-ntâmplă.

— În regulă, permiteţi-mi să mă asigur că avem echipament de comunicaţii. Masterman dispăru din nou. Părăsi vagonul, împreună cu doi soldaţi chemaţi sub drapel care duceau staţii radio cu legătură prin satelit.

— Bună mişcare, Duke, remarcă locotenent-colonelul Garvey. Era ofiţerul de transmisiuni şi informaţii culese prin mijloace electronice al Diviziei 1 Tancuri.

— Domnilor, acesta este generalul Nosenko de la Stavka. Ne va duce către est, presupun?

— Corect. Sunt ofițer de informații la Stavka. Pe-aici, vă rog. Îi conduse către locul unde-i aşteptau patru maşini. Drumul către un aeroport militar dură douăzeci de minute.

— Cum au primit vestea oamenii voştri? întrebă Diggs.

— Vă referiți la civili? E prea devreme să mă pronunț. Multă neîncredere, dar şi ceva furie. Furia e un lucru bun, zise Nosenko. Furia îți dă curaj şi hotărâre.

Dacă ruşii vorbeau de furie şi determinare, situația trebuia să fie destul de rea, socoti Diggs, privind la străzile din suburbiile Moscovei.

— Înaintea noastră, ce-ați mutat spre răsărit?

— Până acum, patru divizii de infanterie motorizată, răspunse Nosenko. Sunt cele mai bine pregătite formațiuni ale noastre. Adunăm şi alte forțe.

— Am pierdut legătura cu evenimentele. Ce face NATO? Nu mai trimite nimic? fu următoarea lui întrebare.

— O brigadă britanică, cu baza la Hohne, se formează chiar acum. Sperăm că vor porni la drum spre noi în două zile.

— Nu-i chip să intrăm în acțiune fără a fi sprijiniți de către britanici, rosti Diggs. Bun, sunt echipați cam la fel cum suntem noi. Ca lucrurile să fie şi mai bune, antrenamentul lor s-a făcut conform aceloraşi principii ca ale noastre. Hohne, punctă el, Brigada 22 de la Haig Barracks, comandată de generalul de brigadă Sam Turner. Bea whisky de parc-ar fi apă minerală Perrier, dar e un fin analist şi tactician de clasă. Iar brigada sa fusese pregătită în tot soiul de năzbâtii la Grafenwor. Dar germanii?

— Aici e o problemă politică, admise Nosenko.

— Spune-le politicienilor voştri că Hitler e mort, Valentin. Ar fi foarte frumos să-i avem de partea noastră pe nemți. Crede-mă, amice. Noi ne jucăm tot timpul cu ei. Au scăzut puțin în ultimii zece ani, dar soldații germani nu sunt deloc tâmpiți şi nici ofițerii lor. Unitățile lor de cercetare, în special, sunt foarte bune.

— Da, dar asta e o problemă politică, repetă Nosenko.

Şi cu asta basta, raționă Diggs, cel puțin pentru moment.

Aparatul care-i aştepta era un IL-86, care în nomenclatorul NATO era denumit „Camber”, în mod vădit copia rusească a avionului Lockheed C-141 „Starlifter”. Cel de față avea însemne comerciale Aeroflot, dar păstrase turela din coadă, pe care ruşii preferaseră s-o mențină pe toate modelele de aparate tactice. Pe moment, Diggs nu făcu nicio obiecție. Abia avuseseră timp să-şi ocupe locurile şi să-şi lege centurile când avionul începu să ruleze.

— Sunteți grăbiți, Valentin?

— De ce să aşteptăm, generale Diggs? Suntem în război, îi aminti el oaspetelui.

— În regulă, ce informații avem?

Nosenko deschise geanta cu hărți pe care-o purta şi desfăşură o planşă mare pe podea în timp ce avionul se înălța. Era reprezentarea graniței ruso-chineze de pe fluviul Amur, având deja marcaje făcute cu creionul. Toți ofițerii americani se aplecară s-o privească.

— Au venit aici şi au forțat fluviul…

— Cât de rapid se deplasează? întrebă Bondarenko.

— Am o companie de cercetare desfăşurată în fața lor. Raportează la fiecare cincisprezece minute, răspunse colonelul Tolkunov. Se mişcă într-o manieră organizată. Elementele lor de cercetare sunt compuse din transportoare de infanterie blindate, pe şenile, model WZ-501, cu mult echipament radio şi uşor înarmate. Per ansamblu, nu sunt prea întreprinzători. Aşa cum am spus, denotă organizare. Înaintează în salturi de câte o jumătate de kilometru, în funcție de teren. Le monitorizăm transmisiile radio. Nu sunt cifrate, dar limbajul lor este descurajant ca terminologie. Lucrăm la acest aspect.

— Viteza înaintării?

— Cea mai ridicată observată de noi a fost de cinci kilometri într-o oră; în general este mai mică de-atât. Corpul principal încă se organizează şi încă n-au pus la punct un lanț logistic. Pe baza celor văzute până acum mă aştept să nu facă mai mult de treizeci de kilometri într-o zi, pe teren plat.

— Interesant. Bondarenko îşi întoarse privirea înapoi către hartă. Au început să se deplaseze către nord-vest, căci asta le dictează terenul să facă. La viteza asta vor ajunge la filonul de aur în şase sau şapte zile.

Teoretic, ar fi putut deplasa Divizia 256 Infanterie Motorizată într-o poziție de blocare… aici… în două zile, pentru a stabili o linie de rezistență, dar la acea dată vor fi cel puțin trei, poate chiar opt divizii mecanizate care să atace singura lui unitate cu efectiv complet, iar el nu putea să-şi asume un risc atât de curând. Veştile bune erau că chinezii depăşiseră postul lui de comandă – în mod disprețuitor, se întrebă el, sau pur şi simplu datorită faptului că acolo nu se mai găsea nimic care să-i amenințe, aşadar nimic pe care să-şi risipească forțele? Nu, se deplasau cât de repede şi de tare puteau, aducând infanterie care să apere linia de înaintare. Era o tactică clasică, care funcționa. Toți procedaseră în maniera aceasta, de la Hanibal până la Hitler.

Deci elementele de avangardă se deplasau deliberat, iar dincolo de capul de pod de pe fluviul Amur armata lor încă se organiza.

— Ce unități am identificat?

— Formația inamică din avangardă este Armata 34 de Asalt „Drapelul Roşu”. Comandată de Peng Xi-Wang. Este sigur din punct de vedere politic şi foarte bine văzut la Beijing, un soldat cu experiență. Mă aştept ca el să dețină comanda grupului de armate. Actualmente Armata 34 a traversat în cea mai mare parte fluviul. Alte trei armate mecanizate de categoria A sunt desfăşurate pentru traversare, 31, 29 şi 43. În total sunt şaisprezece divizii mecanizate, plus o mulțime de unități în întărire. Credem că Armata 65 de categoria B va fi următoarea la rând pentru traversare. Patru divizii de infanterie plus o brigadă de tancuri. Îmi închipui că sarcina lor va fi să apere flancul vestic. Ceea ce avea sens. La est de pătrundere nu existau forțe militare ruseşti demne de acest nume. O operațiune clasică ar fi virat de asemenea către est, spre Vladivostok, pe coasta Pacificului, dar asta n-ar fi făcut decât să distragă un număr de forțe de la obiectivul principal. Aşadar întoarcerea

către est urma să aştepte cel puţin o săptămână, poate chiar două sau trei, doar cu puține forțe de protecție îndreptându-se pe moment în acea direcție.

— Ce fac civilii noştri? întrebă Bondarenko.

— Părăsesc cum pot oraşele aflate în calea chinezilor, în principal cu automobile şi autobuze. Avem unități de poliție militară care încearcă să păstreze ordinea. Până acum nu s-a întâmplat nimic care să împiedice evacuarea, spuse Tolkunov. Vedeți, de-aici se pare că vor depăşi Belogorsk, trecând la răsărit de el, cu unitățile lor de cercetare.

— Asta e o mişcare isteață, nu? observă Bondarenko. Obiectivul lor real este departe, către nord. De ce să încetinească pentru orice? Nu vor terenuri. Nu vor populație. Vor petrol şi aur. Capturarea civililor le-ar îngreuna sarcina de a captura obiectivele. Dac-aş fi în locul lui Peng, mi-aş face griji în legătură cu lungimea marşului către nord. Chiar fără să întâlnească opoziție, obstacolele naturale sunt formidabile şi apărarea coridorului pe care a înaintat va fi o problemă monstruoasă. Ghenadi făcu o pauză.

De ce arăta simpatie pentru barbarul acela? În definitiv, misiunea lui era să-l omoare pe acel bărbat şi pe toți oamenii săi. Dar cum? Dacă simplul marş atât de departe spre nord constituia o problemă – şi chiar era – atunci cât de greu i-ar fi fost lui să răzbată prin acelaşi teren cu trupe mult mai slab pregătite? În ambele tabere problemele tactice erau de soiul acela pe care oamenii în uniformă nu-l întâmpină cu bucurie.

— Generalul Bondarenko? întrebă o voce cu accent străin.

— Da?

Se întoarse şi zări un bărbat îmbrăcat într-un costum de zbor american.

— Domnule, sunt maiorul Dan Tucker. Tocmai am aterizat aici cu echipament de recepționare a imaginilor de la avioanele noastre fără pilot „Dark Star”. Unde să-l instalez, domnule?

— Colonele Tolkunov? Domnule maior, acesta este şeful secției mele de informații.

Americanul salută neglijent, aşa cum obişnuiau cei din forțele aeriene.

— Salutare, colonele.

— Cât durează instalarea?

Americanul era mulțumit că engleza lui Tolkunov era mai bună decât rusa lui.

— Mai puțin de-o oră, domnule.

— Pe aici. Ofițerul G-2 îl conduse afară. Cât de bune sunt camerele voastre?

— Colonele, când un chinez iese afară să se uşureze, putem vedea cât de mare e mădularul lui.

Tolkunov îşi închipui că era doar o lăudăroşenie americană, totuşi informația îl puse pe gânduri.

Căpitanul Feodor Ilici Aleksandrov se afla la comanda formațiunii de cercetare a Diviziei 265 Infanterie Motorizată – divizia ar fi trebuit să aibă, teoretic, un batalion complet pentru această sarcină, dar practic nu era decât el – şi pentru misiunea sa avea la dispoziție opt din noile vehicule şenilate de cercetare BRM. Acestea reprezentau o îmbunătățire a maşinii standard de luptă a infanteriei BMP, dotată cu echipamente performante – motoare şi transmisii mai fiabile – plus cele mai bune stații radio produse de țara sa. Îi raporta direct comandantului său de divizie şi, totodată, coordonatorului secției de informații din teatrul operațional, un anume colonel Tolkunov. Individul acela, după cum descoperise căpitanul, era foarte preocupat de siguranța lui personală, ordonându-i mereu să se țină aproape de inamic – dar nu prea aproape – să nu fie reperat şi să evite orice fel de angajament. Misiunea sa, îi tot spusese Tolkunov de-o zi şi jumătate, la fiecare două ore, era să rămână în viață şi să nu-i scape din ochi pe chinezii care avansau. El nu trebuia să clintească nici măcar un fir de păr de pe drăgălaşele capete ale chinezilor, ci doar să stea suficient de aproape încât, dacă aceia vorbeau în somn, să noteze numele fetelor pe care le regulau în vis.

Aleksandrov era un căpitan tânăr, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, chipeş, un atlet care alerga pentru plăcerea personală – iar alergarea, le spunea el subordonaților, e cea mai bună formă de exercițiu pentru un soldat, mai ales

pentru un cercetaş. Avea sub comandă un şofer, un trăgător şi un operator radio pentru fiecare din vehiculele sale, plus trei infanterişti pe care-i antrenase personal în arta camuflajului.

Pentru ei manevra consta în a-şi petrece aproape jumătate din timp în exteriorul vehiculelor, de regulă la ceva mai mult de-un kilometru în faţa oponenţilor chinezi, fie în spatele copacilor, fie culcaţi pe burtă, trimiţând rapoarte monosilabice prin staţiile radio portabile, de producţie japoneză. Soldaţii erau echipaţi uşor, cărând doar puştile şi două încărcătoare de rezervă, căci planul era să nu fie observaţi sau auziţi, iar adevărul era că Aleksandrov ar fi preferat să-i trimită în misiune neînarmaţi, pentru a nu fi tentaţi să împuşte pe cineva din pricina unui acces patriotic de furie. Oricum, niciun soldat n-ar fi acceptat să fie trimis pe câmpul de luptă dezarmat, aşa că fusese nevoit să le ordone să plece în misiune dar fără a avea glonţ pe ţeavă. De obicei, căpitanul pleca în recunoaştere cu oamenii săi, transportoarele BRM rămânând ascunse între copaci, la trei sute de metri înapoia lor.

În ultimele douăzeci şi patru de ore se familiarizaseră bine cu oponenţii lor chinezi. Aceştia erau la rândul lor specialişti în recunoaştere, bine antrenaţi şi motivaţi, se pricepeau destul de bine la meseria lor ori cel puţin aşa lăsau impresia. Se deplasau tot în transportoare şenilate şi petreceau mult timp mergând pe jos, înaintea vehiculelor, ascunzându-se după copaci şi trăgând cu ochiul spre nord, căutând forţele ruseşti. Ruşii începuseră chiar să le dea nume.

— Este „grădinarul”, rosti sergentul Baikov.

Aceluia îi făcea plăcere să atingă copacii şi tufişurile, de parcă ar fi efectuat un studiu pentru ziarul unei universităţi sau ceva asemănător. „Grădinarul” era scund şi sfrijit, şi pentru ruşi arăta ca un băiat de doisprezece ani. Părea să fie destul de competent, purtând puşca în bandulieră şi folosind deseori binoclul. Judecând după trese, era locotenent, probabil comandantul plutonului de cercetare. Dădea o mulţime de ordine celor din jur, dar nu se supăra să treacă în frunte. Deci era, probabil, conştiincios. „El este, aşadar,

cel pe care trebuie să-l ucidem primul", socoti Aleksandrov. Vehiculul lor de cercetare BRM avea un tun de 30 mm grozav, care-l putea transforma pe „grădinar" în îngrăşământ organic de la o mie de metri, dar ghinionul era că Aleksandrov interzisese asta, gândi Buikov. El era originar din acele locuri, un pădurean care vânase de multe ori în pădure împreună cu tatăl său, care era tăietor de lemne. Trebuie neapărat să-l ucidem.

— Boris Ievghenievici, vrei să alertezi inamicul de prezența noastră? îşi luă Aleksandrov sergentul la întrebări.

— Cred că nu, căpitane, dar sezonul de vânătoare s-a…

— … închis, sergent. Sezonul s-a terminat şi nu-i un lup pe care să-l împuşti din simplă plăcere, plus… culcat, ordonă Aleksandrov. Grădinarul privea prin binoclu în direcția lor. Aveau fețele vopsite şi ramuri înfipte în combinezoanele de luptă pentru a-şi estompa contururile, dar nu-şi asumă niciun risc. Curând se vor pune în mişcare. Înapoi la tanchetă.

Cea mai dificilă parte a manevrei era să evite lăsarea unor urme pe care să le repereze chinezii. Aleksandrov „discutase" asta cu şoferii săi, amenințând că împuşcă pe oricine ar fi lăsat o urmă. (Ştia că n-are cum să procedeze astfel, fireşte, dar oamenii săi nu erau prea siguri de-asta.) Vehiculele lor fuseseră echipate chiar şi cu eşapamente modernizate, pentru a reduce nivelul de zgomot. Adeseori, cei care proiectau şi construiau echipamentul militar rusesc făceau o treabă bună, acesta fiind şi cazul de față. Pe deasupra, nu porneau motoarele până când nu-i vedeau pe chinezi făcând acelaşi lucru. Aleksandrov ridică privirea. În regulă, grădinarul făcea semne celor din spatele său, gestul însemnând să aducă vehiculele în față. Executau încă un salt, cu o subunitate stând pe loc şi asigurând acoperirea pentru următoarea mişcare, în caz că ceva s-ar fi întâmplat. El nu avea nicio intenție de-a întreprinde ceva, dar fireşte că chinezii n-aveau de unde să ştie asta. Aleksandrov era surprins că inamicii îşi păstraseră modul prudent de manevrare şi în cea de a doua zi. Încă nu dădeau dovadă de neglijență. Se aşteptase s-o facă, dar se pare că aceştia erau

mult mai bine instruiți decât credea şi îşi urmau cu asiduitate doctrina. Ei bine, aşa va face şi el.

— Plecăm acum, căpitane? întrebă Buikov.

— Nu, să stăm nemişcați şi-i privim. Trebuie să facă o oprire la acel deal micuț cu drumul forestier. Vreau să aflu cât de previzibili pot fi, Boris Ievghenievici. Îşi activă radioul portabil. Fiți atenți, execută iar saltul.

Celălalt operator doar deschise şi închise radioul, generând un foşnet static, în locul unei replici vocale. Bun, oamenii săi aderaseră la disciplina radio. Al doilea eşalon de tanchete chineze se puse în mişcare cu prudență, cu o viteză de aproximativ zece kilometri pe oră, urmând un luminiş din pădure. Interesant, raționă el, că nu se aventurează prea adânc în pădurile adiacente. Maxim două sau trei sute de metri. Apoi se înfioră. Un elicopter trecu trepidând pe deasupra lor. Era o copie chineză a elicopterului militar francez „Gazelle". Însă tancheta sa se găsea în spatele copacilor şi, ca de fiecare dată când stopa, echipajul sărise degrabă afară pentru a întinde o plasă de camuflaj în jurul ei. Oamenii săi erau şi ei bine instruiți. *Ăsta* era motivul, le spuse el subordonaților, din pricina căruia nu îndrăzneau să lase urme vizibile, dacă doreau să rămână în viață. Nu era decât un singur elicopter, dar purta rachete – iar tanchetele lor BRM erau transportoare de infanterie, cu un blindaj subțire.

— Ce face? se interesă Buikov.

— Dacă e în cercetare, nu e foarte conştiincios.

Chinezii urmau traseul unei poteci construite cu multă vreme în urmă pentru extinderea căii ferate Transsiberiene, proiect rămas nefinalizat. Era lată, ajungând în unele locuri la cinci sute de metri şi destul de bine nivelată. În ultimii ani cineva se gândise la construirea acelei extensii pentru a exploata bogățiile nedescoperite ale Siberiei – lucru suficient pentru a tăia o mulțime de arbori, iar pădurea creştea foarte greu la loc, din cauza iernilor aspre. Acum poteca era acoperită doar de puieți, uşor de doborât şi de transformat în aşchii de şenilele vehiculelor. Mult mai departe, spre nord, munca fusese continuată de geniştii armatei, care făcuseră o

cale de acces către filonul aurifer şi dincolo de acesta, către câmpul petrolifer descoperit pe Coasta Arctică. Când vor străbate acea distanță, chinezii vor găsi un drum bun, croit pentru a fi exploatat de către o forță mecanizată. Dar era îngust, iar chinezii ar trebui să-şi facă temele în privința securității flancurilor dacă doreau să-l urmeze.

Aleksandrov îşi aminti de o expediție romană în Germania, cu trei legiuni comandate de Quintilius Varus, care a ignorat flancurile şi, în cursul marşului, şi-a pierdut întreaga armată în fața germanilor conduşi de un anume Armenius. Ar putea chinezii comite o greşeală asemănătoare? Nu, oricine ştia despre dezastrul din pădurea Teutonenburg. Era subiect de lecție în toate academiile militare din lume. Quintilius Varus fusese un comandant numit pe criterii politice, obținând postul fiindcă era favoritul împăratului său, Caesar Augustus şi în mod evident nu datorită calităților sale strategice. Era o lecție pe care militarii şi-o aminteau mult mai bine decât politicienii. Iar armata chineză era comandată de către ofițeri, nu?

— Iată-l şi pe „vulpoi", spuse Buikov. Era celălalt ofițer al unității chineze, probabil subordonatul „grădinarului". Similar ca înfățişare cu „grădinarul", era mai puțin interesat de plante şi se aventura deseori prin împrejurimi. În timp ce-l priveau, bărbatul dispăru înapoia liniei de copaci dinspre est şi, dacă acționa conform obiceiului său tipic, urma să fie invizibil timp de cinci până la opt minute.

— Aş putea trage un fum, observă sergentul Buikov.

— Pentru asta va trebui să mai aştepți, sergent.

— Da, tovarăşe căpitan. Atunci pot să beau un strop de apă? ceru el cu obrăznicie. Nu de apă avea el nevoie, fireşte.

— Da, şi eu aş vrea să trag un gât de vodcă, dar am neglijat să iau aşa ceva la mine, cum sunt sigur că ai făcut şi tu.

— Din păcate aşa este, tovarăşe căpitan. Un țoi zdravăn de vodcă te-ajută să alungi frigul în pădurile astea jilave.

— Totodată îți toceşte simțurile, iar noi avem nevoie de ele, Boris Ievghenievici, dacă nu cumva îți place să mănânci orez. Asta admițând că gălbejiții fac prizonieri, lucru de care mă-

ndoiesc. Nu ne plac şi nu sunt un popor civilizat. Aminteşteți asta, sergent.

„Deci nu merg la spectacole de balet. Dar nici eu nu mă duc", evită sergentul Buikov să rostească în gura mare. Căpitanul era un moscovit şi deseori vorbea despre probleme culturale. Însă ca şi comandantul său, Buikov nu-i iubea pe chinezi, cu atât mai puțin acum când îi vedea pe soldații asiatici pe pământul țării sale. Regreta numai faptul că nu ucisese câțiva, dar asta nu era sarcina sa. Sarcina sa era să-i supravegheze cum se uşurează pe țara sa, lucru care nu făcea decât să-i sporească mânia.

— Căpitane, vom deschide vreodată focul împotriva lor? întrebă sergentul.

— La timpul potrivit, da, va fi treaba noastră să le eliminăm elementele de cercetare, şi da, Boris, şi eu abia aştept asta.

„Şi mi-ar prinde bine şi mie o țigară. Şi mi-ar plăcea să beau chiar acum un pahar de vodcă." Dar se mulțumea cu ceva pâine neagră şi unt, pe care le avea în tanchetă, la trei sute de metri spre nord.

Şase minute şi jumătate de data asta. „Vulpoiul" cercetase zona împădurită dinspre est, probabil ascultând să surprindă sunet de motoare diesel, dar neauzind altceva decât ciripitul păsărilor. Totuşi, în opinia lui Buikov, dintre cei doi chinezi, locotenentul rămânea cel mai conştiincios. „Pe el va trebui să-l ucidem primul, când va sosi clipa", judecă sergentul. Aleksandrov îl bătu pe subofițer pe umăr.

— E rândul nostru să executăm saltul, Boris Ievghenievici.

— La ordinul dumneavoastră, tovarăşe căpitan.

Amândoi bărbații se îndepărtară, parcurgând prima sută de metri ghemuiți, având grijă să nu facă prea mult zgomot, până ce auziră cum tanchetele chineze îşi pornesc motoarele. După cinci minute se aflau înapoi la bordul transportorului BRM, îndreptându-se lent către nord, alegându-şi traseul printre copaci. Aleksandrov unse o bucată de pâine cu unt şi o mâncă, sorbind puțină apă în timp ce mesteca. După ce parcurseră o mie de metri, vehiculul lor se opri, iar căpitanul porni stația radio.

— Cine-i Ingrid? întrebă Tolkunov.

— Ingrid Bergman, replică maiorul Tucker. Actriță, o puicuță foarte arătoasă pe vremea ei. Toate aparatele Dark Star au nume de stele de cinema, colonele. Soldații le-au botezat. În partea superioară a monitorului se afişa care din aparatele Dark Star se aflau în zbor şi transmiteau imagini. *Marilyn Monroe* se întorsese la Jigansk pentru reparații, iar *Grace Kelly* era următoarea pe lista de decolări, urmând să-şi ia zborul peste cincisprezece ore. În orice caz – Tucker răsuci un comutator apoi se jucă puțin cu mouse-ul de control – acolo sunt elementele de avangardă chineze.

— E dat dracului, spuse Tolkunov, demonstrându-şi cunoştințele de limbaj argotic american.

Tucker rânji.

— E destul de eficient, nu-i aşa? O dată am trimis unul dintre aparate deasupra unei colonii de nudişti în California – e un fel de parc privat în care oamenii umblă tot timpul goi. Puteai face deosebirea între tipele cu pieptul plat şi cele cu sâni frumoşi. Puteai totodată să deosebeşti blondele naturale de cele oxigenate. Oricum, te foloseşti de mouse pentru a controla camera de luat vederi – altcineva, în Jigansk, face acum exact această operațiune. Mai există ceva de care sunteți interesați în mod special?

— Podurile de peste Amur, rosti imediat Tolkunov. Tucker luă un microfon radio.

— Aici maiorul Tucker. Am o sarcină pentru voi. Rotiți camera trei spre marele punct de trecere.

— Am înțeles, se auzi din difuzorul aflat lângă monitor.

Imaginea se schimbă imediat, părând să alerge de-a latul ecranului precum acele unui ceas, de la ora zece la ora patru. Apoi se stabiliză. Câmpul vizual avea o deschidere de patru kilometri. Înfățişa un total de opt poduri, în apropierea fiecăruia aflându-se ceva care semăna cu un roi de insecte.

— Dă-mi controlul asupra camerei trei, urmă Tucker.

— Îl aveți, domnule, confirmă difuzorul.

— Bine. Tucker se folosi mai mult de mouse decât de tastatură, iar imaginea se focaliză, „izolând” cel de-al treilea

pod dinspre vest.

În acel moment se aflau pe el trei tancuri, deplasându-se de la sud către nord cu aproape zece kilometri pe oră. Pe ecran era afişată o busolă, în caz că te dezorientai, iar imaginea era în culori. Tolkunov întrebă de ce.

— Nu costă mai mult decât camerele alb-negru; le-am integrat în sistem deoarece uneori îți dezvăluie lucruri pe care nu le poți observa pe un fond gri. E o premieră în recunoaşterea aeriană, nici măcar sateliții nu transmit încă în culori, explică Tucker. Apoi se încruntă. Unghiul nu e bun, nu pot vedea însemnele divizionare de pe turela tancurilor fără să mişc avionul. Un moment. Luă iarăşi microfonul. Sergent, cine trece acum pe pod?

— Pare-a fi Divizia Blindată Trei-Zero-Doi, domnule, parte a Grupului Douăzeci şi Nouă de Armată, categoria A. Armata 34 a traversat deja, cu tot efectivul. Estimăm că în acest moment un regiment complet din Trei-Zero-Doi a traversat şi se află în marş către nord, raportă tipul de la informații, de parcă ar fi transmis rezultatele meciurilor de baseball din ziua precedentă.

— Mersi, sergent.

— Recepționat, domnule maior.

— Ei nu pot zări drona? întrebă Tolkunov.

— Pe radar este destul de greu detectabil şi mai avem unele mici şmecherii montate pe el. Datează din vremea celui de-al Doilea Război Mondial; se numea Proiectul Yehudi pe-atunci şi consta în iluminarea obiectelor.

— Poftim? se miră Tolkunov.

— Da, avioanele sunt reperate vizual fiindcă sunt mai întunecate decât cerul, dar dacă montezi becuri de iluminat pe ele, devin invizibile. Aşa că am pus becuri pe fuzelaj şi o celulă fotoelectrică reglează automat intensitatea luminii. Sunt aproape imposibil de reperat – zboară la douăzeci de mii de metri, cu mult deasupra nivelului de producere a dârei de condensare şi nu au deloc amprentă termică în infraroşu – chiar dac-ai şti în ce direcție să cauți şi mi s-a spus că poți *determina* foarte greu o rachetă aer-aer să se fixeze asupra unui avion fără pilot. O jucărie drăguță, eh?

— De cât timp le aveți?

— Lucrez cu ele de, oho, aproape patru ani.

— Am auzit de „Dark Star”, dar capacitățile sale sunt uimitoare.

— Mda, încuviință Tucker, este foarte isteț. E frumos să ştii ce fac băieții ceilalți. Prima oară le-am desfăşurat deasupra Iugoslaviei şi, îndată ce-am învățat cum să le folosim şi cum să le coordonăm cu artileria, ei bine, le-am făcut zilele amare inamicilor. Ghinionul tău, Joe.

— Joe?

— Joe Chinezul. Tucker arătă către ecran. Aşa le spunem. Odinioară, o poreclă amicală pentru coreeni era Luke Slinosul. În prezent, *Ingrid* n-are capacități de atac, dar *Grace Kelly* are instalat un indicator laser de țintă, folosit pentru a marca obiectivele. Avioanele de luptă îşi pot lansa bombele de la, hm, cam treizeci de kilometri distanță, iar noi le ghidăm către țintă. Am făcut asta numai o dată, la manevrele Red Flag; cu acest terminal nu putem executa o astfel de operație, dar cei de la Jigansk pot.

— Dirijează bombele de la şase sute de kilometri depărtare?

— Mda. Ce naiba, dacă ai chef o poți face şi de la Washington. Totul se transmite prin satelit, pricepi?

— *Iob tvoiu mati!*

— Curând vom face ca piloții de luptă să fie o categorie depăşită, colonele. Într-un an şi ceva vom dirija rachete lansate de la o depărtare de trei sute de kilometri față de țintă. Atunci nu vom mai avea nevoie de piloți. Aşadar, colonele, ce altceva doreşti să vezi?

Avionul Il-86 aterizează pe o veche bază aeriană, unde se găseau numai câteva elicoptere, după cum observă colonelul Mitch Turner. Ca ofițer de informații al diviziei, fusese atent la foarte multe lucruri zărite în Rusia, iar ceea ce văzuse nu era deloc încurajator. Aidoma generalului Diggs, intrase în armată pe vremea când URSS era principalul inamic şi cel mai mare motiv de îngrijorare pentru forțele armate ale Statelor Unite, iar acum îşi punea întrebarea câte din

estimările informative la a căror elaborare contribuise pe când era tânăr spion erau pure fantezii. Fie estimările lor fuseseră greşite, fie colapsul marii puteri fusese mai profund şi mai rapid decât al oricărei alte națiuni din istorie. Armata Rusiei nu era nici măcar umbra palidă a fostei Armate Roşii. Forța militară atât de temută de NATO era la fel de moartă precum stegozaurii de jucărie cu care se distra băiețelul său, iar în momentul de față acesta nu era un lucru bun. Federația Rusă era asemenea unei familii bogate alcătuite din bătrâni, care nu avea fii s-o apere, iar fetițele ei tocmai fuseseră violate. Nu era bine. Rusia, la fel ca America, dispunea încă de armament nuclear – bombe care puteau fi lansate de bombardiere sau de avioanele tactice de luptă. În orice caz, China dispunea de rachete pentru a-şi lansa propriile arme nucleare, rachete care aveau câteva oraşe fixate ca țintă, iar Marea întrebare era dacă ruşii aveau destul curaj să sacrifice o serie de oraşe şi aproximativ patruzeci de milioane de oameni pentru o mină de aur şi câteva terenuri petrolifere. Probabil că nu, îşi imaginã Turner. Niciun om întreg la minte n-ar face asta. În mod similar, nu-şi puteau permite un război de uzură cu o țară care avea o populație de nouă ori mai numeroasă şi o economie mai înfloritoare, chiar şi pe teren propriu. Nu, dacă voiau să-i învingă pe chinezi, trebuiau s-o facă prin manevre şi agilitate, dar armata lor era sub linia de plutire şi nu era nici pregătită, nici echipată pentru a duce un astfel de război.

„Va fi un război interesant”, reflectă Turner. Nu genul de conflict în care-ar fi vrut el să lupte. Mai bine ciomăgeşti un inamic mărunt şi prostovan decât să te pui cu unul puternic şi isteț. Nu era ceva demn de glorie, dar era cu mult mai sigur.

— Mitch, spuse generalul Diggs, în timp ce se ridicau pentru a ieşi din avion. Păreri?

— Ei bine, domnule, am fi putut alege un loc mai bun în care să zburăm. La cum arată lucrurile, se pare că va fi tare palpitant.

— Continuă, ordonă generalul.

— Adversarii au tras cărți mai bune. Au mai multe trupe,

mult mai bine antrenate, mai mult echipament. Misiunea lor, de-a traversa o întindere mare de teren dificil, nu e deloc de invidiat, dar nici misiunea ruşilor, de-a se apăra, nu-i uşoară. Ca să câştige trebuie să ducă un război al manevrelor, de mişcare. Dar nu văd să aibă mijloacele şi forța să-l pornească.

— Şeful lor de-aici, Bondarenko, e destul de bun.

— Aşa era şi Erwin Rommel, domnule, însă Montgomery i-a tăbăcit fundul.

În apropiere stăteau aliniate câteva maşini pentru a-i conduce la postul de comandă rusesc. În zonă vremea era mult mai senină, dar apropierea de chinezi făcea ca un cer senin să nu mai fie privit cu bucurie.

CAPITOLUL 53

Îngrijorare mare

— Ce se-ntâmplă în zonă? întrebă Ryan.

— Chinezii sunt cu o sută zece kilometri în interiorul Rusiei. Au trecut opt divizii peste fluviu şi presează către nord, replică generalul Moore, plimbând un creion deasupra hărții desfăşurate pe masa de conferințe. Au străpuns destul de rapid apărarea de la granița rusă – de fapt era precum Linia Maginot din 1940. Nici nu mă aşteptam să reziste prea mult, dar recunoaşterile aeriene indică faptul că au trecut prin ea extrem de profesionist cu elementele lor avansate de infanterie, sprijinite de multă artilerie. Acum şi-au trecut şi tancurile pe celălalt mal – cam opt sute până în acest moment, alte circa o mie urmând la rând.

Ryan fluieră lung.

— Atât de multe?

— Când invadezi o mare putere, domnule, nu te zgârceşti. Singura veste bună până acum este că le-am dat o bătaie zdravănă forțelor aeriene chineze.

— Aparate AWACS şi F-15? se interesă Jackson.

— Exact. Şeful Statului-Major Reunit înclină capul a încuviințare. Unul dintre băieții noştri a devenit as în urma unui singur angajament. Un anume colonel Winters.

— Bronco Winters, rosti Jackson. Am auzit de el. Pilot de vânătoare. În regulă, altceva?

— Cea mai mare problemă a noastră, în privința operațiunilor aeriene, este să-i aprovizionăm cu bombe pe aviatori. Nu-i prea eficient să le transportăm pe calea aerului. Vreau să zic că e nevoie de un ditamai C-5 pentru a transporta bombele necesare unei jumătăți de escadrilă de F-15, iar noi avem o mulțime de alte sarcini pentru aparatele C-5. Ne gândim să trimitem bombele în Rusia cu trenul, până

la Chita, iar de-acolo până la Suntar să le ducem cu avionul, însă căile ferate ruse transportă în prezent doar tancuri şi vehicule, lucru care n-o să se schimbe prea curând. Încercăm să purtăm un război care se duce la capătul unei singure linii de aprovizionare de cale ferată. Fireşte, e o cale ferată dublă, dar e unica. Oamenii noştri de la logistică au deja probleme din pricina asta.

— Capacitatea de transport aerian a ruşilor? întrebă Ryan.

— FedEx stă mai bine decât ei, răspunse generalul Moore. De fapt, FedEx are cu mult mai multe capacități de transport decât ei. Urmează să vă rugăm să autorizați mobilizarea flotei aeriene civile de rezervă, domnule preşedinte.

— Se aprobă, replică imediat Ryan.

— Şi ar mai fi unele chestii mărunte, zise Moore. Închise o clipă ochii. Lucrase mult după miezul nopții, dar nimeni nu apucase să doarmă prea mult în ultima vreme. VMH-1 este pregătit şi în aşteptare. Suntem angajați într-un conflict cu o țară care dispune de rachete nucleare balistice. Aşadar, trebuie să ne gândim la posibilitatea – îndepărtată poate, dar rămâne totuşi o posibilitate – că ei le vor lansa contra noastră. În consecință, VMH-1 şi elicopterul prezidențial sunt în stare de alertă la baza aeriană Andrews. Putem aduce aici un elicopter, în care să vă îmbarcați împreună cu familia, în şapte minute. Asta cade în sarcina dumitale, domnişoară O'Day, spuse Moore către Andrea.

Agentul principal al preşedintelui încuviință.

— Menținem permanent legătura. Totul este trecut în Manual, rosti ea.

Faptul că nimeni nu mai deschisese acea carte din 1962 ieşea din discuție.

Toată procedura era scrisă acolo. Domnişoara Price O'Day părea uşor slăbită.

— Eşti bine? o întrebă Ryan.

— Stomacul, explică ea.

— Ai încercat cu ghimbir? continuă Jack.

— Doctorul North mi-a zis că nu merge pentru ce am eu. Vă rog să mă scuzați, domnule preşedinte. Era jenată că el îi remarcase starea de rău. Întotdeauna dorise să fie băiețoasă.

Însă băieții nu rămân însărcinați.

— De ce nu te duci acasă?

— Domnule, eu…

— *Du-te,* rosti Ryan. Este un ordin. Eşti femeie şi eşti gravidă. Nu poți face tot timpul pe polițista, bine? Găseşte pe cineva să te înlocuiască şi du-te. Imediat.

Agentul special Price O'Day ezită, dar primise un ordin, aşa că ieşi pe uşă. Un alt agent intră îndată.

— O femeie cu apucături bărbăteşti. Unde naiba va ajunge lumea asta? le adresă Ryan întrebarea celor adunați.

— Nu eşti un adevărat liberal, Jack, remarcă rânjind Jackson.

— Mi se pare că se cheamă circumstanțe obiective. Rămâne totuşi o fată, chiar dacă poartă pistol. Cathy zice că evoluează bine. Chestia cu greața provocată de sarcină nu durează o veşnicie. Se pare că-i ține partea. Bun, altceva, generale?

— Kneecap şi Air Force One sunt în alertă maximă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Dacă suntem avertizați de o lansare a chinezilor, în mai puțin de şapte minute dumneavoastră şi vicepreşedintele veți fi la bordul elicopterelor, apoi veți face cinci minute până la baza Andrews şi încă trei minute până ce sunteți pregătiți de decolare. Familia dumneavoastră se va îmbarca în Air Force One, iar dumneavoastră în Kneecap, concluzionă el.

Kneecap era de fapt Postul de Comandă Aeropurtat în caz de urgență națională, dar acronimul oficial era prea greu de pronunțat. Ca şi aparatul VC-25A care servea drept Air Force One, Kneecap era un avion 747 transformat, care în realitate nu constituia decât ambalajul zburător al unui set de aparate radio.

— Doamne, e grozav să ştii asta. Ce se va întâmpla cu familia mea? întrebă preşedintele.

— În împrejurările actuale, ținem tot timpul un elicopter pregătit în vecinătatea locurilor unde se găsesc soția şi copiii; apoi îşi vor lua zborul înspre direcția care pare cea mai sigură pe moment. Dacă nu ajung la Andrews, vor fi luați ulterior de către un avion şi duşi într-un loc potrivit. Totul e

teorie, explică Moor, dar trebuie să fiți la curent cu ea.

— Îi pot opri ruşii pe chinezi? puse Ryan întrebarea, întorcându-şi iarăşi atenția către hartă.

— Domnule, rămâne de văzut. Şi ei *au* opțiunea nucleară, dar nu mă aştept să joace pe cartea asta. Chinezii *au* douăsprezece rachete balistice intercontinentale tip CSS-4. În esență sunt nişte copii ale vechilor noastre rachete Titan-II propulsate cu combustibil lichid, cu o încărcătură de luptă având o putere estimată de trei până la cinci megatone.

— Distrugătoare de oraşe? întrebă Ryan.

— Corect. Nu există mijloace de contracarare şi, oricum, nu ne-a mai rămas nimic care să fie folosit împotriva lor. Precizia lor este estimată a fi în jur de plus/ minus o mie de metri. Aşadar, pot distruge foarte uşor un oraş, dar asta-i cam tot ce pot face.

— Vreo idee în legătură cu țintele lor? îl interpelă Jackson. Moore făcu imediat un gest aprobator.

— Da. Racheta este destul de primitivă, iar silozurile sunt orientate către țintele lor, deoarece racheta purtătoare are capacități limitate de manevră în zbor. Două țintesc către Washington. Altele către L.A., San Francisco şi Chicago. Plus Moscova, Kiev, Sankt-Petersburg. Toate sunt rămase din vremea Războiului Rece şi n-au fost modificate în niciun fel.

— Nu-i niciun chip să le eliminăm? ceru Jackson.

— Cred că putem schița o operațiune cu avioane de vânătoare sau bombardiere, pe care să le trimitem, înarmate cu rachete PGM[99], împotriva silozurilor, admise Moore. Dar înainte de toate va trebui să transportăm pe calea aerului bombele până la Suntar; dar chiar şi-aşa, va fi o misiune cam lungă pentru autonomia unui F-l 17.

— Putem trimite bombardiere B-2 din Guam? sugeră Jackson.

— Nu sunt sigur dacă pot transporta tipul potrivit de muniție. Trebuie să verific.

---

[99] Precision Guided Missile – arme cu precizie ridicată, care limitează pagubele şi pierderile de vieți omeneşti inutile, (n.red.).

— Jack, e o problemă la care trebuie să ne gândim, bine?

— Te-am auzit, Robby. Generale, pune pe cineva să se ocupe de ea, bine?

— Am înțeles, domnule.

— Ghenadi Iosifovici! salută Diggs atunci când păşi în camera hărților.

— Marion Ivanovici! Rusul veni să-i strângă mâna, apoi îl îmbrățişă. Ba chiar îşi pupă oaspetele, în maniera rusească, iar Diggs bătu în retragere, în manieră americană. Înăuntru!

Diggs aşteptă circa zece secunde.

— Afară!

Era o glumă specifică lor şi amândoi făcură haz de ea.

— Bordelul țestoasei încă există?

— Era la locul lui ultima oară când am verificat, Ghenadi. Apoi Diggs fu silit să le explice celorlalți. Când eram la Fort Irwin adunam toate broaştele țestoase de deşert pe care le găseam şi le puneam într-un loc ferit, astfel ca tancurile să nu le strivească, provocând protestele ecologiştilor. Cred că sunt tot în acelaşi loc, făcând pui de țestoasă, numai că afurisitele de animale se regulau atât de lent, încât le lua somnul în timpul împerecherii.

— Le-am spus povestea asta de multe ori, Marion. Apoi rusul deveni serios. Mă bucur să te văd. Voi fi şi mai bucuros să-ți văd divizia.

— Cât de rău este?

— Nu-i de bine. Vino. Păşiră către uriaşa hartă de perete. Acestea erau pozițiile lor în urmă cu treizeci de minute.

— Cum reuşiți să-i țineți sub observație?

— În prezent avem la dispoziție dronele voastre invizibile Dark Star, iar pe teren am un căpitan tânăr şi isteț care-i urmăreşte.

— Aşa departe… murmură Diggs. Colonelul Masterman se găsea în acel moment chiar în spatele lui. Duke? Apoi privi către amfitrionul său rus. Acesta e colonelul Masterman, ofițerul meu G-3. Ultima sa numire a fost de comandant de escadron în Regimentul Zece Cavalerie.

— „Buffalo Soldiers”, da?

— Da, domnule, confirmă Masterman printr-o înclinare a capului, dar privirea nu i se dezlipea de pe hartă. Nişte ticăloşi ambiţioşi, nu-i aşa?

— Primul lor obiectiv va fi aici, spuse colonelul Aliev, utilizând un indicator. Acesta-i filonul aurifer Gogol.

— Păi ce naiba, dacă e să furi ceva, măcar să fie o mină de aur, corect? întrebă retoric Duke. Ce aveţi la dispoziţie pentru a-i opri?

— Divizia Doi-Şase-Cinci Infanterie Motorizată se află aici, indică Aliev.

— Are efectiv complet?

— Nu chiar, dar i-am antrenat mai bine. Mai avem pe drum încă patru divizii de infanterie motorizată. Prima va ajunge în Chita mâine la amiază. Tonul lui Aliev era puţin cam prea optimist faţă de situaţia precară. Nu dorea să le-arate americanilor vreun semn de slăbiciune.

— Au totuşi o cale lungă de străbătut, remarcă Masterman, privind către şeful său.

— Ce planuri ai, Ghenadi?

— Vreau să duc cele patru divizii către nord, să facă joncţiunea cu 265 şi să-i oprească pe chinezi undeva pe-aici. Apoi, poate vom folosi forţele tale ca să pătrundem spre est şi să le tăiem linia.

„Iată că nu doar chinezii sunt ambiţioşi", observară Diggs şi Masterman. Distanţa era comparabilă cu cea dintre Fort Riley, Kansas şi Fort Carson, Colorado, dacă ar fi vrut să mute Divizia întâi de Infanterie (Motorizată) între cele două baze, numai că deplasarea s-ar fi făcut pe teren plat şi fără să întâmpine opoziţie. Aici, sarcina implica trecerea unor nenumărate dealuri şi o rezistenţă serioasă din partea inamicului. Aceşti factori *chiar înseamnă* o mare diferenţă, remarcară cei doi ofiţeri americani.

— Până acum niciun contact serios?

— Nu, îşi scutură capul Bondarenko, mi-am ţinut trupele mecanizate la mare distanţă de ei. Chinezii avansează fără a întâmpina opoziţie.

— Vreţi să se culce pe-o ureche, să devină neglijenţi? întrebă Masterman.

— Da, e mai bine să se simtă foarte siguri pe ei.

Colonelul american făcu un gest de încuviințare. Ideea avea sens, deoarece întotdeauna războiul se dovedise a fi, în egală măsură, un joc psihologic şi fizic.

— Dacă debarcăm din tren la Chita, rămâne totuşi un lung marş de apropiere către locația pe care-ați desemnat-o pentru noi, domnule general.

— Cum stăm cu combustibilul? întrebă colonelul Douglas.

— Combustibil avem din belşug, răspunse colonelul Aliev. Punctele albastre de pe hartă reprezintă facilitățile de stocare – e asemănător cu motorina voastră, tip doi.

— Cât de mult aveți? se interesă Douglas.

— La fiecare depozit, un miliard două sute cincizeci de milioane de litri.

— Drace! remarcă Douglas. *Atât* de mult?

— Depozitele de combustibil au fost înființate cu scopul de a deservi o mare forță mobilă în cazul unui conflict de frontieră. Au fost construite pe vremea lui Nikita Sergheievici Hruşcev. Tancuri de stocare gigantice, din beton şi oțel, toate subterane, bine ascunse.

— Au fost ascunse foarte bine, observă Mitch Turner. Niciodată n-am avut informații despre ele.

— Va să zică am scăpat chiar şi de sateliții voştri de recunoaştere, da? Asta îi satisfăcu pe ruşi. Fiecare depozit este operat de-o echipă de douăzeci de mecanici şi dispune de uriaşe pompe electrice.

— Îmi place unde sunt localizate, rosti Masterman. Ce-i cu unitatea asta de-aici?

— Aceea este BOIAR[100], o forța mecanizată de rezervă. Oamenii abia au fost mobilizați. Armamentul lor provine dintr-un buncăr de depozitare ascuns. Este o divizie la scară mică, cu echipament vechi – tancuri T-55 şi alte chestii – dar bine întreținut. Ținem ascunsă această forță, zise Aliev.

Ofițerul G-3 american ridică din sprâncene. Or fi fost ruşii

---

[100] Denumirea evocă aristocrația feudală care sprijinea militar conducătorii Kievului, (n.red.).

surclasați ca efective şi dotare, dar proşti nu erau. Forța BOIAR era amplasată într-o locație foarte interesantă... dacă Ivan va şti cum s-o utilizeze. În ansamblu, conceptul lor tactic arăta bine – teoretic. O mulțime de soldați puteau veni cu idei bune. Însă problema consta în aplicarea lor. Aveau ruşii abilitatea s-o facă? Strategii militari ruşi erau printre cei mai buni din lume – suficient de buni ca armata Statelor Unite să le fure cu regularitate ideile. Problema consta în faptul că armata americană putea aplica teoriile în practică, pe un câmp real de bătălie, iar ruşii nu puteau.

— Cum se împacă oamenii voştri cu situația actuală? îi chestionă Masterman.

— Vă referiți la soldații noştri? precizează Aliev. Soldatul rus ştie să se bată, îl asigură pe omologul său american.

— Hei, colonele, nu le pun la îndoială curajul, îşi asigură Duke gazda. Care-i starea lor de spirit?

Bondarenko fu cel care răspunse:

— Ieri am dat ochii cu unul dintre ofițerii tineri, Komanov, din linia defensivă a graniței. Era furios că n-am fost capabili să-i oferim sprijinul necesar ca să-i învingă pe chinezi. Mi-a fost ruşine, admise generalul în fața oaspeților săi. Oamenii mei stau bine cu moralul. Cu antrenamentul stau prost – am ajuns aici abia cu câteva luni în urmă, iar schimbările efectuate de mine abia începuseră să-şi facă efectul. Dar, veți vedea, soldatul rus *întotdeauna* s-a ridicat la înălțimea situației şi asta va face şi acum – dacă noi, cei de-aici, suntem demni de respectul lui.

Masterman nu-şi mai încrucişă privirea cu cea a şefului său. Diggs îl lăudase pe generalul rus, iar Diggs era atât un bun soldat, cât şi un fin observator al oamenilor. Dar rusul tocmai recunoscuse că soldații săi nu sunt atât de bine antrenați pe cât ar fi trebuit. Vestea bună era că pe câmpul de luptă oamenii deprindeau rapid tainele milităriei. Vestea proastă era că acelaşi câmp de bătălie reprezenta cel mai brutal mediu de selecție de pe fața pământului. În cursul procesului unii oameni vor învăța să fie soldați, alții vor pieri, iar ruşii nu dispuneau de prea multe efective pentru a-şi permite pierderile. Acum nu mai era situația din 1941, când

jumătate din populație se ridicase la luptă.

— Vreți ca după ce vom debarca în Chita să ne punem rapid în mişcare? întrebă Tony Welch. Era şeful de stat-major al diviziei.

— Da, confirmă Aliev.

— Bun, păi atunci trebuie să dau o fugă până acolo să văd ce infrastructură aveți. Ştiți ceva despre combustibilul pentru elicopterele noastre?

— Bazele forțelor noastre aeriene au depozite de combustibil aidoma celor pentru motorină, îi comunică Aliev. Voi îi ziceți infrastructură, da? E singurul domeniu în care nu avem lipsuri. Când sosesc elicopterele?

— Aviația încă munceşte la problema transportului. Vor aduce brigada noastră de aviație pe calea aerului. Primele vor sosi elicopterele Apache.

— Ne vom bucura tare mult la vederea elicopterelor voastre de atac. Noi avem foarte puține, iar forțele noastre aeriene ne livrează unele noi cu mare încetineală.

— Duke, spuse Diggs, ia legătura cu aviația. Avem nevoie de elicoptere chiar acum, pentru a da o raită să vedem ce sentâmplă în împrejurimi.

— Am înțeles, replică Masterman.

— Permiteți-mi să instalez o stație radio cu legătură prin satelit, rosti locotenent-colonelul Garvey, îndreptându-se către uşă.

Ingrid Bergman se îndrepta în momentul acela către sud. Generalul Wallace dorea să-şi facă o idee mai bună asupra liniei de aprovizionare chineze, iar acum obținea ce-şi dorise. În multe privințe Republica Populară Chineză semăna cu America de la începutul secolului anterior. Echipamentele se transportau mai ales pe calea ferată. În locul unei rețele majore de autostrăzi, aşa cum ar fi făcut americanii, existau o mulțime de căi ferate. Acestea erau eficiente pentru deplasarea unor cantități mari, din indiferent ce marfă, pe distanțe medii şi lungi, dar erau totodată lipsite de flexibilitate şi greu de reparat – mai ales podurile şi, mai presus de orice, tunelurile – aşa că spre ele țintea acum

generalul şi planificatorii săi. Problema e că aveau prea puține bombe la dispoziție. Niciunul din mijloacele sale de atac – compuse în majoritate din aparate F-15E Strike Eagle în acel moment – nu zburaseră până acolo cu bombe ataşate sub aripi, aşa că abia avea muniție aer-sol pentru o misiune de atac cu opt avioane. Ca şi cum te-ai duce la bal şi acolo nu a-i găsi fete; deşi muzica ar fi grozavă şi băutura foarte bună, în realitate n-ai avea cu să te distrezi. Dar într-un mod pervers, echipajelor de pe F-15 nu le păsa. Erau ahtiați să se joace cu avioanele lor de vânătoare şi toți acei piloți preferau să doboare alte avioane în loc să arunce cu bombe în pifani. Era o problemă de orgoliu. Singurul lucru care conta în prezent era faptul că excentricii săi piloți le făceau traiul infernal celor din forțele aeriene ale R.P.C., având deja la activ peste şaptezeci de victorii confirmate în luptă aeriană, față de nicio pierdere proprie. Avantajul de a deține aparate E-3B AWACS fusese hotărâtor, încât inamicul parcă ar fi zburat pe avioane Fokker din Primul Război Mondial, iar ruşii învățau rapid cum să se folosească de sprijinul aeronavelor E-3B. Avioanele ruseşti de vânătoare aveau caracteristici aerodinamice foarte bune, însă autonomia de zbor era scăzută. Niciodată nu construiseră un interceptor ale cărui rezervoare de combustibil să-i asigure mai mult de-o oră timp de zbor. Nici nu deprinseseră tehnica realimentării în aer, aşa cum procedaseră americanii. Astfel că interceptoarele ruseşti MIG şi Sukhoi erau capabile să decoleze, să primească instrucțiuni de la avioanele AWACS şi să participe la un singur angajament, însă apoi trebuiau să se întoarcă la bază pentru realimentare cu combustibil. Jumătate dintre victoriile pe care piloții săi de pe Eagle le acumulaseră până atunci erau constituite din aparate de vânătoare chineze care rupseseră lupta în scopul întoarcerii la bază pentru realimentare. Nu era cinstit, dar lui Wallace, asemeni tuturor tipilor din forțele aeriene, nu prea îi păsa de cavalerism în luptă.

Însă până în acel moment Wallace dusese un război defensiv. Apărase cu succes spațiul aerian rus. Nu eliminase ținte terestre, nici măcar nu atacase trupele chineze din

Siberia. Aşa că, în ciuda faptului că avioanele sale obținuseră succese în luptă, nu realizaseră nimic important. Sfârşind aceste gânduri, ridică receptorul stației radio care-i făcea legătura cu America, via satelit.

— N-am primit bombele, domnule general, îi comunică lui Mickey Moore.

— Băieții de la aerotransport au o mulțime de sarcini, iar Mary Diggs urlă să-i facem rost de nişte camioane care să-i mute elicopterele brigăzii acolo unde-i nevoie de ele.

— Domnule, problema e simplă. Dacă vreți ca noi să anihilăm țintele chineze, trebuie să avem bombe. Sper că nu vă cer ceva prea complicat, adăugă Wallace.

— Ia-o mai uşor, Gus, îl avertiză Moore.

— Păi, domnule, poate că de la Washington lucrurile se văd puțin altfel, dar aici unde stau eu sunt misiuni de executat, dar nu avem uneltele necesare îndeplinirii lor. Aşa că voi, tipii din D.C., ori îmi trimiteți uneltele, ori anulați misiunile. E alegerea dumneavoastră, domnule.

— Ne ocupăm de asta, îl asigură şeful Statului-Major Reunit.

— Care sunt ordinele pentru mine? îl întrebă Mancuso pe Secretarul Apărării.

— Nu sunt pe moment, îi spuse Bretano lui CINCPAC.

— Domnule, pot să vă întreb de ce? La televizor se spune că suntem în război cu China. Trebuie să mă implic sau nu?

— Analizăm ramificațiile politice ale problemei, explică TUNETUL.

— Pardon?

— Ai auzit bine.

— Domnule secretar, tot ce ştiu legat de politică e că trebuie să votez la fiecare doi ani, dar am o mulțime de nave cenuşii sub comandă şi ele sunt cunoscute, tehnic vorbind, sub denumirea de nave *de război*, iar țara mea este în război. Frustrarea din tonul lui Mancuso era evidentă.

— Amirale, când preşedintele va decide ce-i de făcut, vei afla. Până atunci, pregăteşte-ți flota pentru acțiune. Veți intra în joc. Doar că nu ştiu sigur când anume.

— Am înțeles, să trăiți. Mancuso închise şi se uită la subordonații săi. Ramificații politice, rosti el. Nu-l credeam pe Ryan să fie aşa.

— Domnule amiral, încercă Mike Lahr să-l calmeze. Gândiți-vă că în loc de „politice" ramificațiile sunt „psihologice", bine? Poate că domnul secretar Bretano a folosit un cuvânt greşit. Probabil ideea este să-i atacăm atunci când vom obține cele mai favorabile rezultate – pentru că ne confruntăm de fapt cu şefii lor, vă amintiți, domnule?

— Aşa crezi?

— Vă aduceți aminte cine-i vicepreşedinte? E unul de-al nostru, domnule amiral. Iar preşedintele Ryan nu-i un papă-lapte, aşa-i?

— Păi… din câte-mi aduc eu aminte, nu este, zise CINCPAC, rememorând clipele când îl întâlnise întâia oară pe individ şi de schimbul de focuri care avusese loc la bordul lui *Octombrie Roşu*. Nu, Jack Ryan nu era un papă-lapte. Tu ce crezi că e în mintea lui?

— Chinezii sunt implicați într-un război terestru – aerian şi terestru, oricum. Pe mare nu se-ntâmplă nimic. Poate nici nu se-aşteaptă să aibă loc acțiuni navale. Dar au pus în mişcare câteva nave, doar în scopul stabilirii unei linii defensive a litoralului. Dacă primim ordin să atacăm aceste nave, scopul acestuia va fi crearea unui impact psihologic. Aşa că haideți să trasăm nişte planuri mergând pe ideea asta, bine? Intre timp, vom continua să aducem pe poziții cât mai mult din tehnica noastră de luptă.

— Bine. Mancuso încuviință, apoi se întoarse cu fața spre harta murală.

În acel moment Flota Pacificului se găsea aproape cu tot efectivul la vest de meridianul de schimbare a datei, iar chinezii probabil n-aveau niciun indiciu despre locul unde se află navele sale, dar ştiau că sunt în marş. USS *Tucson* se ținea pe urmele lui *406*, singurul submarin al R.P.C. echipat cu rachete balistice. Occidentalii îl denumiseră SSBN[101] clasa

[101] Denumire sub care sunt cunoscute submarinele strategice,

„Xia”, deşi specialiştii săi de la informații nu erau de acord cu acel nume; dar *406* era numărul pictat pe chioşcul submarinului, aşa că ei aşa îl botezaseră. Dar nimic din toate acestea nu-l preocupa pe Mancuso. Dacă plănuia să deschidă focul împotriva chinezilor, primul ordin de a trage va fi emis către *Tucson* – ca să trimită pe fundul Pacificului submarinul înarmat cu rachete. Îşi aminti că R.P.C. deținea rachete cu încărcătură nucleară, iar cele aflate în aria sa de responsabilitate vor dispărea îndată ce va da permisiunea de a fi atacate. USS *Tucson* era înarmat cu torpile Mark 48 ADCAP[102] şi ei vor elimina *acea* țintă, în caz că judecase corect, şi preşedintele Ryan nu era deloc un papă-lapte.

— Cum stăm, mareşale Luo? întrebă Zhang Han San.

— Lucrurile merg bine, răspunse imediat mareşalul. Am forțat fluviul Amur cu pierderi ridicol de mici, am capturat pozițiile ruseşti în câteva ore, iar acum ne-ndreptăm spre nord.

— Rezistența inamicului?

— Uşoară. De fapt, foarte uşoară. Am început să ne-ntrebăm dacă până la urmă ruşii au desfăşurat ceva forțe în acel sector. Cei de la informații sugerează că ar fi prezente două divizii mecanizate, însă dacă sunt acolo, încă nu s-au mişcat pentru a stabili contactul cu noi. Trupele noastre gonesc înainte, avansând zilnic mai bine de treizeci de kilometri. Estimez că vom vedea mina de aur peste şapte zile.

— E vreun lucru care merge prost? îl chestionă Qian.

— Numai în aer. Americanii au desfăşurat avioane de vânătoare în Siberia şi, după cum bine ştim, sunt destul de pricepuți la maşinării, în special la cele zburătoare. Au provocat unele pierderi avioanelor noastre de luptă, recunoscu ministrul Apărării.

— Cât de mari sunt pierderile?

---

purtătoare de arme nucleare, (n.red.).

[102] Advanced Capability – torpilă cu capacități de ghidare îmbunătățite, proiectată pentru a distruge atât ținte aflate la suprafață, cât şi ținte în imersiune, îndeosebi submarine nucleare, (n.red.).

— În total, peste o sută de aparate. Am doborât şi noi circa douăzeci şi cinci de avioane ca răspuns, însă americanii sunt experți în luptele aeriene. Din fericire, aparatele lor nu pot face mare lucru pentru a stânjeni înaintarea tancurilor noastre şi, după cum fără îndoială ați remarcat, n-au efectuat niciun atac în teritoriul nostru.

— Oare de ce, mareşale? îl interpelă Fang.

— Nu ştim sigur, răspunse Luo, răsucindu-se către şeful MSS. Tan?

— Nici sursele noastre nu cunosc ceva cert. Explicația cea mai plauzibilă este că americanii au luat decizia politică de-a nu ne ataca direct, ci doar de a-şi apăra „aliații" ruşi într-o manieră pro formă. Presupun că un alt motiv ar fi că nu doresc să înregistreze pierderi de pe urma apărării noastre aeriene, dar principala cauză a limitării lor este fără îndoială de natură politică.

Cei din jurul mesei dădeau aprobator din cap. Într-adevăr, era cea mai plauzibilă explicație pentru lipsa de inițiativă a americanilor, iar toți acei bărbați înțelegeau considerațiile politice.

— Asta înseamnă că-şi dozează acțiunile împotriva noastră în aşa fel ca să ne provoace pagube minime? întrebă Tong Jie. Pentru el ar fi fost, firește, cu atât mai bine, fiindcă ministrul de interne ar fi trebuit să se ocupe de dezordinea pe care o serie de atacuri susținute ar fi provocat-o în interiorul țării.

— Amintiți-vă de ce v-am spus înainte, sublinie Zhang. Americanii *vor face* afaceri cu noi îndată ce vom securiza noile noastre teritorii. Ei anticipează deja asta. E limpede că-şi vor ajuta prietenii ruşi, dar atât şi nimic mai mult. Americanii nu sunt decât nişte mercenari. Preşedintele Ryan, ce-a fost el?

— Spion CIA, unul foarte eficient, conform datelor înregistrate, le reaminti Tan Deshi.

— Nu, îl contrazise Zhang. A fost agent de bursă înainte de-a se înrola în CIA, apoi, după ce-a părăsit Agenția, a fost din nou agent de bursă – şi pe cine-a adus în cabinetul său? Pe Winston, un alt capitalist enorm de bogat, care-a făcut

afaceri cu acțiuni şi titluri de proprietate, un bogătaş american tipic. Vă spun eu, pentru a-i înțelege pe-aceşti doi oameni, cheia o reprezintă banii. Sunt afacerişti. Singura lor ideologie politică este de a-şi umfla portofelele. În acest scop, încearcă să nu-şi creeze duşmani de moarte, iar acum, iată, nu încearcă să ne supere prea rău. V-am zis, îi înțeleg pe oamenii ăştia.

— Poate, spuse Qian. Dar dacă la mijloc sunt circumstanțe obiective care-i împiedică să întreprindă acțiuni mai agresive?

— Atunci de ce marina lor n-a trecut la acțiune? Marina lor militară e cea mai formidabilă din lume, dar nu face nimic, corect, Luo?

— Până acuma, aşa e, însă suntem îngrijorați din pricina ei, îi avertiză mareşalul. Era soldat, nu marinar, deşi Forțele Navale ale Armatei Populare se aflau sub comanda sa. Avem avioane de patrulare care le caută navele, dar până acum nu le-am reperat. Ştim că nu mai sunt în port, dar asta-i tot.

— Nu întreprind nimic cu marina. Nu fac nimic cu forțele lor terestre. Ne împung puțin cu aviația, dar ce reprezintă asta? Doar un bâzâit de insecte, expedie Zhang subiectul.

— De câte ori am subestimat, din păcate, America şi pe Ryan? îi interpelă Qian. Vă spun eu, tovarăşi, ne aflăm într-o situație periculoasă. Toate bune şi frumoase dacă vom avea succes şi conflictul va rămâne de domeniul trecutului, însă orice om poate greşi, dând dovadă de prea multă încredere în sine.

— Iar supraestimarea unui inamic te face să nu întreprinzi nimic, niciodată, contraatacă Zhang Han San. Oare am ajuns unde ne aflăm acum, noi şi patria noastră, prin timiditate? Marşul Cel Lung nu a fost făcut de nişte laşi. Privi împrejurul mesei, dar nimeni nu avu curajul să-l contrazică.

— Aşadar lucrurile decurg bine în Rusia? îl întrebă Xu pe ministrul apărării.

— Mai bine decât plănuisem, îi asigură Luo pe toți.

— Atunci vom continua, decise Primul Secretar în numele tuturor, de vreme ce alții luaseră deja adevărata decizie. Curând şedința fu ridicată, iar miniştrii porniră fiecare la treaba lui.

— Fang?

Ministrul fără portofoliu se-ntoarse şi îl zări pe Qian Kun venind pe coridor, după el.

— Da, prietene?

— Motivul pentru care americanii n-au întreprins acţiuni mai ferme este că ei operează la capătul unei singure căi ferate pe care îşi transportă trupele şi proviziile. Asta cere timp. Nu ne-au bombardat încă pentru că, probabil, nu au bombe. Şi de unde a luat Zhang prostiile alea despre ideologia americană?

— Este foarte experimentat în domeniul relaţiilor internaţionale, replică Fang.

— Este? Chiar este? Nu-i el cel care i-a păcălit pe japonezi să înceapă un război cu americanii? De ce oare? Ca japonezii şi noi să putem pune mâna pe Siberia. Iar apoi n-a sprijinit el discret tentativa Iranului de-a cuceri Regatul Saudit? De ce? Pentru ca ulterior musulmanii să poată fi unealta noastră de supunere a Rusiei – iar noi să punem mâna pe Siberia. Fang, el nu se gândeşte decât la Siberia. Doreşte s-o vadă adusă sub stindardul nostru înainte de-a muri. Probabil îşi doreşte ca cenuşa lui să fie pusă într-o urnă de aur, aidoma unui împărat, şopti Qian. Este un aventurier, iar genul acesta de om sfârşeşte tragic.

— Cu excepţia celor care reuşesc, sugeră Fang.

— Câţi dintre ei au reuşit şi câţi au murit între zidurile unei închisori? ripostă Qian. Eu zic că americanii ne vor ataca dur, îndată ce-şi vor aduna forţele. Zhang se ia după viziunile sale politice, nu după fapte, după realitate. Ne poate duce ţara la pierzanie.

— Sunt americanii chiar aşa de formidabili?

— Dacă n-ar fi, Fang, atunci de ce mai pierde Tan atât de mult timp încercând să le fure invenţiile? Nu-ţi aminteşti ce le-a făcut America Japoniei şi Iranului? Sunt precum vrăjitorii din legende. Luo ne-a spus că ne-au spulberat forţele aeriene. De câte ori ne spusese cât de formidabile sunt avioanele noastre de luptă? Am băgat atâţia bani în acele aparate minunate, iar americanii le-au măcelărit ca pe nişte porci îngrăşaţi pentru tăiat! Luo pretinde că le-am doborât

douăzeci şi cinci de avioane. Doar *pretinde*. Mai mult ca sigur că nu le-am doborât decât unul sau două! Cu preţul pierderii a peste o sută de-ale noastre, însă Zhang ne spune că americanii nu vor să ne înfrunte. Oh, chiar aşa? În trecut i-a reţinut ceva să zdrobească armata Japoniei, iar apoi să anihileze Iranul? Qian se opri să răsufle. Mi-e frică, Fang. Mi-e teamă de conflictul în care ne-au vârât Zhang şi Luo.

— Chiar dacă ai avea dreptate, ce putem face ca să-i punem capăt? îl întrebă ministrul.

— Nimic, recunoscu Qian. Dar *cineva* trebuie să rostească adevărul. *Cineva* trebuie să ne prevină de pericolul care planează asupra noastră, dacă vrem ca la sfârşitul acestei aventuri nelegitime să mai avem o ţară.

— Poate. Qian, întotdeauna ai fost întruchiparea prudenţei şi bunului-simţ. Vom mai sta de vorbă, promise Fang, întrebându-se cât anume din vorbele bărbatului era frică şi cât anume bun-simţ. Fusese un bun administrator al sistemului feroviar naţional, deci un om cu o solidă percepţie a realităţii.

Fang îl ştia pe Zhang aproape de-o viaţă. Era un jucător extrem de talentat pe scena politică şi un strălucit manipulator de mase. Dar Qian pusese problema dacă aceste talente migraseră în zona corectei perceperi a realităţii şi dacă Zhang îi înţelegea *cu adevărat* pe americani şi America – şi mai presus de toate pe acel tip, Ryan? Sau pur şi simplu bătea forţat nişte piroane de formă nepotrivită în orificiile pe care le avea întipărite în minte? Fang admise că nu ştia, până în acel moment, răspunsurile la aceste întrebări. Nici măcar nu ştia dacă Zhang are sau nu dreptate. Şi ar fi trebuit să ştie. Dar cine-ar fi putut şti? Tan, de la Ministerul Securităţii Statului? Shen de la Externe? Cine altcineva? Cu siguranţă nu premierul Xu. El nu făcea decât să confirme consensul la care ajunseseră alţii, ori să repete cuvintele pe care i le suflase Zhang în ureche.

Fang păşea către biroul său gândindu-se la toate aceste lucruri, încercând să-şi organizeze ideile. Din fericire, avea un sistem care să le pună în practică.

Startul fusese dat în Memphis, cartierul general al firmei Federal Express. Faxurile şi telexurile sosiseră simultan, anunțând compania că avioanele sale cargo agabaritice erau chemate în serviciul federal conform termenilor stipulați în Faza I de mobilizare a Flotei Aeriene Civile de Rezervă. Asta însemna că toate avioanele capabile să transporte marfă la a căror finanțare contribuia guvernul (adică aproape toate, căci nicio bancă comercială nu putea concura Washingtonul în probleme de finanțare) erau rechiziționate, împreună cu echipajele lor, de către Comandamentul pentru Transport Aerian. Anunțul nu fusese bine primit, dar în acelaşi timp nu constituia o surpriză. Zece minute mai târziu sosiră completări ale mesajului, menționând unde trebuie să meargă fiecare aparat şi curând după aceea acestea începură rulajul pentru decolare. Echipajele de zbor, majoritatea având pregătire militară, se întrebau care va fi destinația lor finală, încredințați că va fi una surpriză. În această privință piloții urmau să nu fie deloc dezamăgiți.

FedEx urma să se descurce în continuare cu vechile modele de avioane cu fuzelaj îngust, precum venerabilul Boeing 727, cu care compania îşi începuse activitatea în urmă cu două decenii. Dispecerii ştiau că acestea vor fi solicitate la limită, dar aveau acorduri de asistență încheiate cu liniile aeriene, pe care urmau acum să le activeze, cu scopul de-a face față transporturilor neîntrerupte de hârtii legale şi homari vii de-a lungul şi de-a latul Americii.

— Cât de ineficient e transportul? se interesă Ryan.

— Păi, putem să livrăm bombe pentru o zi de bombardamente în trei zile de zbor – poate chiar două, dacă forțăm puțin lucrurile, dar ar fi mai bine să dăm uitării ideea asta, îi spuse Moore. Bombele cântăresc mult, iar transportul lor necesită o grămadă de combustibil pentru motoarele cu reacție. Generalul Wallace are o listă drăguță cu obiective de atacat, dar pentru a trece la acțiune are nevoie de bombe.

— De unde urmează să plece bombele?

— Baza Andersen a forțelor aeriene, din Guam, are un stoc frumuşel, zise Moore. La fel Elmendorf din Alaska şi

Mountain Home din Idaho. Mai sunt şi alte locuri. Nu se pune problema timpului şi a distanței, ci a greutății. Baza rusească din Suntar folosită de către Wallace e suficient de mare pentru rolul său. Trebuie doar să-i trimitem bombele, însă am deturnat o mulțime de avioane de transport spre Germania, pentru a încărca tehnica de luptă a Diviziei 1 Blindată şi a i-o duce lui Diggs. Asta le va lua patru zile de zboruri nonstop.

— Cu odihna echipajelor cum rămâne? îl întrebă Jackson.

— Poftim? se miră Ryan.

— E o chestie din marină, Jack. Aviația se supune unor reguli de sindicat privitoare la cât de mult pot zbura piloții. Aceste reguli nu se aplică la aviația îmbarcată, explică Robby. Aparatele C-5 au un compartiment în care echipajul poate dormi. Am vrut doar să fac o glumă. Nu trebuia să se scuze. Era târziu – de fapt „devreme" era termenul potrivit – şi nimeni din Casa Albă n-apucase să doarmă prea mult.

Ryan şi-ar fi dorit să fumeze, ca să facă față tensiunii, dar Ellen Sumter era acasă, în patul ei, şi nimeni din tura de noapte nu era fumător, din câte ştia el.

Preşedintele era conştient că se manifesta partea urâtă a caracterului său. Îşi masă fața cu palmele şi privi spre ceas. Avea nevoie de puțin somn.

— E târziu, Iepuraş, îi zise Mary Pat soțului ei.

— Nu m-aş fi prins. Din pricina asta mi se-nchideau ochii?

De fapt nu exista nicio rațiune ca ei să se afle la serviciu. CIA nu avea aproape nicio reprezentare în China. SORGE era singura sursă de valoare. Restul comunității de spionaj, DIA şi NSA, agenții mult mai mari decât CIA în ceea ce priveşte personalul, nu aveau nici ele surse umane valoroase, deşi NSA făcuse tot posibilul ca să intercepteze comunicațiile chinezilor. Ascultau până şi convorbirile purtate pe telefoane mobile prin intermediul constelației de sateliți geostaționari de spionaj, descărcau tot ce „prindeau" în sistemul Echelon, apoi înmânau „loviturile" lingviştilor umani pentru traducere şi evaluare. Făceau rost de ceva material, dar nu prea mult. SORGE era diamantul colecției, iar Edward şi Mary Patricia

Foley stăteau până târziu în aşteptarea celor mai noi fascicule din jurnalul personal al ministrului Fang. Biroul Politic chinez se întrunea zilnic, iar Fang era un memorialist dedicat, ca să nu mai vorbim de faptul că era un bărbat care adora atracția fizică a personalului său feminin. Citeau până şi însemnările mai puțin regulate ale lui WARBLER, care de cele mai multe ori introducea în computer notițe referitoare la aptitudinile sale sexuale, făcând-o deseori pe Mary Pat să roşească. Activitatea de ofițer profesionist de informații era adesea puțin diferită de cea a unui voyeur, iar echipa de psihiatri transforma tot materialul lasciv într-un profil psihologic probabil foarte precis, însă pentru ei Fang nu era decât un moşuleț desfrânat pe mâna căruia se-ntâmplase să încapă multă putere politică.

— Vom avea de aşteptat cel puțin trei ore, rosti directorul CIA.

— Da, confirmă soția sa.

— Uite cum facem… Ed Foley se ridică de pe canapea, aruncă pernuțele şi se aplecă pentru a o deplia. Patul rezultat era suficient de mare pentru două persoane.

— Când personalul va vedea asta, se va întreba dacă am făcut dragoste.

— Puiule, mă doare capul, îi raportă directorul CIA.

CAPITOLUL 54

Tatonări şi eforturi

Mare parte din viața unui soldat abia intra sub incidența Legii lui Parkinson, care presupunea că activitatea se lărgeşte invariabil pentru a cuprinde tot timpul alocat ei. În cazul de față colonelul Dick Boyle sosi în Rusia îmbarcat în primul avion C-5B Galaxy din eşalon, care imediat ce-şi termină rulajul îşi ridică „nasul" deschizând cala pentru a descărca cele trei elicoptere UH-60A Blackhawk, pe care membrii echipajului le împinseră imediat spre un loc liber de parcare pentru a le deplia palele rotorului portant, se asigurară că acestea erau blocate în poziția corectă, apoi pregătiră elicopterul pentru decolare, după obişnuitele verificări de siguranță. Intre timp, avionul C-5B fusese realimentat şi decolase, pentru a face loc următorului Galaxy, care descărcă elicoptere de atac AH-64 Apache – de data aceasta complet înarmate şi dotate cu alte echipamente necesare îndeplinirii unor misiuni reale de luptă, împotriva unui inamic real şi înarmat.

Colonelul Boyle fu ocupat cu supravegherea personală a operației, deşi era conştient că soldații săi îşi făceau datoria la perfecție, fie că el îi controla şi proteja, fie că nu. Boyle era măcinat de dorința parşivă de a-şi lua imediat zborul spre locul unde se aflau Diggs şi statul său major, dar rezistă tentației, deoarece simțea că ar trebui să supervizeze activitatea oamenilor săi, pe care-i antrenase să-şi facă treaba complet fără îndrumarea sa. Dură trei ore până să-şi dea seama de situația ilogică şi decise să fie comandant, nu administrator de magazin, aşa că decolă spre Şabarsovil. Zborul părea să fie unul destul de uşor, iar el preferă să se strecoare printre norii aflați la altitudine medie, deoarece prin jur în mod sigur erau avioane de vânătoare şi nu toate erau amice. Sistemul GPS de navigație îl îndrumă exact la

destinație, iar locația, așa cum descoperi el, era un heliport cu platformă betonată, având soldați postați în jurul lui. Purtau uniforma „greșită”, o idee încetățenită pe care Boyle trebuia să facă eforturi s-o scoată din minte.

Unul dintre soldați îl conduse pe Boyle într-o clădire care, în concepția ruşilor, arăta ca un cartier general. Şi chiar asta era.

— Dick, vino încoace, îl apelă generalul Diggs. Comandantul unității de elicoptere salută în timp ce se apropia.

— Bun venit în Siberia, Dick, îl întâmpină Marion Diggs.

— Mulțumesc, domnule general. Cum e situația?

— Interesantă, replică generalul. Acesta-i generalul Bondarenko, comandantul teatrului de operațiuni. Boyle salută din nou. Ghenadi, el este colonelul Boyle, aflat la comanda brigăzii mele de aviație. E un tip priceput.

— Care-i situația aeriană, domnule? îl interpelă Boyle pe Diggs.

— Până acum forțele aeriene au făcut o treabă bună împotriva avioanelor inamice de vânătoare.

— Dar ce se-aude cu elicopterele chineze?

— Nu au prea multe, spuse un alt ofițer rus. Sunt colonelul Aliev, Andrei Petrovici, ofițer cu operațiunile. Chinezii n-au multe elicoptere. Am zărit doar câteva, în general aparate de recunoaştere.

— Niciun elicopter pentru transportul trupelor? Niciunul de comandament?

— Nimic, răspunse Aliev. Ofițerii lor superiori preferă să se deplaseze în vehicule şenilate. Nu fac casă bună cu elicopterele aşa cum faceți voi, americanii.

— Ce ordine aveți pentru mine, domnule general? îl întrebă Boyle pe Diggs.

— Du-l pe Tony Turner la Chita. E stația terminus de cale ferată pe care urmează s-o folosim. Trebuie să punem lucrurile la punct acolo.

— Să conducem tancurile debarcate acolo, nu? Boyle îşi aruncă ochii pe hartă.

— Acesta-i planul. Există stații mai aproape de noi, însă

Chita are cea mai bună infrastructură pentru descărcarea vehiculelor noastre, aşa ne-au spus prietenii ruşi.

— Şi combustibilul?

— Locul unde ai aterizat are un număr însemnat de rezervoare de carburant subterane.

— Mai multe decât aveți nevoie, confirmă Aliev. Boyle socoti că asta era chiar o veste bună.

— Şi muniția? insistă Boyle. Ce-am adus până acum cu avioanele C-5 ne ajunge două zile. Şase încărcături complete pentru elicopterele Apache, la o rată estimată de trei misiuni pe zi.

— Ce versiune de Apache? se interesă Aliev.

— Delta, colonele. Echipată cu radarul Longbow.

— Sunt toate în stare de funcționare? întrebă rusul.

— Domnule colonel, n-avea sens să le cărăm cu noi dacă nu funcționau, replică Boyle, ridicând din sprâncene. Ce-ar fi să pregătiți nişte spații de locuit pentru băieții mei?

— La baza aeriană unde ați aterizat vor fi pregătite dormitoare sigure pentru aviatorii dumneavoastră – sunt adăposturi antiaeriene, rezistente la bombe. Personalul vostru de întreținere va fi cazat în cazarmă.

Boyle dădu din cap semn că a priceput. Peste tot era la fel. Mintoşii care construiau infrastructura acționau de parcă piloții erau mai valoroşi decât oamenii care întrețineau aparatele de zbor. Aşa şi era, însă numai până când aeronavele aveau nevoie de reparații, punct în care pilotul era la fel de util precum un cavalerist fără cal.

— În regulă, domnule general. Îl duc pe Tony până la Chita apoi mă-ntorc să văd de ce-au nevoie oamenii mei. Mi-ar prinde bine să am una dintre stațiile radio ale lui Chuck Garvey.

— Îl găseşti afară. Ia-ți o stație când ieşi.

— Bine, domnule general. Tony, hai să mergem, îi spuse şefului de stat-major.

— Domnule, îndată ce aducem infanteria, aş vrea să pun sub pază punctele de realimentare, rosti Masterman. Trebuie să le protejăm.

— Vă pot da eu oamenii de care aveți nevoie, se oferi Aliev.

— Îmi convine, răspunse Masterman. Câte stații radio securizate a adus Garvey?

— Cred că opt. Două le-am dat deja, îl preveni generalul Diggs. Ei bine, în tren avem mult mai multe. Du-te şi spune-i lui Boyle să trimită aici două elicoptere, să le avem la dispoziție.

— Înțeles. Masterman goni spre uşă.

Miniştrii dispuneau de birouri şi, ca peste tot în lume unde există asemenea birouri, echipele de curățenie veneau să facă ordine; în cazul chinezilor lucrul acesta se întâmpla zilnic, la ora zece seara. Adunau tot soiul de gunoaie, de la ambalaje de bomboane şi pachete goale de țigări până la hârtii, iar acestea din urmă luau calea unor saci speciali, care erau apoi incinerați. Personalul administrativ nu era ales din rândul oamenilor inteligenți, dar trebuia să treacă prin verificări şi instructaje de securitate, care erau extrem de drastice. Nu le era permis să discute cu nimeni despre munca lor, nici măcar cu nevestele, şi nu aveau voie să dezvăluie *niciodată* ce văzuseră în coşurile de gunoi. De fapt, nici nu prea se gândeau la asta – ideile sau părerile celor din Biroul Politic îi interesau mai puțin decât buletinul meteo. Extrem de rar îi văzuseră pe miniştrii ale căror birouri le curățau şi nimeni din echipă nu adresase măcar o vorbă acelor somități; pur şi simplu încercau să fie invizibili în rarele ocazii când îi zăreau pe cei care conduceau națiunea, persoane venerate precum zeii. Uneori încercau să facă o plecăciune umilă, care abia era băgată în seamă, căci ei nu erau decât simple piese de mobilier, lachei care făceau o muncă de țărani, deoarece, țărani fiind, asta era activitatea potrivită pentru ei. Țăranii ştiau ce sunt computerele, însă asemenea maşinării nu erau pentru uzul celor de teapa lor, iar personalul administrativ era conştient de asta.

Aşa că atunci când unul dintre computere scoase un sunet în clipa când unul dintre măturători se afla în birou, omul nici nu-l luă în seamă. Era straniu că ar fi putut funcționa atâta timp cât ecranul era întunecat, dar de ce se comporta aşa era un mister pentru îngrijitor şi el nu avea destulă

îndrăzneală pentru a atinge obiectul. Nici măcar nu şterse tastatura de praf în vreme ce curăța masa de lucru – nu, el întotdeauna evitase butoanele.

Auzi cum computerul începe să bâzâie, o ține aşa timp de câteva secunde, apoi se opreşte şi decise să nu-i dea atenție.

Mary Pat deschise ochii în clipa când soarele începu să aştearnă umbre pe pereții biroului soțului ei. Se frecă apăsat la ochi şi îşi privi ceasul. Şapte şi douăzeci. De regulă se trezea cu mult înainte de ora aceasta – dar nu se ducea la culcare după ora patru dimineața. Probabil că trei ore de somn îi vor fi suficiente. Se ridică şi intră în baia personală a lui Ed. Ca şi cea din biroul ei, avea cabină de duş. Pentru moment se mulțumi să-şi dea cu apă pe față, iar privirea şovăitoare pe care o aruncă spre oglindă îi dezvălui o imagine care-i smulse o grimasă.

Directorul adjunct pentru operațiuni al CIA îşi scutură capul, apoi întregul trup pentru a-şi pune sângele în mişcare, după aceea îşi puse bluza. În cele din urmă, îl scutură uşor de umăr pe soțul ei.

— Afară din bârlog, Iepuraş, înainte să te-nşface vulpea.

— Suntem tot în stare de război? întrebă directorul CIA, ținând ochii închişi.

— Probabil. Încă n-am verificat. Făcu o pauză pentru a-şi întinde oasele, apoi îşi strecură picioarele în pantofi. Mă duc să verific căsuța de e-mail.

— OK, voi da un telefon să ne trimită micul dejun, îi comunică Ed.

— Păsat de ovăz. Fără ouă. Ai colesterolul prea ridicat, observă Mary Pat.

— Bine, dragă, mormăi el ascultător.

— Ce Iepuraş cuminte. Îl sărută şi se-ndreptă spre uşă.

Ed Foley se duse la baie, apoi se aşeză la masa de lucru şi dădu telefon la bucătărie.

— Cafea. Pâine prăjită. Omletă din trei ouă, şuncă prăjită, tăiată mărunt. Cu colesterol sau nu, trebuia să-şi mențină trupul în funcțiune.

— Aveți mesaje, anunță vocea electronică.

— Grozav, răsuflă directorul adjunct. Descărcă mesajul, îl trecu prin procedura obişnuită de salvare şi listare, dar ceva mai lent în acea dimineață, deoarece era năucă din pricina poziției incomode în care dormise. Genul acesta de problemă o îndemna să se mişte mai încet şi cu grijă sporită, o lecție pe care o deprinsese în perioada când era mămica unui nounăscut. Astfel că, în decurs de patru minute, în loc de două, avu o copie fizică a ultimului material SORGE furnizat de către agentul SONGBIRD. Şase pagini acoperite cu ideograme relativ mici. Ridică receptorul telefonului şi-l apelă pe dr. Sears.

— Da?

— Aici doamna Foley. Avem un raport.

— Vin acum, doamnă director. Înainte de apariția lui reuşi să bea puțină cafea şi dacă nu gustul ei, atunci cofeina din ea avu efectul de-a o ajuta să facă față acelei zile.

— Ai venit devreme la muncă? îl întrebă ea.

— De fapt am dormit aici azi-noapte. Ar trebui să îmbunătățim puțin lista de programe la televiziunea prin cablu, îi comunică el, sperând să destindă puțin atmosfera. O privire aruncată şefei îi arătă imediat cât de mult succes avusese.

— Iată. Îi întinse un teanc de hârtii. Cafea?

— Da, mulțumesc. Ochii săi nu se dezlipiră de pe pagină când întinse mâna după paharul de plastic. Astăzi avem marfă de calitate.

— Oh?

— Da, e consemnarea lui Fang asupra unei şedințe a Biroului Politic despre felul în care merge războiul… încearcă să ne analizeze acțiunile… mda, exact cum mă aşteptam…

— Vorbeşte, dr. Sears, îi ordonă Mary Pat.

— O să vreți să-şi dea şi George Weaver cu părerea despre asta, dar ce urmează să vă spună şi el este că ei îşi proiectează propriile vederi politice asupra noastră, în general, şi asupra preşedintelui Ryan, în special… da, zic că nu-i izbim dur din motive politice; ei cred că nu vrem să-i supărăm prea tare… Sears luă o înghițitură mare de cafea.

Chiar e material de calitate. Ne spune ce gândeşte conducerea lor politică, iar părerile lor nu sunt prea precise. Sears îşi ridică privirea. Ne judecă greşit, mai rău decât i-am judecat noi pe ei, doamnă director. Chiar şi la acest nivel se pot face greşeli. Consideră că motivaţia preşedintelui Ryan se bazează strict pe calcule politice. Zhang spune că preşedintele stă în expectativă pentru a putea face afaceri cu ei, după ce-şi consolidează controlul asupra minei de aur şi a câmpurilor petrolifere.

— Ce spune în privinţa ofensivei lor?

— Spun că – de fapt mareşalul Luo zice – lucrurile merg conform planului, că sunt surprinşi de lipsa de opoziţie a ruşilor şi, totodată, de faptul că noi n-am atacat încă obiective din interiorul teritoriului.

— Asta fiindcă băieţii noştri de-acolo încă nu au bombe la dispoziţie. Tocmai am aflat şi eu asta. Suntem nevoiţi să cărăm bombele până acolo pe calea aerului, ca să le putem ulterior lansa.

— Serios? Păi ei încă nu ştiu asta. Consideră că e un act deliberat din partea noastră.

— În regulă, să-mi faci o traducere. Când soseşte Weaver?

— De regulă pe la opt şi jumătate.

— Treci peste raport împreună cu el, imediat ce soseşte.

— Desigur. Sears părăsi biroul.

— Îşi fac culcuşul pentru noapte? întrebă Aleksandrov.

— Se pare că da, tovarăşe căpitan, răspunse Buikov. Îi supraveghea prin binoclu pe chinezi. Cele două vehicule de cercetare-comandament stăteau unul lângă celălalt, lucru care se petrecea numai atunci când îşi asigurau tabăra de noapte. Amândoi bărbaţii erau frapaţi de faptul că inamicul îşi restrângea activitatea numai la acţiuni diurne, dar nu era un lucru rău pentru cercetaşii ruşi, căci orice soldat avea nevoie de somn. Iar ei, trebuiau să admită cei doi ruşi, aveau nevoie mai mult decât alţii. Stresul şi solicitarea provocate de urmărirea inamicului ţării lor – şi asta *în interiorul* propriului teritoriu – îşi lăsaseră amprenta asupra celor doi.

Manevra chinezilor era minuţioasă, dar previzibilă. Cele

două vehicule şenilate de comandament erau alăturate. Celelalte erau dispersate, majoritatea în față şi numai unul singur cu o sută treizeci de metri înapoi, pentru a le păzi spatele. Echipajul fiecărui vehicul stătea grupat, ca o unitate. Fiecare unitate scosese la lumină o sobiță cu motorină pentru a-şi găti orezul – probabil era orez, gândeau toți ruşii. Apoi se întinseră pentru a prinde patru sau cinci ore de somn înainte de-a se deştepta, a găti micul dejun şi a începe marşul înainte de răsăritul soarelui. Dacă n-ar fi fost inamici, zelul cu care îndeplineau aceste manevre ar fi stârnit admirație. În loc de asta, Buikov se întreba dacă ar fi putut aduce două sau trei din tanchetele lor BRM pentru a executa un raid împotriva invadatorilor şi să-i incinereze în interiorul transportoarelor, cu ajutorul tunurilor de 30 mm cu tragere rapidă. Însă Aleksandrov n-ar fi permis vreodată o asemenea acțiune, întotdeauna puteai conta pe faptul că ofițerii le vor interzice sergenților să facă ce aveau de gând.

Căpitanul şi sergentul se întoarseră pe jos către nord, la tanchetele lor, lăsându-i pe alți trei cercetaşi să vegheze asupra „musafirilor", aşa cum începuse Aleksandrov să le spună.

— Ia spune sergent, cum te simți? întrebă ofițerul în şoaptă.

— Puțin somn îmi va prinde bine. Buikov se uită înapoi. Pe lângă copaci, între ei şi chinezi se interpusese acum o coamă de deal. Aprinse o țigară şi expiră un nor lung de fum, relaxându-se. E o corvoadă mai grea decât mă aşteptam.

— Oh?

— Da, tovarăşe căpitan. Mereu am crezut că ne vom ucide inamicii. Să-i corcolim ca nişte dădace e o misiune foarte stresantă.

— Aşa este, Boris Ievghenievici, dar aminteşte-ți că dacă noi ne facem cum trebuie meseria, atunci divizia va fi capabilă să ucidă mai mult de unu sau doi inamici. Suntem ochii diviziei, nu colții ei.

— Cum spuneți dumneavoastră, tovarăşe căpitan, dar ar fi ca şi cum am face un film documentar despre lupi, în loc să-i împuşcăm.

— Oamenii care fac documentare bune despre sălbăticiuni primesc premii, sergent.

„Ce-i ciudat cu căpitanul, socoti Buikov, este că întotdeauna încearcă să te lămurească." Iar lucrul acesta îl făcea să fie mai apropiat, de parcă ar fi fost mai curând un profesor, decât ofițer.

— Ce-avem la cină?

— Carne de vită conservată şi pâine neagră. Ba chiar şi ceva unt. Dar niciun pic de vodcă, completă amărât sergentul.

— Când se va termina războiul, îți dau voie să te-mbeți, Boris Ievghenievici, promise Aleksandrov.

— Dacă vom apuca să trăim până atunci, voi bea în sănătatea dumneavoastră.

Tancheta se găsea acolo unde o lăsaseră şi echipajul întinsese deasupra ei plasa de camuflaj. „Una dintre caracteristicile acestui ofițer, gândi Buikov, este că-i determină pe subordonați să-şi facă datoria fără să crâcnească. Este acelaşi gen de solidaritate camaraderească de care-mi vorbea bunicul, în poveştile sale interminabile cu lichidarea nemților în drumul către Viena, aşa cum apărea în toate filmele de război."

Pâinea neagră era conservată, dar totuşi gustoasă, iar carnea de vită, gătită pe propriile primusuri, nu era chiar de aruncat la câini. Când erau pe punctul de-a termina cina, îşi făcu apariția sergentul Grechko. Era comandantul transportorului cu numărul 3 din unitatea lor şi avea…

— E chiar ceea ce cred eu că este? întrebă Buikov. Iuri Andreievici, eşti un camarad adevărat!

Era o sticlă de jumătate de litru cu cea mai ieftină marcă de vodcă, având drept dop o folie de plastic care, odată ruptă, nu mai putea închide sticla.

— A cui a fost ideea? îi luă la întrebări căpitanul.

— Tovarăşe căpitan, e o noapte friguroasă, iar noi suntem soldați ruşi, avem nevoie de ceva care să ne-ajute la destindere, rosti Grechko. Este singura sticlă din toată compania, aşa că o singură înghițitură de fiecare n-are cum să ne facă rău, adăugă sergentul un argument de bun-simț.

— Oh, în regulă.

Aleksandrov îşi întinse cana de tablă şi primi o porție de aproximativ şaizeci de grame. Aşteptă ca restul echipajului să-şi primească rația şi observă că sticla se golise. Îşi goliră cănile toți odată şi simțiră că era grozav să fii soldat rus şi să te afli undeva, într-o pădure, făcându-ți datoria față de Patria Mamă.

— Mâine va trebui să ne refacem plinul, zise Grechko.

— Vom fi aşteptați de un camion cisternă la patruzeci de kilometri nord, în dreptul gaterului ars. Vehiculele noastre vor merge acolo cu rândul, unul câte unul, iar între timp vom spera că musafirii noştri chinezi nu se vor ambiționa să înainteze mai mult decât de obicei.

— Acela trebuie să fie căpitanul vostru, Aleksandrov, zise maiorul Tucker. La o mie patru sute de metri de chinezi. Cam prea aproape, remarcă americanul.

— E un băiat bun, spuse Aliev. Tocmai a dat raportul. Chinezii acționează ca la antrenament, cu o remarcabilă precizie. Unde-i corpul lor principal de armată?

— La patruzeci de kilometri în urmă. Au instalat şi ei tabăra pentru noapte, însă au aprins focuri, de parcă ar vrea ca noi să ştim unde se află. Tucker manevră butoanele pentru a arăta bivuacurile chinezilor. Ecranul era verde-pe-verde. Vehiculele blindate chineze apăreau ca nişte puncte luminoase, mai ales în zona motoarelor, care străluceau din cauza căldurii reziduale.

— Uimitor, rosti Aliev cu sinceră admirație.

— Pe la finele anilor 1970 am decis că putem desfăşura acțiuni noaptea, atunci când toți ceilalți nu puteau. A fost nevoie de ceva timp să dezvoltăm tehnologia necesară, dar funcționează dumnezeieşte, colonele. Tot ce ne mai trebuie acum sunt câteva Smart Pigs.

— Poftim?

— Vei vedea, colonele, vei vedea, îi promise Tucker.

Imaginea, extrem de bună, provenea de la *Grace Kelly,* iar acest aparat, care *avea* montat în fuzelaj un indicator laser de țintă, îşi ațintise în jos, de la 19 000 metri altitudine,

camerele de luat vederi în infraroşu. Ghidat de Tucker, aparatul UAV continuă să se-ndrepte spre sud, catalogând unitățile chineze care avansau în Siberia. Peste fluviul Amur existau acum şaisprezece poduri de pontoane, plus alte câteva mai spre nord, dar punctul cel mai vulnerabil se afla în jurul localității Harbin, cu mult către sud, în interiorul teritoriului chinez. O mulțime de poduri feroviare se înşirau între Harbin şi Beian, punctul terminus al magistralei feroviare care constituia linia vitală de aprovizionare a Armatei Populare de Eliberare. *Grace Kelly* zări o mulțime de trenuri, tractate în special de locomotive diesel, dar şi de câteva bătrâne locomotive cu aburi care fuseseră scoase de la conservare în scopul menținerii aprovizionării cu arme şi materiale a trupelor din nord. Cel mai interesant lucru dintre toate era recent construitul sens giratoriu, unde vagoanele cisternă descărcau ceva, probabil motorină, în ceea ce părea a fi o conductă la care geniştii Armatei Populare trudeau din greu, extinzând-o către nord. Era un lucru pe care-l copiaseră de la americani. Armatele SUA şi ale Marii Britanii făcuseră acelaşi lucru în ultima parte a anului 1944, din estul Normandiei până la linia frontului, iar *aceea,* Tucker ştia prea bine, era o țintă demnă de luat în seamă. Motorina nu era doar hrana unei armate în campanie. Era chiar aerul pe care aceasta îl respira.

În jurul acelui loc se găseau o mulțime de oameni de prisos. Lucrători, probabil, aduşi să repare şinele avariate. Podurile şi principalele puncte de trecere aveau în apropiere baterii SAM şi FLAK[103]. Care va să zică Joe Chinezul cunoştea importanța podurilor şi făcea tot posibilul să le păzească.

„La ce bun să le mai apere!”, gândi Tucker. Se folosi de stația radio cu comunicare prin satelit pentru a transmite tot ce văzuse celor de la Jigansk, unde echipa generalului

---

[103] Acronim sub care este cunoscută artileria antiaeriană (provine din limba germană „Flugabwehr Kanone” în perioada celui de-al Doilea Război Mondial), (n.red.).

Wallace punea toate obiectivele pe-o listă. Pifanii de la sol erau evident îngrijorați că vor trebui să se pună cu toate acele unități ale Armatei Populare de Eliberare aflate în ofensivă, dar pentru maiorul Tucker ele nu constituiau decât o colecție de ținte. Pentru țintele punctuale avea nevoie de bombe J-DAM[104], iar pentru cele extinse pe zone mari îi trebuiau Smart Pigs, adică bombe J-SOW; Joe Chinezul o va lua în barbă şi, probabil, ca în cazul tuturor armatelor aflate în campanie, bărbia va fi una de sticlă. Nu trebuia decât s-o loveşti suficient de tare.

Trupele terestre ruse n-aveau nici cea mai mică idee ce înseamnă FedEx şi au fost mai mult decât surprinse că o corporație privată, nonguvernamentală, poate ține un avion de marfă atât de monstruos precum Boeing 747F.

De partea lor, echipajele de zbor, majoritatea provenind din forțele aeriene sau aviația îmbarcată a marinei, nu se aşteptaseră niciodată să vadă Siberia, decât poate prin ferestrele unui bombardier strategic B-52H. Pistele erau neobişnuit de denivelate, mult mai proaste decât cele de pe majoritatea aeroporturilor americane, dar la sol exista o întreagă armată de personal de deservire, iar atunci când botul rabatabil al avionului se ridică, lucrătorii dădură buzna cu motostivuitoare pentru a începe descărcarea paleților de marfă. Echipajele nu coborâră din avion, îşi făcură apariția cisternele de alimentare, care îşi conectară furtunurile de zece centimetri diametru în mufele corespunzătoare şi începură umplerea marilor rezervoare ale aparatului, astfel încât acesta să poată decola cât mai curând posibil, eliberând platforma de descărcare. Fiecare 747F avea un compartiment destinat echipajului de rezervă, piloții schimbându-se între ei pe parcursul unui traseu lung. Cei care dormiseră pentru a fi odihniți în vederea zborului de întoarcere nu primiseră nimic de băut, iar hrana le fusese distribuită sub formă de pachete

[104] Joint Direct Attack Munition şi Joint Stand Off Weapon – muniție de înaltă precizie (bombe „inteligente”), (n.red.).

cu raţii, la plecarea din Elmendorf. În total fu nevoie de patruzeci şi şapte de minute pentru a descărca cele o sută de tone de bombe, cantitate ce abia ajungea la echiparea a zece avioane F-15E, care stăteau parcate la capătul opus al platformei şi spre care se îndreptau acum stivuitoarele.

— E un lucru sigur? observă Ryan.

— Da, domnule preşedinte, replică dr. Weaver. Cu toată complexitatea lor, aceşti oameni pot fi foarte mărginiţi în gândire; de fapt, în mod practic, cu toţii comitem greşeala de a ne răsfrânge propriul mod de gândire asupra altor persoane.

— Însă eu dispun de oameni ca dumneavoastră pentru a mă sfătui. Ei ce consilieri au? întrebă Jack.

— Au unii destul de buni. Problema e că Biroul Politic nu-i ascultă niciodată.

— Da, bine, problema asta am remarcat-o şi la noi. E o veste bună, sau una rea, domnilor?

— Poate fi şi una, şi alta, dar să nu uităm că în momentul acesta noi îi înţelegem mai bine decât ne înţeleg ei pe noi, le spuse Ed Foley celor prezenţi. Asta ne oferă un avantaj major, dacă jucăm inteligent cu cărţile de care dispunem.

Ryan se lăsă pe spate şi îşi frecă ochii. Robby Jackson nu era nici el într-o formă bună, deşi dormise patru ore în dormitorul Lincoln (ceea ce Lincoln nu făcuse – încăperea se numea astfel pur şi simplu pentru că un tablou al celui de-al şaisprezecelea preşedinte atârna pe perete). Cafeaua jamaicană de calitate reuşea să-i facă pe cei prezenţi măcar să simuleze că sunt treji.

— Mă surprinde că ministrul chinez al apărării este atât de mărginit, raţionă Robby cu glas tare, ochii săi parcurgând mesajul SORGE. Le plăteşti salariul ofiţerilor superiori de operaţii ca să gândească problemele în ansamblu. Când o operaţiune precum cea pe care-o desfăşoară ei acum decurge atât de bine, devii suspicios. Oricum, eu aşa aş fi făcut.

— Bine, Robby, să zicem că pe celălalt mal al Pacificului tu eşti Zeul Operaţiunilor. Ce ai recomanda? îl chestionă Jack.

— Într-o operaţiune de amploare ideea este să gândeşti

întotdeauna cu mintea oponentului. Pentru a-l conduce pe traseul ales de tine, sau pentru a pătrunde în lanțul său decizional, trebuie doar să-l împiedici să analizeze datele şi să ia o decizie. Eu zic că putem face asta.

— Cum? întrebă Arnie van Damm.

— Iată care este numitorul comun al fiecărei operațiuni militare încununate de succes din istorie: îi arăți dușmanului ce bănuieşte şi speră el să vadă, iar atunci când crede că are toată lumea la picioare, îl laşi olog dintr-o singură mişcare. Robby se lăsă pe spate în scaun, pentru a da sentința. Cea mai inteligentă manevră este să-i lăsăm încă vreo câteva zile să avanseze, făcându-i să creadă că totul decurge din ce în ce mai bine pentru ei; între timp noi ne adunăm forțele şi mijloacele, iar atunci când vom ataca, îi facem una cu pământul, mai tare decât un cutremur în San Francisco – fără niciun avertisment, de parcă toată planeta le-ar cădea în cap. Mickey, care-i cel mai vulnerabil punct al lor?

Generalul Moore avea răspunsul:

— Ca întotdeauna, logistica. Consumă cam nouă sute de tone de motorină pe zi ca să-şi mențină tancurile şi tanchetele în marş spre nord. Au cinci mii de genişti care trudesc ca nişte castori la construcția unei conducte de alimentare, încercând să țină pasul cu elementele lor înaintate. Dacă le tăiem conducta, vor putea acoperi deficitul de combustibil cu cisterne auto, dar numai parțial…

— Iar noi vom folosi bombe Smart Pigs ca să eliminăm cisternele, concluzionă vicepreşedintele Jackson.

— E una dintre variantele pe care le avem, confirmă generalul Moore.

— Smart Pigs? îi chestionă Ryan.

Robby îi dădu explicații:

— Am dezvoltat arma asta, împreună cu alte şmecherii, în ultimii opt ani. Acum câțiva ani am petrecut o lună la China Lake, testând prototipul. Dacă vom avea destule bombe, treaba va merge strună.

— Problema asta ține capul listei lui Gus Wallace.

— Cealaltă şmecherie ține de partea politică, concluzionă Jackson.

— Ce amuzant, am o idee în această privință. Cum prezintă R.P.C. acest război populației?

Era rândul profesorului Weaver:

— Spun că ruşii au provocat un incident de graniță – la fel cum a făcut Hitler cu Polonia în 1939. Tehnica Minciunii Gogonate. Au folosit-o şi anterior. Orice regim dictatorial a făcut uz de ea. Funcționează dacă deții controlul asupra lucrurilor pe care le vede populația.

— Care-i cea mai bună armă pentru a combate o minciună? întrebă Ryan.

— Adevărul, fireşte, răspunse Arnie van Damm în numele celorlalți. Dar ei controlează difuzarea ştirilor. Cum facem ca adevărul să ajungă la poporul chinez?

— Ed, cum primim datele de la SORGE?

— Prin internet, Jack. De ce?

— Câți cetățeni chinezi dețin computere?

— Milioane – numărul lor a înregistrat un salt în ultimii doi ani. Tocmai de aceea fură invențiile celor de Dell Computer, fapt de care noi am făcut mare caz în cursul tratativelor comerciale şi... aha... Foley făcu ochii mari şi prinse a zâmbi. Îmi place ideea.

— Poate fi periculos, îi atenționă Weaver.

— Dr. Weaver, nu există o cale lipsită de pericole pentru a purta un război, replică Ryan. Nu-i o tocmeală între amici. Generale Moore?

— Da, domnule.

— Dă ordinele necesare.

— Am înțeles, să trăiți.

— Mă întreb, oare va funcționa?

— Jack, interveni Robby Jackson. E ca la baseball. Trebuie să joci ca să afli cine-i cel mai bun.

Prima unitate de întărire sosită la Chita fu Divizia 201. Trenurile opriră în dreptul platformelor de descărcare special construite în acest scop. Vagoanele platformă fuseseră proiectate (şi construite în număr mare) pentru a transporta vehicule militare cu şenile. La capetele fiecărui vagon existau rampe rabatabile care, îndată ce erau extinse, permiteau

tancurilor să poată trece direct pe platformele betonate de care se alipeau trenurile. Era o activitate solicitantă – lățimea vagoanelor platformă era calculată la limită pentru ecartamentul tancurilor – dar şoferii fiecărui vehicul ținură drumul drept, scoțând un mic suspin de uşurare când ajungeau pe beton. Trupele poliției militare, acționând ca dirijori de trafic, conduceau vehiculele blindate către zonele de adunare îndată ce acestea ajungeau pe sol. Comandantul Diviziei 201 Infanterie Motorizată şi statul său major se găseau, fireşte, deja la fața locului, iar comandanții de regiment primeau ordinele de marş care stipulau pe ce rută să se deplaseze către nord-est, pentru a face joncțiunea cu Armata 5 a generalului Bondarenko. Cu aceste întăriri, Armata 5 devenea o adevărată forță operativă, nu doar o expresie teoretică pe hârtie.

Divizia 201, ca şi cele care au urmat-o, Diviziile 80, 34 şi 94 erau dotate cu cel mai nou echipament rusesc şi aveau efectivul de luptă complet. Misiunea lor era să gonească neîntârziat către nord şi est, pentru a ajunge în fața trupelor chineze aflate în ofensivă. Urma să fie o adevărată întrecere. În acea parte a Rusiei nu existau multe drumuri, majoritatea fiind neasfaltate, potrivindu-se de minune pentru vehiculele şenilate. Problema o constituia motorina, căci erau puține stații de alimentare în acele locuri, stații care făceau plinul camioanelor care străbăteau, pe timp de pace, acele drumuri. Aşa că ofițerii Diviziei 201 rechiziționară fiecare camion cisternă pe care reuşiră să-l localizeze; deşi cei de la logistică erau îngrijorați că nu sunt de-ajuns, nu aveau ce face.

Aproape unicul lucru pe care îl puteau folosi în avantajul lor era rețeaua de linii telefonice, care le permitea să comunice fără a folosi stațiile radio. Întreaga zonă se afla sub cel mai strict regim de tăcere radio, pentru a nu furniza inamicilor niciun fel de informații utile; iar unitățile de aviație aflate în regiune, atât ruseşti, cât şi americane, fuseseră însărcinate cu eliminarea tuturor avioanelor de recunoaştere tactică pe care le-ar fi trimis chinezii. Până atunci îşi îndepliniseră cu succes misiunea. În total şaptesprezece aparate tip J-6 şi J-7, recunoscute ca fiind variante de

recunoaştere ale avioanelor de vânătoare chineze, fuseseră „pulverizate” la mică distanță de Chita.

Impasul chinezilor în domeniul recunoaşterii aeriene fusese confirmat din plin la Paris. SPOT, corporația franceză care opera sateliții comerciali de fotografiere, primise numeroase cereri pentru imagini ale Siberiei şi, cu toate că cea mai mare parte a lor provenea de la companii de afaceri aparent legitime din Occident, toate fuseseră refuzate. Deşi nu erau la fel de performanți precum sateliții americani de recunoaştere, cei operați de SPOT erau suficient de buni pentru a repera toate trenurile adunate la Chita.

Iar atâta vreme cât Republica Populară Chineză încă avea o ambasadă operațională la Moscova, se năştea o altă sursă de îngrijorare, provocată de faptul că Ministerul Securității Statului din China putea avea pe statele de plată cetățeni ruşi, care acționau ca spioni în slujba noului inamic al Rusiei. Oamenii pe care Serviciul Federal de Securitate rus îi suspecta de asemenea activate fură ridicați şi chestionați, iar cei rămaşi în arest, interogați energic.

Printre cei din urmă se număra Klementi Ivanovici Suvorov.

— Eşti în slujba unei țări vrăjmaşe, observă Pavel Iefremov. Ai comis crime în serviciul unei puteri străine şi ai conspirat pentru asasinarea preşedintelui nostru. Ştim toate astea. Te-am ținut o perioadă bună de timp sub supraveghere. Avem asta. Ținea în mână fotocopia unui mesaj, recuperat din „cutia poştală” fixată pe banca din parc. Acum ori vorbeşti, ori vei fi împuşcat. E viața ta în cumpănă, nu a mea.

În filme acesta era momentul în care suspectul rostea sfidător „Oricum mă veți împuşca”, numai că Suvorov, la fel ca oricine altcineva, n-avea deloc de gând să moară. La fel ca toți oamenii, iubea viața şi, asemenea răufăcătorilor naivi din lumea interlopă, nu se aştepta să fie prins vreodată, deoarece ştia cât de şmecher şi inteligent este; numai că în decursul ultimelor zile această impresie îi cam dispăruse.

În acel moment înfățişarea lui Klementi Ivanovici Suvorov

era mai curând deprimantă. *Fusese* pregătit de către KGB şi ştia la ce să se-aştepte – un glonț în ceafă – cu excepția cazului când dădea anchetatorilor săi ceva suficient de valoros încât aceştia să-i cruțe viața, iar pentru el chiar şi traiul într-un lagăr cu regim sever era de preferat alternativei cu glonțul.

— L-ați arestat cu adevărat pe Kong?

— Ți-am mai zis deja, nu, nu l-am arestat. De ce să-i prevenim că le-am penetrat activitatea de spionaj? spuse cu sinceritate Iefremov.

— Înseamnă că mă puteți folosi împotriva lor.

— Cum am putea face asta? întrebă ofițerul FSB.

— Le pot spune că operațiunea propusă de ei merge înainte, însă situația din Siberia mi-a ruinat şansa de-a o executa în maniera plănuită.

— Şi cum poți tu să-i trimiți această informație lui Kong, atâta timp cât el nu poate părăsi ambasada – noi am izolat-o şi o păzim cu străşnicie acum.

— Prin poşta electronică. Da, le puteți monitoriza comunicațiile prin cablu sau fibră, dar e mult mai dificil să le monitorizați telefoanele mobile. Am o metodă de rezervă prin care pot comunica electronic cu el.

— Dar faptul că nu te-ai folosit până acum de ea n-o să-l alerteze?

— Am o explicație simplă. Omul meu de legătură din Spetsnaz a fost speriat de declanşarea ostilităților, la fel ca şi mine.

— Dar ți-am verificat deja conturile de mail.

— Credeți că le notasem pe toate? Se bătu cu degetul la tâmplă. Credeți că sunt complet tâmpit?

— Continuă, fă-ne o ofertă.

— Le propun să mă lase să continui misiunea. Le cer să autorizeze propunerea printr-un semnal – de exemplu să aranjeze într-un anume fel storurile de la ferestre.

— Şi ce vrei în schimb?

— Să nu fiu executat, sugeră trădătorul.

— Pricep, rosti pe ton scăzut Iefremov.

Ar fi fost fericit să-l împuşte pe loc pe trădător, dar, din

punct de vedere politic, putea fi util să-i accepte oferta. Aşa că o transmise superiorilor săi.

Partea neplăcută în activitatea de supraveghere era că trebuia să anticipezi tot ce făceau chinezii, iar asta însemna că inamicii aveau parte de mai multă odihnă, adică aproape o oră în plus de somn, calculă Aleksandrov, şi asta nu numai din pricină că erau previzibili. Trebuia să-şi bea ceaiul de dimineață. Sergentul Buikov avea obiceiul să fumeze două țigări în timp ce-şi savura ceaiul. Acum stăteau amândoi întinşi pe solul umezit de rouă, cu binoclurile la ochi. După cum se părea, chinezii aveau şi ei soldați de pază, care stătuseră toată noaptea afară din tanchete, postați la o sută de metri de ele. Nu erau prea aventuroşi, observă căpitanul. El şi-ar fi răspândit santinelele la o distanță mult mai mare, cel puțin o jumătate de kilometru, în grupuri de câte doi, echipați cu aparate de radio. Ar fi instalat şi un mortier, în caz că santinelele ar fi reperat un potențial pericol. Dar „vulpoiul" şi „grădinarul" păreau a fi atât conservatori, cât şi plini de încredere, ceea ce era o combinație destul de ciudată de însuşiri.

Însă manevrele lor matinale erau extrem de precise. Sobițele cu petrol fuseră scoase la iveală pentru a pregăti ceaiul – probabil era ceai, îşi închipuiau toți ruşii – şi ce mai aveau ei la micul dejun. Apoi îndepărtară plasele de camuflaj. Santinelele din perimetrul exterior se prezentară ofițerilor pentru a da raportul, apoi toată lumea se îmbarcă în vehicule. Primul salt fu unul scurt, de nici măcar o jumătate de kilometru, iar infanteriştii debarcară din nou şi se deplasară înainte, apoi se întoarseră rapid să dea raportul, în vederea celui de-al doilea salt al zilei, mult mai lung.

— Să mergem, sergent, ordonă Aleksandrov şi amândoi alergară spre propriul BRM, care urma să execute prima deplasare prin pădure, în anticiparea celui de-al treilea salt al chinezilor.

— Uite-i că iarăşi se mişcă, zise maiorul Tucker, după ce prinsese trei ore de somn pe-o banchetă îngustă, lungă de un

metru douăzeci, din terminalul de comandă al aparatelor Dark Star. Pe cer se afla din nou *Ingrid Bergman,* poziționat astfel încât să poată observa atât elementele de cercetare, cât şi grosul armatei chineze. Ştii, țin cu dinții de regulament, nu-i aşa?

— Aşa se pare, acceptă colonelul Tolkunov.

— Bun, judecând după cele văzute, până la noapte vor ajunge aici. Tucker făcu un semn de culoare verde pe harta acoperită cu folie de plastic. Vor ajunge la mina de aur poimâine. Unde plănuiți să stabiliți linia de rezistență? întrebă maiorul.

— Depinde cât de repede se mişcă Doi Zero Unu.

— Benzina? îl chestionă Tucker.

— Motorină, de fapt, dar ai dreptate, este principala problemă pusă de deplasarea unei unități atât de mari.

— Mda, problema noastră sunt bombele.

— Când o să-ncepeți atacarea țintelor din China? îl întrebă Tolkunov.

— Nu-i departamentul meu, colonele, dar când se va întâmpla, veți vedea totul de-aici, în direct şi în culori.

Ryan ațipise două ore în cursul după-amiezii, în acel timp Arnie van Damm suplinindu-l la întrevederi (şeful statului-major reunit avea la rândul său nevoie de odihnă, dar asemenea tuturor persoanelor din Casa Albă punea necesitățile preşedintelui înaintea celor personale), iar în momentul respectiv urmărea imaginile transmise de *Ingrid Bergman.*

— Uimitor, remarcă el. Aş putea merge la telefon şi să-i spun unui soldat unde să-şi conducă tancul.

— Încercăm să evităm acest lucru, domnule, interveni imediat Mickey Moore. În Vietnam, pe vremea când sergenții aflați în patrulare erau dirijați de comandanții de batalion, se numea „comandantul de formație din cer" şi nu a avut întotdeauna rezultate benefice pentru pifani. Miracolul tehnologiei moderne de comunicații poate fi totodată un blestem, căci oamenii aflați într-o situație periculoasă ori îşi ignoră aparatul radio, ori închid afurisenia aia până în clipa

când au ei înşişi ceva de spus.

Ryan dădu din cap, aprobator. Pe vremuri fusese sublocotenent în infanteria marină şi, cu toate că nu durase mult, îşi aducea aminte ce activitate solicitantă era pentru un puşti abia ieşit de pe băncile facultății.

— Chinezii ştiu că-i putem observa din aer?

— Nu ştiu ce să zic, deocamdată. Dacă asiaticii sunt la curent, vor face pe dracu-n patru să doboare Dark Star şi atunci vom prinde de ştire. Nu-i o sarcină uşoară. Sunt aproape invizibile pe radar şi greu detectabile vizual, aşa mi-au zis băieții de la forțele aeriene.

— Nu multe interceptoare reuşesc să atingă o altitudine de douăzeci de mii de metri, cu atât mai puțin să evolueze acolo, completă Robby. Sunt condiții limită chiar şi pentru un Tomcat. Ochii lui era de asemenea ațintiți spre ecran.

Jackson era sigur că niciun ofițer de-a lungul istoriei operațiunilor militare nu dispusese vreodată de capacități apropiate de ce vedea el, nici măcar doi la sută din asta. Majoritatea acțiunilor de luptă implicau descoperirea inamicului astfel încât să ştii unde să-l elimini. Chestiile astea noi făceau din toată treaba o vizionare de film ca la Hollywood – iar dacă chinezii erau la curent cu posibilitățile americanilor, atunci era ciudat. În cursul proiectării aparatelor Dark Star se făcuseră eforturi considerabile pentru a preveni descoperirea lor de către inamic. Emițătoarele lor erau unidirecționale, fixate pe sateliți, în loc de a fi omnidirecționale, în maniera unui aparat radio clasic. Aşadar, ar fi trebuit să fie nişte găuri negre pe cer, patrulând la douăzeci de kilometri deasupra câmpului de luptă.

— Care-i cel mai important lucru în toată povestea? îl întrebă Jack pe generalul Moore.

— Ca întotdeauna, logistica, domnule. V-am spus de dimineață, domnule, că ei consumă o groază de motorină, iar înlocuirea ei este o sarcină titanică. Ruşii au aceeaşi problemă. Gonesc spre nord cu o divizie proaspătă, pentru a ieşi în fața vârfului de lance al trupelor chineze şi a stabili o linie de rezistență în preajma localității Aldan, aproape de amplasamentul minei de aur. E o problemă chiar dacă ar

avea la dispoziție resursele necesare, chiar dacă s-ar deplasa pe drumuri bune şi n-ar întâlni rezistență. Pe lângă faptul că trebuie să transporte o cantitate mare de combustibil, ruşii mai au o problemă: vor uza şenilele vehiculelor. Ei nu au trailere, aşa cum au băieții noştri, aşa că sunt nevoiți să-şi mute tancurile prin mijloacele proprii de bord. În ciuda aspectului lor, tancurile sunt mult mai delicate decât par. Imaginați-vă că îşi vor pierde un sfert sau o treime din efectiv doar în cursul marşului de apropiere.

— Pot intra în luptă? întrebă Jackson.

— Folosesc modelul T-80U. Ar fi fost un oponent serios pentru M60A3, dar nu, nu e atât de bun precum primul nostru model M1, cu atât mai puțin decât M1A2, dar contra tancurilor chinezeşti M-90 e un adversar de forță egală, calitativ vorbind. Diviziile pe care ruşii le trimit la luptă sunt cele mai bine antrenate şi echipate din armata lor. Întrebarea este, sunt oare suficient de bune? Urmează să vedem.

— Dar băieții noştri?

— Vor începe să sosească la Chita mâine-dimineață. Ruşii doresc să se adune şi să pornească spre est-sud-est. Conceptul operației este ca ei să stopeze ofensiva chinezilor, iar noi să le tăiem linia de aprovizionare în preajma fluviului Amur. Teoretic, este justificat, spuse Mickey Moore pe un ton neutru, iar ruşii susțin că au în buncăre subterane tot combustibilul de care avem nevoie, stocat acolo de-aproape cincizeci de ani. Rămâne de văzut.

CAPITOLUL 55

Priviri şi pagube

Generalul Peng se afla în acel moment cu mult în fața celorlalți, printre elementele avansate ale diviziei sale de vârf, 302. Lucrurile decurgeau bine – destul de bine încât să devină nervos din această pricină. Niciun fel de rezistență? se întreba el. Nici măcar un singur foc de puşcă, darmite un baraj de artilerie. Erau ruşii complet adormiți sau lipsiți de trupe în acest sector? La Şabarsovil aveau un întreg grup de armată, comandat de Bondarenko, despre care rapoartele spuseseră că este un ofițer competent, ba chiar curajos. Dar unde dracului erau trupele sale? Cei de la informații spuseseră că o întreagă divizie de infanterie motorizată, 256, se află aici, iar o divizie rusă de infanterie motorizată era o formațiune mecanizată foarte bine concepută, având la dispoziție suficiente tancuri pentru a străpunge aproape orice opoziție şi înzestrată cu destui infanterişti pentru a ține mult timp o poziție defensivă. Asta era teoria. Dar unde mama dracului era divizia? Şi unde erau diviziile de întărire pe care ruşii sigur le trimiteau? Peng ceruse informații, iar forțele aeriene trimiseseră avioane de recunoaştere în căutarea inamicului, însă fără niciun rezultat. Se aşteptase ca în această campanie să fie în general pe cont propriu, dar nu *în întregime* pe cont propriu. La cincizeci de kilometri în fața Diviziei Blindate 302 se aflau elemente de cercetare care nu semnalaseră decât prezența unor urme de şenile pe sol, care ar fi putut sau nu să fie proaspete. Puținele elicoptere care zburaseră în zonă raportaseră că nu zăriseră nimic. Ar fi trebuit să repereze *ceva*, dar nu, fuseseră doar câțiva civili, care în marea lor majoritate fugiseră ca de dracu din calea lor.

Între timp, trupele sale puseseră în funcțiune o veche cale ferată aflată în drumul lor, dar nu era cu mult mai bună

decât drumul larg, nepavat. Singurul său motiv potențial de îngrijorare era combustibilul, dar un număr de două sute de camioane cisternă cu capacitate de 10 000 litri livrau cantitatea necesară din conducta pe care genieştii o extindeau cu o rată de patruzeci de kilometri pe zi de la capătul căii ferate aflată pe celălalt mal al fluviului Amur. De fapt, până în prezent, aceasta era cea mai impresionantă realizare din cursul acestui război. Cu mult în urma sa, regimentele de geniu construiau conducta, apoi o îngropau sub un metru de pământ pentru o mai bună camuflare. Singurul lucru pe care nu-l puteau camufla erau stațiile de pompare, dar aveau destule piese de rezervă pentru a construi o mulțime de altele noi dacă acestea ar fi fost distruse.

Nu, singurul motiv real de îngrijorare pentru Peng era locația armatei ruse. Dilema era că ori se înşelau serviciile sale de informații şi *nu existau* formații militare ruse demne de interes în zonă, ori informațiile erau precise şi ruşii fugeau din calea sa, neoferindu-i şansa de a lupta şi a-i distruge. Dar de când *nu* luptau ruşii pentru pământul lor? Soldații chinezi cu siguranță ar fi luptat. Şi nu se potrivea deloc cu reputația lui Bondarenko. Niciuna dintre posibilele situații n-avea noimă. Peng ridică din umeri. „De cele mai multe ori aşa se-ntâmplă pe câmpul de luptă", îşi spuse el. Pentru moment se afla în grafic – de fapt avea chiar un uşor avans – cu planul, iar primul său obiectiv strategic, mina de aur, se afla la trei zile distanță în fața elementelor sale de cercetare. Nu văzuse niciodată până atunci o mină de aur.

— Să fiu al naibii! rosti Pavel Petrovici. Acesta-i pământul *meu*. Niciun chinez n-o să mă gonească de pe el!

— Sunt doar la trei sau patru zile depărtare, Paşa.

— Şi ce dacă? Am trăit aici mai bine de cincizeci de ani. N-o să plec tocmai acum. Bătrânul era de-a dreptul sfidător. Şeful companiei miniere venise personal să-l evacueze şi se aşteptase ca moşul să vină de bunăvoie. Dar judecase greşit caracterul acestuia.

— Paşa, nu te putem lăsa aici, în calea lor. Acesta-i obiectivul lor, lucrul pentru care ne-au invadat ca să fure…

— Atunci voi *lupta* să-l apăr! declamă bătrânul. Am ucis nemți, am ucis urşi, am ucis lupi. Acum, voi ucide chinezi. Oi fi eu moş, dar nu *babă*, tovarăşe!

— Vei lupta contra soldaților inamici?

— De ce nu? întrebă Gogol. Este pământul *meu.* Cunosc toate locurile. Ştiu unde să mă ascund şi mă pricep să trag cu arma. Am mai ucis soldați. Arătă spre perete. Vechea carabină militară se afla acolo şi şeful minerilor putea vedea cu uşurință crestăturile pe care moşul le făcuse pe pat, cu cuțitul, câte una pentru fiecare neamț. Pot vâna lupi şi urşi. Dar pot vâna şi oameni.

— Eşti prea bătrân ca să fii soldat. E treabă de oameni tineri.

— Nu trebuie să arăt ca un atlet ca să apăs pe trăgaci, tovarăşe, iar pădurile astea le cunosc bine de tot. Pentru a da greutate vorbelor sale, Gogol se ridică şi dădu jos din cui vechea sa puşcă de lunetist din vremea Marelui Război Patriotic, lăsând deoparte noua carabină austriacă. Mesajul era clar. Luptase în trecut cu acea armă şi era dornic să facă din nou acelaşi lucru. Pe zidurile sale erau încă atârnate câteva piei tăbăcite de lup, majoritatea având o singură gaură în țeastă.

Atinse una dintre ele, apoi îşi întoarse privirea către oaspete. Sunt rus. Voi lupta pentru patria mea.

Şeful minerilor socoti că poate pasa informația celor de la armată. Poate ei vor reuşi să-l scoată de-acolo pe bătrân. Din partea sa, n-avea niciun chef să-i distreze pe cei din armata chineză, aşa că îşi luă tălpăşița. În urma sa, Pavel Petrovici Gogol destupă o sticlă de vodcă şi scoase un plescăit de satisfacție. Apoi începu să-şi curețe carabina şi să viseze la vremurile bune.

„Terminalul feroviar este foarte bine proiectat pentru destinația sa", remarcă colonelul Welch. Or fi proiectat inginerii ruşi obiectele cam din topor, dar le gândiseră să funcționeze, iar infrastructura de-acolo era mult mai eficientă decât lăsa să se vadă la o primă inspecție. Trenurile îşi schimbau direcția de mers pe ceea ce europenii numeau

triunghi pivotant, o instalație care le permitea să se alipească de oricare din cele zece rampe de descărcare, iar ruşii le manevrau cu îndemânare şi aplomb. Marile locomotive electrice VL80T dădeau încet cu spatele, mecanicul conductor din ultimul vagon mânuind supapa care elibera aerul comprimat, blocând frânele în momentul când ajungeau la rampă. Când trenurile opreau, soldații săreau din vagoanele de pasageri şi alergau la vehiculele lor pentru a le porni şi da jos din tren. Nu dura mai mult de treizeci de minute pentru a goli un tren. Asta îl impresionă pe colonelul Welch, care folosea Trenul Auto pentru a-şi duce familia la Disney World, iar procedura de descărcare din Sanford, Florida, lua de regulă în jur de o oră şi jumătate. Apoi nu mai exista niciun moment de aşteptare. Marile locomotive VL (Vladimir Lenin) se puneau imediat în mişcare pentru drumul de întoarcere în vest, unde încărcau alte zece mii de tone de marfă şi vehicule. Era cert că ruşii puteau face orice atunci când erau nevoiți.

— Domnule colonel? Welch se-ntoarse pentru a vedea un maior rus, care salută bățos.

— Da?

— Primul tren cu personalul dumneavoastră va fi aici în patru ore şi douăzeci de minute. Îl vom ghida spre zona sudică de adunare. Acolo există combustibil, dacă au nevoie de el, apoi vor fi conduşi spre est de către ghizii noştri.

— Foarte bine.

— Până atunci, dacă doriți să mâncați, există un bufet în interiorul clădirii gării.

— Mulțumesc, deocamdată nu. Welch păşi spre locul unde era instalată stația sa radio cu legătură prin satelit, pentru a-i comunica informația generalului Diggs.

Colonelul Bronco Winters avea în acel moment şapte stele roşii pictate pe latura avionului său F-15C, plus patru steaguri ale defunctei UIR[105]. Ar fi putut totodată să picteze

[105] United Islamic Republic – stat dictatorial imaginar, creat de Tom

câteva frunze de marijuana sau coca, dar acel episod din viața sa era de mult îngropat în trecut şi „succesele" acelea erau mai negre decât unchiul său Ernie, care trăia încă în Harlem. Aşadar era de două ori as, iar aviația nu mai avusese de multă vreme, în serviciul activ, aşa ceva. Îşi luase zborul către ceea ce ei obişnuiseră să numească Stația Urşilor, pe flancul de vest al ofensivei chineze.

Baza era compusă din avioane Eagle. În Siberia se aflau în acel moment peste o sută de aparate de luptă F-16, dar ele aveau mai curând un rol aer-sol decât aer-aer, aşa că misiunile de vânătoare cădeau în sarcina lui, iar piloții de pe F-16 protestau că sunt lăsați pe planul al doilea. Doar atâta meritau, gândea colonelul Winters. Nişte amărâți zburând pe avioane micuțe, cu un singur motor.

Excepție făceau cei de pe F-16CG. Erau folositori pentru că aparatele lor erau dedicate eliminării radarelor inamice şi a bateriilor SAM. Forțele Aeriene Siberiene (aşa se intitulau ei înşişi acum) nu îndepliniseră încă *nici o singură* misiune de atac la sol, spre supărarea piloților care trebuiau să se distreze omorând gândaci în loc să facă treburi mai utile. Nu dispuneau încă de suficiente bombe pentru o campanie eficientă de bombardament, aşa că executau zboruri de escortă pentru avioanele E-3B, doar pentru cazul că Joe Chinezul s-ar fi decis să le vâneze – era o misiune dificilă, dar realizabilă şi Brown era surprins că asiaticii nu făcuseră încă nicio tentativă. În mod cert ar fi pierdut o mulțime de aparate de vânătoare, dar oricum pierduseră o grămadă, aşa că de ce să nu le piardă cu un scop anume…?

— Liderul Mistreților, aici Şoimul Doi, terminat.

— Liderul Mistreților.

— Detectăm mişcare, numeroşi inamici pe direcția unu-patru-cinci față de poziția voastră, altitudine trei-trei, distanță patru sute de kilometri, venind spre nord cu viteza de o mie o sută de kilometri pe oră – am numărat peste

---

Clancy în romanul *Ordine prezidențiale,* format prin fuziunea Iranului cu Irakul, (n.red.).

treizeci, se pare că vin după noi, Lider Mistreț, raportă controlorul de zbor de la bordul avionului AWACS.

— Am înțeles. Liderul, către aparatele Mistreț, se adresă el formației sale de patru avioane. Hai să ne ciulim urechile.

„Doi", „Trei", „Patru", confirmară celelalte aparate.

— Liderul Mistreților, aici Şoimul Doi. Inamicii tocmai au intrat în regim supersonic şi vin exact spre noi. Se pare că n-au chef de glumă. Apropiere pe curs unu-trei-cinci şi pregătiți-vă de luptă!

— Recepționat, Şoimule. Liderul către Mistreți, curs unu-trei-cinci.

„Doi", „Trei", „Patru"!

Înainte de toate, Winters îşi verifică nivelul combustibilului. Avea destul. Apoi privi pe ecranul radarului de bord unde era afişată imaginea transmisă de AWACS şi, lucru cert, se apropia o formație de avioane inamice, de tăria unui regiment de vânătoare de-al comuniştilor. Ticăloşii îi citiseră gândurile.

— La naiba, Bronco, se pare că va fi o luptă la cuțite.

— Calmează-te, Ducky, avem cuțite mai bune.

— Cum zici tu, Bronco, răspunse comandantul de celulă.

— Hai să lărgim formația, oameni buni, ordonă colonelul Winters. Grupul de patru avioane F-15C se despărți în două celule, iar acestea se separară la rândul lor, astfel încât să se acopere reciproc, dar să nu constituie ambele ținta unei rachete.

Ecranul poziționat între picioarele sale îi arăta că interceptoarele chineze se găseau acum doar la o sută şaizeci de kilometri, cu o viteză de peste o mie cinci sute de kilometri pe oră. Apoi imaginea se alteră uşor.

— Se pare că şi-au largat rezervoarele suplimentare, Lider Mistreț.

— Recepționat.

Aşadar consumaseră combustibilul din rezervoarele detaşabile pentru a câştiga altitudine, iar acum intrau în bătălie cu rezervoarele interne pline. Asta urma să le ofere o mai mare autonomie decât de obicei, iar acum se apropiaseră la mai puțin de trei sute de kilometri de avionul E3-B Sentry

pe care în mod evident intenționau să-l termine. În acel aparat convertit dintr-un 707 se aflau treizeci de oameni şi Winters îi cunoştea pe mulți dintre ei. Lucrau împreună de mulți ani, participând la exerciții şi fiecare controlor aerian de la bordul lui Sentry avea o specializare anume. Unii erau experți în a conduce avioanele de luptă spre un avion cisternă, pentru realimentare. Alții erau foarte pricepuți în a ghida vânătorii spre țintă. Alții erau experți în tactici defensive. Acest ultim grup urma acum să intre în acțiune. Probabil echipajul de pe Sentry gândea că nu asistă la un meci de crichet şi că nu-i tocmai fairplay să vânezi deliberat un avion de pasageri demodat, transformat în aeronavă militară, doar pentru simplul fapt că acționa pe post de câine de vânătoare pentru avioanele care-i uciseseră pe tovarăşii celor care atacau. „Asta-i viața", îşi spuse Winters. Dar nu va da voie acestor bandiți să scape un singur foc în direcția unui avion amic din USAF.

O sută treizeci de kilometri.

— Skippy, urmează-mă, ordonă colonelul.

— Înțeles, şefu'.

Cele două avioane urcară la doisprezece mii de metri, de unde solul rece aflat înapoia şi dedesubtul țintelor urma să ofere un contrast mai eficient pentru rachetele cu căutare de căldură. Verifică din nou ecranul radarului. Erau o mulțime de inamici, mai bine de treizeci de avioane. Dacă chinezii erau inteligenți, ar fi avut două echipe, una care să angajeze avioanele de vânătoare americane şi să le țină ocupate, iar alta care să dea buzna asupra obiectivului primar. El urma să încerce să se concentreze asupra celei de-a doua formații, însă dacă piloții din prima formație erau competenți, va avea o misiune grea.

Un ton pulsatoriu începu să-i răsune în căşti. Distanța se redusese la o sută de kilometri. „De ce n-ar fi acum momentul?" se întrebă el. Inamicii se aflau încă în afara câmpului vizual, dar nu şi în afara razei de acțiune a rachetelor sale AMRAAM. Era momentul să-i plesnească peste bot.

— Trecem pe Slammer, anunță el prin radio.

— Înțeles, angajament cu Slammer, replică Skippy, aflat la o jumătate de milă în dreapta sa.

— Vulpea Unu! avertiză Winters în timp ce prima rachetă se desprindea de pe pilonul de acroşare.

Se arcui către stânga, în căutarea țintei alese pentru ea: unul dintre avioanele inamice cap de formație. Viteza cumulată de apropiere a rachetei şi a țintei sale era de peste trei mii cinci sute de kilometri pe oră. Ochii îi fugiră către ecranul radarului. Prima sa lovitură părea că îşi atinge ținta – da, spotul luminos care reprezenta obiectivul se mări, apoi începu să scadă în intensitate. Numărul opt. Încă unul la rând:

— Vulpea Unu!

— Vulpea Unu! anunță şi coechipierul său. Iar câteva secunde mai târziu: Distrus! jubilă locotenentul Acosta.

Nu se ştie cum de a doua rachetă a lui Winters ratase ținta, dar nu era timpul să se mire de ce. Mai avea şase AMRAAM şi lansă patru dintre ele în următorul minut. De-acum putea zări avioanele inamice de vânătoare. Erau Shenyang J-8II, echipate cu radare de bord şi rachete. Winters activă dispozitivul de contramăsuri, întrebându-se dacă acesta avea sau nu să funcționeze şi dacă rachetele chinezeşti ghidate în infraroşu aveau o precizie la fel de bună ca rachetele sale Sidewinder. Probabil avea să afle în curând, dar până atunci trase două winders.

— Degajez dreapta, Skippy.

— Sunt alături de tine, Bronco, replică Acosta.

„Fir-ar să fie, socoti Winters, mai sunt încă vreo douăzeci de ticăloşi.” Se angajă în picaj, câştigând viteză şi ceru informații de la AWACS.

— Şoimul către Liderul Mistreților, au rămas douăzeci şi trei de inamici şi încă mai vin. Se împart în două formații. Ai inamici la ora şapte, care se-apropie de tine.

Winters răsuci avionul şi îşi forță gâtul, luptând contra suprasarcinii, pentru a-i zări pe inamici. Da, un aparat J-8, versiunea chineză cu două motoare a aeronavei MIG-21, încerca să ajungă într-o poziție favorabilă pentru a trage împotriva sa... nu, erau doi nemernici. Strânse virajul,

ajungând la şapte şi după zece secunde interminabile aduse botul avionului pe țintă. Cu mâna stângă selectă rachetele Sidewinder şi lansă două dintre ele.

Cei doi vrăjmaşi observară dârele de fum ale rachetelor şi rupseră formația, degajând în direcții opuse. Unul scăpă, însă ambele rachete cu ghidare în infraroşu se fixară asupra individului din dreapta, explodând şi eliminându-l de pe cer. Dar unde se dusese primul? Ochii lui Winters scrutară spațiul înțesat de avioane. Receptorul de avertizare în privința amenințărilor scoase un țiuit de rău augur şi colonelul ştiu că venise momentul să afle dacă va funcționa dispozitivul său de contramăsuri. Cineva încerca să-l ochească, folosind o rachetă ghidată prin radar. Ochii săi măturară cerul din jur, încercând să vadă cine ar putea fi, dar nu zări pe nimeni…

— Dâră de fum! O rachetă se îndrepta în direcția sa, apoi îşi schimbă brusc cursul şi explodă împreună cu ținta ei – prieten sau duşman, Winters nu-şi putea da seama.

— Formația Mistreților, raportați! ordonă el.

„Doi". „Trei". O pauză înainte de-a auzi: „Patru!"

— Skippy, unde eşti?

— Dreapta-jos, la peste un kilometru, şefule. Capul sus, inamic la ora trei care vine spre tine.

— Oho, aşa? Winters viră dreapta şi imediat fu răsplătit cu un ton de fixare pe țintă… însă era amic sau inamic? Coechipierul său susținuse ultima variantă, dar nu putea fi sigur până ce…

Indiferent ce-ar fi fost, lansase o rachetă împotriva sa, aşa că trase o Sidewinder ca ripostă, apoi plonjă către sol, în acest timp aruncând momeli termice şi foițe metalice reflectorizante pentru a păcăli racheta adversarului. Funcționa. Racheta ghidată prin radar explodă inofensivă la aproape un kilometru în urma sa, însă Sidewinderul lui nu rată. Obținuse o nouă victorie, dar astăzi pierduse numărul lor şi nu era vreme să stea de socotit.

— Skippy, intră-n formație, mergem către nord.

— Înțeles, Bronco.

Winters avea radarul pornit şi zărise cel puțin opt puncte

reprezentând inamici, spre nord. Plecă în urmărirea lor, trecând în regim de postcombustie şi verifică nivelul carburantului. Era OK. Avionul Eagle acceleră rapid, dar pentru orice eventualitate aruncă o dâră de momeli termice şi folii metalice, în caz că vreun chinez nevăzut ar fi tras contra sa. Avertizorul de pericol țiuia continuu acum, dar nu în tonul modulat caracteristic fixării pe țintă. Verifică starea armamentului. Îi rămăseseră trei AIM-9X Sidewinder. Fusese o zi dată dracului.

— Ducky e lovit, Ducky e lovit! anunță o voce. Oh, rahat!

— Aici Ghost Man, te-am scăpat de ticălos, Ducky. Virează dreapta, să-ți fac un control al avariilor.

— Un motor s-a dus, iar celălalt se supraîncălzeşte, raportă al doilea comandant de celulă, cu un ton mai mult furios decât speriat. Deocamdată n-avea timp să se teamă. Winters era sigur că după vreo treizeci de secunde avea să se instaureze şi spaima.

— Ducky, laşi în urmă o dâră de vapori din nu ştiu ce lichid; îți recomand să găseşti un loc să aterizezi.

— Aici Bronco către Şoim Doi, care-i situația?

— Bronco, mai sunt şase inamici care vin încoace; îl pun pe Rodeo pe urmele lor. Ai un inamic la ora unu, treizeci de kilometri depărtare, înălțime trei-unu, viteză şapte-cinci-zero.

— Recepționat, Şoim. Sunt călare pe el. Winters viră uşor către dreapta şi obținu un nou ton de achiziție a țintei. Vulpea Doi! anunță el. Dâra de fum a rachetei merse drept câțiva kilometri, apoi spirală către stânga, apropiindu-se de punctuleţul gri-albăstrui şi… da!

— Aici Liderul Rodeo, apelă o voce nouă. Vulpea Unu, Vulpea Unu!

— Conan, Vulpea Unu!

Acum situația devenea îngrijorătoare. Winters ştia că se putea afla pe direcția de tragere a rachetelor Slammer lansate de Rodeo. Se uită în jos să vadă dacă indicatorul luminos de pe IFF era verde, adică amic. Aparatul de Identificare Amic sau Inamic ar fi trebuit să le spună rachetelor şi avioanelor americane că se află în tabăra lor, dar Winters nu avusese niciodată deplină încredere în componentele electronice, aşa

că îşi miji ochii pentru a căuta din ochi dârele de fum care ar fi mers într-o direcție greşită. Pe radar putea vedea avionul AWACS, care se deplasa către vest, inițiind o manevră evazivă, însă imensul său radar încă emitea, cu toate că interceptoarele chineze se aflau la mai puțin de… treizeci de kilometri? Rahat! Dar apoi încă două puncte de pe ecran dispărură, iar toate cele rămase aveau marcaje IFF de amici.

Winters verifică ecranul care afişa situația armamentului. Nu mai avea rachete. Cum naiba se întâmplase? Era campionul aviației SUA în privința conştientizării oricărei situații, însă acum, în condiții de luptă, pierduse şirul evenimentelor. Nu-şi putea aduce aminte când îşi trăsese toate rachetele.

— Şoim Doi, aici Liderul Mistreților. Sunt Winchester. Ai nevoie de ajutor? „Winchester" însemna că terminase muniția. Ceea ce nu era cu totul adevărat. Dispunea încă de un încărcător plin cu proiectile de tun calibrul 20 mm, însă brusc se simțea obosit de toată tevatura luptei. În timp ce-şi readucea avionul Eagle în zbor orizontal, îşi simțea brațele ca de plumb.

— Liderul Mistreților, aici Şoimul. Se pare că acum totul e OK, dar a fost tare palpitant, amice.

— Am recepționat, Şoimule. Şi aici a fost la fel. Au rămas inamici?

— Negativ, Mistrețule. Liderul formației Rodeo i-a luat pe ultimii doi. Îi suntem datori acelui maior un rând de beri.

— O să țin minte asta, interveni Liderul Rodeo.

— Ducky, unde eşti? îl apelă Winters.

— Sunt cam ocupat, Bronco, îi răspunse o voce încordată. Şi eu m-am ales cu o aripă găurită.

— Bronco, aici Ghost Man. Ducky are fuzelajul ciuruit. O să-l însoțesc până la Suntar. Ne va lua cam treizeci de minute.

— Skippy, unde te afli?

— Chiar în spatele tău, şefule. Cred că am dat gata patru, poate chiar cinci inamici în încăierare.

— Ți-a rămas ceva muniție?

— O Slammer şi o winder. Te păzesc eu, colonele, promise

locotenentul Acosta. Câți ai doborât?

— Doi, sau mai mulți, nu sunt sigur, răspunse comandantul de escadrilă.

Scorul final urma să fie stabilit pe baza înregistrărilor avionului AWACS, plus vizionarea propriei casete video. Nu dorise decât să se dea jos din avion şi să tragă un pui zdravăn de somn, dar acum îşi făcea griji pentru maiorul Don Boyd – Ducky – şi avionul acestuia.

— Aşadar, vrem să le sucim mințile, Mickey? întrebă amiralul Dave Seaton.

— Exact asta-i ideea, spuse şeful Statului-Major Reunit către conducătorul operațiunilor navale.

— Are logică. Ce-i în mintea lor?

— Conform spuselor celor de la CIA, chinezii cred că ne limităm operațiunile din motive politice – cum ar fi, de exemplu, să nu le lezăm lor sensibilitatea.

— Nu, zău? îl interpelă Seaton, cu multă neîncredere.

— Chiar aşa, dădu Moore din cap.

— Păi atunci e ca şi cum noi am avea toate atuurile, nu? rațională cu glas tare amiralul, gândindu-se la ultima mână a lui James Butler – „Wild Bill" – Hickok din partida de cărți jucată în Deadwood, South Dakota. Nu trebuie decât să alegem o misiune care să-i dea peste cap.

— La ce te gândeşti? întrebă Moore.

— Putem să le lovim destul de tare forțele navale. Burt Mancuso e un tactician foarte bun. De ce se tem ei cel mai tare...? Seaton se lăsă pe spate în scaunul pivotant. Primul lucru pe care vrea Bart să-l întreprindă este eliminarea submarinului lor dotat cu rachete. Acum se află în larg, cu *Tucson* pe urmele sale, la nouăsprezece kilometri în spate.

— Aşa departe?

— E suficient de aproape. Obiectivul are în preajmă un submarin de atac pentru a-l proteja. Deci *Tucson* le elimină pe-amândouă... zbang. Moore nu pricepuse terminologia, însă Seaton se referise la navele chineze drept „obiective" cu înțelesul de inamic, de țintă bună să fie distrusă. S-ar putea ca Beijingul să nu prindă imediat de veste, exceptând cazul

că au la bord o geamandură de salvare care să le transmită „Sunt mort”. Cu navele lor de suprafață ne va fi mult mai uşor. Vor constitui în principal obiectivul loviturilor aeriene, lăsând câteva pe seama rachetelor, pentru a-i mulțumi pe cei din flota noastră.

— Rachete lansate de submarine?

— Mickey, nu poți scufunda o navă făcând în ea găuri prin care să intre aerul. Le scufunzi făcând în ele găuri prin care să intre apa, explică Seaton. În regulă, dacă vrei ca acțiunea să aibă un impact psihologic, atunci vom lovi cu toate forțele simultan. Asta va însemna să punem la treabă o mulțime de mijloace şi există riscul de-a se crea complicații, adversarul putând adulmeca pericolul înainte de-a face noi ceva. E riscant. Dar chiar vrem să trecem la fapte?

— Ryan are planuri mari. Robby îi dă o mână de ajutor.

— Robby e pilot de vânătoare, aminti Seaton. Îi place să gândească în stilul scenariilor de film. Ce naiba, Tom Cruise e mai înalt decât pare, glumi amiralul.

— Robby are o bună gândire strategică. A fost un foarte bun ofițer J-3, îi aminti Moore bătrânului marinar.

— Da, ştiam, numai că-i place să dramatizeze. Bine, o putem face, numai că vom complica problema. Seaton aruncă o scurtă privire spre fereastră. Ştii ce i-ar da cu adevărat pe spate?

— Ce anume? se interesă Moore.

Seaton îi spuse.

— Dar ne este imposibil s-o facem, aşa-i?

— Probabil, numai că nu ne înfruntăm cu soldați profesionişti. Ei sunt politicieni, Mickey. S-au obişnuit să lucreze cu iluzii, nu cu fapte. Aşa că le vom oferi o iluzie.

— Ai toate mijloacele necesare pentru a realiza asta?

— Dă-mi timp să aflu.

— E o nebunie, Dave.

— Păi desfăşurarea Diviziei 1 Blindată în Rusia nu-i la fel? ripostă amiralul.

Locotenent-colonelul Angelo Giusti era ferm convins că niciodată cât va mai avea de trăit nu va mai călători cu

trenul. Nu ştia că absolut toate vagoanele de dormit ale Căilor Ferate Ruse, companie deținută de stat, erau folosite la transportul forțelor militare – ruşii nu trimiseseră niciodată un asemenea vagon mai la vest de Berlin şi asta nu din considerație pentru americani, ci pur şi simplu fiindcă nu le trecuse prin minte s-o facă. Remarcase faptul că trenul virase spre nord, depărtându-se de magistrala feroviară principală, hurducându-se în cursul acestei manevre la trecerea peste numeroasele macazuri; apoi trenul ajunse, stopă şi începu să dea lent cu spatele. Pare-se că erau într-un triaj şi erau singuri. În ultimele două ore se intersectaseră cu multe trenuri care mergeau către vest, vagoanele platformă din spatele locomotivelor fiind goale, iar conductorul care mai apărea din când în când îi informase că aceea era ora probabilă de ajungere la destinație, dar Giusti nu-i dăduse crezare, mergând pe premisa că o companie feroviară care avea locuri atât de inconfortabile probabil nu respecta cu strictețe orarul. Dar uite că ajunseseră, iar rostul rampelor de descărcare era evident.

— Oameni buni, cred că am ajuns, le spuse comandantul de regiment celor din statul-major.

— Mulțumesc, Doamne, oftă unul dintre ei.

Câteva secunde mai târziu, trenul se stabiliză şi avură posibilitatea să păşească pe platforma de beton, care, după cum putură observa, se întindea către est pe cel puțin o mie de metri. În decurs de cinci minute, soldații din secția de comandă a regimentului coborâseră cu toții şi se-ndreptau către vehiculele lor, întinzându-şi oasele şi văicărindu-se.

— Hei, Angie, răsună o voce familiară.

Giusti îl zări pe colonelul Welch şi păşi spre el pentru a-l saluta.

— Ce se-aude? îl interpelă Giusti.

— La est de-aici e o nebunie, dar sunt şi veşti bune.

— Care ar fi acelea?

— Există combustibil la discreție, stocat pentru noi. Am trimis cu elicopterul detaşamente de securitate ca să-l păzească, iar Ivan susține că are depozite de mărimea unui superpetrolier. Deci nu vom rămâne în pană de benzină.

— Asta-i bine. Dar ce-i cu elicopterele mele? Welch îi arătă ceva cu degetul. La nici trei sute de metri depărtare stătea un OH-58D Kiowa Warrior. Mulțumesc Cerului pentru asta. Care sunt veştile proaste?

— Armata Populară de Eliberare are în Siberia patru armate complete de categoria A, care se-ndreaptă spre nord. N-a avut loc niciun contact serios încă, deoarece Ivan refuză lupta până când nu va fi destul de puternic pentru a-i înfrunta pe chinezi. Au o divizie de infanterie motorizată desfăşurată în teatrul de operațiuni şi încă patru se-ndreaptă spre front. Ultima dintre ele a părăsit stația asta abia acum o oră şi jumătate.

— Cât face asta? Şaisprezece divizii grele în compunerea forței de invazie?

Welch dădu din cap.

— Eşti pe-aproape.

— Care-i misiunea mea?

— Grupează-ți regimentul şi mergi către sud-est. Scopul este ca Divizia 1 să taie baza pătrunderii şi să le întrerupă linia de aprovizionare. Apoi forța de blocare rusă va încerca să-i oprească, la aproximativ trei sute douăzeci de kilometri nord-est de acest punct.

— Sunt capabili s-o facă? Cele patru divizii ruse, confruntate cu şaisprezece divizii chineze, nu păreau a avea sorți de succes.

— Nu sunt sigur, admise Welch. Treaba ta este să te pui în avangardă, asigurând înaintarea restului diviziei. Avansează până la primul depozit major de combustibil şi stabileşte un perimetru de siguranță. De-acolo preluăm noi.

— Sprijin?

— Momentan, aviația face în principal muncă de interceptare. N-au executat atacuri în adâncimea teritoriului inamic fiindcă nu dispun încă de suficiente bombe pentru a duce o campanie de bombardament.

— Cu aprovizionarea cum stăm?

— Avem două rânduri complete de muniție pentru toate blindatele. Pentru moment ar trebui să fie suficient. Măcar avem patru unități de foc pentru artilerie.

Asta însemna că aveau obuze pentru patru zile – calcul care se baza pe estimările armatei pentru necesarul unei zile de luptă. Hârțogarii de la logistică responsabili de acele estimări nu se zgârceau când era vorba să arunci cu proiectile în altcineva. Atât Welch, cât şi Giusti ştiau că pe durata întregului Război din Golf nici măcar un singur tanc nu îşi consumase complet rezerva inițială de muniție. Dar acela fusese un alt soi de conflict. Niciun război nu era aidoma cu cel dinaintea lui; pur şi simplu era mai rău decât precedentul.

Giusti se-ntoarse când auzi primul motor pornind. Era un vehicul blindat de cercetare, model M3A2 Bradley, şi sergentul aflat la comanda sa, vizibil prin oblonul deschis, părea mulțumit că se pun în mişcare. Un ofițer rus preluă sarcina de agent de trafic, ghidând blindatul prin semne făcute cu brațele, direct către zona de adunare. Trenul următor se alătură unei alte platforme de descărcare. Trebuiau să fie cei din unitatea A, *Avenger* (Răzbunătorii), prima secțiune a Quarter Horse dotată cu echipament cu adevărat greu, adică nouă tancuri de luptă M1A2 Abrams.

— Cât o să dureze până vor debarca cu toții? întrebă Giusti.

— Ruşii mi-au zis că nouăzeci de minute, răspunse Welch.

— Vom vedea.

— Ce-i asta? se întrebă un căpitan, privind la ecranul din fața sa.

Avionul E3B Sentry, cu numele de apel Şoim Doi aterizase la Jigansk. Echipajul său era mai mult decât zguduit. Apropierea de avioane de vânătoare adevărate, încleştate într-o luptă reală, sângeroasă, fusese cu totul diferită de exercițiile şi şedințele de analiză a misiunii pe care le țineau în Statele Unite. Casetele video cu înregistrarea încleştării fuseseră înmânate secției de informații a grupului aerian, care vizionă bătălia cu un soi de detaşare, însă observă că forțele aeriene chineze aruncaseră împotriva avionului AWACS un regiment întreg de interceptoare de primă clasă şi, mai mult decât asta, o făcuseră într-o manieră sinucigaşă.

Intraseră în luptă folosind postcombustia, lucru care le făcea imposibilă călătoria de întoarcere la bază, din lipsă de combustibil. Aşadar erau hotărâți să sacrifice peste treizeci de avioane de vânătoare pentru un singur E3B. Însă căpitanul remarcă faptul că misiunea chinezilor avusese şi alt scop.

— Priviți aici, îi spuse colonelului comandant. Trei, nu, patru avioane de recunoaştere au trecut către nord-vest. Derulă banda înainte şi înapoi. Nu ne-am atins de niciunul dintre ele. Ce naiba, băieții noştri nici măcar nu le-au observat.

— Păi nu vreau să învinovățesc echipajul lui Sentry pentru asta, căpitane.

— N-am vrut să zic asta, domnule colonel. Însă John Chinezul tocmai a luat câteva fotografii cu oraşul Chita şi cu unitățile ruseşti care se deplasează spre nord. Am scăpat păsările din colivie, domnule colonel.

— Trebuie să planificăm nişte misiuni de atac îndreptate contra aerodromurilor lor.

— Avem bombe pentru asta?

— Nu ştiu sigur, dar am să-i raportez generalului Wallace. Care-i scorul luptei aeriene?

— Colonelul Winters are patru victorii sigure şi două probabile. La dracu, tipul curăță tot. Dar cei care-au salvat aparatul AWACS sunt piloții de F-16. Aceste două J-8 au ajuns al naibii de aproape înainte de-a fi spulberate de Rodeo.

— De-acum înainte vom aloca mai multe avioane de protecție pentru aparatele E-3, punctă colonelul.

— Nu-i o idee rea, domnule.

— Da? zise generalul Peng când ofițerul de la informații veni la el.

— Avioanele de recunoaştere raportează prezența unor mari unități mecanizate la o sută cincizeci de kilometri vest de noi, în mişcare spre nord şi nord-est.

— Ce forță au?

— Nu ştim sigur. Analiza fotografiilor aeriene nu-i

completă, dar cu certitudine au puterea unui regiment, sau poate chiar mai mult.

— Arată-mi precis unde se află.

— Aici, tovarăşe general. Ofițerul de informații despături o hartă şi indică locul. Au fost zăriți aici, aici şi de aici până aici. Pilotul a raportat un număr mare de tancuri şi vehicule şenilate.

— Au tras împotriva lui?

— Nu, nici măcar un foc, zice pilotul.

— Deci se grăbesc să ajungă undeva… gonesc de zor ca să ne pice în flanc, sau ca să ne-o ia înainte…? Peng cumpăni cele două posibilități, cu ochii ațintiți pe hartă. Da, eu la aşa ceva m-aş aştepta. Ceva rapoarte de pe linia frontului?

— Tovarăşe general, elementele noastre de cercetare raportează că au văzut urme de vehicule, dar n-au luat deloc contact vizual cu inamicul. Nu s-a tras asupra lor şi în drum au întâlnit doar civili.

— Repede, îi zori Aleksandrov.

Pentru căpitan era un mister cum de reuşiseră şoferul şi asistentul său să aducă până acolo cisterna ZIL-157, dar rezolvarea lui nu-l preocupa. Faptul că ajunseseră până la el era suficient. În acel moment, tancheta din frunte se nimerise să fie cea a sergentului Grechko, care îşi umplu rezervoarele apoi transmise vestea restului companiei care goni spre nord pentru a-şi face plinul, rupând pentru întâia oară contactul vizual cu trupele chineze aflate în ofensivă. Era periculos şi neregulamentar să-i scapi de sub observație pe inamici, dar Aleksandrov nu putea avea garanții că vor avea şansa să realimenteze în alt mod decât toți odată. Apoi sergentul Buikov îi puse o întrebare.

— Tovarăşe căpitan, *ei* când realimentează? încă nu i-am văzut făcând asta, aşa-i?

Întrebarea îl puse pe gânduri pe căpitan.

— Nu, nu i-am văzut. Rezervoarele lor trebuie să fie la fel de goale ca ale noastre.

— În prima zi aveau butoaie suplimentare cu combustibil, vă amintiți? Ieri le-au aruncat.

— Da, aşa că probabil au combustibil pentru o zi în plus, ori poate numai o jumătate de zi, dar cineva trebuie să le facă plinul – însă cine anume şi cum…? se întrebă ofițerul.

Se răsuci să supravegheze alimentarea. Combustibilul era transferat de o pompă portabilă cu un debit de patruzeci de litri pe minut. Grechko îşi deplasase tancheta către sud, pentru a restabili contactul vizual cu chinezii. Aceştia încă stăteau pe loc, între două salturi, probabil la o jumătate de oră de mers în spatele lor, dacă respectau cu strictețe rutina manevrei, de la care nu se abătuseră niciodată. Şi în trecut lumea spunea despre Armata Roşie că e inflexibilă…

— Gata, asta a fost, anunță şoferul lui Aleksandrov. Strânse furtunul şi închise capacul la rezervor.

— Tu, îl interpelă căpitanul pe şoferul cisternei. Te duci către est.

— Unde? se miră omul. E pustiu acolo.

Asta îl blocă vreme de câteva clipe pe căpitan. În acel loc se aflase odinioară un gater şi se puteau vedea snopi mari de puieți lăsați acolo de cei care tăiaseră odinioară pădurea. Acesta era cel mai degajat loc pe care-l zăreau de-o zi încoace.

— Am venit dinspre vest. Mă pot întoarce tot pe-acolo, acum cisterna fiind mai uşoară şi până la vechiul drum forestier nu sunt decât şase kilometri.

— Foarte bine, dar mişcă-te repede, caporale. Dacă te zăresc, te-aruncă în aer.

— Rămas-bun, tovarăşe căpitan. Caporalul reveni la cisternă, porni motorul şi viră pentru a face cale-ntoarsă.

— Sper ca cineva să-i facă cinste diseară. O merită, rosti Buikov. În orice armată astfel de oameni valorau mai mult decât pifanii.

— Grechko, unde te afli? îl apelă Aleksandrov prin radio.

— La patru kilometri sud de dumneavoastră. Chinezii stau tot pe loc, tovarăşe căpitan. Ofițerul lor se pare că vorbeşte la radio.

— Foarte bine. Ştii ce ai de făcut când se pun în mişcare.

Căpitanul lăsă microfonul stației radio şi se întinse lângă tanchetă. Afacerea asta începea să-l obosească. Buikov

aprinse o țigară şi se tolăni alături.

— De ce nu putem ucide măcar *câțiva,* tovarăşe căpitan? Nu merită să ne odihnim şi noi pu*țin?*

— De câte ori să-ți spun care este afurisita noastră de misiune, sergent! Aleksandrov aproape țipase la subofițerul său.

— Am înțeles, tovarăşe căpitan, răspunse Buikov cu umilință.

CAPITOLUL 56

Marşul spre pericol

Locotenent-colonelul Giusti porni la drum în maşina sa personală, un HMMWV, noua încarnare a venerabilului Jeep. „Ar fi fost mai confortabil să folosesc un Bradley, poate chiar mai înțelept, raționă el, însă nu vor avea loc prea curând contacte cu inamicul.” În plus, scaunul din dreapta față al vehiculului era o opțiune mai bună pentru spinarea lui după călătoria nesfârşită cu trenul. Oricum, se afla în spatele unei maşini UAZ-469, care era versiunea rusească a unui SUV american şi al cărei şofer cunoştea drumul. Elicopterul Kiowa Warrior pe care-l văzuse la depoul feroviar se afla acum în aer, cercetând terenul din față şi raportând că drumul este în general pustiu, cu excepția unui slab trafic civil, pe care poliția militară rusă îl degaja din calea lor. Chiar în spatele maşinii de comandament a lui Giusti venea un Bradley care arbora fanionul roşu-alb al Regimentului 4 Cavalerie. Acest regiment avea, în analele armatei americane, o lungă şi glorioasă istorie – primele sale acțiuni de luptă avuseseră loc pe 30 iulie 1857, la Solomon River, contra indienilor Cheyenne – iar campania de-acum avea să adauge un nou însemn de luptă pe stindardul său… şi Giusti spera că va trăi pentru a prinde el însuşi însemnul pe steag. Terenul de-aici îi aducea aminte de Montana, rânduri de dealuri acoperite din abundență cu păduri de pin. Câmpul vizual era suficient de larg, exact pe placul tanchiştilor, care puteau angaja în luptă astfel inamicul de la mare distanță. Soldații americani preferau acest stil de luptă, deoarece armele lor aveau o rază de acțiune mai mare decât cele deținute de majoritatea celorlalte armate.

— CALUL NEGRU ŞASE către SABIA ŞASE, terminat, cârâi stația radio.

— SABIA ŞASE, răspunse locotenent-colonelul Giusti.

— SABIE, mă aflu la punctul de control Denver. Drumul continuă să fie liber. Negativ pentru trafic, negativ pentru prezență inamică, terminat. Continuăm către est, spre punctul de control Wichita.

— Recepționat, mulțumim, închei transmisia. Giusti îşi consultă harta, pentru a fi sigur că ştie unde se găseşte elicopterul.

Aşadar la treizeci şi doi de kilometri în fața sa nu se găsea nimic de care să se îngrijoreze, conform celor spuse de pilotul elicopterului de recunoaştere. „Unde o să înceapă?" se-ntrebă Giusti. Ar fi preferat să rămână pe loc şi să ia parte la şedința ținută de comandantul diviziei, pentru a afla ce mama dracului se petrece, dar ca şef al unității de cercetare era de datoria lui să meargă înainte şi să descopere inamicul, apoi să-i raporteze lui FIER ŞASE, comandantul de divizie. Deocamdată nu primise o misiune clară, în afară de aceea de a goni către depozitul rusesc de combustibil, a stabili un perimetru de securitate în jurul lui şi a-şi alimenta vehiculele, apoi de a-şi continua înaintarea în vreme ce primele elemente grele ale Diviziei 1 Blindată ajungeau acolo. Pe scurt, datoria lui era să fie bucata de şuncă dintre feliile unui sendviş, aşa cum îi plăcea unuia dintre subordonații săi să glumească. Dar şunca aceasta putea să muşte. Avea sub comandă trei unități blindate, fiecare dispunând de nouă tancuri de luptă M1A2 Abrams şi treisprezece vehicule de cercetare M3A2 Bradley, plus o tanchetă FISTV[106] pentru observatorii înaintați însărcinați să apeleze la suportul de foc al artileriei – undeva în urma sa artileria Diviziei 1 Blindată trebuia să fie curând descărcată din tren, cel puțin aşa spera. Cele mai valoroase mijloace de luptă aflate sub comanda sa erau unitățile D şi E, fiecare dotată cu opt elicoptere OH-58D Kiowa Warrior, apte atât pentru cercetare, cât şi pentru misiuni de atac, dispunând de rachete Hellfire şi Stinger. Pe scurt, escadronul său îşi putea purta singur de grijă, în

[106] Fire Support Team Vehicle – vehicul utilizat ca observator avansat pentru artilerie, (n.red.).

limite rezonabile.

Cu cât se apropiau de front, soldații săi deveneau mai precauți şi mai bănuitori, pentru că oricât de buni ar fi fost, nu erau nici invincibili, şi nici nemuritori. America se luptase o singură dată cu China, în urmă cu aproape şaizeci de ani, în Coreea, o experiență nefericită pentru ambele tabere. Pentru americani, atacul inițial al chinezilor fusese masiv şi neaşteptat, forțându-i să se retragă ruşinos de la Yalu River. Dar pentru China, îndată ce America începuse să acționeze ca o forță închegată, experiența se tradusese în pierderea unui milion de vieți omeneşti, căci puterea de foc fusese întotdeauna cel mai bun răspuns la un număr copleşitor de inamici, iar lecțiile învățate de americani din cursul Războiului Civil spuneau că e mai bine să dezvolți *tehnica de luptă* decât să sporeşti *efectivele* umane. Modul americanilor de-a purta un război nu mai era împărtăşit de nimeni altcineva şi era croit pe măsura prosperității materiale a Americii şi, în egală măsură, pe respectul americanilor pentru viața omului; acesta era stilul american şi războinicii săi fuseseră antrenați în spiritul acestuia.

— Consider că e momentul să-i dăm puțin înapoi, remarcă generalul Wallace în cursul convorbirii via satelit cu Washingtonul.

— Ce propui? îl interpelă Mickey Moore.

— Pentru început vreau să-mi trimit avioanele F-16CG împotriva stațiilor radar chineze. M-am săturat să-şi folosească radarele pentru dirijarea avioanelor lor de vânătoare împotriva aparatelor mele. Apoi intenționez să le atac punctele-cheie din logistică. După cum merg acum lucrurile, în douăsprezece ore voi avea suficientă muniție pentru a porni o campanie ofensivă. Era şi timpul s-o declanşăm, domnule general, zise Wallace.

— Gus, mai întâi trebuie să lămuresc asta cu preşedintele, îi spuse şeful Statului-Major Reunit comandantului forțelor aeriene din Siberia.

— Bine, în regulă, dar spuneți-i că ieri aproape că am pierdut un avion AWACS – cu un echipaj de circa treizeci de

oameni – şi nu am chef să scriu scrisori rudelor îndoliate. Până acum am avut noroc cu carul, iar un AWACS e greu de doborât. Ce naiba, eşecul misiunii de a-l elimina i-a costat un întreg regiment de vânătoare. Dar eu unul m-am săturat. Vreau să le atac amplasamentele radar şi intenționez să inițiez unele manevre ofensive împotriva aviației lor.

— Gus, aici suntem de părere să declanşăm operațiunile ofensive într-un mod sistematic, pentru a spori efectul psihologic. Asta înseamnă mai mult decât dărâmarea unor antene radar.

— Domnule general, nu ştiu cum vedeți lucrurile de-acolo, dar aici situația tinde să devină puțin tensionată. Armata lor înaintează cu rapiditate. În curând prietenii noştri ruşi vor trebui să stabilească o linie de rezistență. Le va fi mult mai uşor dacă inamicul duce lipsă de benzină şi gloanțe.

— Ştim asta. Încercăm să găsim o modalitate pentru a le zdruncina conducerea politică.

— Nu politicienii se-ndreaptă către nord pentru a ne ucide, domnule general, ci soldații şi aviatorii. Trebuie să-i ologim înainte de-a ne face zile negre.

— Înțeleg, Gus. Voi prezenta preşedintelui opinia ta, promise şeful de stat-major.

— Vă rog s-o faceți.

Wallace întrerupse transmisia, întrebându-se ce dracului gândesc pacifiştii ăia de la Washington, asta presupunând că sunt capabili să gândească. El avea planul său şi era de părere că este unul bun şi sistematic. Avioanele sale fără pilot Dark Star îi oferiseră toate informațiile tactice de care avea nevoie. Ştia ce ținte trebuie lovite şi avea destulă muniție să atace, sau măcar să înceapă atacurile.

„Dacă îmi dau aprobare”, rațională Wallace.

— Ei bine, n-a fost o pierdere total inutilă, observă mareşalul Luo. Am obținut imagini cu mişcările ruşilor.

— Ce fac? întrebă Zhang.

— Deplasează una sau două – probabil două – divizii către nord-est de punctul lor de raliere de la Chita. Am obținut câteva fotografii aeriene bune ale acestor trupe.

— Încă nimic în fața forțelor noastre?

Luo dădu din cap.

— Trupele noastre de cercetare n-au văzut decât urme pe pământ. Presupun că undeva prin pădurile acelea există forțe ruseşti, care fac la rândul lor misiuni de recunoaştere, dar dacă-i aşa, atunci sunt forțe uşoare care încearcă din răsputeri să se țină departe din calea noastră. Ştim că au mobilizat ceva rezerve, dar nici acestea nu şi-au făcut apariția. Poate că rezerviştii lor nu s-au prezentat la apel. Tan ne-a spus că există bănuiala că în Rusia moralul este foarte scăzut şi exact asta s-a văzut. Soldații pe care i-am capturat erau foarte demoralizați de lipsa sprijinului de artilerie şi tocmai de aceea n-au luptat cu convingere. Lăsând la o parte avioanele americanilor, războiul merge extrem de bine.

— Americanii n-au atacat încă teritoriul nostru? dori Zhang să fie lămurit pe deplin asupra acestei probleme.

Încă o negare.

— Nu, şi nu pot afirma dacă le e cumva teamă s-o facă. Avioanele lor de luptă sunt excelente, dar din câte ştim noi până acum n-au încercat nicio misiune de recunoaştere aeriană. Poate că în prezent se bazează exclusiv pe sateliți. Cu siguranță putem presupune că sateliții sunt cele mai bune surse de informații pentru ei.

— Şi mina de aur?

— Vom ajunge la ea în treizeci şi şase de ore. Îndată ce ajungem vom putea folosi drumurile pe care geniştii ruşi le-au construit pentru a exploata bogățiile descoperite. De la mină până la câmpurile petroliere vom face între cinci şi şapte zile, depinde de ritmul în care vom putea asigura aprovizionarea trupelor.

— Uimitor, Luo, remarcă Zhang. Stăm mai bine decât în cele mai optimiste gânduri ale mele.

— Întotdeauna mi-am dorit ca ruşii să ne opună rezistență undeva, astfel încât să-i învingem în luptă şi să terminăm cu ei. În momentul de față forțele mele s-au răsfirat cam mult, însă numai din pricină că elementele de avangardă zoresc atât de spornic înainte. Mă gândeam să încetinesc puțin înaintarea pentru a menține coeziunea unităților, însă…

— Însă viteza lucrează în favoarea noastră, nu? continuă Zhang.

— Da, aşa se pare, acceptă ministrul apărării. Dar mulți ofițeri preferă să-şi țină unitățile grupate strâns, în caz că iau contact cu inamicul. Oricum, dacă inamicul a luat-o la fugă, nu trebuie să-i dăm răgaz să se regrupeze. Aşa că i-am dat frâu liber generalului Peng şi diviziilor sale.

— Cu ce forțe ne înfruntăm?

— Nu ştim sigur. Probabil un regiment sau două se află în fața noastră, dar nu avem nicio evidență în legătură cu ele, iar alte două regimente gonesc să ne iasă în cale sau să ne atace din flanc, dar avem trupe care păzesc flancul vestic şi ele n-au zărit nimic.

Bondarenko spera ca într-o bună zi să întâlnească echipa care realizase avionul fără pilot Dark Star. Niciodată de-a lungul istoriei un comandant militar nu avusese la dispoziție un asemenea mijloc de informare; fără el şi-ar fi trimis la luptă forțele firave fără să ştie sigur cu ce se confruntă. Probabil că ştia mai multe despre localizarea forțelor chineze aflate în înaintare decât comandanții acestora.

Mai mult decât atât, regimentul de avangardă al Diviziei 201 Infanterie Motorizată se afla la numai câțiva kilometri distanță, iar formația din vârf era chiar pumnul de oțel al marii unități, regimentul independent de blindate care avea în compunere nouăzeci şi cinci tancuri de luptă T-80U.

Divizia 265 era pregătită să primească întăririle şi comandantul ei, Iuri Siniavski, declarase că se săturase să tot fugă. Militar de carieră, specializat în infanterie mecanizată, Siniavski era un tip de patruzeci şi şase de ani, fumător începător şi stătea aplecat peste o masă cu hărți în cartierul general al lui Bondarenko.

— Acolo, acela-i terenul ales de mine, Ghenadi Iosifovici, rosti el, împungând cu degetul în hartă. Punctul indicat se afla doar la cinci kilometri nord de Mina Gogol, o linie de dealuri lată de douăzeci de kilometri, având la poale un teren descoperit pe care chinezii erau forțați să-l străbată. Voi aşeza Doi-Zero-Unu chiar aici, pe flancul meu drept. Când le

vom opri avangarda, tancurile vor da năvală dinspre vest şi-i vor da peste cap.

— Informațiile din recunoaşteri arată că divizia lor de avangardă s-a cam răsfirat, îi spuse Bondarenko.

Era o greşeală comisă de orice armată din lume. Cei mai ascuțiți colți ai oricărei forțe militare aflate în campanie îi constituie artileria, însă chiar şi tunurile autopropulsate, montate pe vehicule şenilate pentru a le asigura mobilitatea în teren accidentat, nu păreau a fi capabile să țină pasul cu unitățile mecanizate pe care trebuiau să le sprijine. Era o lecție care îi surprinsese chiar şi pe americani în cursul Războiului din Golf, unde descoperiseră că artileria lor putea ține pasul cu eşaloanele avansate de tancuri numai prin eforturi susținute şi doar pe teren plat. Armata Populară de Eliberare dispunea de piese autopropulsate, însă grosul artileriei era încă format dintr-o largă varietate de tunuri tractate, iar camioanele care le trăgeau nu puteau traversa terenuri denivelate la fel de bine ca vehiculele şenilate.

Generalul Diggs urmărise discuția, însă cunoştințele sale de limba rusă erau prea rudimentare pentru a pricepe tot, iar Siniavski nu ştia engleză, ceea ce îngreuna mult comunicarea.

— Aveți totuşi de oprit o mare forță de luptă, Iuri Andreievici, sublinie Diggs, aşteptând să-i fie traduse vorbele.

— Dacă nu-i putem opri definitiv, atunci măcar să-i facem să sângereze, sosi replica prin intermediul translatorului.

— Păstrați-vă mobilitatea, îi sfătui Diggs. Dacă aş fi în locul generalului Peng, aş manevra către est – terenul e mult mai adecvat scopurilor sale – şi aş încerca să vă învălui pe flancul vostru stâng.

— Vom vedea cât de bine ştiu să planifice o manevră, răspunse Bondarenko în locul subordonatului său. Până acum n-au făcut altceva decât să meargă drept înainte şi bănuiesc că devin vanitoşi. Priveşte cât de răsfirați sunt, Marion. Unitățile lor sunt la distanță prea mare una de alta pentru a-şi putea oferi sprijin reciproc. Sunt în faza de urmărire a inamicului şi asta dă naştere la dezorganizare *plus* că au prea puțin sprijin aerian pentru a-i avertiza de ce

anume se află în fața lor. Cred că Iuri are dreptate: e un loc bun pentru a stabili o linie de rezistență.

— Sunt de acord că terenul e favorabil, Ghenadi, dar nu te logodi cu el, bine? îl avertiză Diggs.

Bondarenko traduse pentru subordonatul său, care, cu țigara-n gură, slobozi o replică în rusă, cu iuțeala unei mitraliere.

— Iuri zice că e un loc de o partidă de sex, nu pentru o nuntă. Când te vei alătura trupelor tale, Marion?

— Elicopterul meu vine încoace chiar acum, amice. Unitatea mea de cercetare se află la primul depozit de combustibil, cu Brigada I imediat în urma ei. Vom lua contact cu inamicul peste o zi şi jumătate.

Deja discutaseră despre planul de atac al lui Diggs. Divizia 1 Blindată urma să se regrupeze la nord-vest de Belogorsk, să facă plinul la ultimul mare depozit rus, apoi să execute, pe întuneric, saltul către capul de pod chinez. Serviciul de informații susținea că acolo se amplasase Grupul 65 Armată al Armatei Populare, o mare unitate de categoria B, care săpa tranşee pentru a proteja flancul stâng al străpungerii. Deşi nu era o unitate mecanizată, prin mărimea ei era o bucată greu de digerat pentru o singură divizie blindată. Singura slăbiciune a planului chinez de atac era că toate forțele blindate erau concentrate în coloana care înainta. Trupele lăsate în urmă pentru a asigura coridorul străpungerii erau, în cel mai bun caz, doar motorizate – transportate în vehicule cu roți, nu şenilate – şi, în cel mai rău caz, infanterie care trebuia să se deplaseze pe jos. Asta îi făcea vulnerabili în fața unor echipaje care plecau la bătălie în spatele blindajului unor vehicule şenilate.

„Dar sunt ai dracului de mulți”, îşi reaminti Diggs.

Înainte de-a pleca, generalul Siniavski scormoni în buzunarul de la piept şi scoase o sticlă plată.

— O duşcă să ne poarte noroc, rosti el cu greutate singurele cuvinte englezeşti pe care le ştia.

— Ce naiba, de ce nu? Diggs trase un gât. Era marfă bună, de calitate. Când se va termina totul, vom bea din nou, făgădui el.

— *Da*, replică generalul. Baftă, Diggs.

— Marion, îl apelă Bondarenko. Să ai grijă, camarade.

— Şi tu la fel, Ghenadi. Ai destule decoraţii, amice. N-are rost să te-alegi cu fundul ciuruit încercând să câştigi încă una.

— Se ştie că generalii mor în patul lor, îi aruncă Bondarenko în timp ce se-ndrepta spre uşă.

Diggs alergă către elicopterul UH-60. Acesta era pilotat de colonelul Boyle. Diggs îşi puse casca de protecţie pentru aterizări forţate, dorindu-şi ca tipii de la logistică să schimbe numele obiectului acela blestemat, şi se legă cu centura în scaunul din spatele piloţilor.

— Cum merge treaba, domnule? întrebă Boyle, lăsându-l pe locotenent să decoleze.

— Am făcut un plan, Dick. Întrebarea este, oare va funcţiona?

— Am şi eu un rol în plan?

— Elicopterele tale Apache vor fi tare ocupate.

— Asta-i o surpriză, remarcă Boyle.

— Oamenii tăi în ce stare sunt?

— Pregătiţi, fu răspunsul laconic. Cum se va numi operaţia?

— CHOPSTICKS[107]. Diggs auzi prin intermediul interfonului un hohot de râs.

— Îmi place numele.

— În regulă, Mickey, zise Robby Jackson. Îi înţeleg atitudinea lui Gus. Dar aici gândim lucrurile la o scară mult mai mare.

Se aflau în Celula de Criză, privindu-l prin intermediul unui ecran TV pe şeful Statului-Major Reunit care se afla la Pentagon, într-o cameră cunoscută drept Tancul. Era greu să audă ce murmură generalul, dar după modul în care-şi ţinea privirea îndreptată în jos era suficient să priceapă care sunt

---

[107] Beţişoarele chinezeşti folosite pentru servirea bucatelor la masă, (n.tr.).

sentimentele sale legate de remarca lui Robby.

— Generale, rosti Ryan, aici ideea este să scuturăm puțin menajeria conducerii lor politice. Cel mai bun mod de-a face asta este să-i lovim în mai multe locuri simultan, copleşindu-i.

— Domnule, sunt de acord cu această idee, însă şi generalul Wallace are un punct solid de vedere. Scoțându-le din luptă rețeaua de radare le vom altera capacitatea de a-şi folosi avioanele de luptă împotriva noastră, iar chinezii încă au o forță aeriană formidabilă, deşi până acum au primit un tratament destul de dur.

— Mickey, dacă în Mississippi îi administrezi unei fete un astfel de tratament, s-ar numi viol, observă vicepreşedintele. Ce Dumnezeu, când piloții lor de vânătoare se uită acum la avioane văd nişte sicrie. Încrederea lor de sine s-a dus şi la asta contează cel mai mult la un pilot. Crede-mă pe cuvânt!

— Dar Gus…

— Dar Gus îşi face prea multe griji pentru forțele sale. Bine, în regulă, lasă-l să trimită câteva Charlie-Golf împotriva rețelei lor radar, dar vrem ca majoritatea acestor aparate, înarmate cu bombe Smart Pig, să atace forțele terestre. Aviația de vânătoare îşi poate purta singură de grijă.

Pentru întâia oară, generalul Mickey Moore regretă alegerea făcută de Ryan pentru postul de vicepreşedinte. Robby gândea mai degrabă ca un politician decât ca un comandant al operațiunilor – lucru care îl surprindea. Părea mult mai puțin preocupat de siguranța forțelor sale decât de…

decât de obiectivul general, indiferent care ar fi acela", se corectă Moore. Iar *acesta* nu era un mod total eronat de-a gândi. Nu cu multă vreme înainte, Jackson fusese un foarte bun ofițer J-3.

Comandanții americani nu mai considerau că oamenii lor constituie nişte bunuri dispensabile. Nu era o gândire rea, însă uneori era necesar să-ți pui trupele în primejdie şi, când făceai asta, unii soldați nu se mai întorceau acasă. Dar exact pentru asta erau plătiți, indiferent că le făcea plăcere sau nu. Robby Jackson fusese pilot de vânătoare în aviația îmbarcată

şi nu-şi pierduse avântul războinic, în ciuda noului său post şi a soldei mai mari.

— Domnule preşedinte, spuse Moore, ce ordine să-i transmit generalului Wallace?

— Afurisitul de Cecil B. DeMille, aruncă Mancuso în doi peri.

— V-ați dorit vreodată să despărțiți apele Mării Roşii? îl întrebă generalul Lahr.

— Nu sunt Dumnezeu, Mike, fu răspunsul CINCPAC.

— Ei bine, *este* un plan elegant şi *avem* toate piesele la locul lor pe tablă, sublinie ofițerul J-2.

— Asta-i o operațiune politică. Ce naiba suntem noi, grup de dialog?

— Domnule amiral, vă continuați tirada, sau ne-apucăm de treabă la plan?

Mancuso şi-ar fi dorit o *lupara*[108] să facă o gaură în perete sau în pieptul lui Mike Lahr, dar purta uniformă şi *primise ordine* de la Comandantul Suprem.

— În regulă. Pur şi simplu nu-mi place ca operațiile mele să fie concepute de alți oameni.

— Pe care-i cunoaşteți.

— Mike, odinioară, pe vremea când aveam trei trese şi toată grija mea era submarinul pe care-l conduceam, Ryan şi cu mine am furat un ditamai submarin rus – şi dacă repeți cuiva asta, o să pun un puşcaş marin să te-mpuşte. Da, sunt de acord să le scufundăm câteva nave, să le doborâm câteva avioane, însă să ne arborăm pavilionul în preajma litoralului lor? Isuse.

— Îi va apuca tremuratul.

— Dacă nu apucă să-mi scufunde câteva nave până atunci.

— Salut, Tony, zise vocea din telefon. Lui Bretano îi

---

[108] Puşcă de vânătoare cu țeava scurtată artizanal, folosită de mafia siciliană, (n.red.).

trebuiră câteva secunde pentru a o recunoaşte.

— Unde eşti, Al? îl întrebă Secretarul Apărării.

— Norfolk. Nu ştiai? Mă aflu la bordul lui USS *Gettysburg,* modernizându-i rachetele antiaeriene. A fost ideea ta, nu?

— Da, păi cred că a mea a fost, consimți Bretano, încercând să-şi amintească.

— Ar fi trebuit să vezi chestiile alea chinezeşti cum veneau de la mare depărtare, omule.

— De fapt, noi… Secretarul Apărării făcu o pauză. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, dacă o rachetă balistică intercontinentală e lansată de chinezii comunişti, sistemul Aegis chiar ne oferă o şansă de ripostă, în caz că simularea computerizată a fost corectă. Ar trebui să fie. Eu am scris majoritatea programelor, continuă Gregory.

Secretarul Bretano nu dorea să recunoască faptul că el nu se gândise la această eventualitate. Şi era plătit tocmai pentru a se gândi la absolut orice, în definitiv.

— Ai terminat treaba?

— Partea electronică e OK, dar nu avem deloc rachete SAM la bord. Marinarii mi-au zis că ar fi stocate într-un depozit sau ceva de genul acesta, pe York River. Când le vor încărca la bord voi putea să le modernizez ogivele de căutare. Singurele rachete aflate la bord, cele cu care m-am jucat eu, tocmai am aflat că erau de exercițiu, nu reale. Ştii, ăştia din marină sunt cam ciudați. Nava se găseşte într-un doc uscat. Ne vor lansa din nou la apă în câteva ore. Nu putea vedea în acel moment chipul fostului său şef. Dac-ar fi putut, ar fi recunoscut expresia *oh, rahat!* de pe fața de italian a acestuia.

— Deci ai încredere în sistemul tău?

— Ar fi minunat să pot face un test complet, pe scară largă, însă dacă putem lansa trei sau patru SAM către țintă, atunci da, cred că va funcționa.

— Bine, mersi, Al.

— Cum merge războiul? Tot ce-am putut vedea la televizor era felul în care aviația le tăbăcea spinarea.

— Chiar asta au făcut, televiziunea a surprins corect

situația, însă despre restul nu pot vorbi la telefon. Al, te voi contacta eu, bine?

— Am înțeles, domnule.

În biroul său, Bretano răsuci câteva butoane.

— Roagă-l pe amiralul Seaton să vină la mine. Nu avu de aşteptat mult timp.

— Ați sunat, domnule Secretar? întrebă comandantul operațiunilor navale când intră.

— Amirale, chiar în acest moment un fost angajat de-al meu de la TRW se află la Norfolk. L-am însărcinat cu căutarea unui mijloc de-a moderniza rachetele Aegis astfel încât să intercepteze ținte balistice.

— Am auzit ceva despre asta. Cum decurge proiectul? se interesă Dave Seaton.

— Zice că este gata pentru un test complet. Dar, amirale, ce se-ntâmplă dacă chinezii lansează una dintre rachetele lor CSS-4 împotriva noastră?

— Ar fi de rău, replică Seaton.

— Atunci ce-ar fi dacă am pune navele noastre Aegis în preajma țintelor probabile?

— Păi, domnule, sistemul nu este încă certificat pentru combaterea rachetelor balistice, n-am derulat încă un test, şi…

— E mai bine decât nimic? îl chestionă Secretarul, tăindu-i vorba.

— Puțin mai bine, cred.

— Atunci hai să-i dăm drumul, acum, imediat.

Seaton luă poziție de drepți.

— Am înțeles, să trăiți.

— Începem cu *Gettysburg.* Ai grijă să primească oricâte rachete are nevoie şi adu-o aici, îi ordonă Bretano.

— Îl sun chiar acum pe SACLANT.

Era cel mai ciudat şi afurisit obiect, socoti Gregory. Nava – nu de mari dimensiuni, ci chiar mai mică decât cea pe care el şi Candi făcuseră, o croazieră în iarna precedentă, dar o navă oceanică totuşi – se găsea într-un uriaş lift. Asta era de fapt docul plutitor. În acel moment îi inundau tancurile de balast,

pentru a-l coborî înapoi în apă, unde vor verifica dacă noua elice a navei funcționează. Marinarii care operau docul uscat supravegheau operațiunea de pe pasarelele lor – sau cum naiba se numeau pereții ciudățeniei.

— Straniu, nu-i aşa, domnule?

Gregory simți miros de tutun. Trebuia să fie maistrul principal Leek. Se răsuci. Chiar el era.

— N-am mai văzut până acum o chestie de genul acesta.

— Nimeni nu vedea aşa ceva prea des, cu excepția tipilor de acolo, care manevrează drăcia. Ați avut ocazia să dați o raită pe dedesubtul navei?

— Să mă plimb *pe sub* zece mii de tone de metal? replică Gregory. Nu prea cred.

— Nu-i aşa că ați fost militar?

— Nu ți-am spus? West Point, şcoala de paraşutişti, pregătire de ranger, toate pe vremea când eram tânăr şi naiv.

— Ei bine, doctore, nu aveați mare lucru de văzut. Doar felul cum e alcătuită nava şi, mai ales, bulbul sonarului din prova. Dacă n-aş fi fost operator radar, probabil aş fi ales să fiu operator sonar, numai că cei de la sonar nu mai au de lucru acum.

Gregory privi în jos. Apa clipocea peste podeaua – puntea? se-ntrebă el – cenuşie de metal a docului uscat.

— Atențiune pe punte! apelă o voce. Marinarii se răsuciră şi salutară, inclusiv maistrul Leek.

Era căpitanul Bob Blandy, comandantul navei *Gettysburg.* Gregory îl întâlnise doar o dată şi atunci numai pentru a-i da bună ziua.

— Dr. Gregory.

— Domnule comandant. Îşi strânseră mâinile.

— Cum decurge proiectul dumneavoastră?

— Simulările arată bine. Aş vrea să fac un test împotriva unei ținte reale.

— Ne-ați fost trimis de către Secretarul Apărării?

— Nu tocmai, dar el m-a chemat din California pentru a mă ocupa de aspectele tehnice ale proiectului. Am lucrat

pentru el când era şef la TRW.

— Sunteți unul dintre specialiştii SDI[109], corect?

— Da, domnule, SDI plus rachete SAM. Încă ceva. Sunt unul dintre experții de talie mondială în domeniul opticii adaptive[110], de pe vremea când lucram la SDI.

— Ce-i aia? se miră comandantul Blandy.

— Noi îi ziceam „oglinda elastică". Prin folosirea unor servomecanisme controlate de computer orientam oglinda în aşa fel încât să compenseze distorsiunile atmosferice. Ideea era s-o folosim pentru a focaliza fasciculul unui laser cu electroni liberi. Dar n-a mers. Oglinda funcționa perfect, însă dintr-un motiv pe care n-am reuşit să-l descoperim, laserul nu atingea nivelul de putere dorit de noi. Nu întrunea parametrii necesari pentru a incinera o rachetă. Gregory privi iarăşi în jos, către docul uscat. Manevra decurgea lent; probabil marinarii nu voiau să facă o greşeală şi să strice un obiect atât de valoros. N-am fost direct implicat în acel proiect, dar pot spune că am asistat. S-a dovedit a fi un munte de probleme tehnice. Ne-am dat cu capetele de toți pereții până când ne-am săturat de eşecuri.

— Am cunoştințe de mecanică, mă pricep puțin la electricitate, însă nu ştiu o iotă despre fizica cuantică. Ce părere aveți de sistemul nostru Aegis?

— Îmi place radarul. Este ca instalația Cobra Dane pe care aviația a amplasat-o la Shemya, în insulele Aleutine. Chiar mai performant decât ea. Probabil ați putea trimite un semnal până la Lună, dacă ați vrea.

— E puțin cam departe pentru raza noastră de acțiune, observă Blandy. Maistrul Leek a avut grijă de dumneavoastră?

— Când va părăsi marina s-ar putea să-i găsim un loc la TRW. Suntem parteneri în proiectul Aegis aflat în

---

[109] Strategic Defense Initiative – proiect de apărare a Statelor Unite împotriva atacurilor cu rachete nucleare, inițiat de preşedintele Ronald Reagan, în 1983, (n.red.).

[110] Tehnologie care îmbunătățeşte performanțele prin reducerea distorsiunilor, (n.red.).

desfăşurare.

— Locotenentul Olson este şi el partener? întrebă comandantul.

— E un ofiţer tânăr şi sclipitor de inteligent, domnule comandant. O mulţime de companii s-ar putea bate pentru el. Dacă Gregory avea un defect, acela era sinceritatea exagerată.

— Ar trebui să vă spun ceva care să vă descurajeze de la asemenea gânduri, însă…

— Dom' căpitan! Un marinar îşi făcu apariţia. Mesaj de maximă prioritate de la SACLANT, domnule. Întinse un formular. Comandantul Blandy semnă de primire şi luă mesajul. Ochii i se îngustară.

— Ştiţi cumva dacă Secretarul Apărării e la curent cu activitatea dumneavoastră de-aici?

— Da, domnule comandant, e la curent. Am vorbit cu Tony la telefon acum câteva minute.

— Ce naiba i-aţi spus?

Gregory ridică din umeri.

— Nu prea multe, doar că proiectul progresează frumos.

— Aha! Maistru principal Leek, în ce stare e echipamentul tău?

— Funcţional sută la sută, dom' comandant. Am primit o misiune, domnule? întrebă subofiţerul.

— Aşa se pare. Dr. Gregory, vă rog să mă scuzaţi, am de discutat cu ofiţerii mei. Maistru Leek, curând va trebui să ieşim cu nava în marş pe mare. Dacă mai sunt marinari pe ţărm, cheamă-i înapoi. Dă de ştire echipajului.

— Am înţeles, să trăiţi. Salută, în vreme ce comandantul Blandy se-ndepărta în grabă. Despre ce-i vorba?

— Mă depăşeşte, şefule, răspunse marinarul care adusese mesajul.

— Eu ce fac? Cobor între staţii? întrebă Gregory.

— V-aţi luat periuţa de dinţi? Dacă nu, puteţi cumpăra una de la magazinul navei. Scuzaţi-mă, domnule doctor, am de făcut o regrupare rapidă a echipajului. Leek aruncă peste bord ţigara şi se făcu nevăzut în aceeaşi direcţie ca şi căpitanul.

Gregory n-avea nimic precis de făcut. Nu exista nicio modalitate să părăsească nava, decât să sară în docul plutitor inundat, iar aceasta nu era o opțiune viabilă. Aşa că intră în suprastructura vasului şi găsi magazinul deschis. Acolo îşi cumpără o periuță de dinți.

Bondarenko îşi petrecu următoarele trei ore cu generalul-maior Siniavski, trecând în revistă rutele de apropiere şi planul de foc.

— Au radare de detectare a artileriei, Iuri şi rampele lor mobile de rachete contrabaterie bat la distanță mare.

— Ne putem aştepta la ceva sprijin din partea americanilor?

— Mă ocup eu de asta. Primim fotografii de recunoaştere aeriană excelente, trimise de avioanele spion.

— Am nevoie să cunosc amplasamentele artileriei chineze. Dacă le-am putea elimina, misiunea mea ar fi cu mult mai uşoară.

— Tolkunov! țipă comandantul teatrului de operațiuni.

Strigătul fusese atât de puternic, încât ofițerul cu informațiile sosi alergând.

— Da, tovarăşe general!

— Vladimir Konstantinovici, îi vom opri aici, îl informă Bondarenko, arătându-i o linie roşie trasată pe hartă. Vreau din minut în minut informații despre forțele chineze care se apropie – mai ales despre artileria lor.

— Se rezolvă. Acordați-mi zece minute.

Ofițerul G-2 dispăru în direcția locului unde se afla terminalul pentru aparatele Dark Star. Tucker reveni cu informațiile cerute de şeful lui Tolkunov.

— Fii atent, Iuri, trebuie să vezi chestia asta.

— Domnule general, salută Tucker. Apoi văzu un al doilea ofițer superior. Domnule general, salută iarăşi.

— Dumnealui e generalul Siniavski. Comandă Doi-Şase-Cinci. Îi puteți arăta, vă rog, forțele chineze aflate în ofensivă? Nu era o întrebare, ci o cerere, formulată politicos doar din pricină că Tucker era străin.

— Bine, e totul aici, domnule general, pe această casetă

video. Elementele lor avansate de recunoaştere se află… aici, iar primele elemente din grosul forțelor chineze se găsesc chiar aici.

— Drace! observă Siniavski în ruseşte. Asta-i vrăjitorie?

— Nu, este… Bondarenko trecu pe engleză. Ce aparat este acesta, domnule maior?

— E *Grace Kelly,* domnule. Ştiți filmul *Să prinzi un hoț,* regizat de Hitchcock, în care juca alături de Cary Grant? Peste o oră şi ceva soarele va apune şi vom avea imagini în infraroşu. În orice caz, iată batalionul lor din frunte, dotat cu tancuri Type-90. Păstrează formația şi acum o oră tocmai şi-au făcut plinul, aşa că sunt apți să parcurgă încă vreo două sute de kilometri înainte de a face o nouă haltă.

— Artileria lor?

— Se târâie în urmă, domnule general, cu excepția acestei unități de-aici, cu tunuri autopropulsate, pe şenile. Tucker manevră comenzile şi afişă o nouă imagine.

— Ghenadi Iosifovici, cum să dăm greş când avem asemenea informații? întrebă retoric comandantul de divizie.

— Iuri, îți aduci aminte când plănuiam să-i atacăm pe americani?

— Era o prostie. Chinezii nu pot vedea drona? întrebă Siniavski, cu un ton de neîncredere în glas.

— E furtiv, cum zic ei, invizibil pe radar.

— *Nichevo.*

— Domnule general, am posibilitatea să comunic direct cu cartierul nostru general de la Jigansk. Dacă plănuiți să rezistați, cu ce vă putem noi ajuta? întrebă Tucker. Pot înainta cererile dumneavoastră generalului Wallace.

— Am treizeci de avioane de asalt SU-25 şi totodată cincizeci de aparate de vânătoare-bombardament SU-24 în aşteptare, plus două sute de elicoptere MI-24. Aducerea elicopterelor în teatrul de operațiuni se realizase agonizant de lent, dar în cele din urmă ajunseseră şi constituiau careul de aşi pe care Bondarenko îl arunca pe masa de joc. Nu lăsase încă nici măcar unul dintre ele să se apropie de zona de operațiuni; se aflau toate la două sute de kilometri distanță, cu plinul de combustibil şi muniție făcut, iar echipajele lor

executau exerciții de pilotaj şi trageri aeriene cu muniție reală – unele dintre ele foloseau pentru prima oară muniție de luptă.

— Va fi o surpriză pentru bătrânul Joe Chinezul, fluieră lung Tucker. Unde le-ați ascuns, domnule general? Drace, nici măcar n-am ştiut că se află prin împrejurimi.

— Avem câteva ascunzători sigure. Vrem să le facem musafirilor noştri o primire pe cinste, atunci când va fi momentul, îi comunică Ghenadi Iosifovici tânărului ofițer american.

— Deci ce vreți să facem noi, domnule?

— Distrugeți-le logistica. Arătați-mi ce pot face acele bombe Smart Pig de care-i vorbeați colonelului Tolkunov.

— Asta-i ceva ce, probabil, putem face, domnule, rosti Tucker. Dați-mi voie să-l sun pe generalul Wallace.

— Îmi dau mână liberă? întrebă Wallace.

— Îndată ce contactul dintre forțele terestre ruse şi chineze devine iminent. Apoi Mickey Moore îi dădu lista de obiective. Sunt incluse majoritatea celor pe care doreai să le loveşti, Gus.

— Aşa se pare, admise comandantul forțelor aeriene din Siberia, aparent nemulțumit. Şi dacă ruşii îmi cer ajutor?

— Îl acorzi, în limite rezonabile.

— Bine.

Locotenent-colonelul Giusti, SABIA ŞASE, debarcă din elicopter la depozitul de combustibil numărul doi şi merse să-l vadă pe generalul Diggs.

— N-au glumit, îl surprinse spunând pe colonelul Masterman. Chiar este un întreg lac afurisit cu combustibil. Un *miliard* şi un sfert de litri, reprezentând aproape un milion de tone de combustibil sau capacitatea de încărcare a patru supertancuri petroliere, de motorină tipul doi sau destul de apropiată de acest standard, astfel încât injectoarele de combustibil de pe tancurile Abrams şi tanchetele Bradley să nu simtă diferența. Şeful acelui amplasament, un civil, le spusese că motorina se afla acolo

de aproape patruzeci de ani, de când Hruşcev avusese un diferend cu preşedintele Mao şi posibilitatea unui război cu *celelalte* țări comuniste se transformase dintr-o imposibilitate, într-o probabilitate considerabilă. Fie fusese o premoniție de geniu, fie doar îndeplinirea dorinței paranoice a liderului sovietic, nu mai conta, atâta vreme cât combustibilul servea acum Diviziei 1 Blindate.

Instalațiile de descărcare ar fi putut fi ceva mai bune, însă era evident că sovieticii nu avuseseră prea multă experiență în construirea stațiilor de alimentare. Era mai eficient să se pompeze motorina în cisternele diviziei, care apoi alimentau câte patru sau şase tancuri şi camioane odată.

— Mitch, ce date avem despre inamic? îşi chestionă generalul Diggs ofițerul cu informațiile.

— Domnule general, avem o dronă Dark Star detaşată special în serviciul nostru, care va continua să se-nvârtă prin aer încă nouă ore. Ne confruntăm cu o divizie de infanterie. Sunt la patruzeci de kilometri în acea direcție, amplasați în special pe linia aceasta de dealuri. Un regiment de tancuri îi sprijină.

— Artilerie?

— Piese medii şi uşoare, toate tractate, care ocupă poziții de tragere chiar în acest moment, având radare pentru controlul tirului de care ar trebui să ne preocupăm, îl avertiză colonelul Turner. I-am cerut generalului Wallace să ne detaşeze câteva F-16 echipate cu rachete HARM[111]. Pot calibra sistemul de căutare al țintei pe banda milimetrică de frecvență folosită de radarele de tir.

— Ocupă-te să facă tot ce-a promis, îi ordonă Diggs.

— Am înțeles, să trăiți.

— Duke, cât mai avem până la primul contact? îl întrebă generalul pe ofițerul cu operațiunile.

— Dacă ne deplasăm conform orarului, vom fi în vecinătatea lor cam la ora două.

---

[111] High Speed Antiradiation Missile – rachetă aer-sol utilizată pentru distrugerea radarelor inamice, (n.red.).

— Bun, haideți să-i instruim pe comandanții de brigăzi. Deschidem balul după miezul nopții, comunică Diggs statului său major, fără a regreta vorbele folosite. Era un soldat care urma să intre-n luptă, odată cu acest eveniment având un mod nou de gândire, şi nu tocmai plăcut.

CAPITOLUL 57

Hyperwar

Ultimele două zile fuseseră extrem de plictisitoare pentru echipajul lui USS *Tucson*. De şaisprezece zile se ţineau scai de *406,* menţinându-şi poziţia la şaptesprezece mii de metri – adică opt mile nautice şi jumătate – în pupa „bubuitorului" chinez, care era escortat de un submarin de atac rapid cu propulsie nucleară, aflat mai la sud de el. Despre acesta din urmă se presupunea că ar fi *Hai Longy* după opinia deştepţilor de la informaţii. Pentru operatorii sonar de pe *Tucsony 406* era Sierra-Unsprezece, iar *Hai Longy* Sierra-Doisprezece, sub aceleaşi indicative fiind cunoscute şi de către echipa de control a tirului.

Urmărirea celor două ţinte nu era o activitate solicitantă. Ambele aveau propulsie nucleară, însă reactoarele lor erau zgomotoase, în special pompele circuitului de răcire. Acestea, plus generatoarele care lucrau la frecvenţe de şaizeci de hertzi, lăsau pe ecranul sonarului o pereche de linii sclipitoare, iar urmărirea submarinelor chineze devenea la fel de grea ca supravegherea a doi oameni orbi aflaţi în parcarea pustie a unui supermarket, în miezul unei zile senine de vară. Oricum, era mai interesant decât urmărirea balenelor în Pacificul de Nord, misiune cu care o seamă dintre navele PACFLT fuseseră însărcinate mai recent, pentru a-i mulţumi pe ecologişti.

În ultimul timp, lucrurile deveniseră şi mai interesante chiar. De două ori pe zi, *Tucson* venea la adâncime periscopică, derulându-şi antena radio, iar echipajul afla, spre marea lui surprindere, că forţele armate chineze şi americane erau angajate în schimburi de focuri, în Siberia, iar *asta* însemna, în opinia marinarilor, că s-ar putea să-l facă să dispară pe *406, aceasta* reprezentând o misiune care,

chiar dacă nu era amuzantă, era de datoria lor s-o îndeplinească, ceea ce făcea ca munca lor să capete valoare.

406 avea la bord rachete balistice cu lansare din imersiune, douăsprezece Ju Lang-l CSS-N-3, fiecare cu un focos nuclear de o megatonă. Numele lor însemna „Marele Val", după cum scria în manualul celor de la informații. Acolo mai scria că aveau o rază de acțiune sub trei mii de kilometri, ceea ce era abia jumătatea autonomiei necesare pentru a atinge California, în schimb puteau lovi atolul Guam, care era teritoriu american. Dar asta nu prea conta. Ce conta cu adevărat era că *406* şi *Hai Long* reprezentau nave de luptă aparținând unui stat cu care Statele Unite se aflau în conflict.

Stația radio VLS capta semnale prin intermediul unei antene remorcate în siajul lui *Tucson,* care recepționa transmisiile provenind de la un emițător gigantic, îngropat la adâncime, localizat în Peninsula Michigan. Ecologiştii se plângeau că energia emisă de această stație radio zăpăcea rațele migratoare, făcându-le să pice din zbor, dar vânătorii nu se plânseseră deloc că li s-ar fi micşorat fondul de vânătoare la păsările de baltă, aşa că stația rămânea în activitate. Construită pentru a trimite mesaje submarinelor americane purtătoare de rachete, acum transmitea pentru submarinele de atac rămase în serviciu activ. Când era recepționată o transmisie, o sonerie începea să sune în camera de comunicații a submarinului, localizată la pupa tribord față de camera de comandă.

Soneria emise un țârâit. Marinarul de cart îşi anunță ofițerul, un locotenent, care la rândul său îl anunță pe comandant, iar acesta aduse din nou submarinul la adâncimea periscopică. Ajuns acolo, înalță antenele de comunicații cu laser pentru a capta satelitul de comunicații al marinei militare, cunoscut ca SSIX, Schimb de Informații cu Submarinele prin Satelit şi a-l anunța pe acesta că-i gata de recepție. Mesajul de răspuns sosea prin intermediul unei stații radio S cu bandă largă de frecvență. Semnalul trecea prin dispozitivele de criptare ale submarinului, era decodificat, apoi listat.

CĂTRE: USS TUCSON (SSN-770)
DE LA: CINCPAC

DUPĂ RECEPȚIONAREA SEMNALULUI „EXEC. OP. SPEC.” PRIN VLS VEȚI ANGAJA ŞI DISTRUGE SSBN AL R.P.C. ŞI ORICE NAVĂ A R.P.C. CU CARE LUAȚI CONTACT.

RAPORTAȚI REZULTATUL ATACULUI PRIN SSIX.

ÎN COMPLETAREA ACESTEI OPERAȚIUNI, DESFĂŞURAȚI FĂRĂ RESTRICȚII ACȚIUNI ÎMPOTRIVA UNITĂȚILOR NAVALE ALE R.P.C.

NU VEȚI ATACA, REPET, NU VEȚI ATACA SUB NICIO FORMĂ TRAFICUL NAVAL CIVIL.

EXPEDIAT DE CINCPAC

SFÂRŞITUL MESAJULUI

— Era şi timpul, remarcă CO către secundul său.

— Nu precizează când vom primi semnalul, observă XO.

— Pun pariu că-n două ore, spuse căpitanul. Să reducem distanța față de inamic la zece mii de metri. Alertează echipajul. Pregătiți armamentul.

— Am înțeles.

— Alți inamici prin preajmă?

— Mai este o fregată, la treizeci de mile spre nord.

— Bun, după ce terminăm submarinul, o lovim cu o rachetă Harpoon, apoi ne apropiem de ea să-i dăm lovitura de grație, dacă va fi necesar.

— Perfect.

Secundul se duse în partea din față a navei, în camera de comandă. Îşi consultă ceasul. La suprafață era întuneric. Pentru cei aflați la bordul submarinului asta nu conta, însă întunericul determină pe oricine să se simtă, dintr-un motiv sau altul, ceva mai în siguranță, iar ofițerul executiv nu făcea excepție.

Tensiunea sporise. Cercetaşii lui Giusti se aflau la mai puțin de treizeci şi şase de kilometri de presupusele poziții ale chinezilor. Adică în raza de acțiune a artileriei, ceea ce

făcea ca misiunea lor să devină serioasă.

Misiunea lor era să avanseze până stabileau contactul şi să descopere în poziţiile chinezilor o breşă pe care divizia s-o exploateze. Obiectivul secundar era să forţeze pătrunderea prin breşă şi să răzbată în zona de aprovizionare a chinezilor, pe celălalt mal al fluviului de unde aceia îşi începuseră ofensiva. Odată ajunşi acolo, locotenent-colonelul Giusti îşi imagina că vor trece totul prin foc şi sabie; apoi două brigăzi vor manevra spre nord, pentru a dezorganiza spatele frontului chinez, lăsând probabil în urmă a treia brigadă pentru a acţiona ca forţă de blocare, sugrumând linia de comunicaţii a inamicului.

Toţi soldaţii săi îşi făcuseră „machiajul", adică se mânjiseră cu vopsea de camuflaj, întunecând porţiunile mai luminoase ale feţei şi deschizându-le la culoare pe cele întunecate. Vopseaua îi făcea să arate ca nişte extratereştri negri-verzui. Înaintarea urma să se facă la bordul vehiculelor, soldaţii unităţii de cercetare stând în transportoarele Bradley şi bazându-se în reperarea inamicilor exclusiv pe camerele în infraroşu utilizate de conducător şi trăgător. Ocazional ar fi putut fi nevoiţi să sară din vehicule, aşa că toţi îşi controlară cu grijă sistemul personal de vedere pe timp de noapte, PVS-11. Fiecare soldat dispunea de trei seturi de baterii AA de rezervă, care erau la fel de importante încărcătoarele puştilor de asalt M16A2. Mulţi dintre militari înfulecară în grabă un pachet de raţii MRE, deseori dând pe gât şi câteva aspirine sau Tylenol, pentru a fi scutiţi de migrenele şi junghiurile ce puteau apărea în urma unor căzături sau scrântituri. Făceau glume între ei pentru a diminua tensiunea acelei nopţi, plus că bravau, rostind cuvinte obişnuite în asemenea situaţii, lucru care însemna mult pentru ei. Sergenţii şi ofiţerii inferiori le aminteau oamenilor că sunt bine antrenaţi şi le spuneau să aibă încredere în calităţile lor.

Apoi, la o comandă primită prin radio, vehiculele Bradley porniră înainte, deschizând calea spre inamic pentru tancurile grele, deplasându-se iniţial cu circa şaisprezece kilometri pe oră.

Elicopterele escadronului erau în aer, toate şaisprezece,

mişcându-se cu foarte multă precauţie, căci blindajul unui elicopter era la fel de eficient ca o hârtie de ziar, iar orice inamic aflat la sol nu avea nevoie decât de o cameră ce înregistra amprenta termică pentru a-i repera şi o rachetă ghidată în infraroşu i-ar fi spulberat de pe cer. Inamicul dispunea totodată de tunuri antiaeriene uşoare, la fel de mortale.

Elicopterele OH-58D Kiowa Warrior aveau un sistem cu infraroşu performant, iar echipajele, în urma antrenamentului, căpătaseră încredere în forţele lor, însă la antrenamente rareori murea cineva. Ştiind că acolo, undeva, se aflau oameni înarmaţi cu muniţie reală şi pe care primiseră ordin s-o folosească, îi făcea pe mulţi piloţi să nu ţină cont de unele lecţii deprinse la pregătire. În cursul exerciţiilor de antrenament, când erai doborât, ţi se ordona prin radio să aterizezi şi căpătai, poate, o bruftuluială din partea comandantului de companie din pricină c-o dăduseşi în bară, iar perdaful se încheia cu observaţia că într-o luptă reală ai fi fost mort, soţia ta văduvă şi copiii orfani. Dar cum nimeni nu era aşa, vorbele comandanţilor nu erau niciodată luate în serios, însă acum situaţia se schimbase. Acum totul era aievea şi fiecare pilot avea o soţie sau o iubită, iar mulţi dintre ei aveau copii.

Aşa că zburau folosind echipamentul de vedere pe timp de noapte pentru a scana terenul din faţa lor, ţinându-şi mâinile încleştate mai strâns decât de obicei pe comenzi.

Cartierul general al diviziei instalase propriul terminal de control pentru aparatele Dark Star şi un căpitan de aviaţie se ocupa de manevrarea lui. Generalului Diggs nu-i plăcea să stea în spatele frontului în vreme ce oamenii săi îşi puneau pielea la bătaie, dar comanda nu era totuna cu conducerea. I se spusese asta, cu mulţi ani în urmă, la Şcoala de stat-major de la Fort Leavenworth şi experimentase lecţia în Arabia Saudită, abia cu un an în urmă, dar chiar şi în aceste condiţii simţea nevoia să meargă în frunte, alături de oamenii săi, pentru a împărtăşi pericolul cu aceştia. Însă cel mai bun mijloc de-a îndepărta pericolul de soldaţii lui era să stea la

comandament şi să stabilească un control efectiv asupra operațiilor în curs, împreună cu colonelul Masterman.

— Aragaze? întrebă Masterman.

— Mda, confirmă căpitanul USAF – numele său era Frank Williams. Şi petele acestea strălucitoare sunt focuri de tabără. E o noapte friguroasă. Temperatura solului este cu două grade mai ridicată decât cea a aerului. Un bun contrast pentru sistemele termice de vizualizare. Par a folosi acelaşi tip de aragaze pe care-l foloseam în tinerețe, la Cercetaşi. Ei drăcie, sunt o grămadă. De ordinul sutelor.

— Ai reperat un gol în liniile lor?

— Efectivele lor par a fi destul de firave între aceste două dealuri. Au o companie pe creasta acestui deal şi o altă companie aici – pun pariu că fac parte din batalioane diferite, rosti Williams. Întotdeauna procedează astfel. Golul dintre ele pare a avea cu puțin peste un kilometru, însă pe fundul văii curge un pârâu.

— Transportoarelor Bradley nu le pasă dacă se udă puțin, îi zise Diggs ofițerului inferior. Duke?

— Până acum e locul cel mai promițător pentru a sparge frontul. Îl orientez pe Angelo către el?

Diggs cântări situația. Însemna să-şi angajeze unitatea de cercetare plus cel puțin una dintre brigăzile sale, însă generalii exact pentru acest gen de decizii erau pregătiți.

— Ce altceva mai există în preajmă?

— Aş zice că punctul de comandă al regimentului lor e chiar aici, judecând după numărul de corturi şi camioane. Presupun că vreți să-l loviți cu artileria.

— Exact în momentul când Cavalerie 4 ajunge acolo. N-are sens să-i alertăm mai devreme, sugeră Masterman.

Generalul Diggs mai stătu o clipă pe gânduri, apoi luă prima sa decizie importantă din acea noapte.

— De acord. Duke, spune-i lui Giusti să se-ndrepte spre acea breşă.

— Am înțeles, domnule general. Colonelul Masterman se duse la stațiile radio. Făceau totul în grabă, un stil pe care el nu-l prea agrea, dar exact asta se-ntâmpla deseori în lumea operațiilor de luptă în timp real.

— Roger, apelă Diggs.

Colonelul Roger Ardan era comandantul artileriei – PISTOLARUL ŞASE ca indicativ în rețeaua radio a diviziei – un bărbat înalt şi slab, cu alură de jucător de baschet.

— Da, domnule general.

— Iată prima ta misiune de foc. Îi deschidem calea lui Angelo Giusti prin acea breşă. Există companii de infanterie aici şi aici, plus un posibil post de comandă de regiment aici.

— Artileria inamică?

— Câteva piese de 122 mm aici şi unele care par a fi de 203 mm, chiar aici.

— N-au lansatoare de rachete?

— N-am zărit vreunul deocamdată. E puțin cam ciudat, dar prin împrejurimi nu văd deloc aşa ceva, îl informă căpitanul Williams pe tunar.

— Dar radarele lor? se interesă Ardan.

— Poate e aici unul, dar mi-e greu să spun cu certitudine. Se află sub o rețea de plase de camuflaj. Williams selectă imaginea şi o mări.

— Vom considera că, în principiu, asta este. Pune un semn pe locația asta, spuse Ardan.

— Am înțeles, domnule colonel. Scot la imprimantă o listă a țintelor?

— Cum să nu, băiete.

— Imediat, răspunse Williams.

La o simplă comandă, imprimanta aflată în apropiere scoase două foi de hârtie, cu coordonatele pozițiilor, latitudine şi longitudine, redate cu o precizie de secundă de grad. Căpitanul îi dădu foile colonelului.

— Ce ne-am face noi fără GPS şi recunoaştere aeriană? se întrebă Ardan cu glas tare. În regulă, domnule general, noi putem să ne facem treaba. Dar când?

— Primiți ordinul peste treizeci de minute.

— Vom fi pregătiți, promise PISTOLARUL. Voi face calculele pentru o lovitură sincronizată asupra postului de comandă regimental.

— O idee bună, remarcă Diggs.

Divizia 1 Blindate avea o brigadă de artilerie destul de pestriță. Al doilea şi al treilea divizion al Regimentului 1 Artilerie de Câmp era dotat cu noul model de tun autopropulsat Paladin de 155 mm, iar divizionul 2 din Regimentul 6 artilerie terestră dispunea de tunuri autopropulsate de 203 mm, plus sistemul pentru lansarea proiectilelor reactive nedirijate, instalat pe vehicule şenilate care se afla sub comanda directă a comandantului de divizie. Aceste unități se aflau la aproape zece kilometri în spatele trupelor de blindate din avangardă. Când primiră ordin, părăsiră drumul şi ocupară poziție de tragere, la nord şi la sud de drumul nepavat. Fiecare piesă dispunea de un receptor GPS, care le spunea în ce punct se află cu o precizie de plus/minus trei metri. O transmisie prin Sistemul Tactic Reunit de Distribuire a Informațiilor, numit J-TIDS, le comunica locațiile țintelor şi computerele de bord calculară elementele de tragere până la ele. Apoi selectară loviturile, care puteau fi ori „comune" – cu putere mare de explozie – ori VT (focoase de proximitate). Loviturile fură introduse pe țeavă şi tunurile se orientară către țintele aflate în depărtare, tunarii aşteptând doar ordinul de deschidere a focului. Raportară prin radio către comandament că ei sunt gata pentru tragere.

— Toate reglajele sunt făcute, domnule, raportă colonelul Ardan.

— Bine, aşteptăm să vedem ce face Angelo.

— Cercetaşii dumneavoastră sunt chiar aici, îl informă Williams pe ofițerul superior. Pentru el era ca şi cum ar fi asistat dintr-o lojă la un meci de fotbal, excepție făcând faptul că una dintre echipe nu ştia că cealaltă intrase în teren. Sunt la mai puțin de trei kilometri de linia avanposturilor chineze.

— Duke, spune-i lui Angelo să treacă pe sistemul IVIS.

— S-a făcut, replică Masterman.

Singurul lucru pe care nu-l puteau face era să-i retransmită lui Angelo imaginile captate de drona Dark Star.

SABIE ŞASE se afla într-un Bradley în loc să stea într-un tanc de luptă Abrams, care era mult mai bine protejat. Giusti considerase că vehiculul Bradley îi oferea un câmp vizual mai bun.

— IVIS[112] pornit, anunță comandantul tanchetei. Colonelul Giusti se lăsă pe vine şi se răsuci în spațiul strâmt al turelei, pentru a putea vedea ecranul amplasat lângă scaunul sergentului. Indiferent cine proiectase vehiculul, nu se gândise că un ofițer superior l-ar putea folosi – iar escadronul său nu avea încă în dotare vreuna dintre noile tanchete „Zeu", echipată cu un ecran IVIS suplimentar.

— Primul amplasament inamic este chiar acolo, domnule colonel, la ora şapte, înapoia acelei mici ridicături de pământ, rosti sergentul, bătând cu degetul în ecran.

— Păi hai să mergem să le dăm bună seara.

— Înțeles, domnule colonel. Cale-o, Charlie, îl îndemnă pe şofer. Apoi se adresă restului echipajului: Atenție! Intrăm în zona ocupată de inamic.

— În nord cum stau lucrurile? îl chestionă Diggs pe căpitanul Williams.

— Să vedem. Căpitanul o deselectă pe *Marilyn Monroe* şi comută pe imaginile luate de *Grace Kelly*. Iată, elementele de avangardă ale chinezilor sunt la cincisprezece kilometri de ruşi. Se pare totuşi că au pus tabără de noapte. Deci noi vom fi primii care vor realiza contactul cu inamicul.

— Oh, bine, ridică Diggs din umeri. Să revenim la domnişoara Monroe.

— Am înțeles, domnule. Williams manevră din nou comenzile. Iată avangarda dumneavoastră, la doi kilometri de prima groapă individuală a lui John Chinezul.

Diggs îşi petrecuse copilăria privind meciuri de box la televizor. Tatăl său fusese un mare fan al lui Muhammad Ali, însă atunci când Ali pierduse meciul cu Leon Spinks, ştia

---

[112] Inter-Vehicular Information System – sistem de comunicații integrat, (n.red.).

măcar cu cine se înfruntă în ring. Acum era o situație similară. Camera de luat vederi se focaliză asupra locaşului individual. Înăuntru erau doi oameni. Unul se ghemuise să fumeze o țigară, faptul acesta alterându-i viziunea nocturnă atât lui, cât, probabil, şi camaradului său, astfel explicându-se de ce nu zăriseră încă ceva, cu toate că ar fi trebuit măcar să audă… un Bradley nu era prea silențios…

— Uite, parcă s-au alertat nițel, zise Williams. Pe ecranul TV unul dintre capete se răsucise brusc. Apoi se îți şi capul celuilalt soldat, punctul luminos al țigării zburând undeva în dreapta față. Tancheta lui Giusti venea dinspre stânga lor, iar acum amândouă capetele erau orientate în acea direcție.

— Cât de mult poți mări imaginea? întrebă Diggs.

— Să vedem…

În cinci secunde, cei doi infanterişti anonimi din locaşul individual ocupau jumătate din ecran. Apoi Williams împărți ecranul în două, o chestie asemănătoare cu funcția de imagine în imagine de care dispuneau multe televizoare. Cadrul cel mai larg îi înfățişa pe cei doi soldați sortiți pierzaniei, iar cel mai mic se fixase asupra vehiculului de cercetare din frunte, a cărui turelă se rotea uşor către stânga… mai erau o mie o sută de metri…

Acum Diggs putu vedea că în locaş exista un telefon de campanie, aşezat pe sol între cei doi pifani. Poziția lor era prima din linia de avanposturi a inamicului, iar datoria lor era să raporteze când se petrecea ceva rău. Auzeau un zgomot, dar nu erau siguri ce-ar putea fi şi aşteptau probabil momentul când vor zări ceva. „Armata Populară nu are ochelari de vedere pe timp de noapte în dotare, cel puțin nu la acest nivel", gândi Diggs. Era o informație importantă.

— În regulă, revino la imagine normală.

— Imediat, domnule general. Williams închise cadrul cu cei doi răcani, revenind la imaginea care-i înfățişa atât pe ei, cât şi vehiculul Bradley care se apropia. Diggs era sigur că tunarul lui Giusti îi putea vedea în acel moment pe cei doi soldați. Se punea întrebarea când va alege să deschidă focul, dar decizia îi aparținea celui aflat pe teren.

— Iată! Trei fulgere se succedară la gura țevii tunului de

25 mm cu tragere rapidă, albind ecranul monitorului, apoi o linie de trasoare lovi locaşul…

Iar cei doi pifani erau morți, uciși de trei proiectile trasoare, cu mare putere explozivă. Diggs se răsuci.

— PISTOLAR, deschide focul!

— Foc! rosti colonelul Ardan în microfonul său. Câteva clipe mai târziu, solul se cutremură sub picioarele lor şi după alte câteva secunde veni sunetul îndepărtat al bubuiturilor, iar mai bine de nouăzeci de obuze îşi începură traiectoria arcuită prin aer.

Colonelul Ardan ordonase un TOT, adică un ciocan de foc sincronizat asupra postului regimental de comandă situat înapoia micii trecători spre care se îndrepta Cavalerie 4. O invenție americană din al Doilea Război Mondial, TOT fusese conceput astfel încât fiecare proiectil, tras de către o varietate de tunuri ațintite asupra unui singur punct de pe hartă, să ajungă la obiectiv în acelaşi timp, anulând oamenilor aflați acolo şansa de-a se pune la adăpost avertizați de prima explozie. În trecut, acest fapt implica o serie de calcule laborioase pentru timpul de zbor al fiecărei lovituri, dar în prezent computerele făceau această muncă mai iute decât gândul. Misiunea de foc îi revenise Divizionului 2 din Regimentul 6, iar obuzierele sale de 203 erau privite ca cele mai precise piese grele de artilerie din armata Statelor Unite. Două proiectile aveau focoase obişnuite, de impact, iar celelalte zece dispuneau de focoase VT. Acronimul însemna „timp variabil” dar în realitate indica faptul că în vârful fiecărui proiectil exista un minuscul dispozitiv, reglat să declanşeze explozia atunci când proiectilul se afla la cincisprezece metri deasupra solului. În felul acesta schijele rezultate în urma exploziei nu se risipeau pe sol, ci formau un con răsturnat de fragmente mortale, cu diametrul bazei de aproape şaptezeci metri. Efectul unui obuz normal ar fi constat în săparea unui crater, îngropându-i astfel pe cei care s-ar afla într-un adăpost individual.

Căpitanul Williams focaliză camerele lui *Marilyn* asupra postului de comandă inamic. De la înălțimea la care se aflau,

camerele în infraroşu surprindeau chiar şi punctele strălucitoare reprezentând obuzele care goneau prin noapte. Apoi atenția lor se concentră din nou asupra țintei. După cum aprecie Diggs, toate obuzele atinseră solul într-un interval mai mic de două secunde. Efectul era îngrozitor. Cele şase corturi se evaporaseră, iar beţişoarele lucitoare de culoare verde reprezentând fiinţe umane căzuseră late la pământ, începând să se mişte. Unele părți ale trupurilor fuseseră separate de trunchi, un efect pe care Diggs nu-l mai văzuse niciodată.

— Olala! remarcă Williams. Cuptor cu microunde.

„Ce-o fi în mintea ăstora de la aviație? se-ntrebă generalul. Sau tinerețea o fi de vină."

Pe ecran se observau unele persoane încă active, care supraviețuiseră în mod miraculos barajului de artilerie. În loc să-şi schimbe poziția (ori s-o ia la fugă, pentru că un baraj de artilerie nu constă într-o singură salvă) rămăseseră la posturile lor, unii dintre ei îngrijindu-se de răniți. Era un act de curaj, însă pe cei mai mulți îi condamna la pieire. Doar unul sau doi oameni din postul de comandă al regimentului vor trage lozul norocos al supraviețuirii. Dacă vor fi mai mulți de doi, asta e. A doua salvă a ciocanului de foc ateriză la douăzeci şi opt de secunde după prima, iar a treia, la treizeci şi unu de secunde, după cum indica cronometrul aflat în colțul din dreapta sus al ecranului.

— Doamne, îndură-te de ei, şopti colonelul Ardan. Niciodată în decursul carierei sale nu putuse observa în felul acesta efectele focului de artilerie. Pentru un tunar fusese mereu un lucru detaşat, aflat la mare distanță, dar acum putea vedea ce sunt de fapt în stare să facă tunurile sale.

— Încetați focul, ordonă Diggs, utilizând o expresie dedicată care însemna „E moartă, ați ucis-o, căutați altă țintă."

Cu un an înainte, în Arabia Saudită, urmărise lupta pe ecranul unui computer şi percepuse războiul cu indiferență, dar acum era infinit mai rău. Era ca şi cum ar fi privit un film artistic cu efecte speciale, numai că imaginile nu erau generate pe computer. Tocmai văzuse întregul comandament

al unui regiment de infanterie, adică patruzeci de oameni, şters de pe faţa pământului în mai puţin de nouăzeci de secunde; acolo fuseseră nişte fiinţe omeneşti, un fapt pe care acel tânăr căpitan din aviaţie nu părea să-l priceapă. Fără îndoială că totul i se părea un joc video. Diggs decise că poate era mai bine să gândeşti problema în felul acesta.

Cele două companii de infanterie aflate pe culmile dealurilor de la nord şi sud faţă de trecătoare fuseseră fiecare în parte fărâmiţate de către o întreagă baterie. Următoarea întrebare era ce-o să rezulte de-aici. Cu postul de comandă al regimentului scos din luptă, lucrurile ar fi trebuit să fie ceva mai confuze pentru comandantul diviziei de infanterie. Cineva ar fi auzit zgomotul, iar dacă ar fi vorbit la telefon cu cei din postul de comandă al regimentului, întreruperea legăturii l-ar fi făcut mai întâi să se mire, căci asta era reacţia normală a unui om, aplicându-se şi soldaţilor aflaţi în luptă; comunicaţiile telefonice proaste erau mai curând o regulă decât o excepţie şi chinezii probabil nu foloseau staţii radio din cauză că telefoanele erau mult mai robuste şi mai sigure – cu excepţia cazului când un bombardament distrugea telefonul şi/sau tăia cablul de legătură. Probabil că în acel moment comandantul de divizie era trezit din somn cu o bătaie pe umăr, apoi se ridica din pat zăpăcit de cele aflate.

— Căpitane, am aflat unde se află postul de comandă al diviziei?

— Probabil e chiar aici, domnule general. Nu sunt sigur pe deplin, dar sunt o mulţime de camioane acolo.

— Arată-mi pe hartă.

— Aici, domnule. Iarăşi se folosea de computer. Diggs realiză brusc că tânărul ofiţer din aviaţie îşi câştiga pâinea de pe urma computerului. Revenind la misiunea sa, observă că postul de comandă era în raza de acţiune a sistemelor de lansare a proiectilelor nedirijate. Remarcă o grămadă de antene radio. Da, acolo trebuia să fie generalul comunist.

— PISTOLAR, vreau să loveşti imediat această ţintă.

— Am înţeles, domnule general. Ordinul porni prin intermediul JTIDS către Divizionul 2 din Regimentul 6 artilerie. Sistemele de lansare erau în poziţie de tragere,

aşteptând comanda de deschidere a focului, iar obiectivul desemnat se afla exact în zona de acoperire a lansatoarelor. Distanța până la țintă, patruzeci şi trei de kilometri, era la limita bătăii lor. Datele fură introduse în calculatoare. Echipajele orientară lansatoarele pe azimutul potrivit, blocară suspensiile pentru a da vehiculelor o mai mare stabilitate şi traseră obloanele peste geamuri pentru fi la adăpost de suflul lansării şi de fumul aruncat de ajutajele rachetelor, care, odată respirat, era letal. Apoi nu le mai rămase altceva de făcut decât să apese butonul roşu, la ordinul comandantului de baterie şi toate cele nouă vehicule şenilate lansară câte douăsprezece rachete, una pe secundă. O rachetă conținea 644 de containere cu submuniții de mărimea unei grenade, care puteau acoperi o zonă de țintă de dimensiunea a trei terenuri de fotbal. Treizeci de secunde mai târziu, Diggs putu vedea efectul salvei: aproximativ *şaptezeci de mii* de explozii individuale în zona obiectivului şi, oricât de rău fusese pentru postul de comandă regimental, i se părea a fi joacă de copil în comparație cu ce i se întâmpla acum postul de comandă al diviziei. Conducerea diviziei fusese în mod sigur decapitată, de parcă însuşi Robespierre s-ar fi ocupat de asta.

După ce fură trase primele focuri, locotenent-colonelul Giusti descoperi că nu mai existau ținte. Trimise un detaşament prin breşă, în vreme ce el însuşi asigura flancul nordic, fără a întâmpina rezistență. Furtuna de foc şi oțel creată de obuzele de 155 mm care căzuseră asupra dealurilor din fața şi spatele său explica faptul că nu mai găsea inamici. Undeva, un soldat oarecare trase o rachetă luminoasă cu paraşută, dar acțiunea sa nu avu niciun efect. La douăzeci de minute după primul baraj de artilerie primele elemente avansate ale Brigăzii 1 îşi făcură apariția. Aşteptă ca acestea să ajungă la mai puțin de o sută de metri înainte de a-şi părăsi poziția pentru a se alătura escadronului său aflat în valea îngustă. În acel moment se afla practic în interiorul liniilor inamice, dar toată tensiunea inițială dispăruse, la fel ca la un meci de fotbal după prima atingere a balonului. Mai

avea multă treabă de făcut.

Ca majoritatea aviatorilor, Dick Boyle era calificat să zboare pe mai multe tipuri de aparate, aşa că ar fi putut alege să conducă misiunea de pe scaunul unui Apache, o experienţă foarte plăcută pentru piloţii de elicopter. În loc de asta, rămăsese la bordul unui UH-60 Blackhawk, mult mai potrivit pentru rolul de observare a acţiunii. Ţinta sa o constituia brigada independentă de tancuri care reprezenta forţa de lovire a Grupului 65 de Armată de categorie B. Pentru realizarea misiunii desemnase douăzeci şi opt din cele patruzeci şi două de elicoptere AH-64D Apache ale sale, sprijinite de douăsprezece Kiowa Warriors şi un alt Blackhawk.

Gruparea chineză de tancuri se afla la treizeci şi şase de kilometri nord-vest de punctul lor iniţial de trecere a fluviului, poziţionată convenabil pe un teren deschis, în formaţie circulară, astfel încât tunurile să fie îndreptate în toate direcţiile, lucru care pentru Dick Boyle şi echipajele sale nu constituia deloc o problemă. Poate cu vreo patruzeci de ani în urmă ar fi avut sens să-şi facă o tabără de felul acela, dar nu în prezent, cu elicopterele Apache pândind în noapte. Cu un elicopter OH-58D pe post de cercetaş, formaţia de atac se năpusti dinspre nord, pe firul unei văi. Indiferent cine era colonelul aflat la comanda tancurilor, alesese un loc de unde se putea deplasa în sprijinul oricărei divizii din Armata 65, dar asta pur şi simplu îi concentrase vehiculele într-un singur punct, cu un diametru de cinci sute de metri. Singura grijă a lui Boyle erau rachetele SAM şi poate artileria antiaeriană, însă avea la dispoziţie imaginile luate de Dark Star care-i spuneau unde sunt ele poziţionate şi desemnase o formaţie de patru elicoptere Apache să se ocupe mai întâi de această ameninţare.

Ameninţarea se materializă sub forma a două baterii. Prima era compusă din patru lansatoare mobile DK-9 foarte asemănătoare cu modelul american Chaparral, cu patru rachete autoghidate în infraroşu din clasa Sidewinder montate pe un vehicul şenilat. Raza lor de acţiune era de

aproximativ unsprezece kilometri, doar cu puțin mai mare decât bătaia efectivă a rachetelor sale tip Hellfire. A doua baterie era de tip HQ-61A, despre care Boyle gândea că este versiunea chinezească a modelului rusesc SA-6. Acele lansatoare erau mai puține la număr, dar aveau o rază de acțiune de şaisprezece kilometri şi un sistem radar presupus a fi foarte bun, însă nu puteau urmări o țintă sub înălțimea de o sută de metri, lucru demn de ținut minte, dacă se dovedea a fi adevărat. Planul său era de a le repera şi scoate din luptă cât mai iute posibil, în funcție de capacitatea elicopterelor sale EH-60 de luptă electronică de a le depista. Numele de cod pentru acea baterie era HOLIDAY. Bateria cu rachete autoghidate în infraroşu era numită DUCKS.

Trupele chineze de la sol ar mai fi putut fi dotate cu lansatoare individuale portabile, cu rachete autoghidate în infraroşu, care erau la fel de performante ca vechiul model american Red-Eye, dar elicopterele sale Apache aveau eşapamente cu dispozitive care disipau căldura, proiectate să păcălească rachetele care căutau amprenta termică – însă cei care le proiectaseră nu zburau alături de ei. Niciodată.

În noaptea aceea aviația avea planificate mai multe misiuni şi nu toate se desfăşurau deasupra teritoriului Rusiei. La Jigansk fuseseră dislocate douăzeci de avioane de luptă F-117A Stealth, care, de la sosirea lor, stătuseră tot timpul la sol, aşteptând să le fie livrate bombele şi dispozitivele de ghidare care le transformau din simple arme balistice în bombe inteligente, rezervate în mod deliberat lovirii unor construcții cu caracter special. Bombele aflate la bordul Avioanelor Negre erau modelul GBU-27, ghidate prin laser şi cu mare putere de penetrare. Erau concepute nu doar să lovească ținta şi să explodeze, ci să pătrundă în interiorul ei înainte de-a o detona. Pentru ele erau alocate ținte speciale. În noaptea aceea aveau de lovit douăzeci şi două de asemenea ținte, toate localizate în interiorul sau în vecinătatea localităților Harbin şi Beian, fiecare țintă fiind reprezentată de un pod feroviar.

Republica Populară era mult mai dependentă de

transportul feroviar comparativ cu alte țări, deoarece numărul mic de vehicule auto nu necesita construcția de autostrăzi, plus că în mintea liderilor politici căile ferate reprezentau un mijloc de transport mult mai eficient din punct de vedere economic. Nu scăpau din vedere faptul că dependența totală față de acest mijloc de transport îi făcea vulnerabili în cazul unui atac, aşa că la fiecare potențial punct nevralgic, ca de exemplu trecerile peste cursuri de apă, folosiseră imensa forță de muncă a națiunii pentru construirea unui număr mare de poduri, toate având culeele din beton armate cu bare extrem de rezistente de oțel. Fireşte, gândiseră ei, şase puncte diferite de traversare pe un singur curs de apă nu pot fi *toate* avariate fără putință de reparare.

Avioanele Negre se realimentaseră de la avionul cisternă KC-135 şi îşi continuaseră zborul spre sud, fără a fi detectate de rețeaua radar ridicată de guvernul R.P.C. de-a lungul graniței de nord-est. Avioanele înțesate de echipamente electronice îşi urmau ruta pe pilot automat. Chiar şi lansarea bombelor se făcea tot de către un dispozitiv automat, pentru că, oricât de experimentat ar fi fost pilotul, ar fi fost prea mult să piloteze avionul şi concomitent să poziționeze raza laser al cărei punct invizibil ațintit pe sol era detectat de echipamentul de ghidare al bombelor. Atacurile se executară aproape simultan, la interval de un minut, de la est la vest, asupra celor şase poduri paralele peste fluviul Songhua Jiang, la Harbin. Fiecare pod avea culee masive pe malurile de nord şi de sud. În toate cele şase cazuri fuseseră atacate ambele culee. Lansarea bombelor fusese mai uşoară decât se aşteptau planificatorii, datorită cerului degajat şi a totalei lipse de apărare. Pentru fiecare pod în parte primul set de şase bombe căzuse exact la țintă, izbind obiectivul cu o viteză de 1 Mach şi pătrunzând opt sau zece metri înainte de-a exploda. Armele aveau o încărcătură explozivă de 250 de kilograme de Tritonal. Deşi nu era o cantitate mare, în spații închise genera o forță infernală, rupând sutele de tone de beton din jur de parc-ar fi fost porțelan, şi totul aproape fără zgomotul la care cineva s-ar fi aşteptat de la un asemenea

eveniment.

Fără a se mulțumi cu primele distrugeri, al doilea val de avioane F-117 lovi culeele din nord, zdrobindu-le şi pe ele. Singurele victime omeneşti fură mecanicul şi fochistul unei locomotive cu aburi care venea către nord trăgând o garnitură cu muniții pentru Grupul de Armată de pe fluviul Amur şi care nu mai fusese capabilă să frâneze la timp, prăbuşindu-se în golul creat.

Aceeaşi performanță fu reuşită la Beian, unde alte cinci poduri fură prăvălite în apele fluviului Wuyur He, în cursul dublei lovituri, care durase mai puțin de douăzeci şi unu de minute, linia de aprovizionare a forței chineze de invazie fiind gâtuită pentru totdeauna. Cele opt avioane care stătuseră în rezervă – pentru cazul că unele bombe n-ar fi reuşit să-şi distrugă obiectivul – se îndreptară către terminalul de lângă Amur utilizat de vagoanele-cisternă. În mod evident pagubele produse aici nu fură la fel de mari ca cele pricinuite podurilor, căci bombele cu mare putere de penetrare se îngropau prea adânc în pământ pentru a produce cratere mari la suprafață; cu toate astea unele vagoane fuseseră răsturnate, iar altele luaseră foc. Una peste alta, fusese o misiune de rutină pentru aparatele F-117. Încercările de-a le ataca cu bateriile SAM în cele două oraşe dădură greş pentru că avioanele nu apăreau pe ecranele radar, aşa că nicio rachetă nu fu lansată.

Soneria începu din nou să sune şi imprimanta tipări mesajul ELF cu ordinul „EXEC. OR SPEC.”, ceea ce însemna „executați operațiunea specială”. În acel moment *Tucson* se afla la nouă mii de metri în urma lui Sierra-Unsprezece şi la cincisprezece mii de metri față de Sierra-Doisprezece.

— Vom lansa o torpilă pentru fiecare țintă. Ordinea de lansare: tubul doi, tubul unu. Avem elementele de tragere? întrebă comandantul.

— Soluții viabile pentru ambele torpile, replică ofițerul cu armamentul.

— Pregătiți tubul doi.

— Tubul doi e inundat, trapele exterioare deschise,

domnule comandant.

— Foarte bine. Introduceți cursul calculat de computer şi… trageți!

Pe consola de lansare se acționă o manetă.

— Tubul doi declanşat electric, domnule comandant.

Tucson vibră de-a lungul întregului corp datorită erupției bruşte a aerului comprimat care împingea torpila afară din tub, în apele mării.

— Torpila are motoarele în funcțiune, curs normal, drept, domnule, raportă operatorul sonar.

— Foarte bine. Pregătiți tubul unu, urmă comandantul.

— Tubul unu e inundat, trapele exterioare deschise, domnule, anunță iarăşi ofițerul cu armamentul.

— Foarte bine. Introduceți cursul şi trageți! Acest ordin sună cumva ca o exclamație. Comandantul îşi imaginase că datora asta echipajului aflat, fireşte, la posturile de luptă.

— Tubul unu declanşat electric, domnule, anunță subofițerul după ce acționă din nou maneta, provocând acelaşi efect fizic asupra corpului navei.

— Torpila doi funcționează normal şi îşi urmează cursul, domnule comandant, zise din nou operatorul sonar.

Cu acestea spuse, căpitanul făcu cinci paşi şi ajunse la camera sonar ului.

— Iată-le, dorn căpitan, spuse operatorul-şef, arătând către ecran cu un creion.

Distanța de nouă mii de metri dintre *406* şi *Tucson* reprezenta patru mile nautice şi jumătate. Ținta naviga la o adâncime mai mică de treizeci de metri, probabil transmițând un raport prin radio către bază sau ceva de genul acesta şi, judecând după ecoul rotațiilor elicei, viteza ei era abia de cinci noduri. Făcând calculele, timpul până la impactul primei torpile era abia puțin sub cinci minute, apoi încă o sută şaizeci de secunde până la impactului celeilalte torpile. A doua torpilă avea o misiune mai grea decât prima. Chiar dacă chinezii n-ar fi reuşit să audă venind torpila Mark 48 ADCAP, nici măcar un surd nu ar fi ignorat sunetul celor 400 de kilograme de Torpex făcând explozie sub apă, la trei mile distanță, aşa că ținta urma să facă manevre evazive sau

oricum ceva mai mult decât să înşire mătănii sau să strige „Trăiască Mao” şi să spună rugăciuni. Comandantul reveni în postul central.

— Reîncărcați o ADCAP în tubul doi şi o rachetă Harpoon în tubul unu.

— Înțeles, dom’ comandant, confirmă ofițerul cu armamentul.

— Unde se află fregata? îl întrebă pe operatorul-şef de la sonar.

— Aici, domnule, clasa Luda, o vechitură propulsată cu aburi, pe cursul doi-unu-şase, viteză circa paisprezece noduri, după ecoul elicelor.

— Timpul de impact pentru torpila doi, ceru căpitanul.

— Un minut douăzeci de secunde, domnule. Comandantul aruncă o privire ecranului. Dacă Sierra-Unsprezece avea operatorii sonar la post, aceştia nu dădeau mare atenție mediului din jurul lor. Însă curând lucrurile aveau să se schimbe.

— Bun, treceți torpila în mod activ de căutare peste treizeci de secunde.

— Am înțeles.

Pe ecranul sonarului torpila se îndrepta exact spre banda care reprezenta submarinul *406*. Era păcat să ucizi o navă când nici măcar nu-i ştiai numele…

— Torpila unu trece pe modul activ, anunță Weps.

— Iată, domnule, rosti operatorul, indicând o altă parte a ecranului. Undele ultrasonice dăduseră naştere unei noi benzi pe monitor şi, cincisprezece secunde mai târziu…

— Sierra-Unsprezece tocmai a accelerat, domnule, priviți aici, zgomot de cavitație şi creşterea numărului de rotații ale elicei, începe să vireze la tribord… nu mai contează, domnule, îşi dădu seama operatorul, urmărind ecranul. Nu te poți eschiva de o 48.

— Ce se-aude cu Sierra-Doisprezece?

— A auzit şi ea torpila, domnule căpitan. Măreşte viteza şi… operatorul îşi smulse căştile de pe cap. Uau! Doare. Îşi scutură capul. Impact cu Sierra-Unsprezece al torpilei doi, domnule.

Comandantul luă un set suplimentar de căşti şi le conectă. Marea încă vuia. Zgomotul motorului țintei încetase aproape instantaneu – monitorul confirma asta, deşi banda cu frecvența de şaizeci de hertzi reprezentând generatoarele electrice ale inamicului încă era afişată – nu, s-au oprit şi ele. Auzi şi văzu sunetul aerului comprimat. Indiferent cine era comandantul, încerca să purjeze tancurile de balast şi să iasă la suprafață, însă fără ajutorul motorului… nu, nu prea avea şanse. Apoi îşi întoarse privirea către urma vizuală a țintei Sierra-Doisprezece. Submarinul de atac fusese ceva mai alert şi acum făcea o întoarcere radicală spre babord, călcând din plin pedala de accelerație. Instalația sa de forță făcea un zgomot infernal, iar rotațiile elicei sporiseră… şi golea la rândul său tancurile de balast… de ce?

— Timpul pentru torpila unu? ceru căpitanul.

— Treizeci de secunde față de punctul calculat inițial, acum va dura ceva mai mult.

Nu prea mult, socoti comandantul. La o adâncime atât de mică torpila ADCAP gonea cu aproape o sută douăzeci de kilometri pe oră… Weps o trecuse pe modul activ, iar torpila îşi găsise imediat ținta. Un echipaj bine antrenat ar fi tras la rândul său o torpilă, doar pentru a-şi speria atacatorul şi poate ca să scape, în caz că prima torpilă ratează – nu conta prea mult în ecuația jocului, însă nu-i costa nimic s-o facă şi ar fi putut probabil avea satisfacția să aibă companie în iad, după ce ei bătuseră la poarta acestuia… dar nu lansară nici măcar o țintă falsă. Oare erau cu toții adormiți… sigur nu erau tocmai treji… nu prea atenți… nu ştiau că sunt în război…? Douăzeci şi cinci de secunde mai târziu aflau pe propria piele că sunt în război, când o nouă explozie apăru pe ecranul sonarului.

„Ei bine, gândi el, două din două. A fost destul de uşor.” Păşi din nou în postul central şi luă un microfon.

— Ascultați. Vă vorbeşte comandantul. Tocmai am lansat torpile împotriva a două submarine comuniste. N-o să mai revedem niciunul dintre ele. Ați lucrat toți foarte bine. Asta-i tot.

Apoi se uită către ofițerul cu comunicațiile:

— Pregăteşte un mesaj către CINCLANT. „Patru-Zero-Şase distrus la… Douăzeci-Doi-Cincizeci-Şase Zulu, împreună cu submarinul de escortă. Atacăm acum fregata.” Expediază-l când ajungem la adâncimea de antenă.

— Da, domnule.

— Echipa de calcul, avem o fregată pe cursul doi-unu-şase. Haideți să trasăm un curs de intercepție ca să-i vârâm o Harpoon în fund.

— Am înțeles, domnule, răspunse locotenentul responsabil cu calculatorul de tir.

În Washington era aproape şase dimineața şi toate persoanele importante se uitau la ecranele de televizor, dar nu la un program comercial. Imaginile preluate de Dark Star erau transmise printr-un canal criptat, via satelit şi distribuite la Washington prin rețelele militare de fibră optică. O astfel de linie ducea, fireşte, la Celula de Criză a Casei Albe.

— Sfinte Dumnezeule, rosti Ryan. E ca un afurisit de joc video. De câtă vreme dispunem de capacitatea asta?

— E o chestie destul de nouă, Jack, spuse vicepreşedintele, şi sunt de acord cu tine, e ceva cam obscen – dar pur şi simplu asta vede operatorul. Vreau să zic că şi eu, pe când purtam un costum de suprasarcină şi eram legat în chingi într-un Tomcat, eram nevoit să văd avioanele pe care le spulberam. Cumva te face să simți că eşti pervers, omule. Ca şi cum ai urmări cum o fac un tip şi o tipă, dar nu într-un film de antrenament…

— Poftim?

— Aşa le spuneam noi pe navă filmelor porno, Jack, „filme de antrenament”. Dar acum e ca şi cum ai trage cu ochiul pe fereastra cuiva care aniversează noaptea nunții şi el nici nu ştie că tu eşti acolo… chiar te simți puțin pervers.

— Populației o să-i placă, prezise Arnie van Damm. Pentru oamenii de rând şi în special pentru copii va fi ca un film artistic.

— Poate, Arnie, dar e un film tragic, în care sunt curmate vieți omeneşti, în număr mare. Postul de comandă divizional

pe care Diggs l-a lovit cu sistemele de proiectile reactive… Isuse. A fost ca revărsarea de mânie a unui zeu păgân, ca meteoritul care a eliminat dinozaurii, ca uciderea unui copil în curtea şcolii, spuse Robby căutând exemple prin care să arate cât de rău se simțea. Dar erau doar afaceri, nimic personal, cu toate că asta ar fi adus prea puțină consolare familiilor celor dispăruți.

— Interceptăm unele transmisii radio, îl anunță Tolkunov pe generalul Bondarenko. Ofițerul cu informațiile avea pe teren o jumătate de duzină de grupuri pentru culegerea de informații electronice, care ascultau frecvențele folosite de Armata Populară. Chinezii vorbeau de obicei în fraze-cod, care erau greu de înțeles, mai ales că vorbele se schimbau de la o zi la alta, împreună cu numele de apel ale unităților şi persoanelor implicate.

Dar toate măsurile de securitate păreau să se prăbuşească atunci când se ivea o stare de urgență şi ofițerii superiori aveau nevoie rapid de informații. În cazul de față, generalul Bondarenko privise imaginile luate de *Grace Kelly* şi simțise doar o urmă de milă pentru victime, dorindu-şi în schimb să fi fost el cel care le-a provocat pierderile, căci în fond țara *lui* fusese invadată de chinezi.

— Artileria americană are o pregătire impresionantă, nu? remarcă Tolkunov.

— Mereu au avut o artilerie bună. Dar şi noi avem, aşa cum va descoperi Peng peste câteva ore, replică CINC-Extremul Orient. Ce crezi că va face?

— Depinde de ce informații va avea, răspunse G-2. Ştirile care ajung la el vor fi probabil destul de confuze şi îl vor îngrijora, dar mult mai puțin decât propria misiune.

Ghenadi Iosifovici trebuia să recunoască faptul că opinia colonelului avea sens. Generalii aveau tendința de-a raționa în termenii misiunii încredințate lor, lăsând misiunile altora pe seama acelor persoane, punându-şi încrederea în ei că vor îndeplini misiunile încredințate *lor*. Era unicul mod practic în care putea funcționa o armată. Altfel ai fi fost atât de preocupat de ce se-ntâmplă împrejurul tău, încât nu ți-ai mai

fi făcut niciodată treaba, iar toată armata s-ar fi blocat. Când generalul dădea greş, se spunea că avusese o viziune limitată, iar când îşi îndeplinea misiunea se zicea că fusese o excelentă muncă de echipă.

— Ce se-aude cu loviturile date de americani în adâncime?

— Avioanele acelea Stealth sunt uimitoare. Întregul sistem feroviar chinez este complet secționat. În curând oaspeții noştri vor duce lipsă de combustibil.

— Ce păcat, observă Bondarenko. Americanii erau luptători eficienți, iar conceptul referitor la loviturile în adâncimea teritoriului inamic, pe care ruşii abia dacă îl luau în considerare, putea avea efecte al naibii de bune dacă era purtat în mod susținut şi inamicul nu i se putea adapta. Modul în care se vor adapta chinezii era un lucru pe care trebuiau să-l observe. Dar încă mai au şaisprezece divizii mecanizate cu care trebuie să ne confruntăm.

— Aşa este, tovarăşe general, confirmă Tolkunov.

— ŞOIMUL TREI către LIDERUL ŞOIM, am zărit urma unei rachete SAM. E o Holiday, raportă pilotul. Culmea dealului aflată la trei kilometri vest de FRUNZA DE TRIFOI… staţi, e şi un Duck acolo.

— Mai e şi altceva? îl chestionă LIDERUL ŞOIM. Căpitanul aflat la comanda acestei formații de Apache avea ca misiune distrugerea amplasamentelor SAM.

— Câteva tunuri antiaeriene uşoare, în special doi-cinci mike-mike[113], poziționate împrejurul lansatoarelor SAM. Cer permisiunea de-a deschide focul, terminat.

— Aşteaptă, replică LIDERUL ŞOIM. LIDER VULTUR, aici LIDERUL ŞOIM, terminat.

— LIDERUL VULTUR recepție, ŞOIMULE, răspunse Boyle din elicopterul său Blackhawk.

— Avem SAM-uri în obiectiv. Cerem permisiunea de-a le elimina, terminat.

Boyle raționă cu viteză. Aparatele sale Apache zăreau

[113] Pilotul indică, în limbaj radio, calibrul tunurilor: 25 mm, (n.tr.).

tabăra de tancuri, pe care o încercuiseră din trei direcții. Vulturul se apropia de culmea dealului care domina tabăra, denumită codificat FRUNZA DE TRIFOI. Ei bine, sosise timpul.

— Permisiune acordată. Angajați bateriile SAM. Transmisie încheiată.

— Am înțeles, atacăm. ŞOIM TREI, aici LIDERUL. Eliminăi.

— Trage, Billy, îi spuse pilotul tunarului său.

— Hellfire lansată!

Tunarul aflat pe locul din față slobozi prima rachetă. Aceasta, având un diametru de şapte țoli, se desprinse de pe pilonul de acroşare cu o flacără galbenă în coadă şi imediat depistă marcajul laser. Prin dispozitivul de vedere în infraroşu trăgătorul putea vedea un soldat chinez ce coborâse din vehicul şi privea în direcția sa, ca apoi să arate imediat cu degetul spre elicopter. Striga pentru a atrage atenția cuiva, iar cursa urma să se dea între viteza de deplasare a rachetei şi timpul uman de reacție. Racheta urma să câştige. Soldatul atrăsese atenția cuiva, poate sergentului sau locotenentului său, care se uită în direcția indicată. Îți puteai da seama, după felul cum îşi smucea capul, că la început nu observa nimic, în timp ce primul soldat îşi smucea brațul ca pe un băț de undiță, apoi gradatul zări elicopterul, dar în acel moment nu-i mai rămase altceva de făcut decât să se arunce la pământ, dar chiar şi acel gest era o risipă inutilă de energie. Racheta Hellfire lovi baza instalației de lansare şi explodă, ucigând orice pe o rază de zece metri.

— Ghinion, Joe. Apoi tunarul mută ținta pe al doilea obiectiv, lansatorul HOLIDAY. Echipajul acestuia fusese alertat de zgomot şi îl putea vedea cum se agită să-şi activeze armele. Abia apucaseră să-şi ocupe posturile atunci când lansatorul Duck sări în aer.

Urma la rând artileria antiaeriană. Existau şase piese jumelate, trei de 25 mm şi trei de 35 mm, care puteau fi foarte periculoase. Elicopterul Apache se apropie de ele. Trăgătorul selectă propriul tun de bord de 20 mm şi mătură

fiecare amplasament. Impactul proiectilelor semăna cu declanşarea unor blițuri fotografice, iar tunurile fură distruse, la unele dintre ele făcând explozie şi cutiile cu muniție.

— SOIM TREI către LIDERUL VULTUR, culmea dealului a fost curățată. Mai dăm un ocol să ne asigurăm. Acum FRUNZA DE TRIFOI a rămas fără acoperire. E la cheremul nostru.

— Recepționat. Boyle ordonă tuturor elicopterelor Apache să atace.

Era la fel de corect ca a pune în ring un boxer profesionist contra unui puşti de şase ani. Elicopterele Apache încercuiră tabăra de tancuri asemenea indienilor din filme care atacau un lagăr de căruțe puse în cerc. Numai că în cazul de față colonişti nu puteau riposta. Majoritatea echipajelor chineze dormeau afară din tancuri, în apropierea vehiculelor. Câteva echipaje rămăseseră de gardă în blindatele lor, iar câțiva tanchişti folosiți pe post de santinelă îşi făceau rondul purtând puşti model ’68. Fuseseră alertați într-o anumită măsură de către exploziile de pe culmea dealului care domina tabăra. Câțiva ofițeri inferiori țipau la oamenii lor ca să-i trezească şi să-i urce în tancuri, neştiind exact ce îi amenință, dar gândind în mod natural că cel mai sigur loc unde se pot afla este în spatele blindajului, de unde pot riposta pentru a se apăra. Cu greu ar fi putut lua o decizie mai proastă.

Elicopterele de atac dansau în jurul taberei în timp ce trăgătorii îşi lansau rachetele acroşate pe suporți. Trei tancuri ale Armatei Populare îşi utilizară dispozitivele termice de identificare a țintei şi reuşiră să zărească elicopterele şi să tragă împotriva lor, însă bătaia tunurilor de pe tancuri era abia jumătate din raza de acțiune a unei Hellfire. Toate loviturile tancurilor au fost scurte, precum şi cele ale unui număr de şase lansatoare individuale portabile SAM, model HN-5. Rachetele Hellfire nu aveau asemenea probleme şi în fiecare caz – numai două dintre ele ratară ținta – uriaşa cantitate de exploziv din ogiva lor avu asupra tancurilor acelaşi efect care l-ar fi avut o petardă asupra unei jucării de

plastic. Turelele săreau în aer în vârful unor coloane înalte de flăcări, apoi se prăbuşeau, răsturnate, peste vehiculele de care fuseseră ataşate. În tabără se aflaseră optzeci şi şase de tancuri, deci fiecărui elicopter îi reveneau trei rachete lansate, doar o mână de trăgători norocoşi reuşind s-o lanseze şi pe-a patra. În total distrugerea întregii brigăzi de tancuri nu durase mai mult de trei minute, lăsându-l pe colonelul aflat la conducerea ei înmărmurit la postul său de comandă, şocat de oroarea pierderii a trei sute de soldați pe care-i antrenase timp de un an de zile exact pentru un asemenea moment. Supraviețuise chiar şi rafalei care măturase postul de comandă, expediată de un Apache care părăsea locul luptei; apucase să zărească elicopterul care se năpustise asupra lor atât de rapid încât nu avusese nici măcar timp să-şi scoată pistolul din toc.

— LIDER VULTUR, aici LIDERUL ŞOIM. FRUNZA DE TRIFOI e în flăcări şi noi executăm RTB[114] chiar acum, terminat.

Boyle nu putea face mai mult decât să dea din cap, afirmativ.

— Recepționat, vă mulțumesc, domnilor. Terminat.

Elicopterele Apache refăcură formația şi se îndreptară către nord-vest, spre bază, pentru a face plinul de carburant şi muniție în vederea următoarei misiuni. Dedesubt putea vedea Brigada 1 pătrunzând prin breşa din liniile chineze şi orientându-se către sud, spre zona logistică a inamicului.

Gruparea Operațională 77 îşi menținea poziția la est de Strâmtoarea Formosa, în aşteptarea ordinelor de-a porni spre vest. Printre controlorii aerieni de la bordul portavionului umbla vorba că un submarin american eliminase un „bubuitor” chinez şi un submarin de atac, ceea ce pentru ei era extrem de convenabil, iar pentru comandantul grupării o încântare. Acum era rândul lor să se pună cu Marina Armatei Populare de Eliberare, un nume care, cu toții

[114] RTB – Return To Base, întoarcerea la bază, (n.tr.).

căzuseră de acord, era al naibii de lung pentru o forță navală. Sub protecția patrulelor aeriene compuse din avioane F-14D, care făceau siguranța Grupării Operaționale, primul aparat care şi-a luat zborul fusese un avion radar bimotor E-2C Hawkeye, modelul la scară redusă de AWACS utilizat de marina militară americană. Misiunea lor era să găsească ținte pentru avioanele de atac, compuse în special din aparate F/A-18 Hornet.

Urma să fie o operațiune complexă. Grupării Operaționale îi fuseseră alocate trei submarine nucleare rapide de atac, însărcinate cu curățirea zonei de submarinele chineze. Comandantul Grupării era foarte preocupat de posibilitatea ca un submarin comunist de clasă SSK, cu propulsie diesel-electrică, să dea o gaură de apă uneia dintre navele sale, dar acest subiect nu constituia motiv de îngrijorare pentru aviatori, atâta timp cât puteau găsi măcar o navă pe care să apunteze.

Singura problemă reală o constituia identificarea țintelor. În zonă se desfăşura un intens trafic maritim comercial, iar ordinele spuneau să lase în pace vasele comerciale, chiar şi pe acelea care arborau culorile R.P.C. Orice obiect dotat cu stații radar pentru coordonarea bateriilor antiaeriene ar fi trebuit atacat de la mare distanță. În cazul de față, un pilot trebuia să aibă contact vizual cu ținta înainte de-a lansa vreo armă. Iar arme aveau din belşug şi navele reprezentau ținte fragile, care nu puneau probleme rachetelor şi bombelor de cinci sute de kilograme. Obiectivul lor general îl constituia Flota Mărilor Sudice a marinei Armatei Populare cu baza la Guangszhou (oraş mai cunoscut occidentalilor sub numele de Canton). Baza navală de-acolo reprezenta un loc ideal de atac, cu toate că era apărată de rachete SAM şi câteva baterii antiaeriene.

Avioanele F-14 din frunte erau ghidate către țintele aeriene de aparate Hawkeye. Din acelaşi motiv al traficului civil, piloții erau nevoiți să se-apropie până puteau identifica vizual țintele. Putea fi o manevră periculoasă, dar nu exista cale de-a fi ocolită.

Ceea ce nu ştiau piloții din marina americană era că

semnătura electronică a radarului APD-138 de la bordul aparatelor E-2C le era cunoscută chinezilor, aşadar aceştia ştiau că li se pregăteşte ceva. O sută de avioane de vânătoare chineze decolară la alarmă şi organizară patrule aeriene deasupra coastei de est a țării lor. Avioanele Hawkeye le reperară şi transmiseră un avertisment avioanelor proprii de vânătoare care avansau, pregătind scena pentru o bătălie aeriană masivă în întunericul care preceda răsăritul.

Nu exista o modalitate elegantă de abordare. Două escadrile de F-14 Tomcat, douăzeci şi patru de aparate în total, reprezentau avangarda forței aeriene de atac. Fiecare avion era înarmat cu patru rachete AIM-54C Phoenix, plus patru AIM-9X Sidewinder. Rachetele Phoenix erau bătrâne – unele aveau cincisprezece ani vechime, iar în unele cazuri, pe carcasele motoarelor cu combustibil solid, apăruseră fisuri care urmau curând să devină vizibile cu ochiul liber. Totuşi aveau o rază teoretică de acțiune de peste o sută şaizeci de kilometri, fapt care le transforma într-un obiect util, demn de-a fi acroşat sub fuzelaj.

Echipajele aparatelor Hawkeye aveau ordin să facă o atentă determinare a țintelor civile şi militare, dar ajunseseră repede la concluzia că două sau mai multe avioane zburând în formație strânsă nu reprezentau aparate Airbus pline cu pasageri şi aparatele Tomcat fură autorizate să deschidă focul la o sută şaizeci de kilometri de litoralul Chinei. Prima salvă era compusă din patruzeci şi opt de Phoenix. Dintre acestea, şase s-au autodistrus la mai puțin de cinci sute de metri după lansare, spre neplăcuta surpriză a piloților. Cele patruzeci şi două rămase urmară şuierând o traiectorie balistică până la o înălțime de peste treizeci de mii de metri înainte de-a atinge viteza maximă de 5 Mach şi a-şi activa radarele proprii de ghidare Doppler, în bandă milimetrică. La sfârşitul traseului de zbor, motoarele lor îşi consumaseră combustibilul, aşa că nu lăsau dârele obişnuite de fum care puteau fi reperate de piloți. Drept urmare, deşi piloții chinezi ştiau că sunt iluminați de undele unor radare de căutare, nu zăriseră pericolul venind, deci nu putuseră face manevre evazive. Cele patruzeci şi două de Phoenix începură să facă

goluri în formațiile chineze şi singurii supraviețuitori au fost acei piloți care au degajat, făcând manevre brutale, la vederea primelor explozii. Per total, cele patruzeci şi opt de lansări aduseră treizeci şi două de victorii. Piloții chinezi care scăpaseră erau înspăimântați, dar se şi înfuriaseră. Ca un singur om, virară către est şi îşi activară radarele, căutând ținte pentru rachetele lor aer-aer. Le găsiră, dar erau dincolo de raza de acțiune a armelor din dotare. Ofițerul superior care supraviețuise atacului inițial le ordonă să treacă pe postcombustie şi să gonească spre est, iar la o distanță de nouăzeci şi şase de kilometri îşi lansară propriile rachete aer-aer ghidate prin radar, model PL-10. Erau o copie a rachetelor italiene Aspide, care la rândul lor erau o imitație a vechiului model american AIM-7E Sparrow. Pentru a urmări ținta era nevoie ca avionul lansator să-şi mențină botul şi radarul îndreptate către obiectiv. În cazul de față, americanii se apropiau de chinezi, având şi ei radarele pornite, iar ce rezultă fu un mare joc de-a „cine-i laşul", piloții de vânătoare din ambele tabere nedorind să degajeze şi să fugă – cu toții ştiau că făcând asta îşi garantează moartea. Cursa se dădea astfel între avioane şi rachete, dar modelul PL-10 avea o viteză de 4 Mach, față de 5 Mach, cât atingea un Phoenix.

La bordul avioanelor Hawkeye echipajele continuară să urmărească lupta. Atât avioanele de luptă, cât şi rachetele aflate în zbor erau vizibile pe ecranele radar şi toată lumea îşi ținea respirația, aşteptând rezultatul.

Rachetele Phoenix loviră primele, distrugând încă treizeci şi unu de aparate ale forțelor aeriene chineze, punând în acest fel capăt brusc emisiei radarelor lor. Din acest motiv, unele rachete chineze o luară razna, dar nu toate, iar cele şase avioane de vânătoare chineze care supraviețuiseră celui de-al doilea baraj de rachete Phoenix se treziră că iluminează ținte pentru un total de treizeci şi nouă de rachete PL-10, care se arcuiră spre doar patru Tomcat.

Piloții americani vizați văzură rachetele venind şi sentimentele lor nu fură dintre cele mai plăcute. Fiecare trecu pe postcombustie şi intră într-un picaj abrupt, aruncând fiecare gram de pilitură de fier şi toate momelile

termice aflate la bord, comutând în plus aparatele de bruiaj pe putere maximă. Unul scăpă cu fața curată. Altul păcăli majoritatea rachetelor datorită piliturii de fier aruncate, ele făcând explozie în valuri, ca nişte artificii, dar unul dintre F-14 avea nouăsprezece rachete pe urmele sale şi nu exista cale să le evite pe toate. A treia rachetă ajunse destul de aproape pentru a-şi detona încărcătura de luptă, apoi încă nouă, iar Tomcat fu transformat el însuşi în pilitură de fier, împreună cu echipajul său de două persoane. Din ultimul avion american luat ca țintă operatorul radar reuşi să se catapulteze, însă pilotul nu.

Aparatele rămase continuau lupta. Rămăseseră fără rachete Phoenix, însă reduceau distanța pentru a se folosi de rachetele Sidewinder. Pierderea unor camarazi nu făcuse altceva decât să-i întărâte şi de data asta era rândul chinezilor să întoarcă spatele şi să fugă spre coastă, urmăriți de un roi de rachete autoghidate în infraroşu.

Încăierarea avusese ca efect curățarea rutei pentru forța de atac. Baza marinei chineze avea douăsprezece cheiuri cu nave acostate de-a lungul lor, iar marina Statelor Unite se legă de oponenta ei – aşa se întâmplau lucrurile de regulă, conform principiului că la război soldații îi ucid invariabil mai întâi pe cei din aceeaşi categorie cu ei, înainte de-a porni după oponenți diferiți.

Primele asupra cărora se abătu mânia avioanelor Hornet fură submarinele. În general erau modele vechi, din clasa Romeo, cu propulsie diesel, a căror epocă de glorie trecuse de mult. Erau amarate în perechi şi piloții de pe avioanele Hornet le atacară cu rachete Skipper şi bombe SLAM. Acestea din urmă cântăreau aproape cinci sute de kilograme şi aveau ataşat un dispozitiv rudimentar de ghidare plus un motor reactiv luat de la rachetele demodate. Se dovediră a fi adecvate pentru acel gen de misiune. Piloții încercau să le dirijeze în spațiul dintre submarinele amarate, astfel încât să distrugă două nave cu o singură bombă; manevra funcționă în trei cazuri din cinci. SLAM era versiunea pentru atacuri terestre a rachetei antinavă Harpoon, ele fiind destinate atacării instalațiilor portuare fără de care o bază navală era

doar o plajă pustie. Pagubele produse arătau impresionant pe înregistrările video. Alte aparate de zbor fuseseră alocate unei misiuni intitulată MANA DE FIER, îndreptată împotriva bateriilor SAM şi antiaeriene chineze, pe care le angajară de la o distanță sigură cu rachete antiradar HARM, care depistau şi se ghidau cu mare precizie după undele emise de radarele inamice.

Una peste alta, primul atac al marinei americane asupra teritoriului Asiei de Est de la războiul din Vietnam încoace decurse bine, eliminând douăsprezece nave ale R.P.C. şi pustiind una dintre principalele baze navale chineze.

Alte baze fuseseră atacate cu rachete de croazieră Tomahawk lansate în special de pe navele de suprafață. Fiecare bază a marinei Armatei Populare de Eliberare de pe o fâşie de coastă lungă de nouă sute de kilometri suferise o formă oarecare de atac, iar numărul navelor distruse sărise la şaisprezece, în decurs de cel mult o oră. Avioanele de luptă americane reveniră la portavioanele lor după ce îl făcuseră pe inamic să sângereze, dar suferiseră şi ele unele pierderi.

CAPITOLUL 58

Cădere politică

Pentru mareşalul Luo Cong, ministrul apărării din Republica Populară Chineză, fusese o noapte grea. Cu o seară înainte se dusese la culcare în jurul orei unsprezece, preocupat de mersul operațiunilor forțelor sale armate, dar mulțumit totuşi de faptul că lucrurile păreau a se desfăşura bine. Şi chiar în momentul când închisese ochii, sunase telefonul.

Maşina sa oficială venise imediat să-l ducă la birou, dar nu ajunse acolo. Se dusese la centrul de comunicații al ministerului apărării, unde găsise o serie de ofițeri de rang superior şi mediu care parcurgeau informațiile fragmentate şi încercau să le dea un sens. Prezența ministrului Lao nu le era de ajutor, ci făcea să sporească încordarea provocată de haosul existent.

Nimic nu era limpede, cu excepția faptului că puteau găsi goluri în informațiile lor. Se părea că Armata 65 dispăruse de pe fața pământului. Generalul aflat la comanda ei vizita una dintre diviziile sale, împreună cu statul său major şi nu se mai auzise nimic despre ei de la ora 2.00. Şi nici de comandantul de divizie. De fapt, nu ştiau absolut nimic din ce se-ntâmpla acolo. Pentru a corecta acest aspect, mareşalul Luo ordonase unui elicopter de la Sunwu să zboare până acolo. Apoi de la Beian şi Harbin sosiră rapoarte despre raiduri aeriene care avariaseră căile ferate. Un colonel de geniu primi ordin să se ocupe de acea problemă.

Dar exact când considera că descurcase problemele din Siberia, sosiseră rapoarte despre un atac aerian asupra bazei navale din Guangszhou, apoi asupra unor baze mai puțin importante de la Haikuo, Shantou şi Xiachuandao. În fiecare caz facilitățile comandamentelor generale păreau a fi grav

lovite, de vreme ce niciun răspuns nu venea de la comandanții locali. Cel mai supărător era raportul care indica uriaşe pierderi în rândul regimentelor de aviație de vânătoare din zonă – raportul spunea că avioanele marinei americane executaseră atacurile. Apoi, în final, cea mai proastă veste dintre toate era o serie de semnale provenind de la balizele automate de salvare ale singurului submarin nuclear purtător de rachete al țării sale şi al submarinului de atac, *Hai Longy* însărcinat să-l protejeze; ambele emiteau mesaje automate. Mareşalul era şocat de faptul că era improbabil, ba chiar aproape imposibil ca atât de multe lucruri să se-ntâmple în acelaşi timp. Şi încă nu se terminase. Posturile radar de la frontieră dispăruseră din eter şi nu se putea lua legătura cu ele nici prin telefon, nici prin radio. Apoi venise încă un telefon din Siberia. Una dintre diviziile de pe flancul stâng al pătrunderii – cea pe care generalul comandant al Grupului 65 Armată de categorie B o vizitase cu câteva ore înainte – raporta… de fapt un ofițer inferior de transmisiuni spunea că o subunitate a diviziei raportase că o unitate blindată necunoscută străpunsese apărarea de pe flancul vestic, se deplasase către est şi… dispăruse?

— Cum dracului poate un inamic să realizeze un atac reuşit şi apoi *să dispară?* îl interpelă mareşalul, cu o voce care-l făcu pe tânărul căpitan să se facă mic. Cine a raportat asta?

— S-a prezentat drept maior în batalionul trei al Regimentului 745 Infanterie de Gardă, tovarăşe mareşal, veni o replică temătoare. Legătura radio era proastă, sau cel puțin aşa mi s-a raportat.

— Şi cine a făcut raportul?

— Colonelul Zhao, ofițer superior de transmisiuni în cadrul biroului de informații al Grupului 71 Armată categorie C aflat la nord de Beian. Unitatea este însărcinată cu paza frontierei în sectorul pătrunderii, explică ofițerul.

— Ştiu asta! se răsti Luo, vărsându-şi furia pe cea mai apropiată țintă.

— Tovarăşe mareşal, rosti o voce nouă. Era generalul-

maior Wei Dao-Ming, unul dintre asistenții de rang superior ai lui Luo, care abia fusese chemat de-acasă după încă o zi lungă de muncă dintr-un lung şir de asemenea zile şi începuse să arate semne de epuizare, dar care, chiar şi aşa, încerca să calmeze apele. Ar trebui să mă lăsați pe mine şi echipa mea să punem cap la cap informațiile în aşa fel încât să vi le putem prezenta într-o manieră ordonată.

— Da, Wei, aşa cred şi eu. Luo ştia că era un sfat bun, iar Wei făcuse carieră ca ofițer de informații, fiind obişnuit să organizeze informațiile pentru superiorii săi. Cât de repede poți.

— Fireşte, tovarăşe ministru, zise Wei, amintindu-i lui Luo că acum era mai degrabă o personalitate politică decât ofițer al armatei.

Luo merse în camera de aşteptare pentru VIP-uri, unde putea găsi ceai verde gata preparat. Din buzunarul tunicii scoase câteva țigări tari, fără filtru, care-l puteau ajuta să stea treaz. Îl făceau să tuşească, dar era totul în regulă. La a treia ceaşcă de ceai, Wei reveni cu un teanc de foi acoperite cu însemnări.

— Aşadar, ce se-ntâmplă?

— Tabloul e confuz, dar vă voi spune ce am aflat şi ce cred eu, începu Wei. Ştim că generalul Qi de la Armata 65 a dispărut, împreună cu statul său major. Vizitau Divizia 191 Infanterie, aflată la nord şi la vest de punctul nostru inițial de pătrundere. Divizia 191 a încetat complet orice transmisie radio. Aşa s-a întâmplat şi cu Brigada Independentă 165 tancuri, parte componentă a Armatei 65.

Rapoarte confuze vorbesc despre un atac aerian asupra brigăzii de tancuri, dar nu se ştie nimic precis. Regimentul 735 Infanterie de Gardă din cadrul Diviziei 191 a încetat şi el emisia, din cauze necunoscute. Ați ordonat unui elicopter din Sunwu să arunce o privire şi să raporteze. Elicopterul va decola în zori.

Apoi există rapoarte suplimentare din acel sector care n-au nicio noimă şi nu ne ajută să ne formăm o părere despre ce se-ntâmplă. Aşa că am ordonat personalului de informații din cadrul Armatei 71 să trimită peste fluviu o echipă de

recunoaştere care să se-asigure cum stau lucrurile şi să dea raportul. Sarcina le va lua cam trei ore.

Veştile bune sunt că generalul Pengxi-Wang se află încă la comanda Armatei 34 de Asalt şi va sosi la mina de aur înainte de miezul zilei. Blindatele care constituie vârful nostru de lance sunt acum adânc în interiorul teritoriului inamic. Presupun că echipajelor tocmai li s-a dat deşteptarea şi în mai puțin de-o oră se vor pune în mişcare pentru a-şi continua ofensiva.

Iar acum informațiile de la marină, care sunt destul de confuze, dar nu reprezintă un real motiv de îngrijorare. L-am instruit pe comandantul Flotei Mărilor de Sud să preia personal controlul şi să ne dea raportul. Să zicem că îi va lua trei ore.

Deci, tovarăşe ministru, în scurt timp vom avea informații decente, după care vom putea începe redresarea situației. Până atunci generalul Peng îşi va fi reluat ofensiva şi, mai devreme de lăsarea serii, țara noastră va fi mult mai bogată, concluzionă Wei. Ştia cum să-l facă fericit pe ministru. Răsplata pentru eforturile sale fu un mormăit însoțit de o clătinare afirmativă din cap. Acum, continuă generalul Wei, de ce nu prindeți câteva ore de somn, în vreme ce noi vom sta de veghe?

— Bună idee, Wei.

Luo făcu doi paşi către canapea şi se-ntinse de-a lungul ei. Wei stinse luminile, apoi închise uşa în urma sa. Centrul de comunicații era la numai câțiva paşi distanță.

— Şi acum, spuse el luând o țigară de la un maior, ce dracului se petrece acolo?

— Dacă doriți o opinie, zise un colonel de informații, cred că americanii tocmai şi-au încordat muşchii, iar ruşii vor face acelaşi lucru în câteva ore.

— Poftim? De ce spui asta? Şi de ce tocmai ruşii?

— Unde au fost forțele lor aeriene? Unde-au fost elicopterele lor de atac? Nu-i aşa că nu ştim? De ce? Pentru că americanii ne-au măturat avioanele de pe cer ca pe nişte muşte, iată de ce.

— Ne-am amăgit că ruşii nu vor lupta, aşa este? Odinioară

un tip pe nume Hitler a gândit la fel. A murit câțiva ani mai târziu, după cum spun cărțile de istorie. Totodată ne-am amăgit că, din motive politice, americanii nu ne vor ataca dur. Wei, unii dintre liderii noştri politici erau cu mintea dusă, vânând dragoni! Aforismul se referea la practica fumării de opiu, un obicei vechi de secole şi foarte popular în partea de sud a Chinei, deşi era ilegal. N-a fost vorba de niciun motiv politic. Pur şi simplu îşi adunau forțele, lucru care necesita timp. Şi ruşii nu ne-au înfruntat pentru că au dorit să ne întindem la limită cu liniile de aprovizionare, ca mai apoi ticăloşii de americani să ne taie liniile la Harbin şi Beian! În prezent, tancurile generalului Peng se află cu aproape *trei sute* de kilometri în interiorul Rusiei, având combustibil în rezervoare doar pentru *două sute* de kilometri şi alt combustibil nu va mai ajunge la ele. Am trimis acolo peste *două mii* de tancuri şi le transformăm echipajele în infanterişti prost instruiți! Iată ce se petrece, tovarăşe Wei, concluzionă colonelul.

— Față de mine poți spune asemenea lucruri, colonele. Dacă le spui ministrului Luo, soția ta va plăti poimâine statului factura pentru un glonț, îl preveni Wei.

— Păi ştiu asta, replică Geng. Însă ce se va întâmpla mai târziu în cursul zilei cu dumneavoastră, tovarăşe general Wei, când veți ordona informațiile şi veți descoperi că am dreptate?

— Cei care vor supraviețui acestei zile vor trebui să-şi poarte singuri de grijă, veni un răspuns fatalist. Dar să luăm lucrurile pe rând, Geng.

Apoi înjghebă o echipă de ofițeri şi dădu fiecăruia o sarcină de îndeplinit, găsi un scaun pe care să se aşeze şi medită dacă Geng putea avea o percepție corectă asupra situației…

— Colonele Geng?

— Da, tovarăşe general?

— Ce ştii despre americani?

— Până acum optsprezece luni am fost la post în ambasada noastră din Washington. Câtă vreme am stat acolo am studiat destul de aprofundat forțele lor armate.

— Şi… Sunt capabili să facă ce tocmai ai spus?

— Tovarăşe general, pentru un răspuns la această întrebare vă sugerez să-i consultaţi pe iranieni şi irakieni. Mă-ntreb care ar putea fi următoarea lor mişcare, dar niciodată n-am avut talentul de-a gândi ca un american.

— Se pun în mişcare, raportă maiorul Tucker, căscând şi întinzându-se. Forţa lor de recunoaştere tocmai a început să ruleze. Oamenii dumneavoastră s-au retras prea departe. Cum vine asta?

— Le-am ordonat să-l recupereze pe tovarăşul Gogol înainte să-l ucidă chinezii, îi zise colonelul Tolkunov americanului. Păreţi obosit.

— Pe naiba, ce-nseamnă treizeci şi şase de ore în acelaşi scaun? O durere de spate afurisită, iată ce-nseamnă, nu mai adăugă Tucker.

În ciuda orelor nedormite, trăia cel mai grozav moment al vieţii. Pentru un ofiţer al forţelor aeriene care picase examenul de pilotaj, lucru care-l transformase pe veci într-un „gânditor necalificat" cum era expresia în aviaţie, un cetăţean din lumea a patra în ierarhia forţelor aeriene – mai jos decât piloţii de elicopter – îşi merita acum salariul mai bine şi mai mult ca niciodată. Probabil că rolul său în acel război era mai valoros decât al colonelului Winters, cu toate drăciile lui aer-aer. Însă oricine i-ar fi spus în faţă un astfel de lucru ar fi fost pus la punct şi ar fi privit cu umilinţă în pământ. „Umilinţă pe dracu", gândi Tucker. Tocmai dovedea valoarea unui nou şi netestat mijloc de luptă şi făcea asta în maniera Baronului Roşu[115], la bordul avionului său Fokker. Aviaţia nu era o armă în care angajaţii cultivau umilinţa, dar lipsa brevetului de pilot îl obligase să fie umil în toţi cei zece ani petrecuţi în serviciu. Următoarea generaţie de avioane fără pilot urma să aibă acroşate arme şi poate că va fi capabilă de misiuni aer-aer, şi-atunci va putea probabil să le arate el

[115] Baronul Manfred von Richtofen, as al aviaţiei germane din Primul Război Mondial, unul dintre cei mai cunoscuţi piloţi de vânătoare ai tuturor timpurilor, poreclit Baronul Roşu deoarece avioanele pilotate de el erau vopsite în roşu, ca semn distinctiv, (n.tr.).

aşilor manşei cine e mai bun între piloții din aviație. Însă până atunci trebuia să se mulțumească cu colectarea de informații care să-i ajute pe ruşi să-l ucidă pe Joe Chinezul şi pe toți frățiorii săi, iar dacă acesta era un război al consolelor video, atunci micuțul Danny Tucker era cel mai dat dracului dintre toți în *această* lume virtuală.

— Sunteți un ajutor de mare preț pentru noi, domnule maior Tucker.

— Vă mulțumesc, domnule. Mă bucur că vă pot fi de ajutor, replică Tucker cu cel mai candid zâmbet de băiețel. „Poate îmi va creşte o mustață stufoasă." îndepărtă surâzând acel gând şi sorbi puțină cafea preparată cu pliculețele instant din pachetele de rații – pentru moment cantitatea suplimentară de cofeină era unicul lucru care-l ținea treaz. Însă greul muncii îl ducea computerul şi el îi arăta blindatele chineze de recunoaştere îndreptându-se către nord.

— Să fiu al naibii, exclamă căpitanul Aleksandrov. Auzise la postul național de radio despre pieile de lup ale lui Gogol, însă nu văzuse reportajul TV, iar priveliştea îi luase răsuflarea. Atingând una dintre blănuri, se aştepta să fie rece şi țeapănă ca o bucată de sârmă, dar nu, firele erau perfecte, ca părul unei blonde perfecte…

— Şi voi cine sunteți? Bătrânul ținea o puşcă în mână şi îi sfredelea cu privirea.

— Sunt căpitanul Fedor Ilici Aleksandrov şi bănuiesc că dumneavoastră sunteți Pavel Petrovici Gogol.

Moşul aprobă şi zâmbi.

— Vă plac blănurile mele, tovarăşe căpitan?

— Sunt neasemuite. N-am mai văzut aşa ceva. Trebuie să le luăm cu noi.

— Luăm? Unde? Eu nu plec nicăieri, zise Paşa.

— Tovarăşe Gogol, am primit ordin – să vă scot de-aici. Ordinul vine de la Cartierul General al comandantului Extremului Orient şi va fi respectat, Pavel Petrovici.

— Niciun chinez n-o să mă gonească de pe pământul meu! tună vocea bătrânului.

— Nu, tovarăşe Gogol, dar soldații armatei ruse nu vă vor

părăsi aici ca să muriți. Deci aceea e carabina cu care ați omorât germani?

— Da, mulți, foarte mulți germani, confirmă Gogol.

— Atunci veniți cu noi şi poate veți avea ocazia să ucideți câțiva invadatori gălbejiți.

— Cine sunteți dumneavoastră, mai exact?

— Comandantul companiei de cercetare din Divizia Doi-Şase-Cinci Infanterie Motorizată. De patru zile ne jucăm de-a v-ați ascunselea cu chinezii, iar acum suntem pregătiți să dăm o luptă adevărată. Alăturați-vă nouă, Pavel Petrovici. Probabil ne puteți învăța unele chestii demne de ştiut.

Tânărul şi chipeşul căpitan vorbise cu cel mai respectuos şi rezonabil ton, căci acest bătrân războinic merita cu adevărat considerația sa. Tonul său îl convinse pe moş.

— Îmi promiteți că voi putea trage un foc?

— Vă dau cuvântul meu de ofițer rus, tovarăşe, declamă Aleksandrov, înclinând bărbia.

— Atunci vin. Gogol era deja pregătit pentru asta – soba din cabana lui era stinsă. Săltă pe umăr vechea lui carabină şi un sac cu muniție conținând patruzeci de gloanțe – niciodată nu plecase la luptă cu mai mult de-atât – şi păşi către uşă. Dați-mi o mână de ajutor cu blănurile de lup, băieți.

— Cu plăcere, bunicule.

Abia atunci află Aleksandrov cât de grele erau. Dar împreună cu Buikov reuşi să le înghesuie în interiorul blindatului BRM, după care şoferul demară.

— Unde se află?

— La aproximativ zece kilometri în urmă. Am fost timp de zile întregi în contact vizual cu ei, dar am primit ordin să ne tragem înapoi. Departe de ei.

— De ce?

— Ca să te salvăm pe tine, moşneag nebun, observă râzând Buikov. Şi ca să salvăm blănurile astea. Sunt prea valoroase ca să îmbrace vreo târfă chineză!

— Cred, Paşa, deşi nu sunt sigur, rosti căpitanul, dar cred totuşi că a sosit momentul ca musafirii noştri chinezi să aibă parte de o călduroasă primire în manieră rusească.

— Căpitane, priviți! îl apelă şoferul.

Aleksandrov îşi săltă capul prin chepengul turelei şi privi înainte. Un ofițer superior îi făcea semne să avanseze mai repede. Trei minute mai târziu, opriră lângă el.

— Tu eşti Aleksandrov?

— Da, tovarăşe general! îi confirmă tânărul ofițer superiorului.

— Sunt generalul Siniavski. Ai făcut treabă bună, băiete. Vino încoace să discutăm, îi ordonă cu o voce severă, dar care nu era lipsită de politețe.

Aleksandrov îl zărise doar o singură dată pe comandantul său, iar atunci de la distanță. Nu era mare la trup, dar într-o cameră micuță nu l-ai fi dorit ca oponent. Mesteca un trabuc care se stinsese de câteva ore, apoi ochii săi aruncau văpăi.

— Cine-i ăsta? îl interpelă Siniavski. Apoi expresia i se schimbă. Sunteți vestitul Paşa? întrebă pe un ton mult mai respectuos.

— Sergent-major Gogol din Divizia Fier şi Oțel, rosti bătrânul cu demnitate profundă, salutând, iar Siniavski îi răspunse scurt.

— Am înțeles că ați ucis ceva nemți în tinerețe. Cât de mulți, sergent?

— Numărați singur, tovarăşe general, spuse Gogol, întinzându-i puşca.

— Fir-ar să fie, remarcă generalul, privind crestăturile care semănau cu cele făcute de un cowboy pe patul pistolului. Cred şi eu că au fost mulți. Dar lupta e treaba tinerilor, Pavel Petrovici. Permiteți să vă duc într-un loc sigur.

Gogol scutură din cap.

— Căpitanul mi-a promis că pot trage un foc, altfel nu-mi părăseam casa.

— E adevărat? Comandantul Diviziei 265 Infanterie Motorizată privi împrejur. Foarte bine, căpitane Aleksandrov, îi vom da bătrânului nostru camarad ocazia să tragă. Indică un punct pe harta desfăşurată în fața sa. Asta pare a fi o bună poziție pentru voi. Iar atunci când puteți, scoateți-l dracului de-aici, îi spuse Siniavski tânărului bărbat. Reveniți pe această rută în liniile noastre. Vă aşteaptă. Băiete, ai făcut

o treabă grozavă până acum, ascunzându-te de chinezi. Recompensa ta va fi să poți vedea cum îi întâmpinăm pe nemernicii aceştia.

— În spatele elementelor de recunoaştere se află o forță considerabilă.

— Ştiu. De-o zi şi jumătate îi urmăresc pe ecran, dar prietenii noştri americani le-au tăiat liniile de aprovizionare. Iar noi îi vom opri chiar aici.

Aleksandrov verifică indicațiile hărții. Părea a fi o poziție bună, cu un câmp larg de tragere şi, cel mai bine dintre toate, o excelentă rută de evadare.

— În cât timp? întrebă el.

— Două ore, zic eu. Corpul principal prinde din urmă structurile de cercetare. Prima ta sarcină este să faci să dispară vehiculele cercetaşilor.

— Am înțeles, tovarăşe general, putem face asta pentru dumneavoastră! răspunse cu entuziasm căpitanul.

Răsăritul soarelui îl prinse pe Marion Diggs într-un mediu înconjurător extrem de straniu. Împrejurimile îi aduceau aminte, din punct de vedere fizic, de Fort Carson, Colorado, cu colinele sale rotunde şi peticele de păduri de conifere, dar se deosebea de America prin lipsa drumurilor pavate şi a urmelor de civilizație, lucru care explica de ce chinezii atacaseră tocmai acolo. Populația civilă fiind extrem de rară, nu existau infrastructură şi forță umană suficientă pentru a asigura o bună apărare zonei, acest fapt făcând misiunea lui John Chinezul mult mai uşoară. Oricum, pe Diggs nu-l deranja. Era o experiență asemănătoare celei trăite în Golful Persic – niciun necombatant care să le stea în drum, ceea ce era bine.

Dar erau o mulțime de chinezi care le ațineau calea. Brigada 1 a lui Mike Francisco debuşase în principala arie logistică a asaltului chinez. Terenul era înțesat de soldați şi camioane, însă, deşi marea majoritate erau înarmați, puțini erau organizați în unități tactice închegate, iar asta marca diferența. Brigada colonelului Miguel Francisco, formată din patru batalioane, era organizată pentru luptă, cu infanteria şi

tancurile integrate în batalioane unificate, compuse dintr-un amestec de tancuri şi transportoare Bradley, iar acelea secerau totul în cale, asemenea unei combine într-un lan din Kansas, în luna august. Trăgeau în tot ce era vopsit în verde.

Monstruoasele tancuri grele Abrams rulau pe sol asemenea creaturilor din Jurassic Park – străine, rele, de neoprit, cu turelele rotindu-se de la stânga la dreapta – dar fără a trage cu tunurile. Greul muncii era dus de comandanții de tanc şi mitralierele M2 de calibrul 12,7, care puteau transforma orice camion într-o colecție imobilă de fiare contorsionate şi material textil. O scurtă rafală în motor îi asigura că pistoanele nu vor mai funcționa niciodată, iar încărcătura din benă rămânea la locul ei, putând fi inspectată de ofițerii de informații sau distrusă de explozibilele trupelor de geniu care veneau în urma tancurilor, la bordul vehiculelor HMMWV. O rezistență uşoară era opusă de unii soldați chinezi, dar numai de către cei nătângi şi niciodată pentru lung timp. Chiar şi cei dotați cu arme portabile antitanc ajungeau rareori la distanță suficient de mică pentru a le putea utiliza, iar cei care săreau pe neaşteptate din gropile individuale reuşeau doar să zgârie vopseaua tancurilor, plătind de regulă pentru nesăbuința lor cu viața. La un moment dat, un batalion de infanterie lansă un atac organizat, sprijinit cu foc de mortiere, care forță tancurile şi transportoarele Bradley să stopeze şi să răspundă cu foc susținut. Cinci minute de tragere cu tunurile de 155 mm şi o înaintare implacabilă a tanchetelor Bradley, scuipând foc prin tunurile lor automate şi ambrazurile de tragere ale infanteriei îmbarcate îi făcură pe chinezi să le compare cu nişte dragoni care aruncă flăcări, acesta fiind un semn de rău augur pentru soldații asiatici. Batalionul se evaporă în douăzeci de minute, împreună cu comandantul său devotat, dar condamnat de soartă.

Brigada 1 zărea rar blindate inamice intacte în cursul înaintării sale. Elicopterele Apache trecuseră pe-acolo înaintea ei, căutând ținte pentru rachetele Hellfire şi distrugându-le înainte ca trupele terestre să se-apropie. În ansamblu, era o operațiune militară perfectă, total inechitabilă în privința raportului de forțe. Nu avea nicio

fărâmă de sportivitate, însă câmpul de bătălie nu-i un stadion olimpic şi nu existau arbitri care să vegheze asupra respectării unor reguli de fairplay.

Singurul moment de suspans fusese dat de apariția unui elicopter militar chinez, însă două Apache porniseră fulger în urmărirea lui şi îl doborâseră cu rachete aer-aer, epava lui căzând în fluviul Amur, aproape de podurile plutitoare care se goliseră de trafic, dar nu fuseseră încă distruse.

— Ce ştim, Wei? îl chestionă mareşalul Luo, atunci când îşi făcu apariția din sala de conferințe unde trăsese un pui de somn.

— Tabloul este încă neclar în anumite privințe, tovarăşe ministru, răspunse generalul.

— Atunci spune-mi ce-i clar, îi ordonă Luo.

— Foarte bine. Pe mare am pierdut un număr de nave. Evident, printre ele se numără submarinul nostru cu rachete balistice şi submarinul de atac care-l escorta; cauza pierderii necunoscută, însă geamandurile lor de salvare au fost lansate şi-au început să transmită în mod automat mesaje în jurul orei 2.00. Am pierdut totodată şapte nave de suprafață de diverse tipuri din cadrul Flotei Mărilor Sudice. De asemenea, şapte baze navale au fost atacate de avioane americane presupuse a proveni de pe portavioane, împreună cu un număr de baterii de rachete sol-aer şi posturi radar de pe coasta de sud-est. Am reuşit să doborâm un număr de aparate americane, într-o mare bătălie aeriană, însă am suferit pierderi serioase în rândul regimentelor de vânătoare din acea zonă.

— Ne atacă marina americană? ceru precizări Luo.

— Se pare că da, răspunse generalul Wei, alegându-şi cu grijă vorbele. Estimăm, după numărul de avioane implicate, că au fost patru portavioane. Aşa cum am spus, rapoartele indică faptul că le-am pus pe fugă, dar pierderile noastre au fost mari.

— Care sunt intențiile americanilor? întrebă ministrul.

— Intențiile lor sunt neclare. Au provocat avarii serioase unui număr de baze şi am dubii că în larg mai avem vreo

navă de suprafață în stare de plutire. Marinarii noştri n-au avut parte de-o zi bună, concluzionă Wei. Dar asta nu-i o problemă cu adevărat importantă.

— Atacul contra submarinului cu rachete este, ripostă Luo. Este un atac îndreptat împotriva unui obiect strategic. Trebuie să ne gândim la acest aspect. Făcu o pauză. Continuă, ce mai avem?

— Generalul Qi de la Armata 65 este dat dispărut şi presupus a fi mort, laolaltă cu toți ofițerii superiori de stat-major. Am făcut încercări repetate, lipsite de rezultat, de a-i contacta prin radio. Divizia 191 Infanterie a fost atacată noaptea trecută de forțe grele, cu identitate necunoscută. A înregistrat pierderi grele din cauza artileriei şi aviației, însă două dintre regimentele ei raportează că-şi mențin pozițiile. Regimentul 735 Infanterie Gardă a îndurat tot greul atacului şi rapoartele de la el sunt fragmentate.

Cele mai grave veşti vin de la Harbin şi Beian. Avioane inamice au atacat podurile feroviare din ambele oraşe, avariindu-le pe toate. Traficul feroviar către nord a fost întrerupt. Încercăm acum să stabilim cât de repede va putea fi restabilit.

— Nu există nicio veste bună? întrebă mareşalul Luo.

— Ba da, tovarăşe ministru. Generalul Peng şi forțele sale sunt gata să-şi reia atacul. Ne aşteptăm ca până la prânz să deținem controlul asupra minei de aur, răspunse Wei, nespus de mulțumit că nu fusese nevoie să raporteze ce se petrecuse cu dispozitivul logistic din urma lui Peng şi a Armatei 34 de Asalt. Prea multe veşti proaste pot atrage moartea mesagerului, iar mesagerul era *el*.

— Vreau să-i vorbesc lui Peng. Dă-mi legătura cu el, ordonă Luo.

— Liniile telefonice sunt întrerupte pe moment, dar avem contact radio cu el, îi spuse Wei superiorului său.

— Atunci fă-mi legătura radio cu Peng, repetă Luo ordinul.

— Ce-i, Wa? îl întrebă Peng. Nu putea nici măcar să se uşureze fără să fie întrerupt?

— Ministrul apărării la radio, îi comunică ofițerul de stat-

major.

— Minunat, răspunse cu o grimasă generalul, îndreptându-se către blindata sa de comandament, încheindu-şi din mers nasturii la şliț. Se ghemui pentru a urca la bord şi luă microfonul. Aici generalul Peng.

— Aici mareşalul Luo. Care-i situația voastră? întrebă vocea distorsionată de paraziți.

— Tovarăşe mareşal, pornim în zece minute. Încă nu am realizat contactul cu inamicul, iar trupele noastre de recunoaştere n-au zărit formații inamice de mari dimensiuni în zonă. Dispuneți de informații pe care le putem folosi?

— Vă avertizez că avem fotografii aeriene cu forțe mecanizate ruseşti în flancul vostru vestic, probabil de tăria unei divizii. Vă sfătuiesc să vă țineți unitățile mecanizate strâns grupate şi să vă păziți flancul stâng.

— Da, tovarăşe ministru, aşa voi face, îl asigură Peng. Singurul motiv pentru care făcuse opriri zilnice era ca să permită diviziilor sale să se apropie, să-şi mențină blindatele strâns grupate. În plus, Grupul 29 Armată de Clasa A se afla imediat în spatele său, în caz că ar fi avut nevoie de sprijin. Recomand ca Armata 43 să fie însărcinată cu asigurarea flancului nostru.

— Voi da ordinul necesar, promise Luo. Cât de mult veți înainta astăzi?

— Tovarăşe mareşal, voi trimite către dumneavoastră un camion încărcat cu aur chiar în această seară. Întrebare: care-i chestia pe care am auzit-o despre avarierea liniei noastre de aprovizionare?

— Noaptea trecută au avut loc unele atacuri aeriene asupra câtorva poduri feroviare din Harbin şi Beian, dar nu-i nimic ce nu poate fi reparat.

— Foarte bine. Tovarăşe mareşal, trebuie să-mi controlez dispozitivul.

— Atunci executarea. Terminat.

Peng puse microfonul la loc în suport.

— Ai auzit, nimic ce nu se poate repara.

— Ştiți cum sunt podurile acelea. Ai avea nevoie de o armă nucleară să le distrugi, observă plin de încredere colonelul

Wa Cheng-Gong.

— Da, sunt de acord cu asta. Peng se ridică, îşi încheie tunica şi luă o cană de ceai. Comunică avangărzii să se pregătească de pornire. În dimineaţa asta mă duc în faţă, Wa. Vreau să văd cu ochii mei mina de aur.

— Cât de mult în faţă? îl întrebă ofiţerul de stat-major.

— La elementele din vârf. Un bun ofiţer conduce de pe linia frontului şi vreau să văd cum se mişcă soldaţii noştri. Elementele noastre de cercetare n-au detectat nimic încă, nu?

— Păi, nu, tovarăşe general, însă…

— Însă ce? îl chestionă Peng.

— Însă un comandant prudent lasă comanda avangărzii în seama locotenenţilor şi căpitanilor, sublinie Wa.

— Wa, uneori vorbeşti ca o babă.

— Iată, zise Iefremov. Au muşcat momeala.

La Moscova era trecut de miezul nopţii şi ambasada Republicii Populare Chineze avea majoritatea luminilor stinse, dar nu în totalitate; mai precis, trei ferestre erau luminate, cu storurile complet deschise, una după alta. Era decorul perfect pentru ceea ce americanii numeau o operaţiune de „ţepuire”. Stătuse în spatele lui Suvorov atunci când acela tastase mesajul: „Am toate piesele la locul lor. Am toate piesele la locul lor. Dacă vreţi să continui operaţiunea, lăsaţi trei ferestre la rând cu luminile aprinse şi storurile complet deschise”. Iefremov avusese şi o cameră TV care înregistrase evenimentul, până în momentul când trădătorul Suvorov apăsase tasta ENTER pentru a-i trimite mesajul contactului său chinez. Mai avusese totodată şi o echipă TV de la ştiri care să înregistreze faptul, deoarece populaţia Rusiei părea să dea crezare, dintr-un motiv sau altul, mijloacelor media semiindependente mai mult decât guvernului. Bun, acum aveau o dovadă fermă că guvernul chinez conspirase să-l ucidă pe preşedintele Gruşavoi. Asta va da bine în presa internaţională. Şi nu era o simplă întâmplare. Ferestrele aparţineau toate trei şefului misiunii diplomatice chineze, care dormea acum bine mersi în

interiorul ambasadei. Se asiguraseră că e vorba de el sunându-l ceva mai devreme la telefon.

— Şi-acum ce facem?

— Îi spunem preşedintelui, apoi, din câte bănuiesc, băieţilor de la ştiri. Probabil că-i vom cruța viața lui Suvorov. Sper să-i placă traiul în lagărul de muncă.

— Dar cu crimele cum rămâne?

Iefremov dădu din umeri.

— N-a omorât decât un peşte şi o târfă. Nu-i mare bai, nu?

Locotenentul-major Komanov nu era încântat de ultimele patru zile, dar măcar le cheltuise cu folos, punându-şi oamenii să facă exerciții de tragere. Rezerviştii, cunoscuți acum drept FORȚA BOIAR, trăseseră în această perioadă patru încărcături standard de proiectile, mai mult decât în toți anii de serviciu activ, dar depozitul Never era bine aprovizionat cu muniție. Ofițerii alocați lor de către Comandamentul Extremului Orient le spuseseră că ieri americanii se mişcaseră dinspre sud, iar misiunea lor era să se mişte dinspre nord, exact ce urmau să facă în acea zi. Numai treizeci de kilometri îi despărțeau de chinezi, iar el şi oamenii lui erau pregătiți să le facă o vizită. Tunetului răguşit al motorului său diesel i se alătură ecoul celorlalte două sute de motoare şi BOIAR începu să se deplaseze printre coline, spre nord-est.

Peng şi secția lui de comandă goneau înainte, făcând apeluri prin radio să li se dea cale liberă, iar poliția militară care asigura controlul traficului le dădea întâietate. Curând ajunseră la secția de comandă a Diviziei 302 Blindate, vârful de lance al „pumnului” de oțel, comandată de generalul maior Ge Li, un ofițer a cărui obezitate incipientă îl făcea să semene cu unul dintre tancurile sale.

— Sunteți pregătiți, Ge? îl întrebă Peng. Omul purta un nume predestinat misiunii sale. „Ge” însemna „lance”.

— Suntem gata, replică tanchistul. Regimentele mele din frunte au pornit.

— Bun, ce-ar fi să le urmărim împreună, de pe linia

frontului?

— Da!

Ge sări în interiorul propriului tanc de comandă – îl prefera pe acesta unui transportor blindat de infanterie, în ciuda faptului că avea mai puține stații radio – şi deschise drumul. Peng stabili imediat legătura radio cu subordonatul său.

— Cât de departe e frontul?

— Trei kilometri. Băieții de la cercetare se deplasează chiar acum, ei fiind la alți doi kilometri în față.

— Dă-i înainte, Ge, îl zori Peng. Vreau să văd mina de aur.

„E o poziție bună, socoti Aleksandrov, numai să nu-şi instaleze artileria inamicul mai repede decât credem". Iar el încă n-avusese ocazia să vadă sau să audă artileria chineză. Se afla pe versantul în trepte al unei pante cu fața spre sud, având aspectul unei rampe lungi probabil de trei kilometri, asemănătoare cu poligonul de antrenament al unei baze de regiment. Soarele începuse să-şi arate razele la orizont şi acum era destulă lumină să poată vedea, lucru care întotdeauna îi bucura pe soldați. Paşa furase o manta de rezervă şi îşi sprijinise carabina pe ea, stând în trapa deschisă a tanchetei BRM şi privind prin vizorul telescopic.

— Ia spuneți, cum era să fii lunetist împotriva nemților? îl întrebă Aleksandrov în cursul unei halte.

— Ca la o partidă straşnică de vânătoare. M-am străduit să ucid ofițeri. În felul acesta aveai mai mult efect asupra lor, explică Gogol. Un soldat neamț – era un simplu om – era un inamic, firește, dar probabil îşi dorea să fie pe câmpul de luptă la fel de puțin cum îmi doream şi eu. Dar ofițerii, ei erau cei care dirijau omorârea tovarăşilor mei şi atunci când doborai pe unul dintre ei, îl zăpăceai pe inamic.

— Câți au fost?

— Locotenenți, optsprezece. Căpitani, doisprezece. Doar trei maiori, însă nouă colonei. Am decapitat nouă regimente de Fritz. Apoi, desigur, sergenți şi echipe de mitraliori, dar de ei nu-mi aduc aminte aşa de bine ca de colonei. Încă îi pot vedea pe fiecare în parte, băiete, zise Gogol, bătându-se cu

degetul pe tâmplă.

— Au încercat vreodată să vă lichideze?

— Mai ales cu artileria, răspunse Paşa. Un lunetist afectează moralul unei unități. Oamenilor nu le place să fie vânați precum animalele. Dar nemții nu aveau lunetişti la fel de pricepuți ca ai noştri, aşa că răspundeau cu tunurile de câmp. Asta, admise el, era destul de înspăimântător, însă îmi dovedea cât de mult se temeau germanii de mine, încheie Pavel Petrovici cu un zâmbet crud.

— Acolo! arătă Buikov cu mâna. Înapoia copacilor din partea stângă.

— Ah, exclamă Gogol, privind prin luneta armei. Ah, da.

Aleksandrov fixă binoclul asupra formei care părea că pluteşte. Era flancul vertical de oțel al unui transportor chinez, unul dintre cele pe care le urmărea deja de zile întregi. Ridică aparatul radio.

— Aici LUPUL VERDE UNU. Inamic la vedere, careul doi-opt-cinci, nouă-zero-şase. Un transportor blindat de infanterie venind spre nord. Ținem legătura.

— Înțeles, LUPULE VERDE, cârâi radioul.

— Acum trebuie doar să avem răbdare, zise Fedor Ilici. Se întinse, atingând plasa de camuflaj ce ordonase să fie instalată încă din momentul când sosiseră în acel punct. Pentru orice persoană aflată la o distanță mai mare de trei sute de metri, el şi oamenii săi se contopeau perfect cu creasta colinei. Alături de el, sergentul Buikov aprinse o țigară, suflând fumul afară.

— Nu-i bine, îl avertiză Gogol. Ne poate da de gol, alertând vânatul.

— Nasurile lor sunt mici, replică Buikov.

— Da, iar vântul bate către noi, încheie bătrânul vânător.

— Doamne Dumnezeule, observă maiorul Tucker. S-au strâns grămadă.

Primeau iarăşi imagini de la *Grace Kelly*, care privea de sus câmpul de bătălie de parcă ar fi fost zeița Pallas Atena deasupra câmpiilor Troiei. Şi UAV-ul era la fel de neîndurător ca şi zeița. Terenul se lărgea puțin, iar coridorul prin care se

deplasau chinezii era lat de trei kilometri, loc suficient ca un batalion de tancuri să se deplaseze dispus în formație de luptă, un regiment fiind desfăşurat în coloane de batalioane, asta însemnând trei linii de câte treizeci şi cinci de tancuri, fiecare având intercalate transportoare de infanterie. Coloneii Aliev şi Tolkunov stăteau în spatele lui, vorbind în ruseşte la telefon cu postul de comandă al Diviziei 265 Infanterie Motorizată. În cursul nopții sosise în sfârşit Divizia 201, cu tot efectivul, plus elementele de avangardă ale Diviziilor 80 şi 44. Acum erau aproape trei divizii care să se opună trupelor chineze aflate în înaintare, în componența lor intrând trei divizioane complete de artilerie, plus, observă pentru întâia oară Tucker, o grămadă de elicoptere de atac aşteptând pe sol, la treizeci de kilometri în spatele punctului estimat de contact. Joe Chinezul se îndrepta către o ambuscadă de proporții. Apoi pe sub *Grace Kelly* trecu o umbră, pe care camerele nu o putură focaliza, însă era ceva care se mişca tare iute.

Erau două escadrile de avioane de vânătoare-bombardament F-16C, înarmate cu bombe Smart Pigs.

Era porecla dată bombelor J-SOW, Joint Stand-Offweapon – armă cu ghidare autonomă. În noaptea precedentă, alte aparate F-16, versiunea CG care constituia urmaşa mai nouă şi mai redusă ca dimensiuni a avionului F-4G Wild Weasel, pătrunseseră în China şi loviseră linia de stații radar amplasate în preajma graniței, atacându-le cu rachete antiradar HARM, scoțând o mare parte din ele din funcțiune. Astfel, chinezii nu mai puteau fi avertizați de atacul aerian care venea. Avioanele F-16C erau ghidate de două aeronave E-3B Sentry şi protejate de trei escadrile de interceptoare pentru asigurarea superiorității aeriene F-15C Eagle, în eventualitatea că vreun pilot de vânătoare chinez şi-ar fi arătat din nou dorința să moară, însă în ultimele treizeci şi şase de ore aviația de vânătoare chineză avusese o activitate foarte redusă. Regimentele chineze de vânătoare plătiseră un preț greu pentru orgoliul lor, iar acum se mențineau în apropierea bazelor, în ceea ce părea a fi o atitudine defensivă

– mergând pe conceptul că dacă nu ataci, atunci te aperi. Practic nu făceau altceva decât să ridice patrule aeriene pentru acoperirea propriilor baze – într-atât de temeinic fuseseră măturate de avioanele de luptă americane şi ruse – aşa încât controlul spațiului aerian era cedat alianței ruso-americane, o veste de rău augur pentru Armata Populară de Eliberare.

Avioanele F-16 erau la zece mii de metri înălțime, menținând direcția către răsărit. Erau cu câteva minute în avans față de orarul misiunii, aşa că descriau cercuri în aşteptarea semnalului de atac. Privitorii îşi imaginară că exista un dirijor care orchestra toată acțiunea. Sperau să nu dea greş şi să-şi rupă bagheta.

— Se apropie, observă Paşa cu o nepăsare studiată.

— Distanța? îi întrebă Aleksandrov pe cei din echipajul blindatului.

— Două mii o sută metri, în raza de tir a armelor, raportă Buikov din turelă. „Vulpea" şi „Grădinarul" se apropie, tovarăşe căpitan.

— Aşteaptă să vină momentul, Boris Ievghenievici.

— Cum spuneți, tovarăşe căpitan, fu pentru prima dată de acord Buikov cu regula de a nu deschide focul.

— Cât mai avem până la elementele de cercetare? se interesă Peng.

— Încă doi kilometri, răspunse Ge prin radio. Dar nu cred că-i o idee bună să mergeți acolo.

— Ge, te-ai transformat şi tu într-o babă? îl întrebă Peng cu voce scăzută.

— Tovarăşe, găsirea inamicului e treaba locotenenților, nu a unui general, replică pe un ton rezonabil comandantul de divizie.

— Există vreun motiv să credem că inamicul se află în apropiere?

— Suntem în Rusia, Peng. Trebuie să fie pe undeva, pe-aici.

— Are dreptate, tovarăşe general, îi sublinie colonelul Wa

Cheng-Gong comandantului său.

— Aiureli. Mergi înainte. Spune-i trupei de recunoaştere să se oprească şi să ne aştepte, ordonă Peng. Un bun comandant conduce de pe linia frontului! anunță el prin radio.

— Oh, rahat, remarcă Ge în interiorul tancului său. Peng vrea să arate că are *ji-ji.* Înainte, îi ordonă conductorului, un căpitan (întreg echipajul lui era compus din ofițeri). Hai să-l conducem pe împărat către forța de recunoaştere.

Tancul nou-nouț model T-98 se năpusti înainte, aruncând două jerbe de noroi cu şenilele în momentul când acceleră. Generalul Ge se afla în chepengul comandantului, cu un maior acționând pe post de trăgător la tun, care-şi îndeplinea sarcina cu cea mai mare atenție, căci era datoria lui să-l țină în viață pe general în eventualitatea unui contact cu inamicul. Pentru moment se luau după comandantul de armată setos de sânge.

— De ce s-au oprit? se miră Buikov. Tanchetele se opriseră brusc la nouă sute de metri distanță, toate cinci, iar acum echipajele debarcau, cu scopul de-a se dezmorți, iar cinci oameni îşi aprinseră țigările.

— Cred că aşteaptă ceva, rațională căpitanul cu voce tare. Apoi luă stația radio. LUPUL VERDE aici, inamicii s-au oprit la aproximativ un kilometru sud de noi. Pur şi simplu stau pe loc.

— V-au văzut?

— Nu, au coborât să-şi facă nevoile, se pare. Stau toți acolo. Îi avem în cătare, dar nu vreau să trag decât atunci când ajung mai aproape, raportă Aleksandrov.

— Foarte bine, alege tu momentul. Nu-i nicio grabă aici. Lasă-i să intre încet în budoar.

— Am înțeles. Terminat. Puse jos microfonul. E ora pauzei matinale?

— N-au procedat aşa în decursul ultimelor patru zile, tovarăşe căpitan, îi reaminti Buikov şefului.

— Par destul de relaxați.

— Pot ucide oricând pe unul dintre ei, le spuse Gogol, însă

sunt toți soldați, cu excepția ăluia…

— Ala-i „vulpea”. E locotenent, îi place cam mult să dea târcoale. Celălalt ofițer e „grădinarul”. Îi place să admire plantele, îl informă Buikov pe bătrân.

— Uciderea unui locotenent nu valorează cu mult mai mult decât cea a unui caporal, observă Gogol. Sunt prea mulți la număr.

— Ce-i asta? rosti Buikov de pe scaunul ochitorului din turelă. Tanc, un tanc inamic a trecut de culmea din stânga, distanță cinci mii de metri.

— Îl văd! raportă Aleksandrov… Doar unul? Un singur tanc… oh, e-n regulă, împreună cu el e un transportor…

— E un vehicul de comandament, uitați-vă câte antene are! anunță Buikov.

Luneta de ochire era mult mai puternică decât binoclul lui Aleksandrov. Timp de încă un minut, căpitanul nu putu confirma ce spusese sergentul.

— Oh, da, e o blindată de comandament, bun, mă întreb cine-o fi în ea…

— Iată-i, îi anunță conductorul pe cei din compartimentul din spate. Plutonul de cercetare, drept în față, la doi kilometri, tovarăşe general.

— Excelent, observă Peng.

Se ridică în picioare pentru a privi de deasupra tanchetei cu binoclul său, un instrument de calitate, produs de firma japoneză Nikon. În dreapta sa, la treizeci de metri, se găsea tancul lui Ge, păzindu-l pe comandantul armatei ca un câine credincios postat la uşa palatului unui nobil chinez de odinioară. Peng nu putea zări niciun semn de pericol. Ziua era senină, cu doar câțiva nori albi şi pufoşi aflați la trei mii de metri altitudine. Dacă acolo sus se aflau avioane americane de vânătoare nu trebuia să-şi facă griji din pricina lor. Pe deasupra nu auzise ca americanii să fi executat vreo misiune de atac la sol, cu excepția celei în care loviseră podurile din Harbin, iar din partea lui puteau la fel de bine să atace un munte de poduri. Fu nevoit să se țină de marginea de cauciuc a chepengului altfel mişcarea de balans

a vehiculului l-ar fi izbit de marginea lui – era o tanchetă special modificată pentru ofițerii superiori, dar nimeni nu se gândise să facă chepengul un loc mai sigur pentru ocupant, observă Peng cu părere de rău. El nu era un răcan oarecare luat de la coada sapei, care-şi putea sparge capul fără niciun fel de urmări… Oricum, era o zi frumoasă pentru a se juca de-a comandantul de front, conducându-şi oamenii pe câmpul de luptă. O zi superbă, fără inamici.

— Opreşte lângă blindata de cercetare, îi ordonă conductorului.

— Cine mama dracului o fi? se-ntrebă căpitanul Aleksandrov în gura mare.

— Patru antene radio, e cel puțin comandant de divizie, comentă şi Buikov. Tunul meu de calibrul treizeci o să-l aranjeze.

— Nu, nu, lasă-l pe Paşa să-l doboare dacă iese afară.

Gogol deja anticipase asta. Îşi proptise coatele pe oțelul plafonului tanchetei BRM, ținându-şi carabina bine proptită în umăr. Singurul lucru care-i stătea în cale era plasa de camuflaj, dar bătrânul țintaş ştia că acela nu era un obstacol de care să-şi facă griji.

— Au oprit să-l vadă pe „vulpoi”? întrebă Buikov.

— Aşa se pare, întări căpitanul.

— Tovarăşe general! salută surprins tânărul locotenent.

— Unde-i inamicul, băiete? îi răspunse Peng pe-un ton ridicat.

— Tovarăşe general, în dimineața asta n-am zărit mare lucru. Câteva urme de şenile pe sol, dar în ultimele două ore nici măcar aşa ceva n-am mai văzut.

— Absolut nimic?

— Nimic, replică locotenentul.

— Credeam că trebuie să fie ceva pe-aici prin împrejurimi.

Peng băgă talpa piciorului într-o bridă căptuşită cu piele şi se cățără pe plafonul vehiculului de comandament.

— E general, n-are ce altceva să fie, uitați-vă ce uniformă

curată are! le spunea Buikov celorlalți, în timp ce rotea turela pentru a centra luneta de ochire asupra bărbatului aflat la opt sute de metri depărtare. În toate armatele lumii e la fel. Generalii nu se murdăresc niciodată.

— Paşa, zise Aleksandrov, ai mai ucis vreodată un general?

— Nu, recunoscu Gogol, strângând puşca mai tare şi apreciind distanța…

— Ar fi fost mai bine să mergem până la creasta acelui deal, însă ni s-a ordonat să ne oprim imediat, îi comunică locotenentul generalului.

— Aşa este, fu Peng de acord. Luă binoclul Nikon şi-l aținti spre culme, aflată la aproximativ opt sute de metri depărtare. Nu era nimic de văzut, cu excepția unui tufiş…

Apoi văzu o flacără…

— Da! exultă Gogol în momentul acționării trăgaciului. Glonțului îi trebuiau două secunde să…

Nu auziră atenționarea că s-a tras sau zgomotul împuşcăturii din pricina vacarmului motorului diesel, însă colonelul Wa percepu sunetul straniu, ca un plescăit şi întoarse capul pentru a zări fața generalului Peng schimonosită mai curând de surpriză decât de durere, ofițerul superior încovoindu-se sub izbitura puternică primită în centrul pieptului, apoi brațele începură să-i atârne, trase în jos de greutatea binoclului – apoi trupul începu să i se prăbuşească, căzând de pe acoperiş, prin trapa tanchetei de comandă, în interiorul aglomerat.

— L-am luat, proclamă Gogol plin de siguranță. E mort. Aproape îi scăpă că ar fi fost distractiv să-l jupoaie şi să-i atârne pielea în râu pentru o ultimă baie şi acoperire cu aur, însă nu, făcea asta numai lupilor, nu oamenilor – nici măcar chinezilor.

— Buikov, distruge tanchetele alea!

— Cu plăcere, tovarăşe căpitan. Sergentul strivi trăgaciul şi tunul automat începu să duduie.

Nu văzuseră sau nu auziseră împuşcătura care-l omorâse

pe general, însă nu puteau trece cu vederea tunul automat care trăgea în acel moment. Două dintre blindatele de cercetare făcură imediat explozie, însă după aceea toate vehiculele începură să se mişte, ripostând cu foc.

— Maiorule! strigă generalul Ge.

— Încarc muniție antitanc! Servantul apăsă butonul potrivit, însă mecanismul automat de încărcare, veşnic mai lent decât un om, avu nevoie de timp să vâre proiectilul pe țeavă.

— Urgent înapoi! ordonă Aleksandrov strigând.

Motorul diesel era deja în funcțiune, iar cutia de viteze a tanchetei BRM selectată pe mers în marşarier. Caporalul aflat la comenzi nu trebui decât să jongleze cu pedalele şi transportorul țâşni cu spatele înainte. Bruschețea manevrei aproape îl aruncă pe Gogol peste bord, însă Aleksandrov îl apucă de braț şi-l trase înăuntru, jupuindu-i pielea. Du-te spre nord! fu următorul ordin al căpitanului.

— Am dat gata trei! le comunică Buikov. Apoi cerul fu invadat de un zgomot asurzitor ca de pânză ruptă. Ceva trecuse pe lângă ei prea iute pentru a fi zărit, însă nu destul de iute ca să nu-l audă.

— Ochitorul de pe tanc îşi cunoaşte meseria, observă Aleksandrov. Caporal, scoate-ne de-aici!

— Exact asta fac, tovarăşe căpitan.

— LUPUL VERDE către postul de comandă! rosti căpitanul în microfon.

— Da, LUPULE VERDE, raportează.

— Tocmai am distrus trei tanchete inamice şi cred că au eliminat un ofițer superior. Bunicul, sergentul Gogol vreau să zic, a ucis, după toate aparențele, un general chinez.

— Pe bune era general, confirmă Buikov. Epoleții erau din aur curat şi avea o tanchetă de comandament cu patru antene radio mari.

— Am înțeles. Ce faci acum, LUPULE VERDE?

— O luăm dracului din loc. Am impresia că-n curând vom vedea mai mulți chinezi.

— De acord, LUPULE VERDE. Îndreptați-vă spre postul de

comandă al diviziei. Terminat.

— Iuri Andreievici, peste câteva minute vei intra în contact cu trupele grele ale inamicului. Ce plan ai?

— Intenționez să trag o salvă cu toate tancurile mele înainte ca artileria să deschidă focul. De ce să stric efectul surpriză, Ghenadi? întrebă cu cruzime Siniavski. Aici suntem pregătiți să-i întâmpinăm.

— Am priceput. Mult noroc, Yuri.

— Ce se-aude cu cealaltă misiune?

— BOIAR se deplasează chiar în aceste clipe, iar americanii sunt gata să-şi lanseze bombele lor magice. Dacă poți face față elementelor chineze din avangardă, cele din spate ar trebui să fie uşor de înfrânt.

— Poți să le violezi fetele că nu mă interesează, Ghenadi.

— Asta-i *nekulturnîi,* Iuri. Poate te mulțumeşti cu nevestele, sugeră el, apoi adăugă: Acum te vedem la televizor.

— Atunci o să zâmbesc în fața camerelor, promise Siniavski.

Avioanele F-16 care descriau cercuri prin aer se aflau sub comanda tactică a generalului-maior Gus Wallace, dar el, în acel moment, era sub comanda – sau cel puțin opera sub conducerea – unui rus, generalul-colonel Ghenadi Bondarenko, care la rândul său era asistat în acțiunile sale de un maior tânăr şi slăbănog, pe nume Tucker, plus *Grace Kelly*, o dronă lipsită de conştiință, care se rotea deasupra câmpului de bătălie.

— Uite-i că pornesc, generale, anunță Tucker, în timp ce eşaloanele de avangardă ale chinezilor îşi reluară marşul spre nord.

— Cred că a sosit clipa. Privi spre colonelul Aliev, care dădu aprobator din cap.

Bondarenko ridică receptorul telefonului cu legătură prin satelit.

— Generale Wallace?

— La aparat.

— Vă rog să dați undă verde avioanelor.

— Recepționat şi confirmat. Terminat. Wallace schimbă

frecvența. VULTUR UNU, aici CAVALERISTUL. Executați, executați, executați. Confirmați.

— Domnule, confirm primirea ordinului. Trecem la executare, acum. Terminat. Iar colonelul aflat la bordul avionului AWACS care dirija misiunea trecu pe altă frecvență. LIDERUL CADILLAC, aici VULTUR UNU. Executați atacul. Terminat.

— Am înțeles, auzi colonelul. Intrăm chiar acum în picaj. Terminat.

Avioanele F-16 zburaseră în cercuri pe deasupra norilor răzleți. Avertizoarele lor de amenințări radar piuiseră puțin, raportând emisii ale unor radare pentru ghidajul rachetelor SAM aflate undeva la sol, numai că acestea nu băteau atât de sus şi oricum dispozitivele de bruiaj ale aparatelor de zbor americane erau activate. La primirea ordinului, avioanele zvelte îşi schimbară cursul către câmpul de bătălie aflat undeva departe, sub ele, şi mai spre apus. Aparatele de poziționare GPS le indicau cu precizie locul unde se aflau atât avioanele, cât şi țintele lor, aşa că misiunea se transformă într-un exercițiu pur tehnic.

Sub aripile fiecărui avion erau acroşate bombele Smart Pigs, câte patru de fiecare aeronavă, iar cu patruzeci şi opt de aparate de zbor se ajungea la un total de 192 J-SOW. Fiecare bombă era de fapt un container de patru metri lungime şi aproape şaizeci de centimetri lățime, umplut cu submuniții BLU-108, douăzeci de fiecare container. Piloții apăsară butoanele de largare, lansându-şi bombele, iar apoi adoptară un curs de revenire la bază, lăsând dispozitivele automate să facă restul muncii.

Bombele Smart Pigs se separară de avioane, extinzându-şi propriile aripi pentru a se ghida singure pe restul traiectoriei până la zona țintelor. Ştiau unde se află ele, fiind programate de către avioanele lansatoare, iar acum erau capabile să se ghideze urmând indicațiile propriilor locatoare GPS. Aşa şi făcură, acționând în concordanță cu comenzile emise de minicomputerele încorporate la bord, până ce fiecare ajunse deasupra unui punct aflat la o mie cinci sute de metri

deasupra unui segment desemnat al câmpului de luptă. Armele inteligente n-aveau de unde să ştie că zona era exact terenul ocupat de Grupul 29 de armată categoria A al Chinei, cu cele trei divizii grele ale sale, incluzând aproape şapte sute de tancuri grele, trei sute de transportoare blindate de infanterie şi o sută de tunuri autopropulsate. În total, erau peste o mie de ținte pentru cele aproape patru mii de submunițiile care coborau din cer. Acestea erau ghidate, la rândul lor, fiecare având un dispozitiv de identificare a surselor de căldură de tipul motoarelor de tanc, transportor, tun autopropulsat sau camion. Şi existau o mulțime de astfel de surse.

Nimeni nu le văzu picând. Erau mici, nu mai mari decât un corb şi căzeau cu repeziciune; erau totodată vopsite în alb, ca să se confunde cu cerul matinal. Fiecare bombiță dispunea de un mecanism rudimentar de direcție, iar la o altitudine de şase sute de metri începură să-şi caute țintele şi să se dirijeze către ele. Viteza de coborâre era suficient de mare încât o uşoară corecție a suprafețelor de comandă să le aducă în apropierea țintei, adică exact deasupra ei.

Explodară în grupuri, aproape în aceeaşi clipă. Fiecare conținea şapte sute de grame de exploziv puternic, care detonat producea o căldură suficient de mare pentru a topi învelişul metalic, care se transforma într-un proiectil – procesul se numea „încredere în sine” – care lovea cu o viteză de trei mii de metri pe secundă, întotdeauna blindajul din partea superioară a unui tanc era cel mai subțire, dar n-ar fi contat nici dacă era de cinci ori mai gros. Din cele 921 de blindate aflate pe teren, 762 fură lovite, cea mai mică pagubă fiind distrugerea motorului diesel. Cele mai puțin norocoase primiră lovitura în turelă, care ucise echipajul şi/sau aprinse muniția stocată în interior, transformând fiecare vehicul blindat într-un mic vulcan. Cât ai clipi, trei divizii mecanizate fură reduse la o singură brigadă zdruncinată şi dezorganizată. Nici transportoarele de infanterie nu ieşiră mai bine din atac, dar cele mai mari avarii le suferiseră camioanele, care în majoritatea cazurilor transportau muniție sau alte provizii inflamabile.

Una peste alta, fuseseră necesare mai puțin de nouăzeci de secunde pentru a transforma Grupul 29 de armată categoria A într-un câmp de fiare vechi împrăştiate peste tot şi totodată un rug funerar.

— Sfinte Dumnezeule, zise Ryan. E chiar adevărat?

— Crede ce vezi, Jack. Când au venit la mine cu ideea pentru J-SOW, am crezut că au luat-o dintr-o carte SF. Apoi au demonstrat capacitățile submunițiilor la poligonul China Lake şi mi-am zis, Isuse, nu mai avem nevoie nici de armată, nici de marină. E suficient să trimitem deasupra țintei câteva F-18, iar apoi o brigadă de camioane încărcate cu saci pentru cadavre şi preoți care să se roage pentru sufletele lor. Ei, Mickey?

— Arma are potențial, fu de acord generalul Moore. Clătină cu uimire din cap. Să fiu al naibii, exact ca la teste.

— În regulă, acum ce urmează?

„Urmarea" se găsea în largul coastelor Chinei, lângă Guangszhou. Două crucişătoare Aegis, *Mobile Bay* şi *Princeton,* plus distrugătoarele *Fletcher*, *Fife* şi *John Young,* apărură din ceața dimineții navigând în coloană şi executară o întoarcere, poziționându-se cu bordul către țărm. În acel punct se afla o plajă oarecare. În spatele ei nu se afla mare lucru, doar o baterie de rachete pentru apărarea coastei pe care avioanele de vânătoare-bombardament o incendiaseră cu câteva ore înainte. Pentru a termina treaba, navele îşi rotiră tunurile către babord şi deschiseră foc de artilerie calibrul 127 mm. Bubuitul canonadei putea fi auzit de pe țărm, ca şi şuieratul proiectilelor care treceau pe deasupra, plus zgomotul detonațiilor. O rachetă, pe care bombele din noaptea precedentă o rataseră, sări în aer, împreună cu servanții care-o pregăteau de lansare. Oamenii care locuiau prin preajmă zăriră siluetele cenuşii conturându-se pe orizontul dimineții şi mulți dintre ei se duseră la telefon să raporteze ceea ce vedeau, dar fiind civili, bineînțeles că raportară ceea ce nu trebuia.

Abia trecuse de ora nouă dimineața în Beijing când Biroul Politic îşi începu reuniunea de urgență. O parte dintre cei prezenți se bucuraseră de un somn odihnitor în noaptea precedentă, apoi fuseseră deranjați de veştile care sosiseră prin telefon, la micul dejun. Cei mai bine informați nu mai putuseră închide ochii după ora trei dimineața şi, cu toate că erau mai treji decât colegii lor, erau într-o dispoziție la fel de proastă.

— Ia spune, Luo, ce s-a întâmplat? îl interpelă ministrul de interne Tong Jie.

— Azi-noapte inamicii noştri au contraatacat. Fireşte, un asemenea fapt era de aşteptat, admise el pe un ton cât mai scăzut, adecvat situației.

— Cât de serioase au fost contraatacurile? întrebă Tong.

— Cel mai serios a provocat unele avarii podurilor feroviare din Harbin şi Beian, însă reparațiile deja au început.

— Sper să fie aşa. Efortul de a le repara ne va lua câteva luni, interveni Qian Kun.

— Cine a zis asta! se răsti Luo.

— Mareşale, am condus construcția a două dintre acele poduri. Azi-dimineață l-am sunat pe şeful regionalei de căi ferate din Harbin. Toate cele şase poduri au fost distruse – pilonii de pe ambele maluri sunt în ruine; ne va lua o lună doar să curățăm resturile. Admit că am fost surprins. Acele poduri erau construite extrem de solid, însă şeful regionalei mi-a spus că sunt aproape imposibil de reparat.

— Cine-i defetistul ăsta? vru Luo să ştie.

— Este un vechi şi loial membru de partid, plus un foarte competent inginer pe care *nu* îl vei amenința în prezența mea! ripostă Qian. În această sală se pot întâmpla multe lucruri, dar *nu* este cazul să *mințim!*

— Haide, Qian, zise Zhang Han San cu calm. Nu trebuie să folosim aici asemenea limbaj. Iar acum, Luo, cât de grav este, sincer?

— Chiar acum am echipe de genişti care se îndreaptă acolo pentru a face o evaluare completă a pagubelor şi a începe reparațiile. Sunt încredințat că în scurt timp vom putea relua transporturile peste fluviu. Ştiți, avem pontonieri foarte

talentați.

— Luo, rosti Qian, podurile tale militare magice pot suporta greutatea unui tanc sau camion, e adevărat, dar nu a unei locomotive care cântăreşte două sute de tone şi trage o garnitură de patru mii de tone. Acum, ce altceva a mers prost în aventura ta din Siberia?

— E o prostie să ne gândim că tabăra cealaltă se va întinde frumos pe jos să moară. Bineînțeles că ripostează. Dar noi avem forțe superioare prezente în teatrul de operații şi îi vom zdrobi. Vom avea mina de aur în buzunar înainte ca şedința asta să se termine, promise ministrul apărării. Însă pledoaria lui li se păru seacă unora dintre cei aflați în jurul mesei.

— Altceva? insistă Qian.

— Forțele aeriene navale ale americanilor au atacat azi-noapte şi au reuşit să scufunde câteva unități ale Flotei de Sud.

— Ce unități?

— Păi nu avem nicio veste de la submarinul nostru lansator de rachete, şi…

— Au scufundat unicul nostru submarin purtător de rachete? îl chestionă premierul Xu. Cum e posibil? Se afla în port?

— Nu, admise Luo. Se afla în larg, în compania altui submarin nuclear, iar acela e şi el o potențială pierdere.

— Minunat! remarcă Tong Jie. Acum americanii ne atacă arsenalul strategic! Jumătate din forța noastră nucleară s-a dus, şi era vorba de jumătatea *sigură*. Ce mai urmează, Luo? Ce se petrece în clipa asta?

De pe locul său, Fang Gan luă notă de faptul că Zhang era ciudat de potolit, în mod normal ar fi sărit în apărarea lui Luo, însă cu excepția acelui comentariu conciliant îl lăsase baltă pe mareşal. Ce putea însemna asta?

— Ce vom spune poporului? întrebă Fang, încercând să centreze discuția pe un subiect important.

— Poporul va crede în ce i se va spune, rosti Luo.

Toți ceilalți aprobară nervoşi cele spuse de mareşal. Ei erau cei care controlau mijloacele media. Transmisiile canalului american de ştiri CNN fuseseră oprite în toată

Republica Populară, împreună cu toate serviciile de ştiri occidentale, chiar şi în Hong Kong, care de obicei se bucura de mai multă libertate decât restul țării. Însă faptul pe care nimeni nu-l amintea, dar care le era cunoscut şi se temeau de el, era că fiecare soldat avea un tată şi o mamă care vor sesiza faptul că fiul nu mai trimite scrisori acasă. Chiar şi într-o națiune strict controlată precum R.P.C. nu puteai împiedica Adevărul să iasă la iveală – sau zvonurile, care, chiar false fiind, puteau fi mai rele decât un Adevăr nefavorabil. Oamenii erau înclinați să creadă alte lucruri decât cele pe care li se spunea să le dea crezare, dacă acele lucruri aveau mai mult sens decât Adevărul Oficial proclamat de guvernul din Beijing.

Adevărul este un lucru adesea temut de cei din această încăpere, realiză Fang şi, pentru întâia oară în viață, se întrebă de ce trebuia să fie aşa. Dacă se temeau de Adevăr însemna că ce făceau ei acolo era greşit? Dar nu, asta nu putea fi adevărat, nu? Nu aveau ei un model politic ideal? Nu asta oferise Mao națiunii?

Dar dacă era aşa, atunci de ce se temeau că poporul va afla ce se petrece cu adevărat?

Se putea oare ca numai ei, membri Biroului Politic, să poată discerne Adevărul, iar țăranii nu?

Însă atunci, dacă se temeau că țăranii pot afla Adevărul, nu însemna că Adevărul este dăunător celor prezenți în încăpere? Iar dacă Adevărul era periculos pentru muncitori şi țărani, atunci nu cumva *ei* făceau ceva greşit?

Fang realiză subit cât de periculos era gândul care tocmai îi încolțise în minte.

— Luo, întrebă ministrul de interne, ce reprezintă pentru noi, din punct de vedere strategic, dacă americanii ne elimină jumătate din armele strategice? Au făcut-o intenționat? Dacă da, din ce motiv?

— Tong, nu scufunzi o navă din întâmplare, aşa că da, atacul asupra submarinului nostru nuclear trebuie să fi fost un act deliberat, replică Luo.

— Deci americanii au eliminat de pe masă una dintre puținele noastre piese cu care-i puteam ataca direct? De ce?

Actul acesta e şi politic, nu doar militar?

Ministrul apărării încuviinţă.

— Da, putem considera şi acest punct de vedere.

— Ne putem aştepta ca America să ne atace direct? Până în momentul de faţă au lovit doar nişte poduri, dar ce facem dacă trec la guvernul nostru şi la obiective industriale vitale? Ar putea să *ne* atace direct? continuă Tong.

— Nu ar fi o decizie înţeleaptă. Avem rachete aţintite asupra principalelor oraşe americane. Ei ştiu asta. De când au renunţat la rachetele nucleare în urmă cu câţiva ani – mă rog, au încă bombe nucleare care pot fi lansate de bombardiere şi avioane de asalt, desigur, însă nu au abilitatea de-a ne lovi în modul în care-i putem noi lovi pe ei – şi ruşii le-au urmat exemplul.

— Cât de siguri suntem că s-au dezarmat? insistă Tong.

— Dacă au rachete balistice au ţinut lucrul ascuns de oricine, le spuse Tan Deshi. Apoi scutură decis din cap. Nu, nu mai au niciuna.

— Iar asta ne dă un avantaj, nu? zâmbi diabolic Zhang.

USS *Gettysburg* era amarată de-a lungul unei dane plutitoare din York River. Odinioară focoasele rachetelor Trident erau stocate în acel loc şi în mod cert mai existau încă unele care-şi aşteptau casarea, pentru că în zonă erau prezenţi puşcaşi marini şi numai ei aveau misiunea de încredere de-a păzi armamentul nuclear al marinei militare. Numai că pe dană nu se afla nicio armă nucleară. Nu, camioanele care rulau afară pe poarta depozitului de armament cărau containere lungi, cu secţiune pătrată, care conţineau rachete antiaeriene tip SM-2 ER Block-IVD. Când camioanele ajunseră la crucişător, o macara mobilă le urcă pe puntea din faţă a navei unde, cu ajutorul unor marinari solizi, containerele fură rapid coborâte în tuburile verticale ale lansatorului la prova. Gregory remarcă faptul că fuseseră necesare în jur de patru minute pentru fiecare rachetă, timp în care comandantul se plimbase prin timonerie ca leul în cuşcă. Gregory ştia de ce. Avea ordin să-şi aducă nava direct la Washington, D.C., iar ordinul conţinea cuvântul „urgent”.

Evident, „urgent” avea un înțeles special în US Navy, ca atunci când te suna soția din camera bebeluşului, la ora doua dimineața. Cel de-al zecelea container fu complet coborât în locaşul său şi brațul macaralei se îndepărtă de navă.

— Domnule Richardson, se adresă comandantul Blandy ofițerului de cart.

— Da, domnule, răspunse locotenentul.

— Pune nava în marş.

Gregory ieşi pe aripa comenzii pentru a urmări manevrele de plecare. O echipă de mateloți desprinse odgoanele groase de şase țoii şi acestea abia căzură de pe tacheții de amarare când motoarele auxiliare ale crucişătorului începură să împingă cele zece mii tone de oțel cenuşiu departe de peretele docului. Nava se grăbea să ajungă la destinație. Nu se depărtase nici cu cinci metri de doc când motoarele principale începură să se rotească şi, la mai puțin de un minut după asta, Gregory auzi sunetul celor patru turbine aspirând o mare cantitate de aer şi putu *simți,* ca şi cum ar fi fost pasagerul unui autobuz de pe o linie urbană, cum nava accelerează de-a lungul Golfului Chesapeake.

— Dr. Gregory? îşi îți comandantul Blandy capul prin uşa timoneriei.

— Da, căpitane?

— Vreți să coborâți şi să vrăjiți programele „păsărelelor” noastre?

— Cum să nu. Cunoştea drumul şi, în mai puțin de trei minute, se afla la terminalul computerului care îndeplinea sarcina respectivă.

— Salut, Doc, rosti maistrul principal Leek, aşezându-se alături. E totul pregătit? Mi-am închipuit că pot da o mână de ajutor.

— În regulă, poți privi.

Problema consta în faptul că sistemul era greoi, la fel de ergonomie ca o drujbă de tăiat lemne, dar, aşa cum îi spusese Leek cu o săptămână înainte, computerul reprezenta mândria tehnologiei anului 1975, pe vremea când un Apple-II cu 64K memorie RAM reprezenta culmea domeniului. În

prezent, până şi ceasul de la mâna sa avea mai multă putere de calcul. Fiecare rachetă trebuia adusă la zi separat, de fiecare dată procesul cuprinzând şapte paşi.

— Hei, ia stai aşa, protestă Gregory. Indicațiile de pe ecran nu erau corecte.

— Doc, am încărcat şase Block-IVD. Celelalte două sunt rachete din stoc, ghidate prin radar, SM-2 ER Block IIIC. Cum să vă zic, căpitanul Blandy este conservator.

— Deci nu trebuie să fac modernizări decât la tuburile de la unu la şase?

— Nu, aranjați-le pe toate. Rachetele vechi vor ignora schimbările făcute de dumneavoastră la codul dispozitivului de ghidare în infraroşu. Cipurile de pe acestea pot tolera codul suplimentar fără niciun fel de efort, nu-i aşa, domnule Olson?

— Corect, şefule, confirmă locotenentul Olson. Rachetele sunt construite după tehnologia modernă, chiar dacă sistemul lor de operare nu este. Probabil este mai costisitor să produci rachete cu dispozitive de ghidare de ultimă generație care să poată conversa cu vechitura asta, decât să cumperi un Gateway nou şi să modernizezi întregul sistem, ca să nu mai pomenesc că în felul acesta vei obține un sistem mult mai fiabil, însă pentru asta va trebui să vorbiți cu cei de la NAVSEA.

— Cu cine? ceru lămuriri Gregory.

— Comandamentul marinei pentru sistemele îmbarcate. Ei sunt geniile tehnice care nu vor să instaleze un sistem de stabilizare pe această clasă de crucişătoare. Consideră că-i mai bine pentru noi să ne vărsăm mațele afară pe-o mare agitată.

— Negustori fluşturatici, explică Leek. Marina e plină de ei – pe uscat, vreau să zic. Nava se răsuci puternic la tribord.

— Căpitanul e grăbit rău, nu? remarcă Gregory. Nava făcea o întoarcere de nouăzeci de grade în timp ce naviga cu viteză maximă.

— Păi SACLANT zicea că e ideea Secretarului Apărării. Presupun că-i ceva tare important, le spuse Olson oaspeților săi.

— Eu cred că-i imprudent, le atrase tuturor atenția Fang.

— De ce? îl întrebă Luo.

— E necesar să alimentăm rachetele cu combustibil? Oare nu ne expunem pericolului de-a lansa o provocare prin această măsură?

— Eu consider că este doar o problemă de natură tehnică, zise Qian. După câte îmi aduc aminte, odată ce sunt alimentate, nu pot fi ținute în această stare mai mult de... cât? Douăsprezece ore?

Tehnocratul îl prinse pe ministrul apărării cu garda jos. Mareşalul nu ştia răspunsul la întrebare.

— Va trebui să mă consult cu comandantul adjunct al artileriei pe această chestiune, recunoscu el.

— Atunci nu le vei pregăti de lansare până când nu vei avea ocazia să studiezi problema? continuă Qian.

— De ce... bineînțeles că nu le voi pregăti, promise Luo.

— Deci problema reală este cum să spunem poporului ce s-a petrecut în Siberia?

— Poporul va crede doar în ce-i vom spune noi! se repetă Luo.

— Tovarăşi, spuse Qian, luptându-se să păstreze tonul vocii în limite rezonabile, nu putem ascunde un răsărit de soare. Tot la fel nu putem ascunde pagubele sistemului nostru de transport feroviar. Şi nici uriaşele pierderi umane. Fiecare soldat are părinți, iar atunci când suficient de mulți îşi vor da seama că şi-au pierdut fiii, vor vorbi despre asta şi lumea va afla. Sunt de părere că-i mult mai bine să informăm poporul că o bătălie majoră este în curs de desfăşurare şi că se înregistrează pierderi. Să ne proclamăm învingători, atunci când s-ar putea să nu fim, este un lucru primejdios pentru noi toți.

— Vrei să spui că poporul se va revolta? îl chestionă Tong Jie.

— Nu, însă susțin că ar putea avea loc nemulțumiri şi frământări, fapt care, pentru binele nostru colectiv, trebuie evitat, corect? îi întrebă Qian pe toți cei adunați în cameră.

— Cum ar putea ieşi la suprafață informațiile adverse

interesului nostru? îl chestionă Luo.

— Se-ntâmplă frecvent, îi răspunse Qian. Ne putem pregăti pentru această eventualitate şi să reducem efectul informațiilor nefavorabile, sau putem să le înfruntăm. Prima opțiune ne poate aduce doar neajunsuri uşoare, însă cea din urmă se poate lăsa cu consecințe grave.

— Televiziunea va arăta poporului doar ce vom dori noi şi nimic altceva. În plus, generalul Peng şi grupul său de armată înaintează chiar în timp ce noi vorbim.

— Cum ziceai că le-au botezat?

— Avionul care transmite imagini chiar acum e *Grace Kelly*. Celelalte două sunt *Marilyn Monroe* şi… nu-mi mai aduc aminte, rosti generalul Moore. Oricum, le-au botezat cu nume de stele de cinema.

— Şi ce modalitate de transmitere a datelor folosesc?

— Aparatele Dark Star emit direct către un satelit de comunicații, semnalul fiind, desigur, cifrat; Fort Belvoir îl recepționează şi ni-l retransmite.

— Deci noi putem transmite imaginile obținute de la drone oriunde şi oricând dorim?

— Da, domnule preşedinte.

— Bine. Ed, ce spune guvernul chinez poporului?

— Au început prin a informa populația că Rusia a comis un act de violare a granițelor, iar China a contraatacat. Totodată, mai spun că-i tăbăcesc fundul lui Ivan.

— Păi nu-i adevărat, mai ales când se vor izbi de linia pregătită de ruşi pentru stoparea lor. Bondarenko şi-a jucat cărțile magistral. Chinezii sunt la limita puterilor. Le-am tocat liniile de aprovizionare, iar acum se-ndreaptă către o ambuscadă colosală, îi informă directorul CIA. Ce ne poți spune despre asta, generale?

— Chinezii nici nu ştiu ce au în fața lor. Ştiți, la Centrul Național de Antrenament îi învățăm pe soldații noştri că cine câştigă bătălia recunoaşterii câştigă de fapt războiul. Ruşii ştiu tot ce se petrece în teren. Chinezii nu. Dumnezeule, aparatele Dark Star au întrecut toate aşteptările noastre.

— E ca atunci când primeşti cadou o jucărie nouă şi

sclipitoare, recunoscu Jackson. Sau ca şi cum ai intra într-un cazinou din Las Vegas şi ai fi capabil să citeşti toate cărțile până la jumătatea pachetului. Pur şi simplu n-ai cum să pierzi în felul acesta.

Preşedintele se înclină înainte în fotoliul său.

— Ştiți, unul dintre motivele pentru care-am fost loviți în Vietnam a fost felul cum percepea populația războiul prin intermediul imaginilor difuzate în fiecare seară la televizor. Cum îi va afecta pe guvernanții chinezi dacă poporul lor va vedea războiul la fel, numai că de data asta *în direct?*

— Bătălia care e pe cale să înceapă? O să-i zguduie rău de tot, socoti Ed Foley. Dar cum vom... oh, da... Sfinte Sisoe, Jack, tu chiar te gândeşti serios la asta?

— O putem face? îl chestionă Ryan.

— Tehnic vorbind? E joacă de copil. Singura mea opoziție e determinată de faptul că populația va afla care sunt capacitățile noastre. E o informație sensibilă, Jack, la fel ca cea legată de performanțele sateliților noştri de recunoaştere. Nu-i genul de lucru pe care să-l dezvălui în gura mare.

— De ce nu? Ce dracu', un laborator universitar nu poate duplica sistemele optice? îl întrebă preşedintele.

— Păi cred că poate. Sistemele de prelevare a imaginii sunt bune, cu toate că nu sunt o descoperire nouă, exceptând partea cu captarea imaginilor termice, dar chiar şi-aşa...

— Ed, hai să spunem adevărul, că-i putem şoca atât de mult încât să oprească ei războiul. Cât de multe vieți ar salva manevra asta?

— Deloc puține, admise directorul CIA. De ordinul miilor. Poate chiar zeci de mii.

— Inclusiv vieți de soldați americani?

— Da, Jack, inclusiv câteva vieți din tabăra noastră.

— Şi, din punct de vedere tehnic, e o treabă simplă ca bună ziua?

— Da, nu necesită deloc eforturi tehnice.

— Atunci dă drumul imaginilor în eter, Ed. Chiar acum, îi ordonă Ryan.

— Am înțeles, domnule preşedinte.

CAPITOLUL 59

Pierderea controlului

Odată cu moartea generalului Peng, comanda Armatei 34 de Asalt fusese preluată de generalul-maior Ge Li, comandantul Diviziei 302 Blindate. Prima sa îndatorire era să se degajeze şi exact asta făcu, ordonând propriului tanc să iasă de sub bătaia focului în timp ce unul dintre vehiculele de cercetare care supraviețuise atacului recupera trupul lui Peng. Toate vehiculele şenilate se retraseră, iar Ge se gândi că era mai bine să afle ce se întâmplase, în loc să răzbune moartea comandantului armatei. Îi trebuiră douăzeci de minute să ruleze înapoi până la plutonul său de comandă, unde avea o blindată de comandament similară cu cea folosită de Peng. Avea nevoie de stațiile radio aflate la bord, căci, din motive pe care nu le ştia, telefoanele de campanie erau toate scoase din funcțiune.

— Trebuie să iau legătura cu mareşalul Luo, rosti el pe frecvența de comandament, semnalul fiind transmis până la Beijing prin intermediul unei rețele de stații releu. Aşteptă zece minute căci, după cum i se spusese, ministrul Apărării se afla într-o şedință a Biroului Politic. Într-un târziu, vocea familiară a mareşalului răzbătu din radio.

— Aici mareşalul Luo.

— Aici generalul-maior Ge Li, comandantul Diviziei Trei-Zero-Doi Blindate. Generalul Peng Xi-Wang e mort, anunță el.

— Ce s-a întâmplat?

— A mers în față, la plutonul de cercetare, pentru a vedea linia frontului şi a fost ucis de către un lunetist. Unitatea de cercetare a nimerit într-o mică ambuscadă, organizată, se pare, de un singur transportor blindat rusesc. L-am pus pe fugă cu tancul meu, continuă Ge. În linii mari era adevărat,

lucrurile părând a se fi întâmplat exact cum istorisise el.

— Am priceput. Care-i situația de ansamblu? întrebă ministrul apărării.

— Armata 34 de Asalt avansează... de fapt, avansa. Am oprit temporar înaintarea pentru a reorganiza grupul de comandă. Cer instrucțiuni, tovarăşe ministru.

— Vei înainta şi captura mina rusească de aur, vei asigura zona şi apoi vei continua ofensiva spre nord, către câmpul petrolifer.

— Foarte bine, tovarăşe ministru, însă trebuie să vă aduc la cunoştință că în spatele nostru Armata 29 a suferit, în urmă cu o oră, un atac puternic şi rapoartele indică pierderi grele.

— Cât de grele?

— Nu ştiu. Rapoartele sunt sumare, dar nu conțin veşti bune.

— Cu ce fel de atac s-au confruntat?

— Cu un atac aerian, de origine necunoscută. După cum am spus, la momentul actual rapoartele sunt foarte sumare. Doi-Nouă pare foarte dezorganizată pentru moment, raportă Ge.

— Foarte bine. Vei continua ofensiva. Armata 43 se află în spatele Armatei 29 şi te va susține. Păzeşte-ți flancul stâng...

— Ştiu de rapoartele care indică prezența unităților ruseşti la vest de trupele mele, zise Ge. Voi direcționa o divizie mecanizată pentru a le înfrunta, însă...

— Însă ce? îl întrerupse Luo.

— Tovarăşe mareşal, nu avem informații în legătură cu ce se află înaintea noastră. Pentru a avansa în siguranță am nevoie de informații de la elementele de cercetare.

— Vei obține siguranța avansând cu rapiditate în interiorul teritoriului inamic şi distrugând toate unitățile întâlnite, îi spuse răspicat Luo. Continuă înaintarea!

— Am înțeles, tovarăşe ministru, să trăiți. Ge nu mai putea spune altceva în fața unui ordin direct.

— Raportează-mi atunci când situația o cere.

— Aşa voi face, promise Ge.

— Foarte bine. Transmisie încheiată. Vocea ministrului se

pierdu în eter.

— Ai auzit ce-a spus, îi zise Ge colonelului Wa Cheng-Gong, pe care tocmai îl numise şef de stat-major. Acum ce facem, colonele?

— Continuăm înaintarea, tovarăşe general.

Ge dădu aprobator din cap.

— Transmite ordinul.

Dură patru minute până ce ordinul ajunse la nivel de batalion şi unităţile se puseră în mişcare.

În acel moment nu mai aveau nevoie de informaţii de la trupele de cercetare, raţionă colonelul Wa. Ştiau că înapoia liniei de dealuri unde Peng îşi găsise o moarte stupidă trebuie să se găsească unele unităţi uşoare ruse. „Şi doar l-am prevenit! ţipau gândurile lui Wa. Nu l-a avertizat şi Ge?" Nu era ieşit din comun ca un general să moară în luptă. Dar să fie omorât de un singur glonţ slobozit de un trăgător izolat era mai rău decât stupizenie. Treizeci de ani de pregătire şi experienţă irosiţi, pierduţi din pricina unui singur trăgător!

— Se pun iarăşi în mişcare, anunţă maiorul Tucker, văzând norii de fum aruncaţi de ţevile de eşapament ale motoarelor diesel, apoi deplasarea legănată a nenumăratelor vehicule blindate. Sunt cam la şase kilometri în faţa primei voastre linii de tancuri.

— Ce păcat că nu-i putem duce un astfel de terminal şi lui Siniavski, rosti Bondarenko.

— Încă nu avem destule, domnule general, îl informă Tucker. Fabricantul lor, Sun Micro Systems, ni le livrează pe măsură ce le produc.

— Am vorbit cu generalul Ge Li, informă Luo Biroul Politic. Am avut ghinion. Generalul Peng e mort, ucis de un lunetist, după cum am aflat.

— Cum s-a întâmplat asta? întrebă primul secretar Xu.

— Peng s-a dus în faţă, aşa cum orice general bun ar face, însă acolo s-a aflat un rus norocos, cu o puşcă cu lunetă, explică ministrul apărării. Unul dintre aghiotanţii săi îşi făcu apariţia şi păşi către scaunul mareşalului, înmânându-i

acestuia un bilet împăturit. Luo îl citi. Ai verificat informația?

— Da, tovarăşe mareşal. Am verificat personal şi am obținut confirmarea. Chiar în această clipă navele se află în vecinătatea țărmului.

— Ce nave? Care țărm? întrebă Xu. Era ceva ieşit din comun pentru el să ia parte activă la şedințe. De regulă îi lăsa pe alții să vorbească, ascultând cu pasivitate, ca apoi să anunțe concluziile unanime la care ajunseseră ceilalți.

— Tovarăşe Secretar, răspunse Luo, se pare că nave americane de luptă bombardează țărmul nostru, în apropiere de Guangszhou.

— Bombardează? se miră Xu. Adică trag cu tunurile?

— Da, exact asta se precizează în raport.

— De ce-ar face aşa ceva? îl interpelă premierul, oarecum neafectat de acea informație.

— Ca să distrugă amplasamentele de coastă şi…

— Nu-i asta o manevră prioritară pentru cineva care se pregăteşte de invazie, care vrea să debarce trupe pe plaje? întrebă ministrul de externe Shen.

— Da, presupun că ar putea fi cazul, răspunse Luo, însă…

— Invazie? îl întrerupse Xu. Un atac direct îndreptat împotriva teritoriului nostru?

— Un asemenea eveniment este extrem de improbabil, le spuse Luo. Le lipsesc mijloacele necesare debarcării unui număr suficient de mare de trupe. America pur şi simplu nu dispune de soldații necesari unei asemenea…

— Dacă obțin ajutor din partea Taiwanului? De ce efective dispun banditii ăia? interveni Tong Jie.

— Păi au ceva forțe terestre, admise Luo. Dar noi dispunem de mijloace ample să…

— Acum o săptămână ne-ai spus că avem forțe suficiente pentru a-i înfrânge pe ruşi, chiar dacă primesc ajutor de la americani, remarcă Qian, cu nervozitate. Acum ce poveşti ne mai serveşti, Luo?

— *Ficțiune!* tună vocea mareşalului. Eu vă spun care sunt faptele şi voi mă acuzați de fantasmagorii?

— Ce *nu* ne-ai spus, Luo? întrebă cu glas aspru Qian. Nu suntem nişte țărani cărora li se spune ce să creadă.

— Ruşii opun rezistenţă. Au ripostat. V-am spus asta şi am precizat că era de aşteptat să procedeze astfel. Suntem în război cu ruşii. Nu am intrat prin efracţie într-o casă goală. Este o confruntare armată între două mari puteri – iar noi vom învinge deoarece avem trupe mai multe şi de calitate mai bună. Ruşii nu se luptă bine. Le-am măturat poziţiile de apărare de la graniţă, le-am urmărit armata către nord şi ei n-au avut bărbăţia să stea şi să lupte pentru propria ţară! Îi vom *zdrobi.* Da, ripostează. Ne-am aşteptat la asta, dar nu mai contează. Vă spun eu, îi vom *zdrobi!* insistă mareşalul.

— Până în acest moment există informaţii pe care nu ni le-ai comunicat? îl interpelă ministrul de interne Tong, cu o voce mult mai rezonabilă decât întrebarea în sine.

— L-am desemnat pe generalul-maior Ge să preia comanda Armatei 34 de Asalt. Mi-a raportat că Armata 29 a suferit astăzi, mai devreme, un atac aerian serios. Efectele atacului încă nu sunt clare, probabil au reuşit să avarieze mijloacele de comunicaţii – însă un atac *aerian* nu poate afecta grav o mare unitate mecanizată *terestră.* Arsenalul militar nu permite un asemenea lucru.

— Şi acum ce facem? întrebă premierul Xu.

— Propun să ridicăm şedinţa şi să-l lăsăm pe ministrul Luo să se-ntoarcă la îndatoririle sale de conducere a forţelor armate, sugeră Zhang Han San. Să ne întrunim din nou la ora şaisprezece.

În jurul mesei apărură semne de încuviinţare. Fiecare dorea să aibă timp să analizeze cele auzite în acea dimineaţă – şi poate să-i ofere ministrului apărării timp pentru a-şi susţine afirmaţiile. Xu făcu o numărătoare a voturilor şi se ridică.

— Foarte bine. Amânăm şedinţa pentru după-amiază.

Întrunirea se sparse într-o manieră neobişnuit de apatică, fără a se forma uzualele perechi de vechi amici care schimbau glume între ei. În exteriorul sălii de şedinţă, Qian îl trase iarăşi de mânecă pe Fang.

— Am sentimentul că se petrece ceva extrem de rău.

— Cât de sigur eşti?

— Fang, nu ştiu ce-au avut americanii cu podurile mele de

cale ferată, dar pot să te asigur că rapoartele primite în cursul dimineții îmi spun că pagubele nu sunt deloc mici. Mai mult, au avut un plan sistematic şi deliberat de distrugere. Americanii – sigur au fost americanii – ne-au afectat deliberat capacitatea de aprovizionare a armatelor aflate în ofensivă. Nu faci asta decât atunci când te pregăteşti să zdrobeşti acele armate. Iar acum comandantul-şef al armatelor noastre care înaintează este omorât brusc – s-o creadă alții că a fost un glonț rătăcit! Acel *tset ha tset ha* de Luo ne conduce spre dezastru, Fang.

— După-masă vom afla mai multe, sugeră Fang, părăsindu-şi colegul şi îndreptându-se către biroul său. Ajuns acolo dictă un nou segment de amintiri pentru jurnalul său. Pentru prima oară se întrebă dacă nu cumva o să se transforme în testamentul său.

Ming era tulburată de comportamentul ministrului ei. Bătrânul fusese aproape invariabil un om calm şi optimist. Întotdeauna avusese maniere de gentleman, purtându-se asemenea unui bunic cu ea şi cu celelalte fete, chiar şi atunci când făcea amor cu ele. Acest comportament era unul dintre motivele pentru care personalul din birou nu rezista cu mai multă vigoare la avansurile sale – pe deasupra, chiar avea grijă de cele care se îngrijeau de plăcerile sale. De această dată îşi luă notițele în tăcere, în timp ce ministrul stătea în fotoliu, lăsat pe spate, cu ochii închişi, dictând cu glas monoton. Scrise timp de o jumătate de oră, apoi reveni la biroul ei pentru a realiza transcrierea. Se făcuse ora prânzului atunci când termină. Se duse, împreună cu colega ei, Chai, să ia masa.

— Ce-o fi cu el? o întrebă Chai pe Ming.

— Şedința din cursul dimineții n-a decurs bine. Fang îşi face griji din pricina războiului.

— Războiul nu merge cum trebuie? Dar n-au spus la televizor că totul e bine?

— Pare-se că au fost unele neplăceri. De dimineață s-au certat în privința gravității lor. Mai ales Qian s-a manifestat în legătură cu subiectul, deoarece americanii ne-au atacat

podurile feroviare din Harbin şi Beian.

— Aha. Chai îndesă în gură o porție de orez, cu ajutorul bețișoarelor. Cum a reacționat Fang?

— Pare a fi extrem de tensionat. Probabil va avea nevoie de ceva alinare în această seară.

— Oh? Bun, pot să-i port de grijă. Oricum îmi trebuia un fotoliu nou de birou, adăugă ea pufnind în râs.

Prânzul se prelungi mai mult ca de obicei. În mod clar ministrul lor n-avea nevoie pe moment de niciuna dintre asistentele sale, aşa că Ming îşi făcu timp să se plimbe pe străzi pentru a vedea care-i starea de spirit a populației. În mod straniu, opinia publică era neutră. Lipsise din birou suficient de mult încât să se activeze funcția de oprire automată a computerului; dar în timp ce ecranul era întunecat, pe funcția de *auto-sleep*, harddiskul începu să se rotească, activând silențios modemul încorporat pe placa de bază.

Mary Pat Folley se găsea în biroul ei, cu toate că era trecut mult de miezul nopții şi îşi verifica la fiecare cincisprezece minute contul de poştă electronică, sperând că va primi veşti noi de la SORGE.

— Aveți un mesaj! o anunță vocea electronică.

— Da! rosti directorul adjunct, descărcând instantaneu mesajul. Apoi ridică receptorul telefonului. Trimite-l pe Sears aici.

Terminând convorbirea, doamna Foley verifică ora de trimitere a mesajului. Plecase din Beijing în primele ore ale după-amiezii… ce-ar fi putut însemna asta? se întrebă ea, speriată că orice abatere de la tipic ar putea aduce moartea lui SONGBIRD şi pierderea documentelor SORGE.

— Faceți ore suplimentare? o întrebă Sears din prag.

— Dar cine nu face? răspunse MP. Îi întinse foile proaspăt imprimate. Citeşte.

— Şedință matinală a Biroului Politic, asta e o schimbare, zise Sears, cercetând prima pagină. Se pare că a fost o discuție aspră. Tipul ăsta, Qian, a stârnit un adevărat infern – oh, bun, a vorbit după şedință cu Fang şi i-a destăinuit că

este îngrijorat… Au fost de acord să se întrunească din nou spre sfârşitul zilei şi… oh, rahat!

— Ce-i?

— Au discutat creşterea nivelului de alarmare a unităților de rachete balistice intercontinentale… ia să vedem… din motive tehnice n-au ajuns la nicio decizie fermă, nu sunt siguri cât de mult timp îşi pot ține rachetele alimentate cu combustibil, dar au fost şocați de eliminarea submarinului lor cu rachete de către noi…

— Scrie totul. O să etichetez documentul drept CRITIC, anunță directorul adjunct.

CRITIC e cel mai mare nivel de prioritate în lumea comunicațiilor guvernamentale americane. Un mesaj cotat CRITIC trebuie să ajungă în mâna preşedintelui în mai puțin de cincisprezece minute de la emiterea lui. Asta însemna că Joshua Sears era nevoit să-l traducă cu toată viteza cu care era capabil să bată la tastatură, acest lucru ducând la erori de traducere.

Ryan aţipise de circa patruzeci de minute când sună telefonul de la capul patului.

— Mda?

— Domnule preşedinte, anunță o voce impersonală din Camera de Transmisiuni a Casei Albe, avem un mesaj CRITIC pentru dumneavoastră.

— În regulă. Aduceți-l. Jack îşi răsuci trupul de-a latul patului şi puse picioarele pe carpetă. Ca mulți alți oameni, nu era genul de persoană care să poarte halat de casă. De regulă lipăia prin încăperi cu picioarele goale, purtând doar lenjeria intimă, însă acum nu-i mai era permis să se poarte astfel, aşadar ținea mereu la îndemână un lung halat de culoare albastră. Era un cadou primit cu multă vreme în urmă, pe când preda istorie la Academia Navală – un dar din partea studenților – şi purta pe mâneci o bandă lată, plus altele patru înguste, reprezentând tresele de amiral. Îmbrăcat astfel şi încălțat cu papuci de piele, care intraseră în garderoba lui odată cu noua funcție, păşi afară din cameră, oprindu-se în capul scărilor. Tura de noapte a Serviciului

Secret era deja în alertă. Joe Hilton ajunse primul lângă el.

— Am aflat, domnule preşedinte. Mesajul e pe drum.

Ryan, care îşi trăgea energia din mai puțin de cinci ore de somn pe noapte în ultima săptămână, simți nevoia subită să plesnească fața cuiva – a oricui – numai că, fireşte, nu putea face asta acelor oameni care-şi făceau datoria suportând aceleaşi mizerabile ore lipsite de somn ca şi el.

Agentul special Charlie Malone era postat lângă uşa ascensorului. Luă dosarul de la curier şi alergă până la preşedinte.

— Hm. Ryan îşi trecu palmele peste față şi deschise dosarul. Primele trei rânduri îi săriră imediat în ochi. Oh, ce porcărie.

— E de rău? întrebă Hilton.

— Telefonul, ceru Ryan.

— Pe-aici, domnule. Hilton îl conduse spre biroul mic şi pătrat, din capătul scărilor, al Serviciului Secret.

Ryan ridică receptorul şi rosti:

— Mary Pat, Langley.

Nu avu mult de aşteptat.

— M.P., aici Jack. Ce ştii?

— Exact ce ai citit. Discută să-şi alimenteze rachetele intercontinentale. Cel puțin două dintre ele sunt ațintite spre Washington.

— Grozav. Ce facem acum?

— Tocmai am ordonat unui satelit KH-11 să arunce o privire mai atentă asupra infrastructurii de lansare. Sunt două, Jack. Cea la care trebuie să fim atenți este Xuanhua. Poziția aproximativă este patruzeci de grade, treizeci şi opt de minute nord, o sută cincisprezece grade, şase minute est. Au doisprezece silozuri cu rachete CCC-4. Este un amplasament mai nou, care înlocuieşte vechile spații de depozitare aflate în peşteri sau tunele. Sunt silozuri, drepte, verticale, îngropate în sol. Întreaga suprafață a amplasamentului este de zece pe zece kilometri. Silozurile sunt mult distanțate unul de altul, astfel că un singur impact nuclear nu poate distruge mai mult de două rachete, explică M.P.

— Cât de serioasă e amenințarea?

O voce nouă se interpuse pe linie.

— Jack, aici Ed. Trebuie să tratăm extrem de serios problema. S-ar putea ca bombardamentul naval executat împotriva litoralului să-i fi stârnit. Cretinii ăia afurisiți consideră că încercăm o debarcare.

— Poftim? Cu ce naiba? se miră preşedintele.

— Pot avea o gândire foarte limitată, Jack, iar logica lor nu se potriveşte cu standardele noastre, îi spuse Ed Foley.

— Grozav. În regulă. Voi doi veniți încoace. Aduceți-l cu voi pe cel mai bun specialist în problema Chinei.

— Am plecat, îi răspunse directorul CIA.

Ryan închise telefonul şi-l privi pe Joe Hilton.

— Trezeşte pe toată lumea. S-ar putea ca chinezii să azvârle ceva asupra noastră.

Drumul în amonte pe Fluviul Potomac nu era deloc uşor. Comandantul Blandy nu dorise să piardă vremea aşteptând un pilot care să-l ghideze pe fluviu – ofițerii de marină erau extrem de vanitoşi când era vorba să-şi conducă propriile vase fapt pentru care echipa de cart de pe puntea de comandă era foarte tensionată. Rareori canalul depăşea câteva sute de metri lățime, iar crucişătoarele sunt nave cu tonaj mare, nu vase fluviale. Odată ajunseseră doar la câțiva metri de un banc de nisip, însă navigatorul îi îndepărtase de pericol cu un ordin prompt dat timonierului. Radarul navei era pus în funcțiune – echipajul se temea să oprească sistemul de monitorizare deoarece, asemenea multor născociri mecanice, agrea starea activă în locul celei de repaus, iar oprirea lui ar fi putut strica ceva. Undele radio emise de cele patru uriaşe panouri antenă montate pe suprastructura lui *Gettysburg* jucaseră feste urâte nenumăratelor televizoare întâlnite în cursul drumului către nord-vest, dar nu aveau ce face în această privință şi, oricum, la acea oră din noapte probabil nimeni nu băgase de seamă crucişătorul care naviga pe fluviu. În cele din urmă, *Gettysburg* stopă lin în preajma podului Woodrow Wilson, aşteptând ca traficul să fie oprit pe magistrala de centură a capitalei. Ca rezultat avu loc obişnuitul blocaj de trafic, dar la

acel moment al nopții nu erau prea mulți şoferi care să se înfurie, deşi unul sau doi s-au găsit să claxoneze atunci când nava trecu prin deschiderea podului mobil. Probabil erau din New York, gândi comandantul Blandy. De acolo urmau să vireze la tribord, intrând pe Fluviul Anacostia şi trecând de un alt pod mobil, botezat după John Philip Sousa – acompaniați de privirile ceva mai numeroase ale şoferilor uimiți – urmând să acosteze lin de-a lungul unui chei care era reşedința lui USS *Barry,* un distrugător scos din serviciu, transformat în muzeu.

Echipa de acostare de pe chei era alcătuită, după cum observă comandantul Blandy, în majoritate din civili. Nu era ceva ieşit din comun?

Acostarea – Gregory aflase că aşa numeau cei din marina militară manevra de parcare a unei nave – fusese interesantă, dar nebăgată în seamă, cu toate că ofițerul comandant părea destul de uşurat de faptul că scăpase de corvoadă.

— Liber la maşini, ordonă comandantul celor din sala motoarelor şi lăsă să-i scape un lung oftat, împărtăşit, după cum remarcă Gregory, de întreaga echipă a punții de comandă.

— Domnule comandant? îl abordă fostul ofițer al armatei.

— Da?

— Care-i toată povestea cu drumul până aici?

— Păi nu-i evident? răspunse Blandy. Ne aflăm în plin război cu chinezii. Dispun de rachete balistice intercontinentale şi bănuiesc că Secretarul Apărării vrea să le doboare în caz că ei aruncă vreo câteva asupra Washingtonului. SACLANT a trimis o altă navă Aegis la New York şi pun pariu că Flota Pacificului păzeşte oraşele San Francisco şi Los Angeles. Probabil că şi Seattle. Sunt o mulțime de vase acolo şi e un mare depozit de armament. Aveți ceva copii de rezervă ale programului dumneavoastră?

— Desigur.

— În câteva minute vom dispune de o linie telefonică cu uscatul. Vom vedea dacă există o cale să transmiteți softul celorlalte părți interesate.

— Aha, observă în surdină dr. Gregory. Ar fi trebuit să se

gândească la asta.

— Aici LUPUL ROŞU PATRU. Am contact vizual cu avangarda chineză, anunță prin radio comandantul de regiment. Aproximativ zece kilometri la sud de noi.

— Foarte bine, replică Siniavski. Exact unde susțineau Bondarenko şi asistenții lui americani că sunt. Bun. În postul său de comandă se aflau alți doi generali, comandanții Diviziilor 201 şi 80 de Infanterie Mecanizată, iar cel al Diviziei 34 se afla pe drum înspre ei, în vreme ce Divizia 94 manevrase şi se reorientase pentru a ataca spre est, dintr-un punct aflat la treizeci de kilometri către sud.

Siniavski scoase trabucul vechi şi umezit din gură şi îl aruncă în iarbă, scoțând din buzunarul tunicii unul nou, pe care îl aprinse. Era un trabuc cubanez, cu o savoare excepțională. Comandantul artileriei se afla de cealaltă parte a mesei cu hărți – câteva scânduri puse pe capre de lemn. În apropiere erau câteva gropi, săpate în eventualitatea unui tir de artilerie dirijat de chinezi spre ei şi, lucrul cel mai important, telefoanele cu fir care îi legau de stația de comunicații, amplasată la un kilometru către vest – era primul obiectiv asupra căruia chinezii ar fi deschis focul, bănuind că el se află acolo. De fapt singurii oameni prezenți acolo erau patru ofițeri şi şapte sergenți, îmbarcați în transportoare blindate, care pentru mai multă siguranță fuseseră îngropate pe teren. Datoria lor era să repare tot ce ar fi reuşit să strice chinezii.

— Aşadar, tovarăşi, au venit chiar în fumoarul nostru, nu? le spuse celor adunați în jurul său.

Siniavski era soldat de douăzeci şi şase de ani. Ciudat, nu era fiu de militar. Tatăl său fusese profesor de geologie la Universitatea de Stat din Moscova, dar încă de la primul film de război pe care-l văzuse se hotărâse ce profesie să îmbrățişeze. Muncise din greu, absolvise toate şcolile necesare şi studiase istoria cu atenția maniacă specifică armatei ruse şi, înaintea ei, a Armatei Roşii. Pentru el

aceasta va fi bătălia de la Kursk, reamintind de încleştarea unde Vatutin şi Rokossovski[116] zdrobiseră ultima încercare a lui Hitler de-a relua ofensiva în Rusia – acolo începuse patria mamă lungul marş care sfârşise pe treptele Cancelariei Reich-ului, în Berlin. Şi la Kursk, Armata Roşie fusese beneficiara unor informaţii excelente, care-i permisese să ştie momentul, locul şi caracterul atacului german, permiţându-i să se pregătească atât de bine, încât cel mai bun comandant al nemţilor, Erich von Manstein, să-şi rupă dinţii în oţelul rusesc.

„Aşa va fi şi aici", îşi făgădui în sinea lui Siniavski. Singurul lucru nesatisfăcător era că se afla blocat în cortul acela camuflat, în loc să se afle în prima linie, alături de soldaţii săi, dar, nu, nu mai era un simplu căpitan, iar locul său era chiar acolo, pentru a purta lupta pe o nenorocită de hartă.

— LUPUL ROŞU, vei deschide focul când avangarda va ajunge la mai puţin de opt sute de metri.

— Opt sute de metri, tovarăşe general, confirmă comandantul regimentului de tancuri. Acum îi pot vedea destul de clar.

— Ce anume vezi?

— Pare a fi o formaţie de puterea unui batalion, alcătuită în principal din tancuri Type 90, câteva Type 98, dar nu prea multe din acestea, desfăşurată pe subunităţi. Numeroase transportoare şenilate de infanterie. Oricum, nu reperez niciun vehicul pentru dirijarea artileriei. Ce ştim despre artileria lor?

— Se mişcă, nu s-a poziţionat pentru tragere. O supraveghem, îl asigură Siniavski.

— Excelent. Telemetrul îmi arată că s-au apropiat la doi kilometri.

— Fiţi pregătiţi.

— Aşa vom face, tovarăşe general.

---

[116] Comandanţi militari ai Armatei Roşii în perioada bătăliei de la Kursk (4 iulie – 23 august 1943).

— Urăsc aşteptarea, comentă Siniavski către ofiţerii aflaţi în jurul său.

Toţi încuviinţară, având aceleaşi nemulţumiri. În anii tinereţii sale nu fusese în Afganistan, servind mai ales în Armatele 1 şi 2 Tancuri de Gardă, în Germania, pregătindu-se să lupte contra celor din NATO, eveniment care, cerul fie lăudat, nu avusese loc. Aceasta era prima lui experienţă reală de luptă, care nici măcar nu începuse, deşi el era pregătit pentru declanşarea ei.

— Bun, dacă trag rachetele alea, ce putem face noi? întrebă Ryan.

— Dacă le lansează, singurul lucru pe care-l avem de făcut este să fugim către un blestemat de adăpost, rosti Bretano.

— Asta e bine în cazul nostru. Scăpăm cu toţii. Dar ce vor face oamenii care locuiesc în Washington, New York şi în toate celelalte presupuse ţinte? îl interpelă preşedintele.

— Am dat ordin să amplasăm crucişătoare Aegis în cele mai probabile oraşe ţintă cu acces la mare, continuă TUNETUL. Unul dintre angajaţii mei de la TRW lucrează la modernizarea sistemului de rachete, astfel încât să fie capabil să realizeze o intercepţie. A terminat cu partea teoretică şi susţine că simulările pe computer au ieşit bine, dar până la un test practic, fireşte, mai e cale lungă. Totuşi e mai bine decât nimic.

— În regulă, unde se află navele?

— Una e chiar aici, răspunse Bretano.

— Oh? Când s-a întâmplat asta? se miră Robby Jackson.

— A sosit acum o oră. *Gettysburg.* Altele se îndreaptă către New York, San Francisco şi Los Angeles. Totodată spre Seattle, deşi până acum nu pare a fi o ţintă. Softul modernizat se află în drum spre ele pentru a-şi putea reprograma rachetele.

— Bun, asta chiar e ceva. Dar ce-ar fi să le eliminăm rachetele înainte de-a le putea lansa? urmă Ryan.

— Silozurile chineze au fost recent îmbunătăţite ca protecţie, primind un blindaj de oţel peste plăcile de beton – are forma unei pălării chinezeşti şi probabil va devia

majoritatea bombelor, dar nu pe cele cu penetrare profundă, GBU-27, pe care le-am folosit asupra podurilor feroviare…

— Dacă ne-o fi rămas vreuna. Mai bine îl întrebăm pe Gus Wallace, îi avertiză vicepreşedintele.

— Ce vrei să spui? îl abordă Bretano.

— Vreau să zic că niciodată n-am fabricat prea multe, iar aviația a lansat noaptea trecută patruzeci de bucăți.

— Voi verifica, promise Secretarul Apărării.

— Şi dacă nu mai are? insistă Jack.

— Atunci ori îi ducem altele în cea mai mare viteză, ori ne gândim la altceva, replică TOMCAT.

— La ce anume, Robby?

— Trimitem o echipă de la forțele speciale să le arunce dracului în aer, sugeră fostul pilot de vânătoare.

— Eu unul n-aş vrea să-ncerc asta, observă Mickey Moore.

— Scapi de-o bombă nucleară de cinci megatone ațintită asupra Capitoliului, ripostă Jackson. Uite, lucrul cel mai bun e să verificăm dacă Gus Wallace are bombele potrivite. E un drum lung pentru Avioanele Negre, dar le putem alimenta în aer atât la ducere cât şi la întoarcere – şi să punem avioanele de vânătoare să escorteze cisternele zburătoare. E complicat, dar ne-am antrenat pentru asemenea misiuni. Dacă Gus n-are afurisitele de bombe, atunci i le trimitem cu avionul, presupunând că mai avem în stoc. Ştiți, băieți, arsenalele nu sunt cornuri ale abundenței. Există un număr finit de obiecte aflate în inventar.

— Generale Moore, zise Ryan, sună-l chiar acum, te rog, pe generalul Wallace şi află cum stă cu muniția.

— Am înțeles, să trăiți. Moore se ridică şi părăsi Celula de Criză.

— Priviți, anunță Ed Foley, arătând către monitor. A început.

O pânză de flăcări, largă de doi kilometri, erupse de pe linia pădurii. Tanchiştii chinezi fură orbiți, clipind din ochi să-şi revină, însă majoritatea celor aflați în primele rânduri nu mai avură timp să facă altceva. Din cele treizeci de tancuri aflate în frunte doar trei scăpară de o distrugere

instantanee. Ceva mai bine ieşiră transportoarele de infanterie intercalate printre tancuri.

— Poți deschide focul, colonele, îi spuse Siniavski comandantului artileriei.

Ordinul fu imediat retransmis şi pământul prinse a tremura sub picioarele lor.

Pe monitorul computerului era un spectacol demn de văzut. Chinezii căzuseră în ambuscadă şi efectul primei salve ruseşti era greu de contemplat.

Maiorul Tucker respiră din rărunchi văzând cum îşi pierd viețile câteva sute de oameni.

— Comută înapoi pe artileria lor, îi ordonă Bondarenko.

— Am înțeles, domnule general, se execută imediat Tucker, schimbând focalizarea camerei aflată la mare altitudine şi descoperind artileria chineză.

În general era compusă din piese tractate, remorcate de camioane şi tractoare. Sistemul lor de transmisie şi avertizare era cam lent. Primele obuze ruseşti începură să cadă în jurul lor înainte de-a putea face vreun efort să oprească vehiculele şi să desprindă cârligele de remorcare, însă artileriştii chinezi puteau opera cu mare repeziciune.

Dar se luau la întrecere cu moartea, care furase startul. Tucker privi cum echipajul unui tun de 122 mm se lupta să-şi amplaseze piesa în poziție de tragere. Servanții încărcau tunul în momentul când trei obuze aterizară suficient de aproape pentru a răsturna piesa de artilerie şi a ucide mai bine de jumătate dintre oamenii din jurul ei. Mărind imaginea, Tucker putea vedea cum un soldat se zvârcolea în țărână, iar în apropiere nu se afla nimeni care să-i ofere ajutor.

— Războiul e o afacere mizerabilă, nu? observă cu glas scăzut Bondarenko.

— Da, confirmă Tucker. Când sărea în aer un tanc îți era uşor să spui că explodase un *obiect.* Chiar dacă ştiai că în interior sunt trei sau patru ființe umane, nu le puteai zări. Aşa cum se zicea că un pilot de vânătoare nu omoară un confrate pilot, ci doar îi doboară aparatul de zbor, Tucker aderase şi el la conceptul forțelor aeriene conform căruia

moartea era un fapt ce li se întâmpla obiectelor, nu oamenilor. Păi amărâtul ăla cu vestonul plin de sânge nu era un *obiect,* nu? Reglă din nou camera astfel încât să ia un cadru amplu, de la o distanță suficient de mare ca să nu mai invadeze observatorul cu prim-planuri având caracter intim.

— Era mai bine să fi rămas în țara lor, maiorule, îi explică rusul.

— Isuse, ce mizerie, spuse Ryan.

La vremea sa văzuse de-aproape moartea cu ochii, împuşcând oameni care la rândul lor voiau să-l împuşte pe el, însă acest fapt nu făcea cu nimic mai uşor de suportat imaginile privite. Nici pe departe. Preşedintele se răsuci.

— Imaginile astea au fost transmise lumii întregi, Ed? îl întrebă pe directorul CIA.

— Aşa ar trebui, replică Foley.

Şi chiar fuseseră transmise, prin intermediul unui URL de pe internet intitulat: www.darkstarfeed.cia.gov/siberiabattle/real-time.ram. Nu fusese nevoie să-i facă reclamă. Câțiva ahtiați care navigau pe internet dădură peste site din primele cinci minute, iar numărul celor care-l vizitau sări de la 0 la 10 în doar trei minute. Apoi unii dintre ei intrară la discuții pe internet pentru a răspândi vestea. La cartierul general al CIA, programul de monitorizare continua să dea informații despre locația persoanelor ce accesau site-ul. Deloc surprinzător, prima țară din Asia care-l accesă fu Japonia, iar fascinația pe care locuitorii acelei țări o aveau pentru operațiunile militare garanta sporirea numărului de persoane care vizionau imaginile transmise pe URL. Transmisia video era însoțită de o coloană sonoră ce includea comentariile în timp real făcute de personalul USAF, care făcea nişte comentarii pitoreşti pentru camarazii lor de arme. Comentariile erau destul de colorate încât Ryan să facă unele observații.

— N-ar trebui ca cineva trecut de treizeci de ani să audă asta, explică generalul Moore, revenind în încăpere.

— Ce veşti ai despre bombe? îl abordă imediat Jackson.

— Wallace n-a pus mâna decât pe două bucăți, replică Moore. Cele mai apropiate stocuri sunt la fabrica producătoare, Lockheed-Martin, din Sunnyvale. Au demarat producția chiar în aceste clipe.

— A-ha, remarcă Robby. Revenim la planul B.

— N-avem decât să recurgem la forțele speciale, numai dacă domnul preşedinte nu aprobă cumva un atac cu rachete de croazieră.

— Ce fel de rachete de croazieră? întrebă Ryan, deşi cunoştea deja răspunsul.

— Păi, în Guam avem douăzeci şi opt de bucăți echipate cu focoase W-80. Sunt încărcături mici, de o sută treizeci şi cinci de kilograme. Există două variante de echipare, pentru o sută cincizeci sau o sută şaptezeci de kilotone.

— Vrei să zici că sunt arme termonucleare?

Generalul Moore trase adânc aer în piept înainte de-a răspunde:

— Da, domnule preşedinte.

— Este singura opțiune pe care-o avem să eliminăm rachetele intercontinentale chineze? Nu era nevoie să adauge că nu voia să lanseze în mod voluntar un atac nuclear.

— Putem ataca folosind bombe convenționale – GBU 10 şi 15[117]. Gus are destule din astea, dar nu au putere mare de penetrare, iar cupolele protectoare de la silozuri au şanse mari să reziste. De fapt asta n-ar mai conta. Rachetele CSS-4[118] sunt nişte bestii delicate, chiar şi unda de şoc a unei lovituri pe lângă țintă putându-le deregla sistemul de ghidare… dar nu putem fi siguri.

— Aş prefera ca bestiile alea să nu-şi ia zborul.

— Jack, nimeni nu vrea să le vadă zburând, spuse vicepreşedintele. Mickey, fă un plan. Avem nevoie de *ceva* să

---

[117] Guided Bomb Unit – arme inteligente, la care ținta este marcată cu un fascicul laser de un observator, iar bomba se ghidează după reflexia spotului acestuia pe țintă, (n.red.).

[118] Racheta intercontinentală chineză CSS-4 (Dong-Feng 5) cu combustibil lichid poate transporta un focos nuclear de 3 megatone la 12 000 kilometri.(n.red.).

le elimine, iar asta în cea mai mare grabă.

— Îi voi contacta pe cei de la Comandamentul pentru Operațiuni Speciale, însă ei sunt la mama dracului, tocmai în Tampa.

— Ruşii au forțe speciale? se interesă Ryan.

— Cum să nu, se numesc Spetsnaz.

— Şi unele dintre rachetele alea sunt ațintite spre Rusia?

— Cu certitudine, da, domnule preşedinte, confirmă şeful Statului-Major Inter arme.

— Atunci au o datorie atât față de noi, cât şi față de propria lor patrie, decise Jack, punând mâna pe telefon. Vreau să vorbesc cu Serghei Golovko, la Moscova, îi spuse el centralistei.

— Preşedintele Americii, îl anunță secretara.

— Ivan Emmetovici! îl salută Golovko. Rapoartele din Siberia sunt bune.

— Ştiu, Serghei. Urmăresc în direct imaginile de la fața locului. Vrei s-o faci şi tu?

— E posibil aşa ceva?

— Dispui de-un computer cu modem?

— Nici nu mai poate exista vreunul fără o blestemăție din aia, replică rusul.

Ryan îi citi adresa URL.

— Accesează site-ul ăsta. Am pus pe internet imaginile furnizate de dronele noastre Dark Star.

— De ce, Jack? îl întrebă imediat Golovko.

— Pentru că în urmă cu două minute o mie şase sute cincizeci de cetățeni chinezi vizionau imaginile, iar numărul lor creşte rapid.

— O operațiune politică îndreptată contra lor, da? Vrei să le destabilizezi guvernul?

— Păi nu ar dăuna scopurilor noastre ca cetățenii lor să afle ce se petrece, nu?

— Virtuțile unor mass-media libere. Trebuie să aprofundez problema asta. Foarte isteață mişcarea, Ivan Emmetovici.

— Nu de asta te-am sunat.

— Care-i problema, *tovarisci prezidient?* întrebă directorul

SVR, cu vocea brusc schimbată, reflectând un ton de îngrijorare. Ryan nu era omul care să-şi ascundă bine trăirile.

— Serghei, avem indicații extrem de nefavorabile din interiorul Biroului Politic chinez. Ți le trimit chiar acum prin fax. Voi rămâne pe fir cât timp le vei citi.

Golovko nu fu surprins să constate că paginile soseau pe faxul său privat. El avea numerele personale de telefon ale lui Ryan, iar americanii le dețineau pe ale sale. Era un simplu mod de a dovedi eficiența unui serviciu de informații pe o cale lipsită de riscuri. Primele foi conțineau traducerea în engleză a ideogramelor chinezeşti care fură şi ele recepționate imediat după aceea.

— Serghei, ți-am trimis informațiile noastre originale pentru cazul că lingviştii şi psihologii voştri sunt mai buni decât ai noştri, zise preşedintele Ryan, cu un gest de scuză înspre dr. Sears. Analistul CIA dădu din mână că nu mai conta. Chinezii au douăsprezece rachete CSS-4, jumătate ațintite către voi, jumătate către noi. Cred că trebuie să facem ceva în privința acelor obiecte. În felul cum evoluează acum lucrurile, s-ar putea ca chinezii să nu se poarte tocmai rațional.

— Iar faptul că le bombardați litoralul i-a împins la limita rațiunii, domnule preşedinte, spuse rusul prin intermediul amplificatorului încorporat în telefon. Sunt de acord că problema este îngrijorătoare. De ce nu bombardați rachetele balistice cu sclipitoarele voastre bombe inteligente, lansate din avioanele invizibile la radar?

— Pentru că am rămas fără bombe, Serghei. Am terminat stocul de muniție adecvată acestui tip de atac.

— *Nicevo,* fu reacția rusului.

— Ar trebui să te pui în locul meu. Oamenii mei se gândesc la o operațiune tip comando.

— Înțeleg. Lasă-mă să mă consult cu câțiva oameni de-ai mei. Dă-mi douăzeci de minute, domnule preşedinte.

— În regulă, ştii cum să mă contactezi. Ryan apăsă butonul de întrerupere a convorbirii şi privi cu tristețe spre tava cu serviciul de cafea. Încă o cană din porcăria asta şi-o

să mă transform eu însumi într-un ibric.

Era sigur că singurul motiv pentru care încă se afla în viață era că se retrăsese către postul de comandă al Armatei 34. Divizia sa de tancuri fusese lovită crunt. Unul dintre batalioanele sale fusese incendiat încă din primul minut al luptei. Un altul încerca în prezent să manevreze către est, sperând să-i atragă pe ruşi într-o luptă din mişcare pentru care fuseseră pregătite echipajele sale. Artileria diviziei fusese cel puțin înjumătățită de masivul foc concentrat al ruşilor, iar acum ofensiva Armatei 34 era un lucru de domeniul trecutului. Sarcina lui curentă consta în a folosi cele două divizii mecanizate rămase pentru a stabili o bază de foc de la care să încerce a recăpăta controlul bătăliei. Însă de fiecare dată când încerca să deplaseze o unitate, aceleia i se întâmpla ceva, de parcă ruşii ar fi fost capabili să-i citească gândurile.

— Wa, retrage ce-a mai rămas din Trei-Zero-Doi înapoi la linia de plecare de la ora zece. Acum! ordonă el.

— Dar mareşalul Luo nu…

— Dacă doreşte să mă destituie, o poate face, însă el nu se află *acum* aici, se răsti Ge. Dă ordinul de retragere!

— Am înțeles, tovarăşe general.

— Dacă am fi avut la dispoziție jucăria asta, germanii nici n-ar fi reuşit să treacă de Minsk, aprecie Bondarenko.

— Da, nu-i aşa că te-ajută să ştii ce face individul celălalt?

— Parcă aş fi un zeu aflat pe Muntele Olimp. Cine s-a gândit la sistemul ăsta de cercetare?

— Oh, o pereche de indivizi de la firma Northrop au inițiat ideea, cu un avion denumit *Tacit Raimbow*, care arăta precum o încrucişare dintre o lopată de zăpadă şi o franzelă franțuzească, însă acela era pilotat, iar autonomia nu era grozavă.

— Indiferent cine a venit cu ideea, aş vrea să-i fac cinste cu o sticlă de vodcă de primă calitate, rosti generalul rus. A salvat viețile soldaților mei.

Şi i-a omorât pe chinezi, se feri Tucker să completeze. Însă

aşa stăteau lucrurile la război, nu?

— Mai ai vreun alt avion de recunoaştere în aer?

— Da, domnule. *Grace Kelly* s-a dus să-i acopere pe cei din întâia Blindată.

— Arată-mi.

Tucker se folosi de mouse pentru a minimiza o fereastră şi a deschide una nouă. Generalul Diggs dispunea şi el de un terminal aflat în funcțiune, iar Tucker preluă imaginile de la el. Putură vedea două brigăzi aflate în acțiune, deplasându-se cu viteză moderată către nord, care transformau în epavă fiecare camion sau vehicul şenilat chinez aflat în cale. Câmpul de luptă, dacă putea fi numit aşa, era o masă de coloane de fum provenit de la vehiculele distruse, amintindu-i lui Tucker de câmpurile petroliere incendiate în Kuweit, în 1991. Focaliză imaginea pentru a observa că aproape toată munca o făceau tanchetele Bradley. Țintele aflate în zonă pur şi simplu nu meritau să fie angajate de tunurile tancurilor grele. Blindatele Abrams doar se învârteau în jurul turmei de transportoare blindate de infanterie, făcând muncă de protecție, în timp ce avansau implacabil spre nord. Maiorul selectă o altă cameră şi începu să cerceteze zona înconjurătoare, căutând mai multă acțiune…

— Cine-s ăştia? întrebă Tucker.

— Trebuie să fie BOIAR, zise Bondarenko.

Imaginea înfățişa circa douăzeci şi cinci de tancuri T-55 avansând în eşalon, iar acele blindate îşi foloseau tunurile… împotriva camioanelor şi a câtorva transportoare blindate de infanterie…

— Încarcă proiectil antitanc, ordonă locotenentul Komanov. Țintă vehicul şenilat, ora unu! Distanță două mii.

— L-am prins, spuse o secundă mai târziu ochitorul.

— Foc!

— Trag, anunță ochitorul, strivind trăgaciul. Bătrânul tanc reculă de pe urma loviturii trase. Ochitorul şi comandantul urmăriră traiectoria trasorului…

— Lungă, fir-ar să fie, prea sus. Încarcă altul.

Servantul băgă alt proiectil pe țeavă şi anunță:

— Încărcat!

— De data asta îl iau pe nemernic, promise ochitorul, coborând linia de ochire cu o gradație.

Nemernicul din luneta de ochire nici nu ştia bietul de el că se trăsese asupra lui…

— Foc!

— Trag…

Un alt recul şi…

— Lovit! Bine țintit, Vania!

Compania Trei se descurca bine. Komanov socoti că timpul petrecut în poligon îşi arăta roadele. Era mult mai bine decât să stai într-un afurisit de buncăr, aşteptând inamicul să vină peste tine…

— Ce-i asta? ceru lămuriri mareşalul Luo.

— Tovarăşe mareşal, veniți aici să vedeți, îl zori tânărul locotenent-colonel.

— Ce-i asta? rosti ministrul apărării, vocea curmându-i-se brusc… *Cao ni ma,* se înecă el. Apoi se răsti: Ce mama dracului e asta?

— Tovarăşe mareşal, e un website, de pe internet. Pretinde a fi o transmisie TV în direct a bătăliei din Siberia. Tânărul ofițer aproape că nu mai răsufla. Îi arată pe ruşi luptându-se cu Armata 34 de Asalt…

— Şi?

— Şi, conform acestor imagini, ne măcelăresc oamenii, continuă locotenent colonelul.

— Stai aşa… ce… cum e posibil? îl întrebă Luo.

— Tovarăşe mareşal, adresa zice *darkstar*. Dark Star este numele unui aparat american de zbor, fără pilot, o dronă de recunoaştere, despre care rapoartele susțin că este un avion *stealth* folosit pentru a colecta informații tactice. Se pare că folosesc aşa ceva pentru a furniza informații, care sunt puse pe internet ca unealtă de propagandă. Tânărul ofițer era nevoit să folosească acel termen şi, practic, îl alesese bine.

— Spune-mi mai multe.

Locotenent-colonelul era specialist în informații.

— Asta explică succesul pe care l-au înregistrat împotriva

noastră, tovarăşe mareşal. Ei pot vedea tot ce facem noi, aproape chiar înainte s-o facem. E ca şi cum ar asculta frecvenţele radio ale posturilor noastre de comandă, sau ar fi prezenţi la şedinţele de planificare ale statului nostru major, concluzionă ofiţerul.

— Tânăr defetist ce eşti! urlă mareşalul.

— Poate că există un mod de a depăşi avantajul pe care-l au asupra noastră, însă eu nu-l cunosc. Un sistem de recunoaştere precum cel folosit de americani poate vedea la fel de bine pe întuneric ca şi în plină zi. Mă înţelegeţi, tovarăşe mareşal? Cu dotarea pe care o au, pot vedea tot ce facem noi, cu mult înainte de-a ne apropia de formaţiunile lor militare. Ne elimină orice posibilitate de-a realiza surpriza tactică… uitaţi-vă aici, spuse el, arătând pe ecran. Una dintre diviziile mecanizate ale Armatei 34 manevrează spre est. Ea se află aici – indică poziţia pe una dintre hărţile desfăşurate pe masă – iar inamicul e aici. Dacă trupele noastre ating acest punct fără a fi observate, îi pot lovi pe ruşi în flancul stâng, însă au nevoie de două ore pentru a ajunge acolo. Ruşii au nevoie doar de o singură oră pentru a aduce una dintre unităţile lor într-o poziţie de blocare. Acesta e avantajul de care dispun, finaliză ofiţerul.

— Americanii ne-au făcut asta?

— Clar, sursa transmisiei de pe internet se află în America, la sediul CIA.

— Aşadar în felul acesta au reuşit ruşii să ne dejoace planurile?

— Evident. Astăzi ne-au anticipat fiecare mişcare. Sigur aşa au reuşit.

— De ce să fi pus americanii informaţiile într-un loc din care oricine le poate vedea? se miră Luo.

Răspunsul, care era evident, nici nu-i trecu prin minte. Informaţiile oferite publicului în China erau atent drămuite şi asezonate astfel încât muncitorii şi ţăranii să tragă concluziile potrivite din ele.

— Tovarăşe, va fi dificil să anunţăm pe postul naţional de televiziune că lucrurile merg bine când imaginile acestea sunt la îndemâna oricărui posesor de computer.

— Ah. Era mai mult un sunet de spaimă subită decât unul de satisfacție. Oricine le poate vedea?

— Oricine dispune de un computer şi o linie telefonică, ridică tânărul locotenent-colonel privirea, numai ca să-l vadă pe Luo ieşind din cameră.

— Sunt surprins că nu m-a împuşcat, observă tânărul.

— Încă o mai poate face, îi zise un colonel plin. Însă am impresia că l-ai speriat. Se uită la ceasul atârnat pe perete. Era ora 16.

— Păi are de ce să se îngrijoreze.

— Eşti tânăr şi prost. Nu-ți dai seama? Acum nu le mai poate ascunde adevărul celor din Biroul Politic.

— Salut, Iuri, rosti Clark. Să fii în Moscova pe timp de conflict era ceva cu totul diferit. Starea de spirit a populației de pe străzi nu semăna cu nimic din ce ştia. Oamenii erau preocupați şi serioşi – în Rusia aveai tot atâtea şanse să găseşti oameni zâmbitori pe stradă cât aveai să găseşti băutori de cafea în Anglia – însă mai era şi altceva. Indignare. Furie… determinare? Ştirile televizate despre conflict nu erau atât de stridente şi sfidătoare pe cât se aştepta. Noile mass-media din Rusia încercau să fie profesioniste. Existau comentarii legate de faptul că incapacitatea armatei de-a opri invazia chineză putea avea efecte rele asupra coeziunii naționale. Alții comentatori deplângeau căderea Uniunii Sovietice, pe care China n-ar fi îndrăznit nici s-o amenințe, ca să nu mai vorbim de atacat. Mulți întrebau la ce era bun statutul de membru NATO dacă nicio țară nu venea în ajutorul noii aliate.

— Le-am spus celor de la televiziune că dacă pomenesc cuiva de divizia americană care se află acum în Siberia îi împuşcăm, iar ei fireşte că ne-au crezut, explică zâmbind generalul-locotenent Kirillin. Pentru Clark şi Chavez era o privelişte nouă. În ultima săptămână, Kirillin nu zâmbise deloc.

— Lucrurile stau ceva mai bine? îl interpelă Chavez.

— Bondarenko i-a oprit în fața minei de aur. Nici măcar n-au apucat s-o vadă, dacă informațiile mele sunt corecte. Dar

a apărut altceva, adăugă el cu un aer grav.

— Ce anume, Iuri? se interesă Clark.

— Ne facem griji că ar putea lansa armele lor nucleare.

— Oh, ce rahat, remarcă Ding. Cât de serioasă e ştirea?

— Provine de la preşedintele vostru. Chiar în clipa asta Golovko discută cu preşedintele Gruşavoi.

— Şi? Cum plănuiesc să dejoace ameninţarea? Bombe inteligente? presupuse John.

— Nu. Cei de la Washington ne-au cerut să pătrundem acolo cu o echipă de forţe speciale, rosti Kirillin.

— Ce naiba? răbufni John. Scoase din buzunar telefonul cu conexiune prin satelit şi privi spre uşă. Scuze, domnule general, E.T. vrea să sune acasă.

— Vrei să repeţi, Ed? auzi Foley în receptor.

— M-ai auzit. Au rămas fără tipul de bombe potrivit. În mod evident, e un mare chin să transporţi alte bombe cu avionul acolo unde se află bombardierele.

— Fir-ar să fie… observă ofiţerul CIA din parcarea aflată în faţa clubului ofiţerilor din Moscova. Sistemul de criptare al aparatului nu-i putea ascunde emoţia din voce. Nu-mi spune, de vreme ce RAINBOW e o unitate NATO, iar Rusia face acum parte din NATO, şi de vreme ce o să-i rugaţi pe afurisiţii de ruşi să se bage-n faţă la operaţiunea asta, în interesul solidarităţii Pactului Nord-Atlantic vom lua şi noi parte la spectacol, corect?

— Exceptând cazul că veţi refuza să participaţi la misiune, John. Ştiu că nu te poţi duce personal. Lupta e făcută pentru puştani, iar tu ai câţiva puşti buni sub comandă.

— Ed, te aştepţi să-mi trimit oamenii în aşa ceva şi eu să stau acasă cârpind nişte amărâţi de ciorapi? îl luă Clark la întrebări, enervându-se.

— E decizia ta. Tu eşti comandantul RAINBOW.

— Cum vom opera? Te aştepţi să sărim cu paraşuta…

— Elicoptere…

— Elicoptere ruseşti. Nu, amice, mersi, eu…

— Elicopterele noastre, John. Divizia 1 Blindată are destule şi sunt exact tipul potrivit pentru misiune…

— *Ce* vor să fac? izbucni Dick Boyle.

— Ți-am zis.

— Dar ce facem cu alimentarea?

— Punctul de alimentare este chiar aici, îi spuse colonelul Mastermann, arătând pe fotografia abia descărcată via satelit. O culme de deal la vest de-un loc numit Chicheng. Nimeni nu locuieşte în preajmă, iar distanțele sunt în regulă.

— Da, cu excepția faptului că traiectul de zbor ne aduce la mai puțin de şaisprezece kilometri de o bază a aviației de vânătoare.

— Opt avioane de atac la sol F-111 o vor lovi în timp ce voi veți fi pe drum. Au estimat că le vor face pistele inutilizabile timp de cel puțin trei zile.

— Dick, interveni Diggs, nu ştiu precis care este problema, însă cei de la Washington sunt cu adevărat îngrijorați de faptul că Joe Chinezul îşi va lansa rachetele balistice intercontinentale asupra patriei noastre, iar Gus Wallace nu are tipul potrivit de bombe să le elimine cu certitudine. Asta înseamnă că recurgem la o operațiune cu forțe speciale, parşivă şi murdară. E o misiune strategică, Dick. O poți îndeplini?

Colonelul Boyle studie harta, calculând mental distanțele…

— Mda, va fi nevoie să montăm pe aparatele Blackhawk suporții laterali, de care să acroşăm rezervoarele suplimentare umplute la maximum, însă da, vom avea autonomia necesară pentru a ajunge acolo. Totuşi va trebui să realimentăm la întoarcere.

— În regulă, poți folosi aparatele care-ți rămân pentru a căra combustibilul acolo?

— Cu greu, dădu Boyle din cap.

— Dacă e necesar, ruşii mi-au zis că pot desanta o trupă Spetsnaz oriunde de-a lungul traiectului, cu combustibilul de care ai nevoie. Conform hărților, partea aceea a Chinei e practic nepopulată.

— Ce ştim despre opoziția de la sol?

— În zonă se află o forță de securitate. Ne-am imaginat că un schimb de pază cuprinde o sută de oameni, deci în total o

grupă pentru fiecare siloz. Poți duce până acolo câteva elicoptere de atac Apache ca să elimine rezistența?

— Mda, pot atinge o destinație atât de îndepărtată, dacă zboară cu încărcătură redusă. „Doar cu muniție pentru tunul de bord şi rachete de 70 mm”, gândi el.

— Atunci pune-mi pe hârtie tot ce ai nevoie pentru misiune, îi zise generalul Diggs. Nu era un ordin în adevăratul sens al cuvântului. Dacă el spunea că misiunea e imposibil de realizat, Diggs nu-l putea obliga s-o îndeplinească. Însă Boyle nu-şi putea lăsa oamenii să plece într-o acțiune fără a fi prezent acolo, ca să-i comande.

Elicopterele MI-24 încheiară conturile. Conceptul tactic rus de folosire a elicopterelor nu diferea mult de cel aplicat la tancuri. Într-adevăr, ruşii se refereau la MI-24 – numit Hind de forțele NATO, dar ciudat, fără să aibe niciun apelativ dat chiar de ruşi – ca la un tanc zburător. Folosind rachete antitanc AT-6 Spiral dădură gata un batalion chinez de tancuri în douăzeci de minute de luptă, înregistrând doar două pierderi în cursul acestui proces. Soarele apunea peste epavele fostei Armate 34 de Asalt. Puținele vehicule care supraviețuiseră acelei zile se retrăgeau, purtând de regulă soldați răniți care se agățau de caroseria lor.

În postul său de comandă, generalul Siniavski era numai zâmbet. Vodca curgea în valuri. Divizia 265 Infanterie Motorizată aflată sub comanda sa stopase şi respinsese o forță de cel puțin două ori mai mare, pierzând mai puțin de trei sute de vieți. Echipelor de reportaj TV li se dăduse în sfârşit voie să ajungă acolo unde se aflau militarii şi generalul le făcea o expunere, făcând frecvente complimente la adresa comandantului teatrului de operațiuni, Ghenadi Iosifovici Bondarenko, pentru mintea sa lucidă şi încrederea avută în subordonații săi.

— Niciodată nu şi-a pierdut cumpătul, spuse cu sobrietate Siniavski. Şi ne-a permis să ne păstrăm noi nervii tari pentru momentul confruntării. Este un Erou al Rusiei, trase concluzia comandantul de divizie. Aşa cum sunt mulți dintre ostaşii mei!

— Îți mulțumesc pentru serviciile tale, Iuri Andreievici şi să ştii că pentru asta vei primi încă o stea pe umăr, rosti comandantul în fața ecranului televizorului. Apoi se întoarse către statul său major. Andrei Petrovici, ce facem mâine?

— Cred că-i vom permite lui Doi-Şase-Cinci să înceapă deplasarea spre sud. Noi vom fi ciocanul, iar Diggs, nicovala. Chinezii încă mai au un Grup de Armată categoria A spre sud, Grupul 43, aproape intact. Începând de poimâine îi vom izbi, însă mai întâi ne vom muta, pentru a ocupa o poziție favorabilă nouă.

Bondarenko dădu din cap în semn de aprobare.

— Arată-mi un plan, însă înainte de toate mă duc să trag un somn de vreo câteva ore.

— Da, tovarăşe general.

CAPITOLUL 60

Rachete în zbor

Erau aceiaşi soldaţi Spetsnaz pe care-i antrenaseră în ultima lună. Aproape fiecare persoană de la bordul avionului de transport era ofiţer brevetat, care făcea munca unui sergent, fapt care avea şi puncte forte şi puncte slabe. Lucrul cel mai bun era că toţi vorbeau o engleză acceptabilă. Dintre soldaţii RAINBOW numai Ding Chavez şi John Clark puteau conversa în rusă.

Hărţile şi fotografiile proveneau de la SRV şi CIA, cele din urmă fiind transmise ambasadei americane din Moscova şi expediate prin curier la aerodromul militar de la care-şi luaseră zborul. Se aflau într-un avion de linie al companiei Aeroflot, plin aproape la limită cu peste o sută de pasageri, toţi soldaţi.

— Propun să ne împărţim pe naţionalităţi, rosti Kirillin. Vania, tu şi oamenii din RAINBOW vă ocupaţi de ţinta asta. Eu şi oamenii mei vom împărţi restul ţintelor între noi, utilizând structura actuală de organizare pe formaţii.

— Arată bine, Yuri. O singură ţintă e la fel de bună ca oricare alta. Când atacăm?

— Exact înaintea zorilor. Elicopterele voastre trebuie să aibă o mare rază de acţiune dacă ne duc dus-întors doar cu o singură realimentare.

— Păi asta o să fie partea cea mai sigură a misiunii.

— Exceptând baza aviaţiei de vânătoare de la Anshan, spuse Kirillin. Trecem pe lângă ea la mai puţin de douăzeci de kilometri.

— Cei de la forţele aeriene mi-au spus că urmează s-o lovească, utilizând aparate Stealth şi bombe inteligente; vor găuri pistele înainte de trecerea noastră pe-acolo.

— Ah, iată o idee bună, spuse Kirillin.

— Şi mie îmi place, zise Chavez. Ei bine, domnule C., se pare că voi fi iarăşi soldat. A trecut ceva vreme.

— Ce distractiv, observă Clark.

Da, aşezaţi într-un elicopter care pătrundea adânc în teritoriul inamic, unde ştiau sigur că există oameni înarmaţi. Ei bine, putea fi mai rău. Atacând în zori ştiau că pifanii aflaţi de serviciu vor fi pe jumătate adormiţi, mai puţin dacă şeful lor era o adevărată pacoste. Cât de dură e disciplina în Armata Populară de Eliberare? se-ntrebă John. Probabil destul de strictă. Guvernele comuniste nu încurajau zvonurile.

— Mai exact, cum vom reuşi să scoatem din luptă rachetele? întrebă Ding.

— Sunt alimentate cu combustibil prin intermediul unei conducte cu diametrul de zece centimetri – de fapt sunt două – de la rezervoarele subterane învecinate cu fiecare siloz de lansare. În primul rând distrugem conductele, spuse Kirillin. Apoi vom căuta o modalitate de-a ajunge chiar în interiorul silozului. Acestea sunt nişte structuri delicate. O simplă grenadă ar trebui să fie suficientă. Nu rezistă la avarii de mare amploare, spuse plin de încredere generalul.

— Dacă explodează un focos? se interesă Ding.

Kirillin izbucni în râs.

— Nu vor exploda, Domingo Stepanovici. Armele nucleare au proceduri de armare foarte sigure, din motive evidente. Dar obiectivul în sine nu a fost proiectat pentru a rezista unui asalt direct. Silozurile sunt concepute pentru a rezista unei explozii nucleare, nu unei unităţi de genişti. Poţi fi sigur de asta.

„Sper să ai dreptate în privinţa asta, amice", spuse în sinea lui Chavez.

— Pari a avea multe cunoştinţe în legătură cu subiectul acesta, Iuri.

— Vania, e un gen de misiune pe care trupele Spetsnaz l-au exersat de multe ori. Noi, ruşii, ne-am gândit din când în când să... cum ziceţi voi? Să scoatem rachetele astea din joc, da?

— Nu-i deloc o idee rea, Iuri. Nu sunt genul meu favorit de

arme, rosti Clark.

Prefera să ucidă oponenții de la o distanță suficient de mică pentru a le zări fața ticăloşilor. Vechile deprinderi mor greu, iar o carabină cu lunetă era la fel de bună, sub acel aspect, ca şi un cuțit. Chiar mai bună. Un glonț nu făcea ca victima să se zbată şi să producă zgomot, aşa cum sentâmpla când îi tăiai beregata cu cuțitul. Dar în felul acesta ucideai numai câte un om la fiecare lovitură, nu un oraş întreg. Armele nucleare nu aveau deloc acțiune limitată sau selectivă.

Chavez îşi privi soldații din Echipa 2. Nu păreau excesiv de încordați, dar cei mai buni militari fac tot posibilul să ascundă acest sentiment. Dintre ei doar Ettore Falcone nu era soldat profesionist, ci polițist din rândul Carabinierilor italieni, trupe care se situau între poliție şi armată. Chavez se duse să-l vadă.

— Cum o mai duci, Păsăroiule? îl interpelă Ding.

— Misiunea asta va fi agitată, nu? răspunse Falcone.

— S-ar putea. Nu ştii niciodată până n-ajungi la fața locului.

Italianul ridică din umeri.

— În cursul raziilor împotriva *mafiosi* spărgeam uneori uşa şi nu găseam decât oameni care beau vin şi jucau cărți. Câteodată aveau *machinapistoli*, dar trebuia să spargi uşa pentru a descoperi asta.

— Ai luat parte la multe acțiuni de acest fel?

— Opt, replică Falcone. De obicei eram primul care pătrundea pe uşă, fiind cel mai bun țintaş. Dar aveam oameni pricepuți în echipă acolo, aşa cum am aici. Ar trebui să iasă bine, Domingo. Da, sunt încordat, dar voi fi bine. Vei vedea, încheie BIG BIRD. Chavez îl bătu pe umăr şi merse să-l vadă pe sergentul-major Price.

— Salut, Eddie.

— Avem deja o imagine mai completă asupra misiunii?

— Aproape. Pare mai curând o treabă pe măsura lui Paddy, să arunce lucruri în aer.

— Connolly e cel mai bun artificier pe care l-am văzut vreodată, remarcă Price. Dar nu-i spuneți asta. S-a umflat

deja suficient de mult în pene.

— Dar Falcone?

— Ettore? Price clătină din cap. Aş fi foarte surprins să facă un pas greşit. E un tip foarte bun, Ding, o maşină afurisită – un robot înarmat cu pistol. Genul acesta de încredere în sine rareori dă greş. Acționează ca un automat.

— Bine, în regulă, ne-am ales ținta. Silozul din extremitatea nord-estică. Pare a fi pe teren plat şi două conducte de patru țoli duc către el. Paddy le va arunca în aer, apoi va căuta o cale să deschidă acoperişul silozului sau, dacă nu să descopere o uşă de acces – există una deasupra. Apoi pătrundem înăuntru, aruncăm o grenadă ca să stricăm racheta şi ne cărăm dracului din Dodge City.

— Împărțirea obişnuită pe formații a echipei? se interesă Price. Ştia că aşa va fi, dar nu strica să se asigure.

Chavez încuviință.

— Îi iei pe Paddy, Louis, Hank şi Dieter; echipa ta se va ocupa de distrugerea rachetei. Iau restul oamenilor pentru acoperire şi supraveghere. Price dădea din cap că a înțeles în clipa când apăru Paddy Connolly.

— Luăm echipamentul de protecție chimică?

— Poftim? se miră Chavez.

— Ding, dacă urmează să ne jucăm cu o afurisită de rachetă cu combustibil lichid, avem nevoie de echipament de protecție chimică. Crede-mă, nu vrei să respiri vaporii de combustibil de la chestia aia. Acid azotic, tetraoxid de azot, hidrazină, chestii de-astea. Sunt substanțe chimice al naibii de corozive folosite la propulsia rachetelor, nu o sticlă de bere servită la Dragonul Verde, îți spun eu. Iar dacă racheta e alimentată şi noi o aruncăm în aer, ei bine, n-ai vrea să fii prin preajmă şi *în mod clar* nu pe direcția vântului. Norul de gaz degajat va fi extrem de letal, precum cel pe care voi, băieții din America, îl folosiți la execuția criminalilor, dar mult mai neplăcut.

— Voi sta de vorbă cu John despre asta. Chavez făcu cale întoarsă.

— Oh, rahat, remarcă Ed Foley când primi telefonul. În

regulă, John, îi informez pe cei de la armată în legătură cu problema. Cât mai durează până ajungeți la aerodrom?

— O oră şi jumătate.

— Eşti bine?

— Da, sigur, Ed, niciodată nu m-am simțit mai bine.

Foley fu şocat de tonul vocii. Clark era în mod oficial cel mai glacial om din CIA de aproape douăzeci de ani. Luase parte la tot soiul de operațiuni fără măcar să clipească. Dar trecând de cincizeci de ani ajunsese să se schimbe, sau acum avea pur şi simplu o mai bună apreciere a propriei vulnerabilități? Directorul CIA îşi spuse că astfel de lucruri se întâmplă oricui. Bine, te sun eu. Schimbă telefoanele. Vreau să vorbesc cu generalul Moore.

— Da, domnule director? îl salută şeful Statului-Major Reunit. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Băieții noştri de la operațiuni speciale zic că au nevoie de echipament de protecție chimică pentru misiunea lor şi…

— V-am luat-o înainte, Ed. Cei de la SOCOM[119] ne-au zis de aceeaşi problemă. Divizia 1 Blindată a primit echipamentul de care au nevoie; îi aşteaptă la aerodrom pe cei din forțele speciale.

— Mersi, Mickey.

— Cât de vulnerabile sunt silozurile alea?

— Conductele de alimentare sunt complet descoperite. Aruncarea lor în aer nu va constitui o problemă. Totodată, fiecare siloz are o uşă metalică de acces pentru personalul de întreținere şi, din nou, nu va fi o problemă să treacă de ele. Singurul meu motiv de îngrijorare îl reprezintă paza complexului; ar trebui să fie un întreg batalion de infanterie desfăşurat acolo. Aşteptăm ca un KH-11 să treacă pe deasupra bazei pentru o verificare finală.

— Bun, Diggs trimite elicoptere Apache pentru a escorta echipa de incursiune. Ele vor echilibra balanța în privința raportului de forțe, promise Moore. Ce ştii de buncărul de

---

[119] Special Operations Command – Comandamentul Operațiunilor Speciale al SUA, (n.red.).

comandă?

— Este situat în centrul bazei, are un aer de invulnerabilitate, se află în întregime sub nivelul solului, însă ne-am făcut o idee despre configurația sa pe seama scanărilor radarului cu penetrație. Foley se referea la satelitul KH-14 Lacrosse. NASA publicase cu ceva vreme în urmă fotografii radar care arătau afluenți subterani ai Nilului ce se vărsau în Marea Mediterană la Alexandria. Dar această tehnologie nu fusese dezvoltată pentru hidrologi. Reperase silozuri sovietice de rachete despre care ruşii credeau că sunt bine camuflate şi alte câteva amplasamente sensibile, iar America dorise să le aducă la cunoştință ruşilor că acele locații nu mai constituiau câtuşi de puțin un secret. Mickey, ce crezi tu despre misiunea asta?

— Îmi doresc să fi avut destule bombe s-o ducem la îndeplinire, rosti Moore cu sinceritate.

— Mda, îl aprobă directorul CIA.

Şedința Biroului Politic se prelungise dincolo de miezul nopții.

— Deci mareşale Luo, zise Qian, ieri lucrurile au mers prost. Cât de prost? Vrem să ştim adevărul, spuse el cu asprime. Mai mult ca oricine altcineva, în ultimele zile Qian Kun îşi făcuse un renume fiind singurul membru al Biroului Politic ce avea curajul să înfrunte clica aflată la conducere, exprimând deschis toate îndoielile resimțite de toți. Asta putea însemna, în funcție de cine urma să câştige, propria sa prăbuşire, fie în obscuritate, fie în moarte, dar se părea că lui nu-i păsa. Acest lucru îl făcea total diferit față de ocupanții încăperii, socoti Fang Gan, transformându-l într-un bărbat demn de respect.

— Ieri a avut loc o bătălie majoră între Armata 34 de Asalt şi ruşi. Pare să fi fost o remiză, iar acum noi facem manevre pentru a ne exploata avantajul, le comunică ministrul apărării. Toți cei din cameră sufereau din cauza oboselii şi din nou singurul care luă poziție fu ministrul de finanțe.

— Cu alte cuvinte s-a purtat o bătălie şi noi am pierdut-o, ripostă Qian.

— N-am zis asta! răspunse Luo cu furie.

— Dar acesta-i adevărul, nu? insistă Qian.

— Ți-am spus adevărul, Qian! tună mareşalul.

— Tovarăşe mareşal, vorbi ministrul de finanțe pe un ton rezonabil, te rog să mă ierți pentru scepticismul meu. Vezi, tot ce ne-ai spus aici, în această încăpere, s-a dovedit a fi lipsit de acuratețe. Nu te învinuiesc pentru asta. Probabil ai fost greşit informat de către unii subordonați. Toți suntem vulnerabili în privința asta, nu-i aşa? Însă acum a venit timpul să examinăm cu atenție faptele. Încep să-mi formez o impresie că realitatea poate fi contrară obiectivelor economice şi politice pentru atingerea cărora acest organism şi-a îndrumat țara şi poporul. În consecință, trebuie să ştim *acum* care sunt faptele şi cu ce pericole ne confruntăm. Aşadar, tovarăşe mareşal, care este actualmente situația militară din Siberia?

— S-a modificat într-un anume sens, admise Luo. Nu chiar spre câştigul nostru, dar situația nu-i pierdută, sub nicio formă. Îşi alesese cuvintele cu mare grijă.

„Sub nicio formă pierdută", orice persoană din jurul mesei o ştia, era un mod delicat de-a spune că avea loc un dezastru. Ca în oricare altă societate, dacă erai la curent cu aforismele, puteai decodifica mesajul. În societatea lor, succesul era întotdeauna trâmbițat în cei mai pozitivi termeni. Regresele erau periate ca să pară nici mai mult, nici mai puțin decât un răsunător succes. Eşecurile erau puse pe seama unor individualități care nu-şi făcuseră datoria – deseori spre nenorocirea lor. Dar un adevărat dezastru politic era invariabil exprimat ca o situație care putea fi redresată.

— Tovarăşi, încă avem punctele noastre forte, le spuse Zhang tuturor. Dintre toate marile puteri ale lumii doar noi dispunem de rachete intercontinentale şi nimeni nu va îndrăzni să ne lovească suficient de rău atâta timp cât le avem.

— Tovarăşe, cu două zile în urmă americanii au distrus total nişte poduri atât de zdravene, încât oricine credea că nici măcar un zeu mânios n-ar fi reuşit mai mult decât să le zgârie. Cât de sigure pot fi acele rachete atunci când

înfruntăm un duşman dotat cu avioane invizibile şi arme magice? întrebă Qian. Consider că s-ar putea să ne apropiem de momentul când Shen ar trebui să contacteze America şi Rusia pentru a le propune o încetare a ostilităților, concluzionă el.

— Vrei să zici să ne predăm? întrebă Zhang cu mânie. *Niciodată!*

Predarea deja începuse, deşi membri Biroului Politic nu ştiau încă. Peste tot în China, dar mai ales în Beijing, oamenii care dețineau computere accesaseră internetul. Era mai ales cazul tinerilor şi în special al studenților.

Site-ul CIA, http://www.darkstarfeed.cia.gov/siberiabattle/real-time.ram, atrăsese o audiență la scară globală, luând prin surprindere chiar şi organizațiile internaționale de ştiri. CNN, Fox şi Skynews Europa pirataseră imediat site-ul, apoi îşi chemaseră comentatorii experți pentru a explica telespectatorilor imaginile transmise în primul mare reportaj în direct al unui eveniment de după februarie 1991. CIA pirata la rândul ei CNN-ul, iar la momentul respectiv pe website-ul CIA erau disponibile interviuri în direct luate prizonierilor chinezi. Vorbeau liber şi erau foarte şocați de soarta lor – paralizați de sentimentul că trecuseră pe lângă moarte şi exuberant de fericiți că supraviețuiseră în mod miraculos, în vreme ce mulți dintre camarazii lor fuseseră mult mai puțin norocoşi. Rezulta o mare vorbărie, care nu putea fi trucată. Orice cetățean chinez putea identifica o falsă propagandă, însă în egală măsură putea discerne adevărul din cele văzute şi auzite.

Partea stranie era că Luo nu făcuse comentarii asupra fenomenului internet, considerându-l irelevant asupra realităților vieții politice a R.P.C., dar prin acea decizie făcea cea mai mare greşeală de apreciere politică din viața lui.

Tinerii se adunară mai întâi în internatele facultăților, învăluiți în nori de fum de țigară, purtând discuții animate şi, aşa cum se-ntâmplă cu studenții din întreaga lume, îmbinau idealismul cu pasiunea. Pasiunea se transformă curând în

acțiune. Până la miezul nopții se adunaseră deja în grupuri numeroase. Îşi făcură apariția unii lideri şi, fiind lideri, simțiră nevoia imperioasă de a-şi conduce undeva acoliții. Când mulțimile ieşiră în stradă şi se amestecară, liderii individuali ai grupurilor mai mici se întâlniră şi începură să discute, apoi apărură liderii superiori, exact ca într-o ierarhie militară sau politică, absorbind alte grupuri în facțiunea lor, până când se ajunse la şase lideri principali ai unui grup de circa o mie cinci sute de studenți. Grupul se dezvoltă, alimentat de propria energie. Studenții de pretutindeni au mari resurse de furie şi amărăciune, iar cei din China nu făceau opinie separată. O seamă de băieți se aflau acolo sperând să cucerească fetele – altă motivație universală la studenți – dar factorul unificator era dat de mânia provocată de faptele petrecute soldaților şi patriei lor, mânie care sporea atunci când îşi aminteau de minciunile difuzate de către televiziunea națională, minciuni atât de clar ruinate de realitatea văzută pe internet, o sursă în care căpătaseră încredere.

Exista un singur loc în care puteau să meargă, Piața Tiananmen, a „Păcii Cereşti", centrul psihologic al țării lor; se îndreptară într-acolo ca pilitura de fier atrasă de magnet. Momentul ales lucra în favoarea lor. Poliția din Beijing, precum forțele de poliție din întreaga lume, lucra douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore, în trei schimburi de durate inegale, iar tura cu cele mai mici efective era cea dintre orele 23.00 şi 7.00. În acel interval, majoritatea oamenilor dormeau, în consecință erau mai puține delicte de suprimat, aşa că acea tură avea cea mai redusă încadrare de personal, efectivul fiind compus din acei polițişti pe care comandanții îi agreau cel mai puțin, deoarece nici unui om întreg la minte nu-i plăcea să ducă o viață de vampir, stând treaz în întuneric, în loc să muncească la lumina zilei. Aşa că puținii polițişti aflați la datorie la acea oră erau cei care rataseră să se distingă pe plan profesional sau care nu erau pe placul căpitanilor, astfel că reacționau prin a nu-şi lua îndatorirea în serios.

Apariția primilor studenți în piață abia dacă fu remarcată

de cei doi polițiști prezenți acolo. Principalele lor îndatoriri constau în dirijarea traficului şi/sau furnizarea de indicații turiştilor străini (deseori amețiți) despre cum să se-ntoarcă la hotel. Singurele pericole cu care se confruntau de obicei erau blițurile orbitoare ale aparatelor de fotografiat mânuite de nătângii şi beţivanii *gwai.*

Noua situație îi luă complet prin surprindere, iar prima lor reacție fu să nu întreprindă nimic, doar să privească. Prezența unui număr atât de mare de tineri în piață *era* neobişnuită, dar momentan nu *făceau* nimic ilegal, aşa că polițiştii stăteau şi se uitau amuzați. Nici măcar nu raportară ce se petrecea, deoarece căpitanul lor era o pacoste, care oricum n-ar fi ştiut ce să facă.

— Dar dacă ne vor ataca armele nucleare? puse întrebarea ministrul de interne Tong Jie.

— Deja au făcut-o, le reaminti Zhang. Au scufundat submarinul nostru dotat cu rachete, dacă vă amintiți. Dacă vor ataca totodată şi rachetele noastre cu baza la sol, atunci înseamnă că plănuiesc să ne atace întreaga națiune, nu doar forțele armate şi atunci n-ar mai fi nimic care să-i rețină. Ar fi o provocare gravă şi deliberată, nu-i aşa, Shen?

Ministrul de externe înclină din cap.

— Ar fi un act neamical.

— Cum ne apărăm contra lui? întrebă Tan Deshi.

— Baza de rachete se află la mare depărtare de granițe. Fiecare rachetă se află într-un siloz de beton armat, solid construit, explică ministrul Luo. Mai mult de-atât, de curând le-am fortificat cu blindaje de oțel pentru a devia bombele care pot cădea pe ele. Cel mai bun mod prin care le putem întări suplimentar apărarea ar fi dispunerea de baterii de rachete sol-aer.

— Şi dacă americanii utilizează bombardierele lor invizibile? îl chestionă Tan.

— Apărarea contra lor este pasivă, reprezentată de pălăriile de oțel montate pe silozuri. Avem trupe dislocate acolo – personal de pază din Comandamentul 2 Artilerie – dar ei sunt doar pentru a asigura paza contra intruşilor de la sol. Dacă

se va produce un atac terestru, atunci ar trebui să lansăm rachetele. Principiul este să le folosim sau să le pierdem. Un atac asupra armelor noastre strategice ar fi precursorul unui atac contra întregii națiuni. Acesta-i singurul nostru atu, explică Luo. Unicul lucru de care chiar şi americanii se tem.

— Păi aşa ar trebui, îl aprobă Zhang Han Sen. Acesta-i modul prin care le spunem americanilor unde trebuie să se oprească şi ce trebuie să facă. De fapt, tocmai acum este momentul oportun să le spunem americanilor că intenționăm să folosim acele rachete dacă ei ne presează prea rău.

— Să-i amenințăm pe americani cu arme nucleare? întrebă Fang. Este oare înțelept? Sigur ştiu de rachetele noastre. O amenințare deschisă asupra unei națiuni puternice este foarte neînțeleaptă.

— Trebuie să-nțeleagă că sunt limite peste care nu pot trece, insistă Zhang. Da, ne pot răni, dar şi noi putem, iar acesta-i genul de armă împotriva căreia ei nu au mijloace de apărare şi sentimentalismul lor față de popor joacă în favoarea noastră, nu a lor. Este timpul ca America să ne considere egala ei, nu o țară minoră a cărei putere o pot ignora.

— Repet, tovarăşe, rosti Fang, că ar fi un act foarte neînțelept. Când cineva îți pune pistolul la tâmplă, nu încerci să-l înspăimânți.

— Fang, eşti prietenul meu de mulți ani, dar îți zic că greşeşti. *Noi* ținem acum pistolul. Americanii respectă numai acțiunile de forță. Asta-i va pune pe gânduri. Luo, rachetele sunt gata de lansare?

Ministrul apărării dădu din cap.

— Nu, ieri am convenit să nu le pregătim de lansare. Pregătirile iau cam două ore – alimentarea lor cu combustibil. După aceea, pot fi ținute în condiții de lansare cam patruzeci şi opt de ore. Atunci le descarci combustibilul, le faci inspecția tehnică – asta ia cam patru ore – apoi le poți din nou alimenta. Putem cu uşurință menține jumătate dintre ele în condiții de lansare, pe termen nedefinit.

— Tovarăşi, cred că este în interesul nostru să pregătim rachetele de lansare.

— Nu! îl contră Fang. Americanii pot privi asta ca o provocare periculoasă şi să-i provoci în modul acesta e curată nebunie!

— Şi mai trebuie să-l punem pe Shen să le amintească americanilor că noi avem asemenea arme, iar ei nu, continuă Zhang.

— Asta va atrage un atac împotriva noastră! aproape ţipă Fang. Nu au rachete, ce-i drept, însă au alte mijloace de-a ne ataca, iar dacă noi îi ameninţăm acum, când suntem deja angrenaţi într-un război, vom provoca garantat un răspuns armat.

— Nu cred, Fang, replică Zhang. Nu vor risca viețile a milioane dintre cetățenii lor pentru viețile populației noastre. N-au tăria necesară pentru un astfel de risc.

— Risc, zici tu. Ne jucăm cu viaţa patriei noastre? Zhang, eşti nebun. Asta-i demenţă, insistă Fang.

— Nu am drept de vot la această masă, observă Qian. Însă am fost membru de partid de-a lungul întregii mele vieți de adult şi am servit bine Republica Populară, consider eu. Datoria noastră, a celor de-aici, este să construim o țară, nu s-o distrugem. Ce-am făcut noi? Am transformat China într-un hoț, un tâlhar de drumul mare – un tâlhar care *a dat greş,* după cum a spus Luo! Am pierdut partida pentru câştigarea bogăţiilor naturale, iar acum trebuie să ne reorientăm conform acestei situații. Putem să reparăm răul pe care l-am adus țării noastre şi poporului ei. Procesul de recuperare va cere să arătăm umilință, nu sfidare aprigă. Să-i ameninţăm în momentul de față pe americani denotă slăbiciune, nu tărie. E gestul unui bărbat impotent care se străduieşte să-şi arate a sa *gau.* Americanii îl vor percepe drept un act nebunesc şi necugetat.

— Națiunea va supraviețui dacă *noi* supraviețuim în postul de conducători ai unei Chine puternice, contraatacă Zhang; trebuie să îi facem pe americani să ştie că nu mai pot face alte presiuni asupra noastră. Tovarăşi, nu faceți greşeli. Viețile noastre atârnă de decizia acestei întruniri. Nu sugerez să lansăm un atac nuclear contra Americii. Propun ca noi să demonstrăm americanilor soluția noastră, iar dacă ei

continuă să ne preseze, atunci îi vom pedepsi – pe ei şi pe ruşi. Tovarăşi, propun să ne alimentăm rachetele, să le facem gata de acțiune, apoi să-i permitem lui Shen să le comunice americanilor că există limite peste care nu putem fi siliți să trecem fără repercusiuni dintre cele mai grave.

— Nu! declamă Fang. Ar fi sinonim cu amenințarea unui război nuclear. *Nu trebuie sa facem aşa ceva!*

— Dacă nu facem asta, suntem pierduți cu toții, spuse Tan Deshi, de la Ministerul Securității Statului. Îmi pare rău, Fang, dar aici Zhang are dreptate. Sunt singurele arme cu care-i putem ține în frâu pe americani. Ar putea fi tentați să lanseze un atac contra lor – dacă fac asta…

— Dacă o fac, atunci va trebui să le folosim, deoarece dacă ne lasă fără aceste arme ne pot ataca la discreție şi pot distruge tot ce-am construit în şaizeci de ani, trase concluzia Zhang. Cer să trecem la vot.

Fang raționă că brusc, şi fără pic de rațiune, şedința năvălise pe un făgaş ilogic şi lipsit de sens, care ducea către dezastru. Dar era singurul care vedea acest lucru, pentru prima oară în viața sa luând atitudine împotriva celorlalți, într-un final, şedința se destrămă. Membrii Biroului Politic se duseră direct la casele lor. Niciunul dintre ei nu trecu pe parcurs prin Piața Tiananmen şi toți se duseră rapid la culcare.

Pe pistă erau douăzeci şi cinci de elicoptere UH-60A Blackhawk şi cincisprezece Apache. Fiecare avea grinzi de susținere pe flancurile fuzelajului. Cele de pe Blackhawk aveau acroşate rezervoare de combustibil. Elicopterele Apache aveau ataşate atât rezervoare, cât şi rachete. Echipajele se strânseseră în grupuri, să studieze hărțile.

Clark preluă conducerea. Purta un echipament stil Ninja de culoare neagră. Un soldat îi conduse pe el şi pe Kirillin – acesta purta o uniformă de camuflaj cu pete ca de fulgi de nea, utilizată de trupele aeropurtate ruse – până la colonelul Boyle.

— Salutare, sunt Dick Boyle.

— Sunt John Clark, iar acesta-i generalul-locotenent Iuri

Kirillin. Eu reprezint RAINBOW, explică John. El e din Spetsnaz.

Boyle salută.

— Eu sunt şoferul vostru, domnilor. Obiectivul se află la o depărtare de o mie o sută cincizeci de kilometri. Abia putem acoperi distanța cu combustibilul pe care-l cărăm, însă la întoarcere va trebui să realimentăm. Vom face asta chiar aici – indică un punct pe harta de navigație – culmea dealului aflată la vest de acest orăşel numit Chicheng. Suntem norocoşi. Două avioane cargo C-130 vor paraşuta materiale pentru noi. Acoperirea aeriană va fi făcută de avioanele F-15, plus câteva F-16 care se vor ocupa de radarele întâlnite pe traseu, iar când vom fi pe punctul de-a ajunge la destinație, opt F-117 vor face praf baza aviației de vânătoare de la Anshan. Asta ar trebui să elimine orice amestec din partea aviației chineze de vânătoare. Baza de rachete are alocată o forță de securitate, presupusă a fi de tăria unui batalion, amplasată în cazarma de-aici – de data asta folosi o fotografie prin satelit şi cinci dintre elicopterele mele Apache vor spulbera cu rachete amplasamentul. Celelalte vor acorda sprijin direct. Singura întrebare ce s-ar mai putea pune este cât de aproape de acele silozuri vreți să vă deşănțăm?

— Aterizați chiar în capul blestemăților alea, îi spuse Clark, privindu-l pe Kirillin.

— De acord, cu cât mai aproape cu atât mai bine.

Boyle încuviință.

— Mi se pare corect. Elicopterele au vopsite pe ele numere care indică silozul spre care vor zbura. Eu zbor în frunte şi mă voi îndrepta exact spre ăsta de-aici.

— Înseamnă că voi călători cu dumneavoastră, îl informă Clark.

— Câți sunteți?

— Eu plus zece.

— Bine, echipamentul vostru de protecție chimică e în elicopter. Îmbrăcați-l, apoi decolăm. Latrinele sunt în direcția aia, arătă Boyle. Ar fi bine să vă uşurați înainte de începerea zborului. Cincisprezece minute.

Clark se duse în direcția indicată, urmat de Kirillin.

Amândoi erau soldați bătrâni şi ştiau în cel mai mic detaliu ce au de făcut, iar uşurarea vezicii era la fel de vitală ca şi încărcarea unei arme.

— Ai mai fost în China, John?

— Nu. În Taiwan, o singură dată, cu multă vreme în urmă, ca să mă regulez, să mă droghez şi să mă tatuez.

— Nicio şansă să ai parte de aşa ceva în excursia de-acum. Ştii, amândoi suntem prea bătrâni pentru asta.

— Ştiu, zise Clark, trăgându-şi fermoarul. Dar nu ai de gând să stai aici, aşa-i?

— Un conducător trebuie să fie alături de oamenii săi, Ivan Timofievici.

— Adevărat, Iuri. Baftă.

— Nu vor lansa un atac nuclear contra patriei mele şi nici asupra patriei tale, făgădui Kirillin. Nu atâta timp cât trăiesc.

— Ştii, Iuri, ai fi un tip pe cinste în cadrul SOG 3.

— Ce-i aia, John?

— Îți voi spune la întoarcere, când vom bea câteva rânduri.

Soldații se echipau în preajma elicopterelor care le erau desemnate. Echipamentul de protecție chimică al armatei americane era grosolan, dar nu în chip exagerat. Ca multe alte obiecte fabricate de americani, era dezvoltarea unui concept britanic, impregnând țesătura cu cărbune pentru a absorbi şi neutraliza gazele toxice şi o glugă care…

— Nu putem folosi stațiile radio purtând chestia asta, remarcă Mike Pierce. Strâmbă antena.

— Încearcă aşa, sugeră Homer Johnston, demontând antena şi pliind-o sub plasa ce acoperea casca.

— Bună treabă, Homer, zise Eddie Price, urmărindu-i gesturile şi încercând să-l imite.

Casca din kevlar, model american, se potrivea de minune sub gluga pe care ei nu o puseră încă, din motive de confort, până când nu urmau să aibă nevoie de ea. Echiparea odată încheiată se îmbarcară în elicoptere, iar echipajele porniră motoarele General Electric. Aparatele Blackhawk îşi luară zborul. Soldații din forțele speciale erau aşezați pe ceea ce erau – în termeni militari – scaune confortabile, fixați de ele cu centuri cu patru puncte de prindere. Clark ocupă locul

aflat în spatele consolei dintre scaunele piloților şi se conectă la intercomunicație.

— Cine sunteți dumneavoastră, mai exact? îl întrebă Boyle.

— Păi voi fi nevoit să te ucid după ce-ți dezvălui asta; eu sunt din CIA. Înainte de-asta, am fost în marină.

— SEAL[120]? îl chestionă Boyle.

— Cu brevet şi tot tacâmul. Cu vreo doi ani în urmă am pus pe picioare acest grup, intitulat RAINBOW; operațiuni speciale, combaterea terorismului, genul ăsta de lucruri.

— Acțiunea din parcul de distracții?

— Noi am fost.

— Ați avut un Blackhawk ca sprijin atunci. Cine era pilotul?

— Dan Malloy. Când pilotează are numele de apel „URSUL". Îl cunoşti?

— Din infanteria marină, corect?

— Da, încuviință Clark.

— Nu l-am întâlnit niciodată, însă am auzit câte ceva despre el. Cred că acum e în D.C.

— Mda, ne-a părăsit ca să preia manşa avionului VMH-1.

— E pilotul preşedintelui?

— Corect.

— Beton, observă Boyle.

— De cât timp faci asta?

— Să pilotez elicoptere? Oh, optsprezece ani. Patru mii de ore de zbor. M-am născut într-un Huey şi am crescut într-unul din astea. Sunt calificat şi pentru Apache.

— Ce părere ai despre misiune? îl întrebă John.

— E lungă, fu replica, iar Clark spera ca acesta să fie unicul motiv de îngrijorare. De o durere de spate puteai scăpa destul de repede.

---

[120] SEAL – Trupele speciale ale marinei americane, a căror denumire provine din acronimul Sea – Air – Land, organizate, antrenate şi dotate pentru a îndeplini misiuni speciale în zone maritime, ale râurilor şi fluviilor, de litoral şi adiacente acestora, (n.tr.).

— Aş vrea să existe o altă cale de-a face asta, Robby, zise Ryan în timpul prânzului.

I se părea de-a dreptul oribil să stea în bucătăria Casei Albe, mâncând un cheesburger în compania celui mai bun prieten al lui, în vreme ce alții – inclusiv doi oameni pe care-i cunoştea bine, după cum aflase Jack – înfruntau pericolul. Era suficient pentru a-i tăia pofta de mâncare, mai eficient decât carnea cu nivel redus de colesterol din meniu. Se aşează şi sorbi din paharul cu Cola.

— Uite ce-i – dacă ai de gând să aştepți două zile, atât cât au nevoie cei de la Lockheed-Martin să asambleze bombele, urmează apoi încă o zi să le transportăm cu avionul în Siberia şi încă doisprezece ore, alocate misiunii de atac. Poate chiar mai mult. Avioanele Negre zboară numai pe timp de noapte, îți aminteşti? sublinie vicepreşedintele.

— Tu te pricepi mai bine decât mine.

— Jack, nici mie nu-mi place mai mult decât ție, OK? Dar după douăzeci de ani de carieră pe portavioane am învățat să alung stresul atunci când prietenii mei sunt la strâmtoare. Dacă nu făceam aşa, îmi puteam lua adio de la zbor. Mănâncă, omule, ai nevoie de forță. Ce mai face Andrea?

Întrebarea dădu naştere unui surâs ironic.

— Azi-dimineață şi-a vărsat mațele. A trebuit să folosească toaleta mea privată. O termină, se simte la fel de jenată ca o persoană prinsă dezbrăcată în Times Square.

— Face o muncă de bărbat şi nu vrea să pară papă-lapte, explică Robby. E greu să faci parte dintr-o gaşcă de băieți atunci când n-ai penis, dar ea se străduieşte din greu. Îi recunosc meritul acesta.

— Cathy zice că grețurile îi vor trece, dar ea ar vrea să treacă mai repede. Aruncă o privire şi o văzu pe Andrea stând în cadrul uşii, atentă ca întotdeauna, protejându-şi preşedintele.

— E un agent bun, admise Jackson.

— Ce-ți mai face tatăl?

— Nu prea rău. Câteva posturi TV religioase vor ca el şi Gerry Patterson să mai dea unele spectacole picante în diminețile de duminică. Se gândeşte la propunere. Banii ar

prinde bine înzestrării bisericii.

— Formează un cuplu impresionant.

— Da, Gerry nu se descurcă rău pentru un alb – de fapt, e un tip foarte de treabă, zice tata. Totuşi nu prea sunt sigur de chestia cu emisiunea TV. E prea uşor să te duci la Hollywood şi să distrezi audiența în loc să-ți păstoreşti turma.

— Tatăl tău e un adevărat gentleman, Robby.

Jackson îşi ridică privirea.

— Sunt bucuros că spui asta. Ne-a crescut foarte bine, deşi lui i-a fost destul de greu după ce-a murit mama. Dar poate fi şi o adevărată haimana. Face ca toți dracii atunci când mă vede că beau o bere. Dar ce naiba, doar e meseria lui să strige la oameni.

— Spune-i că odinioară Iisus a făcut pe barmanul. A fost primul său miracol public.

— I-am spus-o deja, iar el a zis că Iisus poate să facă ce vrea, băiete, însă *tu* nu eşti Iisus. Vicepreşedintele trase un hohot de râs. Mănâncă, Jack.

— Da, mămico.

— Mâncarea nu-i aşa de rea, remarcă Al Gregory, aflat la trei kilometri depărtare, în careul navei USS *Gettysburg*.

— Pe o navă de război nu găseşti nici femei, nici băutură, sublinie comandantul Blandy. Oricum, pe-a noastră nu încă. Dar trebuie să ai parte de ceva distracție. Aşadar, în ce stare sunt rachetele?

— Programul a fost în întregime instalat şi am expediat prin e-mail îmbunătățirile aduse. Aşa că toate navele de clasa Aegis ar trebuie să-l aibă acum.

— Tocmai am auzit că azi-dimineață cei de la biroul Aegis din cadrul Pentagonului au avut o mică criză de isterie legată de această afacere. N-au aprobat programul.

— Spuneți-le să ia legătura cu Tony Bretano, sugeră Gregory.

— Mai explicați-mi o dată ce anume ați îmbunătățit?

— Programul de identificare a țintei din ogiva rachetei. Am scurtat liniile de cod astfel încât programul să ruleze mai

rapid. Şi am reprogramat rata de baleiere a laserului din sistemul de declanşare a focului, astfel încât să obțin o mai bună apropiere de țintă. Ar trebui să elimine problema pe care rachetele Patriot au avut-o cu Scudurile în anii ’91 – pe vremea aceea am ajutat la ameliorarea programului lor, însă acesta de-acum este cu aproape o jumătate de ordin de mărime mai rapid.

— Fără o îmbunătățire a echipamentului hardware? se miră comandantul.

— Da, ar fi fost *mai bine* să fi mărit raza de acțiune a laserului, însă o scoatem la capăt şi fără această îmbunătățire – cel puțin la simularea computerizată s-a comportat bine.

— Dă Doamne să nu fie nevoie să-l probăm în realitate.

— Oh, da, domnule căpitan. O bombă nucleară care se-ndreaptă spre un oraş e un lucru *tare* rău.

— Amin.

Se adunaseră deja cinci mii de tineri şi veneau în continuare alții, chemați prin intermediul telefoanelor celulare, căci toată lumea părea să aibă aşa ceva. Unii aveau chiar şi computere portabile ataşate la telefoanele mobile astfel încât să poată naviga pe internet chiar şi acolo, în aer liber. Era o noapte senină, fără vreun strop de ploaie care să le strice computerele. Liderii maselor – considerau că acum demonstrau – alergau de colo-colo pentru a se informa şi a transmite veştile mai departe amicilor. Prima mare demonstrație studențească din Piața Tiananmen fusese alimentată de ştirile transmise prin fax. Cea din momentul actual făcuse un salt în privința tehnologiei. În general, tinerii se strângeau în grupuri, discutând excitați între ei şi cerând mai mult sprijin din partea altor tineri. Prima demonstrație de acest gen eşuase, însă pe vremea aceea ei abia învățau să meargă şi amintirile lor asupra acelui eveniment erau în cel mai bun caz sumare. Erau suficient de maturi şi educați pentru a şti ce schimbări trebuiau făcute, însă nu îndeajuns de maturi şi experimentați pentru a realiza că în societatea lor schimbările erau imposibile. Şi nici nu-şi

dădeau seama cât de periculoasă putea fi acea combinație.

Solul de sub ei era întunecat, lipsit de lumini. Nici măcar echipamentul de vedere pe timp de noapte nu le era de mare ajutor, dezvăluindu-le doar caracteristici brute ale terenului cum ar fi culmi de dealuri şi coline. Acolo jos erau doar puține lumini. Existau ceva locuințe şi câteva clădiri, dar la acea oră din noapte puțini oameni erau treji şi toate luminile erau stinse.

Singurele surse mobile de lumină pe care le puteau zări erau vârfurile palelor de la elicele portante ale elicopterelor, încălzite de frecarea cu aerul până la o temperatură care-ți frigea pielea la atingere, suficient de fierbinți pentru a străluci în spectrul infraroşu detectat de ochelarii lor pentru vedere nocturnă. Mare parte din soldați erau toropiți de legănarea monotonă produsă de vibrațiile aeronavei, iar starea de semisomnolență îi ajuta să-şi treacă timpul mai uşor.

Lucrul nu era valabil pentru Clark, aşezat în spatele piloților, care privea fotografiile luate prin satelit ale bazei de rachete din Xuanhua, studiindu-le la lumina cu infraroşu a ochelarilor săi speciali, căutând informații care i-ar fi putut scăpa la examinările anterioare. Avea încredere în oamenii săi. Chavez se transformase într-un excelent conducător tactic, iar soldații, cu toții sergenți experimentați, se vor folosi de toate învățămintele şi vasta lor abilitate profesională.

Ruşii din celelalte elicoptere se vor descurca şi ei la fel de bine, socotea el. Mai tineri – în medie cu opt ani – decât componenții forței RAINBOW, erau cu toții ofițeri de carieră, în general locotenenți şi căpitani plus câțiva maiori, absolut toți absolvenți de facultate, bine educați, lucru care echivala cu cinci ani petrecuți sub arme. Pe deasupra, erau tineri şi motivați, suficient de inteligenți pentru a lua singuri decizii şi foarte eficienți în mânuirea armelor.

Misiunea va merge bine, gândi John. Se aplecă să examineze ceasul de pe panoul de bord al elicopterului. Încă patruzeci de minute. Răsucindu-se, remarcă prin intermediul ochelarilor pentru viziune nocturnă că spre răsărit cerul

începuse să se lumineze. Atacau baza de rachete chiar înainte de ivirea zorilor.

Pentru Avioanele Negre fusese o misiune incredibil de uşoară. Ajungând unul câte unul deasupra țintei, la intervale de treizeci de secunde, deschiseseră fiecare trapele bombelor şi lansară câte două bombe, la zece secunde una de alta. Fiecare pilot, având avionul pe pilot automat, poziționase spotul laserului de ghidare asupra unei secțiuni dinainte alocate a pistei. Bombele erau primul model de arme cu ghidaj laser Paveway-II, având ca bază bomba de aviație Mark-84 de o mie de kilograme care conținea un focos ieftin – 7,95 dolari bucata – M905 reglat să declanşeze explozia la o sutime de secundă după impact, astfel încât să poată face în beton o gaură de aproape şase metri diametru şi adâncă de trei metri. Toate cele şaisprezece bombe îşi îndepliniseră sarcina, spre surpriza somnoroasei echipe din tumul de control, provocând destul zgomot pentru a trezi orice persoană pe o rază de opt kilometri – şi astfel baza Anshan a aviației de vânătoare fu scoasă din funcțiune extrem de rapid şi urma să rămână aşa timp de cel puțin o săptămână. Cele opt F-117 se întorseseră în formație şi reveniseră la baza lor din Jigansk. Pilotarea unui Avion Negru nu era mai excitantă, mare parte din timp, decât conducerea unui 737 de pasageri al Southwest Airlines.

— De ce dracului n-au trimis un aparat Dark Star să urmărească misiunea? îl chestionă Jack.

— Presupun că nimănui nu i-a trecut prin minte, răspunse Jackson. Se înapoiaseră în Celula de Criză.

— Dar sateliții de spionaj?

— Nu-i momentul, îi explică Ed Foley. Următoarea trecere pe deasupra zonei va fi peste patru ore. Clark are un telefon cu transmisie via satelit. Ne va ține la curent cu misiunea.

— Grozav. Ryan se lăsă pe spătarul scaunului, care brusc nu i se mai păru teribil de confortabil.

— Zăresc obiectivul, rosti Boyle în intercom. Apoi vorbi la

radio. BANDITUL ŞASE către pui, obiectivul la vedere. Verificare, terminat.

„Doi". „Trei". „Patru". „Cinci" „Şase". „Şapte". „Opt". „Nouă". „Zece"

— COCHISE, verifică.

— Aici LIDERUL COCHISE cu cinci tovarăşi, vedem obiectivul.

— CROOK cu cinci, obiectiv la vedere, raportă a doua formație de elicoptere de atac.

— În regulă, procedați cum ați fost instruiți. Executarea, executarea, executarea!

Clark era acum cu simțurile în alertă, la fel ca şi soldații din spatele său. Somnul pierise şi adrenalina le gonea prin sânge. Îi vedea cum dau din cap şi cască. Armele le țineau strâns lângă corp şi fiecare bărbat îşi plasase mâna stângă peste sistemul de eliberare rapidă a centurilor de siguranță.

Formația COCHISE atacă prima, orientându-se către cazarma batalionului de securitate însărcinat cu paza rachetelor. Clădirea părea a fi desprinsă dintr-o bază militară americană din cel de-al Doilea Război Mondial – o construcție de lemn cu două etaje, cu acoperiş de carton smolit, vopsită în alb. Afară era o gheretă de pază, vopsită tot în alb, care strălucea pe vizoarele cu intensificare de lumină ale trăgătorilor din elicopterele Apache. Îi puteau vedea chiar şi pe cei doi soldați din interior, care fără îndoială se apropiau de sfârşitul schimbului lor de gardă, stând relaxați, cu armele în bandulieră, pentru că *nimeni* nu venise până acolo decât rareori, pe timp de zi, niciodată noaptea – dacă nu-l puneau la socoteală pe comandantul batalionului care se-ntorcea adesea beat de la şedințele de comandament.

Îşi răsuciră uşor capetele atunci când crezură că aud ceva straniu, însă rotorul cu patru pale al elicopterelor Apache fusese proiectat pentru un nivel redus de zgomot, aşa că santinelele încă se zgâiau atunci când observară prima flacără…

Armele selectate de trăgător erau proiectile reactive nedirijate de calibrul 70 mm, purtate în containere acroşate de scurtele aripi ale aparatului Apache. Trei dintre cele cinci

elicoptere ale formației executară prima trecere, două rămânând în rezervă, în caz că se iveşte ceva neaşteptat. Zburau jos, pentru a-şi masca siluetele pe fundalul dealurilor din spatele lor şi deschiseră focul de la două sute de metri distanță. Prima salvă de patru rachete aruncă în aer ghereta de pază şi cele două santinele somnoroase. Zgomotul era suficient de puternic pentru a-i trezi pe cei aflați în cazarmă, dar a doua salvă de rachete, cincisprezece la număr, ajunse acolo înainte ca cineva din interior să poată face mai mult decât să deschidă ochii. Ambele etaje ale construcției fură lovite şi majoritatea ocupanților muriră în somn, în timp ce visau. Aparatele Apache ezitau acum, având încă muniție de consumat. Pe latura cealaltă a clădirii se mai afla un post secundar de pază; LIDERUL COCHISE dădu ocol cazărmii şi îl reperă. Cei doi soldați aflați acolo aveau armele în mâini şi trăgeau orbeşte în aer, iar trăgătorul din elicopter selectă tunul de 20 mm şi îi mătură cu o rafală. Apoi Apache-ul pivotă în aer şi trase rachetele rămase în cazarmă, fiind imediat evident că oricine ar mai fi fost în viață acolo ar fi trăit numai ca urmare a unei minuni cereşti şi nu mai putea constitui o viitoare amenințare pentru misiunea de atac.

— COCHISE Patru şi Cinci, aici Liderul. Mergeți să-l susțineți pe CROOK, nu mai avem nevoie de voi aici.

— Am înțeles, şefu', replicară amândoi. Cele două elicoptere de atac se îndepărtară, lăsându-le pe primele trei să caute şi să anihileze orice semn de viață.

Formația CROOK, compusă tot din cinci Apache, gonea exact în fața elicopterelor Blackhawk. Descoperiră că fiecare siloz avea un mic post de gardă, cu câte două santinele şi de acelea se debarasară cu focul tunurilor de bord. Apoi aparatele Apache luară altitudine, descriind lent cercuri, câte unul la o pereche de silozuri, cercetând după orice urmă de mişcare, dar nedetectând nimic.

Colonelul Dick Boyle, BANDITUL ŞASE, îşi opri elicopterul în zbor la punct fix la un metru deasupra Silozului 1, cum era marcat pe fotografiile făcute de satelit.

— Liber! strigă copilotul în intercom. Soldații RAINBOW

săriră jos în partea de est a silozului; pălăria chinezească de oțel, structura care arăta precum un cornet de înghețată răsturnat, îi împiedicase să aterizeze exact pe uşa de acces.

Postul de comandă al bazei era cea mai bine protejată structură dintre toate clădirile. Fusese îngropată la zece metri sub nivelul solului, cei zece metri fiind de fapt un tavan de beton armat, capabil să reziste la o explozie nucleară produsă la o distanță de o sută de metri, cel puțin aşa făgăduiseră proiectanții săi. În interior se afla o echipă de zece oameni, comandată de generalul-maior Xun Qing-Nian. Făcea parte din Comandamentul 2 Artilerie (denumirea dată forțelor chineze de rachete strategice) de când absolvise universitatea, unde obținuse o diplomă de inginer. Cu numai trei ore în urmă supraveghease personal alimentarea tuturor celor douăsprezece rachete balistice intercontinentale CSS-4, fapt fără precedent până atunci, din câte ştia el. Ordinul de-a le alimenta nu fusese însoțit de niciun fel de explicație, deşi nu era nevoie de un savant expert în rachete – ceea ce el era totuşi, prin profesie – pentru a face legătura între acea acțiune şi războiul care se purta în Rusia.

Ca toți militarii Armatei Populare de Eliberare era extrem de disciplinat şi întotdeauna conştient de faptul că el deținea controlul celor mai valoroase arme din arsenalul patriei. Alarma fusese dată de una dintre santinelele aflate în posturile de pază ale silozurilor, iar personalul său puse în funcțiune camerele TV utilizate pentru supravegherea bazei. Erau camere învechite, care aveau nevoie de lumină, aşa că porniră şi rețeaua de iluminat.

— Ce mama dracului! urlă Chavez. Stingeți luminile! ordonă el prin radio.

Nu era o sarcină dificilă. Stâlpii de iluminat nu erau prea înalți şi nici nu se aflau la mare distanță de ei. Chavez împroşcă unul cu pistolul mitralieră MP-10 şi lumina se stinse. La niciunul dintre silozuri luminile nu rezistară mai mult de cinci secunde.

— Suntem atacați, spuse generalul Xun cu o voce şoptită, neîncrezătoare. Suntem atacați, repetă el. Dar fusese antrenat pentru asta. Alertați forțele de pază, îi ordonă unui subofițer. Fă-mi legătura cu Beijingul, îi ordonă altuia.

La Silozul 1 Paddy Connolly alergă spre conductele care duceau către o cutie de beton ce marca vârful silozului. De fiecare dintre ele ataşă un calup de Compoziția B, explozivul său preferat. În fiecare calup introduse o capsă detonantă. Doi oameni, Eddie Price şi Hank Patterson, se postaseră în genunchi lângă el, având armele pregătite pentru respingerea unei forțe de răspuns, forță care nu era de zărit nicăieri.

— *Arde!* strigă Patterson, alergând în urma celorlalți doi. Se aruncară la pământ, adăpostiți în spatele betonului, iar Hank acționă mânerul detonatorului. O milisecundă mai târziu, conductele erau făcute țăndări.

— Măştile! le spuse tuturor prin radio… dar din conductele de alimentare nu ieşeau niciun fel de vapori. Era o veste bună, nu?

— Haide! urlă Eddie Price la el. Cei trei oameni, acoperiți acum de alți doi, căutară uşa de metal a intrării de întreținere.

— Ed, suntem la sol, suntem la sol, vorbea Clark în telefonul cu legătură prin satelit, la cincizeci de metri mai departe. Cazarma s-a dus şi nu întâlnim opoziție la sol. Acum aruncăm conductele în aer. Te contactez în curând. Terminat.

— Ei, rahat, rosti Ed Foley în biroul său, dar linia amuțise.

— Poftim? La Beijing, aflat cu o oră înainte, soarele răsărise deja. Mareşalul Luo, abia trezit după o repriză insuficientă de somn care urmase celei mai proaste zile ale sale de la Revoluția Culturală încoace, strângea în mână receptorul unui telefon. Ce-nseamnă asta? ceru el lămuriri.

— Sunt generalul-maior Xun Qing-Niang de la baza de rachete Xuanha. Suntem atacați. Deasupra noastră sunt inamici care încearcă să distrugă rachetele. Cer instrucțiuni!

— Respinge atacul! fu prima idee a lui Luo.

— Soldații batalionului de apărare sunt morți, nimeni nu mai răspunde. Tovarăşe ministru, ce am de făcut?

— Rachetele sunt alimentate şi gata de lansare?

— Da!

Luo privi împrejur, însă în dormitor nu era nicio persoană care să-l sfătuiască. Cele mai neprețuite mijloace de luptă ale țării sale erau pe punctul de a-i fi răpite de sub control. Ordinul său nu era un automatism. Mai întâi stătu să se gândească, dar în final decise că nu mai conta cât de cumpănită era decizia sa.

— Lansați rachetele, îi spuse generalului aflat la mare distanță.

— Repetați ordinul, auzi Luo.

— *Lansați rachetele!* tună vocea sa. *Lansați rachetele ACUM!*

— La ordinul dumneavoastră, replică vocea.

— La naiba, zise sergentul Connolly. Asta-i o nenorocită de uşă! Primul calup de exploziv nu făcuse altceva decât să ardă vopseaua. De data asta ataşase încărcături cumulative de balamalele superioare şi inferioare ale uşii şi se dădu înapoi. Acum va merge, promise el, în timp ce întindea firele.

Zgomotul care urmă dădu greutate vorbelor sale. Când se uitară din nou la uşă observară că dispăruse. Fusese azvârlită în interior, unde trebuie să fi zburat prin siloz precum o creatură din…

— Pe tot iadul şi toți dracii! se răsuci Connolly. Fugiți! FUGIȚI!

Price şi Patterson nu mai aveau nevoie de încurajări. Fugeau să scape cu viață. Connolly îi prinse din urmă în vreme ce îşi punea gluga costumului de protecție şi nu se opri din goană până ce nu ajunse la peste o sută de metri depărtare.

— Afurisita de rachetă e alimentată. Uşa a rupt tancul superior de combustibil. Va sări în aer!

— Rahat! Către toată echipa, aici Price, rachetele sunt alimentate, repet, rachetele sunt alimentate. Îndepărtați-vă dracului de silozuri!

Dovada sosi din direcția Silozului 8, aflat la sud de Price. Structura de beton aflată deasupra țâşni în aer, iar sub ea erupse o coloană de flăcări şi fum. Silozul 1, desemnat lor, făcu acelaşi lucru, o limbă de flăcări ieşind în lateral, prin uşa de serviciu distrusă.

Semnătura în infraroşu era imposibil de trecut cu vederea. Deasupra ecuatorului, un satelit DSP se focaliză asupra sursei de căldură şi trimise un semnal spre Sunnyvale, California. De-acolo semnalul ajunse la NORAD, Comandamentul Apărării Aerospațiale al Americii de Nord, amplasat în caverne imense săpate sub Muntele Cheyenne, Colorado.

— Lansare! Posibilă lansare la Xuanhua!

— Ce-i asta? întrebă CINE-NORAD.

— Am prins o imagine termică uriaşă – de fapt *două* la Xuanhua, anunță operatoarea având gradul de căpitan. Fir-ar să fie, încă una.

— În regulă, căpitane, calmează-te, îi ordonă generalul cu patru stele. Un raid al forțelor speciale se ocupă chiar acum de baza aceea. Calmează-te, fetițo.

În buncărul de control, bărbații răsuceau cheile. Generalul aflat la comandă nu se aşteptase niciodată să facă aşa ceva. Sigur, fusese o posibilitate, un lucru pentru care se antrenase de-a lungul întregii sale cariere, dar nu pentru asta. Nu. Absolut deloc.

Însă cineva încerca să-i distrugă armele aflate sub comandă – şi primise ordine, aşa că, precum un robot, căci aşa fusese antrenat să fie, dădu la rândul său ordine şi răsuci propria sa cheie de comandă.

Soldații din Spetsnaz se descurcau bine. Scoseseră din funcțiune patru silozuri. Una dintre echipele ruseşti reuşi să spargă din prima încercare uşa de întreținere. Echipa aceea, comandată chiar de Kirillin, îl trimise înăuntru pe tehnicianul ei, iar acela găsi modulul de ghidare al rachetei

şi-l făcu praf cu focuri de armă. Repararea rachetei avariate ar fi durat o săptămână şi doar pentru a fi sigur că acel fapt nu se va întâmpla niciodată, soldatul fixă o încărcătură explozivă pe corpul de oțel inoxidabil şi reglă cronometrul detonatorului la cincisprezece minute.

— Gata! anunță el.

— Afară! ordonă Kirillin. Generalul-locotenent, care se simțea în acel moment precum un tânăr cadet al şcolii de paraşutişti, îşi adună echipa şi alergă spre locul de unde urmau să fie recuperați de elicopter. Ca orice alt militar, păcătuise prin a se concentra asupra misiunii sale, aşa că privi în jur mirat, surprins de flăcările declanşate spre nord…

dar şi mai surprins să vadă mişcându-se acoperişurile a trei silozuri. Cel mai apropiat se afla doar la trei sute de metri depărtare şi zări unul dintre soldații săi Spetsnaz păşind direct spre silozul care se deschisese brusc şi aruncând ceva înăuntru… apoi luând-o la fugă ca un iepure…

pentru că trei secunde mai târziu grenada de mână aruncată de el explodă, antrenând explozia întregii rachete. Soldatul Spetsnaz dispăru în mingea de foc pe care chiar el o crease şi nimeni nu-l mai revăzu…

apoi se petrecu ceva şi mai grav. Din supapele de evacuare amplasate în dreapta şi stânga Silozurilor 5 şi 7 țâşniră două arteziene verticale de flăcări alb-gălbui, apoi îşi făcură apariția, după mai puțin de două secunde, formele teşite şi negre ale ogivelor.

— Fir-aş al naibii! şuieră pilotul elicopterului cu numele de luptă CROOK DOI. Descria cercuri pe deasupra obiectivului, la un kilometru distanță şi, fără să stea deloc pe gânduri, coborî botul aparatului, trase maneta pas-gaz îndreptând elicopterul de atac spre racheta care se înălța.

— Am prins-o, anunță trăgătorul. Selectă tunul de 20 mm şi ținu trăgaciul apăsat. Trasoarele țâşniră ca nişte raze laser. Prima rafală rată, dar tunarul îşi corectă tirul şi dirijă proiectilele spre jumătatea superioară a rachetei…

Explozia care rezultă îl răsuci pe CROOK DOI, scăpat de sub control. Pilotul trase de manşă spre stânga, până când

reuşi să stopeze, cu greu, mişcarea cu un sfert de arc de cerc înainte de-a completa o rotație completă, apoi văzu mingea de foc a rachetei incendiate căzând înapoi pe sol, peste Silozul 9, şi toți oamenii care reuşiseră să scoată din funcțiune racheta din interiorul lui.

Ultima rachetă ieşi din siloz înainte ca soldații de-acolo să apuce să facă ceva. Doi dintre ei încercară să deschidă focul spre ea cu armele lor individuale, însă flacăra expulzată de ajutaje îi incineră mai repede decât era necesar să apese pe trăgaci. Un alt Apache se repezi să expedieze o rafală, văzând ce realizase CROOK DOI, însă racheta CSS-4 urca atât de repede, încât proiectilele sale nimeriră în gol.

— Oh, fir-ar să fie, auzi Clark în casca radio. Era vocea lui Ding.

— La dracu'.

Clark luă iarăşi telefonul cu legătură prin satelit.

— Da, cum merge? întrebă Ed Foley.

— Una a scăpat, şi-a luat zborul, omule.

— Ce?

— Ai auzit bine. Le-am terminat pe toate cu excepția uneia, iar aceea şi-a luat zborul… se duce către nord, dar parcă întoarce spre est. Îmi pare rău, Ed. Noi am încercat.

Dură câteva secunde ca Foley să-şi adune gândurile şi să răspundă.

— Mersi, John. Cred că avem ceva treabă de făcut aici.

— Încă o explozie, zise căpitanul.

CINC-NORAD încercase să trateze toate semnalele cât mai calm posibil. Da, exista o operațiune a forțelor speciale însărcinată cu distrugerea bazei chineze de rachete, aşa că se aşteptase să zărească câteva străfulgerări pe ecran, şi până acum totul fusese OK, toate exploziile având loc la sol.

— Asta ar trebui să fie ultima dintre ele, anunță generalul.

— Domnule general, asta se mişcă. E o lansare.

— Eşti sigură?

— Priviți, domnule, spotul se deplasează în afara bazei,

vorbi ea precipitat. Lansare confirmată, lansare confirmată… amenințare reală! concluzionă ea. Oh, Dumnezeule…

— Rahat, zise CINC-NORAD. Trase aer în piept şi ridică receptorul Telefonului Auriu. Nu, prima dată urma să-i sune pe cei de la NMCC.

Ofițerul de gardă cu cel mai mare grad de la Centrul Militar Național de Comandă era un general cu o stea, din infanteria marină, pe nume Sullivan. Telefonul de legătură cu NORAD nu suna prea des.

— NMCC, general de brigadă Sullivan la telefon.

— Aici CINC-NORAD. Avem o lansare confirmată, amenințare reală din partea bazei de rachete Xuanhua din China. Repet, avem o lansare confirmată, amenințare reală din partea Chinei. Se arcuieşte către est, îndreptându-se în direcția Americii de Nord.

— La naiba, observă infanteristul marin.

— Mie-mi spui.

Toate procedurile erau scrise în regulament. Primul său telefon plecă spre biroul militar al Casei Albe.

Ryan lua cina cu toată familia. Era o noapte ieşită din comun, fără niciun fel de întâlniri programate, fără discursuri de ținut, ceea ce era un lucru bun, căci reporterii întotdeauna îşi făceau apariția să pună întrebări, iar apoi…

— Mai spuneți o dată? vorbi Andrea Price O'Day în microfonul ei minuscul. Poftim?

În acel moment un alt agent al Serviciului Secret dădu buzna în încăpere.

— *Ordin de marş!* proclamă el. Era o frază cod, exersată de multe ori, dar niciodată pusă în practică.

— Ce? zise Jack cu o jumătate de secundă înainte ca soția lui să pună aceeaşi întrebare.

— Domnule preşedinte, trebuie să vă scoatem imediat de-aici pe dumneavoastră şi familia, spuse Andrea. Puşcaşii marini au trimis deja elicopterele încoace.

— Ce se petrece?

— Domnule, NORAD raportează o amenințare nucleară aflată în curs.

— Poftim? China?

— Asta-i tot ce ştiu. Să mergem, chiar acum, rosti Andrea cu glas puternic.

— *Jack,* spuse Cathy alarmată.

— Bine, Andrea. Preşedintele se răsuci. E timpul să plecăm, draga mea. Chiar acum.

— Dar… ce se petrece?

O ridică în picioare şi o conduse către uşă. Coridorul era plin de agenți. Trenton Kelly îl ținea în brațe pe Kyle Daniel – leoaica nu se zărea pe nicăieri – şi toți agenții principali răspunzători pentru copiii preşedintelui se aflau acolo, într-o clipă îşi dădură seama că nu au destul loc în lift. Familia Ryan urcă în lift. Agenții coborâră în goană scara largă de marmură, până la parter.

— *Aşteptați*! ordonă un alt agent, ridicând brațul stâng. În mâna dreaptă ținea pistolul, un lucru pe care nimeni dintre cei prezenți nu-l vedea decât rareori. Se opriră toți la comandă – chiar nici preşedintele nu se putea certa cu o persoană care ținea un pistol.

Ryan gândea acum cât de rapid putea.

— Andrea, unde merg eu?

— Mergeți la KNEECAP. Vicepreşedintele Jackson vi se va alătura acolo. Familia pleacă la bordul lui Air Force One.

La baza Andrews a forțelor aeriene, exact la periferia capitalei, piloții lui First Heli, Escadrila 1 de elicoptere a USAF, alergau către aparatele lor Bell Huey. Fiecare avea o misiune de îndeplinit, fiecare ştiind unde se află pasagerul lor, deoarece echipa de securitate a preşedintelui trimitea rapoarte constante prin radio. Datoria lor era să-i adune pe membrii guvernului şi să-i scoată din Washington, către locuri dinainte alese, presupuse a fi sigure. Elicopterele lor decolară în mai puțin de trei minute, împrăştiindu-se spre diferitele locații de îmbarcare dinainte hotărâte.

— Jack, ce-nseamnă toate astea? Era nevoie de ceva serios s-o înspăimânte pe soția sa, însă situația de față reuşise s-o facă.

— Dragă, avem rapoarte care arată că o rachetă balistică zboară spre America, iar cel mai sigur loc pentru noi este aerul. Aşa că te duc pe tine şi pe copii la Air Force One. Robby şi cu mine vom fi la KNEECAP, bine?

— Bine? Bine? Ce-nseamnă toate astea?

— E de rău, dar asta-i tot ce ştiu.

Pe insula Shemya din Arhipelagul Aleutine, uriaşul radar Cobra Dane[121] cerceta cerul către nord şi vest. Detecta frecvent sateliți, care în marea lor majoritate zburau mai jos decât o rachetă balistică intercontinentală, însă computerul care analiza traiectoria oricărui obiect intrat în câmpul de acțiune al radarului identifică acest contact cu precizie, căci se deplasa la o altitudine prea mare pentru un satelit aflat pe o orbită joasă şi era prea lent pentru un vehicul de lansare.

— Ce traiectorie are? îl chestionă un maior pe un sergent.

— Computerul zice, că spre coasta de est a Statelor Unite. În câteva minute vom şti mai multe... deocamdată, zona vizată e undeva între Buffalo şi Atlanta. Acea informație fu imediat transmisă către NORAD şi Pentagon.

Întreaga structură militară a Statelor Unite intrase în priză eşalonat, segment după segment, pe măsură ce informația ajungea la ea. USS *Gettysburg,* acostat de-a lungul cheiului în şantierul naval Washington, nu făcea excepție.

Comandantul Blandy se afla în cabina sa când porni stația de amplificare.

— Vă vorbeşte comandantul... treceți la posturile de luptă, domnule Gibson, ordonă el, mult mai calm în aparență decât ce simțea cu adevărat în suflet.

Deja lungul navei soneriile începură să sune, urmate de o voce umană.

— Apel general... Apel general... ambele borduri să treacă

---

[121] Sistem radar, specializat în monitorizarea lansărilor de rachete sovietice din peninsula Kamciatka, parte a sistemului de apărare antirachetă american, (n.tr.).

la posturile de luptă.

Gregory se găsea în CIC, rulând o nouă simulare.

— Ce-nseamnă asta?

Maistrul principal Leek clătină din cap.

— Domnule, asta înseamnă că de-acum încolo nu mai simulăm. Alarmă de luptă atunci când erau acostați la afurisitul de chei? În regulă, oameni buni, haideți să pornim sistemele! ordonă el marinarilor săi.

Elicopterul prezidențial aterizâ pe peluza sudică, iar agentul Serviciului Secret postat la uşă se răsuci şi urlă:

— *HAIDEȚI!*

Cathy se întoarse către soțul ei.

— Jack, vii cu noi?

— Nu, Cath, trebuie să mă duc la KNEECAP. Acum du-te. Ne revedem ceva mai târziu, în noaptea asta, bine? Îi dădu un sărut şi toți copiii căpătară o îmbrățişare, cu excepția lui Kyle, pe care preşedintele îl luă din brațele lui Kelly pentru o îmbrățişare şi un pupic scurt înainte de a-l înapoia. Ai grijă de el, îi spuse agentului.

— Am înțeles, domnule. Mult noroc. Ryan îşi urmări familia cum urcă în fugă scara elicopterului, iar aparatul Sikorsky se înălță înainte chiar ca pasagerii să se fi putut aşeza şi să-şi fi putut prinde centurile de siguranță.

Apoi un alt elicopter al infanteriei marine îşi făcu apariția, avându-l la manşă pe colonelul Dan Malloy. Uşile aparatului VH-60 se deschiseră. Ryan păşi repede către el, cu Andrea Price O'Day flancându-l. Se instalară şi legară în scaune înainte ca elicopterul să se înşurubeze iarăşi în aer.

— Ce vor face ceilalți? se interesă Ryan.

— Sub Aripa de Vest există un adăpost pentru o parte din ei… rosti ea, apoi vocea i se pierdu şi ridică din umeri.

— Oh, la naiba, şi ceilalți? vru Ryan să ştie.

— Domnule, eu trebuie să am grijă de *dumneavoastră.*

— Dar… ce…

Exact în acel moment Agentul Special Price O'Day începu să aibă grețuri. Ryan remarcă şi luă o pungă de vomitat, una marcată cu o frumoasă emblemă prezidențială, pe care i-o

înmână. Tocmai treceau pe lângă Monumentul George Washington. Undeva spre dreapta se aflau cartierele din sud-vestul capitalei, pline cu locuințe ale cetățenilor din clasa de mijloc sau muncitoreşti, care conduceau taxiuri sau curățau birouri, zeci de mii la număr… treceau pe deasupra mallului, unde oamenii erau vizibili pe peluzele înverzite, plimbându-se în întunericul care se lăsa, bucurându-se de condiția lor…

„Iar tu ai lăsat în urmă o sută de oameni. Poate că douăzeci vor încăpea în adăpostul de sub Aripa Vestică… dar ce se va întâmpla cu ceilalți, cu cei care-ți fac patul, îți împachetează şosetele şi îți lustruiesc pantofii, care servesc la masă şi curăță pe urma copiilor – ce va fi cu ei, Jack? întrebă o voce subțirică. Cine îi va duce *pe ei* cu elicopterul spre un loc sigur?”

Îşi întoarse capul pentru a zări Monumentul Washington, iar înapoia acestuia lacurile şi Memorialul Lincoln. Era moştenitorul acelor oameni, într-un oraş botezat după numele unuia dintre ei şi salvat pe timp de război de către celălalt… şi fugea din calea pericolului… clădirea Capitoliului, sediul Congresului. Lumina din vârfului cupolei era aprinsă. Congresul era în sesiune, muncind în slujba țării sau străduindu-se s-o facă… iar el fugea… partea de est a Washingtonului, compusă în general din oameni de culoare, din clasa muncitoare, care făceau muncă de servitori şi sperau să-şi trimită copiii la colegiu, astfel ca ei s-o ducă ceva mai bine decât părinții lor… luau cina, priveau la televizor, poate ieşeau să vadă un film sau pur şi simplu stăteau pe verandă şi jucau darts cu vecinii…

Ryan îşi răsuci din nou capul şi zări cele două forme cenuşii din şantierul naval, una familiară, cealaltă nu, pentru că Tony Bretano ordonase…

Ryan îşi desfăcu centura de siguranță şi se aplecă în față, bătându-l pe umăr pe sergentul de infanterie marină aflat pe locul din spatele piloților. Colonelul Malloy se afla în scaunul din stânga-față, făcându-şi datoria de a pilota elicopterul. Ryan îl apucă de umărul stâng. Capul pilotului se răsuci.

— Da, domnule, ce este?

— Vezi crucişătorul acela de jos?

— Da, domnule.

— Aterizează pe el.

— Domnule, eu…

— Aterizează pe el, este un ordin direct! țipă Ryan la el.

— Am înțeles, să trăiți, răspunse Malloy ca un puşcaş marin disciplinat.

Aparatul Blackhawk se răsuci, coborând spre fluviul Anacostia şi zbură la punct fix câtă vreme Malloy aprecia direcția şi tăria vântului. Ofițerul de infanterie marină ezită, uitându-se încă o dată peste umăr. Ryan îşi flutură cu insistență brațul înspre navă.

Elicopterul se apropie cu precauție.

— Ce faceți? îl întrebă Andrea.

— Cobor aici. Tu mergi la KNEECAP.

— NU! ripostă ea țipând. Stau cu dumneavoastră!

— De data asta nu. Să ai o naştere uşoară. Dacă ce vom face noi aici nu merge, sper ca puştiul tău să ajungă aşa ca Pat sau ca tine.

Ryan se mişcă să deschidă uşa. Sergentul i-o luă înainte. Andrea dădu să-l urmeze.

— Ține-o la bordul elicopterului, sergent! îi zise Ryan şefului de echipaj. Ea merge cu voi!

— NU! urlă Price O'Day.

— Am înțeles, domnule, confirmă sergentul, încolăcindu-şi brațele în jurul femeii.

Preşedintele Ryan sări pe puntea antiderapantă a heliportului crucişătorului şi se ghemui în timp ce elicopterul se înălța iarăşi în aer. Fața Andreei fu ultimul lucru pe care-l zări. Suflul rotorului aproape îl doborî, dar puse un genunchi la pământ şi se stabiliză. Apoi se ridică în picioare şi privi în jur.

— Ce dracului se… Dumnezeule, domnule preşedinte! îngăimă tânărul subofițer, recunoscându-l.

— Unde-i căpitanul?

— În CIC, domnule.

— Arată-mi drumul!

Subofițerul îl conduse printr-o uşă de-a lungul unui pasaj care ducea spre partea din față. După câteva schimbări de

direcție se găsi într-o cameră întunecată care părea a fi aşezată transversal în corpul navei. Înăuntru era răcoare. Ryan păşi în interior, închipuindu-şi că era preşedintele Statelor Unite, comandant suprem al armatei şi marinei, deci nava îi aparținea lui. Se întinse pentru a-şi relaxa membrele, apoi privi împrejur, încercând să se orienteze. Întâi de toate se întoarse către marinarul care-l adusese acolo.

— Mersi, fiule. Te poți întoarce la postul tău.

— Am înțeles, să trăiți. Se răsuci crezând că trăieşte un vis sau un coşmar şi îşi reluă îndatoririle.

„Bun, raționă Jack, ce urmează acum?" Putea vedea marile ecrane radar dispuse în partea din față şi din spate a camerei şi oamenii care stăteau alături de ele, monitorizându-le. Se îndreptă spre ele, izbind în drum un scaun ieftin de aluminiu şi privi în jos pentru a zări un bărbat care părea a fi maistru-şef, purtând o cămaşă kaki din buzunarul căreia se zărea – ei, ce naiba – un pachet de țigări. Ryan îşi exercită prerogativele de comandă şi îi subtiliză pachetul marinarului. Scoase o țigară şi o aprinse cu o brichetă. Apoi se duse să privească ecranul radarului.

— Isuse, domnule, rosti maistrul, nevenindu-i a crede.

— Mulțumesc pentru țigări.

Încă doi paşi şi se găsi în spatele unui individ care avea la guler doi vulturi de argint. El trebuia să fie comandantul lui USS *Gettysburg.* Ryan trase un fum lung şi reconfortant din țigară.

— Fir-ar să fie! Nu se fumează în încăperea mea CIC! se răsti comandantul.

— Bună seara, căpitane, replică Ryan. Cred că în clipele astea avem o rachetă balistică pe traiectoria Washington, având probabil un focos termonuclear la bord. Putem lăsa deocamdată pe altădată grijile privind fumatul?

Comandantul Blandy se răsuci şi-i aruncă o privire. Gura i se căscă mai mare decât o scrumieră de-a marinei.

— Cum… cine… ce?

— Căpitane, hai să înfruntăm pericolul acesta împreună, bine?

— Comandant Blandy, domnule preşedinte, spuse

bărbatul, sărind în picioare.

— Jack Ryan, căpitane. Ryan îi strânse mâna şi îl sili să stea din nou jos. Ce se petrece acum?

— Domnule, NMCC ne informează că există o traiectorie balistică spre Coasta de Est. Am pus nava în alarmă de luptă. Radarul e pornit. Cipul a fost introdus? întrebă el.

— Cipul e introdus, domnule comandant, confirmă maistrul principal Leek.

— Cip?

— E felul nostru de a-i spune. În realitate e vorba de un program, explică Blandy.

Cathy şi copiii urcară treptele şi zoriră spre cabina din față. Colonelul aflat la comenzi se grăbea dintr-un motiv lesne de înțeles. Cu motoarele trei şi patru deja în funcțiune, le porni pe numerele unu şi doi şi avionul VC-25 începu rulajul exact când camionul cu scara dădea în spate, făcu o întoarcere în unghi drept spre dreapta, apoi se înscrise pe pista unu-nouă dreapta, cu botul în vânt. În spatele pilotului, personalul Serviciului Secret şi al forțelor aeriene terminase de instalat şi asigurat în scaune familia prezidențială; pentru prima oară în ultimele cincisprezece minute, agenții Serviciului Secret îşi permiseră să respire normal. Nici treizeci de secunde mai târziu, elicopterul vicepreşedintelui Jackson ateriză exact lângă aparatul E-4B care servea drept Post de Comandă Aeropurtat în Caz de Stare de Urgență Națională, al cărui pilot era la fel de nerăbdător să decoleze ca şi cel al avionului VC-25. Amândouă decolară în mai puțin de nouăzeci de secunde. Jackson niciodată nu-şi lega centura de siguranță, aşa că se ridică şi privi în jur.

— Unde-i Jack? întrebă vicepreşedintele. Apoi o văzu pe Andrea, care arată aşa de rău, de parcă pierduse sarcina.

— A rămas, domnule. L-a obligat pe pilot să-l lase pe crucişătorul din şantierul naval.

— *Ce-a făcut?*

— Ați auzit bine, domnule.

— Dați-mi legătura radio cu el – *imediat!* ordonă Jackson.

Ryan se simțea în acel moment oarecum relaxat. Nu mai era nicio grabă, se afla acolo, înconjurat de oameni calmi şi tăcuți care-şi vedeau de îndatoriri. Comandantul părea puțin încordat, dar aşa trebuiau să fie comandanții, îşi spuse Ryan, căci răspundea de un miliard de dolari, atât cât valorau nava şi computerele de la bordul ei.

— Bun, cum ne descurcăm?

— Domnule preşedinte, dacă racheta ne este destinată, încă nu a intrat în raza de acțiune.

— O poți doborî?

— Tocmai asta-i ideea, domnule preşedinte, replică Blandy. Doctorul Gregory e pe-aici?

— Aici sunt, căpitane, răspunse un glas. O siluetă se apropie. Isuse!

— Nu mă cheamă aşa… te cunosc! exclamă Ryan surprins. Maior… maior…

— Gregory, domnule. Am ajuns locotenent-colonel înainte să trag pe dreapta. SDI. Secretarul Bretano m-a pus să cercetez cum să îmbunătățesc rachetele sistemului Aegis, explică fizicianul. Presupun că urmează să vedem dacă funcționează sau nu.

— Ce părere ai? îl chestionă Ryan.

— Funcționează grozav la simulări, fu cel mai bun răspuns la îndemână.

— Contact radar. Avem un spectru, rosti un subofițer. Cap compas trei-patru-nouă, rază nouă sute de mile, viteză… e chiar racheta, domnule. Viteza este de două mii şase sute de kilometri pe oră – scuze, voiam să zic douăzeci şi şase de mii de kilometri pe oră, domnule. Nu era necesar să mai adauge un „drace!”

— La distanță de patru minute şi jumătate, rosti Gregory.

— Faci calculele mintal? se miră Ryan.

— Domnule, fac asta de când am absolvit West Point.

Ryan îşi termină țigara şi se uită în jur, căutând o…

— Uitați, domnule preşedinte. Era maistrul principal, care-i întindea o scrumieră care apăruse în mod miraculos în CIC. Mai vreți o țigară?

— De ce nu? acceptă preşedintele. O luă pe-a doua, pe

care maistrul principal i-o aprinse de la a sa. Mulțumesc.

— Sfinte Sisoe, poate semnați o amnistie, domnule căpitan.

— Dacă n-o face el, o fac eu, declară Ryan.

— S-a dat liber la fumat, oameni buni, anunță Leek, cu o satisfacție stranie în glas.

Căpitanul privi deranjat în jur, dar lăsă să treacă de la el.

— Ce mai contează acum, când mai sunt patru minute, observă cu răceală Ryan, fumându-şi țigara. Dăunătoare sau nu sănătății, îşi aveau şi țigările rostul lor.

— Domnule comandant, am un apel radio pentru preşedinte.

— De unde răspund? întrebă Jack.

— Chiar de-aici, domnule preşedinte, spuse un alt maistru, ridicând un receptor de forma celui telefonic şi apăsând un buton.

— Ryan.

— Jack, sunt Robby.

— Familia mea a decolat cu bine?

— Da, Jack, sunt toți bine. Hei, ce mama dracului faci acolo jos?

— Iau taurul de coarne, Robby. Nu pot sta cu mâinile-n sân, amice. Pur şi simplu nu pot.

— Jack, dacă chestia aia explodează…

— Atunci vei fi avansat, i-o reteză Ryan.

— Îmi poți spune ce voi avea de făcut? îi ceru vicepreşedintele.

— Da, Robby, va trebui să joci leapşa. Să te păzească Dumnezeu dacă vei fi pus în situația s-o faci. „Dar nu va mai fi problema *mea”,* reflectă Ryan. Avea şi o oarecare consolare. Să ucizi un om cu o armă de foc era un lucru. Să ucizi un milion cu o rachetă nucleară… nu, el n-ar fi putut comite o astfel de faptă fără a-şi pune singur pistolul în gură şi a apăsa pe trăgaci. „Eşti prea catolic, Jack, băiete.”

— Isuse, Jack, spuse vechiul său prieten prin intermediul legăturii digitale, criptate. În mod clar se gândea la ce orori va fi nevoit el, fiu de preot, să recurgă…

— Robby, eşti cel mai bun prieten pe care şi l-ar putea dori

vreodată un om. Dacă noi nu reuşim să facem ceva, ai grijă de Cathy şi de copii, te rog.

— Ştii bine că voi avea.

— În trei minute se va decide totul. Să mă suni după aceea, bine?

— Confirmat, replică fostul pilot de Tomcat. Terminat.

— Dr. Gregory, ce-mi poţi spune?

— Domnule, racheta aflată pe traiectorie este probabil echivalentul chinez al vechiului nostru model W-51. Putere explozivă de circa cinci megatone. Va rade Washingtonul şi totul din jur, pe o rază de şaisprezece kilometri… la naiba, va sparge ferestrele din Baltimore.

— Dar în privinţa noastră, a celor de-aici?

— N-avem nicio şansă. Să ne imaginăm că zona ţintă este un triunghi definit de Casa Albă, Capitoliu şi Pentagon. Chila navei s-ar putea să supravieţuiască, numai datorită faptului că se află sub apă. Nu vor fi supravieţuitori umani. Oh, poate doar nişte indivizi norocoşi aflaţi în metroul capitalei. Acela se află destul de adânc sub pământ. Însă incendiul va aspira probabil tot aerul din tunele. Ridică din umeri. Genul acesta de afacere nu are precedent. Nu poţi fi sigur de ceva până nu se petrece.

— Ce şanse sunt ca racheta să fie stricată?

— Pakistanul a avut câteva rachete care nu au detonat. Am avut şi noi unele rateuri în trecut, datorită heliului care contaminase circuitul secundar. Aşa se explică şi de ce bomba teroristă de la Denver a fost un fâs…

— Îmi aduc aminte.

— Bine, rosti Gregory. Acum e la verticala localităţii Buffalo. În acest moment reintră în atmosferă. Asta o va încetini puţin.

— Domnule preşedinte, traiectoria indică clar că racheta vine spre noi, spune NMCC, anunţă o voce.

— Confirm, zise comandantul Blandy.

— S-a dat alarma pentru populaţia civilă? întrebă Ryan.

— Se difuzează la radio, domnule, comunică un marinar. Şi pe CNN.

— Oamenii vor intra în panică, murmură Ryan, trăgând un

nou fum.

„Probabil nu. Majoritatea nici nu cunosc ce-nseamnă sunetul sirenelor, iar restul nu vor da crezare anunțului de la radio”, socoti Gregory.

— Căpitane, se apropie. Traiectoria tocmai intersectase granița dintre statele Pennsylvania şi New York…

— Sistemele sunt pornite? se asigură Blandy.

— Sunt pregătite de luptă, domnule comandant, raportă ofițerul responsabil cu armamentul. Suntem gata să lansăm din bateria prova. Ordinea de tragere a fost stabilită pentru toate rachetele Block IV.

— Foarte bine. Comandantul se plecă înainte şi îşi răsuci propria cheie în pupitrul de comandă. Sistemul este activat. Modul Special-Automat. Se răsuci. Domnule preşedinte, asta înseamnă că de-aici încolo controlul îl preia computerul.

— Ținta la cinci sute patruzeci de kilometri, anunță o voce de puştan.

„Sunt atât de calmi, medită Ryan. Poate nu cred că totul este real… ce naiba, şi mie îmi vine greu…” Mai trase un fum din țigară, urmărind spotul care clipea pe ecran, pe traiectoria trasată de computer, coborând direct către Washington, D.C.

— Lansarea poate începe în orice moment, anunță Weps.

Nu se înşela. *Gettysburg* se cutremură când porni prima rachetă.

— Una lansată! se auzi de undeva din dreapta glasul unui marinar. Desprindere reuşită.

— Bine.

Racheta SM2-ER avea două trepte. Prima treaptă conținea un motor-rachetă de accelerare cu timp scurt de ardere, care extrăgea ansamblul din silozul de la prova, lăsând în urmă o coloană opacă de fum cenuşiu.

— Ideea este să realizeze intercepția la o rază de trei sute şaizeci de kilometri, explică Gregory. Interceptorul şi racheta balistică se întâlnesc în acelaşi punct şi… trosc!

— În zona aceea sunt în general ferme, un loc unde mergeam să împuşc fazani, rosti Ryan, amintindu-şi de partidele de vânătoare din tinerețea sa.

— Hei, am contact vizual cu ticăloasa, anunță altă voce. În radarul de control al tirului se afla încorporată o cameră de luat vederi ale cărei lentile aveau o putere de mărire de zece ori, iar aceea înfățişa focosul nuclear aflat în zbor, o scânteie albă, asemenea unui meteor, după cum i se părea lui Ryan.

— Intercepție în patru… trei… doi… Unu.

Racheta ajunse aproape, însă explodă în urma țintei.

— Lansare numărul doi! *Gettysburg* se cutremură iarăşi.

— Doi desprindere reuşită! anunță aceeaşi voce dinainte.

În acel moment, focosul nuclear se afla deasupra localității Harrisburg, Pennsylvania, viteza sa scăzând cu douăzeci şi patru de mii de kilometri pe oră…

O a treia rachetă fu lansată, urmată o secundă mai târziu de a patra. În modul „Special-Automat" computerul expedia rachete până ce vedea ținta eliminată. Un lucru convenabil atunci când aveai destule rachete la bord.

— Au mai rămas doar două Block IV, îi preveni Weps.

— Sunt ieftine, remarcă Blandy. Haide, fetițo!

Imaginea TV arătă că numărul doi explodase tot înapoia țintei.

— Trei… doi… unu… acum!

La fel făcu şi numărul trei.

— Oh, rahat, oh, Dumnezeule! exclamă Gregory. Toate capetele se răsuciră spre el.

— Senzorul de detecție infraroşu caută centrul sursei de căldură, iar acela se *a*flă *în spatele* rachetei balistice.

— Poftim? izbucni Ryan, simțind un spasm subit în stomac.

— Partea cea mai fierbinte a țintei se află *în urma* țintei. Rachetele se fixează pe *acel* punct! Oh, fir-ar să fie, le explică Gregory.

— Cinci lansată… Şase lansată… ambele desprinderi reuşite, anunță din nou glasul din dreapta.

Focosul se afla deasupra localității Frederick, Maryland, gonind cu douăzeci de mii de kilometri pe oră…

— Asta-i, am rămas fără rachete Block IV.

— Aprindeți motoarele rachetelor Block III, ordonă instantaneu Blandy.

Următoarele două rachete de intercepție se comportară la fel ca cele dinainte, ajungând doar la câțiva metri de țintă, însă explodând chiar în urma ei, iar focosul gonea mai repede decât viteza de expansiune a explozivului din încărcătura de luptă a rachetelor Standard. Fragmentele letale pur şi simplu nu puteau prinde din urmă focosul…

— Lansare şapte! Desprindere reuşită. *Gettysburg* continua să se zguduie.

— Asta de-acum are ghidare radar, spuse Blandy, încrucişându-şi brațele.

Numerele cinci şi şase repetară performanța celor patru rachete precedente, ratând doar cu câțiva metri, dar în cazul de față o ratare, oricât de mică, echivala cu aproape doi kilometri.

O nouă zguduitură.

— Opt! Desprindere!

— Trebuie s-o dăm jos înainte să atingă o mie cinci sute sau o mie opt sute de metri. Asta-i înălțimea optimă de detonare, zise Gregory.

— La distanța asta, aş putea-o angaja cu tunul de la prova de 127 mm, rosti Blandy, cu ceva teamă în voce de data asta.

În ce-l privea pe Ryan, el se mira că încă nu-l luase tremuratul. Moartea îşi mai întinsese până atunci mâna ei rece asupra lui… mallul din Londra… propria casă… *Octombrie Roşu*… un deal fără nume din Columbia. Într-o zi trebuia să pună mâna pe el Să fi sosit oare acea zi? Trase un ultim fum din țigară şi o strivi în scrumiera de aluminiu.

— Bun, uite că se apropie, şapte… şase… cinci… patru… trei… doi… unu… acum!

— Ratare! *La naiba!*

— Nouă lansată… Zece lansată, ambele desprinderi reuşite! Am rămas fără rachete, anunță maistrul principal. Asta a fost, băieți.

Focosul trecu pe deasupra centurii capitalei, Autostrada Interstatală 695, la o altitudine mai mică de şapte mii de metri, trasând pe cerul nopții o dâră ca de meteorit, unii oameni crezând chiar că era un corp ceresc, arătând cu mâna spre el şi chemându-i pe cei din jur să-l vadă. Dacă

urmau să se uite la el şi în momentul detonării, ochii lor vor exploda, murind orbi, la scurt timp după aceea…

— Opt a ratat! La un fir de păr! anunță cu furie o voce. Pe ecran se văzu clar norişorul exploziei, la doar câțiva zeci de centimetri de țintă.

— Mai sunt două, le spuse ofițerul cu armamentul.

Între timp, radarul SPG-62 de la prova babord emitea puternic în banda X spre țintă. Racheta SM-2 care se înălța, cu motorul de start încă arzând, se ghidă după semnalul reflectat, focaliză, se apropie, căutând sursa care reflecta energia, atrasă de aceasta ca o molie de lumina unei lămpi, un robot kamikaze având gabaritul unei maşini de mic tonaj, gonind cu aproape patru sute de mii de kilometri pe oră în căutarea unui obiect care fugea de şase ori mai repede… trei kilometri… un kilometru şi jumătate… o mie de metri… cinci sute… o su…

Pe ecran racheta purtătoare se transformă într-o ploaie de scântei şi foc…

— *Da!* izbucniră la unison douăzeci de glasuri.

Camera TV urmărea scânteile care se prăbuşeau. Ecranul radar adiacent le înfățişa cum cad deasupra capitalei.

— Puneți pe cineva să adune fragmentele alea. Unele dintre ele sunt plutoniu. Nu face deloc bine la sănătate atunci când e atins, rosti Gregory, sprijinindu-se de un montant. A fost la milimetru. Oh, Dumnezeule, cum am putut să-mi nenorocesc programul în halul ăsta? se căină cu voce tare.

— Eu nu mi-aş face mari probleme în privința asta, dr. Gregory, observă maistrul principal Leek. Liniile tale de cod au ajutat ultima rachetă să se ghideze mult mai eficient. Cred c-ar trebui să-ți fac cinste cu o bere, amice.

CAPITOLUL 61

Revoluţie

Ca de obicei, noutăţile nu se întorceau rapid în locul unde de fapt fuseseră generate. După ordinul de lansare a rachetelor, ministrul Luo n-avea nicio idee ce urma să facă în continuare. În mod clar, nu se putea duce iarăşi la culcare. Se putea foarte bine ca America să răspundă la rândul ei cu un atac nuclear, astfel că primul lui gând raţional fu să plece dracului cât mai repede din Beijing. Se ridică, merse la baie ca orice om normal, se uşură, îşi dădu cu apă pe faţă, însă apoi mintea lui se blocă din nou. Ce să facă? Singurul nume care-i trecu prin minte să-l apeleze fu cel al lui Zhang Han San. Îndată ce legătura telefonică se realiză, începu să vorbească extrem de repede.

— Ai dat… *ce* s-a petrecut, Luo? îl chestionă ministrul fără portofoliu cu o voce alarmată.

— Cineva – ruşii sau americanii, nu ştiu sigur care dintre ei – ne-a atacat baza de rachete de la Xuanhua, încercând să ne distrugă mijloacele nucleare de descurajare. Fireşte, i-am ordonat comandantului bazei să le lanseze, îi spuse Luo colegului său cu un ton care era în egală măsură sfidător şi defensiv. Am convenit asupra acestei măsuri în cursul ultimei noastre şedinţe, nu-i aşa?

— Luo, da, am discutat această posibilitate. Însă *le-ai lansat fără să te consulţi cu noi?* îl luă Zhang la rost. Asemenea decizii se luau întotdeauna în mod colegial, nu unilateral.

— Ce alternativă aveam, Zhang? replică mareşalul Luo. Dacă aş fi ezitat o singură clipă nu ne-ar mai fi rămas niciuna aptă de lansare.

— Înţeleg, rosti vocea din receptor. Ce se petrece în momentul acesta?

— Rachetele sunt în zbor. Primele ar trebui să-şi atingă ţintele, Moscova şi Leningrad, în aproximativ zece minute. N-am avut de ales, Zhang. Nu le puteam permite să ne dezarmeze complet.

Zhang ar fi putut să-l înjure şi să zbiere la el, dar n-avea niciun rost. Ce fusese făcut era bun făcut şi n-avea sens să-şi cheltuiască energia intelectuală sau emoţională pe ceva ce nu mai putea schimba.

— Foarte bine. Trebuie să ne întâlnim. Voi aduna Biroul Politic. Vino imediat la Clădirea Consiliului de Miniştri. Americanii sau ruşii vor răspunde atacului?

— Nu pot contraataca în aceeaşi manieră. Nu au rachete nucleare. Un atac întreprins cu bombardierele le va lua câteva ore, îl înştiinţă Luo, încercând să facă vestea să sune ca o ştire bună.

La sfârşitul convorbirii, Zhang simţi un fior de gheaţă în stomac, de parcă ar fi băut heliu lichid. Ca multe alte lucruri ale vieţii, acesta – de multe ori contemplat şi dezbătut teoretic într-o confortabilă sală de conferinţe – se dovedea a fi foarte diferit de teorie acum, când se transformase într-o realitate neplăcută. Şi încă îi venea greu să creadă că este adevărat. Era prea ireal. Nu fuseseră niciun fel de semnale prevestitoare – te aşteptai ca asemenea veşti să fie însoţite de tunete şi fulgere şi furtuna să-ţi bată în fereastră, sau chiar să se producă un cutremur de mare magnitudine, însă afară era dimineaţă şi ceasul nu ajunsese încă la ora şapte. Putea fi totul real?

Zhang străbătu cu paşi repezi dormitorul şi porni televizorul, apoi îl trecu pe CNN – pentru restul ţării difuzarea programului fusese oprită, însă nu şi *aici,* fireşte. Cunoştinţele sale de engleză erau insuficiente pentru a traduce comentariul care ţâşnea din difuzoarele televizorului cu ritmul unei rafale de mitralieră. Imaginile înfăţişau Washington, D.C., prin intermediul unei camere plasată evident pe acoperişul sediului CNN din capitală – unde se afla acela, nu avea nici cea mai vagă idee. Cel care vorbea era un american de culoare. Camera îl arăta stând pe acoperişul

clădirii, microfonul din mâna sa părând un cornet de înghețată din plastic negru; vorbea foarte, foarte rapid – atât de rapid, încât Zhang nu prindea decât un cuvânt din trei – şi privea undeva spre stânga, în afara cadrului, cu ochi mari, înfricoşați.

„Va să zică ştia ce venea spre ei, nu?" gândi Zhang, apoi se întrebă dacă va privi distrugerea capitalei Americii prin intermediul canalului american de ştiri. Asta, aprecie el, putea avea *ceva* valoare distractivă.

— Priviți! zise reporterul, iar camera se răsuci pentru a arăta o dâră de fum care gonea de-a latul cerului…

Ce mama dracului era aceea? se miră Zhang. Apoi apăru o nouă dâră… şi altele în fundal… iar reporterul era de-a dreptul înspăimântat acum…

era plăcut pentru sufletul său să vadă un asemenea sentiment întipărit pe fața unui american, mai ales a unui *reporter* american negru. O altă *maimuță* de teapa lui cauzase, la urma urmei, atâta pagubă Chinei…

Aşadar urma să aibă ocazia de-a vedea un asemenea individ incinerat… sau poate că nu. Camera şi emițătorul vor continua probabil să transmită, sau nu?

Poate va fi doar un fulger orbitor şi ecranul se va întuneca, apoi emisia va fi preluată de cartierul general al CNN din Atlanta…

alte dâre de fum. Ah, da, erau rachete sol-aer… puteau asemenea arme să intercepteze o rachetă nucleară? Probabil că nu, judecă Zhang. Îşi verifică ceasul. Secundarul părea hotărât să se lase întrecut de minutar, atât de lent sărea de la o secundă la alta, iar Zhang se trezi privind la ecranul televizorului cu o anticipare de-a dreptul perversă. America era de foarte mulți ani principalul duşman al patriei sale, îi dăduse peste cap două dintre cele mai iscusite planuri puse la cale de el – iar acum putea privi distrugerea duşmanului prin intermediul uneia dintre propriile lor agenții, acea blestemată televiziune de ştiri care, deşi Tan Deshi pretindea că nu este un organ al guvernului american, sigur nu avea dreptate. În mod cert regimul Ryan de la Washington trebuia să aibă relații foarte cordiale cu acei menestreli, căci urmau

cu atâta servilism linia politică a guvernelor occidentale…

încă două dâre de fum… camera le urmări şi… ce era aia? Ceva ca un meteorit, sau luminile de aterizare ale unui avion comercial, o lumină strălucitoare, care părea nemişcată în aer… nu, se mişca, numai dacă operatorul camerei nu tremura de frică… oh, da, era racheta, deoarece dârele de fum păreau s-o caute… însă se părea că nu reuşeau să ajungă destul de aproape de ea… *şi astfel*, *adio Washington*, şopti Zhang Han San. Probabil vor urma unele consecințe adverse pentru Republica Populară, dar va avea satisfacția să vadă moartea capi…

… ce fusese aia? Ca explozia unor artificii pe cer, o cascadă de scântei, îndreptându-se în marea lor majoritate către sol… ce însemna *asta*…?

Şaizeci de secunde mai târziu, totul era lămurit. Washingtonul nu fusese şters de pe hartă. „Ce păcat, reflectă Zhang… mai ales că vor fi consecințe…” Cu aceste gânduri, se duse la baie, se spălă, se îmbrăcă şi plecă spre Clădirea Consiliului de Miniştri.

— Dumnezeule mare! răsuflă Ryan.

Trăirile inițiale de neîncredere şi exaltare trecuseră. Simțămintele nu erau cu mult diferite de cele care urmau unui accident de maşină. Primul sentiment era cel de refuzare a realității, urmat apoi de acțiunile de remediere care erau mult mai instinctive decât crezuse el, apoi după ce pericolul trecuse sosea senzația de frică de după eveniment, atunci când psihicul începea să examineze pe lângă ce trecuse, iar frica postsupraviețuire, de *după* trecerea primejdiei, era cea care provoca spasme trupului. Ryan îşi aminti că Winston Churchill remarcase că nu exista nimic mai exaltant decât un foc de armă care-şi ratează ținta – „să se tragă asupra ta fără niciun rezultat” era citatul exact pe care şi-l aduse aminte preşedintele. Dacă era aşa, înseamnă că prin venele lui Winston Spencer Churchill curgea apă cu gheață, ori îi plăcea bravada mai mult decât preşedintelui american.

— Ei bine, sper că a fost una singură, observă

comandantul Blandy.

— Ar fi bine să fie aşa, dom' căpitan. Am rămas fără rachete, rosti maistrul principal Leek, aprinzându-şi o nouă ţigară în acord cu amnistia dată de preşedinte.

— Căpitane, zise Jack când fu capabil să vorbească, fiecare bărbat de la bordul acestei nave este avansat în grad cu o treaptă prin Ordin Prezidențial, iar USS *Gettysburg* primeşte o Citație Prezidențială. Asta pentru început, desigur. Unde-i o stație radio? Trebuie să vorbesc cu KNEECAP.

— Aici, domnule. Un matelot îi întindea un receptor telefonic. Linia este deschisă, domnule preşedinte.

— Robby?

— Jack?

— Ai rămas vicepreşedinte, îi comunică POTUS lui TOMCAT.

— Deocamdată, presupun. Isuse, Jack, ce naiba a fost în capul tău?

— Nu sunt sigur. La momentul respectiv mi s-a părut o idee bună. Jack stătea pe scaun în acea clipă, ținând receptorul atât cu mâinile, cât şi cuibărit între umăr şi obraz, altfel l-ar fi scăpat pe punte. Mai vin şi alte rachete?

— NORAD zice că cerul e liber – doar o singură rachetă şi-a luat zborul. Țintită exact spre noi. Rahat, ruşii încă mai au în jurul Moscovei baterii ABM[122] dedicate. Probabil *ei* s-ar fi descurcat mai bine decât noi. Jackson făcu o pauză. I-am apelat pe cei de la Echipa de Căutare Nucleară în Situații de Urgență, cu baza la Rocky Mountain Arsenal, să caute zonele cu radiații. Departamentul apărării are oameni care coordonează activitatea poliției din D.C... Isuse, Jack, a fost cam palpitant, ştii?

— Mda, cam aşa a fost şi aici. Acum ce facem? îl întrebă preşedintele.

— Te referi la China? O parte din mine spune să încărcăm bombardierele B-2 din Guam cu bombe gravitaționale B-61 şi să le trimitem asupra Beijingului, însă consider că ar fi o

[122] Anti-Ballistic Missile – baterii antirachetă, (n.tr.).

reacție puțin cam exagerată.

— Mă gândesc la un soi de declarație publică – nu sunt sigur încă de ce fel anume. Tu ce vei face?

— M-am interesat deja. Procedura spune să rămânem încă patru ore în aer înainte de-a reveni la baza Andrews. La fel pentru Cathy şi copii. Ar trebui să le dai şi lor telefon.

— Recepționat. Bine, Robby, rămâi pe fază. Ne revedem în câteva ore. Cred că voi da pe gât un pahar sau două.

— Te-am auzit, amice.

— În regulă, POTUS terminat. Ryan înapoie receptorul. Căpitane?

— Da, domnule preşedinte?

— Întregul echipaj al navei este invitat la Casa Albă, chiar acum, ca să fac cinste. Cred că toți avem nevoie de-un păhărel.

— Domnule, n-o să vă contrazic.

— Iar cei care rămân la bord, dacă simt nevoia să se destindă, în calitate de Comandant Suprem suspend prevederile din Regulamentul Marinei privitoare la acest subiect pe o perioadă de douăzeci şi patru de ore.

— Am înțeles, să trăiți.

— Şefule? rosti apoi Jack.

— Poftiți, domnule preşedinte. Îi întinse pachetul de țigări şi bricheta. Am altele de rezervă în dulapul meu.

Exact atunci îşi făcură intrarea în CIC doi bărbați în haine civile. Erau Hilton şi Malone din tura de noapte a Serviciului Secret.

— Cum ați ajuns aici aşa de repede, băieți? îi chestionă Ryan.

— Ne-a sunat Andrea, domnule preşedinte – s-a petrecut ce credeam noi că se va întâmpla?

— Da, iar preşedintele vostru are nevoie de-o sticlă cu tărie şi un fotoliu moale, domnilor.

— Avem o maşină parcată pe chei, domnule. Vreți să ne însoțiți?

— Bine – căpitane, fă rost de autobuze sau orice altceva şi veniți imediat la Casa Albă. Dacă asta înseamnă să încui nava şi s-o laşi fără nimeni la bord, nu-mi pasă. Sună-i pe cei

de la cazarma Regimentului 8 Infanterie de Marină dacă ai nevoie de paznici pentru ea.

— Am înțeles, să trăiți. În scurt timp venim şi noi, domnule preşedinte.

„S-ar putea să fiu criță până atunci", gândi preşedintele.

Maşina cu care veniseră Hilton şi Malone era un SUV blindat, de culoare neagră, marca Chevrolet, care de obicei îl escorta pe preşedinte oriunde se ducea. De data asta urma să-l ducă înapoi la Casa Albă. Străzile se umpluseră brusc cu oameni care pur şi simplu stăteau şi priveau în sus – lucru care i se păru ciudat lui Ryan. Racheta nu mai era în aer, iar orice piesă din ea căzută pe sol era primejdios să fie atinsă. În orice caz, drumul de întoarcere la Casa Albă fu total lipsit de evenimente, iar Ryan se trezi în Celula de Criză, straniu de singur. Lucrătorii în uniformă aparținând Oficiului Militar al Casei Albe erau cu toții cufundați într-o stare de zăpăceală şi şoc. Iar consecința imediată a marelui efort de a-i scoate pe oficialii de rang înalt ai guvernului în exteriorul metropolei – schema se intitula în mod oficial Continuitatea Guvernării – fu că efectul obținut era exact contrar continuității. În acel moment guvernul era încă fragmentat, aflându-se la bordul a douăzeci de elicoptere şi a unui avion E-4B, incapabil să se coordoneze. Ryan îşi închipuise că schema de urgență era concepută mai bine pentru a rezista unui atac nuclear decât de a-l evita, fapt care, în acel moment, i se păruse foarte ciudat.

Marea întrebare care se impunea în acele clipe era *Ce naiba facem acum?* Iar Ryan n-avea nici cea mai vagă idee. Însă atunci sună un telefon, oferindu-i ajutor.

— Aici preşedintele Ryan.

— Domnule, aici generalul Dan Liggett de la Comandamentul de Atac din Omaha. Domnule preşedinte, am aflat că tocmai ne-am ferit din calea unui glonț mare.

— Da, cred că-i poți spune aşa, generale.

— Domnule preşedinte, aveți vreun ordin pentru noi?

— Ce fel de ordin?

— Păi, domnule, o opțiune ar fi să răspundem la atac şi…

— Oh, vrei să spui că din pricina faptului că ei au ratat

ocazia să ne bombardeze cu arme nucleare, noi ar trebui să profităm de ocazie şi să-i bombardăm cu adevărat?

— Domnule preşedinte, datoria mea este să prezint opțiuni, nu să pledez în favoarea lor, îi spuse Liggett Comandantului său Suprem.

— Generale, ai idee unde am fost eu în timpul atacului?

— Da, domnule. Gusty m-a sunat să-mi spună.

— Ei bine, în momentul de față încerc să mă împac cu faptul că mi-am recâştigat dreptul la viață şi n-am absolut nicio idee în legătură cu marea schemă, indiferent care dracului o fi aia. Poate că peste vreo două ore ne vom gândi noi la ceva, însă momentan n-am niciun indiciu. Şi ştii ceva, nici nu sunt prea sigur că aş vrea să am o idee de genul acesta. Aşa că pe moment, domnule general, stăm fără a face ceva. E clar?

— Da, domnule preşedinte. La Comandamentul de Atac nu se va întreprinde nimic.

— Voi reveni cu un telefon.

— Jack? îl strigă o voce cunoscută dinspre uşă.

— Arnie, urăsc să beau de unul singur – exceptând cazurile când nu-i nimeni în preajmă. Ce-ar fi ca noi doi să golim o sticlă de tărie? Spune-i majordomului să aducă o sticlă de Midleton, şi să-şi toarne şi el un pahar.

— E adevărat că te-ai dus pe nava aflată în şantierul naval?

— Da, încuviință Ryan.

— De ce?

— N-am putut să fug, Arnie. Nu puteam să-mi pun pielea la adăpost lăsând două milioane de oameni să se prăjească. Numeşte-o bravură. Numeşte-o prostie. Pur şi simplu n-am putut să fug ca un gândac.

Van Damm scoase capul pe culoar şi dădu ordin cuiva pe care Jack nu-l putea vedea să aducă băutura, apoi reveni.

— Tocmai mă pregăteam să iau cina acasă, în Georgetown, când a început reportajul special al CNN. M-am gândit c-ar fi bine să vin aici – cred că în acel moment nici mie nu-mi venea să cred.

— E ceva greu de digerat. Încep să mă întreb eu însumi

dacă a fost greşeala noastră, prin trimiterea acolo a trupelor speciale. Cum se face că oamenii răstălmăcesc tot ceea ce facem noi aici?

— Jack, lumea e plină de oameni care nu se simt importanți decât atunci când îi fac pe alții să se simtă insignifianți, iar cu cât e mai mare ținta, cu atât mai plini de sine se simt. Iar reporterilor le place să-şi dea cu părerea, pentru că e un subiect grozav să spună că tu te înşeli asupra oricărei probleme. De cele mai multe ori mass-media preferă o poveste frumoasă în locul adevărului. Este exact natura meseriei.

— Să ştii că nu-i corect, remarcă Ryan, când stewardul-şef îşi făcu apariția cu o tavă de argint pe care trona o sticlă cu whisky irlandez şi câteva pahare în care pusese deja cuburi de gheață.

— Charlie, toarnă-ți şi tu un pahar, îi spuse preşedintele.

— Domnule preşedinte, nu se cade să…

— Astăzi regulile s-au schimbat, domnule Pemberton. Dacă te amețeşti prea rău ca să mai conduci până acasă, îi am pe băieții din Serviciul Secret să te ducă. Ți-am spus oare vreodată ce om de treabă eşti tu, Charlie? Copiii mei pur şi simplu te adoră.

Charlie Pemberton, fiu şi nepot de majordomi la Casa Albă, turnă băutură în trei pahare, pentru el punând o porție mai mică, apoi înmână paharele cu grația unui neurochirurg.

— Stai jos şi relaxează-te, Charlie. Am o întrebare pentru tine.

— Da, domnule preşedinte?

— Tu unde-ai fugit? Unde-ai stat atunci când bomba cu hidrogen venea spre Washington?

— Nu m-am dus în adăpostul de sub Aripa de Est, gândindu-mă că-i mai bine să las locul pentru personalul de sex feminin, iar eu… ei bine, domnule preşedinte, am luat liftul, m-am dus pe acoperiş şi am privit.

— Arnie, ai în fața ta un bărbat curajos, rosti Jack, înălțând paharul în semn de salut.

— Dumneavoastră unde-ați fost, domnule preşedinte? întrebă Pemberton, încălcând regulile de etichetă din pură

curiozitate.

— Am fost pe nava care-a doborât afurisenia aia, privindu-i pe marinarii noştri cum îşi făceau datoria. Asta-mi aduce aminte de tipul acela, Gregory, savantul pe care Tony Bretano l-a implicat în proiectul de modernizare a sistemului Aegis. Trebuie să avem grijă de el, Arnie. Este unul dintre oamenii care-au salvat situaţia în această zi.

— Am luat notă, domnule preşedinte. Van Damm luă o sorbitură mare din pahar. Altceva?

— Nu am *altceva* pe moment, admise POTUS.

Nici cei din Beijing nu aveau, deşi acolo era ora opt dimineaţa şi miniştrii începuseră să umple sala de şedinţă, umblând ca nişte somnambuli, iar întrebarea prezentă pe buzele tuturor era „Ce s-a întâmplat?”

Premierul Xu ceru să se facă linişte şi-i ordonă ministrului apărării să dea raportul; Luo se execută, vorbind cu o voce monotonă, de parcă ar fi fost o înregistrare.

— Tu ai ordonat lansarea? întrebă agasat ministrul de externe, Shen.

— Ce altceva să fi făcut? Generalul Xun mi-a spus că baza sa era atacată, încercau să ne lipsească de mijloacele noastre strategice – am vorbit de această posibilitate, aşa-i?

— Da, am vorbit, admise Qian. Dar să faci aşa ceva fără aprobarea noastră? Este o acţiune politică fără judecată, Luo. Ce alte primejdii ai mai atras asupra noastră?

— Şi ce-o să rezulte din asta? completă Fang.

— În mod evident, focosul ori a fost defect, ori a fost interceptat cumva şi distrus de către americani. Singura rachetă a cărei lansare a fost reuşită a ţintit Washingtonul. Metropola n-a fost, regret să spun asta, distrusă.

— Regreţi s-o spui… tu *regreţi* c-o spui? Vocea lui Fang era mai ridicată decât îşi aminteau cei din jurul mesei să-l fi auzit vreodată. Nebunule! Dacă ai fi reuşit, *acum am fi fost confruntaţi cu moartea la scară naţionala!* Şi tu *regreţi?*

Cam la aceeaşi oră, în Washington, un funcţionar de rang mediu din cadrul CIA avu o idee. Transmiteau în direct prin intermediul internetului imagini şi comentarii despre bătălia

din Siberia, deoarece rețelele independente de ştiri nu emiteau în Republica Populară. „De ce, îşi întrebă el superiorul, nu le trimitem şi programele postului CNN?" Decizia fu luată instantaneu, deşi era într-un fel ilegală, căci se violau legile de Copyright. Însă în cazul de față bunul-simț triumfă în fața prevederilor birocratice. CNN-ul, deciseră ei rapid, putea să-i taxeze ceva mai târziu.

Şi astfel, la o oră şi douăzeci de minute după eveniment, http://www.darkstarfeed.Cia.gov/siberiabattle/real-time.ram începu să transmită reportajele referitoare la recent evitata distrugere a oraşului Washington, D.C. Vestea că un război nuclear fusese cât pe ce să înceapă îi năuci pe studenții din Piața Tiananmen. Realizarea colectivă a faptului că puteau constitui ținta unei posibile lovituri de răspuns nu-i înspăimântă, ci îi înfurie pe tineri. În acel moment erau aproape zece mii la număr, mulți având laptopuri portabile, conectate la telefoanele mobile pentru a avea acces la internet. De undeva de sus îți puteai da seama unde se aflau posesorii de computere mobile după grămezile de trupuri strânse roată în jurul lor. Apoi liderii demonstrației se întruniră şi începură să discute rapid între ei. Ştiau că trebuiau să întreprindă ceva, numai că nu ştiau exact ce. Tot ce ştiau precis era că în acele clipe se confruntau cu moartea.

Ardoarea lor era sporită de comentatorii CNN care dăduseră buzna în studiourile lor din Atlanta şi New York, mulți dintre ei exprimându-şi opinia că singura acțiune pe care-o putea întreprinde America era să riposteze în aceeaşi manieră la atacul chinez, iar când reporterul aflat pe post de moderator îi întrebase ce fel de „manieră", răspunsul fusese previzibil.

Pentru studenți problema se punea acum nu dacă ei trăiesc sau mor, ci cum să facă să-şi salveze națiunea – cele o mie trei sute de *milioane* de cetățeni ale căror vieți fuseseră condamnate de lunaticii Biroului Politic. Clădirea Consiliului de Miniştri nu se afla la distanță prea mare, iar mulțimea începu să se îndrepte în acea direcție.

În acel moment al zilei, în Piața Păcii Celeste exista o forță de poliție. Tura de zi îi înlocuise pe cei din schimbul de

noapte şi – spre marea lor surpriză, căci nu fuseseră informaţi de aşa ceva în instructajul de dimineaţă – poliţiştii văzură mulţimea de tineri. Colegii lor care ieşeau din tură le explicară că nu se întâmplase nimic care să contravină legii, iar din câte ştiau ei era o demonstraţie spontană de solidaritate şi sprijin pentru bravii soldaţi ai Armatei Populare care luptau în Siberia. Aşa că efectivul poliţiştilor era redus, iar dintre ei doar câţiva făceau parte din Poliţia Populară înarmată. Oricum, chiar dacă ar fi fost mai mulţi n-ar fi avut nicio importanţă. Masa de studenţi se încolonă şi mărşălui cu o remarcabilă disciplină spre sediul guvernului. Când ajunseră mai aproape, observară că acolo erau paznici înarmaţi. Ofiţerii de poliţie prezenţi în faţa guvernului nu erau pregătiţi să vadă atât de mulţi oameni venind direct spre ei. Superiorul lor, un căpitan, păşi singur în faţă şi ceru să afle cine era la conducerea acelui grup, însă fu dat la o parte de un tânăr de douăzeci şi doi de ani, student la politehnică.

Era aceeaşi situaţie, când vorbele unui ofiţer de poliţie erau neluate în seamă, fapt cu care omul legii era total neobişnuit. Dintr-odată se trezi uitându-se la spatele unui tânăr care se presupunea că ar fi trebuit să înţepenească atunci când era somat. Poliţistul din corpul de pază se aştepta ca studenţii să se oprească precum un tot unitar la comanda sa, într-atât de mare era puterea legii în Republica Populară, însă oricât de puternică era legea, era totodată fragilă, iar atunci când era încălcată, nu mai exista nimic în spatele ei. În clădire se mai aflau patruzeci de paznici înarmaţi, însă toţi se aflau la primul etaj, în aripa din spate, ţinuţi departe de vederea miniştrilor, cărora nu le plăcea să vadă mai mult de unul sau doi ţărani înarmaţi în preajma lor. Cei patru ofiţeri de serviciu de la intrarea principală fură măturaţi din calea mulţimii care năvălise prin uşile duble. Toţi îşi scoseseră pistoalele, însă numai unul singur trăsese, rănind trei studenţi înainte de-a fi doborât şi bătut până la inconştienţă. Ceilalţi trei pur şi simplu fugiră până la corpul principal de gardă, pentru a alerta detaşamentul de pază. Însă până să ajungă ei acolo, studenţii începuseră deja să urce scara largă, de ceremonii, care ducea la primul etaj.

Sala de şedinţă era bine izolată acustic, o măsură de securitate care dorea să prevină trasul cu urechea din exterior. Însă izolarea fonică acționa în ambele sensuri, astfel că bărbații adunați în jurul mesei nu auziră nimic până ce coridorul se umplu cu studenți, aflați la doar cincizeci de metri distanță, iar atunci miniştri abia dacă întoarseră capetele, uşor deranjați…

Militarii din gardă se împărțiră în două grupuri, primul dintre ele alergând spre partea de fațadă a primului etaj, iar al doilea rămânând la etajul doi, ca susținere, fiind condus de către un maior care se gândi să evacueze membrii guvernului. Întreaga afacere evoluase mult prea rapid, fără niciun fel de avertisment din partea poliției municipale, care greşise din cale-afară, aşa că nu avu timp să cheme întăriri armate. În timp ce se desfăşurau, echipa de la primul etaj se izbi de-un val de studenți, şi deşi căpitanul aflat la comandă avea în subordinea lui douăzeci de oameni înarmați cu puşti de asalt, el ezită să ordone deschiderea focului, căci în față avea mai mulți studenți decât cartuşele din încărcătoare; datorită ezitării, pierdu inițiativa. Un număr de studenți se apropie de bărbații înarmați, cu brațele ridicate şi începură să le vorbească pe un ton rezonabil, care contravenea cu priveliştea hoardei cu priviri sălbatice din spatele lor.

La etajul doi lucrurile se petrecură în mod diferit. Maiorul nu ezită absolut deloc. Le ordonă oamenilor să înalțe armele şi să tragă o salvă de avertisment, ca să sperie mulțimea. Numai că studenții nu se intimidară. Mulți dintre ei sparseră uşile aflate pe coridorul principal, iar una dintre acele uşi dădea în sala de şedințe unde era întrunit Biroul Politic.

Intrarea subită a unui grup de cincisprezece tineri atrase atenția fiecărui ministru.

— *Ce-nseamnă asta!* tună Zhang Han San. Cine sunteți voi?

— Dar *tu* cine eşti? țipă la el studentul politehnist. Eşti cumva maniacul care-a pornit un război nuclear?

— Nu există niciun fel de asemenea război… cine v-a zis acest nonsens? vru să afle mareşalul Luo. Uniforma sa indica cine era.

— Tu eşti cel care i-a trimis pe soldaţii noştri la moarte în Rusia!

— Ce-i cu ăştia? întrebă ministrul fără portofoliu.

— Cred că ăştia sunt poporul, Zhang, observă Qian Kun. Poporul *nostru,* tovarăşe, adăugă el glacial.

În golul de putere şi directive, mai mulţi studenţi îşi croiră drum în sală, iar acum militarii din gardă nu-şi mai permiteau riscul să tragă – prea mulţi conducători ai ţării se aflau exact acolo, în câmpul de tragere.

— Puneţi mâna pe ei, puneţi mâna pe ei! Nu vor trage în oamenii ăştia! strigă un student. În grupuri de doi sau trei, studenţii goniră în jurul mesei, fiecare grup alăturându-se câte unui fotoliu separat.

— Spune-mi, băiete, îi spuse Fang cu blândeţe unui tânăr aflat cel mai aproape de el, cum aţi aflat despre aceste fapte?

— Prin intermediul computerelor, fireşte, replică adolescentul, puţin cam nepoliticos, dar nu grosolan.

— Ei bine, cine vrea să afle adevărul îl găseşte, remarcă venerabilul ministru.

— Aşadar, bunicule, e adevărat?

— Da, regret s-o spun că este, îi zise Fang, neştiind exact la ce anume îşi dă acordul.

Exact în acel moment în sală îşi croiră drum militarii de pază, în frunte aflându-se un maior cu pistolul în mână, care făcu ochii mari la priveliştea din încăpere. Studenţii nu erau înarmaţi, însă dacă ar fi deschis focul în acea incintă, i-ar fi ucis exact pe oamenii pe care trebuia să-i apere, astfel că fu rândul lui să ezite.

— Iar acum, toată lumea pe loc repaus, rosti Fang, împingând uşurel fotoliul său de lângă masă. Dumneata, tovarăşe maior, ştii cine sunt?

— Da, tovarăşe ministru… însă…

— Bine, tovarăşe maior. Mai întâi, îţi vei potoli oamenii. Nu avem nevoie de alte crime. Au fost deja destule.

Ofiţerul privi în jurul camerei. Nimeni altcineva nu vorbea încă, iar în acel vid de putere auzise nişte cuvinte care, chiar dacă nu erau exact cele pe care-ar fi vrut să le audă, cel puţin aveau oarecare autoritate. Se răsuci şi fără o vorbă –

făcând semn cu brațele – îşi relaxă puțin oamenii.

— Foarte bine. Iar acum, tovarăşi, zise Fang, întorcându-se către colegii săi, propun să facem unele schimbări de care avem nevoie. Întâi de toate avem nevoie ca ministrul de externe Shen să contacteze America şi să-i comunice că a avut loc un accident oribil şi că ne bucurăm că niciun fel de pierdere de vieți omeneşti n-a rezultat pe urma lui, iar cei responsabili de comiterea sa vor fi judecați de către noi. În acest scop cer arestarea imediată a premierului Xu, a ministrului apărării Luo şi a ministrului Zhang. Ei au fost cei care ne-au târât în aventura nebunească din Rusia, aventură care amenință să ne ruineze. Voi trei ați pus în primejdie soarta patriei noastre, iar pentru această crimă va trebui să plătiți. Tovarăşi, care este votul vostru? le ceru Fang.

Nu existară voturi împotrivă; până şi Tan Deshi şi ministrul Tong îşi exprimară acordul.

— După aceea, Shen, vei propune neîntârziat o încheiere a ostilităților cu Rusia şi America, anunțând totodată cele două state că cei vinovați de această catastrofală aventură vor fi pedepsiți. Sunteți de acord cu propunerea, tovarăşi?

Erau.

— Din partea mea cred că ar trebui să ridicăm cu toții mulțumiri Cerului că am fost capabili să punem capăt acestei demențe. Haideți să facem în aşa fel încât lucrurile să se desfăşoare rapid. Mă voi întâlni cu aceşti tineri pentru a vedea ce alte probleme sunt de interesul lor. Dumneata, tovarăşe maior, îi vei conduce pe cei trei prizonieri la un loc de detenție. Qian, rămâi cu mine să discuți şi tu cu studenții?

— Da, Fang, răspunse ministrul de finanțe. Îmi va face plăcere.

— Aşadar, tinere, îi spuse Fang celui care părea să acționeze ca un lider, ce probleme doreşti să aduci în discuție?

Elicopterele Blackhawk se aflau de ceva vreme pe traseul de întoarcere. Realimentarea decursese fără nicio piedică, dar curând se dovedi că aproape treizeci de bărbați, toți ruşi,

căzuseră victime în cursul atacului de la Xuanhua. Nu era prima dată când Clark vedea cum pier nişte oameni de valoare şi, la fel ca înainte, factorul determinant nu fusese decât norocul, însă aceasta era o explicație jalnică de oferit unei văduve. Un alt lucru care-l rodea era racheta care le scăpase. O văzuse curbându-şi traiectoria către est. Nu se îndreptase către Moscova, acesta fiind singurul lucru pe care-l ştia deocamdată cu certitudine. Pe tot parcursul zborului de întoarcere la bază domnise o tăcere sumbră, iar el nu putea întreprinde nimic pentru a afla veşti noi, căci la un moment dat, în timpul acțiunii, căzuse şi rupsese antena din capul telefonului mobil cu conexiune prin satelit. Dăduse greş. Asta era tot ce ştia, iar consecințele acelui gen de eşec întreceau orice imaginație. Singura veste bună cu care se mai alina era faptul că nimeni din familia sa nu locuia în preajma unei potențiale ținte, însă o mulțime de alți oameni trăiau în acele zone. Într-un final, elicopterul aterizã, iar uşile fură deschise pentru ca soldații să iasă afară. Clark îl zări pe generalul Diggs şi se duse direct la el.

— Cât de rău este?

— Marina a doborât-o exact deasupra capitalei.

— Poftim?

— Mi-a zis generalul Moore. Un crucişător – parcă *Gettysburg* a spus – a distrus nemernica aia exact deasupra centrului metropolei. Am avut baftă, domnule Clark.

Picioarele lui Clark mai că se înmuiară la aflarea veştii. În ultimele cinci ore îşi imaginase deasupra unui oraş american un nor în formă de ciupercă având înscris pe el numele său, însă ori Dumnezeu, ori norocul interveniseră şi aranjaseră lucrurile.

— Ce ştiri sunt, domnule C.? îl interpelă Chavez, cu o mare doză de îngrijorare în glas. Diggs îl puse şi pe el la curent.

— Marina? Nenorocita de marină? Să fiu al dracului. Până la urmă e bună de ceva, nu?

În timpul acesta Jack Ryan era pe jumătate beat, iar dacă presa afla despre asta, atunci ducă-se dracului. Membrii

cabinetului reveniseră în oraş, însă el amânase orice şedinţă până a doua zi dimineaţă. Avea nevoie de timp să se gândească la ce trebuia făcut. Cel mai evident răspuns, pe care toţi comentatorii de televiziune îl proclamau pe diversele posturi de ştiri, era unul pe care el nu-l putea lua în considerare, cu atât mai puţin să ordone executarea lui. Trebuiau să se gândească la ceva mult mai bun decât un masacru general. El n-ar fi ordonat aşa ceva, deşi ideea unei operaţiuni speciale de eliminare a Biroului Politic îi trecuse printr-un colţişor al minţii. Se vărsase o grămadă de sânge, însă urma să mai curgă. Şi când se gândea că totul pornise de la un cardinal italian şi un predicator baptist ucişi de doi maniaci ai trăgaciului. Oare lumea chiar se învârtea în jurul unei axe perverse, centrată pe omoruri?

„Din cauza asta, judecă Ryan, am nevoie de încă un rând."

Dar totuşi ceva bun trebuia să iasă din toată istoria. Din astfel de evenimente trebuiau trase nişte învăţăminte. Dar ce era oare de învăţat? Pentru preşedintele american răspunsul era prea confuz. Lucrurile se întâmplaseră prea repede. Ajunsese pe marginea unui hău atât de adânc şi înspăimântător, încât vastitatea sa încă îi umplea privirea, iar pentru un singur om era prea mult ca să se poată descurca pe cont propriu. Se depărtă brusc de imaginea iminentei sale morţi, dar nu scăpă de imaginea morţii a milioane de oameni. Adevărul era că mintea sa era prea împovărată de toate aceste lucruri, incapabilă să analizeze şi să coreleze informaţiile într-un mod eficient, care l-ar fi putut ajuta să facă un pas înainte, iar tot ceea ce voia şi îşi dorea în acele clipe era să-şi îmbrăţişeze familia, pentru a fi sigur că lumea are încă forma pe care şi-o dorea el.

Oamenii se aşteptau ca el să fie un fel de superman, un soi de zeu care poate descurca lucrurile aşa cum alţii nu o pot face – *da, cum să nu,* recunoscu Jack. Poate că dăduse dovadă de curaj rămânând în Washington, însă după curaj urma regresul, iar el avea nevoie de ceva din afara lui ca să-i redea bărbăţia. Fântâna pe care încerca s-o sece nu era chiar fără fund, iar găleata se izbea de pereţii de piatră…

Telefonul începu să sune. Arnie ridică receptorul.

— Jack? Sunt Scott Adler.

Ryan bâjbâi după receptor.

— Da, Scott, ce este?

— Tocmai am primit un telefon de la Bill Kilmer, ambasadorul adjunct în Beijing. Se pare că ministrul de externe Shen abia a plecat de la ambasada noastră. Şi-au cerut scuze pentru lansarea rachetei. Susțin că a fost un accident oribil şi sunt fericiți că obiectul n-a detonat…

— Al naibii de drăguț din partea lor, remarcă Ryan.

— Ei bine, oricine o fi dat ordinul de lansare, acum se află sub arest. Cer ajutorul nostru pentru încetarea ostilităților. Shen spune că vor întreprinde orice acțiune rezonabilă în acest scop. Zice că sunt dornici să declare o încetare unilaterală a focului şi să-şi retragă trupele în interiorul propriilor granițe, plus să ia în considerare plata unor reparații pentru Rusia. Se predau, Jack.

— Pe bune? De ce?

— Se pare că în Beijing a avut loc un soi de revoltă. Rapoartele sunt foarte trunchiate, însă sunt indicii că guvernul lor a căzut. Ministrul Fang Gan pare a fi liderul interimar. Asta-i tot ce ştiu, Jack, însă începutul pare promițător. Cu permisiunea ta şi cu concursul Rusiei, cred că ar trebui să fim de acord cu propunerea chineză.

— Se aprobă, rosti preşedintele, aproape fără să se gândească. „Ce naiba, îşi zise el, nu trebuie să lungeşti prea mult încheierea unui război, nu?” Acum ce facem?

— Păi vreau să discut cu ruşii ca să fiu sigur că merg pe aceeaşi linie cu noi. Cred că vor merge. Apoi vom putea trece la negocierea detaliilor. Din punct de vedere practic, noi deținem toate atuurile, Jack. Partea adversă are numai cărți mici.

— Păi doar atât? Încheiem aşa, simplu ca bună ziua, un război? se miră Ryan.

— Nu e nevoie să fie o capodoperă stil Capela Sixtină a lui Michelangelo, Jack. Trebuie doar să fie o decizie funcțională.

— Va funcționa?

— Da, Jack, trebuie să meargă.

— Bine, dă-le de ştire ruşilor, spuse Ryan, aşezând jos

paharul.

„Poate că acesta a fost sfârşitul ultimului război", reflectă Jack. Dacă era aşa, atunci nici n-avea nevoie să fie un lucru frumos.

Erau nişte zori de bun augur pentru generalul Bondarenko şi urmau să fie mai mult decât atât. Colonelul Tolkunov pătrunse în fugă în centrul de comandă, ținând în mână o foaie de hârtie.

— Tocmai am transcris asta din emisiunile posturilor chineze de radio, atât militare, cât şi civile. Le ordonă forțelor lor armate să înceteze focul pe loc şi să se pregătească în vederea retragerii de pe teritoriul nostru.

— Oh? Ce-i face să creadă că noi îi vom lăsa? întrebă comandantul rus.

— Este un început, tovarăşe general. Dacă această acțiune este coroborată cu un demers diplomatic la Moscova, atunci războiul se va termina curând. Ați învins, adăugă colonelul.

— Oare? se întrebă Ghenadi Iosifovici. Se întinse pentru a se dezmorți. Se simțea bine în această dimineață, privind la hărțile cu dispunerea efectivelor şi ştiind că el avea inițiativa. Dacă acela era sfârşitul războiului, iar el era învingător, atunci asta era suficient pentru moment, nu-i aşa? Foarte bine. Confirmă această ştire la Moscova.

Firește, încetarea conflictului nu se produse atât de uşor. Unitățile aflate în contact continuară schimbul de focuri timp de câteva ore, până ce ordinele ajunseră la ele, însă din acel moment focul muri subit, iar trupele invadatoare se retraseră din fața inamicilor, pe când ruşii, care primiseră la rândul lor ordine, nu-i urmăriră. Până la apus împuşcăturile şi pierderile de vieți omeneşti încetaseră, până la noi dispoziții. De-a lungul întregii Rusii clopotele bisericilor începură să bată.

Golovko luă notă de dangătul clopotelor şi de populația adunată pe străzi, care agita sticle de vodcă, sărbătorind victoria patriei. Rusia se simțea din nou o mare putere, iar

asta era bine pentru moralul poporului. Ba chiar mai mult, în câțiva ani vor începe să culeagă roadele de pe urma resurselor naturale – dar înainte de asta vor începe să intre în țară împrumuturi externe de valori enorme… şi poate, poate, Rusia va întoarce în sfârşit foaia, începând cu dreptul noul secol, după ce-l irosise pe cel precedent.

Se lăsase noaptea înainte ca vestea să răzbată din Beijing în toate colțurile Chinei. Sfârşitul conflictului care abia începuse venise ca un şoc pentru cei care nu pricepuseră vreodată motivele sau faptele care stătuseră la baza lui. Apoi veni vestea că guvernul se schimbase, o altă evoluție enigmatică a cărei explicație mai trebuia să aştepte. Premier interimar era Fang Gan, o personalitate cunoscută mai curând din poze decât prin vorbele şi realizările sale, însă arăta bătrân şi avea un aer de înțelepciune, iar China era mai curând o țară a marilor momente decât a gândirilor profunde, iar de vreme ce cursul națiunii urma să se schimbe, acea schimbare urma să se facă destul de lent, încât poporul să nu se îngrijoreze.

Populația ridică din umeri şi discută despre uimitoarea şi enigmatica evoluție a lucrurilor cu vorbe măsurate, liniştite.

Pentru o anume persoană din Beijing schimbările însemnau că slujba ei urma să crească dacă nu ca îndatoriri, măcar ca importanță. Ming ieşi să ia cina – restaurantele nu închiseseră – cu iubitul ei străin, pălăvrăgind deasupra băuturilor şi a tăițeilor despre extraordinarele evenimente ale zilei, apoi merse în apartamentul iubitului pentru un desert constituit din cârnat japonez.